ISSN 0378-7079

Publicatieblad

van de Europese Gemeenschappen

C 331 E

45e jaargang

31 december 2002

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer | Inhoud | Bladzijde

I *Mededelingen*

. . . . . .

II *Voorbereidende besluiten*

Commissie

2002/C 331 E/01 Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 2555/2001 tot vaststelling, voor 2002, van de vangstmogelijkheden voor sommige visbestanden en groepen visbestanden welke in de wateren van de Gemeenschap en, voor vaartuigen van de Gemeenschap, in andere wateren met vangstbeperkingen van toepassing zijn, en tot vaststelling van de bij de visserij in acht te nemen voorschriften *(COM(2002) 442 def.)* 1

2002/C 331 E/02 Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de samenwerking van de Gemeenschap met de landen van Azië en Latijns-Amerika en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2258/96 van de Raad *(COM(2002) 340 def. — 2002/0139(COD))* 12

2002/C 331 E/03 Voorstel verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 963/2002 van de Raad tot vaststelling van overgangsbepalingen voor de overeenkomstig de beschikkingen nrs. 2277/96/EGKS en 1889/98/EGKS van de Commissie genomen antidumping- en antisubsidiemaatregelen, evenals voor de niet voltooide antidumping- en antisubsidieonderzoeken en de niet afgehandelde klachten en verzoeken uit hoofde van deze beschikkingen *(COM(2002) 395 def. — 2002/0146(ACC))* 20

2002/C 331 E/04 Gewijzigd voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging, ten gunste van de medewerkers van de leden van het Europees Parlement, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en van Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) nr. 1408/71 *(COM(2002) 405 def. — 2001/0137(COD))* 23

NL

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 331 E/05	Voorstel voor een besluit van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van een programma voor de verhoging van de kwaliteit van het hoger onderwijs en de bevordering van het interculturel begrip door middel van samenwerking met derde landen (Erasmus World) (2004-2008) *(COM(2002) 401 def. — 2002/0165(COD))*	25
2002/C 331 E/06	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2965 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Vertaalbureau voor de organen van de Europese Unie en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0167(CNS))*	50
2002/C 331 E/07	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2667/2000 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Bureau voor Wederopbouw en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0168(CNS))*	57
2002/C 331 E/08	Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1210/90 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Milieuagentschap en het Europees milieuobservatie- en -informatienetwerk en de toegang tot de documenten van dit Agentschap *(COM(2002) 406 def. — 2002/0169(COD))*	59
2002/C 331 E/09	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2309/93 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0170(CNS))*	61
2002/C 331 E/10	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1360/90 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Stichting voor Opleiding en de toegang tot de documenten van deze Stichting *(COM(2002) 406 def. — 2002/0171(CNS))*	63
2002/C 331 E/11	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1365/75 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden en de toegang tot de documenten van deze Stichting, alsmede tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 1417/76 *(COM(2002) 406 def. — 2002/0172(CNS))*	65
2002/C 331 E/12	Voorstel voor een besluit van de Raad tot wijziging van Besluit 2002/187/JBZ betreffende de oprichting van Eurojust teneinde de strijd tegen ernstige vormen van criminaliteit te versterken *(COM(2002) 406 def. — 2002/0173(CNS))*	67
2002/C 331 E/13	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2100/94 voor wat betreft de interne controlesystemen van het Communautair Bureau voor Planterassen en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0174(CNS))*	69
2002/C 331 E/14	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 302/93 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving en de toegang tot de documenten van dit Waarnemingscentrum *(COM(2002) 406 def. — 2002/0175(CNS))*	71

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 331 E/15	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1035/97 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat en de toegang tot de documenten van dit Waarnemingscentrum *(COM(2002) 406 def. — 2002/0176(CNS))*	73
2002/C 331 E/16	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 40/94 voor wat betreft de interne controlesystemen van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0177(CNS))*	75
2002/C 331 E/17	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2062/94 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk en de toegang tot de documenten van dit Bureau *(COM(2002) 406 def. — 2002/0178(CNS))*	77
2002/C 331 E/18	Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 178/2002 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en de toegang tot de documenten van deze Autoriteit *(COM(2002) 406 def. — 2002/0179(CNS))*	79
2002/C 331 E/19	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/75 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Centrum voor de ontwikkeling van de beroepsopleiding en de toegang tot de documenten van dit Centrum, alsmede tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 1416/76 *(COM(2002) 406 def. — 2002/0180(CNS))*	82
2002/C 331 E/20	Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van verordening (EG) nr. .../2002 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels op het gebied van de burgerluchtvaart en tot oprichting van een Europees Agentschap voor de Veiligheid van de Luchtvaart *(COM(2002) 406 def. — 2002/0181(COD))*	85
2002/C 331 E/21	Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. .../2002 van het Europees Parlement en de Raad tot oprichting van een Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart *(COM(2002) 406 def. — 2002/0182(COD))*	87
2002/C 331 E/22	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de ondertekening en de sluiting van de Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 namens de Europese Gemeenschap *(COM(2002) 438 def. — 2002/0190(ACC))*	89
2002/C 331 E/23	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de financiering van bepaalde activiteiten van Europol in het kader van de samenwerking inzake terrorismebestrijding *(COM(2002) 439 def. — 2002/0196(CNS))*	111
2002/C 331 E/24	Voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op de invoer van bepaalde hulpstukken voor buisleidingen, van ijzer of van staal, uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije *(COM(2002) 447 def.)*	115
2002/C 331 E/25	Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende het afsnijden van haaienvinnen aan boord van vaartuigen *(COM(2002) 449 def. — 2002/0198(CNS))*	121

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 331 E/26	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 95/2/EG wat betreft de gebruiksvoorwaarden voor het levensmiddelenadditief E 425 konjac *(COM(2002) 451 def. — 2002/0201(COD))* (1)	124
2002/C 331 E/27	Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 348/2000 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of niet-gelegeerd staal van oorsprong uit Kroatië en Oekraïne *(COM(2002) 452 def.)*	126
2002/C 331 E/28	Voorstel voor een verordening van de Raad tot invoering in de Gemeenschap van een regeling voor de statistische registratie van blauwvintonijn, zwaardvis en grootoogtonijn *(COM(2002) 453 def. — 2002/0200(CNS))*	128
2002/C 331 E/29	Voorstel voor een beschikking van de Raad waarbij Oostenrijk wordt gemachigd een maatregel toe te passen in afwijking van artikel 21 van Richtlijn 77/388/EEG betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting *(COM(2002) 470 def.)*	166
2002/C 331 E/30	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 inzake het voor het publiek toegankelijk maken van de historische archieven van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie *(COM(2002) 462 def. — 2002/0203(CNS))*	169
2002/C 331 E/31	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap *(COM(2002) 467 def. — 2002/0204(ACC))*	172
2002/C 331 E/32	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2505/96 betreffende de opening en de wijze van beheer van autonome communautaire tariefcontingenten voor bepaalde landbouw- en industrieproducten *(COM(2002) 469 def.)*	175
2002/C 331 E/33	Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende financiële bijdragen van de Gemeenschap aan het Internationaal Fonds voor Ierland (2003-2004) *(COM(2002) 472 def. — 2002/0210(CNS))*	177
2002/C 331 E/34	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1950/97 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op zakken van polyethyleen of van polypropyleen uit, onder meer, India *(COM(2002) 461 def.)*	181
2002/C 331 E/35	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2000/13/EG met betrekking tot de vermelding van de ingrediënten van levensmiddelen *(COM(2002) 464 def. — 2001/0199(COD))* (1)	188
2002/C 331 E/36	Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 1098/98 tot vaststelling van tijdelijke bijzondere maatregelen in de hopsector *(COM(2002) 493 def.)*	194
2002/C 331 E/37	Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1268/1999 inzake steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandsontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa gedurende de pretoetredingsperiode *(COM(2002) 519 def. — 2002/0227(CNS))*	195

(1) Voor de EER relevante tekst

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 331 E/38	Voorstel voor een beschikking van de Raad waarbij Duitsland en Frankrijk worden gemachtigd tot toepassing van een maatregel in afwijking van artikel 3 van Richtlijn 77/388/EEG betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting *(COM(2002) 491 def.)*	197
2002/C 331 E/39	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake consumentenkrediet *(COM(2002) 443 def. — 2002/0222(COD))*	200
2002/C 331 E/40	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten *(COM(2002) 488 def. — 2002/0219(COD))* [1]	249
2002/C 331 E/41	Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende maatregelen tot veiligstelling van de aardgasvoorziening *(COM(2002) 488 def. — 2002/0220(COD))* [1]	262
2002/C 331 E/42	Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende intrekking van Richtlijnen 68/414/EEG en 98/93/EG van de Raad houdende verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, alsmede Richtlijn 73/238/EEG van de Raad betreffende de maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieproducten *(COM(2002) 488 def. — 2002/0221(CNS))* [1]	279
2002/C 331 E/43	Voorstel voor een beschikking van de Raad houdende intrekking van Beschikking 68/416/EEG van de Raad betreffende het sluiten en uitvoeren van de speciale intergouvernementele overeenkomsten inzake de verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden en Beschikking 77/706/EEG van de Raad tot vaststelling van een communautaire doelstelling inzake een beperking van het verbruik van energie in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieproducten *(COM(2002) 488 def.)* [1]	280
2002/C 331 E/44	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de ondertekening en sluiting van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt *(COM(2002) 500 def. — 2002/0223(ACC))*	281
2002/C 331 E/45	Voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 91/68/EEG met betrekking tot de intensivering van de controles op verplaatsingen van schapen en geiten *(COM(2002) 504 def. — 2002/0218(CNS))* [1]	287
2002/C 331 E/46	Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot bevordering van het gebruik van biotransportbrandstoffen *(COM(2002) 508 def. — 2001/0265(COD))* [1]	291
2002/C 331 E/47	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van een Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tot wijziging van de bijlagen bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten *(COM(2002) 503 def. — 2002/0224(ACC))*	301

[1] Voor de EER relevante tekst

Nummer	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2002/C 331 E/48	Gewijzigd voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de traceerbaarheid en etikettering van genetisch gemodificeerde organismen en de traceerbaarheid van met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen en diervoeders en tot wijziging van richtlijn 2001/18/EG *(COM(2002) 515 def. — 2001/0180(COD))*	308
2002/C 331 E/49	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van een overeenkomst in de vorm van een briefwisseling met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man tot uitbreiding van de rechtsbescherming van databanken, zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG *(COM(2002) 506 def.)*	313
2002/C 331 E/50	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende het standpunt dat door de Gemeenschap moet worden ingenomen ten aanzien van bepaalde voorstellen die worden voorgelegd aan de van 3 tot 15 november 2002 in Santiago, Chili, te houden 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) *(COM(2002) 516 def. — 2002/0225(ACC))*	319
2002/C 331 E/51	Voorstel voor een verordening van de Raad tot oprichting van het Solidariteitsfonds van de Europese Unie *(COM(2002) 514 def. — 2002/0228(CNS))*	347
2002/C 331 E/52	Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling inzake de voorlopige toepassing van het Protocol tot vaststelling, voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004, van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie, als bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Angola inzake de visserij voor de kust van Angola *(COM(2002) 492 def.)*	352

II

(Voorbereidende besluiten)

COMMISSIE

Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 2555/2001 tot vaststelling, voor 2002, van de vangstmogelijkheden voor sommige visbestanden en groepen visbestanden welke in de wateren van de Gemeenschap en, voor vaartuigen van de Gemeenschap, in andere wateren met vangstbeperkingen van toepassing zijn, en tot vaststelling van de bij de visserij in acht te nemen voorschriften

(2002/C 331 E/01)

COM(2002) 442 def.

(Door de Commissie ingediend op 1 augustus 2002)

TOELICHTING

Bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 zijn voor 2002 de vangstmogelijkheden voor sommige visbestanden en groepen visbestanden welke in de wateren van de Gemeenschap en, voor vaartuigen van de Gemeenschap, in andere wateren met vangstbeperkingen van toepassing zijn, en de bij de visserij in acht te nemen voorschriften vastgesteld. Naar aanleiding van recentelijk in internationale fora goedgekeurde besluiten, nieuw wetenschappelijk advies en een uitspraak van het Hof van Justitie moet deze verordening worden gewijzigd:

1. De verordening bevat verscheidene instandhoudings- en controlemaatregelen die in het gereglementeerd gebied van de Visserijorganisatie voor het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (NAFO) moeten worden uitgevoerd. De Gemeenschap is verdragsluitende partij bij de NAFO en moet de door de organisatie goedgekeurde maatregelen uitvoeren. Tijdens een bijzondere vergadering in februari 2002 heeft de NAFO de volgende maatregelen goedgekeurd:

   a) De maaswijdte voor netten in de roggenvisserij wordt vergroot. De maaswijdte in de kuil zal (met ingang van 1 juli 2002) 280 mm bedragen.

   b) Er wordt een meldingsregeling voor de vangst van garnalen in NAFO-sector 3L ingevoerd.

   c) De gesloten periode voor de garnalenvangst in bepaalde gebieden van NAFO-sector 3M van 1 juni tot en met 30 september 2002 wordt verlengd tot en met 31 december 2002.

   d) Het maximale aantal visdagen voor de garnalenvangst in bepaalde gebieden van NAFO-sector 3M wordt verhoogd.

   e) De TAC voor zwarte heilbot in NAFO-sectoren 3LMNO wordt verhoogd.

2. Op 14 februari 2002 is het overleg tussen de Gemeenschap, namens Zweden, en de Russische Federatie over samenwerking op visserijgebied in 2002 afgesloten. De conclusies van dit overleg, dat betrekking had op de uitwisseling van vangstmogelijkheden in de vorm van quota en visvergunningen, moeten nu worden omgezet in Gemeenschapswetgeving om vissers in staat te stellen van deze nieuwe vangstmogelijkheden gebruik te maken.

3. Tijdens het visserijoverleg tussen de EU en Noorwegen over de regulering van de visserij in het Skagerrak en het Kattegat voor 2002 zijn de partijen het volgende overeengekomen: „In het licht van de bijzondere omstandigheden met betrekking tot het advies inzake schol voor 2002, zijn de partijen overeengekomen dat de ICES moet worden verzocht zijn advies voor het bestand voor 2002 opnieuw te beoordelen zodra de officiële statistieken inzake de vangst van schol in 2001 beschikbaar komen". De ICES komt in zijn advies betreffende schol in het Skagerrak en het Kattegat tot de conclusie dat „de informatie over 2001 duidt op een verhoging van 32 % van de verwachtingen voor 2002 ten opzichte van de in 2001 gedane voorspelling, wat betekent dat de TAC voor 2002 zonder grote extra risico's voor het bestand met maximaal 32 % kan worden verhoogd". De TAC is dienovereenkomstig gewijzigd. Wat het Skagerrak betreft heeft Noorwegen met de verhoging van de TAC ingestemd.

4. De Europese Gemeenschap en Noorwegen zijn overeengekomen 15 000 ton zandspiering in de communautaire wateren van ICES-sector IIa en de Noordzee over te dragen naar Noorwegen, en 1 500 ton schol in dezelfde gebieden van Noorwegen over te dragen naar de Gemeenschap.

5. De Raad en de Commissie zijn tijdens de vergadering van de Raad in december 2001 overeengekomen aanvullend wetenschappelijk advies in te winnen bij de ICES en het WTECV over de stand van tong in ICES-sectoren VIIIa en VIIIb, en over passende vangstniveaus voor 2002. De ICES noch het WTECV zag enige aanleiding om het eerdere advies van de ICES te herzien.

Vorig jaar heeft de Commissie bij de opstelling van voorstellen voor de TAC's en quota voor bestanden ten aanzien waarvan een herstelstrategie moest worden gevolgd, gekozen voor TAC's op hetzelfde niveau als de aanlandingen, waardoor volgens de vangstvoorspellingen van de ICES de biomassa van het paaibestand voor kabeljauw en tong met 30 % zou toenemen, en voor heek met 15 %. In gevallen waarin dit overeenkwam met een verlaging van de TAC met meer dan 50 %, is de voorgestelde TAC vastgesteld op 50 % van de TAC voor 2001. De voorgestelde TAC was echter nooit zo hoog dat de visserijsterfte de voorzorgslimiet (Fpa) zou overschrijden.

Gelet op het advies van de ICES en met inachtneming van dezelfde beginselen als vorig jaar bij de vaststelling van de TAC zijn toegepast, bedraagt de TAC voor tong in ICES-sectoren VIIIa, b voor het gehele jaar 2002 (Fpa-regel) 2 710 ton.

6. In een nieuw wetenschappelijk advies over het beheer van haring in ICES-sectoren VIIg,h,j,k heeft de ICES gesteld dat de visserijsterfte in 2002 maximaal 0,35 mag bedragen, wat overeenkomt met een vangst van ten hoogste 11 000 ton over het gehele jaar. De TAC is dienovereenkomstig gewijzigd.

7. Volgens het Hof van Justitie in zijn vonnis in zaak C-61/96 is het feit dat Portugal in het kader van de TAC voor ansjovis in ICES-deelgebieden IX en X en CECAF-sector 34.1.1 is toegestaan een deel van de in deze gebieden toegewezen quota te vangen in ICES-deelgebied VIII nadelig voor de relatieve stabiliteit in deelgebied VIII. De overdracht moet derhalve nietig worden verklaard.

8. Tijdens de jaarlijkse vergadering van de Internationale commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT) van 12 tot en met 19 november 2001 zijn voor het eerst tabellen goedgekeurd waarop de onderbenutting en overschrijding van de in het kader van de ICCAT vastgestelde vangstmogelijkheden door de verdragsluitende partijen zijn aangegeven. In dit verband heeft de ICCAT een besluit goedgekeurd waaruit blijkt dat de Europese Gemeenschap in de loop van 2000 1 696 ton van haar quotum voor Zuid-Atlantische blauwvintonijn en 2 ton van haar quotum voor Zuid-Atlantische zwaardvis niet heeft opgevist, en dat zij haar quotum voor Noord-Atlantische zwaardvis met 147,5 ton heeft overschreden. Om gevolg te geven aan de aanpassingen van de quota voor de Gemeenschap door de ICCAT en om rekening te houden met de onderbenutting en overschrijding van de quota door de Europese Gemeenschap die het gevolg zijn van de onderbevissing van Zuid-Atlantische blauwvintonijn en Zuid-Atlantische zwaardvis en van de overbevissing door sommige lidstaten van de voor 2000 door de ICCAT vastgestelde vangstmogelijkheden voor Noord-Atlantische zwaardvis, moet een verdeling plaatsvinden volgens het aandeel van iedere lidstaat in de onderbenutting en de overschrijding van de quota, zonder de in artikel 3, lid 1, van Verordening (EG) nr. 2555/2001 vastgestelde verdeelsleutel voor de jaarlijkse toewijzing van TAC's te wijzigen.

9. Tijdens de buitengewone vergadering van de ICCAT in november 2000 is aanbevolen quota voor witte marlijn en blauwe marlijn in de Atlantische Oceaan vast te stellen. De aanbevelingen zijn op 26 juni 2001 in werking getreden. Als verdragsluitende partij moet de Gemeenschap deze uitvoeren.

10. Overeenkomstig artikel 10, lid 1, van Verordening (EG) nr. 973/2001 moet het aantal communautaire vissersvaartuigen die op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort vissen, worden vastgesteld op basis van de communautaire vissersvaartuigen die in de periode 1993-1995 op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort hebben gevist. Het gaat hierbij om in totaal 1 253 vaartuigen, als volgt verdeeld over de lidstaten: Ierland 25, Spanje 751, Frankrijk 155, het Verenigd Koninkrijk 12 en Portugal 310. Dit totale aantal mag niet worden overschreden.

Het totale aantal vaartuigen, bepaald overeenkomstig lid 1 van laatstgenoemde verordening, wordt als bepaald in artikel 10, lid 4, van die verordening over de lidstaten verdeeld. Het door de lidstaten aan de Commissie meegedeelde aantal vaartuigen dat voornemens is gedurende 2002 op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort te vissen, is groter dan 1 253. Volgens een bij de goedkeuring van laatstgenoemde verordening door Spanje, Frankrijk en Ierland afgelegde verklaring zullen Spanje en Frankrijk maximaal 25 vaartuigen opgeven ten gunste van Ierland als dit voor de toepassing van artikel 10, lid 4, nodig blijkt te zijn. Het aantal vaartuigen van Spanje en Frankrijk zal worden verlaagd naar rato van het aantal vaartuigen als bepaald overeenkomstig artikel 10, lid 1. Dit betekent dat Spanje het aantal vaartuigen met 21 moet verlagen tot 730 en Frankrijk met 4 tot 151, en dat Ierland het aantal vaartuigen kan verhogen van 25 tot 50.

11. De verordening bevat verscheidene instandhoudings- en controlemaatregelen die in Oostzee moeten worden uitgevoerd. Deze maatregelen zijn aanbevolen door de Internationale Visserijcommissie voor de Oostzee (IBSFC). Als verdragsluitende partij moet de Gemeenschap deze uitvoeren. Tijdens een buitengewone bijeenkomst in maart 2001 heeft de IBSFC een aanbeveling goedgekeurd over het gebruik van selectiever vistuig bij de visserij op kabeljauw met sleepnetten. De specificatie betreffende de garendikte voor sleepnetten met een maaswijdte van 130 mm moet worden opgenomen in bijlage V bij de verordening.

De Raad wordt verzocht dit voorstel zo spoedig mogelijk goed te keuren om de vissers in staat te stellen hun activiteiten voor dit visseizoen te plannen.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur [1], met name op artikel 8, lid 4,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) In februari 2002 heeft de Visserijorganisatie voor het noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan (NAFO) de instandhoudings- en herstelmaatregelen op verscheidene punten gewijzigd, met name ten aanzien van de maaswijdte voor de roggenvisserij, een meldingsplicht voor vangsten in de garnalenvisserij in sector 3L, verlenging van de gesloten periode voor de garnalenvisserij in bepaalde delen van sector 3M, en een wijziging van het maximumaantal visdagen voor de garnalenvisserij in sector 3M en van de totale toegestane vangsten (TAC's) voor zwarte heilbot.

(2) Overeenkomstig de procedure van artikel 3 van de Overeenkomst inzake visserij van 11 december 1992 tussen de regering van het Koninkrijk Zweden en de regering van de Russische Federatie heeft de Gemeenschap namens het Koninkrijk Zweden overleg gepleegd met de Russische Federatie over de wederzijdse visserijrechten voor 2002.

(3) Volgens de recentste wetenschappelijke gegevens en in overeenstemming met Noorwegen kan de TAC voor schol in ICES [2]-sector IIIa (Kattegat en Skagerrak) voor 2002 worden verhoogd.

(4) De Europese Gemeenschap en Noorwegen zijn overeengekomen 15 000 ton zandspiering in de communautaire wateren van ICES-sector IIa en de Noordzee over te dragen naar Noorwegen, en 1 500 ton schol in dezelfde gebieden van Noorwegen over te dragen naar de Gemeenschap.

(5) Volgens de recentste wetenschappelijke gegevens moet de TAC voor tong in ICES-sectoren VIIIa, b worden verlaagd. De TAC voor haring in ICES-sectoren VIIg,h,j,k moet voor het gehele jaar 2002 worden vastgesteld met inachtneming van het nieuwe wetenschappelijke advies van de ICES.

(6) Naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van 18 april 2002 in zaak C-61/96 moet voetnoot 2 over de bepaling inzake ansjovis in deelgebieden IX en X in CECAF-sector 34.1.1 worden geschrapt.

(7) Tijdens de jaarlijkse vergadering van de Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT) van 12 tot en met 19 november 2001 zijn voor het eerst tabellen goedgekeurd waarop de onderbenutting en overschrijding van de in het kader van de ICCAT vastgestelde vangstmogelijkheden door de verdragsluitende partijen zijn aangegeven. In dit verband heeft de ICCAT een besluit goedgekeurd waaruit blijkt dat de Europese Gemeenschap in de loop van 2000 1 696 ton van haar quotum voor Zuid-Atlantische blauwvintonijn en 2 ton van haar quotum voor Zuid-Atlantische zwaardvis niet heeft opgevist, en dat zij haar quotum voor Noord-Atlantische zwaardvis met 147,5 ton heeft overschreden.

(8) Om gevolg te geven aan de aanpassingen van de quota voor de Gemeenschap door de ICCAT, en rekening te houden met de onderbenutting en overschrijding van de quota door de Europese Gemeenschap die het gevolg zijn van de onderbevissing van Zuid-Atlantische blauwvintonijn en Zuid-Atlantische zwaardvis en de overbevissing door sommige lidstaten van de voor 2000 door de ICCAT vastgestelde vangstmogelijkheden voor Noord-Atlantische zwaardvis, moet een verdeling plaatsvinden volgens het aandeel van iedere lidstaat in de onderbenutting en de overschrijding van de quota, zonder de in artikel 3, lid 1, van Verordening (EG) nr. 2555/2001 vastgestelde verdeelsleutel voor de jaarlijkse toewijzing van TAC's te wijzigen.

[1] PB L 389 van 31.12.1992, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1181/98 (PB L 164 van 9.6.1998, blz. 1).

[2] Internationale Raad voor het onderzoek van de zee.

(9) Overeenkomstig artikel 10, lid 1, van Verordening (EG) nr. 973/2001 van de Raad van 14 mei 2001 tot vaststelling van technische maatregelen voor de instandhouding van bepaalde over grote afstanden trekkende visbestanden [1] moet het aantal communautaire vissersvaartuigen die op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort vissen, worden vastgesteld op basis van de communautaire vissersvaartuigen die in de periode 1993-1995 op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort hebben gevist. Dit aantal vaartuigen moet over de lidstaten worden verdeeld.

(10) Tijdens de buitengewone vergadering van de ICCAT in november 2000 is aanbevolen quota voor witte marlijn en blauwe marlijn in de Atlantische Oceaan vast te stellen.

(11) De Internationale Visserijcommissie voor de Oostzee (IBSFC) heeft in maart 2001 technische instandhoudingsmaatregelen voor de visserij op kabeljauw met sleepnetten aanbevolen. Derhalve moet punt 3 van bijlage V bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 van de Raad van 18 december 2001 tot vaststelling, voor 2002, van de vangstmogelijkheden voor sommige visbestanden en groepen visbestanden welke in de wateren van de Gemeenschap en, voor vaartuigen van de Gemeenschap, in andere wateren met vangstbeperkingen van toepassing zijn, en tot vaststelling van de bij de visserij in acht te nemen voorschriften [2], worden gewijzigd.

(12) Verordening (EG) nr. 2555/2001 moet derhalve dienovereenkomstig worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 2555/2001 van de Raad wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 17, lid 1, eerste alinea, wordt vervangen door:

„Bij de gerichte visserij op de in bijlage IX vermelde soorten mogen geen sleepnetten worden gebruikt met waar dan ook mazen van minder dan 130 mm. Bij de gerichte visserij op kortvinnige pijlinktvissen (Illex illecebrosus) mag de maaswijdte niet kleiner zijn dan 60 mm. Bij de gerichte visserij op roggen (Rajidae) mag de maaswijdte in de kuil met ingang van 1 juli 2002 niet kleiner zijn dan 280 mm."

2. Aan artikel 18 wordt het volgende lid toegevoegd:

„5. De lidstaten melden de Commissie dagelijks welke hoeveelheden Noorse garnaal (Pandalus borealis) zijn gevangen in sector 3L van het gereglementeerde gebied van de NAFO door vaartuigen die de vlag van een lidstaat voeren en geregistreerd zijn in de Gemeenschap."

3. Bijlage IA wordt gewijzigd overeenkomstig bijlage I bij deze verordening.

4. Bijlage IB wordt gewijzigd overeenkomstig bijlage II bij deze verordening.

5. Bijlage ID wordt gewijzigd overeenkomstig bijlage III bij deze verordening.

6. Bijlage IE wordt gewijzigd overeenkomstig bijlage IV bij deze verordening.

7. Bijlage IF wordt gewijzigd overeenkomstig bijlage V bij deze verordening.

8. Punt 3 van bijlage V wordt vervangen door:

„3. In afwijking van het bepaalde in bijlage IV bij Verordening (EG) nr. 88/98, mag de maaswijdte bij de visserij op kabeljauw met sleepnetten, Deense zegennetten en soortgelijke netten niet kleiner zijn dan 130 mm. De maximale garendikte bedraagt 6 mm voor enkelvoudig getwijnd garen en 4 mm voor dubbelgetwijnd garen. Deze maaswijdte en garendikte gelden voor alle netkuilen of -tunnels die zich aan boord van een vissersvaartuig bevinden en bevestigd zijn of geschikt zijn om te worden bevestigd aan eender welk sleepnet."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

---

[1] PB L 137 van 19.5.2001, blz. 1.

[2] PB L 347 van 31.12.2001, blz. 1.

BIJLAGE I

Bijlage IA bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 wordt als volgt gewijzigd:

1. De gegevens betreffende de soort sprot in zone „IIIb, c, d (EG-wateren)" worden vervangen door:

„**Soort:** Sprot *Sprattus sprattus*		**Zone:** IIIb, c, d (EG-wateren)
Denemarken	33 705	(1) In mindering te brengen op het Estse aandeel in de IBSFC-TAC.
Duitsland	21 353	(2) In mindering te brengen op het Letse aandeel in de IBSFC-TAC.
Finland	17 644	(3) Maximaal 5 % haring bijvangst (in gewicht).
Zweden	76 158	(4) In mindering te brengen op het Litouwse aandeel in de IBSFC-TAC.
EG	148 860	(5) Te vissen in de Zweedse zone van de EG wateren. Bijvangsten van andere soorten moeten in mindering worden gebracht op de quota voor die soorten.
Estland	0 (1)	
Letland	8 000 (2) (3)	
Litouwen	4 000 (4)	
Russische Federatie	1 000 (5)	
TAC	380 000	

Bijzondere voorwaarden:

In de onderstaande zones mogen, binnen de limieten van bovenstaande quota, niet meer dan de opgegeven hoeveelheden worden gevangen:

	Estse wateren	Letse wateren	Litouwse wateren
EG	0	8 000	4 000"

2. De volgende gegevens worden toegevoegd:

„**Soort:** Sprot *Sprattus sprattus*		**Zone:** IIId (wateren van de Russische Federatie)
Zweden	1 000	
EG	1 000	
TAC	380 000"	

BIJLAGE II

In bijlage IB bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 worden de gegevens betreffende de soort zandspiering in zone „IIa, Noordzee", en betreffende de soort schol in de zones „Skagerrak", „Kattegat" en zone „IIa (EG-wateren), Noordzee" vervangen door:

„**Soort:** Zandspiering *Ammodytidae*		**Zone:** IIa ([1]), Noordzee ([1])
Denemarken	799 388	([1]) Gemeenschapswateren exclusief wateren binnen 6 mijl van de basislijnen van het VK bij Shetland, Fair Isle en Foula.
Verenigd Koninkrijk	17 473	([2]) Uitgezonderd Denemarken, Finland, Spanje, Portugal en het Verenigd Koninkrijk.
Alle lidstaten	31 139 ([2])	([3]) Quotum omvat alle combinaties van zandspiering en kever en blauwe wijting. In zone VIa benoorden 56°30' NB mag niet meer dan 5 000 ton kever worden gevangen.
EG	848 000	([4]) Quotum omvat zandspiering, kever, maximaal 2 000 ton sprot en onvermijdbare bijvangsten van blauwe wijting. In zone VIa benoorden 56°30' NB mogen sprot en maximaal 6 000 ton kever worden gevangen. Voorwaarde voor de visserij op kever is dat gegevens over de hoeveelheden en de samenstelling van eventuele bijvangsten op haar verzoek aan de Commissie worden verstrekt.
Noorwegen	50 000 ([3])	
Faeröer	20 000 ([4])	
TAC	918 000	

Soort: Schol *Pleuronectes platessa*		**Zone:** Skagerrak
België	50	([1]) TAC overeengekomen in het kader van het overleg tussen de Europese Gemeenschap en Noorwegen over de visserij in het Skagerrak en het Kattegat in 2002. De TAC-aandelen van de partijen bedragen: EG: 8 279 ton, Noorwegen: 169 ton.
Denemarken	6 578	
Duitsland	34	
Nederland	1 265	
Zweden	352	
EG	8 279	
TAC	8 448 ([1])	

Soort: Schol *Pleuronectes platessa*		**Zone:** Kattegat
Denemarken	1 880	
Duitsland	21	
Zweden	211	
EG	2 112	
TAC	2 112	

Soort: Schol *Pleuronectes platessa*		**Zone:** IIa (EG-wateren), Noordzee
België	4 591	(1) Mag enkel in deelgebied IV (EG-wateren) worden gevist. Binnen dit quotum gedane vangsten moeten van het Noorse TAC-aandeel worden afgetrokken.
Denemarken	14 922	
Duitsland	4 305	
Frankrijk	861	
Nederland	28 696	
Verenigd Koninkrijk	21 235	
EG	74 610	
Noorwegen	2 390 (1)	
TAC	77 000 (2)	(2) TAC overeengekomen in het kader van het overleg tussen de Europese Gemeenschap en Noorwegen over de visserij in 2002. De TAC-aandelen van de partijen bedragen na uitwisseling: EG: 74 610 ton, Noorwegen: 2 390 ton.

Bijzondere voorwaarden:

In de onderstaande zones mogen, binnen de limieten van bovenstaande quota, niet meer dan de opgegeven hoeveelheden worden gevangen:

	Noorse wateren
EG	31 500”

BIJLAGE III

In bijlage ID bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 worden de gegevens betreffende de soort haring in zone „VIIg,h,j,k", betreffende de soort ansjovis in de zone „IX, X, CECAF 34.1.1 (Gemeenschapswateren)" en betreffende de soort tong in de zone „VIIIa,b" vervangen door:

„**Soort:**	Haring *Clupea harengus*	**Zone:** VIIg,h,j,k ([1])
Duitsland	122	([1]) ICES-sector VIIg,h,j,k wordt uitgebreid met de zone die wordt toegevoegd aan de Keltische Zee en die wordt begrensd: — in het noorden door 52°30' NB, — in het zuiden door 52°00' NB, — in het westen door de kust van Ierland, — in het oosten door de kust van het Verenigd Koninkrijk.
Frankrijk	679	
Ierland	9 506	
Nederland	679	
Verenigd Koninkrijk	14	
EG	11 000	
TAC	11 000	

Soort:	Ansjovis *Engraulis encrasicolus*	**Zone:** IX, X, CECAF 34.1.1 (Gemeenschapswateren)
Spanje	3 826 ([1])	([1]) Mag enkel worden gevangen in de wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de betrokken lidstaat, of in de internationale wateren van de betrokken zone.
Portugal	4 174 ([1])	
EG	8 000	
TAC	8 000	

Soort:	Tong *Solea solea*	**Zone:** VIIIa,b
België	34 ([1])	([1]) Mag enkel worden gevangen in de wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van Frankrijk, of in de internationale wateren van de betrokken zone. ([2]) Mag enkel worden gevangen in de wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van Spanje, of in de internationale wateren van de betrokken zone."
Spanje	6 ([2])	
Frankrijk	2 484 ([1])	
Nederland	186 ([1])	
EG	2 710	
TAC	2 710	

BIJLAGE IV

In bijlage IE bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 worden de gegevens betreffende de Noorse garnaal in zone „NAFO 3M", en betreffende de soort zwarte heilbot in de zone „NAFO 3LMNO" vervangen door:

„**Soort:** Noorse garnaal *Pandalus borealis*	**Zone:** NAFO 3M ([1])
TAC ([2])	([1]) De vaartuigen mogen ook op dit bestand vissen in sector 3L, in het vak dat door de volgende coördinaten wordt begrensd: Punt nr. — Noorderbreedte — Westerlengte 1 — 47°20'0 — 46°40'0 2 — 47°20'0 — 46°30'0 3 — 46°00'0 — 46°30'0 4 — 46°00'0 — 46°40'0 Indien er in dit vak op garnaal wordt gevist, melden de schepen zich overeenkomstig punt 1.3 van de bijlage bij Verordening (EEG) nr. 189/92 (PB L 21 van 30.1.1992, blz. 4), ongeacht of zij de grens tussen de NAFO-sectoren 3L en 3M passeren. Daarnaast wordt de visserij op garnaal van 1 juni tot en met 31 december 2002 verboden in het vak dat door de volgende coördinaten wordt begrensd: Punt nr. — Noorderbreedte — Westerlengte 1 — 47°55'0 — 45°00'0 2 — 47°30'0 — 44°15'0 3 — 46°55'0 — 44°15'0 4 — 46°35'0 — 44°30'0 5 — 46°35'0 — 45°40'0 6 — 47°30'0 — 45°40'0 7 — 47°55'0 — 45°00'0 ([2]) Niet relevant. De visserij wordt beheerd door middel van beperkingen van de visserijinspanning. De betrokken lidstaten geven speciale visdocumenten af voor hun vaartuigen die deze visserij uitoefenen en stellen de Commissie vóór het begin van de activiteiten van de vaartuigen in kennis van deze afgifte overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1672/94. In afwijking van artikel 8 van deze Verordening, worden deze documenten slechts geldig indien de Commissie binnen vijf werkdagen na de kennisgeving geen bezwaar heeft gemaakt. Het maximumaantal vaartuigen en de maximale vistijd bedragen: Lidstaat — Maximumaantal vaartuigen — Maximumaantal visdagen Denemarken — 2 — 131 Spanje — 10 — 257 Portugal — 1 — 69 Iedere lidstaat meldt de Commissie maandelijks, tijdens de eerste 25 dagen na de maand van de vangsten, hoeveel visdagen zijn doorgebracht in sector 3M en in het in voetnoot ([1]) gedefinieerde gebied.

„**Soort:**	Zwarte heilbot *Reinhardtius hippoglossoides*	**Zone:** NAFO 3LMNO
Duitsland	896	
Spanje	12 060	
Portugal	5 090	
EG	18 046	
TAC	32 604”	

BIJLAGE V

Bijlage IF bij Verordening (EG) nr. 2555/2001 wordt als volgt gewijzigd:

1. De gegevens betreffende de soort blauwvintonijn in de zone „Atlantische Oceaan, ten oosten van 45° WL, en Middellandse Zee”, de soort zwaardvis in de zones „Atlantische Oceaan, benoorden 5° NB” en „Atlantische Oceaan, bezuiden 5° NB” en de soort Noordelijke witte tonijn in de zone „Atlantische Oceaan, benoorden 5° NB” worden vervangen door:

„**Soort:**	Blauwvintonijn *Thunnus thynnus*	**Zone:** Atlantische Oceaan, ten oosten van 45° WL, en Middellandse Zee
Griekenland	395,5	([1]) Behalve Griekenland, Spanje, Frankrijk, Italië en Portugal, en enkel als bijvangst.
Spanje	6 497	
Frankrijk	6 461	
Italië	6 105	
Portugal	803,5	
Alle lidstaten	60 ([1])	
EG	20 286	
TAC	29 500	

Soort:	Zwaardvis *Xiphias gladius*	**Zone:** Atlantische Oceaan, benoorden 5° NB
Spanje	4 087,5	([1]) Behalve Spanje en Portugal, en enkel als bijvangst.
Portugal	763	
Alle lidstaten	75 ([1])	
EG	4 925,5	
TAC	10 200	

Soort:	Zwaardvis *Xiphias gladius*	**Zone:** Atlantische Oceaan, bezuiden 5° NB
Spanje	5 850	
Portugal	385	
EG	6 235	
TAC	14 620	

Soort:	Noordelijke witte tonijn *Germo alalunga*	**Zone:** Atlantische Oceaan, benoorden 5° NB
Ierland	3 158 (1) (3)	
Spanje	17 801 (1) (3)	
Frankrijk	5 599 (1) (3)	
Verenigd Koninkrijk	201 (1) (3)	
Portugal	1 953 (3)	
EG	28 712 (1) (2)	
TAC	34 500	

(1) Het gebruik van kieuwnetten, geankerde kieuwnetten, schakels of warrelnetten is verboden.

(2) Het aantal communautaire vissersvaartuigen die op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort vissen, wordt overeenkomstig artikel 10, lid 1, van Verordening (EG) nr. 973/2001 vastgesteld op 1 253.

(3) Het aantal vaartuigen die de vlag van een lidstaat voeren en die op Noord-Atlantische witte tonijn als doelsoort mogen vissen, wordt overeenkomstig artikel 10, lid 4, van Verordening (EG) nr. 973/2001 als volgt over de lidstaten verdeeld:

Lidstaat	Maximumaantal vaartuigen
Ierland	50
Spanje	730
Frankrijk	151
Verenigd Koninkrijk	12
Portugal	310
EG	1 253”

2. De volgende gegevens betreffende de soorten blauwe marlijn en witte marlijn in zone „Atlantische Oceaan” worden ingevoegd:

„**Soort:**	Blauwe marlijn *Makaira nigricans*	**Zone:** Atlantische Oceaan
EG	106,5	
TAC	Niet relevant.	

Soort:	Witte marlijn *Tetrapturus alba*	**Zone:** Atlantische Oceaan
EG	46,53	
TAC	Niet relevant.”	

Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de samenwerking van de Gemeenschap met de landen van Azië en Latijns-Amerika en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2258/96 van de Raad

(2002/C 331 E/02)

COM(2002) 340 def. — 2002/0139(COD)

(Door de Commissie ingediend op 2 juli 2002)

TOELICHTING

1. **Inleiding**

Dit voorstel heeft tot doel een nieuw wettelijk kader voor de samenwerking van de Gemeenschap met de landen van Latijns-Amerika en Azië in het leven te roepen. De nieuwe verordening zal Verordening (EEG) nr. 443/92 vervangen, die op 25 februari 1992 is vastgesteld.

Dit voorstel behelst geen politieke of strategische richtsnoeren ten aanzien van de begunstigde regio's, maar bepaalt op eenvoudige en duidelijke wijze de regels en procedures die nodig zijn om de samenwerking van de Gemeenschap met de partnerlanden te programmeren en op doeltreffende wijze vast te stellen.

Aangezien deze regels voor beide regio's dezelfde zijn, heeft de Commissie besloten één enkel voorstel voor een verordening in te dienen.

2. **Doelstellingen van de samenwerking van de Gemeenschap**

De doelstellingen van de samenwerking zijn op ruime wijze omschreven om het mogelijk te maken op te treden op alle samenwerkingsterreinen die zijn opgenomen in de overeenkomsten tussen de Gemeenschap en de partnerlanden en in de beleids- en samenwerkingsrichtsnoeren die in de desbetreffende fora worden aangenomen.

De nauwkeurige afbakening van de sectoren en samenwerkingsactiviteiten zal plaatsvinden tijdens de programmeringsfase, overeenkomstig de kenmerken en behoeften van ieder partnerland of -regio. De verordening loopt niet vooruit op die keuzes en zou soepel genoeg moeten zijn om op de prioriteiten van het ogenblik in te spelen.

Algemeen beschouwd zal bij de implementatie van de samenwerking en de bijstand op grond van de verordening rekening moeten worden gehouden met de doelstellingen van het ontwikkelingsbeleid die zijn omschreven in artikel 177 van het Verdrag en verder uitgewerkt in de conclusies van de Raad Ontwikkeling en de gezamenlijke verklaring van de Raad en de Commissie van 10 november 2000, die op hun beurt een weerspiegeling vormen van de Millennium-ontwikkelingsdoelstellingen die op de 55ste zitting van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties zijn aangenomen. De samenwerking en bijstand van de Gemeenschap zullen ook de prioriteiten ondersteunen die zijn aangegeven in de overeenkomsten tussen de Europese Gemeenschap en de begunstigde landen, de mededeling van de Commissie van 4 september 2001 over Azië en de conclusies van de top EU-LAC van 17 mei 2002 in Madrid, die het algemene strategische kader vormen voor de betrekkingen met respectievelijk Azië en Latijns-Amerika.

In deze context is de voorgestelde verordening waarin de ruime doelstellingen van de bijstand zijn vermeld, in het bijzonder gericht op duurzame ontwikkeling, armoedebestrijding, integratie van de partnerlanden in de wereldeconomie, handel en investeringen, regionale integratie en de versterking van de banden tussen de partnerregio's en de Europese Unie. Tegelijk dient de modernisering en verbetering van de institutionele capaciteit een essentieel element van de samenwerking te vormen, dat in het bijzonder zal bijdragen tot de bevordering van de democratische beginselen, de rechtsstaat en de mensenrechten en tot het versterken van de strijd tegen terrorisme, drugshandel en georganiseerde misdaad.

3. **Programmering**

In het kader van de hervorming van het beheer van de buitenlandse hulp acht de Commissie het van essentieel belang de meerjarenprogrammering te versterken teneinde de politieke doelstellingen en prioriteiten van de EU te weerspiegelen.

In de voorgestelde verordening worden de beginselen van de programmering duidelijk vastgesteld: een strategisch kader zal dienen als raamwerk voor het vaststellen van de indicatieve meerjarenprogramma's, die op hun beurt het uitwerken van jaarlijkse actieplannen mogelijk zullen maken. Deze beginselen zijn algemeen toepasbaar, behalve in bijzondere gevallen.

Het vaststellen van een rigoreus en coherent programmeringssysteem zal de doeltreffendheid van de hulp verbeteren, een nauwere band leggen tussen de samenwerking van de Gemeenschap en de hervormingsprogramma's op korte en middellange termijn en ervoor zorgen dat de steun complementair is met die van andere donoren.

4. **Comitologie**

In overeenstemming met de criteria vastgelegd in Besluit 1999/468/EG van de Raad zal het in dit voorstel voor een verordening vastgestelde comité optreden overeenkomstig de beheersprocedure van artikel 4 van dat besluit.

Door de versterking van de programmering en het uitstippelen van een strategisch kader zullen de lidstaten hun advies over prioriteiten en strategische samenwerkingsrichtsnoeren in het beheerscomité kunnen uitbrengen.

In de richtsnoeren voor de hervorming van de buitenlandse hulp wordt aanbevolen dat de bijdrage van de comités wordt toegespitst op de programmeringsfase eerder dan op specifieke projecten. Het is immers tijdens de programmeringsfase dat de cruciale vraagstukken inzake beleid en strategie worden behandeld.

Het comité zal dus worden verzocht om adviezen over het strategisch kader, de meerjarenprogramma's en de jaarlijkse actieplannen.

Dit voorstel is in overeenstemming met de bepalingen die de Raad in de verordeningen MEDA en CARDS over dit onderwerp heeft vastgesteld.

Het nieuwe vereenvoudigde kader voor de goedkeuring van de nationale strategiedocumenten, meerjarige indicatieve programma's en jaarlijkse actieplannen zal naar verwachting leiden tot een sterke daling van het totale aantal financieringsbesluiten die door het Comité worden goedgekeurd en door de Commissie aangenomen.

5. **Toegang tot overheidsopdrachten**

In verband met de deelname aan aanbestedingen voorziet de voorgestelde verordening in het ontkoppelen van de hulp op regionaal niveau overeenkomstig het besluit van de Commissie van 11 april 2001 en de verklaring van de Commissie op de bijeenkomst van OESO/DAC van 25/26 april 2001. Voorts is voorzien in de deelname van de kandidaat-lidstaten.

Specifieke bepalingen bieden de mogelijkheid dat andere landen geval per geval deelnemen, in het bijzonder in geval van cofinanciering en regionale samenwerking in Azië.

Bovendien is overeenkomstig bovengenoemde verklaring van de Commissie van 25 april 2001 de deelname van andere landen aan overheidsopdrachten voor diensten en producten voor de bestrijding van overdraagbare ziekten zoals AIDS, tuberculose en malaria geval per geval toegestaan.

In verband met het ontkoppelen van de steun aan de minder ontwikkelde landen bepaalt dit voorstel dat de hulp wordt ontkoppeld voor de categorieën en binnen de grenzen bedoeld in de DAC-aanbeveling.

Dit is in overeenstemming met de verbintenis van de Commissie om na te gaan op welke wijze de aanbevelingen van de DAC kunnen worden uitgevoerd, teneinde de doeltreffendheid van de hulp te versterken door een ruimere concurrentie mogelijk te maken. De mogelijkheid dat ondernemingen uit bepaalde Centraal-Aziatische landen die thans steun uit het TACIS-programma van de Gemeenschap ontvangen, in het kader van de bijstand aan de minder ontwikkelde landen aan de aanbesteding deelnemen, zal bovendien bijdragen tot het versterken van de regionale samenwerking. De ontkoppeling van de steun is vanzelfsprekend gebaseerd op het beginsel van wederzijdsheid.

6. **Wederopbouw en herstel, steun voor ontwortelde bevolkingsgroepen**

Met het oog op vereenvoudiging en vermindering van het aantal rechtsgronden wordt voorgesteld de maatregelen voor steun aan ontwortelde bevolkingsgroepen in de verordening op te nemen. De verordening biedt bovendien de mogelijkheid om herstelmaatregelen te financieren. Hierdoor zal het mogelijk worden de diverse aspecten van de overgang tussen noodhulp, herstel en ontwikkeling coherenter aan te pakken.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 179, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Gemeenschap voert sedert 1992 op grond van Verordening (EEG) nr. 443/92 van de Raad van 25 februari 1992 inzake financiële en technische hulp en economische samenwerking met de ontwikkelingslanden in Latijns-Amerika en in Azië [1], een beleid van financiële, technische en economische samenwerking met de landen van Azië en Zuid-Amerika, dat moet worden voortgezet en versterkt.

(2) In overeenkomsten tussen de Gemeenschap en de landen en regio's van Azië en Latijns-Amerika zijn voor elk land en elke subregio de samenwerkingsgebieden vastgesteld.

(3) De staatshoofden en regeringsleiders van de Europese Unie, Latijns-Amerika en het Caribisch Gebied hebben op hun bijeenkomst in Rio de Janeiro in juni 1999 een actieplan met een brede reeks van samenwerkingsactiviteiten aangenomen teneinde een strategisch partnerschap te ontwikkelen. Zij hebben dit actieplan op hun tweede top op 17 mei 2002 in Madrid bijgewerkt en geconsolideerd.

(4) In de mededeling van 4 september 2001 van de Commissie „Europa en Azië: een strategisch kader voor versterkte partnerschappen" [2] is een algemeen kader voor de betrekkingen met Azië uiteengezet. De centrale doelstelling is de politieke en economische aanwezigheid van de Europese Unie in de gehele regio te versterken en op te trekken tot een peil dat in overeenstemming is met het groeiende gewicht van een uitgebreide Europese Unie in de wereld. De Raad heeft in zijn conclusies van 27 december 2001 deze mededeling volledig goedgekeurd.

(5) De staatshoofden en regeringsleiders van de Europese Unie en de Commissie hebben op de 55ste zitting van de Algemene Vergadering van de VN een consensus bereikt en hebben de millenniumverklaring van de VN tot vaststelling van de Millennium-ontwikkelingsdoelstellingen aangenomen. Bij het nastreven van deze doelstellingen zal de Gemeenschap zich laten leiden door de beginselen en doelstellingen van het communautaire ontwikkelingsbeleid die de Raad en de Commissie in hun gezamenlijke verklaring van 10 november 2000 hebben vastgelegd.

(6) De leden van de Wereldhandelsorganisatie (WHO) hebben zich op de vierde ministeriële conferentie in Doha ertoe verbonden de handel in de ontwikkelingsstrategieën te integreren en met de handel verband houdende technische bijstand en bijstand voor capaciteitsopbouw te verstrekken teneinde de ontwikkelingslanden bij de deelname aan nieuwe handelsbesprekingen en de tenuitvoerlegging van de resultaten daarvan te helpen.

(7) De Commissie is voornemens steun te verlenen voor de uitwerking en tenuitvoerlegging van een nieuwe reeks economische hervormingen in de landen van Azië en Latijns-Amerika, overeenkomstig de resolutie van de Raad van 18 mei 2000 betreffende economische hervorming en structurele aanpassing in de ontwikkelingslanden. Daarbij zal zij zorgen voor passende coördinatie met andere donoren, in het bijzonder de lidstaten en de instellingen van Bretton Woods.

(8) Zonder afbreuk te doen aan de besluiten die tijdens de programmeringsfase zullen worden genomen, dienen de algemene doelstellingen van de samenwerking van de Gemeenschap te worden omschreven teneinde het mogelijk te maken de activiteiten uit te voeren in alle sectoren die vallen onder de overeenkomsten met de begunstigde landen en de prioriteiten na te streven die in de strategische richtsnoeren van de Europese Unie voor Latijns-Amerika en Azië zijn vastgelegd.

[1] PB L 52 van 27.2.1992, blz. 1.

[2] COM(2001) 469 definitief.

(9) Ter vereenvoudiging en rationalisering van de bestaande regels inzake samenwerking dienen de maatregelen betreffende herstel en wederopbouw en betreffende hulp aan ontwortelde bevolkingsgroepen in deze verordening te worden opgenomen. Verordening (EG) nr. 2130/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 29 oktober 2001 betreffende acties op het gebied van de hulp aan ontwortelde bevolkingsgroepen in ontwikkelingslanden in Latijns-Amerika en in Azië [1] dient derhalve te worden ingetrokken en Verordening (EG) nr. 2258/96 van de Raad van 22 november 1996 betreffende herstel en wederopbouwacties ten behoeve van ontwikkelingslanden [2] moet dienovereenkomstig worden gewijzigd.

(10) De samenwerking van de Gemeenschap dient te worden geregeld door een strategisch kader en door jaarlijkse en meerjarige programmering zoals vastgesteld in de mededeling van de Commissie „Hervorming van de buitenlandse bijstand van de Gemeenschap" van 16 mei 2000 en vermeld in de conclusies van de Raad van 10 november 2000. Dit zal de samenwerking van de Gemeenschap in een perspectief op middellange termijn plaatsen en zal het mogelijk maken ervoor te zorgen dat zij de samenwerking van de lidstaten aanvult en daarop aansluit.

(11) Ter bevordering van de economische betrekkingen binnen de twee regio's en in overeenstemming met de aanbeveling van de DAC (Development Assistance Committee) van de OESO van 26 april 2001 over het ontkoppelen van de officiële ontwikkelingshulp aan de minst ontwikkelde landen en de daaraan gehechte verklaring van de Commissie, dient te worden voorzien in de openstelling van deelneming aan aanbestedingen en contracten voor hulp aan de partnerlanden van Azië en Latijns-Amerika op regionale grondslag, rekening gehouden met de inhoud van bovengenoemde verklaring in verband met diensten en producten die van wezenlijk belang zijn in de strijd tegen HIV/AIDS, tuberculose en malaria. Voorts wordt de deelneming aan aanbestedingen en contracten voor samenwerking van de Gemeenschap ten behoeve van de minst ontwikkelde landen die op grond van deze verordening voor samenwerking in aanmerking komen, volledig ontkoppeld voor de in de genoemde aanbeveling vastgestelde categorieën.

(12) De noodzakelijke maatregelen ter uitvoering van deze verordening dienen te worden vastgesteld overeenkomstig Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden [3].

(13) Bij deze verordening worden voor de periode 2003-2006 financiële middelen vastgesteld, die voor de begrotingsautoriteit het voornaamste referentiepunt zijn in de zin van punt 33 van het Interinstitutioneel Akkoord van 6 mei 1999 tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure [4].

(14) De bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschap en de bestrijding van fraude en van onregelmatigheden vormen een integrerend deel van deze verordening. Meer in het bijzonder dient de Commissie in de op grond van deze verordening gesloten overeenkomsten en contracten te worden gemachtigd de maatregelen uit te voeren die zijn bepaald in Verordening (Euratom, EG) nr. 2185/96 van de Raad van 11 november 1996 betreffende de controles en verificaties ter plaatse die door de Commissie worden uitgevoerd ter bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen tegen fraude en andere onregelmatigheden [5].

(15) Omdat op grond van deze verordening een nieuw samenwerkingskader tot stand wordt gebracht, dient Verordening (EG) nr. 443/92 te worden ingetrokken. Tevens dienen ter voorkoming van verstoring van het optreden van de Gemeenschap overgangsmaatregelen te worden vastgesteld,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

VOORWERP, DOEL EN GRONDBEGINSELEN

Artikel 1

In deze verordening wordt een kader vastgesteld voor de tenuitvoerlegging van een samenwerkingsbeleid van de Gemeenschap door middel van de financiering van projecten en programma's, hierna „samenwerking van de Gemeenschap" genoemd, met de in bijlage I genoemde landen van Azië en Latijns-Amerika (ALA), hierna „Aziatische partners" en „Latijns-Amerikaanse partners" genoemd.

Artikel 2

1. De samenwerking van de Gemeenschap op grond van deze verordening wordt ten uitvoer gelegd met als algemene doelstellingen het versterken van de betrekkingen tussen de Gemeenschap en haar Aziatische en Latijns-Amerikaanse partners, armoedebestrijding, het bevorderen van duurzame ontwikkeling en het bijdragen tot welvaart, veiligheid en stabiliteit.

2. Onverminderd de mogelijkheid van steun voor de sectoren die in overeenkomsten met de partnerlanden zijn opgenomen, is de samenwerking van de Gemeenschap in het bijzonder gericht op:

a) bevordering van de duurzame economische en sociale ontwikkeling van de partnerlanden en van hun soepele en geleidelijke inschakeling in de wereldeconomie;

[1] PB L 287 van 31.10.2001, blz. 3.

[2] PB L 306 van 28.11.1996, blz. 1.

[3] PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

[4] PB L 172 van 18.6.1999, blz. 1.

[5] PB L 292 van 15.11.1996, blz. 2.

b) versterking van het institutionele en wettelijke kader, in het bijzonder ter ondersteuning van de democratische beginselen, de rechtsstaat en de eerbiediging en de bescherming van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden;

c) bevordering van de economische en commerciële samenwerking, versterking van investeringsbetrekkingen en stimulering van de integratie van Aziatische en Latijns-Amerikaanse landen in het multilaterale handelsstelsel en de tenuitvoerlegging van de WHO-overeenkomsten;

d) ondersteuning van de strijd tegen de georganiseerde misdaad, het witwassen van geld, terrorisme, drugs, illegale migratie en mensenhandel, en maatregelen ter versterking van het vertrouwen en ter voorkoming van conflicten;

e) bevordering van de regionale integratie en samenwerking in Azië en Latijns-Amerika en steun voor de ontwikkeling van nauwere betrekkingen tussen de Aziatische en Latijns-Amerikaanse partners en de Europese Unie, teneinde wederzijds voordelige uitwisselingen mogelijk te maken, met name tussen economische, sociale, culturele, educatieve, technologische en wetenschappelijke entiteiten;

f) de ondersteuning van herstel, wederopbouw en hulp aan ontwortelde bevolkingsgroepen, met bijzondere aandacht voor de overgang van noodhulp naar ontwikkeling.

3. De samenwerking van de Gemeenschap volgt een sectorale aanpak. In deze context ondersteunt de samenwerking van de Gemeenschap sectoraal beleid en economische hervormingsprogramma's met behulp van de meest geschikte instrumenten, begrotingsondersteuning hieronder begrepen, waarbij streng toezicht en strenge voorwaarden worden toegepast. Onder uitzonderlijke omstandigheden, wanneer dit beleid en deze programma's nog niet zijn vastgesteld, kan ook begrotingssteun voor specifieke en duidelijk omschreven maatregelen worden verstrekt, waarbij streng toezicht en strenge voorwaarden worden toegepast.

Artikel 3

De eerbiediging van de beginselen van de democratie en de rechtsstaat en van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden is een wezenlijk onderdeel van de toepassing van deze verordening. Het niet eerbiedigen van deze beginselen kan een reden zijn passende maatregelen te nemen.

HOOFDSTUK II

PROCEDURES VOOR DE TENUITVOERLEGGING VAN DE SAMENWERKINGSACTIVITEITEN

Artikel 4

1. In het algemeen bestaat het kader voor de programmering en vaststelling van samenwerkingsactiviteiten van de Gemeenschap op grond van deze verordening uit:

a) strategiedocumenten;

b) meerjarige indicatieve programma's;

c) jaarlijkse actieplannen.

2. De strategiedocumenten voor de Aziatische en Latijns-Amerikaanse partnerlanden, -regio's en -subregio's worden voor een periode van vijf tot zeven jaar opgesteld.

Zij bepalen de langetermijndoelstellingen van de samenwerking en omschrijven de strategische prioriteiten en specifieke actieterreinen. Indien de omstandigheden dit vereisen, worden zij gewijzigd.

Voor crisissituaties van ontwortelde bevolkingsgroepen wordt voor een periode van drie jaar een afzonderlijk strategiedocument opgesteld dat geheel Azië en Latijns-Amerika bestrijkt.

3. Meerjarige indicatieve programma's voor drie jaar die op de strategiedocumenten zijn gebaseerd, worden voor elk land, elke regio of elke subregio opgesteld dat of die voor communautaire samenwerking in aanmerking komt.

De programma's bevatten een beschrijving van de sectorale en intersectorale prioriteiten, de specifieke doelstellingen en de verwachte resultaten.

Zij vermelden de indicatieve bedragen (totaal en bedrag voor elke prioritaire sector) en de financieringscriteria voor het betrokken programma.

Zij geven de vastgestelde prioriteiten weer die met de betrokken Aziatische en Latijns-Amerikaanse partners zijn overeengekomen. Zo nodig worden zij bijgewerkt.

4. De jaarlijkse actieplannen die op de meerjarenprogramma's zijn gebaseerd, worden opgesteld voor elk land, elke regio of elke subregio dat of die voor samenwerking van de Gemeenschap in aanmerking komt.

Zij vermelden voor elk werkingsjaar zo nauwkeurig mogelijk de doelstellingen, de actieterreinen en de verstrekte middelen.

Zij bevatten een lijst van samenwerkingsactiviteiten voor financiering door de Gemeenschap. Zij vermelden voor elk project en programma het maximumbedrag van de financiële bijdrage van de Gemeenschap.

5. In bijzondere situaties kunnen specifieke samenwerkingsmaatregelen die niet onder de jaarlijkse actieplannen vallen, worden goedgekeurd.

Artikel 5

1. De communautaire financiering geschiedt in de vorm van schenkingen.

2. De communautaire financiering kan in het bijzonder worden aangewend voor uitgaven voor het uitwerken, uitvoeren, controleren, inspecteren en beoordelen van projecten en programma's en voor informatie over samenwerkingsactiviteiten.

3. De communautaire financiering kan worden aangewend voor cofinanciering, die zoveel mogelijk moet worden toegepast, vooral wanneer daardoor andere financiële middelen kunnen worden gemobiliseerd die tot de doelstellingen van artikel 2 kunnen bijdragen.

4. De communautaire financiering mag niet worden aangewend voor de betaling van belastingen, rechten of heffingen.

5. De communautaire financiering kan worden gebruikt voor investeringsuitgaven met inbegrip van de aankoop van onroerend goed, wanneer dit laatste noodzakelijk is voor de directe uitvoering van het project en op voorwaarde dat de eigendom wordt overgedragen aan de plaatselijke partners van de ontvanger of de eindbegunstigden van het project zodra dit is voltooid.

Artikel 6

1. De Commissie voert de samenwerking van de Gemeenschap uit overeenkomstig de begrotingsprocedures en andere geldende procedures, in het bijzonder die welke zijn vastgesteld in het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting der Europese Gemeenschappen.

2. Bij haar financieringsbesluiten op grond van deze verordening houdt de Commissie rekening met de beginselen van een gezond financieel beheer die zijn vastgesteld in het Financieel Reglement.

Artikel 7

Het financiële referentiebedrag voor de uitvoering van de samenwerking van de Gemeenschap op grond van deze verordening over de periode 2003-2006 is 2 523 miljoen euro voor de samenwerking met de Aziatische partners en 1 270 miljoen euro voor de samenwerking met Latijns-Amerika.

De jaarlijkse kredieten worden door de begrotingsautoriteit toegestaan binnen de grenzen van de financiële vooruitzichten.

Artikel 8

Nevens de nationale en federale regeringen zijn de partners die op grond van deze verordening voor financiële steun in aanmerking komen onder meer regionale en internationale organisaties, met inbegrip van organisaties van de Verenigde Naties, niet-gouvernementele organisaties, nationale, provinciale en plaatselijke overheidsinstanties en -bureaus, basisorganisaties en openbare of particuliere instellingen en bedrijven.

Artikel 9

1. De deelname aan aanbestedingen en contracten staat op gelijke voorwaarden open voor alle natuurlijke en rechtspersonen uit de lidstaten, de kandidaat-lidstaten en, voor wat de samenwerkingsactiviteiten in hun respectieve regio's betreft, de Aziatische en Latijns-Amerikaanse partners.

2. De Commissie kan van geval tot geval de deelneming uitbreiden tot natuurlijke en rechtspersonen uit andere ontwikkelingslanden en in het geval van programma's ter bevordering van de regionale samenwerking en integratie in Azië, tot de in bijlage II genoemde Aziatische landen en gebieden.

3. Bij cofinanciering kan de Commissie van geval tot geval toestaan dat natuurlijke en rechtspersonen uit de cofinancierende landen aan aanbestedingen en contracten deelnemen, op voorwaarde dat wederkerigheid wordt verleend.

4. De Commissie kan haar overheidsopdrachten voor diensten en gezondheidsproducten die van wezenlijk belang zijn voor de strijd tegen overdraagbare ziekten zoals HIV/AIDS, tuberculose en malaria, eveneens van geval tot geval voor natuurlijke en rechtspersonen uit andere landen openstellen.

5. Bovendien komen natuurlijke en rechtspersonen uit alle derde landen in aanmerking voor deelname aan aanbestedingen en contracten betreffende projecten en programma's ten gunste van de in bijlage I genoemde landen die in de OESO/DAC-lijst van steunontvangende landen als minst ontwikkelde landen zijn aangemerkt, en wel op de volgende gebieden: sectorale en multisectorale programmabijstand, steun voor investeringsprojecten, steun voor invoer en basisproducten, commerciële dienstverleningscontracten en bijstand aan niet-gouvernementele organisaties. In deze gevallen wordt de deelname van ondernemingen uit derde landen uitsluitend toegestaan indien wederkerigheid wordt verleend.

Deze bepaling is alleen van toepassing op activiteiten van meer dan 700 000 SDR, of in het geval van met investeringen verband houdende technische samenwerking 130 000 SDR. Losstaande technische samenwerking en voedselhulp vallen niet onder deze bepaling.

Artikel 10

Alle op grond van deze verordening gesloten overeenkomsten of contracten voorzien uitdrukkelijk in toezicht en financiële controle door de Commissie, met inbegrip van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF), en in accountantcontroles door de Rekenkamer, zo nodig ter plaatse. Zij machtigen de Commissie overeenkomstig verordening (Euratom, EG) nr. 2185/96 controles en verificaties ter plaatse uit te voeren.

HOOFDSTUK III

BESLUITVORMINGSPROCEDURE

Artikel 11

1. De in artikel 4 bedoelde strategiedocumenten, meerjarige indicatieve programma's en jaarlijkse actieplannen worden vastgesteld volgens de procedure van artikel 12, lid 2. Besluiten betreffende jaarlijkse actieplannen worden beschouwd als financieringsbesluiten betreffende de in het desbetreffende jaarlijkse actieplan vastgestelde projecten en programma's.

Wijzigingen van de in de eerste alinea bedoelde besluiten worden volgens dezelfde procedure vastgesteld, behalve wanneer zij niet meer dan 20 % uitmaken van het totale bedrag dat aan het jaarlijkse actieplan is toegewezen of geen belangrijke wijzigingen inhouden in de aard van de projecten of programma's die in het jaarlijkse actieplan zijn opgenomen. In dat geval worden de wijzigingen door de Commissie vastgesteld, die het in artikel 12, lid 1, bedoelde comité daarvan in kennis stelt.

2. Financieringsbesluiten betreffende projecten en programma's die niet onder een jaarlijks actieplan vallen en 5 miljoen euro of meer bedragen, worden afzonderlijk vastgesteld volgens de procedure van artikel 12, lid 2.

Wijzigingen van deze besluiten worden volgens dezelfde procedure vastgesteld, behalve wanneer deze wijzigingen niet meer dan 20 % uitmaken van het aan de projecten en programma's toegekende bedrag of geen belangrijke wijzigingen in de betrokken projecten of programma's inhouden. In dit laatste geval worden de wijzigingen door de Commissie vastgesteld, die het in artikel 12, lid 1, vastgestelde comité daarvan in kennis stelt.

Financieringsbesluiten van minder dan 5 miljoen euro en wijzigingen daarvan worden door de Commissie vastgesteld, die het in artikel 12, lid 1, bedoelde comité daarvan in kennis stelt.

Artikel 12

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité, hierna het „ALA-comité" genoemd, dat uit vertegenwoordigers van de lidstaten bestaat en door een vertegenwoordiger van de Commissie wordt voorgezeten.

2. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 4 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing, gelet op artikel 8 van dat besluit.

De in artikel 4, lid 3, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt op 30 dagen vastgesteld.

3. Het comité stelt zijn reglement van orde vast.

4. Het comité kan ieder ander vraagstuk in verband met deze verordening onderzoeken dat door de voorzitter, al dan niet op verzoek van de vertegenwoordiger van een lidstaat, aan het comité wordt voorgelegd, in het bijzonder ieder vraagstuk betreffende de programmering of algemene tenuitvoerlegging van maatregelen of betreffende cofinanciering.

HOOFDSTUK IV

COÖRDINATIE, VERSLAGUITBRENGING EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 13

1. Ter wille van de samenhang, de doelmatigheid en de complementariteit van de samenwerking van de Gemeenschap organiseren de lidstaten en de Commissie, ook ter plaatse, frequente en regelmatige informatie-uitwisselingen over de activiteiten die zij wensen uit te voeren. Zij houden elkaar op de hoogte van hun programmastrategie, prioritaire sectoren en beoordelingen en van hun huidige en toekomstige samenwerking.

2. De Commissie kan in overleg met de lidstaten ieder initiatief nemen dat nodig is voor een passende coördinatie en samenwerking met de internationale financiële instellingen, organisaties van de Verenigde Naties en andere donoren.

3. De nodige maatregelen worden genomen om het communautaire karakter van de op grond van deze verordening uitgevoerde samenwerkingsactiviteiten te beklemtonen.

Artikel 14

Ieder jaar verstrekt de Commissie in haar jaarverslag aan het Europees Parlement en de Raad over de buitenlandse bijstand van de Gemeenschap gegevens over de op grond van deze verordening gefinancierde maatregelen.

Artikel 15

De Commissie neemt de nodige maatregelen om te zorgen voor een doeltreffend en doorlopend toezicht op de tenuitvoerlegging van samenwerkingsactiviteiten van de Gemeenschap op grond van deze verordening.

Om de vijf jaar dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een beoordelingsverslag in, samen met suggesties voor de toekomstige ontwikkeling van deze verordening en indien nodig voorstellen tot wijziging daarvan.

Artikel 16

1. De Verordeningen (EEG) nr. 443/92 en (EG) nr. 2130/2001 worden ingetrokken.

2. In artikel 1, lid 2, van Verordening (EG) Nr. 2258/96 worden de woorden „de landen in Latijns-Amerika en Azië" geschrapt.

3. Onverminderd de leden 1 en 2, blijven de Verordeningen (EEG) nr. 443/92, (EG) nr. 2130/01 en (EG) nr. 2258/96 van toepassing op projecten en programma's waarvoor de procedures ter voorbereiding van het financieringsbesluit van de Commissie bij de inwerkingtreding van deze verordening zijn aangevangen maar nog niet zijn voltooid.

4. De strategiedocumenten, meerjarige indicatieve programma's, jaarlijkse actieplannen en projecten die door de Commissie op grond van Verordening (EEG) nr. 443/92 met een gunstig advies van het op grond van artikel 15 van die Verordening ingestelde comité zijn vastgesteld, worden overeenkomstig de onderhavige verordening geacht te zijn vastgesteld.

Artikel 17

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

BIJLAGE I

Afghanistan
Bahrein
Bangladesh
Bhutan
Birma/Myanmar
Cambodja
China
Filipijnen
India
Indonesië
Irak
Iran
Jemen
Korea, Democratische Volksrepubliek
Laos
Maldiven
Maleisië
Mongolië
Nepal
Oman
Oost-Timor
Pakistan
Saudi-Arabië
Sri Lanka
Thailand
Vietnam

Argentinië
Bolivia
Brazilië
Chili
Colombia
Costa Rica
Cuba
Ecuador
El Salvador
Guatemala
Honduras
Mexico
Nicaragua
Panama
Paraguay
Peru
Uruguay
Venezuela

BIJLAGE II

Brunei Darussalam
Chinees Taipei
Hongkong
Republiek Korea
Koeweit
Japan
Macau
Qatar
Singapore
Verenigde Arabische Emiraten

Voorstel verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 963/2002 van de Raad tot vaststelling van overgangsbepalingen voor de overeenkomstig de beschikkingen nrs. 2277/96/EGKS en 1889/98/EGKS van de Commissie genomen antidumping- en antisubsidiemaatregelen, evenals voor de niet voltooide antidumping- en antisubsidieonderzoeken en de niet afgehandelde klachten en verzoeken uit hoofde van deze beschikkingen

(2002/C 331 E/03)

COM(2002) 395 def. — 2002/0146(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 11 juli 2002)

TOELICHTING

Het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS-verdrag) verstrijkt op 23 juli 2002. Na deze datum vallen de producten waarop het EGKS-verdrag van toepassing was onder het EG-verdrag.

De Commissie heeft twee basisbeschikkingen vastgesteld, met name de beschikkingen nrs. 2277/96/EGKS en 1889/98/EGKS, betreffende respectievelijk antidumping- en antisubsidieonderzoeken en -maatregelen voor EGKS-producten.

Een aantal van de uit hoofde van deze twee beschikkingen genomen maatregelen zal op 23 juli nog van kracht zijn en een aantal klachten, aanvragen en onderzoeken zal mogelijkerwijze niet voltooid zijn.

Verordening (EG) nr. 963/2002 van de Raad van 3 juni 2002 [1] heeft ten doel de rechtspositie van deze maatregelen, klachten en onderzoeken te verduidelijken door uitdrukkelijk te verklaren dat deze na 23 juli 2002 onder de bepalingen van de basis-antidumping- en-antisubsidieverordeningen van de Raad vallen (Verordeningen (EG) nr. 384/96 en (EG) nr. 2026/97 van de Raad) die op artikel 133 van het EG-verdrag gebaseerd zijn.

In de als bijlage aan de vorengenoemde verordening gehechte tabellen zijn alle antidumping en antisubsidiemaatregelen vermeld die op 16 april 2002, de datum van aanvaarding van het voorstel van de Commissie, van kracht waren.

Het bijgaande voorstel heeft ten doel deze tabellen bij te werken, rekening te houden met de ontwikkelingen die zich sedert 16 april 2002 hebben voorgedaan en, zodoende, een geactualiseerd en gecorrigeerd overzicht te geven.

[1] PB L 149 van 7.6.2002.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 133,

Gezien het voorstel van de Commissie [1],

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal („EGKS-verdrag") verstrijkt op 23 juli 2002.

(2) De producten waarop momenteel het EGKS-verdrag van toepassing is, vallen met ingang van 24 juli 2002 onder het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

(3) Bij Verordening (EG) nr. 963/2002 [2] van de Raad zijn overgangsmaatregelen voor de overeenkomstig de beschikkingen nrs. 2277/96/EGKS en 1889/98/EGKS van de Commissie genomen antidumping- en antisubsidiemaatregelen vastgesteld. In de bijlagen bij de genoemde verordening zijn al de antidumping- en antisubsidiemaatregelen vermeld die op 16 april 2002, de datum van aanvaarding van het voorstel van de Commissie, van toepassing waren.

[1] COM(2002) 395 def.

[2] PB L 149 van 7.6.2002.

(4) Sommige van deze maatregelen zijn inmiddels evenwel gewijzigd. De vorengenoemde bijlagen moeten dientengevolge worden aangepast. Het is derhalve dienstig een wijzigingsverordening vast te stellen waarbij de bijlagen bij Verordening (EG) nr. 963/2002 worden bijgewerkt,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 963/2002 van de Raad wordt als volgt gewijzigd:

1. In de tabel van bijlage I wordt de rubriek „gewalste, platte producten van ijzer of van niet-gelegeerd staal, van oorsprong uit India" vervangen door:

Product	Beschikking nr.	GN-code (TARIC code)	Oorsprong	Producenten (aanvullende Taric code)	Recht
Gewalste, platte producten van ijzer of van niet-gelegeerd staal	Beschikking nr. 283/2000/EGKS van de Commissie van 4.2.2000 (PB L 31 van 5.2.2000) (gerectificeerd bij Beschikking nr. 2009/2000/EGKS van 22.9.2000) (PB L 240 van 23.9.2000) laatstelijk gewijzigd bij Beschikking nr. 841/2002/EGKS van de Commissie van 21.5.2002 (PB L 134 van 22.5.2002) en Beschikking nr. 1043/2002/EGKS van de Commissie van 14.6.2002 (PB L 157 van 15.6.2002)	7208 10 00 7208 25 00 7208 26 00 7208 27 00 7208 36 00 7208 37 10 7208 37 90 7208 38 10 7208 38 90 7208 39 10 7208 39 90	India	Tata Iron & Steel Company Ltd. (A078)	0
				Essar Steel Ltd. (A083/A076)	Verbintenis/1,5 %
				Steel Authority of India Ltd. (A084/A077)	Verbintenis/11,5 %
				Jindal Vijayanagar Steel Ltd. (A270)	Verbintenis/18,1 %
				Ispat Industries Ltd. (A204)	Verbintenis/14 %
				Alle andere ondernemingen (A999)	10,7 %

2. In de tabel van bijlage I wordt de rubriek „warmgewalste platte producten van niet-gelegeerd staal van oorsprong uit Roemenië" vervangen door:

Product	Beschikking nr.	GN-Code (TARIC code)	Oorsprong	Producenten (aanvullende Taric code)	Recht
Warmgewalste platte producten van niet-gelegeerd staal	Nr. 1758/2000/EGKS van 9.8.2000 (PB L 202 van 10.8.2000) laatstelijk gewijzigd bij Beschikking nr. 979/2002/EGKS van de Commissie van 3.6.2002 (PB L 150 van 8.6.2002)	ex 7208 51 30 (7208 51 30 10) ex 7208 51 50 (7208 51 50 10) ex 7208 51 91 (7208 51 91 10) ex 7208 51 99 (7208 51 99 10) ex 7208 52 91 (7208 52 91 10)	Roemenië	Sidex SA (069)	5,7 %
				Alle andere ondernemingen (A999)	11,5 %

3. In de tabel van bijlage II wordt de rubriek „gewalste platte producten van ijzer of niet-gelegeerd staal (warmband) van oorsprong uit India" vervangen door:

Product	Beschikking nr.	GN-Code (TARIC code)	Oorsprong	Producenten (aanvullende Taric code)	Recht
Gewalste platte producten van ijzer of van niet-gelegeerd staal (warmband)	Beschikking nr. 284/2000/EGKS van de Commissie van 4.2.2000 (PB L 31 van 5.2.2000) gerectificeerd bij Beschikking nr. 2071/2000/EGKS van de Commissie van 29.9.2000 (PB L 246 van 30.9.2000) laatstelijk gewijzigd bij Beschikking nr. 842/2002/EGKS van de Commissie van 21.5.2002 (PB L 134 van 22.5.2002) en Beschikking nr. 1043/2002/EGKS van de Commissie van 14.6.2002 (PB L 157 van 15.6.2002)	7208 10 00 7208 25 00 7208 26 00 7208 27 00 7208 36 00 7208 37 10 7208 37 90 7208 38 10 7208 38 90 7208 39 10 7208 39 90	India	Essar Steel Ltd. (A083/A076)	Verbintenis/4,9 %
				The Steel Authority of India Ltd. (A084/A077)	Verbintenis/12,3 %
				Tata Iron & Steel Company Ltd. (A075/A078)	Verbintenis/6,2 %
				Ispat Industries Ltd. (A204)	Verbintenis/9,8 %
				Jindal Vijayanagar Steel Ltd. (A270)	Verbintenis/5,7 %
				Alle andere ondernemingen (A999)	13,1 %

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 24 juli 2002.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gewijzigd voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging, ten gunste van de medewerkers van de leden van het Europees Parlement, van Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en van Verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EEG) nr. 1408/71

(2002/C 331 E/04)

COM(2002) 405 def. — 2001/0137(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 16 juli 2002)

1. **Achtergrond**

Om de rechtszekerheid terzake van de sociale zekerheid voor de medewerkers van de leden van het Europees Parlement te vergroten en gemakkelijker en ondubbelzinnig te kunnen vaststellen welke wetgeving van toepassing is op deze categorie werknemers die door de leden van het Europees Parlement zijn aangeworven en deze in het kader van hun door verkiezing gekregen functie moeten bijstaan, heeft de Commissie het dienstig geacht wijzigingen op Verordening (EEG) nr. 1408/71 en Verordening (EEG) nr. 574/72 voor te stellen. Deze verordeningen coördineren het de socialezekerheidsstelsels van de lidstaten teneinde te voorkomen dat uit verschillen tussen de stelsels van de lidstaten nadelen voortvloeien wanneer iemand zich binnen de Gemeenschap verplaatst. Deze coördinatie leidt in het bijzonder tot vaststelling van de lidstaat waarvan de socialezekerheidswetgeving van toepassing is.

De Commissie heeft op 25 juni 2001 ([1]) haar voorstel ingediend. De voorgestelde wijzigingen zullen de medewerkers van de leden van het Europees Parlement het recht geven om evenals de hulpfunctionarissen van de Europese instellingen te kiezen onder welk socialezekerheidsstelsel zij willen vallen.

In de plenaire vergadering van 11 juni 2002 heeft het Europees Parlement een verslag aangenomen, dat 5 amendementen tot wijziging van het Commissievoorstel bevat.

2. **Bestudering van de amendementen**

De Commissie neemt amendement nr. 3 ongewijzigd in haar gewijzigde voorstel over. Met dit amendement stelt het Europees Parlement voor om in overweging nr. 4 van het voorstel van de Commissie erop te wijzen dat het mogelijk is om door verscheidene leden van het Europees Parlement in dienst te worden genomen. De Commissie gaat akkoord met dit amendement omdat deze precisering duidelijk maakt op welke categorie personen het voorstel betrekking heeft zonder dat het voorgestelde dispositief hoeft te worden gewijzigd.

Daarentegen stemt zij niet in met de overige amendementen, te weten de amendementen nrs. 1, 2, 4 en 5.

Amendement nr. 1 (niet van toepassing in de Nederlandse tekst) wordt door de Commissie verworpen omdat zij dit overbodig acht, gelet op de definitie in het voorstel van de Commissie (zie artikel 1, lid 1) waarin al gesproken wordt over een „medewerker die door een of meer leden van het Europees Parlement wordt aangeworven".

Amendement nr. 2 stelt voor om een overweging 3bis toe te voegen waarin het keuzerecht van de medewerkers van de leden van het Europees Parlement waarop het voorstel van de Commissie betrekking heeft, nader wordt gerechtvaardigd doordat het de Commissie is die (uit de communautaire begroting) het salaris en de socialezekerheidspremies betaalt. De Commissie verwerpt dit amendement omdat het geboden keuzerecht gerechtvaardigd wordt door het bijzondere karakter van het dienstverband („rechtstreeks" en „ondergeschikt") tussen de parlementaire medewerker en het lid (of de leden) van het Europees Parlement en niet omdat het salaris en de socialezekerheidspremies voor de medewerkers uit de communautaire begroting komen. Dat geldt nl. ook voor andere categorieën medewerkers van de leden van het Europees Parlement die niet onder het voorstel van de Commissie vallen: werknemers in loondienst die door derden zijn aangeworven, en zelfstandigen.

([1]) COM(2001) 344 (PB C 270 E van 29.9.2001).

Amendement nr. 4 heeft ten doel om in artikel 1, sub w) toe te voegen dat een medewerker van een of meer leden van het Europees Parlement ook voor een deel van de duur van het mandaat van zijn afgevaardigde(n) kan worden aangeworven. De Commissie verwerpt dit amendement omdat dit al opgesloten ligt in de tekst van de Commissie waarin de formulering wordt gebruikt „. . . tijdens de duur van hun mandaat" en niet „. . . voor de duur van hun mandaat". Het amandement is dus overbodig.

Amendement nr. 5 stelt voor om in artikel 14, lid 4 van Verordening (EEG) nr. 574/72 toe te voegen dat de medewerkers van de leden van het Europees Parlement die voor de Duitse wetgeving hebben gekozen, onderworpen kunnen blijven aan het stelsel van de deelstaat waar zij voor het laatst woonachtig waren. De Commissie verwerpt dit amendement omdat volgens haar dit amendement niet onontbeerlijk is voor een goede functionering van het keuzerecht ten gunste van het Duitse stelsel. De bepalingen voor de hulpfunctionarissen waarop het voorstel van de Commissie gebaseerd is, schijnen door verwijzing naar de zetel van de Duitse regering immers reeds een volledige sociale bescherming te garanderen.

3. **Conclusie**

Op grond van artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag wijzigt de Commissie haar voorstel voor een verordening in de hierboven aangegeven zin.

Voorstel voor een besluit van het Europees Parlement en de Raad tot invoering van een programma voor de verhoging van de kwaliteit van het hoger onderwijs en de bevordering van het intercultureel begrip door middel van samenwerking met derde landen (Erasmus World) (2004-2008)

(2002/C 331 E/05)

COM(2002) 401 def. — 2002/0165(COD)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

TOELICHTING

1. INLEIDING

Het hier gepresenteerde voorstel stoelt op artikel 149 van het Verdrag, waarin vastgelegd is dat de Gemeenschap en de lidstaten de samenwerking met derde landen bevorderen en zo een bijdrage leveren aan de ontwikkeling van kwaliteitsonderwijs in Europa.

Deze bepaling kan niet los van een aantal ontwikkelingen worden gezien. In de eerste plaats zijn hier de conclusies van de bijeenkomst van de Europese Raad op 24 maart 2000 in Lissabon te noemen. Hierin wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Europese Unie, in het verlengde van de globalisering en de uitdagingen van de kenniseconomie, met een kwantumsprong te maken heeft gekregen en daarop dient in te spelen.

In deze tijd van globalisering en groeiende onderlinge afhankelijkheid kan het antwoord van de lidstaten en de Europese Gemeenschap op de zich aandienende behoeften van het hoger onderwijs niet langer alleen binnen de grenzen van de Europese Unie of Europa in het algemeen gegeven worden.

Ten tweede hebben de ministers van onderwijs van de lidstaten en de ministers van onderwijs van veertien andere Europese landen in de Bologna-verklaring vastgelegd (19 juni 1999) dat ervoor gezorgd moet worden dat er van de sector van het hoger onderwijs in Europa wereldwijd evenveel aantrekkingskracht uitgaat als van de grote prestaties die Europa op cultureel en wetenschappelijk gebied levert.

De Europese ministers met hoger onderwijs in hun portefeuille hebben er onder andere op hun bijeenkomst te Praag (19 mei 2001) met klem op gewezen dat het van groot belang is dat het Europees hoger onderwijs aantrekkelijker wordt voor studenten uit Europa en andere delen van de wereld.

Bovendien moet er in verband met de synergie-effecten tussen de Europese Ruimte voor hoger onderwijs en de Europese Ruimte voor onderzoek veel meer gebruik worden gemaakt van de mogelijkheden die de instellingen voor hoger onderwijs met het oog op de totstandbrenging van een Europa van de kennis te bieden hebben.

Ten derde haakt het voorstel in op de politieke ontwikkelingen in internationaal verband. In het voorstel is met name rekening gehouden met de conclusies van de bijeenkomst van de ministers van onderwijs van de G8-landen in maart 2000 te Tokio, waarin tot meer samenwerking bij het zoeken naar passende antwoorden op de zichtbaar wordende uitdagingen op onderwijsgebied opgeroepen wordt. De conclusies van de bijeenkomst van de leiders van de G8-landen in juni 2002 te Kananaskis, waar tot een Nieuw Partnerschap voor de Ontwikkeling van Afrika besloten is, hebben eveneens passende aandacht gekregen. Het voorstel speelt verder ook in op het beleid dat andere hoofdrolspelers, zoals de Verenigde Staten van Amerika, Canada en Australië, in verband met de globalisering van het hoger onderwijs voeren.

Het voorstel is een vervolg op de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over een nauwere samenwerking met derde landen op het gebied van het hoger onderwijs, die op 18.7.2001 goedgekeurd is (COM(2001) 385).

Net als de mededeling geeft het voorstel onder andere de resultaten weer van een onderzoek dat tussen februari en mei 2002 door de Academic Cooperation Association onder de titel „The Globalisation of Education and Training: Recommendations for a coherent response from the European Union” [1] verricht is.

---

[1] Dr Sybille Reicherts, Bernd Wächter, http://europa.eu.int/comm/education/ec-usa/usa.html

Het voorstel bouwt voort op de debatten en conclusies van het Europees Parlement en de Raad. Uit deze debatten is brede overeenstemming naar voren gekomen over de in de mededelingen vervatte analyse van de algemene doelstellingen die de Europese Gemeenschap bij haar samenwerking met derde landen op onderwijsgebied dient na te streven en het feit dat er een Gemeenschapinstrument dient te komen waarmee deze doelstellingen gerealiseerd kunnen worden.

Het voorstel moet ook worden bezien in het licht van de recente mededeling van de Commissie „A project for the European Union" ([1]). In deze eerste, alle beleidsterreinen bestrijkende bijdrage van de Commissie aan het debat over de toekomst van Europa wordt onderwijs als een van de beleidsterreinen genoemd die bevorderlijk voor de concurrentiekracht van onze economieën en ondernemingen zijn en, met het oog op de een sterk Europa van de kennis, verder ontwikkeld dienen te worden.

Parallel aan de debatten met de instellingen heeft de Commissie ook nog een aantal bilaterale discussiebijeenkomsten georganiseerd met een aantal belangrijke organisaties die in de lidstaten een actieve rol spelen bij internationale onderwijsuitwisselingen (British Council, DAAD, EduFrance en ACA). Doel van deze bijeenkomsten was om te discussiëren over de specifieke, in de mededeling voorgestelde hoofdlijnen (zoals bijvoorbeeld de mogelijke vorm van een Europees hoger onderwijsaanbod en de manieren waarop het Europese hoger onderwijs in de hele wereld gepromoot zou kunnen worden) en deze op hun waarde te toetsen. Deze discussies waren zeer nuttig voor de selectie van de maatregelen voor het voorstel.

Tegen deze achtergrond heeft de Commissie een document over de ten uitvoer te brengen activiteiten opgesteld, waarin uitgaande van de reeds vastgestelde doelstellingen een getailleerde beschrijving gegeven wordt van de aanbodmechanismen en outputs die nodig zijn om de genoemde doelstellingen te realiseren. Dit document is voorgelegd aan een panel van externe deskundigen op het gebied van het hoger onderwijs, dat de validiteit van de aanpak onderschreven heeft en waardevolle adviezen verstrekt heeft over bepaalde aspecten van het voorgestelde aanbodmechanisme.

Tot slot moet nog worden vermeld dat de voorbereiding van het hier gepresenteerde initiatief ook plaats heeft gevonden tegen de achtergrond van de nieuwe impulsen die de Europese Commissie momenteel aan de dialoog tussen de volkeren en de culturen geeft, die hoog op de lijst van prioriteiten is gezet, en het inzicht dat samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs grote mogelijkheden voor de bevordering van begrip en tolerantie biedt.

2. UITDAGINGEN EN BEHOEFTEN IN VERBAND MET DE INTERNATIONALISERING VAN HET HOGER ONDERWIJS

Het hoger onderwijs heeft met toenemende internationalisering ([2]) te maken, wat een gevolg is van het feit dat er een antwoord op de globalisering ([3]) moet worden gegeven. In lid 3 van artikel 149 van het Verdrag is bepaald dat de Gemeenschap en de lidstaten de samenwerking met derde landen dienen te bevorderen om zo een bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van kwaliteitsonderwijs in Europa. De Gemeenschap moet haar burgers en arbeidskrachten voorbereiden op een geglobaliseerde wereld en haar verder te ontwikkelen systemen voor hoger onderwijs hiertoe op passende en doeltreffende wijze een internationale dimensie geven.

Dankzij de onderwijsprogramma's van de Gemeenschap, en met name dankzij het Erasmus-programma, hebben de Europese universiteiten nu aanzienlijk meer mogelijkheden om internationaal samen te werken. Van de concurrentievoordelen die Europese universiteiten door hun betrokkenheid bij het Erasmus-programma verkregen hebben — zoals de ervaring die ze opgedaan hebben met vraagstukken rond de erkenning van in het buitenland afgelegde studietijdvakken, de onderlinge transparantie van de zeer uiteenlopende onderwijsstelsels, de mobiliteit van docenten en gezamenlijke curriculumontwikkeling — wordt evenwel niet voor de volle honderd procent geprofiteerd.

([1]) COM(2002) 247 def., 22.5.2002.

([2]) „Het proces waarbij in het onderwijs, onderzoek en de dienstverlenende functie van instellingen voor hoger onderwijs systematisch een internationale dimensie geïntegreerd wordt", Wächter, 1999.

([3]) De belangrijke veranderingen in de economische, sociale, politieke en culturele omstandigheden als gevolg van de wereldwijde concurrentie, de integratie van de markten, de steeds dichter wordende communicatienetwerken, informatiestromen en mobiliteit, Van Damme 1999.

Terwijl de Europese Gemeenschap zich met name op de behoeften van de Europese burgers en de eigen Europese systemen voor hoger onderwijs richt, wordt men zich elders in de wereld uiteraard ook steeds bewuster van de uitdagingen die de globalisering met zich meebrengt. Het aantal studenten dat onderwijs in een ander land wil gaan volgen, was nog nooit zo hoog als op dit moment [1]. Om in te kunnen spelen op de behoeften van studenten uit derde landen die specialistische of hogere opleidingen willen volgen die in hun eigen land niet gegeven worden, moet er gebruik worden gemaakt van de concurrentievoordelen die Europa te bieden heeft.

Op dit moment gaat het merendeel van de internationale uitwisselingsstudenten naar de Verenigde Staten (547 867 internationale studenten in 2000/2001 [2]). In Europa is duidelijk sprake van een onevenwichtige instroom aan internationale studenten: ruim driekwart van de ongeveer 400 000 studenten uit niet-Europese landen die in de Europese Gemeenschap studeren, kiezen voor het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Duitsland [3]. De instellingen voor hoger onderwijs in Europa zijn er tot nu toe niet in geslaagd om hun eigen sterke kanten, de diversiteit van hun onderwijsaanbod en hun grote netwerkervaring te bundelen en opleidingen aan te bieden die alléén in Europa gevolgd kunnen worden, wereldformaat hebben en ervoor zorgen dat internationale mobiliteit zoveel mogelijk effect heeft en dat méér mensen binnen de EG en de partnerlanden er profijt van gaan trekken.

Bij de bevordering van innovaties, economische groei, werkgelegenheid en productiviteit speelt het hoger onderwijs een cruciale rol. De potentiële positieve effecten van het hoger onderwijs zullen nog sterker op de voorgrond treden, als het hoger onderwijs hoogopgeleide en mobiele arbeidskrachten toegang tot de arbeidsmarkt verschaft.

Indien het Europees hoger onderwijs het voortouw wil houden, moeten de instellingen voor hoger onderwijs naar samenwerking met instellingen in derde landen streven die even goed ontwikkeld zijn als de instellingen in de EG. Tal van derde landen beseffen dat systematische samenwerking met instellingen voor hoger onderwijs in Europa, met name binnen multilaterale netwerken waaraan instellingen uit meer dan een enkele lidstaat deelnemen, potentiële voordelen oplevert. Dit soort samenwerking geeft een meerwaarde aan de bilaterale onderwijsovereenkomsten die met de afzonderlijke lidstaten gesloten zijn. Onderwijs wordt daarom in vrijwel alle overeenkomsten tussen de EG en derde landen als beleidsterrein aangemerkt dat voor samenwerking in aanmerking komt. Ieder land heeft er baat bij als zijn best gekwalificeerde mensen over enige internationale ervaring beschikken.

De status van Europa als „centre of excellence" op het gebied van het leren wordt door de universiteiten in derde landen niet altijd even goed ingeschat en begrepen. Datzelfde geldt ook voor de studenten die buiten het eigen land onderwijs willen gaan volgen. Een van de oorzaken hiervoor is dat het het Europees hoger onderwijs aan een eigen identiteit ontbreekt. De onvoldoende doorzichtige procedures op het punt van de kwaliteitszorg zijn een tweede factor. De aantrekkelijkheid van onze universiteiten kan alleen toenemen als elders in de wereld het inzicht groeit dat nauwgezet op de kwaliteit van ons onderwijs wordt toegezien.

Ook voor het politieke en economische succes van Europa in de wereld is het van het grootste belang dat de toekomstige beleidsmakers in de derde landen méér inzicht in het Europese onderwijs verwerven en nauwere banden met Europa aanknopen.

In de nadagen van de Tweede Wereldoorlog realiseerde de Amerikaanse senator J. William Fulbright zich dat academische uitwisselingen een belangrijk instrument voor het kweken van meer begrip tussen de volkeren kunnen zijn. Ruim vijftig jaar later heeft het Fulbright-Programma bewezen dat het het Amerikaanse programma voor internationaal onderwijs en interculturele dialoog bij uitstek is. Het Fulbright-Programma heeft er tevens in aanzienlijke mate toe bijgedragen dat het hoger onderwijs in de Verenigde Staten voor studenten en academici uit de hele wereld aantrekkelijk is geworden. Het heeft er voorts toe geleid dat de kwaliteit van het hoger onderwijs in de Verenigde Staten omhoog is gegaan en dat afzonderlijke Amerikaanse universiteiten internationaal méér en betere diensten zijn gaan verlenen, internationaal méér uitwisselingsactiviteiten zijn gaan ontwikkelen en in het algemeen aantrekkelijker voor buitenlandse studenten zijn geworden.

---

[1] In 1999 telden de OESO-landen 1,41 miljoen buitenlandse studenten tegen 1,3 miljoen in 1998 (Bron: OECD Trade in Educational Services: Trends and Emerging Issues, Kurt Larsen, John P. Martin, and Rosemary Morris, May 2002 Revised Version). In 2000/2001 telde de Verenigde Staten 547 867 buitenlandse studenten, wat neerkwam op een stijging met 6,4 % ten opzichte van het jaar daarvoor. Dit was de grootste stijging na 1980.

[2] Bron: Opendoors (http://www.opendoorsweb.org/).

[3] Bron: UNESCO Statistical Yearbook 1998, hoofdstuk 3.14: „Education at the third level: foreign students by country of origin, in the 50 major host countries".

Een groot aantal vraagstukken die voortvloeien uit de internationalisering van het hoger onderwijs kunnen het beste op nationaal niveau (stimulering van proactieve internationalisering bij afzonderlijke universiteiten, m.i.v. op te zetten studentenvoorzieningen, pr-activiteiten, curricula met een internationale oriëntatie, enz.) of in intergouvernementeel verband (convergentie van het gradenstelsel, transparantere mechanismen voor de kwaliteitszorg) worden aangepakt. Een aantal kwesties kan worden opgepakt in de huidige programma's en activiteiten van de Gemeenschap (zoals het Socrates/Erasmus-programma) of met behulp van andere instrumenten dan dit voorstel (zoals de vraagstukken rond de toelatingsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen die voor onderwijsdoeleinden naar Europa komen).

Doel van het hier gepresenteerde voorstel is om de in nationaal en intergouvernementeel verband geleverde inspanningen aan te vullen en alleen op díe terreinen activiteiten te ontwikkelen waar dit specifiek nodig is. Uit de voorgaande analyse volgt dat de Europese Gemeenschap een doeltreffende bijdrage zou kunnen leveren aan de aanpak en oplossing van:

— de mee te nemen concurrentievoordelen van Europese universiteiten bij de uitwerking van een origineel en aantrekkelijk hoger onderwijsaanbod, met name voor onderwijs en onderzoek op postdoctoraal (B: postgraduaat) niveau, indien steun zou worden verleend aan de samenwerkingsinspanningen van Europese universiteiten op dit gebied;

— het gebrek aan een duidelijk zichtbare Europese identiteit voor het hoger onderwijs, indien steun zou worden gegeven aan de ontwikkeling van een eigen profiel voor het Europese hoger onderwijs;

— het gebrek — ondanks jarenlange multilaterale netwerkactiviteiten en samenwerking — aan producten die als „vlaggenschip" kunnen fungeren (zoals twee graden op postdoctoraal niveau), indien er een Gemeenschapslabel zou worden verstrekt aan gezamenlijk gegeven postdoctorale opleidingen van hoge kwaliteit;

— de toenemende onevenwichtige spreiding van inkomende studenten uit derde landen die voornamelijk naar een klein aantal landen gaan, indien de samenwerking tussen instellingen voor hoger onderwijs uit deze en gene lidstaten zou worden bevorderd en er een beurzenstelsel van de Europese Gemeenschap in het leven zou worden geroepen;

— de trend onder de beste postdoctorale studenten en academici om naar de VS te gaan; de gevaren voor het politieke en economische succes van Europa in de wereld door het gebrekkige inzicht bij de toekomstige beleidsmakers van derde landen in het Europese onderwijs en door hun gebrek aan banden met Europa; het gevaar dat de concurrentievoordelen van het hoger onderwijs door een dalende aantrekkelijkheid van Europa voor eersteklas academici verloren gaan, indien er een beurzenstelsel van de Europese Gemeenschap ingevoerd wordt waarmee de allerbeste en knapste koppen onder de postdoctorale studenten uit derde landen kunnen worden aangetrokken;

— het risico dat er op het punt van het interculturele begrip tussen de Europese cultuur en andere culturen nog een grotere kloof ontstaat, indien de uitwisseling van studenten en academici tussen Europa en de rest van de wereld bevorderd wordt;

— het onvoldoende aantal structurele programma's die in het kader van een Europese opleiding bruggen slaan tussen Europese netwerken, de allerbesten uit het hoger onderwijs van derde landen en de uitgaande mobiliteit onder Europese studenten en academici, indien steun wordt verleend aan structurele vormen van samenwerking tussen instellingen voor hoger onderwijs in Europa en in derde landen;

— het gebrek aan gecoördineerde werkzaamheden op het niveau van de Gemeenschap om de aantrekkelijkheid van Europa te vergroten plus, onder andere, het gebrek aan mechanismen voor internationale samenwerking op het punt van kwaliteitszorg en studentenvoorzieningen, en de daarmee gepaard gaande risico's voor studenten die gebruik maken van internationale mobiliteitsproducten, indien de samenwerking tussen de instanties bevorderd wordt die op deze terreinen verantwoordelijk en/of actief zijn.

Levert de Gemeenschap hier geen bijdrage, dan zal dit er op de lange termijn toe leiden dat de genoemde problemen blijven bestaan en naar alle waarschijnlijkheid nog ernstiger worden.

3. DOELSTELLINGEN VAN HET VOORSTEL VAN DE COMMISSIE

3.1. Algemene doelstellingen

Het overkoepelende doel van het programma is een bijdrage te leveren aan de ontwikkeling van kwaliteitsonderwijs in de Europese Unie en daartoe met name de samenwerking met derde landen te stimuleren. Met het hier gepresenteerde voorstel moet in de eerste plaats op de lange termijn bereikt worden dat de burgers in Europa, maar ook in de partnerlanden een betere voorbereiding krijgen op een leven en werkend bestaan in een geglobaliseerde kennismaatschappij. Ten tweede beoogt het voorstel de positie van Europa als „centre of excellence" op het gebied van het hoger onderwijs veilig te stellen en er in die lijn voor te zorgen dat het hoger onderwijs in Europa voor de hele wereld aantrekkelijker wordt. Door middel van uitwisselingen en structurele samenwerking en door de nadruk op jongeren die de capaciteiten in huis hebben om in de toekomst een leidinggevende rol in het economisch leven en de maatschappij op zich te nemen, wil het voorstel ten derde het onderlinge begrip tussen de volkeren en culturen bevorderen en zo een bijdrage leveren aan de vrede en stabiliteit in de wereld en aan het legitieme streven van Europa naar een hoofdrol op het internationale toneel. Bij de verwezenlijking van deze doelstellingen zal de Gemeenschap ook naar een verbetering van de banden tussen de instellingen voor hoger onderwijs en het bedrijfsleven streven.

3.2. Specifieke doelstellingen

Ter realisatie van deze algemene doelstellingen beoogt het programma zowel direct als op de korte termijn een aantal effecten teweeg te brengen. Deze effecten kunnen als volgt samengevat worden:

— totstandkoming van een duidelijk eigen Europees hoger onderwijsaanbod, waarvan zowel binnen de Europese Unie als daarbuiten aantrekkingskracht uitgaat;

— een beter profiel, betere zichtbaarheid en een grotere toegankelijkheid van het Europees onderwijs;

— grotere belangstelling in de wereld voor Europese kwalificaties en concretere mogelijkheden voor hoogopgeleide afgestudeerden en academici uit de hele wereld om Europese kwalificaties te verwerven en/of in Europa ervaring op te doen;

— meer structurele vormen van samenwerking tussen instellingen in de Europese Gemeenschap en instellingen in derde landen en een grotere uitgaande mobiliteit uit de Europese Unie in het kader van de Europese studieprogramma's.

3.3. Operationele doelstellingen

De Gemeenschap zal door middel van oproepen tot het indienen van projectvoorstellen die in het kader van het programma gepubliceerd zullen worden financiële steun verlenen voor:

— masteropleidingen van de Europese Unie (te selecteren voor een periode van vijf jaar met een onbureaucratische jaarlijkse verlengingsprocedure aan de hand van een voortgangsrapportage), waarbij minimaal drie instellingen voor hoger onderwijs uit drie verschillende lidstaten betrokken zijn en twee of meer graden worden verleend.

  Operationeel gezien is er een bewuste keuze voor het postdoctorale niveau gemaakt. Dit heeft te maken met het volgende:

  a) factoren zoals, onder andere, de structuur van de graden, de complexiteit van de curricula en de te hanteren talen; opleidingen op doctoraalniveau bieden niet zoveel mogelijkheden als opleidingen op postdoctoraal niveau voor de uitwerking van Europese producten die als „vlaggenschip" kunnen fungeren, zoals gezamenlijke Europese programma's die met twee graden afgesloten worden;

  b) de Gemeenschap kan geen steun verlenen aan grote aantallen studenten uit derde landen die aan een doctoraalfase van drie tot zes jaar bezig zijn, terwijl de duur van de masteropleidingen een duidelijke internationale oriëntatie, met inbegrip van door de Gemeenschap gefinancierde studentenmobiliteit, mogelijk maakt;

c) bij de opleidingen op postdoctoraal niveau (Masters) levert het werk van de Gemeenschap een maximale meerwaarde op, aangezien daarbij een bijdrage wordt geleverd aan de ontwikkeling van het gradenstelsel, waaraan in het kader van de Bologna-verklaring en Praag-verklaring gewerkt wordt en waarin een van de sleutelelementen de invoering van een eerste graad, de zogenaamde mastersgraad, en een tweede cyclus voor de doctorsgraad is;

d) de internationale mobiliteit op postdoctoraal niveau (Masters) is beduidend groter dan de internationale mobiliteit op doctoraal niveau;

e) praktisch gezien is men er bij het werk met postdoctorale studenten verzekerd van dat er zich geen mislukkingen voordoen, aangezien studenten er al in hun doctoraalfase blijk van hebben moeten geven dat ze over de nodige capaciteiten beschikken.

— De toekenning van beurzen aan afgestudeerde studenten uit derde landen die zich na een selectieprocedure hebben mogen inschrijven voor de volledige studieduur (gemiddeld vijftien maanden) van een masteropleiding van de Europese Unie.

— De toekenning van beurzen voor verblijven (gemiddeld drie maanden) van academici uit derde landen die in verband met de masteropleidingen van de Europese Unie onderwijs geven en academisch werk verrichten.

— Partnerships (voor maximaal drie jaar) tussen universiteiten die masteropleidingen van de Europese Unie geven en instellingen voor hoger onderwijs in derde landen, die onder andere in uitgaande mobiliteit voor studenten en academisch personeel uit de Europese Unie voorzien.

— Onderzoeken, conferenties, seminars, publicaties, gezamenlijk te ontwikkelen marketingactiviteiten, gezamenlijk uit te werken instrumenten (webgebaseerd en niet-webgebaseerd) ter ondersteuning van het internationaal onderwijs en de mobiliteit onder studenten.

4. **BESCHRIJVING VAN HET PROGRAMMA**

De algemene en specifieke doelstellingen worden verwezenlijkt door middel van de volgende actiepunten:

A. Masteropleidingen van de Europese Unie

B. Beurzen

C. Partnerships met instellingen voor hoger onderwijs in derde landen

D. Vergroting van de aantrekkelijkheid

E. Ondersteunende maatregelen

Het programma moet als een intern beleidsinstrument worden beschouwd. De financiering van de hierboven genoemde actiepunten vindt dan ook plaats op grond van hoofdstuk 3 van de begroting van de Gemeenschap.

4.1. **Masteropleidingen van de Europese Unie**

Het specifieke doel van dit actiepunt is een scala aan postdoctorale opleidingen (Masters) in Europa in kaart te brengen en (met behulp van een Europees label) te onderscheiden en zo de aantrekkelijkheid en zichtbaarheid van het Europese onderwijs te vergroten en de universiteiten in Europa aan te moedigen om gezamenlijk gebruik te maken van de concurrentievoordelen die ze hebben. Hoewel het duidelijk het oogmerk van het programma is om te bevorderen dat er op de middellange en lange termijn nieuwe postdoctorale opleidingen uitgewerkt worden, kunnen in de beginfase zowel bestaande als nieuwe voor dit programma opgezette netwerken aan de werkzaamheden deelnemen.

Met het oog op de doelstellingen van het programma:

a) moeten in het algemeen minimaal drie instellingen voor hoger onderwijs uit drie verschillende lidstaten bij de masteropleidingen van de Europese Unie betrokken zijn;

b) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie een studieprogramma ten uitvoer worden gebracht, waarbij minimaal bij twee van de drie onder a) genoemde instellingen een studietijdvak wordt afgelegd;

c) moeten bij de masteropleidingen van de Europese Unie ingebouwde mechanismen voor de erkenning van de bij partnerinstellingen doorgebrachte studietijdvakken op basis van het European Credit Transfer System (ECTS) voorhanden zijn;

d) moeten de masteropleidingen van de Europese Unie tot twee of meerdere erkende of geaccrediteerde graden van de deelnemende instellingen leiden;

e) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie een minimumaantal plaatsen gereserveerd worden voor en moet zorg worden gedragen voor de opvang van de studenten uit derde landen aan wie uit hoofde van dit programma financiële steun is toegekend;

f) moeten transparante toelatingsvoorwaarden voor de masteropleidingen van de Europese Unie worden vastgelegd, waarin onder andere rekening is gehouden met gendervraagstukken en vraagstukken in verband met de gelijke behandeling;

g) moet overeenstemming worden bereikt over de bij de masteropleidingen van de Europese Unie in acht te nemen selectieprocedures voor de toekenning van beurzen (studenten en academici);

h) moeten passende voorzieningen in het leven worden geroepen waardoor een goede toegankelijkheid van de masteropleidingen van de Europese Unie en een goede opvang van studenten uit derde landen bereikt wordt (faciliteiten op het gebied van informatievoorziening, huisvesting, enz.);

i) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie, waar nodig, in taalcursussen en begeleiding worden voorzien.

Aan de Europese postdoctorale opleidingen zal na een stringent selectieproces [1] het beschermde label „masteropleiding van de Europese Unie" worden verstrekt.

Er moet op worden gewezen dat de term „Masters" in de Europese onderwijsstelsels vandaag de dag naar opleidingen en programma's in het hoger onderwijs verwijst die qua opbouw en verbanden met het officiële gradenstelsel grote verschillen tussen de landen onderling laten zien. Bij de selectie van de masteropleidingen van de Europese Unie moet deze grote verscheidenheid erkend en meegenomen worden. Het programma moet evenwel trachten te bevorderen dat er in lijn met de werkzaamheden aan de verwezenlijking van de Bologna-verklaring en de Praag-verklaring [2] een samenhangendere en transparantere kwalificatiestructuur op postdoctoraal niveau ontstaat.

De Europese masteropleidingen van de Europese Unie worden op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie en van de aan het programma deelnemende landen (EVA/EER-landen en de landen die kandidaat zijn voor toetreding tot de Europese Unie, overeenkomstig de desbetreffende bepalingen in de regelingen voor de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en deze landen) gegeven. Er worden geen eisen gesteld op het punt van de taal/talen waarin de opleidingen gegeven moeten worden.

De masteropleidingen van de Europese Unie worden geselecteerd door een vooraanstaand selectiecomité, waarin de Commissie het voorzitterschap zal bekleden. Het selectiecomité dient erop te letten dat alléén die opleidingen geselecteerd worden die aan de hoogste academische standaards voldoen en strikt in de pas lopen met de beginselen en criteria van het programma. Tegen deze achtergrond zou bij het selectieproces advies kunnen worden ingewonnen bij accreditatie-instellingen en/of de bevoegde autoriteiten van de lidstaten. Hoewel kwaliteit het eerste selectiecriterium is, zal de Commissie ook naar een evenwichtige geografische spreiding van de gelabelde masteropleidingen van de Europese Unie over de lidstaten streven. Bij de selectie van de masteropleidingen van de Europese Unie zal gedegen rekening worden gehouden met de aanwezigheid van universitaire „poles of excellence" in achtergebleven regio' van de Europese Unie, zodat de economische, sociale en culturele invloed van de universiteiten in deze regio's zal kunnen toenemen.

Met het oog op de continuïteit en stabiliteit in het systeem worden de masteropleidingen van de Europese Unie geselecteerd voor een periode van vijf jaar (met een niet-bureaucratische jaarlijkse verlengingsprocedure aan de hand van een voortgangsrapportage). Deze periode kan, voorafgaand aan de daadwerkelijke start van de opleiding, ook een jaar voorbereidend werk behelzen. De financiering is afhankelijk van de jaarlijkse verlenging, maar na de selectieronde voor het eerste jaar zal duidelijk moeten worden gemaakt dat er naar continuïteit wordt gestreefd en dat daaraan gewerkt wordt. Als het programma eenmaal normaal draait, zal het label masteropleiding van de Europese Unie ieder jaar naar schatting aan een twintigtal nieuwe opleidingen uitgereikt worden.

---

[1] De Actie Jean Monnet maakt duidelijk hoe een dergelijk label functioneert en hoe een dergelijk stringent selectieproces dient plaats te vinden.

[2] Voor zover mogelijk zal het kaderprogramma voortbouwen op het Europese mastersinitiatief dat gedurende het academische jaar 2002-2003 uit hoofde van het Socrates/Erasmus-programma als proefproject (werkzaamheden in verband met de Bologna-verklaring) ten uitvoer wordt gebracht.

4.2. **Beurzen**

De Gemeenschap voert, gekoppeld aan de masteropleidingen van de Europese Unie, een enkel, algemeen beurzenstelsel in, dat bestemd is voor hooggekwalificeerde, afgestudeerde studenten en academici uit derde landen.

Door de invoering van één enkel beurzenstelsel zal de grootst mogelijke zichtbaarheid worden bereikt. In aanmerking voor een beurs komen personen die onderdaan zijn van andere derde landen dan de aan het programma deelnemende landen uit hoofde van artikel 12 ([1]) van het besluit, die al een eerste graad in het hoger onderwijs behaald hebben, die niet in een van de lidstaten of deelnemende landen woonachtig zijn en die in verband met hun belangrijkste bezigheden (studie, werk, enz.) in de afgelopen vijf jaar niet meer dan 12 maanden in een van de lidstaten of deelnemende landen doorgebracht hebben. Andere vereisten dan het voorhanden zijn van normale betrekkingen tussen de Europese Unie en het land van herkomst van de studenten en academici worden niet gesteld. De deelname van vrouwen en kansarme studenten uit deze landen zal gestimuleerd worden.

De aan de masteropleidingen van de Europese Unie meewerkende instellingen en andere gastuniversiteiten wordt sterk aangeraden om in de aanvraag- en selectieprocedures bepalingen op te nemen, waardoor braindrain uit de ontwikkelingslanden voorkomen of ontmoedigd wordt.

4.2.1. *Algemeen beurzenstelsel voor studenten*

Afgezien van de mogelijkheden die geboden worden in het kader van het vijfde Kaderprogramma voor onderzoek bestaat er op het ogenblik géén open en algemeen beurzenstelsel van de Europese Gemeenschap voor de mobiliteit van afgestudeerde studenten. In het kader van regionale of bilaterale samenwerkingsprogramma's (zoals Tempus, Alfa, AlBan en Asia-Link) is in een bepaalde mate aan mobiliteit voorzien. Beurzen voor mobiliteitsdoeleinden worden gezien het specifieke karakter van deze programma's evenwel alleen toegekend binnen institutionele kaders die bevorderlijk zijn voor partnerships, eigendom en kennisspreiding, en structurele en duurzame samenwerking tussen regio's tot doel hebben.

In het kader van het hier voorgestelde beurzenstelsel voor afgestudeerde studenten wordt steun verstrekt voor langdurige verblijven (zoals ook voorgesteld in de mededeling) van maximaal twee academische jaren (20 maanden).

De beurzen zijn, zoals hiervoor reeds uiteengezet is, aan een specifiek Europees postdoctoraal opleidingsaanbod gekoppeld. Het stelsel levert dan ook een gegarandeerde Europese meerwaarde op en draagt zo bij aan de kwaliteitsverhoging van het onderwijs in Europa.

De lijst van gelabelde masteropleidingen van de Europese Unie wordt in de hele wereld bekendgemaakt (via internet). In aanmerking komen studenten die voldoen aan de criteria die in de tweede alinea van punt 4.2 beschreven staan. Zij moeten hun aanvraag rechtstreeks indienen bij de instellingen die de opleidingen verzorgen.

Voor elke masteropleiding van de Europese Unie wordt nauwkeurig vastgelegd welke vooropleiding voor toelating vereist is. Studenten die een beurs aanvragen, komen dan ook alleen voor een beurs in aanmerking als ze kunnen aantonen dat ze in beginsel toegelaten zijn tot een masteropleiding van de Europese Unie. In het kader van de masteropleidingen van de Europese Unie worden gezamenlijke selectiepanels opgezet, die voor een evenwichtige spreiding van de studenten over de betrokken instellingen zullen zorgen. Deze selectiepanels sturen de Commissie een lijst van degenen die door deze eerste selectie gekomen zijn.

De uiteindelijke selectie wordt ter hand genomen door een selectiecomité, dat wordt voorgezeten door de Europese Commissie. Het selectiecomité streeft wat de verschillende masteropleidingen van de Europese Unie, de verschillende studievakken, en de verschillende landen van herkomst betreft naar een evenwichtige verdeling van de aantallen studenten en bevordert de deelname van vrouwen en kansarme studenten uit derde landen. In dit verband kan het selectiecomité de studentenstromen waar nodig op beperkte schaal naar andere bestemmingen leiden.

De financiële steun wordt voor maximaal twee academische jaren verstrekt. De gemiddelde duur van de masteropleidingen van de Europese Unie wordt op 15 maanden geschat. Als het programma eenmaal normaal draait, wordt op de toekenning van ruim 2 000 beurzen gemikt.

([1]) Deelname van de EER/EVA-landen en de landen die kandidaat zijn voor toetreding tot de Europese Gemeenschap.

4.2.2. *Beurzenstelsel voor verblijven van academici*

De Gemeenschap verstrekt steun aan academici (onderdanen van derde landen met eminente ervaring op het gebied van het hoger onderwijs en/of beroepservaring) die een bezoek aan de masteropleidingen van de Europese Unie komen brengen om onderwijs- of onderzoekstaken uit te voeren en academisch werk bij de aan de masteropleidingen van de Europese Unie meewerkende instellingen te doen.

De instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie verzorgen, worden ertoe aangemoedigd om, als aanvulling op het beurzenstelsel voor studenten en ter versterking van de internationale dimensie van het programma, academici van wereldklasse bij hun werkzaamheden te betrekken. Met het oog hierop worden beurzen verstrekt aan academici die in verband met onderwijs- of onderzoekstaken of ander academisch werk een bezoek aan de masteropleidingen van de Europese Unie komen brengen.

Dit werk dient voornamelijk gekoppeld te zijn aan of verband te houden met de inhoud van de masteropleidingen van de Europese Unie. De instellingen die meewerken aan de masteropleidingen van de Europese Unie zullen er evenwel toe aangespoord worden om tijdens het academische jaar profijt te trekken van de aanwezigheid van de academici.

Per academisch jaar kunnen bij elke masteropleiding van de Europese Unie drie academici uitgenodigd worden. De beurs wordt voor een periode van gemiddeld drie maanden verstrekt.

Het selectieproces is identiek aan het selectieproces dat voor het beurzenstelsel voor afgestudeerde studenten is voorgesteld.

In het kader van het stelsel kan tot het jaar 2008 aan maximaal 480 academici per jaar steun worden verleend.

4.3. **Partnerships met instellingen voor hoger onderwijs in derde landen**

De bedoeling van partnerships met instellingen voor hoger onderwijs in derde landen is om de deuren van het hoger onderwijs in Europa te openen en de presentie van het Europees hoger onderwijs in de wereld te versterken. Hiertoe worden structurele banden tussen de instellingen ontwikkeld. Doordat dergelijke structurele banden bevorderlijk zijn voor de onderlinge dialoog en voor het bereiken van akkoorden over vraagstukken zoals erkenning en accreditatie worden duurzaam bruggen geslagen voor de uitwisseling op het gebied van onderwijs en cultuur en ontstaan er blauwdrukken voor de implementatie van de onderwijsbepalingen in associatie-overeenkomsten, politieke verklaringen of actieplannen.

Partnerships zijn een bijkomende mogelijkheid en géén vereiste voor de instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven en in dit opzicht is er sprake van een verschil met de aanpak die bij de programma's voor externe samenwerking gehanteerd wordt. Partnerships met instellingen voor hoger onderwijs in derde landen maken de masteropleidingen van de Europese Unie aantrekkelijker en leveren een bijdrage aan de verwezenlijking van de studiedoelstellingen van de masteropleidingen.

In dit licht zullen de partnerships ook een kader bieden voor de uitgaande mobiliteit van de studenten en academici uit de Europese Unie die bij de masteropleidingen van de Europese Unie betrokken zijn.

De Commissie verleent prioriteit aan landen met goed ontwikkelde hoger onderwijssectoren en/of met instellingen die voldoende ontwikkeld zijn om op gelijke voet samen te kunnen werken.

De partnerships hebben de volgende kenmerken:

— instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven, kunnen van de Europese Gemeenschap steun krijgen om samenwerking met instellingen in derde landen aan te gaan;

— deze samenwerking vindt plaats in de vorm van partnershipsprojecten, die gebaseerd zijn op samenwerking tussen instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven en instellingen in derde landen;

— de partnershipsprojecten hebben een looptijd van maximaal drie jaar;

— een instelling die een masteropleiding van de Europese Unie geeft, kan in méér dan een enkel derde land partnerinstellingen hebben;

— een partnershipsproject biedt tevens het raamwerk voor de uitgaande mobiliteit; bij deze uitgaande mobiliteit gaat het in de eerste plaats om studenten die zich ingeschreven hebben voor de masteropleidingen van de Europese Unie en de docenten van deze opleidingen;

— om in aanmerking te komen voor uitgaande mobiliteit moeten de studenten en academici de nationaliteit van een van de lidstaten van de Europese Unie bezitten of de nationaliteit van een derde land hebben en voordat ze mobiel worden minimaal drie jaar lang (om andere redenen dan voor studiedoeleinden) legaal in de Europese Unie verbleven zijn;

— bij de gastinstelling (d.w.z. bij de niet-Europese instelling) afgelegde studietijdvakken worden door de uitzendende instelling als een integraal onderdeel van de studievereisten beschouwd, wat impliceert dat er vooraf overeenstemming moet worden bereikt over de erkenning van de studiepunten; in het algemeen geldt dat de duur van de studietijdvakken minimaal een maand en maximaal zes maanden zal bedragen.

Bij de activiteiten in het kader van de partnershipsprojecten kan ook nog het volgende inbegrepen zijn:

— onderwijstaken bij de partnerinstelling ter ondersteuning van de curriculumontwikkeling voor het partnershipsproject;

— uitwisselingen van docenten, praktijkopleiders, bestuurders en andere relevante deskundigen;

— ontwikkeling en invoering van nieuwe technologie in het hoger onderwijs, waaronder invoering van informatie- en communicatietechnologie, *e*-leren, open leren en leren op afstand;

— ontwikkeling van samenwerkingsprogramma's met universiteiten in derde landen met het oog op een aan te bieden opleiding in het land in kwestie.

Instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven en een partnership in een derde land willen aangaan, ontvangen voor iedere partnerinstelling uit een derde land een bedrag ineens dat aan een bepaald plafond gebonden is. De instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven, kunnen partnerships in verscheidene derde landen hebben. Er kunnen evenwel beperkingen gelden voor het aantal instellingen in een specifiek derde land.

De instellingen die masteropleidingen van de Europese Unie geven, kunnen ook steun verkrijgen voor de mobiliteit van studenten uit de Europese Unie. Denkbaar is dat aan maximaal vijf studenten per jaar en per instelling die een masteropleiding van de Europese Unie verzorgt financiële steun wordt gegeven voor studie bij een partnerinstelling in een derde land. De studenten moeten minimaal een maand en maximaal zes maanden bij de instelling in het derde land doorbrengen.

Aan docenten en stafleden die betrokken zijn bij de masteropleidingen van de Europese Unie wordt voor een periode van maximaal drie maanden steun voor onderwijs- en onderzoekstaken in verband met de masteropleidingen verstrekt. Bij de vaststelling van het jaarlijkse aantal bursalen wordt ervan uitgegaan dat iedere instelling die een masteropleiding van de Europese Unie verzorgt jaarlijks een academicus uitzendt.

De partnerships worden geselecteerd aan de hand van procedures die in de pas lopen met de selectieprocedures voor de masteropleidingen van de Europese Unie en de toekenning van de beurzen. De bursalen uit de Europese Unie worden door de instellingen zelf geselecteerd. De lijst van deelnemers moet door de Commissie worden goedgekeurd.

4.4. **Vergroting van de aantrekkelijkheid**

In het kader van dit actiepunt verleent de Gemeenschap steun voor activiteiten die tot doel hebben om het eigen profiel, de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van het Europees onderwijs te verbeteren. De Gemeenschap verleent tevens steun voor aanvullende activiteiten die een bijdrage leveren aan de verwezenlijking van de doelstellingen van het programma.

In aanmerking komen organisaties in de private of publieke sector die zich bezighouden met vraagstukken die te maken hebben met het aanbod van hoger onderwijs op internationaal niveau. De activiteiten worden ten uitvoer gebracht in netwerken, waarbij minimaal drie organisaties uit drie verschillende lidstaten betrokken zijn en waarvan ook organisaties uit derde landen deel kunnen uitmaken. De activiteiten (waaronder seminars, conferenties, workshops, ontwikkeling van ICT-instrumenten, productie van publicatiemateriaal, enz.) kunnen plaatsvinden in de lidstaten en in derde landen.

Voor activiteiten van de zijde van organisaties uit derde landen wordt in het kader van het programma alléén steun verleend, indien deze activiteiten op basis van modelprojecten plaatsvinden. Een langlopende, structurele inbreng van de zijde van organisaties uit derde landen bij de aanvullende activiteiten is uitsluitend mogelijk in het kader van bilaterale overeenkomsten.

4.4.1. *Steun voor gezamenlijke pr-activiteiten*

De Gemeenschap verleent steun aan instellingen voor hoger onderwijs en non-profitorganisaties die elders in de wereld pr-activiteiten voor het Europese hoger onderwijs ontwikkelen.

In aanmerking komen onder andere de volgende activiteiten:

— ontwikkeling van algemeen gangbare schriftelijke of visuele instrumenten voor informatievoorziening en -verspreiding, die een beter inzicht geven in de waarde van een studie in Europa;

— gezamenlijke representatie van het Europees hoger onderwijs en de masteropleidingen van de Europese Unie op internationale beurzen en andere evenementen;

— seminars, workshops en andere instrumenten waarmee de inspanningen op het gebied van de informatievoorziening en -verspreiding gecoördineerd kunnen worden;

— activiteiten gericht op geografische gebieden waar nog veel mogelijkheden voor internationale studentenmobiliteit voorhanden zijn.

Bij de pr-activiteiten worden koppelingen gelegd tussen het hoger onderwijs en de wereld van het onderzoek en wordt, waar mogelijk, gebruik gemaakt van potentiële synergie-effecten met in het bijzonder de programma's voor de Marie Curie-beurzen, de Actie Jean Monnet en de centra voor EU-studies in derde landen.

Pr-werk voor het programma zelf valt niet onder de activiteiten die onder punt 4.4.1. ten uitvoer worden gebracht. Dit werk valt onder de ondersteunende maatregelen van technische aard.

4.4.2. *Steun voor activiteiten die het Europees onderwijs voor studenten uit derde landen toegankelijker helpen maken*

De Europese Gemeenschap verleent steun voor in samenwerking ontwikkelde activiteiten die tot doel hebben om het onderwijs toegankelijker te maken en het studeren in Europa te bevorderen.

In aanmerking komen onder andere de volgende activiteiten:

— gezamenlijke ontwikkeling van materiaal voor taalcursussen en culturele voorbereidingscursussen;

— uitwerking van modules voor afstandsonderwijs voor studenten uit derde landen;

— hulpverlening in verband met de mobiliteit tussen partneruniversiteiten in en buiten het kader van de masteropleidingen van de Europese Unie, zoals hierboven beschreven;

— hulpverlening met het oog op de internationale mobiliteit van studenten met kinderen of zorgtaken;

— totstandbrenging van een internetportaal dat voor een goede toegankelijkheid van de masteropleidingen van de Europese Unie en andere voor studenten uit derde landen geschikte Europese opleidingen zorgt.

Harmonisatie van de toelatingsvoorwaarden en de voorwaarden voor verblijf van de onderdanen van derde landen die voor studiedoeleinden naar Europa komen, is een van de belangrijkste elementen waarmee het studeren in de Europese Unie bevorderd kan worden. Op dit vlak wordt door de Commissie aan een mogelijk uit te brengen richtlijn gewerkt.

4.4.3. *Aanvullende activiteiten*

De Gemeenschap verleent steun voor aanvullende activiteiten die verband houden met vraagstukken die van cruciaal belang zijn voor de internationalisering van het hoger onderwijs, zoals:

— kwaliteitszorg, met inbegrip van accreditatie of andere soorten kwaliteitslabels of specificaties;

— erkenning van studiepunten;

— erkenning van Europese kwalificaties elders in de wereld en, tezamen met derde landen, onderlinge erkenning van kwalificaties;

— zich ontwikkelende vereisten op het punt van de curriculumontwikkeling wereldwijd;

— veranderingen in de maatschappij en onderwijsstelsels wereldwijd;

— veiligheid en gezondheid voor uitwisselingsstudenten;

— consumentenkwesties in verband met internationaal onderwijs;

— surveys en onderzoeken (bijvoorbeeld naar het besluitvormingsproces bij studenten die in een ander land willen gaan studeren, naar hindernissen die het studeren in Europa in de weg staan).

Voor steun in aanmerking komen instellingen voor hoger onderwijs en organisaties die zich bezighouden met vraagstukken rond het hoger onderwijsaanbod, en in het bijzonder met de hierboven genoemde vraagstukken. In het kader van het programma wordt steun verleend voor activiteiten die een aanvulling vormen op de activiteiten die ten uitvoer worden gebracht in het kader van de samenwerking binnen de Europese Gemeenschap zelf (bijvoorbeeld in het kader van het Socrates/Erasmus-programma of de werkzaamheden in verband met de Bologna-verklaring, resp. Praag-verklaring).

Onder de activiteiten vallen seminars, conferenties, workshops, en de productie van publicatiemateriaal. Deze activiteiten kunnen ook ten uitvoer worden gebracht in derde landen en er kunnen ook organisaties uit derde landen bij betrokken zijn.

Aan activiteiten van de zijde van organisaties uit derde landen wordt in het kader van het programma alléén steun verleend, indien deze activiteiten op basis van modelprojecten plaatsvinden. Een langlopende, structurele inbreng van de zijde van organisaties uit derde landen bij de aanvullende activiteiten is uitsluitend mogelijk in het kader van bilaterale overeenkomsten.

In het kader van dit actiepunt kan steun worden verstrekt voor projectinitiatieven van thematische netwerken, met inbegrip van de oprichting van consortia van instellingen in landen/regio's waar die nog niet bestaan en de verwezenlijking van specifieke doelstellingen in gezamenlijk opgezette projecten (in verband met vraagstukken als curriculumontwikkeling, behoeften van de maatschappij en kwaliteitszorg). Indien er reeds een bilaterale overeenkomst gesloten is, kunnen thematische netwerken het kader bieden voor de uitwerking van programma's voor masters- en doctorsgraden door consortia van instellingen en voor horizontale activiteiten die een structurele intensivering van de samenwerking met derde landen tot doel hebben. Bij de ondersteuning van dit soort activiteiten zal de Gemeenschap naar synergie-effecten met netwerken op onderzoeksgebied streven, zoals de netwerken voor Marie Curie-activiteiten die op wetenschappers aan het begin van hun loopbaan gericht zijn.

De Gemeenschap kan steun verlenen voor modelprojecten met derde landen die tot doel hebben om de samenwerking met de betrokken landen op het gebied van het hoger onderwijs verder te ontwikkelen. In het kader van dit actiepunt kan de Gemeenschap op modelbasis beurzen aan studenten uit derde landen verstrekken die een postdoctorale graad aan een Europese universiteit of een consortium van universiteiten willen behalen, indien uit hoofde van geen enkel ander initiatief van de Gemeenschap in financiële steun voor het hoger onderwijs voorzien is en de verleende steun een aanvulling vormt op bilaterale regelingen van de lidstaten.

De Gemeenschap kan steun verlenen aan alumnivereenigingen van afgestudeerden (zowel afgestudeerden uit derde landen als afgestudeerden uit Europa) van de masteropleidingen van de Europese Unie.

In samenwerking met de lidstaten en met inachtneming van de rol van het voor dit programma op te richten comité roept de Commissie een werkgroep van vooraanstaande wetenschappers uit alle landen van de wereld in het leven, die advies zal uitbrengen over de academische kant en andere relevante aspecten van het programma.

4.5. **Ondersteunende maatregelen van technische aard**

Bij de uitvoering van het programma zal de Commissie van een drietal grondbeginselen uitgaan, namelijk vereenvoudiging, subsidiariteit en schaalvoordelen. De Commissie zal waar mogelijk naar samenwerking en synergie-effecten met bestaande structuren streven die in de lidstaten aan banden met het hoger onderwijs in derde landen werken. Om een adequate ondersteuning in de hele Europese Unie te bewerkstelligen en de Europese dimensie van het programma veilig te stellen zal de Commissie een beroep moeten doen op een centraal uitvoerend agentschap, maar de Commissie zal er zorg voor dragen dat dit agentschap samenwerkt met en zoveel mogelijk gebruik maakt van de structuren en organisaties die reeds in de lidstaten voorhanden zijn.

5. **HET WAAROM VAN EEN NIEUW ACTIEPROGRAMMA VAN DE GEMEENSCHAP**

5.1. **Een actieprogramma van de Gemeenschap versus niet-ingrijpen en/of regelgeving**

Artikel 149 van het EG-Verdrag bepaalt dat de Gemeenschap zich bij haar activiteiten op onderwijsgebied moet beperken tot het ondersteunen en aanvullen van de activiteiten van de lidstaten en er niet met harmonisatie van wetgeving mag worden gewerkt. Er zou kunnen worden geargumenteerd dat er voor de realisatie van de in het programma vastgelegde doelstellingen niet teruggegrepen hoeft te worden op een programma dat financiële steun biedt, maar dat het voldoende zou zijn als de Commissie de samenwerking in intergouvernementeel verband zou stimuleren en de dialoog tussen de onderwijsautoriteiten zou bevorderen. Niet-bindende instrumenten van wetgevende aard, zoals aanbevelingen, kunnen die dialoog de nodige ondersteuning bieden. Maar zoals wij hiervoor reeds uiteengezet hebben, is er ondanks het feit dat er intergouvernementeel samengewerkt wordt en er altijd nog teruggegrepen kan worden op niet-bindende instrumenten van wetgevende aard, nog steeds niet in bepaalde behoeften en tekortkomingen voorzien.

Wanneer de Gemeenschap niets doet, zullen deze behoeften en tekortkomingen blijven bestaan en met de tijd misschien nog wel ernstiger worden. Het alternatief is een programma van de Gemeenschap dat, met behulp van de klassieke, op onderlinge concurrentie gebaseerde oproepen tot het indienen van projectvoorstellen en gerichte financiële steun, prikkels tot veranderingen geeft en meer vaart achter de processen zet.

Parallel lopende en aanvullende activiteiten buiten het programma worden door deze aanpak niet uitgesloten, maar juist gestimuleerd. Een goed voorbeeld hier is het werk dat bij de Commissie op stapel staat om een harmonisatie te bereiken van de toelatingsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen die voor studiedoeleinden naar Europa komen. Dit regelgevingsproces kan de aantrekkelijkheid van Europa vergroten en ertoe bijdragen dat studenten uit derde landen eenvoudiger zullen kunnen instromen. Het werk dat plaatsvindt in het kader van de Bologna-verklaring, resp. Praag-verklaring kan ook zeer positief voor de te vergroten aantrekkelijkheid van het Europese hoger onderwijs zijn.

Het onderhavige voorstel moet als een instrument worden gezien dat de hier geschetste processen door middel van concrete outputs verder versterkt. De Europese Gemeenschap geeft op deze wijze invulling aan het mandaat dat ze uit hoofde van artikel 149 van het verdrag heeft.

5.2. **Invoering van een nieuw actieprogramma versus werk met de bestaande actieprogramma's**

In haar mededeling van 18 juli 2001 heeft de Commissie aangegeven dat de doelstellingen van de Gemeenschapsstrategie die gericht is op een versterking van de samenwerking met derde landen, waar mogelijk, gerealiseerd moet worden met bestaande programma's en wetgeving.

Op het ogenblik bestaat er een aantal programma's waarmee op de hier vastgestelde behoeften zou kunnen worden ingespeeld. Het Socrates-programma bevat een bepaling die op beperkte schaal samenwerking met derde landen en internationale organisaties bij de verwezenlijking van de doelstellingen van het programma mogelijk maakt en uit hoofde van deze bepaling worden, overeenkomstig de in de mededeling uitgestippelde strategie, activiteiten ontwikkeld. Het voorstel om ook de Meda-partners bij het Tempus-programma te betrekken loopt in de pas met de strekking van de mededeling, in die zin dat dit de samenwerking van de Europese Gemeenschap op het gebied van het hoger onderwijs een grotere geografische reikwijdte zou geven. Met de goedkeuring van een beurzenstelsel voor afgestudeerde studenten uit Latijns-Amerika en de oprichting van nieuwe centra voor EU-studies in Australië en Japan zal — zij het op twee verschillende terreinen — stellig ook een bijdrage aan de verwezenlijking van de algemene doelstellingen van de Gemeenschapsstrategie worden geleverd. In de ACS-landen (landen in Afrika, het Caribisch gebied en aan de Stille Oceaan) heeft de Gemeenschap steun verleend aan regionale „centres of excellence", waar onderzoek wordt gedaan en onderwijs op masterniveau gegeven wordt in de economische wetenschappen en bedrijfskunde, statistiek, landbouwwetenschap, medicijnen en diergeneeskunde. De Gemeenschap zal vooral op regionaal niveau steun blijven geven aan het hoger onderwijs in de ACS-landen.

Van de instrumenten die voor het merendeel al een aantal jaren bestaan, biedt evenwel geen enkel instrument een passend raamwerk voor de aanpak van de reeks specifieke behoeften die we in het voorafgaande in kaart gebracht hebben. Het Socrates-programma, bijvoorbeeld (en met name de Erasmus-actie van het Socrates-programma) is opgezet vanuit het idee dat de implementatie plaatsvindt in de Europese Unie en een aantal derde in het Raadsbesluit genoemde landen. In het kader van het Socrates-programma wordt evenwel geen steun voor de ontwikkeling van masteropleidingen van de Europese Unie verleend en de structuur en het financiële raamwerk van het programma zouden ook compleet gewijzigd moeten worden om dit mogelijk te maken. In het Socrates-programma is evenmin voorzien in mechanismen die de ontwikkeling van een grootschalige en geheel „eigen" Europese mobiliteitsregeling voor studenten en academici uit derde landen, de totstandbrenging van partnerships met universiteiten in derde landen en uitgaande mobiliteit uit de Europese Unie in de richting van deze universiteiten mogelijk zouden maken. Ook de vergroting van de aantrekkelijkheid van het hoger onderwijs valt niet onder de werkingssfeer van het Socrates-programma. Met een uitbreiding van het Socrates-programma zijn de doelstellingen van het hier gepresenteerde voorstel dan ook niet te bereiken.

Hoewel programma's als Tempus, Alfa of Asia-Link voor beide zijden winst opleveren, is het voornaamste doel van deze programma's toch om regionale en multilaterale netwerkactiviteiten te bevorderen en om zo een bijdrage te leveren aan de transfer van know-how en duurzame samenwerking. De programma's hebben daarvoor ook een dienovereenkomstige opzet gekregen. Het hier gepresenteerde voorstel is op het hoger onderwijs in Europa gericht en, hoewel de onderdanen en instellingen van derde landen stellig van hun betrokkenheid bij het programma zullen profiteren, moet het programma in de eerste plaats als een instrument worden gezien dat de belangen van de Gemeenschap dient. Aangezien het programma een aanvulling vormt op andere programma's voor externe samenwerking en daar geen duplicaat van is, staat het ook open voor onderdanen van landen die onder deze programma's vallen.

Samenvattend moet gezegd worden dat er noch door het Socrates-programma, noch door enig ander belangrijk onderwijsprogramma ingespeeld wordt op de behoeften die wij hiervoor beschreven hebben. Deze programma's zouden daarvoor een heel andere opzet moeten krijgen. Deze geheel andere opzet zou er uiteindelijk toe leiden dat er een nieuw instrument ontstaat en op een dergelijk nieuw instrument is het hier gepresenteerde voorstel nu juist gericht.

6. **DE MEERWAARDE VAN HET PROGRAMMA**

In de eerste alinea van de mededeling over een nauwere samenwerking met derde landen op het gebied van het hoger onderwijs van 18 juli 2001 wordt duidelijk het volgende gesteld: „Maatregelen op communautair niveau zijn gerechtvaardigd indien ze „meerwaarde" hebben, d.w.z. dat de lidstaten daardoor meer kunnen bereiken dan door alleen op te treden."

De opstellers van artikel 149 van het Verdrag — de wettelijke grondslag voor dit ontwerpvoorstel — hebben samenwerking met derde landen duidelijk als een middel gezien waarmee de kwaliteit van het onderwijs in de Europese Gemeenschap kan worden verhoogd.

Door de onderwijsprogramma's van de Gemeenschap, en met name door het Erasmus-programma, hebben de Europese universiteiten nu aanzienlijk meer mogelijkheden voor internationale samenwerking. De instellingen voor hoger onderwijs van de Europese Unie hebben bij de ontwikkeling van een origineel en aantrekkelijk hoger onderwijsaanbod met een internationale oriëntatie, en met name bij de ontwikkeling van een aanbod voor het postdoctorale niveau, evenwel niet voldoende munt weten te slaan uit de concurrentievoordelen die ze op het punt van netwerkactiviteiten, studenten- en docentenmobiliteit en erkenning van studietijdvakken hebben. Er zijn — zoals in de mededeling onderstreept wordt — op EG-niveau verdere inspanningen nodig om ervoor te zorgen dat de instellingen voor hoger onderwijs hun nieuw aangegane samenwerking met derde landen stelselmatig in ruimere partnerships integreren. Door steun te verlenen aan universiteiten die in een gezamenlijke inspanning aan de ontwikkeling van een Europees onderwijsaanbod en de totstandbrenging van structurele samenwerking met eersteklas partnerinstellingen buiten de EG werken, haakt het voorstel in op deze vraag naar een bijdrage van de zijde van de Gemeenschap.

In brede kring (Parlement, Raad, Commissie in haar mededeling, tijdens het voorafgaande evaluatieproces geraadpleegde hoofdrolspelers) is het besef aanwezig dat de instellingen voor hoger onderwijs in de Europese Unie er niet in slagen om een evenredig deel van de studenten aan te trekken die internationaal mobiel zijn. In beurzenstelsels is tot nu toe meestal alleen in bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten voorzien. Er zijn in deze tijd evenwel redenen genoeg om een algemeen beurzenstelsel van de Europese Gemeenschap in het leven te roepen, dat de reeds door de lidstaten ingevoerde bilaterale stelsels niet vervangt, maar veeleer aanvult.

De meerwaarde van de zijde van de Gemeenschap ligt in de nieuwe Europese samenwerkingsbenadering die een aanvulling vormt op de bilaterale activiteiten van de lidstaten. Met de beurzen uit het ontwerpvoorstel wordt een bijdrage geleverd aan de human resources development en aan de bevordering van de dialoog en het onderlinge begrip tussen de culturen.

De beurzen dienen ook als prikkel om tot structurele en duurzame vormen van samenwerking tussen de universiteiten in de Europese Unie te komen. Het voorstel bouwt met name voort op de ervaringen die met het Socrates-programma zijn opgedaan en schraagt het convergentieproces dat plaatsvindt in het kader van de Bologna-verklaring, resp. Praag-verklaring en het proces ter verwezenlijking van de doelstellingen van de Europese Unie.

Men zou kunnen argumenteren dat de Gemeenschap met de toekenning van beurzen aan studenten uit Europa zelf zou moeten beginnen en pas in een later stadium aandacht aan studenten uit derde landen zou moeten schenken. Het ligt voor de hand dat de masteropleidingen van de Europese Unie ook altijd gevolgd zullen worden door studenten uit Europa zelf. De kwaliteit van het aanbod, de Europese ervaring die in het kader van de opleidingen wordt opgedaan en de aanwezigheid van studenten en docenten met heel verschillende achtergronden zal aantrekkingskracht op hen uitoefenen. De studenten uit Europa zullen evenwel veel lagere kosten hebben als de studenten uit derde landen (beurzen voor studenten uit Europa zijn dan ook niet zo nodig) en bovendien bestaan er voor studenten in Europa informatievoorzieningen en ondersteuningsmechanismen die studenten uit derde landen bij de masteropleidingen van de Europese Unie niet tot hun beschikking hebben. Voorts moet eraan herinnerd worden dat het met studenten uit Europa alleen niet tot een wereldwijde erkenning van de kwaliteit van het Europese hoger onderwijs zal komen en Europa zo ook geen mogelijkheden zou hebben om in de loop der tijd banden aan te knopen met mensen uit het academische, economische en sociale leven in derde landen en dat dit met het voorgestelde beurzenstelsel wél mogelijk is.

Het voorstel voorziet in een efficiënt mechanisme met een Europese meerwaarde, waardoor méér internationale studenten aangetrokken kunnen worden en tevens een evenwichtigere spreiding over de lidstaten kan worden bereikt. Door de toekenning van beurzen die gekoppeld zijn aan masteropleidingen van de Europese Unie, geeft het programma invulling aan een samenwerkingsbenadering waardoor universiteiten met momenteel slechts geringe aantallen instromende studenten uit derde landen in staat zullen zijn om — door middel van netwerkactiviteiten met aantrekkelijkere universiteiten (of universiteiten in aantrekkelijkere lidstaten) — méér studenten aan te trekken. Dit is van het allergrootste belang, als we ervoor willen zorgen dat de traditionele bestemmingen op het gebied van het hoger onderwijs in Europa door het beurzenstelsel niet nog aantrekkelijker worden.

In het kader van de vierde pijler van het ontwerpvoorstel wordt zeer veel nadruk gelegd op activiteiten die tot doel hebben om het Europese onderwijs in het algemeen te promoten en aantrekkelijker te maken. Door de stimulansen voor de uitwerking van producten die als „vlaggenschip" kunnen fungeren en de toekenning van een Europees label levert het programma een bijdrage aan de ontwikkeling van een eigen Europese identiteit voor het hoger onderwijs. Dit zal een positief effect hebben op het beeld dat men in het algemeen van het Europees hoger onderwijs heeft.

7. **COMPLEMENTARITEIT EN SYNERGIE-EFFECTEN MET ANDERE ACTIVITEITEN VAN DE GEMEENSCHAP**

Het programma is in de allereerste plaats op een verhoging van de kwaliteit van het hoger onderwijs in Europa gericht. Het vormt dan ook een aanvulling op en streeft naar synergie-effecten met andere programma's, zoals het Socrates-programma. Vooral de internationale dimensie van het onderwijs in Europa wordt, zoals hiervoor uiteengezet is, door de masteropleidingen van de Europese Unie gestimuleerd. Het programma vormt tevens een aanvulling op (en voorkomt tegelijkertijd overlappingen en onderlinge concurrentie met) een aantal programma's voor externe samenwerking, zoals het Alfa-programma, het AlBan-programma, het Asia-Link-programma en het Tempus-programma (door het open en algemene beurzenstelsel wordt op mobiliteit van langere duur en hoog niveau gemikt), en het zesde Kaderprogramma voor onderzoek (door het programma wordt een bijdrage aan de totstandbrenging van een Europese ruimte voor onderzoek geleverd). Als het programma eenmaal goed ingevoerd is (laten we zeggen, na 2005) zou het ook goed zijn om (in overleg met de desbetreffende begunstigde landen) te bekijken of studenten die in het kader van programma's zoals Alfa, AlBan of AsiaLink naar de Europese Unie komen niet naar de masteropleidingen van de Europese Unie zouden kunnen worden geleid. Dit zou tot méér complementariteit en tot méér ondersteuning voor deze opleidingen leiden en het programma Erasmus wereldwijd mondiaal gezien méér impact geven.

7.1. **Programma's voor externe samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs**

De Gemeenschap heeft, zoals in de mededeling over nauwere samenwerking met derde landen op het gebied van het hoger onderwijs aangegeven is, een aantal initiatieven voor derde landen ontwikkeld en daarbij is ze uitgegaan van de ervaringen die met de Erasmus-actie van het Socrates-programma en andere soortgelijke programma's zijn opgedaan. Voorbeelden hier zijn de twee overeenkomsten met de Verenigde Staten en Canada, die recentelijk met vijf jaar verlengd zijn; het Tempus-programma, dat oorspronkelijk in 1990 als onderdeel van de Phare-activiteiten van start is gegaan, maar nu (d.w.z. nu de activiteiten van de Gemeenschap op onderwijsgebied ook openstaan voor de geassocieerde landen) ook Oost-Europa, de Kaukasus, Centraal Azië, de westelijke Balkan en het zuiden en oosten van het gebied rond de Middellandse Zee bestrijkt; Asia-Link, een programma dat de bevordering en versterking van regionale/multilaterale netwerken tussen instellingen voor hoger onderwijs in de lidstaten van de Europese Unie en Zuid-Azië, Zuidoost-Azië en China tot doel heeft; Alfa, een programma dat de samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs tussen de Europese Unie en Latijns-Amerika beoogt te versterken en op kwaliteitsverhoging en capaciteitsopbouw gericht is; AlBan, een programma dat in de Europese Unie beurzen toekent aan afgestudeerden, postdoctorale studenten en professoren uit Latijns-Amerika; en de steunverlening aan de regionale „centres of excellence" in de ACS-landen.

In haar mededeling inzake de rol van onderwijs en scholing in de armoedebestrijding in ontwikkelingslanden ([1]) wijst de Commissie er met grote nadruk op dat onderwijs van groot belang voor armoedebestrijding en economische ontwikkeling is en dat steun voor het hoger onderwijs een van de sleutelelementen is in de strategie die „Onderwijs voor iedereen" mogelijk moet maken. Steun voor hoger algemeen, technisch en beroepsgericht onderwijs is net zo belangrijk als steun voor het primaire onderwijs. Steun voor het hoger onderwijs is ook van belang voor de institutionele ontwikkeling van een land. De capaciteitsopbouw op institutioneel vlak is een essentieel onderdeel van de programma's die op de verschillende deelterreinen van de ontwikkelingssamenwerking ten uitvoer worden gebracht.

De Commissie is zich er bewust van dat er voor samenhang tussen het Gemeenschapsbeleid op de verschillende terreinen en het beleid voor ontwikkelingssamenwerking moet worden gezorgd. Tegen deze achtergrond moet erop worden gewezen dat de Commissie op 22 november 2001 haar goedkeuring gehecht heeft aan een interne nota (het zogenaamde „Gemeenschappelijk samenwerkingskader met betrekking tot hoger onderwijs"), waarin de beginselen en belangrijkste richtsnoeren voor de samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de ontwikkelingslanden, de opkomende economieën en de transitielanden op het gebied van het hoger onderwijs neergelegd zijn en een referentiekader voor die samenwerking gegeven wordt. ([2]) In dit samenwerkingskader wordt een harmonisatie van de uitvoeringsmethoden voor de programma's, resp. projecten van de Commissie voorgesteld. Doel is de effectiviteit, zichtbaarheid en impact van de bestaande samenwerking in het veld te verbeteren en zo een bijdrage te leveren aan de strategie die op stroomlijning van de inspanningen gericht is.

Als het hier gepresenteerde voorstel goedgekeurd is en er een start is gemaakt met de uitvoering van het programma zal de Commissie de uitgangspunten uit het hierboven genoemde samenwerkingskader in acht nemen, de nodige conclusies aan de evaluatie van de programma's voor de toekenning van beurzen voor mobiliteit tussen de Europese Gemeenschap en derde landen ([3]) over het jaar 2001 verbinden, en passende interne coördinatiemechanismen in het leven roepen, die voor complementariteit tussen het hier voorgestelde programma en de programma's voor externe samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs zorgen en onderlinge concurrentie en overlappingen daartussen helpen voorkomen.

7.2. **Het zesde Kaderprogramma voor onderzoek**

In haar mededeling van 18 juli 2001 heeft de Commissie erop gewezen dat de kwaliteit van de instellingen voor hoger onderwijs in Europa, die (onder andere) aan de hand van het aantal wetenschappelijke en technologische onderzoeksactiviteiten en de strekking daarvan gemeten kan worden, van cruciaal belang is, als we willen bereiken dat de positie van Europa als „centre of excellence" op het gebied van het leren en de kennisproductie in de hele wereld waardering vindt. Nauwere samenwerking op het gebied van het hoger onderwijs moet hand in hand gaan met samenwerking met de wereld van de wetenschappen en de techniek, zodat het wetenschappelijk potentieel aan de universiteiten in de Europese Gemeenschap en de derde landen gemobiliseerd wordt.

([1]) COM(2002) 116 def. van 6.3.2002.

([2]) Een samenvatting van het gemeenschappelijk kader is te vinden in bijlage 7 van COM(2002) 116 def. van 6.3.2002.

([3]) http://europa.eu.int/comm/europeaid/evaluation/evinfo/sector/951632_ev.htm

In haar mededeling over de internationale dimensie van de Europese onderzoeksruimte [1] brengt de Commissie naar voren dat de Europese Unie een omvangrijk en kwalitatief hoogwaardig wetenschappelijk-technologisch potentieel en kennisniveau tot haar beschikking moet hebben om de door haar geambieerde rol in een geglobaliseerde wereld te kunnen spelen en dat de Europese ruimte voor onderzoek daarom opengesteld dient te worden voor de rest van de wereld [2]. De Commissie geeft verder aan dat de EU-landen door deze openheid moeten kunnen gaan profiteren van de internationale samenwerking op wetenschappelijk en technologisch gebied, de weg vrijgemaakt wordt voor nauwere betrekkingen op politiek en economisch terrein en dat er door de nieuwe internationale samenwerkingsstrategie ook mogelijkheden ontstaan voor een verdere uitbouw van de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en derde landen, de dialoog tussen de regio's en de landen verbeterd zal kunnen worden en de wetenschap en techniek in Europa méér profiel zullen kunnen krijgen.

Het zesde Kaderprogramma voor onderzoek [3] voorziet in internationale deelname aan programma-activiteiten die op wetenschappelijke en maatschappelijke vraagstukken in bilateraal, bi-regionaal en globaal verband gericht zijn.

De Commissie is er zich bewust van dat er op het punt van de complementariteit en synergie-effecten tussen het hier voorgestelde programma en de activiteiten van het zesde Kaderprogramma voor onderzoek grote mogelijkheden bestaan. Hierdoor zal tussen beide terreinen een continuüm tot stand gebracht kunnen worden.

De doelgroep van het hier gepresenteerde voorstel en de doelgroep van een aantal lopende of geplande activiteiten op onderzoeksgebied komen in grote lijnen met elkaar overeen, ook al hebben de activiteiten op beide terreinen niet hetzelfde karakter en niet dezelfde doelstellingen. Een van de belangrijkste aandachtspunten van de Commissie zal dan ook het voorkomen van overlappingen zijn.

De Commissie werkt momenteel aan mechanismen waarmee voor complementariteit tussen de programma's van de Gemeenschap op onderzoeksgebied en de programma's op het gebied van onderwijs en scholing kan worden gezorgd en daartussen bruggen kunnen worden geslagen. In dit verband komt de complementariteit met de samenwerking met derde landen een vooraanstaande plaats toe. Na goedkeuring van het hier gepresenteerde voorstel zal de Commissie op dergelijke mechanismen voortbouwen en ze verder versterken.

8. **BRAINDRAIN**

Bij de uitwerking van het hier gepresenteerde voorstel heeft de Commissie uitgebreid aandacht besteed aan de verschillende aspecten van een vraagstuk dat gewoonlijk aangeduid wordt met het begrip „braindrain". Het gevaar dat er zich braindrain gaat voordoen, moet niet worden onderschat. De aan het programma meewerkende instellingen voor hoger onderwijs zullen er dan ook in sterke mate toe aangespoord worden om in hun aanvraag- en toelatingsprocedures maatregelen op te nemen, waardoor braindrain uit de ontwikkelingslanden voorkomen of ontmoedigd wordt. De Commissie zal er via de uitvoeringsmodaliteiten van het programma voor trachten te zorgen dat de toekenning van financiële steun aan studenten uit derde landen in de derde wereld gekoppeld is aan een plan om weer naar het eigen land terug te keren.

Het besef dat het gevaar van braindrain aanwezig is, mag er niet toe leiden dat bepaalde landen van het programma uitgesloten worden. Dit zou een negatief effect hebben op het beeld dat mensen in de desbetreffende landen van Europa hebben en zou ertoe leiden dat mobiele studenten niet voor de Europese Unie kiezen, maar naar andere bestemmingen gaan, zoals naar de Verenigde Staten dat studenten uit ontwikkelingslanden via het Fulbright-programma nog steeds zeer veel financiële steun verstrekt. En last but not least zou het een negatieve uitwerking hebben op de langetermijnbelangen van de Europese Unie én de landen in kwestie zelf.

Het is van belang om erop te wijzen dat het Europees Parlement er in zijn verslag over de mededeling van de Commissie over een nauwere samenwerking met derde landen op hoger-onderwijsgebied [4] in het bijzonder op attent heeft gemaakt dat de ontwikkelingslanden sterker bij de samenwerking met de derde landen betrokken zouden moeten worden en er, ter voorkoming van braindrain, maatregelen zouden moeten worden getroffen voor studentenuitwisselingen en de toekenning van beurzen en toelagen aan degenen die van plan zijn om naar huis terug te keren.

---

[1] COM(2001) 346 def.

[2] PB C 180 E van 26.6.2001, blz. 156.

[3] Publicatie in het PB volgt nog.

[4] TA P5_TAPROV(2002)04-10 PROVISIONAL EDITION PE 316.566, 11.4.2002.

De Commissie zal vóór en bij de uitvoering en het beheer van het programma aandacht aan de problematiek van de braindrain besteden. In dit verband zal de Commissie passende flankerende maatregelen, selectiecriteria en indicatoren op een rijtje zetten en de nodige specifieke monitoringmechanismen in het leven roepen.

9. **CONCLUSIE**

In het licht van het voorafgaande stelt de Commissie het Europees Parlement en de Raad voor om het hier gepresenteerde voorstel tot invoering van een programma voor de verhoging van de kwaliteit van het hoger onderwijs en de bevordering van het intercultureel begrip door middel van samenwerking met derde landen (Erasmus wereldwijd) (2004-2008) goed te keuren.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 149,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overeenkomstig de procedure in artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Europese Gemeenschap levert een bijdrage aan de ontwikkeling van kwaliteitsonderwijs in Europa, onder andere door samenwerking met derde landen.

(2) De Europese Raad heeft er in de conclusies van zijn bijeenkomst te Lissabon (23-24 maart 2000) met nadruk op gewezen dat de lidstaten hun onderwijs- en beroepsopleidingsstelsels aan moeten passen aan de eisen van de kennismaatschappij, wil Europa in kunnen spelen op de uitdagingen die de globalisering met zich brengt.

(3) De ministers van onderwijs van de lidstaten en de ministers van onderwijs van veertien andere lidstaten hebben in de Bologna-verklaring (19 juni 1999) vastgesteld dat de systemen voor hoger onderwijs in Europa wereldwijd een mate aan aantrekkelijkheid zouden moeten bereiken die in de pas loopt met de grote prestaties die Europa op cultureel en wetenschappelijk gebied levert.

(4) De Europese ministers met het hoger onderwijs in hun portefeuille hebben er verder tijdens hun vergadering te Praag (19 mei 2001) op gewezen dat het van groot belang is dat het hoger onderwijs in Europa aantrekkelijker wordt gemaakt voor studenten uit Europa en andere delen van de wereld.

(5) De Commissie heeft er in haar mededeling over een nauwere samenwerking met derde landen op hoger-onderwijsgebied [1] op gewezen dat een sterkere internationalisering van het hoger onderwijs in verband met de uitdagingen van het globaliseringsproces noodzakelijk is, de algemene doelstellingen geformuleerd voor een samenwerkingsstrategie met derde landen op dit gebied en concrete maatregelen voor de realisatie van deze doelstellingen voorgesteld.

(6) De inspanningen van de Gemeenschap ter bevordering van de dialoog en het begrip tussen de culturen in de wereld moeten worden geïntensiveerd, vooral omdat mobiliteit bevordert dat mensen kennismaken met een nieuwe culturele en sociale omgeving en daarvoor meer begrip ontwikkelen.

(7) In brede kring wordt erkend dat de instellingen voor hoger onderwijs in Europa, door de combinatie van hun afzonderlijke sterke kanten, de diversiteit van hun onderwijsaanbod en hun grote ervaring met netwerkactiviteiten, goede mogelijkheden hebben om opleidingen van hoge kwaliteit aan te bieden die uniek zijn voor Europa, waardoor zowel de Gemeenschap als de partnerlanden op bredere schaal van de voordelen van internationale mobiliteit kunnen profiteren.

(8) De instellingen voor hoger onderwijs in Europa moeten hun voorsprong behouden; daartoe dienen zij te streven naar samenwerking met instellingen in derde landen die een ontwikkelingspeil bereikt hebben dat vergelijkbaar is met dat van hoger-onderwijsinstellingen in de EG.

(9) Er dient een programma van de Gemeenschap in het leven te worden geroepen.

(10) Om het werk van de Gemeenschap een grotere meerwaarde te geven moet er voor samenhang en complementariteit tussen de activiteiten worden gezorgd die in het kader van dit besluit en ander relevant beleid en andere relevante instrumenten en initiatieven van de Gemeenschap ten uitvoer worden gebracht, met name met het zesde Kaderprogramma voor Onderzoek en Ontwikkeling alsmede samenwerkingsprogramma's met derde landen in de sector van het hoger onderwijs.

(11) De Overeenkomst inzake de Europese Economische Ruimte (EER-Overeenkomst) voorziet in uitgebreide samenwerking op het gebied van onderwijs, beroepsopleiding en jeugd tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en de landen van de Europese Vrijhandelsassociatie die deel uitmaken van de Europese Economische Ruimte (EVA/EER-landen) anderzijds; de voorwaarden en regelingen voor deelname van bovengenoemde landen aan het programma worden vastgesteld overeenkomstig de desbetreffende bepalingen van de EER-Overeenkomst.

[1] COM(2001) 385 def. van 18.7.2001.

(12) De voorwaarden en regelingen voor deelname van de geassocieerde landen in Midden- en Oost-Europa aan het programma worden vastgesteld overeenkomstig de voorwaarden in de Europa-Overeenkomsten, de aanvullende Protocollen en de besluiten van de respectieve Associatieraden; voor Cyprus worden de desbetreffende voorwaarden en regelingen gefinancierd door aanvullende kredieten overeenkomstig de met dat land overeen te komen procedures; voor Malta en Turkije worden de desbetreffende voorwaarden en regelingen gefinancierd uit aanvullende kredieten overeenkomstig de Verdragsbepalingen.

(13) In samenwerking tussen de Commissie en de lidstaten dient te worden gezorgd voor toezicht en regelmatige evaluatie van dit programma, waarbij deze evaluatie in voorkomend geval de mogelijkheid van aanpassingen moet kunnen bieden, met name wat de prioriteiten voor de uitvoering van de maatregelen betreft; in het kader van de evaluatie moet ook een externe evaluatie gemaakt worden door onafhankelijke, onpartijdige organisaties.

(14) De doelstellingen van de voorgestelde activiteiten in verband met de bijdrage van de Europese samenwerking aan de totstandbrenging van onderwijs van hoog gehalte kunnen onder andere in het licht van de noodzakelijke multilaterale partnerships, multilaterale mobiliteit en uitwisseling van informatie tussen de Gemeenschap en derde landen niet afdoende door de lidstaten verwezenlijkt worden. Zo kunnen deze doelstellingen gezien de transnationale dimensie van de activiteiten en maatregelen van de Gemeenschap beter door de Gemeenschap worden gerealiseerd. De Europese Gemeenschap kan dus maatregelen nemen overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag vervatte subsidiariteitsbeginsel. Overeenkomstig het in dat artikel vervatte evenredigheidsbeginsel gaat het onderhavige besluit niet uit boven dat wat nodig is om de doelstellingen te verwezenlijken.

(15) In het onderhavige besluit wordt voor de gehele looptijd van het programma een financieel raamwerk vastgelegd, dat in de zin van punt 33 van het op 6 mei 1999 tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie gesloten Interinstitutioneel Akkoord inzake de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure het belangrijkste referentiepunt voor de begrotingsautoriteit is.

(16) De uitvoeringsmaatregelen voor dit besluit dienen te worden vastgelegd overeenkomstig Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden ([1]).

BESLUITEN:

Artikel 1

Invoering van het programma

1. Bij dit besluit wordt een programma voor de verhoging van de kwaliteit van het hoger onderwijs en de bevordering van het intercultureel begrip door middel van samenwerking met derde landen, het „Erasmus Wereldwijd"-programma, ingevoerd, hierna te noemen „het programma".

2. Dit programma wordt uitgevoerd in de periode van 1 januari 2004 tot en met 31 december 2008.

Artikel 2

Definities

In dit besluit wordt verstaan onder:

1. „instelling voor hoger onderwijs": elke instelling die overeenkomstig de nationale regelgeving of praktijken kwalificaties of graden op het niveau van hoger onderwijs aflevert, ongeacht de naam van de instelling;

2. „afgestudeerde student uit een derde land": een onderdaan van een derde land dat geen EVA/EER-land is en geen kandidaatland voor toetreding tot de Europese Unie, die een eerste universitaire graad behaald heeft, die niet verblijft in een van de lidstaten of de in artikel 12 bedoelde deelnemende landen, die de voorgaande vijf jaar niet langer dan in totaal 12 maanden zijn/haar hoofdactiviteit (studeren, werken, enz.) in een van de lidstaten of deelnemende landen heeft verricht, en die aanvaard is voor inschrijving dan wel is ingeschreven voor een masteropleiding van de Europese Unie zoals omschreven in de bijlage.

3. „academicus uit een derde land": een onderdaan van een derde land dat geen EVA/EER-land is en geen kandidaatland voor toetreding tot de Europese Unie, die niet verblijft in een van de lidstaten of de in artikel 12 bedoelde deelnemende landen, die de voorgaande vijf jaar niet langer dan in totaal 12 maanden zijn/haar hoofdactiviteit (studeren, werken, enz.) in een van de lidstaten of deelnemende landen heeft verricht, en die over een uitstekende academische en/of beroepservaring beschikt.

4. „doctorale of postdoctorale studies": opleidingen van een studierichting in het hoger onderwijs die op een eerste graad volgen en tot een tweede graad leiden.

Artikel 3

Doelstellingen van het programma

1. Het algemene doel van het programma is de kwaliteit van het onderwijs te verhogen door het Europees hoger onderwijs wereldwijd beter in beeld te brengen en de samenwerking met derde landen te stimuleren om zo de human resources development te verbeteren en de dialoog en het begrip tussen de volkeren en culturen te bevorderen.

2. Het programma heeft de volgende specifieke doelstellingen:

a) de ontwikkeling bevorderen van een duidelijk eigen Europees hoger-onderwijsaanbod, waarvan zowel binnen de Europese Unie als daarbuiten aantrekkingskracht uitgaat;

([1]) PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

b) wereldwijd de belangstelling onder hoogopgeleide afgestudeerden en academici uit alle landen ter wereld stimuleren om Europese kwalificaties te verwerven en/of in Europa ervaring op te doen en hen in staat stellen om dergelijke kwalificaties te verwerven en/of ervaring op te doen;

c) de ontwikkeling van meer structurele vormen van samenwerking tussen instellingen in de Europese Unie en instellingen in derde landen ondersteunen en een grotere uitgaande mobiliteit uit de Europese Unie in het kader van de Europese studieprogramma's bewerkstelligen;

d) het profiel, de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van het Europees onderwijs verbeteren.

3. De Commissie zal, bij het nastreven van de doelstellingen van het programma, rekening houden met het algemeen beleid van de Gemeenschap inzake gelijke kansen voor mannen en vrouwen. De Commissie zal er ook voor zorgen dat geen enkele groep van burgers of onderdanen van derde landen wordt uitgesloten of benadeeld.

Artikel 4

Programma/actiepunten

1. De in artikel 2 beschreven doelstellingen van het programma worden nagestreefd door middel van de volgende actiepunten:

a) masteropleidingen van de Europese Unie;

b) een beurzenstelsel;

c) partnerships met instellingen voor hoger onderwijs in derde landen;

d) vergroting van de aantrekkelijkheid van Europa als onderwijsbestemming;

e) ondersteunende maatregelen van technische aard.

2. Deze actiepunten worden ten uitvoer gebracht volgens de in de bijlage beschreven procedures, door middel van de volgende maatregelen die, waar nodig, met elkaar gecombineerd kunnen worden:

a) steunverlening voor de ontwikkeling van gezamenlijke onderwijsprogramma's en netwerken voor samenwerking die de uitwisseling van ervaringen en goede praktijken bevorderen;

b) steunverlening voor de mobiliteit van mensen uit het hoger onderwijs tussen de Europese Gemeenschap en derde landen;

c) bevordering van taalvaardigheden en van het begrip voor andere culturen;

d) steunverlening voor op transnationale partnerships stoelende modelprojecten die op innovaties en kwaliteit in het internationaal hoger onderwijs gericht zijn;

e) steunverlening voor de ontwikkeling van methoden waarmee de trends in en de ontwikkeling van het internationaal hoger onderwijs geanalyseerd en vervolgd kunnen worden.

Artikel 5

Toegang tot het programma

Dit programma is krachtens de in de bijlage beschreven bepalingen en uitvoeringsmaatregelen met name bestemd voor:

a) instellingen voor hoger onderwijs;

b) studenten die een eerste universitaire graad hebben behaald;

c) academici of deskundigen uit de praktijk die college geven of onderzoek doen;

d) personeel dat direct bij het hoger onderwijs betrokken is;

e) publieke of private organisaties die bij het hoger onderwijs betrokken zijn.

Artikel 6

Uitvoering van het programma en samenwerking met de lidstaten

1. De Commissie:

a) ziet, overeenkomstig de bepalingen in de bijlage, toe op de uitvoering van de activiteiten van de Gemeenschap die onder dit programma vallen;

b) houdt rekening met de bilaterale samenwerking die de lidstaten met derde landen zijn aangegaan;

c) raadpleegt de relevante verenigingen en organisaties op het gebied van het hoger onderwijs op Europees niveau en brengt het onder artikel 8 genoemde comité op de hoogte van de door hen uitgebrachte adviezen;

d) streeft naar synergie-effecten met andere in de Gemeenschap ten uitvoer gebrachte programma's en activiteiten op het gebied van het hoger onderwijs en onderzoek.

2. De lidstaten:

a) nemen alle noodzakelijke stappen voor een efficiënte uitvoering van het programma in eigen land en betrekken daarbij, overeenkomstig de gebruiken in eigen land, alle partijen die met het onderwijs te maken hebben;

b) roepen passende structuren in het leven die nauw met de Commissie samenwerken, met name inzake voorlichting betreffende het programma;

c) werken aan de goedkeuring van maatregelen die nodig worden geacht voor de opheffing van hindernissen op wettelijk en bestuursrechtelijk gebied die een doeltreffende uitvoering van het programma in de weg staan;

d) ondernemen stappen om ervoor te zorgen dat op het niveau van de lidstaten potentiële synergie-effecten met andere programma's van de Gemeenschap worden bereikt.

Artikel 7

Uitvoeringsmaatregelen

1. De volgende voor de uitvoering van dit besluit vereiste maatregelen worden vastgesteld volgens de beheersprocedure als bedoeld in artikel 8, lid 2:

a) het jaarlijks vast te stellen werkprogramma, met inbegrip van de prioriteiten daarin, de criteria en procedures voor de selectie;

b) de algemene richtlijnen voor de uitvoering van het programma;

c) de jaarlijkse begroting en een uitsplitsing van de financiële middelen over de verschillende activiteiten van het programma;

d) de regelingen voor de controle en de evaluatie van het programma, alsmede voor de verspreiding en de overdracht van de resultaten.

2. De volgende voor de uitvoering van dit besluit vereiste maatregelen worden vastgesteld volgens de beheersprocedure als bedoeld in artikel 8, lid 3.

Artikel 8

Comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité, bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten en voorgezeten door de vertegenwoordiger van de Commissie.

2. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 4 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing met inachtneming van het bepaalde in artikel 8 van dat besluit.

De in artikel 4, lid 3, van Besluit 1999/468/EG genoemde termijn wordt vastgesteld op twee maanden.

3. Wanneer naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 3 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing met inachtneming van het bepaalde in artikel 8 van dat besluit.

4. Het comité stelt zijn reglement van orde vast.

Artikel 9

Samenwerking met andere programmacomités en informatie over andere initiatieven van de Gemeenschap

Om de in artikel 10 bedoelde samenhang tussen dit programma en andere maatregelen te bereiken, brengt de Commissie het comité regelmatig op de hoogte van de initiatieven die de Gemeenschap op het gebied van onderwijs, beroepsopleiding en jeugd, alsook bij de samenwerking met derde landen en internationale organisaties tot ontwikkeling brengt.

Artikel 10

Financiering

1. Voor de uitvoering van dit programma in de in artikel 1 bedoelde periode wordt 200 miljoen euro uitgetrokken.

2. De begrotingsautoriteit kent de jaarlijkse kredieten toe binnen de grenzen van de financiële vooruitzichten.

Artikel 11

Samenhang en complementariteit

1. De Commissie draagt, in samenwerking met de lidstaten, zorg voor samenhang en complementariteit met ander relevant beleid en andere relevante instrumenten en activiteiten van de Gemeenschap, en met name met het zesde Kaderprogramma voor Onderzoek en Ontwikkeling alsmede externe samenwerkingsprogramma's in de sector van het hoger onderwijs.

2. De Commissie zorgt voor een doeltreffende koppeling tussen dit programma en de programma's en activiteiten op onderwijsterrein die ten uitvoer worden gebracht in het kader van de samenwerking van de Gemeenschap met derde landen — met inbegrip van de gesloten bilaterale overeenkomsten — en met de verantwoordelijke internationale organisaties, en voorziet waar nodig in gezamenlijke activiteiten.

Artikel 12

Deelname van de EVA/EER-landen en de kandidaat-lidstaten van de Europese Gemeenschap

De voorwaarden en regelingen voor deelname aan dit programma door EVA/EER-landen en landen die kandidaat zijn voor toetreding tot de Europese Unie worden vastgesteld overeenkomstig de desbetreffende bepalingen in de regelingen voor de betrekkingen tussen de Europese Gemeenschap en deze landen.

Artikel 13

Monitoring en evaluatie

1. Het programma wordt door de Commissie, in samenwerking met de lidstaten, regelmatig gemonitord. De bevindingen van het monitoring- en evaluatieproces worden bij de uitvoering van het programma meegenomen.

In het kader van de monitoring wordt ook aandacht besteed aan de in lid 3 beschreven verslagen en specifieke activiteiten.

2. Het programma wordt regelmatig door de Commissie geëvalueerd. Bij deze evaluatie worden de relevantie, effectiviteit en impact van de activiteiten beoordeeld die in verband met de doelstellingen in artikel 3 ten uitvoer zijn gebracht. De impact van het programma als geheel wordt eveneens beoordeeld. Bijzondere aandacht wordt besteed aan gendervraagstukken en vraagstukken in verband met de gelijke behandeling alsmede aan het voorkomen van braindrain.

Bij de evaluatie wordt eveneens aandacht besteed aan de complementariteit tussen de activiteiten die in het kader van dit programma ten uitvoer worden gebracht en de activiteiten die plaatsvinden in het kader van ander relevant beleid en andere relevante instrumenten en initiatieven van de Gemeenschap.

3. De Commissie legt het Europees Parlement, de Raad, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's de volgende documenten voor:

a) bij de toetreding van nieuwe lidstaten: een verslag over de financiële gevolgen van deze toetredingen voor het programma, eventueel gevolgd door voorstellen over hoe met de financiële gevolgen van deze toetredingen voor het programma kan worden omgegaan overeenkomstig de bepalingen van het op 6 mei 1999 tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie gesloten Interinstitutioneel Akkoord inzake de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure en overeenkomstig de conclusies van de Europese Raad van Berlijn van maart 1999. Het Europees Parlement en de Raad nemen zo snel mogelijk een beslissing over dergelijke voorstellen;

b) tegen 30 juni 2007: een tussentijds evaluatieverslag over de bereikte resultaten en de kwalitatieve aspecten van de uitvoering van dit programma;

c) tegen 31 december 2007: een mededeling over de voortzetting van dit programma;

d) tegen 31 december 2009: een ex post-evaluatieverslag.

Artikel 14

Inwerkingtreding

Dit besluit treedt in werking op de twintigste dag na de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

BIJLAGE

COMMUNAUTAIRE ACTIEPUNTEN

Deze bijlage beschrijft vijf actiepunten:

ACTIEPUNT 1: MASTEROPLEIDINGEN VAN DE EUROPESE UNIE

ACTIEPUNT 2: BEURZEN

Actiepunt 2.1: Algemeen beurzenstelsel voor studenten

Actiepunt 2.2: Beurzenstelsel voor verblijven van academici

ACTIEPUNT 3: PARTNERSHIPS MET INSTELLINGEN VOOR HOGER ONDERWIJS IN DERDE LANDEN

ACTIEPUNT 4: VERGROTING VAN DE AANTREKKELIJKHEID

ACTIEPUNT 5: ONDERSTEUNENDE MAATREGELEN

ACTIEPUNT 1: MASTEROPLEIDINGEN VAN DE EUROPESE UNIE

1. De Gemeenschap zal Europese postdoctorale opleidingen na een stringent selectieproces, vastgesteld overeenkomstig artikel 7, lid 1, en overeenkomstig de procedure van artikel 8, lid 2, het beschermde label „masteropleiding van de Europese Unie" verstrekken.

2. Met het oog op de doelstellingen van het programma:

   a) moeten minimaal drie instellingen voor hoger onderwijs uit drie verschillende lidstaten bij de masteropleidingen van de Europese Unie betrokken zijn;

   b) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie een studieprogramma ten uitvoer worden gebracht, waarbij minimaal bij twee van de drie onder a) genoemde instellingen een studietijdvak wordt afgelegd;

   c) moeten bij de masteropleidingen van de Europese Unie ingebouwde mechanismen voor de erkenning van de bij partnerinstellingen doorgebrachte studietijdvakken op basis van bijvoorbeeld het European Credit Transfer System (ECTS) voorhanden zijn;

   d) moeten de masteropleidingen van de Europese Unie tot twee of meerdere erkende of geaccrediteerde graden van de deelnemende instellingen leiden;

   e) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie een minimumaantal plaatsen gereserveerd worden voor en moet zorg worden gedragen voor de opvang van de studenten uit derde landen aan wie uit hoofde van dit programma financiële steun is toegekend;

   f) moeten doorzichtige toelatingscriteria worden opgesteld die onder andere rekening houden met gendervraagstukken en vraagstukken in verband met gelijke behandeling;

g) moet overeenstemming worden bereikt over de bij de masteropleidingen van de Europese Unie in acht te nemen selectieprocedures voor de toekenning van beurzen (studenten en academici);

h) moeten passende voorzieningen in het leven worden geroepen waardoor een goede toegankelijkheid van de masteropleidingen van de Europese Unie en een goede opvang van studenten uit derde landen bereikt wordt (faciliteiten op het gebied van informatievoorziening, huisvesting, enz.);

i) moet bij de masteropleidingen van de Europese Unie, waar nodig, in taalcursussen en begeleiding worden voorzien.

3. De masteropleidingen van de Europese Unie worden geselecteerd voor een periode van vijf jaar, met een niet-bureaucratische jaarlijkse verlengingsprocedure aan de hand van een voortgangsrapportage. Deze periode kan, voorafgaand aan de daadwerkelijke start van de opleiding, ook een jaar voorbereidend werk behelzen. De financiering is afhankelijk van de jaarlijkse verlenging.

ACTIEPUNT 2: BEURZEN

1. De Gemeenschap voert één enkel, algemeen beurzenstelsel in, dat bestemd is voor hooggekwalificeerde, afgestudeerde studenten en academici uit derde landen.

2. In aanmerking voor een beurs komen studenten en academici van derde landen zoals omschreven in artikel 2; andere vereisten dan het voorhanden zijn van normale betrekkingen tussen de Europese Unie en het land van herkomst van de studenten en academici worden voor de toekenning van een beurs niet gesteld. Deelname door vrouwen en kansarme studenten uit deze landen wordt aangemoedigd.

3. De meewerkende instellingen wordt sterk aangeraden om hoofdrolspelers op het gebied van het hoger onderwijs in derde landen bij het proces te betrekken en in de aanvraag- en selectieprocedures bepalingen op te nemen om braindrain uit de ontwikkelingslanden te voorkomen of te ontmoedigen.

4. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, nemen de lidstaten de nodige maatregelen om de toekenning van visa en verblijfsvergunningen aan ontvangers van een beurs snel te laten verlopen en om eventueel academische graden als gelijkwaardig te erkennen.

5. De selectieprocedure dient een passend evenwicht te garanderen tussen de diverse vakgebieden, de regio's van herkomst van studenten en academici en de lidstaten van bestemming en dient de deelname van vrouwen en kansarme studenten uit derde landen aan te moedigen.

6. De Commissie onderneemt stappen om ervoor te zorgen dat geen enkele student of academicus voor eenzelfde doelstelling financiële steun ontvangt van meer dan één communautair programma.

Actie 2.1: Algemeen beurzenstelsel voor studenten

De Gemeenschap kan financiële steun verlenen aan studenten uit derde landen die via een vergelijkende procedure tot de masteropleidingen van de Europese Unie zijn toegelaten.

Actie 2.2: Beurzenstelsel voor verblijven van academici

De Gemeenschap verstrekt financiële steun aan academici die, met het oog op onderwijs- of onderzoekstaken en academisch werk bij de aan de masteropleidingen van de Europese Unie meewerkende instellingen, een bezoek aan de masteropleidingen van de Europese Unie komen brengen.

ACTIEPUNT 3: PARTNERSHIPS MET INSTELLINGEN VOOR HOGER ONDERWIJS IN DERDE LANDEN

1. De Gemeenschap ondersteunt structurele banden tussen de masteropleidingen van de Europese Unie en instellingen voor hoger onderwijs in derde landen. Voorrang wordt verleend aan instellingen die voldoende ontwikkeld zijn om op gelijke voet samen te kunnen werken.

2. De partnerships zullen ook een kader bieden voor de uitgaande mobiliteit van studenten en academici uit de Europese Unie die bij de masteropleidingen van de Europese Unie betrokken zijn.

3. De partnerships dienen zo mogelijk geïnstitutionaliseerde netwerken tot stand te brengen, gebaseerd op een structurele en duurzame samenwerking die beoogt de plaatselijke vermogens verder te ontwikkelen door de overdracht van know-how.

4. Partnerships dienen:

— een instelling te omvatten die een masteropleiding van de Europese Unie geeft, plus minstens één instelling voor hoger onderwijs uit een derde land;

— een looptijd te hebben van maximaal drie jaar;

— een kader te bieden voor uitgaande mobiliteit van studenten die zich ingeschreven hebben voor de masteropleidingen van de Europese Unie en de docenten van deze opleidingen; om in aanmerking te komen, moeten de studenten en academici de nationaliteit van een van de lidstaten van de Europese Unie of die van een derde land bezitten en vóór de start van de uitgaande mobiliteit minimaal drie jaar lang legaal in de Europese Unie verbleven hebben (om andere redenen dan voor studiedoeleinden);

— erkenning van de studieperioden aan de gastinstelling (d.w.z. de niet-Europese instelling) te garanderen.

5. De activiteiten in het kader van de partnershipsprojecten kunnen ook het volgende omvatten:

— onderwijstaken bij de partnerinstelling ter ondersteuning van de curriculumontwikkeling voor het project;

— uitwisselingen van docenten, praktijkopleiders, bestuurders en andere relevante specialisten;

— ontwikkeling en invoering van nieuwe technologie in het hoger onderwijs, waaronder invoering van informatie- en communicatietechnologie, e-leren, open leren en leren op afstand;

— ontwikkeling van samenwerkingsprogramma's met universiteiten in derde landen met het oog op een aan te bieden opleiding in het land in kwestie.

ACTIEPUNT 4: VERGROTING VAN DE AANTREKKELIJKHEID

1. In het kader van dit actiepunt verleent de Gemeenschap steun voor activiteiten die tot doel hebben om het eigen profiel, de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van het Europees onderwijs te verbeteren. De Gemeenschap verleent tevens steun voor aanvullende activiteiten die een bijdrage leveren aan de verwezenlijking van de doelstellingen van het programma.

2. In aanmerking komen onder andere particuliere of overheidsorganisaties die zich bezighouden met vraagstukken betreffende het aanbod van hoger onderwijs op nationaal of internationaal niveau. De activiteiten worden ten uitvoer gebracht in netwerken, waarbij minimaal drie organisaties uit drie verschillende lidstaten betrokken zijn en waarvan ook organisaties uit derde landen deel kunnen uitmaken. De activiteiten (waaronder seminars, conferenties, workshops, ontwikkeling van ICT-instrumenten, productie van publicatiemateriaal, enz.) kunnen plaatsvinden in de lidstaten en in derde landen.

4.1. **Steun voor gezamenlijke pr-activiteiten**

1. De Gemeenschap verleent steun aan instellingen voor hoger onderwijs en non-profitorganisaties die elders in de wereld pr-activiteiten voor het Europese hoger onderwijs ten uitvoer brengen.

2. In aanmerking komen onder andere de volgende activiteiten:

— ontwikkeling van algemene, uniforme schriftelijke of visuele instrumenten voor informatievoorziening en -verspreiding waarmee het inzicht in de waarde van een studie in Europa kan worden verbeterd;

— gezamenlijke representatie van het Europees hoger onderwijs en de masteropleidingen van de Europese Unie op internationale beurzen en andere evenementen;

— seminars, workshops en andere manieren waarop de inspanningen op het gebied van de informatievoorziening en -verspreiding gecoördineerd kunnen worden;

— activiteiten gericht op geografische gebieden waar nog veel mogelijkheden voor internationale studentenmobiliteit voorhanden zijn.

3. Bij de pr-activiteiten worden banden gelegd tussen het hoger onderwijs en de wereld van het onderzoek en wordt, waar mogelijk, gebruik gemaakt van potentiële synergie-effecten.

4.2. **Steun voor activiteiten die het Europees onderwijs voor studenten uit derde landen toegankelijk helpen maken**

1. De Europese Gemeenschap verleent steun voor in samenwerking ontwikkelde activiteiten die tot doel hebben om het onderwijs toegankelijker te maken en het studeren in Europa te bevorderen.

2. In aanmerking komen onder andere de volgende activiteiten:

   — gezamenlijke ontwikkeling van materiaal voor taalcursussen en culturele voorbereidingscursussen;

   — gemeenschappelijke ontwikkeling van efficiëntere opvang en integratie van studenten uit derde landen;

   — uitwerking van modules voor afstandsonderwijs voor studenten uit derde landen;

   — hulpverlening in verband met de mobiliteit tussen partneruniversiteiten in en buiten het kader van de masteropleidingen van de Europese Unie zoals hierboven beschreven;

   — hulpverlening in verband met de mobiliteit met kinderen en andere personen ten laste;

   — totstandbrenging van een internetportaal met het oog op een goede toegankelijkheid van de masteropleidingen van de Europese Unie en andere voor studenten uit derde landen geschikte Europese opleidingen.

4.3. **Aanvullende activiteiten**

1. De Gemeenschap verleent steun voor aanvullende activiteiten die verband houden met vraagstukken die van cruciaal belang zijn voor de internationalisering van het hoger onderwijs, zoals de internationale dimensie van:

   — kwaliteitszorg, met inbegrip van accreditatie of andere soorten kwaliteitslabels of specificaties;

   — erkenning van studiepunten;

   — erkenning van Europese kwalificaties elders in de wereld en, tezamen met derde landen, onderlinge erkenning van kwalificaties;

   — veranderende behoeften inzake curriculumontwikkeling;

   — veranderingen in de maatschappij en onderwijsstelsels;

   — veiligheid en gezondheid voor uitwisselingsstudenten;

   — consumentenkwesties in verband met onderwijs;

   — enquêtes en onderzoeken (bijvoorbeeld naar het besluitvormingsproces bij studenten die in een ander land willen gaan studeren, naar hindernissen die het studeren in Europa in de weg staan, enz.).

2. In het kader van dit actiepunt kan de Gemeenschap steun verlenen aan internationale thematische netwerken voor de behandeling van deze aangelegenheden.

3. De Gemeenschap kan steun verlenen voor modelprojecten met derde landen die tot doel hebben om de samenwerking met de betrokken landen op het gebied van het hoger onderwijs verder te ontwikkelen.

4. De Gemeenschap kan op modelbasis beurzen toekennen aan studenten uit derde landen die een postdoctorale graad aan een Europese universiteit of een consortium van universiteiten willen behalen, indien uit hoofde van geen enkel ander initiatief van de Gemeenschap in financiële steun hiervoor voorzien is en de verleende steun een aanvulling vormt op bilaterale regelingen van de lidstaten.

5. De Gemeenschap verleent steun aan alumnivereenigingen van afgestudeerden (zowel voor afgestudeerden uit derde landen als voor afgestudeerden uit Europa) van de masteropleidingen van de Europese Unie.

ACTIEPUNT 5: ONDERSTEUNENDE MAATREGELEN VAN TECHNISCHE AARD

Bij de uitvoering van het programma kan de Commissie de hulp inroepen van deskundigen, een uitvoerend agentschap, bestaande bevoegde instanties in de lidstaten en zo nodig andere vormen van technische assistentie. De financiële middelen hiervoor kunnen gevonden worden in het algemene financiële raamwerk voor het programma.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2965 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Vertaalbureau voor de organen van de Europese Unie en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/06)

COM(2002) 406 def. — 2002/0167(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

TOELICHTING

1. **Algemeen**

Het nieuwe Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen treedt op 1 januari 2003 in werking. Daarmee verandert het budgettaire en financiële statuut van de gedecentraliseerde communautaire organen.

De belangrijkste veranderingen ten aanzien van de communautaire organen zijn de volgende:

— Artikel 185:

  — De Commissie stelt een financiële kaderregeling vast voor de door de Gemeenschappen opgerichte organen met rechtspersoonlijkheid die daadwerkelijk subsidies ten laste van de begroting ontvangen. De financiële regelingen voor deze organen mogen slechts van de kaderregeling afwijken indien de specifieke vereisten van hun taakverrichting dit noodzakelijk maakt, en met voorafgaande toestemming van de Commissie.

  — De kwijting voor de uitvoering van de begroting van de in lid 1 bedoelde organen wordt verleend door het Europees Parlement, op aanbeveling van de Raad.

  — Ten aanzien van de in lid 1 bedoelde organen oefent de interne controleur van de Commissie dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem zijn toegekend met betrekking tot de diensten van de Commissie.

  — De in lid 1 bedoelde organen passen de door de rekenplichtige van de Commissie vastgestelde boekhoudregels toe om de consolidatie van hun rekeningen met die van de Commissie mogelijk te maken.

— Artikel 46, lid 3, onder d):

  — de personeelsformatie van de in artikel 185, lid 1 bedoelde organen wordt vastgesteld door de algemene begrotingsautoriteit.

In verband met deze wijzigingen moeten ook de basisbesluiten tot oprichting van deze organen worden gewijzigd. Hoewel alle bijzonderheden betreffende de financiële en budgettaire voorschriften voor een bepaald gedecentraliseerd orgaan zijn opgenomen in de financiële regeling voor het desbetreffende orgaan, bevat ook het basisbesluit tot oprichting van een orgaan (doorgaans een verordening van de Raad) bepalingen betreffende financiële en budgettaire aangelegenheden (zoals de opstelling en de uitvoering van de begroting, de controlevoorschriften, de indiening van de rekeningen, de kwijting en de procedure voor de goedkeuring van de financiële regeling van het orgaan).

Daarom moeten dus ook de nodige wijzigingen worden aangebracht in de verschillende basisbesluiten tot oprichting van de organen, zodat het nieuwe systeem kan worden toegepast. Deze wijzigingen worden voorgesteld in de voorstellen die hierbij worden ingediend.

Ook voor de gedecentraliseerde organen die niet onder de definitie van artikel 185, lid 1, vallen, moeten de voorschriften in ieder geval in verband met één fundamenteel aspect van het nieuwe Financieel Reglement opzicht worden aangepast, namelijk de volledige afschaffing van de gecentraliseerde financiële controle vooraf.

De Commissie gaat in deze voorstellen ook in op twee andere kwesties betreffende de gedecentraliseerde communautaire organen.

Het eerste houdt verband met het algemene hervormingsproces: transparantie en de toegang van het publiek tot documenten. In het hervormingsproces zijn de instellingen overeengekomen in het nieuwe Financieel Reglement een bepaling op te nemen die het publiek toegang geeft tot gegevens van de gedecentraliseerde organen, overeenkomstig de communautaire voorschriften op dat gebied. Bovendien zijn de drie instellingen bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen ten aanzien van de toegang tot hun documenten voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening. Daarom stelt de Commissie voor via een wijziging dergelijke bepalingen op te nemen in de basisbesluiten tot oprichting van deze vijftien gedecentraliseerde organen.

Het tweede punt heeft betrekking op de procedure voor de benoeming van de directeuren van de communautaire organen. Hoewel het bij de goedkeuring van de oprichtingsbesluiten van de organen in de bedoeling lag van de Raad om deze organen de mogelijkheid te bieden de ambtstermijn van de directeur te verlengen, is de Commissie van mening dat deze intentie in de meeste gevallen niet duidelijk genoeg blijkt uit de huidige formulering van de desbetreffende bepalingen. De bepaling betreffende de verlenging van een ambtstermijn stelt alleen dat de houder van het ambt zich bij het verstrijken van de ambtstermijn beschikbaar kan stellen voor een nieuwe ambtstermijn. Dit neemt echter niet weg dat de communautaire organen de procedure die in het oprichtingsbesluit is voorgeschreven moeten toepassen. Deze interpretatie vloeit voort uit de vergelijkbare formulering van artikel 214, lid 1, van het EG-Verdrag over de benoeming van de leden van de Commissie en de artikelen 223 en 225 van dat Verdrag die betrekking hebben op de benoeming van de rechters van het Hof van Justitie. De bijzondere positie van de directeuren van communautaire organen maakt het noodzakelijk een zelfde interpretatie aan te houden, en staat in de weg aan de interpretatie van artikel 8 van de Regeling welke van toepassing is op andere personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, die inhoudt dat een contract kan worden verlengd zonder nieuwe selectieprocedure.

Teneinde de verplichting om een nieuwe selectieprocedure te doorlopen bij het verstrijken van de ambtstermijn van de directeur op te heffen, stelt de Commissie voor de bestaande teksten te verduidelijken. Het contract kan dan op voorstel van het bevoegde orgaan worden verlengd zonder dat een nieuwe selectieprocedure wordt geopend. Deze mogelijkheid bevordert het evenwicht tussen enerzijds de behoefte aan bestuurlijke continuïteit bij de communautaire organen, en anderzijds het belang om bij deze organen ruimte te bieden voor nieuwe inspiratie of nieuw beleid. Het feit dat een contract slechts eenmaal kan worden verlengd, verhindert niet dat de degene die de post bekleedt, aan het einde van de tweede ambtstermijn opnieuw naar dezelfde functie kan solliciteren door deel te nemen aan een nieuwe selectieprocedure. Iemand zou daardoor ook na het verstrijken van de tweede ambtstermijn dezelfde post kunnen blijven bekleden, mits hij is geselecteerd via een nieuwe selectieprocedure.

2. **Strekking van de voorstellen**

Gezien de ontwikkeling van het algemene hervormingsproces wordt verondersteld dat de nieuwe regeling (art: 185 en art. 46, lid 3, onder d) ook van toepassing zal zijn op de dertien bestaande communautaire organen, te weten:

— het Europees Centrum voor de Ontwikkeling van de Beroepsopleiding (Thessaloniki) ([1]);

— de Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden (Dublin) ([2]);

— het Milieuagentschap (Kopenhagen) ([3]);

— de Europese Stichting voor Opleiding (Turijn) ([4]);

— het Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving (Lissabon) ([5]);

— het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling (Londen) ([6]);

— Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk (Bilbao) ([7]);

— het Vertaalbureau voor de organen van de Europese Unie (Luxemburg) ([8]);

([1]) Verordening (EG) nr. 337/75 van de Raad van 10 februari 1975.

([2]) Verordening (EG) nr. 1365/75 van de Raad van 26 mei 1975.

([3]) Verordening (EG) nr. 1210/90 van de Raad van 7 mei 1990.

([4]) Verordening (EG) nr. 1360/90 van de Raad van 7 mei 1990.

([5]) Verordening (EG) nr. 302/93 van de Raad van 8 februari 1993.

([6]) Verordening (EG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993.

([7]) Verordening (EG) nr. 2062/94 van de Raad van 18 juli 1994.

([8]) Verordening (EG) nr. 2965/94 van de Raad van 28 november 1994.

— het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat (Wenen) ([1]);

— het Europees Bureau voor wederopbouw (Thessaloniki) ([2]);

— de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid ([3]);

— het Europees Agentschap voor de veiligheid van de luchtvaart ([4]);

— het Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart ([5]);

en op Eurojust ([6]), een orgaan dat is opgericht in het kader van de derde pijler, maar dat in budgettair en financieel opzicht in grote lijnen gelijk te stellen is met een traditioneel gedecentraliseerd communautair orgaan.

Er zijn twee gedecentraliseerde communautaire organen die geen subsidie uit de algemene begroting ontvangen, te weten:

— het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (Alicante) ([7])

en

— het Bureau voor planterassen (Angers) ([8]).

Zij vallen dus niet onder de definitie van artikel 185. Toch gelden voor deze organen ook wijzigingsvoorstellen, omdat hun interne controlemechanismen in overeenstemming moeten worden gebracht met het nieuwe Financieel Reglement.

Tenslotte is overwogen om ook rekening te houden met het Europees Spoorwegbureau (COM(2003) 23 def.). Maar gezien het vroege stadium van de wetgevingsprocedure met betrekking tot dit nieuwe orgaan is besloten het Spoorwegbureau in dit voorstel buiten beschouwing te laten.

Wat de transparantie betreft, hebben de wijzigingen waarmee bepalingen inzake de toegang tot de documenten worden ingevoerd, wel betrekking op de vijftien bestaande communautaire organen (onafhankelijk van de vraag of artikel 185 van toepassing is of niet), maar niet op Eurojust ([9]).

Er wordt een verduidelijking van de benoemingsprocedure voor de directeur voorgesteld voor de dertien communautaire organen. Deze verduidelijking is niet nodig voor Verordening 1360/90, zoals gewijzigd bij Verordening 1572/98, die als model dient voor de voorgestelde formulering of voor Eurojust. Bij Eurojust is de administratief directeur niet het hoofd van het orgaan, maar verricht hij zijn werkzaamheden onder het gezag van het college en de voorzitter ervan (artikel 29, lid 4, van Besluit 2002/187/JBZ). Daardoor is de positie van de administratief directeur niet vergelijkbaar met die van de leden van de Commissie of van het Hof van Justitie. In verordening 2667/2000 betreffende het Europees Bureau voor wederopbouw is geen enkele mogelijkheid voorzien voor de verlenging van de ambtstermijn van de directeur. Derhalve wordt ook geen wijziging van deze verordening op dit punt voorgesteld.

3. **Overzicht van de onderhavige voorstellen**

3.1. Voor de veertien organen die subsidie uit de algemene begroting ontvangen en die dus onder artikel 185 van het nieuwe financieel reglement vallen, hebben de voorstellen voornamelijk betrekking op de volgende punten:

([1]) Verordening (EG) nr. 1035/97 van de Raad van 2 juni 1997.

([2]) Verordening (EG) nr. 2667/2000 van de Raad van 5 december 2000.

([3]) Verordening (EG) nr. 178/2002 van de Raad van 28 januari 2002.

([4]) COM(2000) 595 def. van 4 december 2000. Verordening (EG) nr. . . ./2002 van de Raad van . . .. juni 2002.

([5]) COM(2002) 802 def. van 8 december 2000. Verordening (EG) nr. . . ./2002 van de Raad van . . .. juni 2002.

([6]) Besluit 2002/187/EG van de Raad van 28 februari 2002.

([7]) Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993.

([8]) Verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad van 27 juli 1994.

([9]) Verordening (EG) nr. 1049/2001 is niet direct van toepassing binnen de derde pijler.

— voorvloeiend uit artikel 185 zelf:

— het Europees Parlement, in dit opzicht handelend op aanbeveling van de Raad, wordt de kwijtingsautoriteit;

— de bevoegdheden van de interne controleur van de Commissie worden nader uitgewerkt en de gecentraliseerde controle vooraf wordt opgeheven;

— overeenkomstig de herziening worden bepalingen opgenomen met betrekking tot de presentatie van de rekeningen;

— overeenkomstig een verklaring van de Commissie betreffende artikel 185:

— de Commissie heeft zich ertoe verbonden het EP, de Raad en de Rekenkamer te raadplegen over de financiële kaderregeling die krachtens artikel 185, lid 1, wordt vastgesteld. Daarom hoeft in de basisbesluiten tot oprichting van de verschillende gedecentraliseerde organen de formele vereiste om de Rekenkamer te raadplegen over alle financiële voorschriften, niet te worden gehandhaafd;

— voorvloeiend uit artikel 46, lid 3, onder d):

— er wordt een regel ingevoerd dat de lijst van het aantal ambten wordt vastgesteld door de algemene begrotingsautoriteit.

— om een bepaalde mate van technische harmonisatie te waarborgen:

— voortaan is de directeur belast met de uitvoering van de begroting (wat momenteel niet het geval is bij de twee zogenoemde „eerste generatie"-organen, het Cedefop in Thessaloniki en de Stichting in Dublin);

— de goedkeuring van de eigen financiële regeling van elk orgaan is de taak van de raad van bestuur van het orgaan of een vergelijkbare interne instantie (na raadpleging van de Commissie). Dat zal aanzienlijk bijdragen aan de harmonisatie van de procedures. In de huidige situatie is de goedkeuring van de financiële regeling van het orgaan een taak van de Raad of van de raad van bestuur, of een vergelijkbare interne instantie, soms in overleg met de Commissie of de Rekenkamer, afhankelijk van het geval. Deze verschillen zijn het gevolg van de historische ontwikkelingen op het gebied van de gedecentraliseerde organen, zonder dat er een objectieve reden voor is;

— een zekere onderlinge afstemming van de terminologie die in de begrotingsprocedure wordt gehanteerd en de terminologie van het nieuwe algemene Financieel Reglement;

— de opheffing van de huidige financiële voorschriften [1] van de twee „eerste generatie-organen":

— tot nu toe waren de financiële voorschriften van het Cedefop in Thessaloniki en de Stichting in Dublin verordeningen van de Raad. Zoals hierboven al werd opgemerkt, is er geen enkele reden om deze situatie te handhaven. In de huidige omstandigheden past deze procedure niet meer bij dit soort instrumenten.

3.2. Voor de twee gedecentraliseerde organen die niet onder artikel 185 vallen, moet toch ook rekening worden gehouden met het feit dat het nieuwe Financieel Reglement een fundamentele wijziging van de controlemechanismen met zich brengt. Daarom ligt het voor de hand in ieder geval de bepalingen betreffende de controle aan te passen in de verordeningen tot oprichting van deze organen (vooral omdat in een van die verordeningen, nl. die betreffende het Bureau voor planterassen in Angers, nog wordt verwezen naar de financieel controleur van de Commissie, een functie die zal verdwijnen als het nieuwe algemene Financieel Reglement in werking treedt).

3.3. De Commissie heeft al in 1997 voorstellen tot wijziging van de oprichtingsverordeningen van negen van de hierboven genoemde gedecentraliseerde communautaire organen ingediend [2]. Rekening houdend met het feit dat deze voorstellen gedeeltelijk zijn verouderd en dat zij nu deels ook door de onderhavige voorstellen worden gedekt, maakt de Commissie van de gelegenheid gebruik om de voorstellen uit 1997 formeel in te trekken.

---

[1] Verordeningen (EG) nr. 1416/76 en 1417/76 van de Raad van 1 juni 1976.

[2] COM(1997) 489 def. van 6 oktober 1997, gewijzigd bij COM(1998) 289 def. van 4 mei 1998.

3.4. Wat de transparantie betreft wordt voor de vijftien bestaande organen voorgesteld een bepaling in te voeren waarin het volgende is vervat:

— Verordening nr. 1049/2001 is van toepassing op de documenten van de organen;

— de raad van bestuur (of van beheer) stelt de nodige uitvoeringsbepalingen vast;

— het Hof van Justitie is bevoegd kennis te nemen van beroepen die worden ingesteld tegen beslissingen van de gedecentraliseerde organen inzake de toegang tot documenten.

3.5. Voor de benoemingsprocedure voor de directeur van de communautaire organen wordt voorgesteld bij de formulering van de desbetreffende bepalingen van de oprichtingsbesluiten uit te gaan van artikel 7, lid 1, van Verordening nr.: 1360/90 van 7 mei 1990 [1], zoals gewijzigd bij Verordening nr. 1572/98 van 17 juli 1998 [2].

4. **Procedurekwesties**

4.1. Op de 18 basisbesluiten waarop dit document rechtstreeks effect heeft, zijn de volgende procedures van toepassing:

— Artikel 308 (eenparigheid van stemmen in de Raad, na raadpleging van het EP): verordeningen nrs. 337/75, 1365/75, 1360/90, 302/93, 2309/93, 2062/94, 2100/94, 40/94, 2965/94, 1035/97 (met art. 213), en 2667/2000;

— Artikel 175 (procedure van artikel 251, plus raadpleging Economisch en Sociaal Comité en Comité van de regio's): verordening (EG) nr.: 1210/90;

— Artikel 251 (medebeslissing): Verordening (EG) nr. 178/2002 (met artikelen 37, 95, 133 en 152, lid 4, onder b); dus ook met raadpleging van het Economisch en Sociaal Comité en Comité van de regio's), COM(2000) 595 def. (met artikel 80, lid 2), COM(2000) 802 def. (met artikel 80, lid 2);

— Artikel 279 (eenparigheid van stemmen in de Raad, na raadpleging van EP en Rekenkamer): Verordeningen (EEG) nrs. 1416/76 en 1417/76;

— Artikel 34, lid 2, onder c) (met artikel 31) van het VEU (eenparigheid van stemmen in de Raad): Besluit 2002/187/JBZ van de Raad.

4.2. Als gevolg van het voorstel van de Commissie COM(2001) 404 def. wordt de huidige oprichtingsverordening van het Europees bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling waarschijnlijk vervangen door een nieuwe oprichtingsverordening.

Indien Verordening nr. 2309/93 wordt vervangen door een nieuw oprichtingsbesluit, moet het voorstel tot wijziging van het oprichtingsbesluit van dit orgaan worden gelezen als een voorstel tot wijziging van dit nieuwe oprichtingsbesluit.

Indien deze situatie zich voordoet, zal de Commissie de nodige technische deskundigheid leveren om de wetgevingsautoriteit bij te staan bij de aanpassing van het voorstel aan de desbetreffende bepalingen van het nieuwe besluit.

---

[1] PB L 131 van 23.5.1990, blz. 1.

[2] PB L 206 van 23.7.1998, blz. 1.

5. **Noodzaak van een snelle procedure**

Gezien het feit dat het nieuwe Financieel Reglement zoals gezegd op 1 januari 2003 in werking moet treden, moeten de onderhavige voorstellen uiterlijk eind 2002 volgens de daartoe geëigende wetgevingsprocedure worden goedgekeurd.

De Commissie verzoekt alle instellingen die betrokken zijn bij de goedkeuring van deze voorstellen om de procedure te versnellen, zodat de wijzigingen van de rechtsgrond van de betrokken organen tegelijk met het nieuwe Financieel Reglement in werking kunnen treden.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 2965/94 van de Raad van 28 november 1994 tot oprichting van een Vertaalbureau voor de organen van de Europese Unie, moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad van ... houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De bewoordingen van artikel 10 van Verordening (EG) van de Raad moeten worden aangepast om de wijze waarop het Vertaalbureau wordt gefinancierd, te verduidelijken.

(3) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie ([1]).

(4) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen ten aanzien van de toegang tot hun documenten voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(5) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 2695/94 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Vertaalbureau onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(6) Verordening (EG) nr. 2965/94 moet derhalve worden gewijzigd.

([1]) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

(7) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 2965/1994 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 8, lid 3, wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Bureau vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer en de in artikel 2 genoemde organisaties."

2. Artikel 9, lid 1, wordt vervangen door:

„Het Bureau staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

3. Artikel 10, lid 2 onder b), wordt vervangen door:

„Onverminderd het bepaalde onder c) betreffende de aanvangsperiode bestaan de ontvangsten van het Bureau uit:

— de betalingen die door de organen waarvoor het Bureau werkt en door de instellingen en organen waarmee het Bureau samenwerkt, worden verricht als tegenprestatie voor de door het Bureau verrichte diensten, en

— een subsidie van de Gemeenschap, met name voor de financiering van interinstitutionele activiteiten."

4. Artikel 13 wordt vervangen door:

„*Artikel 13*

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van het Bureau geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van het Centrum, die tevens de lijst van het aantal ambten bevat.

2. De ontvangsten en uitgaven van de begroting van het Bureau zijn in evenwicht.

3. De raad van bestuur stelt jaarlijks, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Bureau voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De Commissie houdt rekening met deze raming bij de opstelling van de ramingen betreffende de subsidies die aan de in artikel 2 genoemde organisaties worden toegekend in het voorontwerp van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (hierna: „de algemene begroting").

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Centrum vast.

4. De raad van bestuur stelt de begroting van het Bureau vast vóór de aanvang van het begrotingsjaar en past deze zo nodig aan aan de in artikel 10, lid 2, onder b) bedoelde communautaire subsidie en aan de betalingen van de in artikel 2 genoemde organisaties."

5. In artikel 14 worden de leden 2 en 3 vervangen door:

„2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Bureau dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Bureau de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. .. van de Raad (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Bureau met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Bureau overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Bureau op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad en de Rekenkamer.

7. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

8. De directeur van het Bureau dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

9. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Bureau kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

(*) PB L . . ."

6. Artikel 15 wordt vervangen door:

„*Artikel 15*

De financiële regeling die van toepassing is op het Bureau wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Bureau, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

7. Het volgende artikel 18 bis wordt ingevoegd:

„*Artikel 18* bis

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad" (*) is van toepassing op de documenten die bij het Bureau berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Bureau overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2667/2000 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Bureau voor Wederopbouw en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/07)

COM(2002) 406 def. — 2002/0168(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 2667/2000 van de Raad van 5 december 2000 betreffende het Europees Bureau voor wederopbouw [1], gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2415/2001 [2], moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [3].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 2667/2000 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Bureau voor Wederopbouw onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen.

(5) Verordening (EG) nr. 2667/2000 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 2667/2000 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 4, lid 14, wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Bureau vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie en de Rekenkamer."

2. Artikel 5, lid 1, onder f), wordt vervangen door:

„f) de opstelling van de ontwerpraming van de ontvangsten en de uitgaven van het Bureau, alsmede met de uitvoering van de begroting;"

3. Artikel 7 wordt vervangen door:

„*Artikel 7*

1. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Bureau voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van de algemene begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De Commissie onderzoekt deze raming, rekening houdend met de prioriteiten die zij heeft vastgesteld en de algemene financiële richtsnoeren voor de communautaire bijstand ten behoeve van de wederopbouw van de Federale Republiek Joegoslavië en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië.

Zij stelt, op deze basis en binnen de grenzen die worden voorgesteld voor het totaalbedrag dat nodig is voor de communautaire bijstand ten behoeve van de Federale Republiek Joegoslavië en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, de jaarlijkse indicatieve bijdrage vast ten behoeve van de begroting van het Bureau, die in het voorontwerp van de algemene begroting van de Europese Unie dient te worden opgenomen.

3. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Bureau.

4. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Bureau vast.

5. Na in kennis te zijn gesteld van het advies van de Commissie stelt de Raad van bestuur, aan het begin van elk begrotingsjaar, de begroting van het Bureau vast, die wordt aangepast aan de verschillende bijdragen die aan het Bureau zijn toegewezen, alsmede aan de middelen die uit andere bronnen afkomstig zijn.

---

[1] PB L 306 van 7.12.2000, blz. 7.

[2] PB L 327 van 12.12.2000, blz. 3.

[3] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

6. Met het oog op de begrotingstransparantie worden fondsen uit andere bronnen dan de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen afzonderlijk onder de ontvangsten van het Bureau geboekt. Bij de uitgaven worden de administratie- en personeelskosten duidelijk gescheiden van de operationele kosten van de in artikel 2, lid 3, eerste alinea, bedoelde programma's."

4. Artikel 8 wordt vervangen door:

„*Artikel 8*

1. De directeur is belast met de uitvoering van de begroting van het Bureau.

2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Bureau dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Bureau de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Bureau met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Bureau overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Bureau op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

7. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

8. De directeur van het Bureau dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

9. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Bureau kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

(*) PB L [. . .] van [. . .], blz. [. . .]"

5. Artikel 9 wordt vervangen door:

„*Artikel 9*

De financiële regeling die van toepassing is op het Bureau wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Bureau, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

6. Het volgende artikel 13 bis wordt ingevoegd:

„*Artikel 13 bis*

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Bureau berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Bureau overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1210/90 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Milieuagentschap en het Europees milieuobservatie- en -informatienetwerk en de toegang tot de documenten van dit Agentschap

(2002/C 331 E/08)

COM(2002) 406 def. — 2002/0169(COD)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 175,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1210/90 van de Raad van 7 mei 1990 betreffende het Europees Milieuagentschap en het Europees milieuobservatie- en -informatienetwerk [1], moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad van ... houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen ten aanzien van de toegang tot hun documenten voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 1210/90 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Milieuagentschap onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EEG) nr. 1210/90 moet derhalve worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 1210/90 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 6 wordt vervangen door:

„*Artikel 6*

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Agentschap berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Agentschap overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

2. Artikel 8, lid 6, wordt vervangen door:

„6. De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Agentschap vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer en de lidstaten."

3. Artikel 9, lid 1, wordt vervangen door:

„Het Agentschap staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

[1] PB L 120 van 11.5.1990, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 933/1999 (PB L 117 van 5.5.1999, blz. 1).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

4. In artikel 12 worden de leden 1 en 2 vervangen door:

„1. De raad van bestuur stelt jaarlijks, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Agentschap voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Agentschap.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Agentschap vast. "

5. In artikel 13 worden de leden 2, 3 en 4 vervangen door:

„2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Agentschap dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Agentschap de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG) nr. [. . .] van de Raad (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Agentschap met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Agentschap overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement, maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Agentschap op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. De Raad van bestuur van het Agentschap brengt advies uit over de definitieve rekeningen van het Agentschap.

7. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de uitvoerend directeur van het Agentschap de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

8. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

9. De uitvoerend directeur van het Agentschap dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

10. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de uitvoerend directeur van het Agentschap kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

(*) PB L . . ."

6. Artikel 14 wordt vervangen door:

„*Artikel 14*

De financiële regeling die van toepassing is op het Agentschap wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Agentschap, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 2309/93 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/09)

COM(2002) 406 def. — 2002/0170(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 2309/93 van de Raad van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling [1], moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 2309/93 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EEG) nr. 2309/93 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 2309/93 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 55, lid 1, wordt vervangen door:

„1. Het Bureau staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

a) lid 2, vijfde streepje, wordt vervangen door:

„— de opstelling van de ontwerpraming van de ontvangsten en de uitgaven, alsmede met de uitvoering van de begroting van het Bureau"

b) lid 3 wordt vervangen door:

„Elk jaar legt de directeur een ontwerpwerkprogramma voor het volgende jaar ter goedkeuring voor aan de raad van beheer, waarbij een onderscheid wordt gemaakt tussen de werkzaamheden van het Bureau die betrekking hebben op geneesmiddelen voor menselijk gebruik en die welke betrekking hebben op geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik."

c) lid 4 wordt geschrapt.

2. Artikel 56, lid 5, wordt vervangen door:

„De raad van beheer stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Bureau vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité, de Rekenkamer en de lidstaten."

3. Artikel 57 wordt vervangen door:

„*Artikel 57*

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van het Bureau geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van het Bureau.

De ontvangsten en uitgaven van de begroting zijn in evenwicht.

2. De ontvangsten van het Bureau bestaan uit een bijdrage van de Gemeenschap en uit de vergoedingen die worden betaald door de ondernemingen voor het verkrijgen en laten verlengen van een communautaire vergunning voor het in de handel brengen en voor andere door het Bureau verleende diensten. De uitgaven van het Bureau omvatten personeelsuitgaven, administratieve uitgaven, infrastructuuruitgaven en huishoudelijke uitgaven, alsmede uitgaven die voortvloeien uit met derden gesloten overeenkomsten.

---

[1] PB L 214 van 24.8.1993, blz. 1, Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 649/98 van de Commissie (PB L 88 van 24.3.1998, blz. 7).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

3. De raad van beheer stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Bureau voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van beheer bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

4. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Bureau.

5. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Bureau vast.

6. De raad van beheer stelt vóór het begin van het boekjaar de definitieve begroting van het Bureau vast, zo nodig rekening houdend met de communautaire bijdrage en de overige middelen van het Bureau.

7. De directeur voert de begroting van het Bureau uit.

8. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Bureau dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

9. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Bureau de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

10. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Bureau met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

11. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Agentschap overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Bureau op en legt deze voor advies voor aan de raad van beheer.

12. De Raad van beheer van het Bureau brengt advies uit over de definitieve rekeningen van het Bureau.

13. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van het Bureau de definitieve rekeningen met het advies van de raad van beheer in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

14. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

15. De directeur van het Bureau dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van beheer.

16. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Bureau kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

17. De financiële regeling die van toepassing is op het Bureau wordt vastgesteld door de raad van beheer, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Bureau, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft.

(*) PB L . . ."

4. Het volgende artikel 63 bis wordt ingevoegd:

„*Artikel 63 bis*

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Bureau berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van beheer de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Bureau overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1360/90 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Stichting voor Opleiding en de toegang tot de documenten van deze Stichting

(2002/C 331 E/10)

COM(2002) 406 def. — 2002/0171(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1360/90 van de Raad van 7 mei 1990 tot oprichting van een Europese Stichting voor Opleiding [1] moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad van ... houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen ten aanzien van de toegang tot hun documenten voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 1360/90 de nodige bepalingen worden opgenomen om de Europese Stichting voor Opleiding onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Verordening (EEG) nr. 1360/90 moet derhalve worden gewijzigd,

[1] PB L 131 van 23.5.1990, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2555/2000 (PB L 306 van 7.12.2000, blz. 1).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 1360/90 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het volgende artikel 4 bis wordt ingevoegd:

„Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij de Stichting berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van de Stichting overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

2. Artikel 5, lid 9, wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van de Stichting vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité en de Rekenkamer. Dit verslag wordt ook aan de lidstaten gezonden en — ter informatie — aan de begunstigde landen."

3. Artikel 7, lid 1, derde streepje, wordt vervangen door:

„— de opstelling van de ontwerpraming van de ontvangsten en de uitgaven, alsmede met de uitvoering van de begroting van de Stichting"

4. In artikel 10 worden de leden 1, 2 en 3 vervangen door:

„1. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van de Stichting voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De Commissie beoordeelt de raming, rekening houdend met de prioriteiten op het gebied van de beroepsopleiding in de begunstigde landen en de algemene financiële oriëntering ten aanzien van economische hulp aan deze landen.

Op die grondslag en binnen de voorgestelde grenzen van het voor economische hulp aan de begunstigde landen beschikbaar te stellen totaalbedrag, bepaalt zij de jaarlijkse bijdrage aan de begroting van de Stichting, die in het voorontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen wordt opgenomen.

De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan de Stichting.

3. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van de Stichting vast."

5. In artikel 11 worden de leden 2, 3 en 4 vervangen door:

„2. De interne controleur van de Commissie oefent jegens de Stichting dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van de Stichting de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van de Stichting met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van de Stichting overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van de Stichting op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. De Raad van bestuur van de Stichting brengt advies uit over de definitieve rekeningen van de Stichting.

7. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

8. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

9. De directeur van de Stichting dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

10. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van de Stichting kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

(*) PB L . . ."

6. Artikel 12 wordt vervangen door:

„*Artikel 12*

De financiële regeling die van toepassing is op de Stichting wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie.

Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van de Stichting, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1365/75 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden en de toegang tot de documenten van deze Stichting, alsmede tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 1417/76

(2002/C 331 E/11)

COM(2002) 406 def. — 2002/0172(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op de artikelen 279 en 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 1365/75 betreffende de oprichting van een Europese Stichting tot verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185. Overeenkomstig dat artikel moet de Europese Stichting voor de verbetering van de levens- en arbeidsomstandigheden een financiële regeling vaststellen die in overeenstemming is met de financiële kaderregeling die de Commissie heeft goedgekeurd. Dientengevolge moet Verordening (EEG) nr. 1416/76 van de Raad worden ingetrokken met ingang van de inwerkingtreding van de financiële regeling die door de raad van beheer van de Stichting is vastgesteld.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het in artikel 255 van het Verdrag vastgelegde recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie ([1]).

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 1365/75 de nodige bepalingen worden opgenomen om de Europese Stichting voor Opleiding onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 1365/75 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 8, lid 3, wordt vervangen door:

„3. De directeur en de adjunct-directeur worden benoemd voor een ambtstermijn van ten hoogste vijf jaar. De ambtstermijn van de directeur kan eenmaal met ten hoogste vijf jaar worden verlengd. De ambtstermijn van de adjunct-directeur kan telkens met ten hoogste vijf jaar worden verlengd."

2. De artikelen 13, 14, 15 en 16 worden vervangen door:

„*Artikel 13*

De raad van beheer stelt het jaarverslag over de activiteiten en de vooruitzichten van het Stichting vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité en de Rekenkamer.

Artikel 14

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van de Stichting geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van de Stichting, die tevens de lijst van het aantal ambten bevat.

2. De ontvangsten en uitgaven van de begroting van de Stichting zijn in evenwicht.

Artikel 15

1. De raad van bestuur stelt jaarlijks, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van de Stichting voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van beheer bij de Commissie ingediend.

([1]) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan de Stichting.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van de Stichting vast.

3. De raad van beheer stelt de begroting van de Stichting vast vóór de aanvang van het begrotingsjaar en past deze aan aan de subsidie die door de begrotingsautoriteit wordt toegekend. De aldus vastgestelde begroting wordt door de Commissie ingediend bij de begrotingsautoriteit.

Artikel 16

1. De financiële regeling die van toepassing is op de Stichting wordt vastgesteld door de raad van beheer, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van de Stichting, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft.

2. De directeur is belast met de uitvoering van de begroting van de Stichting.

3. De interne controleur van de Commissie oefent jegens de Stichting dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

4. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van de Stichting de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van het algemeen Financieel Reglement.

5. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van de Stichting met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

6. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van de Stichting overeenkomstig artikel 129 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van de Stichting op en legt deze voor advies voor aan de raad van beheer.

7. De Raad van beheer van de Stichting brengt advies uit over de definitieve rekeningen van de Stichting.

8. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van de Stichting de definitieve rekeningen met het advies van de raad van beheer in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

9. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

10. De directeur van de Stichting dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van beheer.

11. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van de Stichting kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n."

3. Het volgende artikel 18 bis wordt ingevoegd:

„*Artikel 18 bis*

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij de Stichting berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van beheer de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van de Stichting overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

Artikel 2

Verordening (EEG) nr. 1417/76 wordt ingetrokken met ingang van de inwerkingtreding van de financiële regeling die door de raad van beheer wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 16, lid 1 van Verordening (EEG) nr. 1365/75, als gewijzigd bij de onderhavige verordening.

Artikel 3

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een besluit van de Raad tot wijziging van Besluit 2002/187/JBZ betreffende de oprichting van Eurojust teneinde de strijd tegen ernstige vormen van criminaliteit te versterken

(2002/C 331 E/12)

COM(2002) 406 def. — 2002/0173(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, met name op artikel 31 en artikel 34, lid 2, punt c),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Hoewel Eurojust krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie is opgericht, op basis van de toepassing van artikel 41 van dat Verdrag, is het budgettair en financieel beheer grotendeels gelijk te stellen met een gedecentraliseerd communautair orgaan.

(2) Daarom moeten de bepalingen van Besluit 2002/187/JBZ in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... Van de Raad van ... houdende het financieel reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(3) Besluit 2002/187/JBZ moet derhalve worden gewijzigd,

BESLUIT:

Artikel 1

Besluit 2002/187/JBZ wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 32, lid 1, wordt vervangen door:

„1. De voorzitter brengt jaarlijks, namens het college, schriftelijk verslag uit aan de Raad over de activiteiten van Eurojust.

Te dien einde stelt het college een jaarverslag op over de activiteiten van Eurojust en de problemen in verband met het strafrechtelijk beleid in de Unie die naar aanleiding van Eurojust-activiteiten aan het licht gekomen zijn. In dat verslag kan Eurojust tevens voorstellen doen ter verbetering van de justitiële samenwerking in strafzaken.

Het jaarverslag wordt uiterlijk op 15 juni ingediend bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie en de Rekenkamer.

De voorzitter verstrekt ook alle rapporten of andere inlichtingen over de werking van Eurojust waarom de Raad hem kan vragen."

2. De artikelen 35, 36 en 37 worden vervangen door:

„*Artikel 35*

Opstelling van de begroting

1. Het college stelt jaarlijks, op basis van een ontwerp van de administratief directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van Eurojust voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door het college bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van de algemene begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan Eurojust.

3. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van Eurojust vast.

4. Op basis van de door de begrotingsautoriteit vastgestelde jaarlijkse subsidie stelt het college vóór de aanvang van ieder begrotingsjaar de definitieve begroting van Eurojust vast, waarbij deze wordt aangepast aan de verschillende aan Eurojust toegewezen bijdragen, alsmede aan de uit andere bronnen afkomstige middelen.

Artikel 36

Uitvoering van de begroting en kwijting

1. De administratief directeur voert als ordonnateur de begroting van Eurojust uit. Hij licht het college in over de uitvoering van de begroting

2. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van Eurojust de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG) nr. ... van de Raad (*).

3. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van Eurojust met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij het Europees Parlement, de Raad en de Rekenkamer.

4. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van Eurojust overeenkomstig artikel 129 van Verordening (EG) nr. . . . maakt de administratief directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van Eurojust op en legt deze voor advies voor aan het college van Eurojust.

5. Het college van Eurojust brengt een advies uit over de definitieve rekeningen van Eurojust.

6. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van Eurojust de definitieve rekeningen met het advies van het college in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

7. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

8. De administratief directeur van Eurojust dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij het college van Eurojust.

9. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de administratief directeur van Eurojust kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

Artikel 37

Financieel Reglement van toepassing op de begroting

Het financieel reglement van toepassing op de begroting van Eurojust wordt vastgesteld door het college, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van Eurojust, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft.

(*) PB L . . .”

3. Artikel 38, lid 1, wordt vervangen door:

„1. De ordonnateur is belast met het invoeren van interne controlesystemen en -procedures die zijn toegesneden op de uitvoering van zijn taken.”

Artikel 2

Dit besluit wordt van kracht op de dag volgende op die van zijn bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2100/94 voor wat betreft de interne controlesystemen van het Communautair Bureau voor Planterassen en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/13)

COM(2002) 406 def. — 2002/0174(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 2100/94 van de Raad van 27 juli inzake het communautaire kwekersrecht [1] moeten worden aangepast. Met de inwerkingtreding van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, zal de gecentraliseerde financiële controle vooraf voor de Europese Instellingen en de organen die onder de werkingssfeer van artikel 185 van het Financieel Reglement vallen, worden afgeschaft en worden vervangen door modernere controlesystemen.

(2) Het is wenselijk dat het Communautair Bureau voor Planterassen over controlesystemen beschikt die vergelijkbaar zijn met die welke door de Europese instellingen en de hierboven bedoelde organen worden gebruikt.

(3) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(4) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen ten aanzien van de toegang tot hun documenten voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(5) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 2100/94 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Communautair Bureau voor Planterassen onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(6) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(7) Verordening (EG) nr. 2100/94 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 2100/1994 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het volgende artikel 33 bis wordt ingevoegd:

„*Artikel 33 bis*

Toegang tot documenten

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Bureau berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Bureau overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

2. Artikel 43, lid 2, wordt vervangen door:

„2. De ambtstermijn van de voorzitter bedraagt ten hoogste vijf jaar. Deze ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie na advies van de raad van bestuur, eenmaal worden verlengd met ten hoogste vijf jaar."

In artikel 43, lid 3, worden de woorden „de leden 1 en 2" vervangen door „lid 1", en wordt de volgende zin toegevoegd:

„Hun ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie na advies van de raad van bestuur, telkens worden verlengd met ten hoogste vijf jaar."

[1] PB L 227 van 19.4.1994, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2506/95 (PB L 258 van 28.10.1995, blz. 3).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

3. Artikel 111, lid 1, wordt vervangen door:

„1. Bij het Bureau wordt de functie van intern controleur gecreëerd, die moet worden uitgeoefend met inachtneming van de geldende internationale normen. De interne controleur wordt benoemd door de voorzitter en legt tegenover hem verantwoording af over de controle op de goede werking van de systemen en procedures voor de uitvoering van de begroting.

De interne controleur adviseert de voorzitter bij het beheersen van de risico's door onafhankelijke adviezen uit te brengen over de kwaliteit van de beheer- en controlesystemen en aanbevelingen te formuleren ter verbetering van de uitvoeringsvoorwaarden van de verrichtingen en ter bevordering van een goed financieel beheer.

De ordonnateur is belast met het invoeren van interne controlesystemen en -procedures die zijn toegesneden op de uitvoering van zijn taken."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 302/93 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving en de toegang tot de documenten van dit Waarnemingscentrum

(2002/C 331 E/14)

COM(2002) 406 def. — 2002/0175(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 302/93 van de Raad van 8 februari 1993 tot oprichting van een Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving [1] moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad van ... houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 302/93 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Waarnemingscentrum voor drugs en drugsverslaving onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EEG) nr. 302/93 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 302/93 wordt als volgt gewijzigd:

1. Er wordt een nieuw artikel 6 bis toegevoegd:

„*Artikel 6 bis*

Toegang tot documenten

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Waarnemingscentrum berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van beheer de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

2. Artikel 8, lid 5, wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Waarnemingscentrum vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer en de lidstaten."

3. Artikel 9, lid 1, wordt vervangen door:

„Het Waarnemingscentrum staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

Artikel 9, lid 1, vierde streepje, wordt vervangen door:

„— de opstelling van de ontwerpraming van de ontvangsten en de uitgaven, alsmede met de uitvoering van de begroting van het Waarnemingscentrum."

4. Artikel 11 wordt vervangen door:

„*Artikel 11*

Begroting

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van het Waarnemingscentrum geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van het Waarnemingscentrum.

[1] PB L 36 van 12.2.1993, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2220/2000 (PB L 253 van 7.10.2000, blz. 1).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

2. De ontvangsten en uitgaven van de begroting zijn in evenwicht.

3. De ontvangsten van het Waarnemingscentrum bestaan, afgezien van andere bronnen van inkomsten, uit een op een specifieke lijn van de Algemene Begroting van de Europese Gemeenschappen (afdeling Commissie) opgevoerde subsidie van de Gemeenschap, betalingen voor verleende diensten, en eventuele financiële bijdragen van de respectievelijk in artikel 12 en artikel 13 bedoelde organisaties en instanties en derde landen.

4. De uitgaven van het Waarnemingscentrum omvatten met name:

a) de salarissen van het personeel, de uitgaven voor administratie en infrastructuur, de huishoudelijke uitgaven

b) de uitgaven ter ondersteuning van de nationale informatienetwerken die deel uitmaken van het Reitox en de uitgaven in verband met de contracten met de gespecialiseerde centra.

5. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Waarnemingscentrum voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt samen met het werkprogramma van het Waarnemingscentrum uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van de algemene begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

6. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Waarnemingscentrum.

7. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Waarnemingscentrum vast.

8. De raad van bestuur stelt vóór het begin van het boekjaar de definitieve begroting van het Waarnemingscentrum vast, zo nodig rekening houdend met de communautaire bijdrage en de overige middelen van het Waarnemingscentrum.

9. De directeur voert de begroting van het Waarnemingscentrum uit.

10. De interne controleur van de Commissie oefent jegens het Waarnemingscentrum dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

11. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Waarnemingscentrum de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad (*) (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

12. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Waarnemingscentrum met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

13. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Waarnemingscentrum overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Waarnemingscentrum op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

14. De Raad van bestuur van het Waarnemingscentrum brengt advies uit over de definitieve rekeningen van het Waarnemingscentrum.

15. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van het Waarnemingscentrum de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

16. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

17. De directeur van het Waarnemingscentrum dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

18. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Waarnemingscentrum kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

19. De financiële regeling die van toepassing is op het Waarnemingscentrum wordt vastgesteld door de raad van beheer, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Waarnemingscentrum, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft.

(*) PB L ..."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1035/97 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat en de toegang tot de documenten van dit Waarnemingscentrum

(2002/C 331 E/15)

COM(2002) 406 def. — 2002/0176(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op de artikelen 284 en 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 1035/97 van de Raad van 2 juni 1997 tot oprichting van een Europees Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat [1] moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. ... van de Raad van ... houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 1035/97 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Waarnemingscentrum voor racisme en vreemdelingenhaat onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen.

(5) Tevens moet een bepaling inzake beroep bij de rechter worden opgenomen om de in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 voorziene beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen,

(6) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(7) Verordening (EG) nr. 1035/97 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 1035/97 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 2, lid 2, onder g), wordt vervangen door:

„g) publiceert het een jaarverslag over de toestand inzake racisme en vreemdelingenhaat in de Gemeenschap, waarin ook aandacht aan voorbeelden van goede praktijken wordt geschonken, alsmede een jaarverslag over de eigen werkzaamheden"

2. Het volgende artikel 5 bis wordt ingevoegd:

„Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij het Waarnemingscentrum berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast."

3. Artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 3, onder b), wordt vervangen door:

„b) keurt hij de beide in artikel 2, lid 2, onder g) bedoelde jaarverslagen en de conclusies en adviezen van het Waarnemingscentrum goed en deelt hij deze mee aan het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's; hij zorgt voor de publicatie van de in artikel 2, lid 2, onder g) bedoelde jaarverslagen; het jaarverslag over de activiteiten van het Waarnemingscentrum wordt uiterlijk op 15 juni ingediend bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de regio's."

4. Artikel 10, lid 1, wordt vervangen door:

„1. Het Waarnemingscentrum staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

5. Artikel 12 wordt vervangen door:

„*Artikel 12*

Begroting

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van het Waarnemingscentrum geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van het Waarnemingscentrum.

---

[1] PB L 151 van 10.6.1997, blz. 1.

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

2. De ontvangsten en uitgaven van de begroting zijn in evenwicht.

3. De inkomsten van het Waarnemingscentrum omvatten, afgezien van andere middelen:

a) een in een speciale begrotingspost van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (afdeling „Commissie") opgenomen subsidie van de Gemeenschap;

b) betalingen als vergoeding voor verleende diensten;

c) eventuele financiële bijdragen van de in artikel 7 bedoelde organisaties;

d) eventuele vrijwillige financiële bijdragen van de lidstaten.

4. De uitgaven van het Waarnemingscentrum omvatten met name de bezoldiging van het personeel, de uitgaven voor administratie en infrastructuur, de huishoudelijke uitgaven en de uitgaven uit hoofde van de met de instellingen of instanties die deel uitmaken van Raxen en andere instanties gesloten overeenkomsten.

5. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Waarnemingscentrum voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

6. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Waarnemingscentrum.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Waarnemingscentrum vast.

7. De raad van bestuur stelt vóór het begin van het boekjaar de definitieve begroting van het Waarnemingscentrum vast, zo nodig rekening houdend met de communautaire bijdrage en de overige middelen van het Waarnemingscentrum.

8. De directeur is belast met de uitvoering van de begroting van het Waarnemingscentrum.

9. De interne controleur van de Commissie oefent jegens het Waarnemingscentrum dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

10. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Waarnemingscentrum de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

11. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Waarnemingscentrum met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

12. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Waarnemingscentrum overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Waarnemingscentrum op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

13. De Raad van bestuur van het Waarnemingscentrum brengt advies uit over de definitieve rekeningen van het Waarnemingscentrum.

14. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van het Waarnemingscentrum de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

15. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

16. De directeur van het Waarnemingscentrum dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

17. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Waarnemingscentrum kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

18. De financiële regeling die van toepassing is op het Waarnemingscentrum wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie.

Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Waarnemingscentrum, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 40/94 voor wat betreft de interne controlesystemen van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/16)

COM(2002) 406 def. — 2002/0177(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het Gemeenschapsmerk [1], waarbij het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt is opgericht, moeten worden aangepast. Met de inwerkingtreding van Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, zal de gecentraliseerde financiële controle vooraf voor de Europese Instellingen en de organen die onder de werkingssfeer van artikel 185 van het Financieel Reglement vallen, worden afgeschaft en worden vervangen door modernere controlesystemen.

(2) Het is wenselijk dat het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt over controlesystemen beschikt die vergelijkbaar zijn met die welke door de Europese instellingen en de hierboven bedoelde organen worden gebruikt.

(3) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(4) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(5) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 40/94 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(6) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(7) Verordening (EG) nr. 40/94 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 40/94 wordt als volgt gewijzigd:

1. Het volgende artikel 118 bis wordt ingevoegd:

„**Toegang tot documenten**

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij het Bureau berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Bureau overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag".

2. Artikel 120, lid 2, wordt vervangen door:

„2. De ambtstermijn van de voorzitter bedraagt ten hoogste vijf jaar. Deze ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie na advies van de raad van bestuur, eenmaal worden verlengd met ten hoogste vijf jaar."

Artikel 120, lid 3, wordt als volgt uitgebreid:

„Hun ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie na advies van de raad van bestuur, telkens worden verlengd met ten hoogste vijf jaar."

---

[1] PB L 11 van 14.1.1994, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 3288/94 (PB L 349 van 31.12.1994, blz. 83).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

3. Artikel 136 wordt vervangen door:

„*Artikel 136*

Financiële controle

1. Bij het Bureau wordt de functie van intern controleur gecreëerd, die moet worden uitgeoefend met inachtneming van de geldende internationale normen. De interne controleur wordt benoemd door de voorzitter en legt tegenover hem verantwoording af over de controle op de goede werking van de systemen en procedures voor de uitvoering van de begroting.

2. De interne controleur adviseert de voorzitter bij het beheersen van de risico's door onafhankelijke adviezen uit te brengen over de kwaliteit van de beheer- en controlesystemen en aanbevelingen te formuleren ter verbetering van de uitvoeringsvoorwaarden van de verrichtingen en ter bevordering van een goed financieel beheer.

3. De ordonnateur is belast met het invoeren van interne controlesystemen en -procedures die zijn toegesneden op de uitvoering van zijn taken."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2062/94 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk en de toegang tot de documenten van dit Bureau

(2002/C 331 E/17)

COM(2002) 406 def. — 2002/0178(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 2062/94 van de Raad van 18 juli 1994 tot oprichting van een Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk [1] moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . .houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 2062/94 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Agentschap voor de veiligheid en de gezondheid op het werk onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EG) nr. 2064/94 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 2062/94 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 6 wordt vervangen door:

„*Artikel 6*

Toegang tot documenten

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad (*) is van toepassing op de documenten die bij het Agentschap berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Agentschap overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag

(*) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43."

2. Artikel 10, lid 2, wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Agentschap vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité, de Rekenkamer, de lidstaten en het Raadgevend Comité voor de veiligheid, de hygiëne en de gezondheidsbescherming op de arbeidsplaats."

3. Artikel 11, lid 1, wordt vervangen door:

„1. Het Agentschap staat onder leiding van een directeur, die door de raad van bestuur op voordracht van de Commissie wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal op voorstel van de Commissie na advies van de raad van bestuur met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

[1] PB L 216 van 20.8.1994, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1643/95 (PB L 156 van 7.6.1995, blz. 1).

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

4. De artikelen 13, 14 en 15 worden vervangen door:

„*Artikel 13*

Ontwerpraming — Goedkeuring van de begroting

1. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 15 februari, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Agentschap voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur bij de Commissie ingediend.

De raming wordt samen met het voorontwerp van de algemene begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Agentschap.

3. De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Agentschap vast.

4. De raad van bestuur stelt vóór het begin van het boekjaar de definitieve begroting van het Agentschap vast, zo nodig rekening houdend met de communautaire bijdrage en de overige middelen van het Agentschap.

Artikel 14

Uitvoering van de begroting

1. De directeur is belast met de uitvoering van de begroting van het Agentschap.

2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Agentschap dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Agentschap de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van Verordening (EG, Euratom) nr. .. van de Raad (hierna: „algemeen Financieel Reglement").

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Agentschap met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Agentschap overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Agentschap op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. De Raad van bestuur van het Agentschap brengt advies uit over de definitieve rekeningen van het Agentschap.

7. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van het Agentschap de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

8. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

9. De directeur van het Agentschap dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

10. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Agentschap kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n.

Artikel 15

Financiële regeling

De financiële regeling die van toepassing is op het Agentschap wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Agentschap, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 178/2002 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en de toegang tot de documenten van deze Autoriteit

(2002/C 331 E/18)

COM(2002) 406 def. — 2002/0179(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op de artikelen 37, 95 en 133 en artikel 152, lid 4, onder b),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden [1], moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . .houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [2].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. 178/2002 de nodige bepalingen worden opgenomen om de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EG) nr. 178/2002 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 178/2002 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 25, lid 9, wordt vervangen door:

„9. De financiële regeling die van toepassing is op de Autoriteit wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van de Autoriteit, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

2. Artikel 26, lid 1, eerste zin, wordt vervangen door:

„De uitvoerend directeur wordt door de raad van bestuur benoemd, op basis van een lijst van kandidaten die de Commissie opstelt na een algemeen vergelijkend onderzoek, waarvoor in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen en op andere plaatsen een oproep tot het indienen van blijken van belangstelling is verschenen. De uitvoerend directeur wordt benoemd voor een ambtstermijn van vijf jaar, die eenmaal op voorstel van de Commissie met ten hoogste vijf jaar kan worden verlengd."

Artikel 26 wordt als volgt gewijzigd:

a) lid 2, onder f), wordt vervangen door:

„— de opstelling van de ontwerpraming van de ontvangsten en de uitgaven, en de uitvoering van de begroting van de Autoriteit;"

[1] PB L 31 van 1.2.2002, blz. 1.

[2] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

b) Artikel 26, lid 3, wordt vervangen door:

„3. Elk jaar legt de uitvoerend directeur aan de raad van bestuur de volgende stukken ter goedkeuring voor:

a) een ontwerp van een algemeen verslag over alle activiteiten van de Autoriteit in het voorgaande jaar;

b) ontwerpwerkprogramma's;

De uitvoerend directeur dient deze programma's, nadat ze zijn goedgekeurd door de raad van bestuur, in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie en de lidstaten, en zorgt dat ze worden gepubliceerd.

Nadat het algemeen verslag over de activiteiten van de Autoriteit is goedgekeurd door de raad van bestuur dient de uitvoerend directeur dit verslag uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de regio's, en zorgt hij dat het wordt gepubliceerd."

c) lid 4 wordt geschrapt.

3. Artikel 41 wordt vervangen door:

„*Artikel 41*

Toegang tot documenten

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij de Autoriteit berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van de Autoriteit overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag".

4. Artikel 43, lid 5, wordt vervangen door:

„5. De raad van bestuur stelt jaarlijks uiterlijk op 31 maart op basis van de ramingen van de ontvangsten en uitgaven die de uitvoerend directeur heeft opgesteld, de raming van de ontvangsten en uitgaven van de Autoriteit voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt samen met het voorlopig werkprogramma door de raad van bestuur naar de Commissie en naar de staten waarmee de Gemeenschap overeenkomsten gesloten heeft als bedoeld in artikel 49, gezonden.

De Commissie baseert zich op deze raming voor de bedragen die zij opneemt in het voorontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, dat zij overeenkomstig artikel 272 van het Verdrag voorlegt aan het Parlement en de Raad (hierna: „de begrotingsautoriteit").

De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan de Autoriteit.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van de Autoriteit vast."

5. Artikel 44 wordt vervangen door:

„*Artikel 44*

1. De uitvoerend directeur voert de begroting van de Autoriteit uit.

2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van de Autoriteit dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van de Autoriteit de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van het algemeen Financieel Reglement.

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van de Autoriteit met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van de Autoriteit overeenkomstig artikel 129 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van de Autoriteit op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. De Raad van bestuur van de Autoriteit brengt advies uit over de definitieve rekeningen van de Autoriteit.

7. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de uitvoerend directeur van de Autoriteit de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

8. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

9. De uitvoerend directeur van de Autoriteit dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

10. Vóór 30 april van het jaar n+2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de uitvoerend directeur van het Waarnemingscentrum kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/75 voor wat betreft de budgettaire en financiële voorschriften van toepassing op het Europees Centrum voor de ontwikkeling van de beroepsopleiding en de toegang tot de documenten van dit Centrum, alsmede tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 1416/76

(2002/C 331 E/19)

COM(2002) 406 def. — 2002/0180(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op de artikelen 279 en 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EEG) nr. 337/75 betreffende de oprichting van een Europees Centrum voor de ontwikkeling van de beroepsopleiding moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening (EG, Euratom) nr. . . . van de Raad van . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185. Overeenkomstig dat artikel moet het Europees Centrum voor de ontwikkeling van de beroepsopleiding een financiële regeling vaststellen die in overeenstemming is met de financiële kaderregeling die de Commissie heeft goedgekeurd. Dientengevolge moet Verordening (EEG) nr. 1416/76 van de Raad worden ingetrokken met ingang van de inwerkingtreding van de financiële regeling die door de raad van bestuur van het Centrum is vastgesteld.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [1].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EEG) nr. 337/75 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Centrum voor de ontwikkeling van de beroepsopleiding onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EEG) nr. 337/75 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 337/75 wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 6, lid 2, wordt vervangen door:

„2. De ambtstermijn van de directeur bedraagt ten hoogste vijf jaar, en kan op voorstel van de raad van bestuur eenmalig worden verlengd voor een periode van ten hoogste vijf jaar."

2. Artikel 10 wordt vervangen door:

„*Artikel 10*

1. Voor elk begrotingsjaar, dat samenvalt met het kalenderjaar, worden alle uitgaven en ontvangsten van het Centrum geraamd en vervolgens opgenomen in de begroting van het Centrum, die tevens de lijst van het aantal ambten bevat.

2. De ontvangsten en uitgaven van de begroting van het Centrum zijn in evenwicht."

3. Artikel 11 wordt vervangen door:

„*Artikel 11*

Opstelling van de begroting

1. De raad van bestuur stelt jaarlijks, op basis van een ontwerp van de directeur, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Centrum voor het volgende begrotingsjaar vast. Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van beheer bij de Commissie ingediend.

[1] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

De raming wordt samen met het voorontwerp van de algemene begroting door de Commissie ingediend bij het Europees Parlement en de Raad (hierna: „begrotingsautoriteit").

2. De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Centrum.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Centrum vast.

3. De raad van bestuur stelt de begroting van het Centrum vast vóór de aanvang van het begrotingsjaar en past deze aan aan de subsidie die door de begrotingsautoriteit wordt toegekend. De aldus vastgestelde begroting wordt door de Commissie ingediend bij de begrotingsautoriteit."

4. Artikel 12 wordt vervangen door:

„*Artikel 12*

1. De financiële regeling die van toepassing is op het Centrum wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Centrum, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft.

2. De directeur voert de begroting van het Centrum uit.

3. De interne controleur van de Commissie oefent jegens het Centrum dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend."

5. Artikel 12 bis wordt vervangen door:

„*Artikel 12 bis*

1. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Centrum de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van het algemeen Financieel Reglement.

2. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Centrum met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer. Het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar wordt ook ingediend bij het Europees Parlement en de Raad.

3. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Centrum overeenkomstig artikel 129 van het algemeen Financieel Reglement maakt de directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Centrum op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

4. De raad van bestuur van het Centrum brengt een advies uit over de definitieve rekeningen van het Centrum.

5. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de directeur van het Centrum de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

6. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

7. De directeur van het Centrum dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

8. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de directeur van het Centrum kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n."

6. Er wordt een nieuw artikel 12 ter ingevoegd:

„*Artikel 12 ter*

De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten en de vooruitzichten van het Centrum vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, het Economisch en Sociaal Comité en de Rekenkamer."

7. Er wordt een nieuw artikel 14 bis ingevoegd:

„*Artikel 14 bis*

Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij het Centrum berusten.

Binnen zes maanden na de inwerkingtreding van deze verordening stelt de raad van bestuur de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Centrum overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag."

Artikel 2

Verordening (EEG) nr. 1416/76 wordt ingetrokken met ingang van de inwerkingtreding van de financiële bepalingen die door de raad van beheer worden vastgesteld overeenkomstig artikel 12, lid 1 van Verordening (EEG) nr. 337/75, als gewijzigd bij de onderhavige verordening.

Artikel 3

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van verordening (EG) nr. . . ./2002 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van gemeenschappelijke regels op het gebied van de burgerluchtvaart en tot oprichting van een Europees Agentschap voor de Veiligheid van de Luchtvaart

(2002/C 331 E/20)

COM(2002) 406 def. — 2002/0181(COD)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 80, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Na raadpleging van het Comité van de regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. . . ./2002 moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening . . . houdende het financieel reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie ([1]).

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. . . ./2002 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Agentschap voor de Veiligheid van de Luchtvaart onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EG) nr. . . ./2000 moet derhalve worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. . . ./2002 wordt als volgt gewijzigd:

1. Er wordt een nieuw artikel 23 bis ingevoegd:

„Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij het Agentschap berusten.

De raad van beheer stelt vóór . . . de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Agentschap overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag".

2. Artikel 24, lid 2 onder b), wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Agentschap vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer en de lidstaten."

3. Artikel 30, lid 4, wordt vervangen door:

„4. De ambtstermijn van de uitvoerend directeur bedraagt ten hoogste vijf jaar. Deze ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie, eenmalig worden verlengd voor een periode van ten hoogste vijf jaar. De ambtstermijn van de directeuren kan, op voorstel van de Commissie, telkens met ten hoogste vijf jaar worden verlengd. "

4. Artikel 48, leden 3, 4, 5, 6 en 7, worden vervangen door:

„*Artikel 48*

3. De uitgaven en ontvangsten moeten in evenwicht zijn.

4. De raad van bestuur stelt jaarlijks op basis van de ramingen van de ontvangsten en uitgaven die de uitvoerend directeur heeft opgesteld, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Agentschap voor het volgende begrotingsjaar vast.

([1]) PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt samen met het voorlopig werkprogramma uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur naar de Commissie en naar de staten waarmee de Gemeenschap overeenkomsten gesloten heeft als bedoeld in artikel 55, gezonden.

De Commissie baseert zich op deze raming voor de bedragen die zij opneemt in het voorontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, dat zij voorlegt aan het Parlement en de Raad (hierna: „de begrotingsautoriteit").

De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Agentschap.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Agentschap vast.

Na ontvangst van de ramingen stellen de in de tweede alinea bedoelde staten hun eigen voorontwerp van begroting op.

Nadat de begrotingsautoriteit de algemene begroting heeft vastgesteld, keurt de raad van bestuur de definitieve begroting en het definitieve werkprogramma van het Agentschap goed, waarbij deze zo nodig worden aangepast aan de communautaire subsidie. De definitieve begroting en het definitieve werkprogramma worden onverwijld bij de Commissie en de begrotingsautoriteit ingediend.

Bij elke wijziging van de begroting, inclusief de lijst van het aantal ambten, wordt de in de vorige alinea beschreven procedure gevolgd. "

5. Artikel 49, leden 2, 3, en 4, worden vervangen door:

„*Artikel 49*

2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Agentschap dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Agentschap de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van het algemeen Financieel Reglement.

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Agentschap met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Agentschap overeenkomstig artikel 129 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, maakt de uitvoerend directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Agentschap op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de uitvoerend directeur van het Agentschap de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

7. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

8. De directeur van het Agentschap dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

9. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de uitvoerend directeur van het Agentschap kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n."

6. Artikel 52 wordt vervangen door:

„*Artikel 52*

De financiële regeling die van toepassing is op het Agentschap wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Agentschap, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. . . ./2002 van het Europees Parlement en de Raad tot oprichting van een Europees Agentschap voor de veiligheid van de zeevaart

(2002/C 331 E/21)

COM(2002) 406 def. — 2002/0182(COD)

(Door de Commissie ingediend op 17 juli 2002)

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 80, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

na raadpleging van het Comité van de regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De bepalingen van Verordening (EG) nr. . . ./2002 moeten in overeenstemming worden gebracht met Verordening . . . houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, en met name met artikel 185.

(2) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht op toegang tot documenten, zijn vastgelegd in Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie [1].

(3) Bij de goedkeuring van Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de drie instellingen in een gemeenschappelijke verklaring overeengekomen dat de agentschappen en soortgelijke organen voorschriften dienen te hebben die in overeenstemming zijn met deze verordening.

(4) Daarom moeten in Verordening (EG) nr. . . ./2002 de nodige bepalingen worden opgenomen om het Europees Agentschap voor de Veiligheid van de Zeevaart onder de werkingssfeer van Verordening (EG) nr. 1049/2001 te brengen, en moet bovendien een bepaling inzake beroep bij de rechter worden toegevoegd om de beroepsmogelijkheden tegen een weigering om toegang te verlenen, te waarborgen.

(5) Het is tevens nuttig de regels betreffende de voorwaarden en procedures voor een verlenging van de ambtstermijn van de directeur te verduidelijken en deze regels voor alle communautaire organen waar een verlenging mogelijk is, op elkaar af te stemmen.

(6) Verordening (EG) nr. . . ./2000 moet derhalve worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. . . ./2002 wordt als volgt gewijzigd:

1. Aan artikel 4 wordt een lid 3 toegevoegd, luidende:

„3. Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad is van toepassing op de documenten die bij het Agentschap berusten.

De raad van beheer stelt vóór . . . de toepassingsbepalingen van Verordening (EG) 1049/2001 vast.

Tegen de beslissingen van het Agentschap overeenkomstig artikel 8 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 kan beroep worden ingesteld, door middel van een klacht bij de Ombudsman of door middel van een beroep bij het Hof van Justitie, volgens de voorwaarden van respectievelijk artikel 195 en 230 van het EG-Verdrag."

2. Artikel 10, lid 2, onder b), wordt vervangen door:

„De raad van bestuur stelt het jaarverslag over de activiteiten van het Agentschap vast en dient dit uiterlijk op 15 juni in bij het Europees Parlement, de Raad, de Commissie, de Rekenkamer en de lidstaten."

3. Artikel 16, lid 2, wordt vervangen door:

„2. De ambtstermijn van de uitvoerend directeur bedraagt ten hoogste vijf jaar. Deze ambtstermijn kan, op voorstel van de Commissie, eenmalig worden verlengd voor een periode van ten hoogste vijf jaar."

4. Artikel 18, lid 5, wordt vervangen door:

„*Artikel 18*

5. De raad van bestuur stelt jaarlijks op basis van de ramingen van de ontvangsten en uitgaven die de uitvoerend directeur heeft opgesteld, de raming van de ontvangsten en uitgaven van het Agentschap voor het volgende begrotingsjaar vast.

Deze raming, die tevens een ontwerplijst van het aantal ambten bevat, wordt uiterlijk op 31 maart door de raad van bestuur naar de Commissie en naar de staten waarmee de Gemeenschap overeenkomsten gesloten heeft als bedoeld in artikel . . ., gezonden.

De Commissie baseert zich op deze raming voor de bedragen die zij opneemt in het voorontwerp van algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, dat zij overeenkomstig artikel 272 van het Verdrag voorlegt aan het Parlement en de Raad (hierna: „de begrotingsautoriteit").

[1] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

De begrotingsautoriteit bepaalt welke kredieten beschikbaar zijn in het kader van de subsidie aan het Agentschap.

De begrotingsautoriteit stelt de lijst van het aantal ambten van het Agentschap vast."

5. Artikel 19, leden 2, 3, en 4, worden vervangen door:

„*Artikel 19*

2. De interne controleur van de Commissie oefent ten aanzien van het Agentschap dezelfde bevoegdheden uit als die welke hem jegens de diensten van de Commissie zijn verleend.

3. Uiterlijk op 1 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar, dient de rekenplichtige van het Agentschap de voorlopige rekeningen met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de rekenplichtige van de Commissie. De rekenplichtige van de Commissie consolideert de voorlopige rekeningen van de instellingen en de gedecentraliseerde organen overeenkomstig artikel 128 van het algemeen Financieel Reglement.

4. Uiterlijk op 31 maart van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de rekenplichtige van de Commissie de voorlopige rekeningen van het Agentschap met het verslag over het budgettair en financieel beheer van het begrotingsjaar in bij de Rekenkamer.

5. Na ontvangst van de opmerkingen van de Rekenkamer over de voorlopige rekeningen van het Agentschap overeenkomstig artikel 129 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen, maakt de uitvoerend directeur onder zijn eigen verantwoordelijkheid de definitieve rekeningen van het Agentschap op en legt deze voor advies voor aan de raad van bestuur.

6. Uiterlijk op 1 juli van het jaar dat volgt op het afgesloten begrotingsjaar dient de uitvoerend directeur van het Agentschap de definitieve rekeningen met het advies van de raad van bestuur in bij het Europees Parlement, de Raad, de Rekenkamer en de Commissie.

7. De definitieve rekeningen worden gepubliceerd.

8. De directeur van het Agentschap dient uiterlijk op 30 september een antwoord op de opmerkingen van de Rekenkamer in bij deze instelling. Hij dient dit antwoord ook in bij de raad van bestuur.

9. Vóór 30 april van het jaar n + 2 verleent het Europees Parlement op aanbeveling van de Raad, die met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluit, de uitvoerend directeur van het Agentschap kwijting voor de uitvoering van de begroting van het begrotingsjaar n."

6. Artikel 21 wordt vervangen door:

„*Artikel 21*

De financiële regeling die van toepassing is op het Agentschap wordt vastgesteld door de raad van bestuur, na raadpleging van de Commissie. Deze financiële regeling mag slechts van de door de Commissie krachtens artikel 185 van het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen goedgekeurde financiële kaderregeling afwijken indien dit noodzakelijk is in verband met de specifieke vereisten betreffende de werking van het Agentschap, mits de Commissie hiervoor van tevoren toestemming geeft."

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de ondertekening en de sluiting van de Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 namens de Europese Gemeenschap

(2002/C 331 E/22)

COM(2002) 438 def. — 2002/0190(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 30 juli 2002)

TOELICHTING

De binnen de UNCTAD ingestelde conferentie voor onderhandelingen over een nieuwe Internationale Cacao-overeenkomst heeft tijdens de tweede zitting in Genève op 2 maart 2001 de tekst van de Internationale Cacao-overeenkomst goedgekeurd die de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993, zoals verlengd, opvolgt. Deze laatste overeenkomst zal tot uiterlijk 30 september 2003 van kracht blijven.

Tijdens deze besprekingen heeft de Commissie onderhandeld op basis van het mandaat en de onderhandelingsrichtsnoeren die door de Raad op 6 september 2000 op voorstel van de Commissie zijn goedgekeurd.

Gelet op de resultaten van de besprekingen en de inhoud van het nieuwe instrument dat het door de Gemeenschap verdedigde standpunt weerspiegelt, acht de Commissie het nu nodig de Internationale Cacao-overeenkomst 2001 te ondertekenen en de goedkeuringsakte neder te leggen bij de afdeling overeenkomsten van de Verenigde Naties in New York.

Vanuit zuiver juridisch oogpunt wordt er op gewezen dat hoewel het gaat om handelsovereenkomsten die vallen onder artikel 133 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, overeenkomsten over grondstoffen als deze tot nu toe gezamenlijk zijn gesloten door de Gemeenschap en de lidstaten, volgens een regeling tussen de Raad en de Commissie die bekend staat als PROBA 20.

In dit geval, vanwege het feit dat de internationale overeenkomst in kwestie expliciet elk financieel instrument dat door de leden wordt gesteund uitsluit, en gelet op het feit dat de bijdragen van de lidstaten van de Europese Unie aan het huishoudelijk budget van de internationale cacao-organisatie op zich niet hun deelname aan de sluiting van de Overeenkomst kunnen rechtvaardigen, dient de nieuwe Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 door de Gemeenschap te worden gesloten.

Krachtens artikel 133 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap heeft deze aanbeveling voor een besluit dan ook tot doel de Commissie te machtigen namens de Gemeenschap de Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 te sluiten.

Krachtens artikel 58, lid 3, van de Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 dienen ondertekening en nederlegging van de goedkeuringsakte zo spoedig mogelijk plaats te vinden, en bij voorkeur voor 1 september 2002. De Raad wordt dan ook uitgenodigd dit besluit voor deze datum vast te stellen.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid artikel 133, in samenhang met artikel 300, lid 2,

Gelet op het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De binnen de UNCTAD opgerichte onderhandelingsconferentie heeft bij besluit van 2 maart 2001 de tekst inzake de Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 goedgekeurd.

(2) Deze nieuwe Overeenkomst zal in de plaats treden van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993, zoals verlengd, die tot uiterlijk 30 september 2003 van kracht zal blijven.

(3) De Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 staat open voor de ondertekening en de nederlegging van de akten van ratificatie, aanvaarding of goedkeuring.

(4) De Gemeenschap is lid van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993, zoals verlengd, en het is dus in haar belang de overeenkomst die deze overeenkomst opvolgt, te ondertekenen,

BESLUIT:

Artikel 1

De Internationale Cacao-overeenkomst van 2001 wordt namens de Europese Gemeenschap goedgekeurd. De tekst van de Overeenkomst is aan dit besluit gehecht.

Artikel 2

De voorzitter van de Raad wordt gemachtigd de persoon aan te wijzen die bevoegd is de overeenkomst te ondertekenen en de akte van goedkeuring namens de Gemeenschap neder te leggen.

DEEL 1

DOELSTELLINGEN EN DEFINITIES

HOOFDSTUK I

DOELSTELLINGEN

Artikel 1

Doelstellingen

1. De doelstellingen van de Zesde Internationale Cacao-overeenkomst zijn:

a) bevorderen van de internationale samenwerking in de wereldcacao-economie;

b) tot stand brengen van een passend kader voor de bespreking van alle aangelegenheden in verband met alle sectoren daarvan;

c) bijdragen tot de versterking van de nationale cacao-economieën van de landen die lid zijn, met name door passende projecten uit te werken en deze aan de bevoegde instellingen ter goedkeuring en tenuitvoerlegging voor te leggen;

d) bijdragen tot een evenwichtige ontwikkeling van de wereldcacao-economie in het belang van alle leden, door passende maatregelen te nemen, waaronder:

i) bevordering van een duurzame cacao-economie;

ii) stimulering van onderzoek en van de toepassing van de resultaten daarvan;

iii) bevordering van transparantie in de wereldcacao-economie door het verzamelen, analyseren en verspreiden van statistieken op dit gebied en het uitvoeren van passende studies;

iv) stimulering en aanmoediging van het verbruik van chocolade en cacaoproducten teneinde de vraag naar cacao te vergroten, een en ander in nauwe samenwerking met de particuliere sector.

2. Bij het nastreven van deze doelstellingen moedigen de leden, in een passend kader, een sterkere betrokkenheid van de particuliere sector bij het werk van de Organisatie aan.

HOOFDSTUK II

DEFINITIES

Artikel 2

Definities

In deze overeenkomst wordt verstaan onder:

1. „cacao": cacaobonen en cacaoproducten;

2. „cacaoproducten": uitsluitend van cacaobonen vervaardigde producten zoals cacaomassa/extract, cacaoboter, cacaopoeder zonder toegevoegde suiker, cacaokoeken en cacaokernen alsmede alle andere cacao bevattende producten die de Cacaoraad als zodanig aanwijst;

3. „cacaojaar": het tijdvak van twaalf maanden van 1 oktober tot en met 30 september;

4. „overeenkomstsluitende partij": een regering of een intergouvernementele organisatie als bedoeld in artikel 4, die ermee heeft ingestemd voorlopig of definitief door de overeenkomst te zijn gebonden;

5. „Cacaoraad": de Internationale Cacaoraad bedoeld in artikel 6;

6. „dagprijs": de representatieve internationale richtprijs van cacao die voor de toepassing van de overeenkomst wordt gehanteerd en overeenkomstig artikel 40 wordt berekend;

7. „inwerkingtreding": tenzij anders bepaald, de datum waarop de overeenkomst hetzij voorlopig, hetzij definitief in werking treedt;

8. „exporterend land" en „exporterend lid": een land, respectievelijk een lid, waarvan de cacao-uitvoer, uitgedrukt in cacaobonen, de cacaoinvoer overtreft. Een land waarvan de cacaoinvoer, uitgedrukt in cacaobonen, de cacao-uitvoer overtreft maar dat meer produceert dan het invoert, kan desgewenst evenwel exporterend lid zijn;

9. „cacao-uitvoer": elke hoeveelheid cacao die het douanegebied van een land verlaat; „cacaoinvoer": elke hoeveelheid cacao die het douanegebied van een land binnenkomt, met dien verstande dat voor de toepassing van deze definities het begrip „douanegebied" met betrekking tot een lid dat meer dan één douanegebied omvat, wordt geacht te verwijzen naar de gezamenlijke douanegebieden van dat lid;

10. „edelcacao": cacao met een erkend unieke smaak en kleur, geproduceerd in een van de landen vermeld in bijlage C bij deze overeenkomst;

11. „importerend land" en „importerend lid": een land, respectievelijk een lid, waarvan de cacaoinvoer, uitgedrukt in cacaobonen, de cacao-uitvoer overtreft;

12. „lid": een overeenkomstsluitende partij als hierboven omschreven;

13. „Organisatie": de Internationale Cacao-organisatie, bedoeld in artikel 5;

14. „particuliere sector": alle organisaties in de particuliere sector waarvan een hoofdactiviteit tot de cacaosector behoort, met inbegrip van boeren, handelaars, verwerkers, fabrikanten en onderzoeksinstellingen. Voor de toepassing van deze overeenkomst omvat de particuliere sector tevens openbare ondernemingen, instanties en instellingen die in bepaalde landen taken vervullen die in andere landen door particuliere organisaties worden uitgevoerd;

15. „producerend land": een land dat cacao in commercieel significante hoeveelheden verbouwt;

16. „meervoudige gewone meerderheid van stemmen": een meerderheid van stemmen uitgebracht door de exporterende leden en een meerderheid van stemmen uitgebracht door de importerende leden, afzonderlijk geteld;

17. „speciale trekkingsrechten" („SDR"): de speciale trekkingsrechten van het Internationaal Monetair Fonds;

18. „bijzondere meerderheid van stemmen": tweederde van de stemmen uitgebracht door de exporterende leden en tweederde van de stemmen uitgebracht door de importerende leden, afzonderlijk geteld, waarbij bovendien ten minste vijf exporterende leden en een meerderheid van de importerende leden aanwezig moeten zijn;

19. „duurzame cacao-economie": een systeem waarbij alle betrokkenen door een efficiënt beheer van de hulpbronnen zorgen voor productiviteit op een niveau dat economisch levensvatbaar, milieuvriendelijk en cultureel aanvaardbaar is;

20. „ton": een massa van 1 000 kilogram of 2 204,6 pond; „pond": 453,597 gram;

21. „voorraden cacaobonen": alle droge cacaobonen waarvan het bestaan kan worden vastgesteld op de laatste dag van het cacaojaar (dat wil zeggen 30 september), ongeacht waar zij zich bevinden, wie de eigenaar is en voor welk gebruik zij zijn bestemd.

DEEL 2

STATUTAIRE BEPALINGEN

HOOFDSTUK III

LEDEN

Artikel 3

Leden van de Organisatie

1. Iedere overeenkomstsluitende partij is lid van de Organisatie.

2. De Organisatie kent twee categorieën leden:

a) exporterende leden;

b) importerende leden.

3. Een lid kan van lidmaatschapscategorie veranderen op door de Cacaoraad vast te stellen voorwaarden.

Artikel 4

Lidmaatschap van intergouvernementele organisaties

1. Wanneer er in de overeenkomst sprake is van „een regering" of „regeringen", wordt daarmee tevens gedoeld op de Europese Unie en iedere intergouvernementele organisatie die verantwoordelijkheden draagt ten aanzien van het onderhandelen over, het sluiten van en het toepassen van internationale overeenkomsten, in het bijzonder grondstoffenovereenkomsten. Derhalve wordt wanneer er in de overeenkomst sprake is van ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, of van kennisgeving van voorlopige toepassing dan wel van toetreding, in het geval van dergelijke intergouvernementele organisaties hiermee tevens gedoeld op de ondertekening, bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, of de kennisgeving van voorlopige toepassing dan wel de toetreding door dergelijke intergouvernementele organisaties.

2. Bij stemming over aangelegenheden die onder hun bevoegdheid vallen brengen deze intergouvernementele organisaties een aantal stemmen uit dat gelijk is aan het totale aantal overeenkomstig artikel 10 aan hun lidstaten toe te kennen stemmen. In dergelijke gevallen oefenen de lidstaten van die intergouvernementele organisaties hun individueel stemrecht niet uit.

3. Deze organisaties kunnen voor aangelegenheden die onder hun bevoegdheid vallen deelnemen aan de besprekingen van de Uitvoerende Commissie.

HOOFDSTUK IV

ORGANISATIE EN BESTUUR

Artikel 5

Oprichting, hoofdkantoor en structuur van de Internationale Cacao-organisatie

1. De Internationale Cacao-organisatie, opgericht bij de Internationale Cacao-overeenkomst van 1972, blijft voortbestaan, en is belast met de uitvoering van de bepalingen van de overeenkomst en het toezicht op de werking ervan.

2. De werkzaamheden van de organisatie worden verricht door:

a) de Internationale Cacaoraad en zijn ondersteunende organen;

b) de uitvoerend directeur en ander personeel.

3. Het hoofdkantoor van de Organisatie is gevestigd te Londen, tenzij de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen anders besluit.

Artikel 6

Samenstelling van de Internationale Cacaoraad

1. De hoogste autoriteit van de Organisatie is de Internationale Cacaoraad, waarin alle leden van de Organisatie zitting hebben.

2. Ieder lid wordt in de Cacaoraad vertegenwoordigd door een vertegenwoordiger en desgewenst een of meer plaatsvervangers. Ieder lid kan tevens een of meer adviseurs aan zijn vertegenwoordiger of plaatsvervangers toevoegen.

Artikel 7

Bevoegdheden en taken van de Cacaoraad

1. De Cacaoraad oefent alle bevoegdheden uit en voert alle taken uit die nodig zijn voor de uitvoering van de uitdrukkelijke bepalingen van de overeenkomst, of doet deze uitvoeren.

2. De Cacaoraad heeft geen bevoegdheid om verplichtingen buiten het toepassingsgebied van de overeenkomst aan te gaan en wordt niet geacht door de leden daartoe te zijn gemachtigd; in het bijzonder kan hij geen geldleningen aangaan. Wanneer de Cacaoraad zijn bevoegdheid om contracten te sluiten uitoefent, neemt hij in zijn contracten de inhoud van deze bepaling en die van artikel 23 op zodanige wijze op, dat zij onder de aandacht komen van de andere partijen die contracten met de Cacaoraad aangaan; het niet-opnemen van die bepalingen maakt een dergelijk contract evenwel niet ongeldig, noch de Cacaoraad ten aanzien daarvan onbevoegd.

3. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen zijn bevoegdheden geheel of gedeeltelijk aan de Uitvoerende Commissie overdragen, met uitzondering van de volgende:

a) herverdeling van de stemmen overeenkomstig artikel 10;

b) goedkeuring van de huishoudelijke begroting en vaststelling van de bijdragen overeenkomstig artikel 25;

c) herziening van de lijst van producenten van edelcacao overeenkomstig artikel 46;

d) ontheffing van verplichtingen overeenkomstig artikel 47;

e) beslechting van geschillen overeenkomstig artikel 50;

f) schorsing van rechten overeenkomstig artikel 51, lid 3;

g) vaststelling van toetredingsvoorwaarden overeenkomstig artikel 56;

h) uitsluiting van leden overeenkomstig artikel 61;

i) verlenging of beëindiging van deze overeenkomst overeenkomstig artikel 63;

j) het aanbevelen van wijzigingen aan de leden overeenkomstig artikel 64.

4. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen de lijst van uitzonderingen in lid 3 uitbreiden. De Cacaoraad kan de overdracht van bevoegdheden overeenkomstig lid 3 met bijzondere meerderheid van stemmen intrekken.

5. De Cacaoraad stelt met bijzondere meerderheid van stemmen de voorschriften vast die voor de tenuitvoerlegging van de overeenkomst nodig zijn en daarmee in overeenstemming zijn, met inbegrip van zijn reglement van orde en de reglementen van zijn commissies, alsmede het financieel reglement en het personeelsreglement van de Organisatie. De Cacaoraad kan in zijn reglement van orde een procedure vaststellen om zonder bijeen te komen besluiten over bepaalde vraagstukken te kunnen nemen.

6. De Cacaoraad houdt voor de uitvoering van de taken die hij op grond van de overeenkomst dient te verrichten de nodige registers bij, alsmede alle andere door hem wenselijk geachte registers.

7. De Cacaoraad kan alle werkgroepen opzetten die hij voor de uitoefening van zijn taken noodzakelijk acht.

Artikel 8

Voorzitter en vice-voorzitters van de Cacaoraad

1. De Cacaoraad kiest voor ieder cacaojaar een voorzitter en een eerste en een tweede vice-voorzitter, die niet door de Organisatie worden bezoldigd.

2. Zowel de voorzitter als de eerste vice-voorzitter worden gekozen uit de vertegenwoordigers van de exporterende leden of uit de vertegenwoordigers van de importerende leden; de tweede ondervoorzitter wordt gekozen uit de vertegenwoordigers van de andere categorie. Per cacaojaar wisselen de twee categorieën elkaar af in deze functies.

3. Bij tijdelijke afwezigheid van zowel de voorzitter als de beide ondervoorzitters of bij blijvende afwezigheid van een of meer van hen, kan de Cacaoraad uit de vertegenwoordigers van de exporterende leden of uit de vertegenwoordigers van de importerende leden nieuwe functionarissen kiezen die naar behoefte tijdelijk of permanent worden aangesteld.

4. De voorzitter heeft geen stemrecht; hetzelfde geldt voor een functionaris die tijdens bijeenkomsten van de Cacaoraad als voorzitter optreedt. Zijn of haar plaatsvervanger mag het stemrecht uitoefenen van het lid dat hij of zij vertegenwoordigt.

Artikel 9

Zittingen van de Cacaoraad

1. Als algemene regel houdt de Cacaoraad elk half cacaojaar een gewone zitting.

2. De Cacaoraad kan in bijzondere zitting bijeenkomen wanneer hij daartoe besluit, of op verzoek van:

a) vijf leden;

b) een lid of leden met ten minste 200 stemmen;

c) de Uitvoerende Commissie; of

d) de uitvoerend directeur, voor de toepassing van de artikelen 23 en 60.

3. De zittingen worden ten minste 30 kalenderdagen van tevoren aangekondigd, behalve in spoedgevallen.

4. De zittingen worden gehouden in het hoofdkantoor van de Organisatie, tenzij de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen anders besluit. Indien de Cacaoraad op uitnodiging van een lid elders dan in het hoofdkantoor van de Organisatie bijeenkomt, betaalt dat lid de daaraan verbonden meerkosten.

Artikel 10

Stemmen

1. De exporterende leden hebben tezamen 1 000 stemmen en de importerende leden hebben tezamen 1 000 stemmen, die binnen iedere ledencategorie worden verdeeld overeenkomstig de volgende leden van dit artikel.

2. Per cacaojaar worden de stemmen van de exporterende leden als volgt verdeeld: ieder exporterend lid heeft vijf basisstemmen. De overige stemmen worden verdeeld over alle exporterende leden in verhouding tot de gemiddelde omvang van hun cacao-uitvoer in de voorgaande drie cacaojaren waarvoor de Organisatie gegevens heeft gepubliceerd in de laatste uitgave van het Quarterly Bulletin of Cocoa Statistics. Daartoe wordt de uitvoer berekend als de netto-uitvoer van cacaobonen plus de netto-uitvoer van cacaoproducten, omgerekend naar cacaobonenequivalent volgens de conversiecoëfficiënten van artikel 41.

3. Per cacaojaar worden de stemmen van de importerende leden als volgt verdeeld: honderd stemmen worden gelijkelijk verdeeld over alle leden, voor elk lid afgerond op het naaste gehele getal. De overige stemmen worden verdeeld aan de hand van het aandeel van de gemiddelde jaarlijkse invoer van ieder importerend lid in de voorgaande drie cacaojaren waarvoor de Organisatie over definitieve cijfers beschikt, in het totaal van de gemiddelde invoer van alle importerende leden. Daartoe wordt de invoer berekend als de netto-invoer van cacaobonen plus de bruto-invoer van cacaoproducten, omgerekend naar cacaobonenequivalent volgens de conversiecoëfficiënten van artikel 41.

4. Indien om welke reden ook moeilijkheden ontstaan bij het bepalen of het bijwerken van de statistische grondslag voor de berekening van de stemmen overeenkomstig de leden 2 en 3 van dit artikel, kan de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen besluiten een andere statistische grondslag voor de berekening van de stemmen toe te passen.

5. Geen der leden heeft meer dan 400 stemmen. Stemmen die dat aantal overschrijden als gevolg van de berekening volgens lid 2, 3 en 4 worden volgens het aldaar bepaalde herverdeeld over de andere leden.

6. Indien er een wijziging komt in het aantal leden van de Organisatie of indien het stemrecht van een lid krachtens een bepaling van de overeenkomst wordt geschorst of hersteld, voorziet de Cacaoraad in herverdeling van de stemmen overeenkomstig dit artikel.

7. Er zijn geen verdeelde stemmen.

Artikel 11

Stemprocedure in de Cacaoraad

1. Ieder lid mag het aantal stemmen uitbrengen waarover het beschikt, maar mag deze stemmen niet splitsen. Een lid mag evenwel de stemmen die het overeenkomstig lid 2 mag uitbrengen, anders uitbrengen dan zijn eigen stemmen.

2. Door schriftelijke kennisgeving aan de voorzitter van de Cacaoraad kan ieder exporterend lid een ander exporterend lid, en ieder importerend lid een ander importerend lid machtigen om op vergaderingen van de Cacaoraad zijn belangen te vertegenwoordigen en zijn stemrecht uit te oefenen. In dat geval is de beperking van artikel 10, lid 5, niet van toepassing.

3. Een lid dat door een ander lid is gemachtigd de stemmen uit te brengen die het machtigende lid krachtens artikel 10 bezit, brengt die stemmen uit overeenkomstig de instructies van het machtigende lid.

Artikel 12

Besluiten van de Cacaoraad

1. De Cacaoraad neemt besluiten en doet aanbevelingen met meervoudige gewone meerderheid van stemmen, tenzij volgens de overeenkomst een bijzondere meerderheid van stemmen vereist is.

2. Bij de telling van het aantal stemmen dat vereist is voor een besluit of een aanbeveling van de Cacaoraad, worden de stemmen van leden die zich van stemming hebben onthouden buiten beschouwing gelaten.

3. Voor maatregelen die de Cacaoraad krachtens deze overeenkomst met bijzondere meerderheid van stemmen moet nemen, geldt de volgende procedure:

a) indien de vereiste meerderheid van stemmen niet wordt bereikt als gevolg van de tegenstemmen van drie of minder exporterende leden of drie of minder importerende leden, wordt het voorstel binnen 48 uur opnieuw in stemming gebracht, indien de Cacaoraad daartoe bij meervoudige gewone meerderheid van stemmen besluit;

b) indien de vereiste meerderheid van stemmen opnieuw niet wordt bereikt als gevolg van de tegenstemmen van twee of minder exporterende leden of twee of minder importerende leden, wordt het voorstel binnen 24 uur opnieuw in stemming gebracht, indien de Cacaoraad daartoe bij meervoudige gewone meerderheid van stemmen besluit;

c) indien bij de derde stemming de vereiste meerderheid van stemmen niet wordt bereikt als gevolg van de tegenstemmen van één exporterend of één importerend lid, wordt het voorstel geacht te zijn aangenomen;

d) indien de Cacaoraad een voorstel niet opnieuw in stemming brengt, wordt het geacht te zijn verworpen.

4. De leden aanvaarden alle overeenkomstig deze overeenkomst door de Cacaoraad genomen besluiten als bindend.

Artikel 13

Samenwerking met andere organisaties

1. De Cacaoraad treft alle regelingen die hij wenselijk acht voor overleg met of samenwerking met de Verenigde Naties en de organen van de Verenigde Naties, in het bijzonder de Conferentie van de Verenigde Naties voor Handel en Ontwikkeling, met de Voedsel- en Landbouworganisatie en andere gespecialiseerde organisaties van de Verenigde Naties, of met andere passende intergouvernementele organisaties.

2. Indachtig de bijzondere rol van de Conferentie van de Verenigde Naties voor Handel en Ontwikkeling in de internationale grondstoffenhandel houdt de Cacaoraad die organisatie op passende wijze op de hoogte van zijn activiteiten en werkprogramma's.

3. De Cacaoraad kan tevens alle dienstige regelingen treffen voor de instandhouding van nuttige contacten met internationale organisaties van cacaoproducenten, suikerhandelaren en suikerfabrikanten.

4. De Cacaoraad tracht internationale financiële instellingen en andere partijen die een belang hebben bij de wereldcacaoeconomie te betrekken bij zijn werkzaamheden betreffende het beleid voor de cacaoproductie en het cacaoverbruik.

Artikel 14

Toelating van waarnemers

1. De Cacaoraad kan elke staat die geen lid is uitnodigen zijn vergaderingen als waarnemer bij te wonen.

2. De Cacaoraad kan tevens de in artikel 13 genoemde organisaties uitnodigen om zijn vergaderingen als waarnemer bij te wonen.

Artikel 15

Samenstelling van de Uitvoerende Commissie

1. De Uitvoerende Commissie bestaat uit tien exporterende leden en tien importerende leden. Indien het aantal exporterende leden of het aantal importerende leden van de Organisatie echter minder dan tien is, kan de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen het totale aantal leden van de Uitvoerende Commissie bepalen, waarbij de pariteit tussen beide ledencategorieën dient te blijven gehandhaafd. De leden van de Uitvoerende Commissie worden overeenkomstig artikel 16 per cacaojaar gekozen en kunnen worden herkozen.

2. Ieder gekozen lid wordt in de Uitvoerende Commissie vertegenwoordigd door een vertegenwoordiger en desgewenst door een of meer plaatsvervangers. Ieder van deze leden kan tevens een of meer adviseurs aan zijn vertegenwoordiger of diens plaatsvervangers toevoegen.

3. De voorzitter en de vice-voorzitter van de Uitvoerende Commissie worden per cacaojaar door de Cacaoraad gekozen uit de vertegenwoordigers van de exporterende leden of uit de vertegenwoordigers van de importerende leden. Per cacaojaar wisselen de twee ledencategorieën elkaar in deze functies af. Bij tijdelijke of blijvende afwezigheid van de voorzitter en de vicevoorzitter kan de Uitvoerende Commissie uit de vertegenwoordigers van de exporterende of de importerende leden nieuwe functionarissen kiezen, die naar behoefte tijdelijk of permanent worden aangesteld. De voorzitter heeft geen stemrecht; hetzelfde geldt voor een functionaris die tijdens bijeenkomsten van de Uitvoerende Commissie als voorzitter optreedt. Zijn of haar plaatsvervanger mag het stemrecht uitoefenen van het lid dat hij of zij vertegenwoordigt.

4. De Uitvoerende Commissie komt bijeen in het hoofdkantoor van de Organisatie, tenzij zij met bijzondere meerderheid van stemmen anders besluit. Indien de Uitvoerende Commissie op uitnodiging van een lid elders dan in het hoofdkantoor van de Organisatie bijeenkomt, betaalt dat lid de daaraan verbonden meerkosten.

Artikel 16

Verkiezing van de Uitvoerende Commissie

1. De exporterende en de importerende leden van de Uitvoerende Commissie worden in de Cacaoraad respectievelijk door de exporterende en de importerende leden van de Organisatie gekozen. De verkiezing binnen elke categorie geschiedt overeenkomstig het bepaalde in de leden 2 en 3.

2. Alle stemmen waarop een lid krachtens artikel 10 recht heeft, worden uitgebracht op één kandidaat. Een lid mag de stemmen die het overeenkomstig artikel 2, lid 2, gemachtigd is uit te brengen, op een andere kandidaat uitbrengen.

3. De kandidaten op wie het hoogste aantal stemmen is uitgebracht, zijn verkozen.

Artikel 17

Stemprocedure en besluiten van de Uitvoerende Commissie

1. Ieder lid van de Uitvoerende Commissie heeft het recht het aantal stemmen dat het overeenkomstig artikel 16 heeft ontvangen uit te brengen, maar mag zijn stemmen niet splitsen.

2. Onverminderd het bepaalde in lid 1 kan ieder exporterend of importerend lid dat geen lid is van de Uitvoerende Commissie en dat zijn stemmen niet overeenkomstig artikel 16, lid 2, voor één van de gekozen leden heeft uitgebracht, bij schriftelijke kennisgeving aan de voorzitter een exporterend of een importerend lid van de Uitvoerende Commissie, naar gelang van het geval, machtigen in de Uitvoerende Commissie zijn belangen te vertegenwoordigen en zijn stemmen uit te brengen.

3. In de loop van een cacaojaar mag een lid na overleg met het lid van de Uitvoerende Commissie waarvoor het overeenkomstig artikel 16 heeft gestemd, zijn stemmen voor dat lid intrekken. De aldus ingetrokken stemmen kunnen aan een ander exporterend of importerend lid van de Uitvoerende Commissie, naar gelang van het geval, worden toegewezen en mogen gedurende de rest van dat cacaojaar niet opnieuw voor dat lid worden ingetrokken. Het lid van de Uitvoerende Commissie waarvoor de stemmen zijn ingetrokken, behoudt echter gedurende de rest van dat cacaojaar zijn plaats in de Uitvoerende Commissie. Maatregelen op grond van de bepalingen van dit lid worden van kracht nadat de voorzitter daarvan schriftelijk in kennis is gesteld.

4. Voor een besluit van de Uitvoerende Commissie is dezelfde meerderheid vereist als vereist zou zijn indien de Cacaoraad dat besluit zou nemen.

5. Ieder lid heeft het recht bij de Cacaoraad in beroep te gaan tegen een besluit van de Uitvoerende Commissie. De Cacaoraad stelt in zijn reglement van orde de voorwaarden vast waaronder dat beroep kan worden aangetekend.

Artikel 18

Bevoegdheden van de Uitvoerende Commissie

1. De Uitvoerende Commissie is verantwoording verschuldigd aan en handelt onder de algemene leiding van de Cacaoraad.

2. De Uitvoerende Commissie behandelt de administratieve, financiële en structurele aangelegenheden van de Organisatie en heeft met name de volgende taken:

a) onderzoek van het aan de Cacaoraad ter goedkeuring voor te leggen ontwerp voor het jaarlijkse werkprogramma van de Organisatie;

b) bespreking en beoordeling van het rapport van de uitvoerend directeur inzake de uitvoering van het werkprogramma en de lijst van prioriteiten;

c) evaluatie en aanbeveling van de jaarlijkse huishoudelijke begroting;

d) toezicht op de uitvoering van de begroting; in het bijzonder analyse van inkomsten en uitgaven;

e) assistentie aan de Cacaoraad bij de benoeming van de uitvoerend directeur en hoge functionarissen van de Organisatie.

f) goedkeuring van door Gemeenschappelijk Grondstoffenfonds of andere donororganisaties te financieren projecten in de perioden tussen zittingen van de Cacaoraad.

Artikel 19

Quorum voor de Cacaoraad en de Uitvoerende Commissie

1. Het quorum voor de openingsvergadering van een zitting van de Cacaoraad is bereikt wanneer ten minste vijf exporterende leden en een meerderheid van de importerende leden aanwezig zijn, mits de aanwezige leden per categorie ten minste tweederde van het totale aantal stemmen van de leden in die categorie vertegenwoordigen.

2. Indien er op de dag van de openingsvergadering van een zitting geen quorum overeenkomstig lid 1 is, wordt het quorum voor de openingsvergadering op de tweede dag en gedurende de rest van de zitting bereikt indien de aanwezige exporterende en importerende leden een gewone meerderheid van de stemmen in hun respectieve categorie vertegenwoordigen.

3. Voor vergaderingen na de openingsvergadering van een zitting overeenkomstig lid 1 wordt het quorum bereikt overeenkomstig lid 2.

4. Vertegenwoordiging overeenkomstig artikel 11, lid 2, wordt als aanwezigheid beschouwd.

5. Het quorum voor de openingsvergadering van een zitting van de Uitvoerende Commissie is bereikt wanneer ten minste vier exporterende leden en vier importerende leden aanwezig zijn, mits de aanwezige leden per categorie ten minste een gewone meerderheid van de stemmen van de leden in die categorie vertegenwoordigen.

Artikel 20

Personeel van de Organisatie

1. De Cacaoraad benoemt de uitvoerend directeur met bijzondere meerderheid van stemmen voor een periode van niet langer dan de looptijd van de overeenkomst en eventuele verlengingen daarvan. De Cacaoraad stelt de voorschriften voor de selectie van de kandidaten en de voorwaarden voor de benoeming van de uitvoerend directeur vast.

2. De uitvoerend directeur is de hoogste bestuursfunctionaris van de Organisatie; hij of zij is aan de Cacaoraad verantwoording verschuldigd over het beheer en de werking van de overeenkomst, in overeenstemming met de besluiten van de Cacaoraad.

3. Het personeel van de Organisatie legt verantwoording af aan de uitvoerend directeur.

4. De Uitvoerend Directeur benoemt het personeel overeenkomstig door de Cacaoraad vast te stellen voorschriften. Bij het opstellen van die voorschriften houdt de Cacaoraad rekening met de voorschriften die gelden voor functionarissen van soortgelijke intergouvernementele organisaties. Het personeel wordt zoveel mogelijk benoemd uit personen met de nationaliteit van de exporterende en importerende leden.

5. De uitvoerend directeur en de andere personeelsleden mogen geen financiële belangen hebben in de cacaoindustrie, de cacaohandel, het cacaovervoer of de cacaoreclame.

6. Bij de vervulling van hun werkzaamheden mogen de uitvoerend directeur en het personeel geen instructies vragen of ontvangen van leden of van enige andere autoriteit buiten de Organisatie. Zij dienen zich te onthouden van handelingen die afbreuk kunnen doen aan hun positie als internationale functionarissen die alleen verantwoording verschuldigd zijn aan de Organisatie. De leden verbinden zich ertoe het uitsluitend internationale karakter van de taak van de uitvoerend directeur en het personeel te eerbiedigen en niet te trachten hen in de vervulling van hun taak te beïnvloeden.

7. De uitvoerend directeur en de andere personeelsleden van de Organisatie mogen geen informatie betreffende de werking of het beheer van de overeenkomst openbaar maken, tenzij met een machtiging van de Cacaoraad of voor zover nodig voor de juiste uitoefening van hun taken krachtens de overeenkomst.

Artikel 21

Werkprogramma

1. Op de laatste zitting van ieder cacaojaar stelt de Cacaoraad op aanbeveling van de Uitvoerende Commissie een werkprogramma voor de Organisatie voor het volgende jaar vast, dat wordt opgesteld door de uitvoerend directeur. Het werkprogramma omvat door de Organisatie in het volgende cacaojaar te ondernemen projecten, initiatieven en activiteiten. De uitvoerend directeur draagt zorg voor de tenuitvoerlegging van het werkprogramma.

2. Op de laatste zitting van ieder cacaojaar evalueert de Uitvoerende Commissie de uitvoering van het werkprogramma voor het lopende jaar op basis van een rapport van de uitvoerend directeur. De Uitvoerende Commissie brengt over zijn bevindingen verslag uit aan de Cacaoraad.

3. Op de eerste zitting krachtens deze overeenkomst stelt de Cacaoraad op aanbeveling van de Uitvoerende Commissie een lijst van prioriteiten vast voor de looptijd van de overeenkomst, in overeenstemming met de doelstellingen daarvan. Aan de hand van deze lijst wordt het jaarlijks werkprogramma opgesteld. Op de laatste zitting van ieder cacaojaar evalueert en herziet de Uitvoerende Commissie de prioriteitenlijst op basis van een rapport van de uitvoerend directeur, waarbij de nadruk ligt op het volgende cacaojaar.

HOOFDSTUK V

VOORRECHTEN EN IMMUNITEITEN

Artikel 22

Voorrechten en immuniteiten

1. De Organisatie heeft een rechtspersoonlijkheid. Zij heeft met name de bevoegdheid om contracten te sluiten, roerende en onroerende goederen te verwerven en te vervreemden, en in rechte op te treden.

2. Voor de status, de voorrechten en de immuniteiten van de Organisatie, haar uitvoerend directeur, haar personeel en haar deskundigen, alsmede van de vertegenwoordigers van de leden wanneer zij zich op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (hierna het gastland genoemd) bevinden voor het uitoefenen van hun functies, blijft de overeenkomst inzake het hoofdkantoor van de Organisatie van kracht, die op 26 maart 1975 door de regering van het gastland en de Internationale Cacao-organisatie werd gesloten, met de aanpassingen die voor de goede werking van deze overeenkomst noodzakelijk zijn.

3. Indien het hoofdkantoor van de Organisatie naar een ander land wordt verplaatst, sluit de regering van het nieuwe gastland zo spoedig mogelijk met de Organisatie een overeenkomst inzake het hoofdkantoor, die door de Cacaoraad moet worden goedgekeurd.

4. De in lid 2 bedoelde overeenkomst inzake het hoofdkantoor staat los van deze overeenkomst. Zij wordt evenwel beëindigd:

a) indien de regering van het gastland en de Organisatie zulks overeenkomen;

b) indien het hoofdkantoor van de Organisatie van het grondgebied van het gastland elders wordt overgebracht;

c) indien de Organisatie ophoudt te bestaan.

5. De Organisatie kan met een of meer andere leden overeenkomsten aangaan betreffende de voorrechten en immuniteiten die voor de goede werking van de overeenkomst vereist kunnen zijn. Dergelijke overeenkomsten moeten door de Cacaoraad worden goedgekeurd.

DEEL 3

FINANCIËLE BEPALINGEN

HOOFDSTUK VI

FINANCIËN

Artikel 23

Financiën

1. Voor het beheer van de overeenkomst wordt een administratieve rekening bijgehouden. De uitgaven die voor het beheer van de overeenkomst nodig zijn, worden op de administratieve rekening geboekt en gefinancierd uit de jaarlijkse bijdragen van de leden, die overeenkomstig artikel 25 worden vastgesteld. Indien een lid evenwel om bijzondere diensten verzoekt, kan de Cacaoraad besluiten dat verzoek in te willigen, waarbij hij dat lid om betaling voor die diensten verzoekt.

2. De Cacaoraad kan afzonderlijke rekeningen openen voor specifieke doeleinden die hij in overeenstemming met de doelstellingen van deze overeenkomst heeft vastgesteld. Die rekeningen worden gefinancierd uit vrijwillige bijdragen van de leden of andere instanties.

3. Het boekjaar van de Organisatie valt samen met het cacaojaar.

4. De uitgaven van delegaties bij de Cacaoraad, bij de Uitvoerende Commissie en bij de commissies van de Cacaoraad of de Uitvoerende Commissie worden bekostigd door de betrokken leden.

5. Indien de Organisatie gezien haar financiële positie niet of waarschijnlijk niet aan haar financiële verplichtingen voor de rest van het cacaojaar kan voldoen, roept de uitvoerend directeur binnen 20 werkdagen een bijzondere zitting van de Cacaoraad bijeen, tenzij er al om andere redenen een bijeenkomst van de Cacaoraad binnen 30 kalenderdagen is gepland.

Artikel 24

Verplichtingen van de leden

De verplichtingen van een lid jegens de Cacaoraad en jegens andere leden reiken niet verder dan zijn verplichting tot het voldoen van de bijdrage waarin in de overeenkomst uitdrukkelijk wordt voorzien. Derden die met de Cacaoraad zaken doen worden geacht op de hoogte te zijn met het bepaalde in deze overeenkomst inzake de bevoegdheden van de Cacaoraad en de verplichtingen van de leden, met name artikel 7, lid 2, en de eerste zin van dit artikel.

Artikel 25

Goedkeuring van de huishoudelijke begroting en vaststelling van de bijdragen

1. In de loop van de tweede helft van ieder boekjaar keurt de Cacaoraad de huishoudelijke begroting van de Organisatie voor het volgende boekjaar goed en stelt hij de bijdrage van ieder lid aan die begroting vast.

2. De bijdrage van ieder lid aan de huishoudelijke begroting van ieder boekjaar wordt bepaald door de verhouding van het aantal stemmen van dat lid op de datum waarop de huishoudelijke begroting voor dat boekjaar wordt goedgekeurd, tot het totale aantal stemmen van alle leden. Voor het vaststellen van de bijdragen worden de stemmen van ieder lid berekend zonder rekening te houden met een eventuele schorsing van het stemrecht van een lid of een daaruit voortvloeiende herverdeling van stemmen.

3. De eerste bijdrage van een lid dat na de inwerkingtreding van deze overeenkomst tot de Organisatie toetreedt, wordt door de Cacaoraad vastgesteld aan de hand van het aantal stemmen waarover dat lid beschikt en het van het lopende boekjaar nog resterende tijdvak; de voor andere leden voor het lopende boekjaar vastgestelde bijdragen worden evenwel niet gewijzigd.

4. Indien de overeenkomst in werking treedt vóór de aanvang van het eerste volledige boekjaar, keurt de Cacaoraad tijdens zijn eerste zitting een huishoudelijke begroting goed voor de periode tot aan het begin van het eerste volledige boekjaar.

Artikel 26

Betaling van bijdragen aan de huishoudelijke begroting

1. De bijdragen aan de huishoudelijke begroting voor ieder boekjaar worden betaald in vrij convertibele valuta, zijn niet onderworpen aan deviezenbeperkingen en zijn verschuldigd op de eerste dag van dat boekjaar. Bijdragen van leden voor het boekjaar waarin zij tot de Organisatie toetreden, zijn verschuldigd op het tijdstip waarop zij lid worden.

2. Bijdragen aan de krachtens artikel 25, lid 4, goedgekeurde huishoudelijke begroting zijn betaalbaar binnen drie maanden na de datum van vaststelling ervan.

3. Indien een lid vijf maanden na het begin van het boekjaar, dan wel wanneer het een nieuw lid betreft, drie maanden nadat de Cacaoraad zijn bijdrage heeft vastgesteld, zijn volledige bijdrage aan de huishoudelijke begroting niet heeft betaald, verzoekt de uitvoerend directeur dat lid zijn betaling zo spoedig mogelijk te verrichten. Indien dat lid na verloop van twee maanden na het verzoek van de uitvoerend directeur zijn bijdrage nog steeds niet heeft betaald, wordt het stemrecht van dat lid in de Cacaoraad en in de Uitvoerende Commissie geschorst totdat het zijn bijdrage volledig heeft betaald.

4. Een lid van wie het stemrecht krachtens lid 3 van dit artikel is geschorst, wordt geen van zijn andere uit deze overeenkomst voortvloeiende rechten ontnomen en wordt niet van zijn uit deze overeenkomst voortvloeiende verplichtingen ontslagen, tenzij de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen anders beslist. Het lid blijft verplicht zijn bijdrage te betalen en aan alle andere financiële verplichtingen krachtens de overeenkomst te voldoen.

5. De Cacaoraad kan het lidmaatschap onderzoeken van een lid dat gedurende twee jaar zijn bijdrage niet heeft betaald en kan met bijzondere meerderheid van stemmen besluiten dat dat lid niet langer de rechten van het lidmaatschap geniet en/of niet langer in aanmerking wordt genomen voor de begroting. Het lid dient evenwel verder te voldoen aan alle andere financiële verplichtingen die het krachtens de overeenkomst heeft. Door betaling van de achterstallige bedragen verwerft het lid opnieuw de rechten van het lidmaatschap. Betalingen van leden met een betalingsachterstand worden eerst in mindering gebracht op de achterstallige bijdrage en pas daarna verrekend met de meest recent verschuldigde bijdragen.

Artikel 27

Accountantscontrole en openbaarmaking van de rekeningen

1. Zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk zes maanden na het einde van ieder boekjaar, wordt de jaarrekening van de Organisatie voor dat boekjaar en de jaarbalans van de in artikel 23 genoemde rekeningen gecontroleerd. De controle wordt verricht door een onafhankelijke accountant van goede reputatie, in samenwerking met twee bevoegde accountants van regeringen die lid zijn, één van de groep exporterende leden en één van de groep importerende leden, die voor ieder boekjaar door de Cacaoraad worden gekozen. De accountants van regeringen die lid zijn worden voor hun diensten niet door de Organisatie betaald. Reis- en verblijfkosten kunnen evenwel op door de Cacaoraad te bepalen voorwaarden door de Organisatie worden terugbetaald.

2. De aanstellingsvoorwaarden van de onafhankelijke accountant van goede reputatie alsmede de oogmerken en doelstellingen van de controle worden vastgesteld in het financieel reglement van de Organisatie. De accountantsverklaring inzake de rekeningen van de Organisatie en de gecontroleerde balans worden aan de Cacaoraad op zijn eerstvolgende gewone zitting ter goedkeuring voorgelegd.

3. Een samenvatting van de gecontroleerde rekeningen en balans wordt gepubliceerd.

Artikel 28

Betrekkingen met het Gemeenschappelijk Grondstoffenfonds en andere bilaterale en multilaterale donoren

1. De Cacaoraad maakt gebruik van alle faciliteiten van het Gemeenschappelijk Grondstoffenfonds om te helpen bij het opzetten en financieren van projecten die voor de cacao-economie van belang zijn.

2. De Organisatie streeft naar samenwerking met andere internationale organisaties en bilaterale en multilaterale donoren, teneinde indien nodig financiering te verkrijgen voor programma's en projecten die voor de cacao-economie van belang zijn.

3. De Organisatie gaat onder geen omstandigheden namens zichzelf of namens leden financiële verplichtingen aan voor projecten. Een lid van de Organisatie kan niet op grond van zijn lidmaatschap van de Organisatie aansprakelijk worden gesteld voor door andere leden of instanties in verband met dergelijke projecten opgenomen of verstrekte leningen.

Artikel 29

Rol van de Organisatie met betrekking tot projecten

1. De Organisatie streeft ernaar haar leden te helpen bij het opzetten van door andere instanties of organisaties te financieren projecten die voor de cacao-economie van belang zijn.

2. In uitzonderlijke gevallen hecht de Cacaoraad zijn goedkeuring aan de betrokkenheid van de Organisatie bij de uitvoering van goedgekeurde projecten. In geen geval mag deze betrokkenheid leiden tot extra kosten ten laste van de huishoudelijke begroting van de Organisatie.

HOOFDSTUK VII

ADVIESRAAD VOOR DE WERELDCACAO-ECONOMIE

Artikel 30

Instelling van de Adviesraad voor de Wereldcacao-economie

1. De Cacaoraad stelt een Adviesraad voor de Wereldcacao-economie in, teneinde de actieve betrokkenheid bij het werk van de Organisatie van deskundigen uit de particuliere sector, zoals deze in artikel 2 is gedefinieerd, aan te moedigen en een permanente dialoog tussen deskundigen uit de openbare en de particuliere sector te bevorderen.

2. De Adviesraad is een raadgevend lichaam dat aanbevelingen kan doen aan de Cacaoraad op alle terreinen die onder de werkingssfeer van de overeenkomst vallen.

Artikel 31

Samenstelling van de Adviesraad voor de Wereldcacao-economie

1. De Adviesraad voor de Wereldcacao-economie bestaat uit deskundigen uit alle sectoren van de cacao-economie, zoals:

a) vak- en beroepsorganisaties;

b) nationale en regionale organisaties van cacaoproducenten, zowel uit de openbare als uit de particuliere sector;

c) nationale organisaties van cacao-exporteurs;

d) onderzoeksinstellingen op het gebied van cacao;

e) andere particuliere organisaties of instellingen die belangstelling hebben voor de cacao-economie.

2. Deze deskundigen handelen op persoonlijke titel of namens de hen afvaardigende organisatie.

3. Leden van de Organisatie kunnen als waarnemers deelnemen.

4. De Adviesraad bestaat uit zeven leden uit exporterende landen en zeven leden uit importerende landen, als omschreven in lid 1. Zij worden door de Cacaoraad voor twee cacaojaren benoemd. De leden kunnen een of meer plaatsvervangers en adviseurs aanwijzen. Indien het functioneren van de Adviesraad daartoe aanleiding geeft, kan de Cacaoraad het aantal leden van de Adviesraad uitbreiden.

5. De Adviesraad kan ook vooraanstaande deskundigen en personen met een grote reputatie op een specifiek gebied, uit de openbare of de particuliere sector, uitnodigen aan zijn werkzaamheden deel te nemen.

6. De voorzitter van de Adviesraad wordt gekozen uit de leden. Het voorzitterschap wordt voor twee cacaojaren afwisselend door de exporterende landen en de importerende landen bekleed.

7. Wanneer de Adviesraad is ingesteld, stelt deze zijn reglement van orde vast en legt dit ter goedkeuring voor aan de Cacaoraad.

Artikel 32

Mandaat van de Adviesraad voor de Wereldcacao-economie

1. Door het uitoefenenen van zijn raadgevende functie dient de Adviesraad:

a) bij te dragen tot de ontwikkeling van een duurzame cacao-economie;

b) bedreigingen voor vraag en aanbod te signaleren en maatregelen voor te stellen om die dreiging af te wenden;

c) de uitwisseling van informatie over productie, verbruik en voorraden te bevorderen;

d) te adviseren over aangelegenheden met betrekking tot cacao die binnen de werkingssfeer van de overeenkomst vallen.

2. De Adviesraad kan zich door ad-hocwerkgroepen laten bijstaan bij het uitoefenen van zijn mandaat, mits dit geen gevolgen heeft voor de begroting van de Organisatie.

3. De uitvoerend directeur staat waar nodig de Adviesraad bij.

Artikel 33

Vergaderingen van de Adviesraad voor de Wereldcacao-economie

1. Als algemene regel vergadert de Adviesraad tweemaal per jaar in het hoofdkantoor van de Organisatie, op hetzelfde tijdstip als de gewone zittingen van de Cacaoraad. De Adviesraad kan met toestemming van de Cacaoraad aanvullende vergaderingen houden.

2. Indien de Cacaoraad een uitnodiging van een lid om op diens grondgebied bijeen te komen aanvaardt, vergadert ook de Adviesraad op dat grondgebied. In dat geval komen de daaraan verbonden meerkosten, boven de kosten die verbonden zijn aan het vergaderen in het hoofdkantoor van de Organisatie, voor rekening van dat lid.

3. De voorzitter van de Adviesraad stelt de agenda voor de vergaderingen vast in overleg met de uitvoerend directeur.

4. De Adviesraad brengt over zijn werkzaamheden regelmatig verslag uit aan de Cacaoraad.

DEEL 4

MARKTGERELATEERDE BEPALINGEN

HOOFDSTUK VIII

VRAAG EN AANBOD

Artikel 34

Marktcommissie

1. Om een zo sterk mogelijke groei van de cacao-economie en de evenwichtige ontwikkeling van de productie en het verbruik te bevorderen en zo een duurzaam evenwicht van vraag en aanbod tot stand te brengen, stelt de Cacaoraad een Marktcommissie in, die bestaat uit alle exporterende en importerende leden. De Marktcommissie heeft tot taak ontwikkelingen en vooruitzichten voor de cacaoproductie en het cacaoverbruik, de voorraden en de prijzen te onderzoeken, in een vroeg stadium verstoringen van het marktevenwicht te constateren en hindernissen voor de groei van het cacaoverbruik in exporterende en importerende landen aan te wijzen.

2. De Marktcommissie bespreekt op haar eerste zitting na het begin van ieder cacaojaar de jaarlijkse ramingen van de productie en het verbruik wereldwijd voor de eerstvolgende vijf cacaojaren. De uitvoerend directeur verstrekt de gegevens die voor de opstelling van die ramingen nodig zijn. De opgestelde ramingen worden zo nodig ieder jaar herzien en gewijzigd.

3. De uitvoerend directeur presenteert voorts, uitsluitend ter illustratie, diverse scenario's op basis van indicatieve cijfers voor de jaarlijkse wereldwijde productie die nodig zij om bij gegeven reële prijzen een evenwicht tussen vraag en aanbod te verkrijgen en te handhaven. Factoren waarmee onder meer rekening moet worden gehouden, zijn de verwachte schommelingen van productie en verbruik overeenkomstig de bewegingen van de reële prijzen en de verwachte schommelingen van het voorraadpeil.

4. Op basis van deze prognoses kunnen de exporterende leden afspreken hun nationaal productiebeleid onderling af te stemmen teneinde de problemen aan te pakken die door verstoring van het marktevenwicht op de middellange en de lange termijn worden veroorzaakt.

5. Alle leden streven ernaar het cacaoverbruik in hun land te stimuleren. Ieder lid is verantwoordelijk voor de middelen en methoden die het daartoe aanwendt. In het bijzonder streven alle leden ernaar binnenlandse hindernissen voor de groei van het cacaoverbruik weg te nemen of te verminderen. In dit verband verstrekken de leden de uitvoerend directeur regelmatig informatie over relevante binnenlandse voorschriften en maatregelen en andere informatie over het cacaoverbruik, ook betreffende nationale belastingen en douanerechten.

6. De Marktcommissie brengt op iedere gewone zitting van de Cacaoraad uitgebreid verslag uit, aan de hand waarvan de Cacaoraad de algemene situatie bespreekt. Daarbij wordt in het bijzonder aandacht geschonken aan de ontwikkeling van vraag en aanbod wereldwijd in het licht van de bepalingen van dit artikel. De Cacaoraad kan aan de hand daarvan aanbevelingen voor de leden formuleren.

7. De Marktcommissie stelt haar reglement vast.

8. De uitvoerend directeur staat de Marktcommissie waar nodig bij.

Artikel 35

Transparantie van de markt

1. Teneinde de transparantie van de markt te bevorderen, houdt de Organisatie actuele gegevens bij over de vermalingen door de leden, hun verbruik, productie, uitvoer (met inbegrip van wederuitvoer) en invoer van cacao en cacaoproducten en hun voorraden. De leden verstrekken de uitvoerend directeur daartoe binnen een redelijke termijn zo gedetailleerd en zo nauwkeurig mogelijke statistieken daarover.

2. Indien een lid niet binnen een redelijke termijn de statistische gegevens verstrekt die de Cacaoraad voor het behoorlijk functioneren van de Organisatie nodig heeft, of daarbij moeilijkheden ondervindt, kan de Cacaoraad het betrokken lid verzoeken de redenen mede te delen waarom het niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan. Indien blijkt dat het nodig is terzake bijstand te verlenen, kan de Cacaoraad de nodige steunmaatregelen nemen om de problemen te verhelpen.

3. De Cacaoraad neemt alle verdere maatregelen die hij noodzakelijk acht in geval van niet-naleving van de bepalingen van dit artikel.

4. De Cacaoraad treft passende regelingen om regelmatig andere gegevens te verzamelen die hij relevant acht voor het toezicht op marktontwikkelingen en het beoordelen van de reële en potentiële cacaoproductie- en cacaoverbruikscapaciteit.

Artikel 36

Voorraden

1. Teneinde de markttransparantie met betrekking tot het peil van de wereldwijde cacaovoorraden te bevorderen, is ieder lid de uitvoerend directeur behulpzaam bij het verkrijgen van gegevens over de omvang van de cacaovoorraden in zijn land. Indien mogelijk verstrekken de leden de uitvoerend directeur uiterlijk eind mei gegevens over de cacaovoorraden in hun land aan het einde van het voorgaande cacaojaar. Deze gegevens dienen zo gedetailleerd, tijdig en nauwkeurig mogelijk te zijn.

2. Indien een lid niet binnen een redelijke termijn de statistische gegevens over de voorraden verstrekt die de Cacaoraad voor het behoorlijk functioneren van de Organisatie nodig heeft, of daarbij moeilijkheden ondervindt, kan de Cacaoraad het betrokken lid verzoeken de redenen mede te delen waarom het niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan. Indien blijkt dat het nodig is terzake bijstand te verlenen, kan de Cacaoraad de nodige steunmaatregelen nemen om de problemen te verhelpen.

3. De uitvoerend directeur tracht hiervoor de volledige medewerking te krijgen van de particuliere sector, terwijl de vertrouwelijkheid van de te verstrekken gegevens ten volle in acht dient te worden genomen.

4. De te verstrekken gegevens hebben betrekking op de voorraden cacaobonen.

5. De uitvoerend directeur brengt jaarlijks aan de Marktcommissie verslag uit over de ontvangen gegevens inzake het peil van de wereldwijde cacaovoorraden.

Artikel 37

Promotie

1. De leden verbinden zich ertoe het verbruik van chocolade en cacaoproducten aan te moedigen, teneinde de vraag naar cacao met alle mogelijke middelen te vergroten.

2. Om dit doel te bereiken stelt de Cacaoraad een Promotiecommissie in, die het cacaoverbruik moet stimuleren.

3. Het lidmaatschap van de Promotiecommissie staat open voor alle leden van de Organisatie.

4. De Promotiecommissie stelt een promotiefonds in, en beheert dit via de uitvoerend directeur, dat uitsluitend bestemd is voor de financiering van promotiecampagnes, de ondersteuning van onderzoek en studies met betrekking tot het cacaoverbruik en de daaraan verbonden huishoudelijke uitgaven.

5. De Promotiecommissie tracht voor de uitvoering van haar activiteiten de volledige medewerking van de particuliere sector te krijgen.

6. De promotieactiviteiten worden gefinancierd met middelen die door leden, niet-leden, andere organisaties en de particuliere sector kunnen worden toegezegd. Ook deelnemers en instellingen uit de particuliere sector kunnen tot de promotieprogramma's bijdragen overeenkomstig door de Cacaoraad vast te stellen voorwaarden.

7. Alle besluiten van de Promotiecommissie met betrekking tot promotiecampagnes en -activiteiten worden genomen door leden die een bijdrage leveren aan het fonds.

8. De Promotiecommissie verzoekt een land om toestemming voor zij een promotiecampagne op het grondgebied van dat land voert.

9. De Promotiecommissie stelt haar reglement vast en brengt regelmatig verslag uit aan de Cacaoraad.

10. De uitvoerend directeur staat de Promotiecommissie waar nodig bij.

Artikel 38

Vervangingsmiddelen voor cacao

1. De leden erkennen dat het gebruik van vervangingsmiddelen de toename van het cacaoverbruik en de ontwikkeling van een duurzame cacao-economie ongunstig kan beïnvloeden. De leden nemen op dit gebied de aanbevelingen en besluiten van de bevoegde internationale instanties volledig in acht.

2. De uitvoerend directeur brengt regelmatig verslag uit aan de Marktcommissie over de ontwikkeling van de situatie. Op basis van deze verslagen beoordeelt de Marktcommissie de situatie en doet zo nodig aanbevelingen voor passende besluiten aan de Cacaoraad.

HOOFDSTUK IX

ONTWIKKELING VAN EEN DUURZAME CACAO-ECONOMIE

Artikel 39

Duurzame cacao-economie

1. De leden schenken gepaste aandacht aan het duurzame beheer van de cacaorijkdommen, teneinde alle partijen in de cacao-economie van een billijk aandeel te verzekeren; zulks met inachtneming van de beginselen en doelstellingen inzake duurzame ontwikkeling die zijn vervat in Agenda 21, goedgekeurd door de Conferentie van de Verenigde Naties voor Handel en Ontwikkeling (UNCED) op 14 juni 1992.

2. De Organisatie vervult een spilfunctie in de permanente dialoog die tussen alle actoren plaatsvindt om de ontwikkeling van een duurzame cacao-economie te bevorderen.

3. De Cacaoraad stelt programma's en projecten vast met betrekking tot een duurzame cacao-economie en evalueert deze geregeld, zulks met inachtneming van het bepaalde in lid 1.

4. Waar nodig coördineert de Cacaoraad de activiteiten op dit gebied met andere instanties om dubbel werk te vermijden.

HOOFDSTUK X

MARKTTOEZICHT

Artikel 40

Dagprijs

1. Met het oog op de toepassing van de overeenkomst en in het bijzonder het toezicht op de ontwikkeling van de cacaomarkt berekent en publiceert de uitvoerend directeur een dagprijs voor cacaobonen. Die prijs wordt uitgedrukt in speciale trekkingsrechten (SDR) per ton.

2. De dagprijs is het per dag berekende gemiddelde van de noteringen voor cacaobonen van de eerste drie genoteerde aktieve termijnposities op de London International Financial Futures and Options Exchange (LIFFE) en de Board of Trade van de stad New York bij sluitingstijd te Londen. De Londense prijzen worden omgerekend in US-dollar per ton op basis van de geldende termijnkoers voor deviezen voor levering over zes maanden te Londen bij sluitingstijd. Het in US-dollar uitgedrukte gemiddelde van de prijzen in Londen en New York wordt omgerekend in het SDR-equivalent ervan tegen de juiste dagelijkse officiële wisselkoers US-dollar/SDR zoals deze wordt gepubliceerd door het Internationaal Monetair Fonds. De Cacaoraad beslist over de methode van berekening wanneer slechts de noteringen op één van beide cacaomarkten beschikbaar zijn of wanneer de Londense wisselmarkt is gesloten. Het tijdstip van overgang tot de volgende periode van drie maanden is de vijftiende van de maand die onmiddellijk voorafgaat aan de dichtstbijzijnde actieve termijnpositie.

3. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen besluiten andere methoden voor het berekenen van de dagprijs toe te passen, indien hij van mening is dat die methode beter voldoet dan die welke in dit artikel is beschreven.

Artikel 41

Conversiecoëfficiënten

1. Voor de vaststelling van het cacaobonenequivalent van cacaoproducten gelden de volgende conversiecoëfficiënten: cacaoboter: 1,33; cacaokoeken en cacaopoeder: 1,18; cacaomassa/-extract en cacaokernen: 1,25. De Cacaoraad kan indien nodig bepalen dat andere cacao bevattende producten cacaoproducten zijn. De conversiecoëfficiënten voor andere cacaoproducten dan die waarvoor de conversiecoëfficiënten in dit lid worden bepaald, worden door de Cacaoraad vastgesteld.

2. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen de in lid 1 genoemde conversiecoëfficiënten aanpassen.

HOOFDSTUK XI

VOORLICHTING, STUDIES EN ONDERZOEK

Artikel 42

Voorlichting

1. De Organisatie treedt op als wereldwijd voorlichtingscentrum voor het doeltreffend verzamelen, vergelijken, uitwisselen en verspreiden van informatie betreffende alle aspecten van cacao en cacaoproducten. Deze informatie omvat:

a) statistische gegevens over de productie, prijzen, in- en uitvoer, verbruik en voorraden van cacao in de wereld;

b) voor zover zulks wenselijk wordt geacht, technische gegevens over teelt, afzet, vervoer, verwerking, gebruik en verbruik van cacao;

c) gegevens over overheidsbeleid, belastingheffing, nationale normen en wet- en regelgeving betreffende cacao.

2. De Cacaoraad publiceert op passende tijdstippen, maar ten minste tweemaal per cacaojaar, ramingen van de productie van cacaobonen en van de vermalingen voor dat cacaojaar.

Artikel 43

Studies

De Cacaoraad bevordert, voor zover hij zulks nodig acht, het verrichten van studies over de economie van de cacaoproductie en -distributie, onder meer ook over tendensen en vooruitzichten, de invloed van overheidsmaatregelen in exporterende en importerende landen op de productie en het verbruik van cacao, de mogelijkheden voor uitbreiding van het cacaoverbruik door traditionele en eventuele nieuwe toepassingen en de gevolgen van de toepassing van de overeenkomst voor cacao-exporteurs en -importeurs, onder meer wat de handelsvoorwaarden betreft. De Cacaoraad kan de leden aanbevelingen voor te bestuderen onderwerpen. Bij de bevordering van deze studies kan de Cacaoraad samenwerken met internationale organisaties en andere passende instellingen, alsmede de particuliere sector. De Cacaoraad kan tevens de uitvoering stimuleren van studies die tot sterkere transparantie van de markt kunnen leiden.

Artikel 44

Wetenschappelijk onderzoek en ontwikkeling

De Cacaoraad stimuleert en bevordert wetenschappelijk onderzoek en ontwikkeling op het gebied van productie, vervoer, verwerking en verbruik van cacao en de verspreiding en praktische toepassing van de verkregen resultaten. De Organisatie kan daartoe met internationale organisaties, onderzoekinstellingen en de particuliere sector samenwerken.

Artikel 45

Jaarverslag

De Cacaoraad publiceert een jaarverslag.

DEEL 5

ANDERE BEPALINGEN

HOOFDSTUK XII

EDELCACAO

Artikel 46

Edelcacao

1. De Cacaoraad onderzoekt op zijn eerste zitting na de inwerkingtreding van deze overeenkomst bijlage C bij de overeenkomst en herziet die, indien nodig, met bijzondere meerderheid van stemmen, waarbij hij vaststelt in welke mate de daarin genoemde landen uitsluitend of gedeeltelijk edelcacao produceren en exporteren. Daarna kan de Cacaoraad bijlage C op ieder ogenblik gedurende de looptijd van de overeenkomst onderzoeken en zo nodig met bijzondere meerderheid van stemmen herzien. De Cacaoraad wint in voorkomend geval ter zake deskundig advies in.

2. De Marktcommissie kan de Organisatie voorstellen voorleggen om een stelsel van statistieken op te zetten en uit te voeren betreffende de productie van en handel in edelcacao.

3. Met passende aandacht voor het belang van edelcacao onderzoeken de leden projecten, en keuren deze in voorkomend geval goed, met betrekking tot edelcacao, overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 37 en 39.

HOOFDSTUK XIII

ONTHEFFING VAN VERPLICHTINGEN EN DIFFERENTIËLE EN CORRIGERENDE MAATREGELEN

Artikel 47

Ontheffing van verplichtingen in buitengewone omstandigheden

1. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen een lid van een verplichting ontheffen wegens buitengewone of dringende omstandigheden, overmacht of internationale verplichtingen krachtens het Handvest van de Verenigde Naties voor gebieden die volgens het trustschapstelsel worden bestuurd.

2. Wanneer de Cacaoraad krachtens lid 1 een lid ontheffing verleent, vermeldt hij uitdrukkelijk de voorwaarden waarop en de periode waarvoor het lid van de verplichting wordt ontheven alsmede de redenen waarom ontheffing wordt verleend.

3. In afwijking van het bovenstaande verleent de Cacaoraad leden geen ontheffing van de verplichting krachtens artikel 26 om bijdragen te betalen of van de gevolgen van een niet-nakoming van die verplichting.

4. De verdeling van de stemmen van een exporterend lid waarvoor de Cacaoraad een geval van overmacht heeft erkend, geschiedt op basis van de effectieve omvang van de uitvoer van dat lid in het jaar waarin de overmacht optrad en de daaropvolgende drie jaren.

Artikel 48

Differentiële en corrigerende maatregelen

Importerende leden die ontwikkelingsland zijn en leden die minst ontwikkeld land zijn, waarvan de belangen door maatregelen krachtens de overeenkomst nadelig worden beïnvloed, kunnen bij de Cacaoraad een verzoek indienen om passende differentiële en corrigerende maatregelen te treffen. De Cacaoraad overweegt het treffen van passende maatregelen in het licht van de bepalingen van Resolutie 93 (IV) die door de Conferentie van de Verenigde Naties voor Handel en Ontwikkeling is aangenomen.

HOOFDSTUK XIV

OVERLEG, GESCHILLEN EN KLACHTEN

Artikel 49

Overleg

De leden schenken alle passende aandacht aan opmerkingen die andere leden hun voorleggen betreffende de uitlegging of de toepassing van de overeenkomst, en verschaffen voldoende gelegenheid tot overleg. Bij dat overleg stelt de uitvoerend directeur op verzoek van een partij en met instemming van de andere partij een passende verzoeningsprocedure vast. De kosten van die procedure kunnen niet ten laste van de Organisatie worden gebracht. Indien die procedure tot een oplossing leidt, wordt hierover verslag uitgebracht aan de uitvoerend directeur. Indien geen oplossing wordt bereikt, kan de aangelegenheid op verzoek van één der partijen overeenkomstig artikel 50 aan de Cacaoraad worden voorgelegd.

Artikel 50

Geschillen

1. Geschillen betreffende de uitlegging of de toepassing van de overeenkomst die door de partijen bij het geschil niet zijn beslecht, worden op verzoek van één van de partijen bij het geschil voorgelegd aan de Cacaoraad, die daarover een uitspraak doet.

2. Wanneer een geschil krachtens lid 1 aan de Cacaoraad is voorgelegd en door deze is besproken, kunnen leden die ten minste een derde van het totale aantal stemmen bezitten of vijf willekeurige leden de Cacaoraad verzoeken om alvorens zijn uitspraak te doen, de mening van een overeenkomstig lid 3 te vormen adviescommissie ad hoc over de geschilpunten in te winnen.

3. a) Tenzij de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen anders besluit, bestaat de adviescommissie ad hoc uit:

i) twee personen van wie de ene ruime ervaring bezit op het gebied waarover het geschil handelt en de andere groot aanzien geniet en ervaring bezit op juridisch gebied, benoemd door de exporterende leden;

ii) twee personen van wie de ene ruime ervaring bezit op het gebied waarover het geschil handelt en de andere groot aanzien geniet en ervaring bezit op juridisch gebied, benoemd door de importerende leden;

iii) een voorzitter, die met eenparigheid van stemmen wordt gekozen door de vier personen die krachtens de punten i) en ii) zijn benoemd of, indien zij geen overeenstemming kunnen bereiken, door de voorzitter van de Cacaoraad.

b) Onderdanen van landen die lid zijn kunnen in de adviescommissie ad hoc zitting hebben.

c) Personen die in de adviescommissie ad hoc zijn benoemd, handelen in persoonlijke hoedanigheid en niet in opdracht van enige regering.

d) De kosten van de adviescommissie ad hoc worden door de Organisatie betaald.

4. De met redenen omklede mening van de adviescommissie ad hoc wordt ter kennis gebracht van de Cacaoraad, die alle ter zake doende gegevens bestudeert en vervolgens een uitspraak in het geschil doet.

Artikel 51

Klachten en maatregelen van de Cacaoraad

1. Klachten dat een lid zijn verplichtingen krachtens de overeenkomst niet is nagekomen worden op verzoek van het klagende lid voorgelegd aan de Cacaoraad, die de zaak onderzoekt en een uitspraak doet.

2. Uitspraken van de Cacaoraad dat een lid zijn verplichtingen krachtens de overeenkomst niet is nagekomen, worden gedaan met meervoudige gewone meerderheid van stemmen, onder vermelding van de aard van de overtreding.

3. Wanneer de Cacaoraad naar aanleiding van een klacht of anderszins concludeert dat een lid zijn verplichtingen krachtens de overeenkomst niet is nagekomen, kan hij onverminderd andere maatregelen die in andere artikelen van de overeenkomst, met inbegrip van artikel 61, uitdrukkelijk zijn vastgesteld, met bijzondere meerderheid van stemmen:

a) het stemrecht van dat lid in de Cacaoraad en in de Uitvoerende Commissie schorsen;

b) indien hij zulks nodig acht, andere rechten van dat lid schorsen, met inbegrip van het recht in de Cacaoraad of in één van zijn commissies verkozen te worden of zitting te hebben, totdat dat lid zijn verplichtingen is nagekomen.

4. Leden waarvan het stemrecht krachtens lid 3 is geschorst, blijven gehouden hun financiële en andere verplichtingen krachtens de overeenkomst na te komen.

HOOFDSTUK XV

LEVENSSTANDAARD EN ARBEIDSVOORWAARDEN

Artikel 52

Levensstandaard en arbeidsvoorwaarden

De leden schenken aandacht aan de verbetering van de levensstandaard en de arbeidsvoorwaarden van in de cacaosector werkzame personen, op een wijze die in overeenstemming is met hun ontwikkelingsniveau en met inachtneming van internationaal erkende beginselen op dit gebied. De leden komen voorts overeen dat arbeidsnormen niet mogen worden gebruikt voor handelsprotectionistische doeleinden.

HOOFDSTUK XVI

SLOTBEPALINGEN

Artikel 53

Depositaris

De secretaris-generaal van de Verenigde Naties is de depositaris van deze overeenkomst.

Artikel 54

Ondertekening

De overeenkomst kan van 1 mei 2001 tot en met 31 december 2002 op het hoofdkantoor van de Verenigde Naties worden ondertekend door de partijen bij de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 en de regeringen die op de Cacaoconferentie van de Verenigde Naties van 2000 zijn uitgenodigd. De Internationale Cacaoraad van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 of de Internationale Cacaoraad van deze overeenkomst kan evenwel de termijn voor ondertekening van de overeenkomst verlengen. In dat geval stelt de Cacaoraad de depositaris onmiddellijk in kennis van die verlenging.

Artikel 55

Bekrachtiging, aanvaarding en goedkeuring

1. Deze overeenkomst wordt door de ondertekenende regeringen bekrachtigd, aanvaard of goedgekeurd overeenkomstig hun respectieve grondwettelijke procedures.

2. De akten van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring worden uiterlijk op 31 december 2003 bij de depositaris neergelegd. De Internationale Cacaoraad van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 of de Internationale Cacaoraad van deze overeenkomst kan evenwel uitstel verlenen aan ondertekenende regeringen die hun akten niet binnen die termijn kunnen neerleggen.

3. Regeringen die een akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring neerleggen, melden daarbij of zij exporterend of importerend lid zijn.

Artikel 56

Toetreding

1. Deze overeenkomst staat open voor toetreding door de regering van alle staten die gerechtigd zijn haar te ondertekenen.

2. De Cacaoraad bepaalt in welke van de bijlagen bij deze overeenkomst de toetredende staat wordt vermeld, indien die staat niet in een van de bijlagen is opgenomen.

3. Toetreding geschiedt door nederlegging van een akte van toetreding bij de depositaris.

Artikel 57

Kennisgeving van voorlopige toepassing

1. Een regering die de overeenkomst heeft ondertekend en voornemens is deze te bekrachtigen, te aanvaarden of goed te keuren, of een regering die tot de overeenkomst wenst toe te treden, maar haar akte nog niet heeft kunnen neerleggen, kan de depositaris er te allen tijde van in kennis stellen dat zij overeenkomstig haar grondwettelijke procedures en/of nationale wetten en voorschriften de overeenkomst voorlopig zal toepassen, hetzij vanaf het tijdstip van inwerkingtreding overeenkomstig artikel 58, hetzij, indien de overeenkomst al in werking is, op een bepaalde datum. Een regering die een zodanige kennisgeving doet, meldt daarbij of zij exporterend of importerend lid zal zijn.

2. Een regering die krachtens lid 1 van dit artikel te kennen geeft dat zij deze overeenkomst zal toepassen, hetzij vanaf het tijdstip dat zij in werking treedt, hetzij vanaf een uitdrukkelijk bepaalde datum, indien deze overeenkomst reeds in werking is getreden, is vanaf dat ogenblik voorlopig lid. Zij blijft voorlopig lid tot het tijdstip van nederlegging van haar akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

Artikel 58

Inwerkingtreding

1. Deze overeenkomst treedt definitief in werking op 1 oktober 2003 of op een latere datum, indien op die datum regeringen die ten minste vijf exporterende landen vertegenwoordigen met ten minste 80 % van de totale uitvoer van de in bijlage A genoemde landen, en regeringen die importerende landen vertegenwoordigen met ten minste 60 % van de totale invoer als omschreven in bijlage B, hun akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding bij de depositaris hebben neergelegd. De overeenkomst treedt eveneens definitief in werking wanneer zij voorlopig in werking is getreden en aan bovengenoemde percentuele vereisten is voldaan door de nederlegging van akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

2. Deze overeenkomst treedt voorlopig in werking op 1 januari 2002 of op een latere datum, indien op die datum regeringen die ten minste vijf exporterende landen vertegenwoordigen met ten minste 80 % van de totale uitvoer van de in bijlage A genoemde landen, en regeringen die importerende landen vertegenwoordigen met ten minste 60 % van de totale invoer als omschreven in bijlage B, hun akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding bij de depositaris hebben neergelegd of de depositaris ervan in kennis hebben gesteld dat zij de overeenkomst voorlopig zullen toepassen zodra zij in werking is getreden. Die regeringen zijn voorlopig lid.

3. Indien op 1 september 2002 niet aan de vereisten voor de inwerkingtreding krachtens lid 1 of lid 2 is voldaan, roept de secretaris-generaal van de Verenigde Naties zo spoedig mogelijk de regeringen bijeen die een akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding hebben neergelegd of die de depositaris ervan in kennis hebben gesteld dat zij de overeenkomst voorlopig zullen toepassen. Die regeringen kunnen besluiten de overeenkomst onderling definitief of voorlopig geheel of gedeeltelijk in werking te doen treden op een door hen te bepalen datum, of enige andere door hen nodig geachte regeling te treffen.

4. Voor een regering namens welke een akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding of een kennisgeving van voorlopige toepassing wordt nedergelegd nadat de overeenkomst krachtens lid 1, lid 2 of lid 3 in werking is getreden, is de akte of de kennisgeving van kracht vanaf de datum van die nederlegging en, wat betreft kennisgevingen van voorlopige toepassing, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57, lid 1.

Artikel 59

Voorbehoud

Voorbehoud ten aanzien van bepalingen van deze overeenkomst is niet mogelijk.

Artikel 60

Uittreding uit de overeenkomst

1. Een lid kan na de inwerkingtreding van de overeenkomst te allen tijde uit de overeenkomst treden door de depositaris schriftelijk daarvan in kennis te stellen. Het lid stelt de Cacaoraad onmiddellijk in kennis van de maatregel die het heeft genomen.

2. De uittreding wordt van kracht negentig dagen na de ontvangst van de kennisgeving door de depositaris. Indien, doordat een lid uit de overeenkomst is getreden, het ledental van de overeenkomst niet meer voldoet aan de eisen die in artikel 58, lid 1, voor de inwerkingtreding van de overeenkomst zijn vastgesteld, komt de Cacaoraad in bijzondere zitting bijeen om de situatie te beoordelen en de nodige besluiten te nemen.

Artikel 61

Uitsluiting

Indien de Cacaoraad overeenkomstig artikel 51, lid 3, vaststelt dat een lid zijn verplichtingen krachtens de overeenkomst niet is nagekomen en besluit dat zulks de werking van de overeenkomst aanzienlijk schaadt, kan hij met bijzondere meerderheid van stemmen dat lid van de Organisatie uitsluiten. De Cacaoraad stelt de depositaris onmiddellijk van de uitsluiting in kennis. Negentig dagen na het besluit van de Cacaoraad houdt het lid op lid van de Organisatie te zijn.

Artikel 62

Vereffening van de rekeningen met uittredende of uitgesloten leden

De Cacaoraad stelt de vereffening van de rekeningen met een uittredend of uitgesloten lid vast. De Organisatie behoudt alle bedragen die reeds door een uitgetreden of uitgesloten lid zijn bepaald. Uitgetreden of uitgesloten leden blijven verplicht alle bedragen te betalen die aan de Organisatie verschuldigd zijn op het ogenblik waarop de uittreding of de uitsluiting van kracht wordt, met dien verstande echter dat, indien een overeenkomstsluitende partij een wijziging niet kan aanvaarden en daarom zijn deelneming in het kader van deze overeenkomst stopzet overeenkomstig artikel 64, lid 2, de Cacaoraad voor het vereffenen van de rekeningen een billijke regeling kan vaststellen.

Artikel 63

Looptijd, verlenging en beëindiging

1. Deze overeenkomst blijft van kracht tot het einde van het vijfde volledige cacaojaar na haar inwerkingtreding, tenzij zij wordt verlengd overeenkomstig lid 3 of vervroegd wordt beëindigd overeenkomstig lid 4.

2. Gedurende de looptijd van de overeenkomst kan de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen besluiten tot nieuwe onderhandelingen over de overeenkomst, teneinde de overeenkomst die als resultaat daarvan tot stand komt in werking te doen treden aan het einde van het in lid 1 bedoelde vijfde cacaojaar of aan het einde van een verlengingsperiode waartoe de Cacaoraad overeenkomstig lid 3 heeft besloten.

3. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen de overeenkomst geheel of gedeeltelijk verlengen met twee perioden van elk ten hoogste twee cacaojaren. De Cacaoraad stelt de depositaris van dergelijke verlengingen in kennis.

4. De Cacaoraad kan te allen tijde met bijzondere meerderheid van stemmen besluiten de overeenkomst te beëindigen. De beëindiging wordt van kracht op de datum die de Cacaoraad bepaalt, met dien verstande dat de verplichtingen van de leden krachtens artikel 26 blijven bestaan totdat aan de financiële verplichtingen met betrekking tot de werking van de overeenkomst is voldaan. De Cacaoraad stelt de depositaris van besluiten ter zake in kennis.

5. Wanneer de overeenkomst is beëindigd, op welke wijze ook, blijft de Cacaoraad zolang als nodig is bestaan met het oog op de liquidatie van de Organisatie, de vereffening van haar rekeningen en de overdracht van haar activa. De Cacaoraad beschikt gedurende die periode over de bevoegdheden die noodzakelijk zijn voor de afsluiting van alle bestuurlijke en financiële aangelegenheden.

6. In afwijking van artikel 60, lid 2, stelt een lid dat niet langer aan de overeenkomst als verlengd overeenkomstig dit artikel wenst deel te nemen, de depositaris en de Cacaoraad daarvan in kennis. Met ingang van de verlengingsperiode houdt dat lid op partij bij de overeenkomst de zijn.

Artikel 64

Wijzigingen

1. De Cacaoraad kan met bijzondere meerderheid van stemmen de overeenkomstsluitende partijen een wijziging van de overeenkomst aanbevelen. De wijziging wordt van kracht honderd dagen nadat de depositaris kennisgeving van aanvaarding heeft ontvangen van overeenkomstsluitende partijen die ten minste 75 % van de exporterende leden vertegenwoordigen en ten minste 85 % van de stemmen van de exporterende leden bezitten, en van overeenkomstsluitende partijen die ten minste 75 % van de importerende leden vertegenwoordigen en ten minste 85 % van de stemmen van de importerende leden bezitten, of op een latere datum die de Cacaoraad met bijzondere meerderheid van stemmen heeft bepaald. De Cacaoraad kan een termijn vaststellen waarbinnen de overeenkomstsluitende partijen de depositaris van hun aanvaarding van de wijziging in kennis dienen te stellen, en indien de wijziging op dat tijdstip niet van kracht is geworden, wordt zij geacht te zijn ingetrokken.

2. Leden namens welke op de datum waarop een wijziging van kracht wordt, geen kennisgeving van aanvaarding van een wijziging is gedaan, houden met ingang van die datum op aan de overeenkomst deel te nemen, tenzij de Cacaoraad besluit de voor aanvaarding vastgestelde periode voor die leden te verlengen, teneinde hen in staat te stellen hun interne procedures te voltooien. Dergelijke leden zijn door de wijziging niet gebonden tot zij kennisgeving van hun aanvaarding daarvan hebben gedaan.

3. Onmiddellijk na de aanneming van een aanbeveling voor een wijziging doet de Cacaoraad aan de depositaris afschriften van de tekst van de wijziging toekomen. De Cacaoraad verstrekt de depositaris de gegevens die nodig zijn om te bepalen of voldoende kennisgevingen van aanvaarding zijn ontvangen om de wijziging in werking te doen treden.

HOOFDSTUK XVII

AANVULLENDE BEPALINGEN EN OVERGANGSBEPALINGEN

Artikel 65

Speciaal reservefonds

1. Er wordt een Speciaal reservefonds ingesteld, dat uitsluitend is bedoeld om de kosten van de mogelijke liquidatie van de Organisatie te dekken. De Cacaoraad besluit hoe de rente die dit Fonds opbrengt, zal worden benut.

2. Het Speciaal reservefonds dat is ingesteld door de Cacaoraad krachtens de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 wordt overgedragen naar deze overeenkomst met het doel als omschreven in lid 1.

3. Een lid van deze overeenkomst dat geen lid was van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 is verplicht een bijdrage te storten in het Speciaal reservefonds. De bijdrage van een dergelijk lid wordt vastgesteld door de Cacaoraad aan de hand van het aantal stemmen van het desbetreffende lid.

Artikel 66

Andere aanvullende bepalingen en overgangsbepalingen

1. Deze overeenkomst wordt geacht de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 te vervangen.

2. Alle krachtens de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 door of namens de Organisatie of één van haar organen getroffen regelingen, die op de datum van inwerkingtreding van de overeenkomst van kracht zijn en waarin niet is bepaald dat zij op die datum verstrijken, blijven van kracht tenzij zij krachtens de overeenkomst worden gewijzigd.

BIJLAGE A

Cacao-uitvoer [a] berekend voor de toepassing van lid 58 (inwerkingtreding)

Land [b]		1996/97	1997/98	1998/99	Gemiddelde over drie jaar 1996/97-1998/99	
		(ton)	(ton)	(ton)	(ton)	(aandeel)
Ivoorkust	m	1 080 296	1 162 008	1 325 710	1 189 338	47,72 %
Ghana	m	323 906	381 174	409 578	371 553	14,91 %
Indonesië		321 431	304 558	379 181	335 057	13,44 %
Nigeria	m	145 670	133 784	189 311	156 255	6,27 %
Kameroen	m	115 373	110 334	119 834	115 180	4,62 %
Maleisië	m	89 201	57 761	71 705	72 889	2,92 %
Ecuador	m	107 965	24 069	69 897	67 310	2,70 %
Brazilië	m	59 770	58 972	16 736	45 159	1,81 %
Dominicaanse Republiek	m	43 712	56 328	22 120	40 720	1,63 %
Papoea-Nieuw-Guinea	m	28 220	25 727	35 206	29 718	1,19 %
Venezuela	m	10 162	8 133	9 624	9 306	0,37 %
Togo	m	9 000	5 924	6 849	7 258	0,29 %
Guinee		6 260	9 000	5 090	6 783	0,27 %
Peru	m	6 865	7 302	4 699	6 289	0,25 %
Equatoriaal-Guinea		3 630	5 240	4 140	4 337	0,17 %
São Tomé en Príncipe	m	2 850	3 520	4 600	3 657	0,15 %
Salomonseilanden		3 729	4 036	2 680	3 482	0,14 %
Haïti		4 070	3 275	1 682	3 009	0,12 %
Sierra Leone	m	4 100	2 110	2 700	2 970	0,12 %
Tanzania		3 200	3 160	2 410	2 923	0,12 %
Democratische Republiek Congo		2 500	2 600	2 460	2 520	0,10 %
Madagaskar		1 853	3 187	2 482	2 507	0,10 %
Honduras		2 737	1 679	2 766	2 394	0,10 %
Costa Rica		3 746	2 476	– 936	1 762	0,07 %
Liberia		670	1 980	2 000	1 550	0,06 %
Oeganda		1 260	710	2 030	1 333	0,05 %
Vanuatu		960	1 207	1 416	1 194	0,05 %
Grenada	m	1 020	1 134	966	1 040	0,04 %
Congo		870	1 085	950	968	0,04 %
Jamaica	m	1 248	1 034	496	926	0,04 %
Colombia		5 567	804	– 3 809	854	0,03 %
Trinidad en Tobago	m	809	973	615	799	0,03 %
Gabon	m	700	542	668	637	0,03 %
Cuba		387	466	179	344	0,01 %
Dominica		230	165	100	165	0,01 %
Nicaragua		98	49	159	102	—
Belize		40	140	50	77	—
Benin	m	– 5	193	– 5	61	—
Fiji		50	20	105	58	—
Saint Lucia		1	22	2	8	—
Samoa		7	2	—	3	—
Totaal [c]		2 394 158	2 386 883	2 696 446	2 492 496	100,00 %

Aantekeningen:

[a] Gemiddelde over drie jaar (1996/97 t/m 1998/99) van de netto-uitvoer van cacaobonen plus de netto-uitvoer van cacaoproducten omgezet in cacaobonenequivalent volgens de volgende conversiecoëfficiënten: cacaoboter 1,33; cacaokoeken en cacaopoeder 1,18; cacaomassa/-extract 1,25.

[b] Uitsluitend landen die zelf cacao hebben uitgevoerd in de periode 1996/97-1998/99 volgens de gegevens van het secretariaat van de ICCO.

[c] Door afrondingsverschillen is het totaal niet altijd de precieze som van de opgetelde cijfers.

m Lid van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 op 31 januari 2001.

– De waarde is nul, verwaarloosbaar of lager dan de gebruikte eenheid.

Bron: Internationale Cacao-organisatie, Quarterly Bulletin of Cocoa Statistics, vol. XXVII, nr. 1, cacaojaar 2000/2001.

BIJLAGE B

Cacao-invoer [a] berekend voor de toepassing van lid 58 (inwerkingtreding)

Land [b]		1996/97	1997/98	1998/99	Gemiddelde over drie jaar 1996/97-1998/99	
		(ton)	(ton)	(ton)	(ton)	(aandeel)
Verenigde Staten		595 346	680 584	652 266	642 732	19,20 %
Duitsland	m	449 538	449 604	364 642	421 261	12,59 %
Nederland	m	505 869	361 629	385 815	417 771	12,48 %
Frankrijk	m	278 958	278 264	314 113	290 445	8,68 %
Verenigd Koninkrijk	m	223 194	243 177	309 038	258 470	7,72 %
België/Luxemburg	m	152 423	143 102	117 878	137 801	4,12 %
Italië	m	113 478	116 406	111 943	113 942	3,40 %
Spanje	m	95 622	123 784	107 130	108 845	3,25 %
Canada		91 592	112 974	101 293	101 953	3,05 %
Russische Federatie	m	92 945	98 261	81 676	90 961	2,72 %
Japan	m	90 530	75 848	82 532	82 970	2,48 %
Singapore		72 305	70 593	76 699	73 199	2,19 %
Polen		55 374	52 656	61 167	56 399	1,69 %
Zwitserland	m	50 683	45 992	53 261	49 979	1,49 %
Australië		46 378	45 812	51 475	47 888	1,43 %
China		37 038	33 908	35 075	35 340	1,06 %
Oostenrijk	m	31 906	34 118	35 848	33 957	1,01 %
Argentinië		31 897	34 857	33 864	33 539	1,00 %
Turkije		26 443	24 559	21 945	24 316	0,73 %
Zweden	m	21 687	21 098	20 591	21 125	0,63 %
Tsjechië	m	19 488	17 335	14 551	17 125	0,51 %
Estland		29 615	26 394	– 6 850	16 386	0,49 %
Denemarken	m	13 280	16 937	17 043	15 753	0,47 %
Ierland	m	16 003	15 340	15 048	15 464	0,46 %
Zuid-Afrika		17 587	13 717	13 359	14 888	0,44 %
Filipijnen		15 711	13 636	15 257	14 868	0,44 %
Oekraïne		9 584	18 684	15 017	14 428	0,43 %
Mexico [c]		7 889	11 694	22 036	13 873	0,41 %
Thailand		15 242	13 446	12 888	13 859	0,41 %
Hongarije	m	12 683	13 893	12 893	13 156	0,39 %
Republiek Korea		14 776	9 999	12 574	12 450	0,37 %
Finland	m	12 110	11 020	10 147	11 092	0,33 %
Griekenland	m	6 863	14 065	12 124	11 017	0,33 %
Chili		9 622	11 004	9 972	10 199	0,30 %
Noorwegen	m	9 349	8 755	9 225	9 110	0,27 %
Roemenië		8 943	9 226	8 194	8 788	0,26 %
Nieuw-Zeeland		8 585	8 322	9 231	8 713	0,26 %
Slowakije	m	8 846	9 080	8 176	8 701	0,26 %
Israël		8 995	9 347	7 628	8 657	0,26 %
Egypte	m	5 893	6 290	8 841	7 008	0,21 %
Joegoslavië		6 656	4 704	4 032	5 131	0,15 %
Kroatië		4 579	4 670	2 873	4 041	0,12 %
Algerije		2 237	4 024	5 027	3 763	0,11 %
Bulgarije		2 993	2 980	4 979	3 651	0,11 %
Portugal	m	3 605	3 714	3 574	3 631	0,11 %
Litouwen		3 742	3 968	3 006	3 572	0,11 %
Wit-Rusland		2 647	3 362	3 582	3 197	0,10 %
Syrië		1 602	4 968	2 828	3 133	0,09 %
Iran		2 548	4 079	1 998	2 875	0,09 %
Hongkong		1 666	3 183	3 371	2 740	0,08 %
India [c]		1 389	2 677	3 386	2 484	0,07 %
Marokko		2 416	2 611	1 932	2 320	0,07 %

Land [b]	1996/97	1997/98	1998/99	Gemiddelde over drie jaar 1996/97-1998/99	
	(ton)	(ton)	(ton)	(ton)	(aandeel)
Letland	2 469	2 626	1 653	2 249	0,07 %
Tunesië	1 713	1 598	2 282	1 864	0,06 %
Saoedi-Arabië	944	2 333	2 070	1 782	0,05 %
Uruguay	1 402	1 377	1 633	1 471	0,04 %
Libanon	1 004	1 169	1 370	1 181	0,04 %
Kazachstan	1 572	1 066	898	1 179	0,04 %
Slovenië	873	1 079	1 433	1 128	0,03 %
Voorm. Joegosl. Rep. Macedonië	1 343	819	801	988	0,03 %
Jordanië	646	1 114	960	907	0,03 %
IJsland	613	965	602	727	0,02 %
Kenia	476	1 075	489	680	0,02 %
Vietnam	413	566	885	621	0,02 %
Pakistan	483	389	885	586	0,02 %
Moldavië	635	474	548	552	0,02 %
Panama [c]	393	304	229	309	0,01 %
Cyprus	318	304	304	309	0,01 %
Bolivië	158	188	505	284	0,01 %
Sri Lanka [c]	176	302	355	278	0,01 %
Oezbekistan	87	133	173	131	—
Zimbabwe	54	141	142	112	—
Libië	59	42	224	108	—
Albanië	83	116	122	107	—
Guatemala [c]	– 29	– 38	376	103	—
Bosnië-Herzegovina	116	53	135	101	—
Georgië	100	100	100	100	—
Malta	49	40	56	48	—
El Salvador	24	18	71	38	—
Zambië	24	—	48	24	—
Saint Vincent en de Grenadines	13	5	18	12	—
Barbados	12	9	5	9	—
Totaal [d]	3 366 573	3 368 717	3 305 565	3 346 952	100,00 %

Aantekeningen:

[a] Gemiddelde over drie jaar (1996/97 t/m 1998/99) van de netto-invoer van cacaobonen plus de netto-invoer van cacaoproducten omgezet in cacaobonenequivalent volgens de volgende conversiecoëfficiënten: cacaoboter 1,33; cacaokoeken en cacaopoeder 1,18; cacaomassa/-extract 1,25.

[b] Uitsluitend landen die zelf cacao hebben ingevoerd in de periode 1996/97-1998/99 volgens de gegevens van het secretariaat van de ICCO.

[c] Land dat ook als exporterend land kan worden beschouwd.

[d] Door afrondingsverschillen is het totaal niet altijd de precieze som van de opgetelde cijfers.

m Lid van de Internationale Cacao-overeenkomst van 1993 op 31 januari 2001.

– De waarde is nul, verwaarloosbaar of lager dan de gebruikte eenheid.

Bron: Internationale Cacao-organisatie, Quarterly Bulletin of Cocoa Statistics, vol. XXVII, nr. 1, cacaojaar 2000/2001.

BIJLAGE C

Producerende landen die uitsluitend of gedeeltelijk edelcacao exporteren

Costa Rica

Dominica

Ecuador

Grenada

Indonesië

Jamaica

Madagaskar

Panama

Papoea-Nieuw-Guinea

Saint Lucia

Saint Vincent en de Grenadines

Samoa

São Tomé en Príncipe

Sri Lanka

Suriname

Trinidad en Tobago

Venezuela

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de financiering van bepaalde activiteiten van Europol in het kader van de samenwerking inzake terrorismebestrijding

(2002/C 331 E/23)

COM(2002) 439 def. — 2002/0196(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 31 juli 2002)

TOELICHTING

1. **Inleiding**

In artikel B5-822 van begroting 2002 van de Europese Unie is een krediet van 5 miljoen euro ingeschreven om Europol de nodige middelen te verschaffen ter versterking en coördinatie van het optreden van de lidstaten inzake de bestrijding van het terrorisme, en ter dekking van de kosten voor de oprichting van een crisiscentrum en het opzetten van communicatiesystemen ([1]).

Dit krediet is opgenomen in hoofdstuk B0-40 (voorzieningen) in afwachting van de vaststelling van een basisbesluit dat voorziet in de financiering van activiteiten van Europol door de begroting van de Europese Unie. De onderhavige beschikking strekt tot de besteding van dit krediet.

De diensten van de Commissie hebben een voorstel voor een beschikking van de Raad opgesteld, dat de wettelijke basis voor de aanwending van de fondsen moet vormen en dat tevens de activiteiten beschrijft die met deze fondsen zullen worden gefinancierd. De in de tekst aangegeven activiteiten zijn vastgesteld op basis van de voorstellen van Europol.

Volgens de door Europol verstrekte financiële gegevens zullen de kosten voor het aanvatten van deze activiteiten 3 038 600 euro bedragen, wat aanzienlijk lager is dan het gereserveerde krediet.

2. **Beschikking van de Raad: Artikelen**

Artikel 1 (voorwerp van de beschikking)

Artikel 1 bepaalt de door Europol te nemen maatregelen (opgenomen in de bijlage) om de bestrijding van het terrorisme te versterken en beter te coördineren. De bijlage vormt een integrerend onderdeel van de tekst van de beschikking.

Artikel 2 (soorten uitgaven)

Artikel 2 classificeert de krachtens deze bepaling toegewezen kosten als werkingskosten.

Artikel 3 (systeem van opvolging en beoordeling)

Dit artikel legt een systeem vast voor de follow-up van de genomen maatregelen door middel van driemaandelijkse verslagen aan de Commissie. Het Europees Parlement en de Raad worden ook jaarlijks door de Commissie geïnformeerd over de voortgang van de werkzaamheden.

Artikel 4 (inwerkingtreding)

De beschikking treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking.

Bijlage

De bijlage beschrijft kort de door Europol voorgestelde activiteiten. Dit zijn:

([1]) PB L 29 van 31.1.2002, blz. 1046.

— Het opzetten van een netwerk voor gegevensverwerking waarmee in real time gegevens kunnen worden uitgewisseld over de kenmerken van voor de uitvoering van terroristische acties gebruikte explosieven.

— Het opzetten van een communicatiesysteem voor de snelle uitwisseling van informatie tussen de speciale interventie-eenheden van politie.

— Het opzetten van een operationeel coördinatiecentrum bij Europol ter ondersteuning van de lidstaten bij anti-terroristische acties of situaties. Dit centrum zal indien nodig door de lidstaten kunnen worden gebruikt als centrum voor communicatie, controle, bevelvoering en onderzoek.

— Het ontwikkelen van een Europese methodologie voor de analyse van terroristische dreigingen en risico's.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, en met name op artikel 30, lid 2, sub a) en b), en artikel 34, lid 2, sub c),

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Krachtens artikel 29 van het Verdrag betreffende de Europese Unie heeft deze tot doel de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid een hoog niveau van zekerheid te verschaffen door de ontwikkeling van gezamenlijk optreden van de lidstaten, inzonderheid op het gebied van de bestrijding van het terrorisme.

(2) Terrorisme vormt een van de ernstigste bedreigingen van het leven en de veiligheid van de burgers, de democratie, de vrije uitoefening van de mensenrechten en de economische en sociale ontwikkeling.

(3) In de conclusies van de Europese Raad van Tampere is opgeroepen tot een grotere samenwerking tussen de autoriteiten van de lidstaten en Europol op het gebied van voorkoming, analyse en onderzoek van criminaliteit, waaronder het terrorisme, op het niveau van de Unie.

(4) De Europese Raad van 21 september 2001 heeft als antwoord op de aanslagen op de Verenigde Staten een actieplan van de Europese Unie opgesteld en verzocht om de vaststelling van effectieve maatregelen ter versterking van de politiesamenwerking bij de bestrijding van het terrorisme.

(5) Volgens de Europol-Overeenkomst [1] heeft Europol tot taak de bevoegde diensten van de lidstaten en hun samenwerking doeltreffender te maken, met name wat betreft het voorkomen en bestrijden van terrorisme. Ook het kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 inzake terrorismebestrijding [2] verwijst naar de bevoegdheid van Europol voor het behandelen van strafbare feiten die zijn gepleegd of mogelijk zullen worden gepleegd in het kader van terroristische activiteiten.

BESLUIT:

Artikel 1

De in de bijlage vermelde acties worden door Europol uitgevoerd in het kader van een verscherping en een betere coördinatie van de bestrijding van het terrorisme.

Artikel 2

De uitgaven voor de tenuitvoerlegging van deze beschikking worden beschouwd als beleidsuitgaven in de zin van artikel 41, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Artikel 3

1. Europol legt de Commissie elke drie maanden een verslag voor betreffende de stand van zaken van de in de bijlage vermelde activiteiten.

2. Een keer per jaar brengt Europol aan de Commissie gedetailleerd verslag uit over het geheel van de op basis van de onderhavige beschikking uitgevoerde activiteiten.

3. De Commissie brengt jaarlijks verslag uit aan het Europees Parlement en de Raad over de door Europol op basis van de onderhavige beschikking ondernomen acties. Het eerste verslag wordt vóór 31 januari 2003 overgelegd.

Artikel 4

Deze beschikking treedt in werking op de dag volgend op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

[1] PB C 316 van 27.11.1995, blz. 2.

[2] PB L 164 van 22.6.2002, blz. 3.

BIJLAGE

TE FINANCIEREN ACTIVITEITEN

Project 1: Datanetwerk van de Europese Unie inzake bommen

Omschrijving: Een database inzake bommen voor de gehele Europese Unie, toegankelijk vanuit werkstations in het Communicatienetwerk voor Terrorismebestrijding (een nog uitbreidbaar beveiligd communicatienetwerk voor de uitwisseling in „real time" van vertrouwelijke operationele gegevens betreffende alle informatie en inlichtingen inzake terrorismebestrijding). De lidstaten zullen in „real time" gegevens over explosieven kunnen uitwisselen en doorgeven.

Rechtvaardiging: De rechtshandhavingsinstanties moeten onmiddellijk toegang kunnen hebben tot technische data uit de hele Europese Unie wanneer zij worden geconfronteerd met bommeldingen of incidenten met bommen. Het gebruik van de bommendatabase van de Europese Unie kan helpen om terroristen op basis van hun modus operandi te identificeren, en kan uiteindelijk levens redden en eigendommen beschermen door een snelle en doelgerichte reactie bij incidenten.

Verwachte resultaten: Een datanetwerk inzake bommen van de Europese Unie zal bijdragen tot de bescherming van levens en eigendommen van de burgers van de Unie en tot een onderlinge afstemming van werkmethodes op dit gebied binnen de Unie.

Begroting: De totale uitgaven voor uitrusting, onderhoud, opleiding en reis- en werkingskosten voor een dergelijk datanetwerk inzake bommen worden begroot op ongeveer 1 700 000 euro.

Project 2: Communicatienetwerk voor Speciale Interventieteams

Omschrijving: Beveiligde communicatie, met inbegrip van mobiele verbindingen, voor het snel versturen van informatie ter ondersteuning van de Speciale Interventieteams van de lidstaten, die onder grote tijdsdruk opereren bij de behandeling van terroristische incidenten. De planning en voorbereiding van interventies bij terroristische incidenten zal worden vergemakkelijkt doordat een snelle en veilige manier om deze informatie (bijv. ingesproken berichten, tekeningen, video, tekst, vingerafdrukken) door te geven, beschikbaar is.

Rechtvaardiging: Dit project is noodzakelijk om de Speciale Interventieteams in staat te stellen bij terroristische dreigingen of incidenten op een snelle, betrouwbare en veilige wijze informatie uit te wisselen.

Verwachte resultaten: De oprichting van een communicatienetwerk voor Speciale Interventieteams voor de uitwisseling van relevante informatie. Een snelle, efficiënte en veilige uitwisseling van informatie kan als resultaat hebben dat de Speciale Interventieteams beter in staat zullen zijn om het leven van burgers van de Europese Unie te redden.

Begroting: De uitgaven voor uitrusting, onderhoud, opleiding en reiskosten voor het opzetten van een dergelijk systeem worden begroot op engeveer 500 000 euro.

Project 3: Controlecentrum

Omschrijving: Speciaal uitgeruste lokalen vanwaar de lidstaten bij ernstige terroristische incidenten en crisissituaties faciliteiten hebben voor het versturen van berichten, het uitwisselen van inlichtingen en bevelvoering en controle. De lokalen zouden bij Europol gevestigd zijn en bestaan uit een controlekamer, coördinatiekamer, vergaderkamer, analysekamer, een archief en een technische ruimte. Zij zouden ook het communicatienetwerk voor terrorismebestrijding en een computernetwerk omvatten.

Rechtvaardiging: Een controlecentrum dat instaat voor de internationale uitwisseling van informatie zou noodzakelijk zijn bij ernstige terroristische incidenten, inzonderheid incidenten waarbij (nucleaire, biologische, chemische, radiologische) massavernietigingswapens worden ingezet. In de nasleep van de aanslagen van 11 september heeft Europol moeten zorgen voor antwoorden en verzoeken over InfoEx, analyse van dreigingen, veiligheidsmaatregelen en andere verslagen.

Verwachte resultaten: Dergelijke faciliteiten voor coördinatie en communicatie zouden garanderen dat er een alarmeringsnetwerk is dat kan zorgen voor de uitwisseling van informatie over terroristische activiteiten of incidenten in „real time". Het communicatienetwerk zou het Controlecentrum van Europol verbinden met de nationale beheerscentra in de lidstaten.

Begroting: De uitgaven voor uitrusting, onderhoud, opleiding en reiskosten voor het opzetten van het controlecentrum worden begroot op ongeveer 500 000 euro.

Project 4: Ontwikkeling van een gemeenschappelijke methode voor de analyse van terroristische dreigingen en risico's

Omschrijving: Europol en de lidstaten staan in voor de analyse van dreigingen en risico's inzake terrorisme. De gebeurtenissen van 11 september hebben aangetoond dat deze analyses grondig moeten worden voorbereid. Specialisten uit de lidstaten en van Europol zouden daarom moeten samenkomen om afspraken te maken over een gemeenschappelijke, strikte methode voor de voorbereiding van dergelijke analyses van dreigingen en risico's. Dit zal gebeuren in de vorm van seminaries.

Rechtvaardiging: Een gemeenschappelijke en strikte methode zou leiden tot een betere analyse van dreigingen en risico's in de lidstaten en in de Europese Unie in het algemeen, wat op zijn beurt zou leiden tot een betere planning van activiteiten inzake terrorismebestrijding en een betere aanwending van de middelen voor projecten inzake de bestrijding van terrorisme en de georganiseerde misdaad in de Europese Unie.

Verwachte resultaten: Een voor de gehele Europese Unie vastgelegde methode voor de analyse van dreigingen en risico's inzake terrorisme.

Begroting: De totale uitgaven (sprekers, reiskosten, catering, vertaling, personeel, algemene onkosten e.a.) voor de seminaries worden begroot op 336 800 euro.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op de invoer van bepaalde hulpstukken voor buisleidingen, van ijzer of van staal, uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije

(2002/C 331 E/24)

COM(2002) 447 def.

(Door de Commissie ingediend op 2 augustus 2002)

TOELICHTING

Op 1 juni 2001 heeft de Commissie een antidumpingonderzoek geopend naar de invoer in de Gemeenschap van bepaalde hulpstukken voor buisleidingen, van ijzer of van staal, uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije.

Uit dit onderzoek bleek dat er sprake was van dumping met schadelijke gevolgen. De Commissie stelde daarom bij Verordening (EG) nr. 358/2002 voorlopige antidumpingrechten in op de invoer van deze producten. Zij aanvaardde ook een verbintenis die werd aangeboden door een producent/exporteur in Slowakije.

Bijgaand voorstel voor een verordening van de Raad is gebaseerd op de definitieve bevindingen inzake dumping, schade, oorzakelijk verband en het belang van de Gemeenschap. Zij bevestigen de voorlopige bevindingen.

Er wordt derhalve voorgesteld dat de Raad zijn goedkeuring hecht aan bijgaand voorstel voor een verordening, die uiterlijk op 27 augustus 2002 in het Publicatieblad zou moeten worden bekendgemaakt.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap [1], inzonderheid op artikel 9,

Gezien het voorstel dat de Commissie na overleg in het Raadgevend Comité heeft ingediend,

Overwegende hetgeen volgt:

A. VOORLOPIGE MAATREGELEN

(1) De Commissie heeft bij Verordening (EG) nr. 358/2002 [2] (de „voorlopige verordening") een voorlopig antidumpingrecht ingesteld op de invoer van bepaalde hulpstukken voor busleidingen, van ijzer of van staal, die onder GN-codes ex 7307 93 11, ex 7307 93 19, ex 7307 99 30 en ex 7307 99 90 vallen en van oorsprong zijn uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije.

(2) Er zij aan herinnerd dat het onderzoek naar dumping en schade betrekking had op de periode van 1 april 2000 tot 31 maart 2001 („onderzoektijdvak" of „OT"). Het onderzoek naar de ontwikkelingen die relevant zijn voor de schadebeoordeling, had betrekking op de periode van 1 januari 1996 tot 31 maart 2001 („de beoordelingsperiode").

B. VERVOLG VAN DE PROCEDURE

(3) Na de instelling van de voorlopige antidumpingmaatregelen op de invoer van bepaalde hulpstukken voor buisleidingen uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije hebben verschillende belanghebbenden hierover schriftelijk opmerkingen gemaakt. De partijen die hierom verzochten, kregen ook de gelegenheid te worden gehoord.

(4) De Commissie is verder gegaan met het verzamelen en verifiëren van alle gegevens die zij noodzakelijk achtte voor het vaststellen van haar definitieve bevindingen.

(5) Alle partijen werden in kennis gesteld van de voornaamste feiten en overwegingen op grond waarvan de Commissie voornemens was de instelling van definitieve antidumpingrechten en de definitieve inning van de uit hoofde van het voorlopige recht als zekerheid gestelde bedragen aan te bevelen. De Commissie heeft tevens laten weten binnen welke termijn hierover opmerkingen konden worden gemaakt.

[1] PB L 56 van 6.3.1996, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2238/2000 (PB L 257 van 11.10.2000, blz. 2).

[2] PB L 56 van 27.2.2002, blz. 4.

(6) De mondelinge en schriftelijke opmerkingen van de partijen werden in overweging genomen en de voorlopige bevindingen werden, waar nodig, dienovereenkomstig aangepast.

C. **PRODUCT EN SOORTGELIJK PRODUCT**

(7) Aangezien hierover geen opmerkingen werden ontvangen, worden de productomschrijving en de definitie van soortgelijk product in de overwegingen 9 tot en met 12 van de voorlopige verordening bevestigd.

D. **DUMPING**

1. **Algemene methode**

(8) Aangezien hierover geen opmerkingen werden ontvangen, wordt de algemene methode voor de vaststelling van de dumpingmarges in de overwegingen 15 tot en met 28 van de voorlopige verordening bevestigd.

2. **Dumpingmarges**

(9) Aangezien hierover geen opmerkingen werden ontvangen, worden de wijze waarop de normale waarde en de uitvoerprijs voor Tsjechië, Maleisië, de Republiek Korea en Slowakije werden vastgesteld en vergeleken alsook de wijze waarop de status van markteconomie en het referentieland voor Rusland werden vastgesteld in de overwegingen 29 tot en met 60 van de voorlopige verordening, bevestigd.

(10) De definitieve dumpingmarges, uitgedrukt als een percentage van de invoerprijs cif grens Gemeenschap, worden als volgt bevestigd:

Land	Onderneming	Dumpingmarge
Tsjechië	Mavet a.s., Trebic	17,6 %
	Bovex s.r.o.	22,4 %
Maleisië	Anggerik Laksana Sdn Bhd	59,2 %
Republiek Korea		83,9 %
Slowakije	Bohus s.r.o.	7,7 %
	Zeleziarne Podbrezova a.s.	15,0 %
Rusland		43,3 %

E. **BEDRIJFSTAK VAN DE GEMEENSCHAP**

(11) Aangezien hierover geen opmerkingen werden ontvangen, worden de voorlopige bevindingen in verband met de vaststelling van de bedrijfstak van de Gemeenschap in de overwegingen 61 en 62 van de voorlopige verordening bevestigd.

F. **SCHADE**

1. **Verbruik in de Gemeenschap**

(12) Aangezien hierover geen nieuwe informatie werd ontvangen, worden de voorlopige bevindingen in verband met het verbruik in de Gemeenschap in de overwegingen 63 en 64 van de voorlopige verordening bevestigd.

2. **Invoer uit de betrokken landen**

Cumulatieve beoordeling van de gevolgen van de betrokken invoer, ingevoerde hoeveelheden, marktaandeel en prijzen

(13) In de voorlopige verordening werd geconcludeerd dat de invoer uit de betrokken landen cumulatief moest worden beoordeeld, omdat aan de criteria van artikel 3, lid 4, van de basisverordening was voldaan. De dumpingmarges die bij invoer werden vastgesteld, lagen immers voor alle betrokken landen boven het minimis-niveau, de ingevoerde hoeveelheden waren niet verwaarloosbaar en een cumulatieve beoordeling werd passend geacht vanwege de concurrentie tussen de ingevoerde goederen onderling en tussen de ingevoerde goederen en het soortgelijk product van de Gemeenschap. Dat de concurrentieomstandigheden vergelijkbaar waren, werd bewezen door het feit dat de ingevoerde en de door de bedrijfstak van de Gemeenschap vervaardigde hulpstukken soortgelijk waren en dat zij via dezelfde verkoopkanalen tegen vergelijkbare handelsvoorwaarden werden verkocht. Voorts was de invoer uit alle betrokken landen omvangrijk, wat voor elk van hen in een aanzienlijk marktaandeel resulteerde (stijgingen tussen 1996 en het OT), terwijl de prijzen van de bedrijfstak van de Gemeenschap aanzienlijk werden onderboden, waardoor er een neerwaartse druk werd op uitgeoefend.

(14) Aangezien over deze aspecten geen nieuwe informatie werd ontvangen, worden de voorlopige bevindingen in de overwegingen 65 tot en met 67 van de voorlopige verordening bevestigd.

Prijsonderbieding

(15) Eén Slowaakse producent/exporteur betwistte de door de Commissie gehanteerde methode voor de berekening van de prijsonderbiedingsmarges. Meer in het bijzonder verzette hij zich tegen het zogenoemde „zeroing", waarbij de positieve marges voor de soorten waarbij sprake is van overbieding, niet in aanmerking worden genomen. Dit argument steunt op de conclusies van de WTO-Beroepsinstantie [1] in de zaak van het beddenlinnen, waarin, op basis van de feiten in die zaak, werd geoordeeld dat bij de vaststelling van dumpingmarges, wat de Commissie in dat geval had gedaan door de gewogen gemiddelde normale waarde te vergelijken met de door haar vastgestelde gewogen gemiddelde uitvoerprijs, de praktijk van het „zeroing" onverenigbaar is met artikel 2.4.2 van de WTO-Antidumpingovereenkomst.

[1] Europese Gemeenschappen — Antidumpingrechten op de invoer van katoenachtig beddenlinnen uit India, WT/DS/AB/R, 1.3.2001.

(16) In dit verband zij erop gewezen dat de WTO-Beroepsinstantie de praktijk van het „zeroing" uitsluitend heeft onderzocht wanneer deze wordt toegepast bij de vaststelling van dumpingmarges. Bovendien zijn in de WTO-Antidumpingovereenkomst geen eisen vastgelegd inzake de methode voor de berekening van prijsonderbieding.

(17) Aangezien er slechts voor zeer weinig soorten géén prijsonderbieding werd vastgesteld, heeft de „zeroing"-methode in dit geval hoe dan ook niet tot sterk afwijkende resultaten geleid: het verschil bij het al dan niet toepassen van de methode bedraagt minder dan 1 %. De onderbiedingsmarges zouden met andere woorden aanzienlijk blijven, ook als de „zeroing"-methode niet werd toegepast. Dit argument moest derhalve worden verworpen.

(18) De bedrijfstak van de Gemeenschap betoogde dat er voor de vaststelling van de prijsonderbiedingsmarge geen correcties voor het handelsstadium moesten worden toegepast, omdat zowel de producenten/exporteurs als de bedrijfstak van de Gemeenschap aan dezelfde categorie van klanten leverden en dus in hetzelfde handelsstadium actief waren. Voorts stelde zij dat dientengevolge uitsluitend een correctie voor inklaringskosten mocht worden toegepast.

(19) Uit een verdere analyse van de beschikbare informatie bleek dat zowel de bedrijfstak van de Gemeenschap als de producenten/exporteurs doorgaans aan hetzelfde soort klanten in de Gemeenschap leverden, namelijk groothandelaars. Deze bevinding werd tevens onderbouwd door het feit dat de drie medewerkende niet-gelieerde importeurs, die als groothandelaars bedrijvig zijn, het betrokken product van zowel de bedrijfstak van de Gemeenschap als de producenten/exporteurs van de betrokken landen afnamen. Dit argument werd derhalve aanvaard en de onderbiedingsmarges werden dienovereenkomstig herzien. De herziene correctie was beperkt tot een bedrag dat uitsluitend de inklaringskosten dekte, op basis van de informatie die door de medewerkende niet-gelieerde importeurs werd verstrekt.

(20) De bedrijfstak van de Gemeenschap zette voorts een vraagteken bij het niveau van de onderbiedingsmarge die voor een van de Slowaakse producenten/exporteurs was berekend. Zij stelde dat het onderbiedingsniveau in kwestie niet consistent was met het gemiddelde prijsniveau volgens de internationale handelsstatistieken en de marktinformatie.

(21) De berekeningen van de prijsonderbiedingsmarges werden dienovereenkomstig herzien en er bleek een administratieve fout te zijn geslopen in de berekening van de uitvoerprijs die was gebruikt voor de vaststelling van de onderbiedingsmarge van deze producent/exporteur. De marge werd derhalve aangepast.

(22) Rekening houdende met het bovenstaande zijn de definitieve herziene gewogen gemiddelde prijsonderbiedingsmarges per land, uitgedrukt als een percentage van de prijzen van de bedrijfstak van de Gemeenschap, als volgt:

— Tsjechië: van 19 % tot 21 %

— Maleisië: van 52 % tot 72 %

— Rusland: 26 %

— Republiek Korea: 23 %

— Slowakije: van 15 tot 36 %.

3. **Situatie van de bedrijfstak van de Gemeenschap**

(23) Er zij aan herinnerd dat de instelling van de maatregelen tegen China, Kroatië en Thailand positieve gevolgen had voor de economische situatie van de bedrijfstak van de Gemeenschap. De meeste schade-indicatoren gaven van 1996 tot 1998 een positieve ontwikkeling te zien. De productie, de bezettingsgraad van de productiecapaciteit en de verkochte hoeveelheden stegen, hetgeen resulteerde in een groter marktaandeel en een stijging van de werkgelegenheid. De indicatoren voor de winstgevendheid zoals de winsten/verliezen uitgedrukt als een percentage van de omzet, de rentabiliteit van de investeringen en de cashflow gaven ook een gunstige ontwikkeling te zien. De economische situatie van de bedrijfstak van de Gemeenschap ging er na 1998 echter in het algemeen op achteruit: terwijl de productie betrekkelijk stabiel bleef en de bezettingsgraad, de werkgelegenheid en de lonen enigszins stegen, gaven cruciale indicatoren zoals de verkochte hoeveelheden en het marktaandeel, de winstgevendheid, de rentabiliteit van de investeringen, de cashflow en de prijzen een daling te zien. Op basis van het bovenstaande en de bevindingen inzake productiviteit, investeringen, groei en omvang van de dumping werd derhalve voorlopig geconcludeerd dat de bedrijfstak van de Gemeenschap aanmerkelijke schade leed.

(24) Aangezien geen opmerkingen terzake werden ontvangen, worden de feiten en de cijfers in de overwegingen 72 tot en met 87 van de voorlopige verordening bevestigd.

4. **Conclusie inzake schade**

(25) Aangezien er, naast het bovenstaande, geen verdere opmerkingen over de bevindingen werden ontvangen, wordt de conclusie in overweging 88 van de voorlopige verordening bevestigd.

G. **OORZAKELIJK VERBAND**

(26) Aangezien geen nieuwe informatie terzake werd ontvangen, worden de bevindingen en de conclusie in de overwegingen 89 tot en met 97 van de voorlopige verordening bevestigd.

H. **BELANG VAN DE GEMEENSCHAP**

(27) Aangezien geen nieuwe informatie terzake werd ontvangen, worden de bevindingen en de conclusie in de overwegingen 98 tot en met 111 van de voorlopige verordening bevestigd.

I. **DEFINITIEVE ANTIDUMPINGMAATREGELEN**

1. **Schademarge**

(28) Overeenkomstig de in overwegingen 112 tot en met 115 van de voorlopige verordening uiteengezette methode werd berekend op welk niveau de schade wordt opgeheven, teneinde vast te stellen op welk niveau de definitieve maatregelen moeten worden ingesteld.

(29) Eén producent/exporteur betoogde dat het niveau van de winstmarge van 5 % op basis waarvan de niet-schadelijke prijs voor de bedrijfstak van de Gemeenschap was vastgesteld, te hoog was. Hij voerde ook aan dat dit niveau in de mededeling onvoldoende werd toegelicht.

(30) Wat het eerste argument betreft, zij eraan herinnerd dat, gezien de negatieve gevolgen die het prijsdrukkende effect van de invoer met dumping voor de winstgevendheid van de bedrijfstak van de Gemeenschap heeft (zoals in overweging 71 van de voorlopige verordening is uiteengezet), de niet-schadelijke prijs berekend werd op basis van een winstniveau dat de bedrijfstak van de Gemeenschap redelijkerwijs had kunnen behalen indien er geen sprake was geweest van invoer met schadeveroorzakende dumping. Zoals uiteengezet in overweging 114 van de voorlopige verordening, werd een winstmarge van 5 % redelijk geacht, aangezien dit winstniveau overeenstemt met het werkelijke winstniveau dat de bedrijfstak van de Gemeenschap in 1997 heeft kunnen behalen op een communautaire markt waar geen invoer met dumping plaatsvond. Toen waren er immers maatregelen van kracht tegen China, Kroatië en Thailand en was het marktaandeel van de invoer uit de betrokken landen nog relatief laag. Bovendien werd geoordeeld dat de bedrijfstak van de Gemeenschap met dit winstniveau in staat zou zijn de noodzakelijke investeringen te doen. Wat het tweede argument betreft, zij opgemerkt dat de Commissie in haar mededeling in toereikende mate heeft uiteengezet op welke basis zij het niveau van de winstmarge, dat voor de niet-schadelijke prijs werd gebruikt, heeft berekend, zoals ook in overweging 114 van de voorlopige verordening werd toegelicht. Beide argumenten moeten derhalve worden verworpen.

(31) Bovendien werd hetzelfde winstniveau ook gebruikt voor de vaststelling van de schademarge in het onderzoek naar bovengenoemde landen en er is geen reden om aan te nemen dat de omstandigheden sindsdien aanzienlijk zijn gewijzigd.

(32) Het gebruik van een winstmarge van 5 % van de omzet voor de berekening van de niet-schadelijke prijs wordt derhalve bevestigd.

(33) Op basis van het bovenstaande wordt de methode die werd gebruikt voor de vaststelling van het niveau waarop de schade wordt opgeheven, en die werd beschreven in de overwegingen 112 tot en met 115 van de voorlopige verordening, bevestigd.

(34) Zoals hierboven in verband met prijsonderbiedingsmarges werd opgemerkt, werden de schademarges herzien en aangepast voor een van de Slowaakse producenten/exporteurs.

2. **Vorm en hoogte van de rechten**

(35) Gezien het bovenstaande dient overeenkomstig artikel 9, lid 4, van de basisverordening een definitief antidumpingrecht te worden ingesteld tegen Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije. De hoogte van dit recht dient overeen te stemmen met de vastgestelde dumpingmarges, behalve voor de Republiek Korea, waarvoor de schademarge lager was dan de dumpingmarge.

(36) Op basis van het bovenstaande bedragen de definitieve rechten:

Land	Onderneming	AD-recht
Tsjechië	Alle ondernemingen	22,4 %
Maleisië	Anggerik Laksana Sdn Bhd	59,2 %
	Overige	75,0 %
Rusland	Alle ondernemingen	43,3 %
Republiek Korea	Alle ondernemingen	44,0 %
Slowakije	Alle ondernemingen	15,0 %

3. **Inning van voorlopige rechten**

(37) Gezien de hoogte van de vastgestelde dumpingmarges en het niveau van de schade die de bedrijfstak van de Gemeenschap heeft geleden, wordt het nodig geacht dat de bedragen waarvoor zekerheid is gesteld door middel van het bij de voorlopige verordening (EG) nr. 358/2002 opgelegde voorlopige antidumpingrecht definitief worden geïnd tot het bedrag van het definitief opgelegde recht. Wanneer de definitieve rechten hoger zijn dan de voorlopige rechten, worden enkel de bedragen waarvoor zekerheid is gesteld door middel van de voorlopige rechten definitief geïnd.

(38) Verzoeken om toepassing van een aan een onderneming toegekend individueel antidumpingrecht (bijvoorbeeld na een naamsverandering van de rechtspersoon of de oprichting van nieuwe productie- of verkoopmaatschappijen) dienen onverwijld aan de Commissie [1] te worden gericht, met opgave van alle relevante gegevens, met name over eventuele wijzigingen in de activiteiten van de onderneming op het gebied van de productie of de verkoop in binnen- en buitenland die verband houden met bijvoorbeeld die naamsverandering of die verandering bij de productie- en verkoopmaatschappijen. De Commissie zal na overleg met het Raadgevend Comité de verordening in voorkomend geval dienovereenkomstig aanpassen door de lijst van ondernemingen die in aanmerking komen voor individuele rechten, bij te werken.

[1] Europese Commissie, DG Handel
Directoraat B, J-79 — 3/35
B-1049 Brussel.

4. **Verbintenissen**

(39) Er zij aan herinnerd dat één Slowaakse producent/exporteur een prijsverbintenis heeft aangeboden overeenkomstig artikel 8, lid 1, van de basisverordening. Deze prijsverbintenis werd in de voorlopige verordening aanvaard.

(40) Na de instelling van de voorlopige antidumpingmaatregelen heeft een producent/exporteur in Tsjechië een prijsverbintenis aangeboden overeenkomstig artikel 8, lid 1, van de basisverordening. Hierin verklaart hij het betrokken product te zullen verkopen tegen prijzen die minstens hoog genoeg zijn om de schadelijke gevolgen van de dumping weg te nemen. Voorts verbindt de betrokken onderneming zich ertoe de Commissie op gezette tijden bijzonderheden betreffende zijn uitvoer naar de Gemeenschap te verstrekken, teneinde de Commissie in staat te stellen op doeltreffende wijze toezicht te houden op de naleving van de aangegane verbintenis. Voorts is de distributiestructuur van die producente/exporteur van zodanige aard dat de Commissie het gevaar voor ontduiking van de overeengekomen verbintenis beperkt acht.

(41) Teneinde de Commissie in staat te stellen doeltreffend toezicht te houden op de naleving van de verbintenissen door de betrokken onderneming, wordt bij de indiening van het verzoek tot in het vrije verkeer brengen bij de bevoegde douane-instanties, de vrijstelling van het antidumpingrecht afhankelijk gesteld van de overlegging van een handelsfactuur die ten minste de in de bijlage vermelde gegevens bevat. De douane heeft dergelijke gedetailleerde informatie nodig om met de vereiste nauwkeurigheid te kunnen nagaan of de zending in overeenstemming is met de handelsdocumenten. Wanneer een dergelijke factuur niet wordt overgelegd of niet in overeenstemming is met de bij de douane aangebrachte goederen, wordt het desbetreffende antidumpingrecht verschuldigd.

(42) De Commissie acht de aangeboden prijsverbintenis derhalve aanvaardbaar en de betrokken onderneming is op de hoogte gebracht van de essentiële feiten, overwegingen en verplichtingen op grond waarvan hun verbintenissen werden aanvaard.

(43) Indien een verbintenis niet wordt nageleefd of wordt ingetrokken dan wel indien het vermoeden bestaat dat een verbintenis niet wordt nageleefd, kan overeenkomstig artikel 8, leden 9 en 10, van de basisverordening een antidumpingrecht worden ingesteld.

(44) Vorengenoemde verbintenissen werden aanvaard bij Besluit 2002/. . ./EG van de Commissie van [. . .] augustus 2002,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Er wordt een definitief antidumpingrecht ingesteld op de invoer van hulpstukken voor buisleidingen (andere dan gegoten hulpstukken, flenzen en hulpstukken met schroefdraad), van ijzer of van staal (doch niet van roestvrij staal), met een grootste uitwendige diameter van niet meer dan 609,6 mm geschikt voor stomplassen of voor andere doeleinden, vallende onder de GN-codes ex 7307 93 11 (Taric-codes 7307 93 11*91 en 7307 93 11*99), ex 7307 93 19 (Taric-codes 7307 93 19*91 en 7307 93 19*99), ex 7307 99 30 (Taric-codes 7307 99 30*92 en 7307 99 30*98) en ex 7307 99 90 (Taric-codes 7307 99 90*92 en 7307 99 90*98) uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije.

2. Het definitieve antidumpingrecht dat van toepassing is op de nettoprijs, franco grens Gemeenschap, vóór inklaring, van de goederen vervaardigd door onderstaande ondernemingen bedraagt:

Land	Onderneming	Definitief antidumpingrecht (%)	Aanvullende Taric-code
Tsjechië	Mavet a.s., Trebic	17,6	A323
	Alle overige ondernemingen	22,4	A999
Maleisië	Anggerik Laksana Sdn Bhd, Selangor Darul Ehsan	59,2	A324
	Alle overige ondernemingen	75,0	A999
Rusland	Alle ondernemingen	43,3	
Republiek Korea	Alle ondernemingen	44,0	
Slowakije	Alle ondernemingen	15,0	A999

3. Niettegenstaande het bepaalde in lid 1 is het definitieve antidumpingrecht niet van toepassing op ingevoerde goederen die in het vrije verkeer worden gebracht overeenkomstig artikel 2.

4. Tenzij anders gespecificeerd, zijn de geldende bepalingen inzake douanerechten van toepassing.

Artikel 2

1. Ingevoerde goederen die worden aangegeven voor het vrije verkeer met onderstaande aanvullende Taric-code en die door onderstaande ondernemingen worden vervaardigd en bij uitvoer rechtstreeks worden geleverd (d.w.z. verzonden en gefactureerd) aan een onderneming in de Gemeenschap die als importeur optreedt, zijn vrijgesteld van het bij artikel 1 ingestelde antidumpingrecht, op voorwaarde dat de invoer plaatsvindt overeenkomstig lid 2 van dit artikel.

Land	Onderneming	Aanvullende Taric-code
Tsjechië	Bovex s.r.o., Hercikova 4, 612 00 Brno	A387
Slowakije	Bohus s.r.o., Nálepkova 310, 976 45 Hronec	A329

2. De in lid 1 bedoelde ingevoerde goederen zijn vrijgesteld van het antidumpingrecht, op voorwaarde dat:

a) de douaneautoriteiten van de lidstaten bij de aangifte van de goederen voor het vrije verkeer een handelsfactuur wordt voorgelegd die minstens de elementen van de bijlage bevat; en

b) de goederen die bij de douane worden aangegeven en aangebracht, exact overeenstemmen met de omschrijving in de handelsfactuur.

Artikel 3

Bedragen waarvoor uit hoofde van verordening (EG) nr. 358/2002 zekerheid is gesteld door middel van voorlopige antidumpingrechten op de invoer van bepaalde hulpstukken voor buisleidingen, van ijzer of van staal, die onder GN-codes ex 7307 93 11, ex 7307 93 19, ex 7307 99 30 en ex 7307 99 90 vallen en van oorsprong zijn uit Tsjechië, Maleisië, Rusland, de Republiek Korea en Slowakije, worden definitief geïnd ten bedrage van het definitief opgelegde recht. Wanneer de definitieve rechten hoger zijn dan de voorlopige rechten, worden enkel de bedragen waarvoor zekerheid is gesteld door middel van de voorlopige rechten definitief geïnd.

Artikel 4

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

BIJLAGE

De door de onderneming opgestelde handelsfactuur die de hulpstukken voor buisleidingen vergezelt die in het kader van de verbintenis naar de Gemeenschap worden uitgevoerd, dient de volgende gegevens te vermelden:

1. Het opschrift „HANDELSFACTUUR — GOEDEREN DIE ONDER EEN VERBINTENIS VALLEN"

2. De naam van de in artikel 2, lid 1, vermelde onderneming die de handelsfactuur heeft afgegeven.

3. Het nummer van de handelsfactuur

4. De datum van afgifte van de handelsfactuur

5. De aanvullende Taric-code waaronder de in de factuur vermelde goederen aan de grens van de Gemeenschap worden ingeklaard.

6. Een nauwkeurige omschrijving van de goederen, met inbegrip van:

   — het codenummer van het product (product code number = PCN),

   — een omschrijving van de goederen volgens het PCN (d.i. „PCN 1. . .", „PCN 2. . ."),

   — de productcode van de onderneming (company product code = CPC) (indien van toepassing),

   — de GN-code,

   — de hoeveelheid (in ton en stuks).

7. De verkoopvoorwaarden, met inbegrip van:

   — de prijs per ton en per stuk,

   — de betalingsvoorwaarden,

   — de leveringsvoorwaarden,

   — het totale bedrag aan kortingen en rabatten.

8. De naam van de onderneming die als importeur optreedt en die de rechtstreekse ontvanger is van de factuur.

9. De naam van de werknemer van de onderneming die de factuur heeft opgesteld alsmede de hiernavolgende ondertekende verklaring:

   „Ondergetekende bevestigt dat de verkoop voor rechtstreekse uitvoer naar de Europese Gemeenschap door [naam van de onderneming] van de goederen waarop deze factuur betrekking heeft, plaatsvindt in het kader en op de voorwaarden van de verbintenis die werd aangeboden door [naam van de onderneming] en door de Europese Commissie bij [Besluit 2002/. . ./EG] werd aanvaard. Hij verklaart dat de in deze factuur verstrekte informatie juist en volledig is."

Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende het afsnijden van haaienvinnen aan boord van vaartuigen

(2002/C 331 E/25)

COM(2002) 449 def. — 2002/0198(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 5 augustus 2002)

TOELICHTING

Haaien en verwante soorten, zoals diverse soorten roggen, (vissen van de taxon Elasmobranchii of kraakbeenvissen) zijn wegens de kenmerken van hun levenscyclus zeer kwetsbaar voor exploitatie. Vele haaisoorten worden vaak als bijvangst gevangen door communautaire vissersvaartuigen die op andere, qua waarde interessantere soorten vissen en zijn dan ook moeilijk te beheren via uitsluitend de traditionele middelen, gebaseerd op vangst- en visserijinspanningsbeperkingen.

Het vlees van haaien moet op een speciale manier worden behandeld om te kunnen worden bewaard; wegens zijn hoge ammoniakgehalte is het anders ongeschikt voor menselijke consumptie. Daarom brengt haaienvlees gewoonlijk weinig op, hoewel hierin verandering komt door de verbeterde visbehandelingsmethoden aan boord. Haaienvinnen daarentegen, zijn zeer in trek op bepaalde markten van het Verre Oosten, als hoofdbestanddeel van verdikkingsmiddelen voor voedingsmiddelen, in het bijzonder voor haaienvinnensoep. Vinnen kunnen gemakkelijk worden bewaard door drogen of diepvriezen en kunnen zeer hoge prijzen halen.

Daar er weinig regelingen zijn om de haaienvisserij te beperken, vooral omdat er weinig bekend is over de visserijpatronen en de biologie van de vissen, is de praktijk ontstaan de vinnen van een door een vissersvaartuig gevangen haai af te snijden en alleen deze vinnen aan boord te houden en de rest van de haai overboord te gooien (waarbij een deel van de vis soms opnieuw wordt gebruikt als aas om meer haaien te vangen). Als gevolg van deze praktijk, die bekend staat als „het vinnen" van haaien, sterven grote aantallen haaien. De vinnen alleen nemen minder opslagruimte van een vaartuig in beslag dan de haaien in hun geheel; dit leidt tot een buitensporige sterfte van haaien, met rampzalige gevolgen voor de haaienpopulaties. Door de trage voortplanting van haaien herstellen de bestanden slechts moeizaam.

De thans beschikbare wetenschappelijke gegevens, die meestal gebaseerd zijn op het onderzoek van vangstgegevens, wijzen erop dat vele haaienbestanden ernstig bedreigd zijn [1]. Totdat meer gegevens bekend zijn over de populatiedynamiek van de haaienbestanden en hun reactie op exploitatie, die het mogelijk zouden maken om aangepaste beheersplannen op te stellen, zullen alle maatregelen die de beoefening van niet-duurzame visserijpraktijken voorkomen of tot een minder intensieve exploitatie leiden een positief effect hebben op de visstand. Daarom dienen dringend regels te worden vastgesteld om de praktijk van „het vinnen" van haaien streng te beperken of om te voorkomen dat deze praktijk uitbreiding neemt.

Er zijn methoden ontwikkeld om het bewaren van haaienvlees te verbeteren en om meer afzetmogelijkheden te vinden voor haaienvlees voor menselijke consumptie; er is ook vraag naar andere delen van haaien (lever, huid) en deze kunnen ook worden verkocht. Aangenomen wordt dat vissers zo een hogere economische opbrengst voor hun aanvoer zullen kunnen krijgen en dat, voor eenzelfde economisch resultaat, de visserijdruk kan worden verminderd door de vangst volledig te benutten.

Om al deze redenen is het dienstig het vinnen van haaien te verbieden. Om doeltreffend te zijn, zou dit verbod moeten gelden voor alle vormen van visserij in de communautaire wateren. In niet-communautaire wateren kan het verbod alleen worden toegepast ten aanzien van communautaire vaartuigen en het zal voor de bescherming van haaien dan ook niet 100 % effectief zijn. Het is echter een principe van de Gemeenschap dat ze zich op dezelfde wijze inzet voor de instandhouding van de visbestanden in alle wateren waar haar vaartuigen vissen. Deze proactieve houding zal het ook gemakkelijker maken om de invoering van de maatregel op internationaal niveau, vooral in de regionale visserijorganisaties, te verdedigen en zal de Gemeenschap op één lijn brengen met de andere landen die soortgelijke maatregelen hebben vastgesteld.

---

[1] Zie inzonderheid het FAO-verslag: A preliminary evaluation of the status of shark species — FAO Fisheries Technical Paper. No 380. Rome, FAO. 1999.

De meest doeltreffende en praktische manier om een verbod op het vinnen van haaien toe te passen en de bijvangst van haaien minder aantrekkelijk te maken, is het afsnijden van de vinnen aan boord en het aan boord houden, overladen of aanlanden van afgesneden haaienvinnen te verbieden. Gezien de praktische moeilijkheden wat betreft de controle en de soortidentificatie op basis van aan boord gehouden of aangelande afgesneden vinnen, zou dit verbod voor alle kraakbeenvissen moeten gelden. Dit verbod zou evenwel niet mogen slaan op het afsnijden van roggenvleugels, in het bijzonder omdat dit tot doel heeft het belangrijkste deel van het visvlees te benutten. Bovendien zijn roggenvleugels gemakkelijk te onderscheiden van alle andere van kraakbeenvissen afgesneden vinnen.

In bepaalde visserijtakken zou er echter een praktische reden kunnen zijn om haaienvinnen aan boord af te snijden en vinnen en lichamen aan boord afzonderlijk te behandelen, zelfs indien het de bedoeling is het karkas aan boord te houden en te benutten. Het wordt dienstig geacht om in dergelijke gevallen een speciaal visdocument af te geven waarbij deze praktijk wordt toegestaan maar waarbij er tevens voor wordt gezorgd dat het bezit aan boord, het aanlanden of het overladen van vinnen slechts is toegestaan voorzover het overeenkomende gewicht van het karkas aan boord is, wordt aangeland of wordt overgeladen. Om de toepassing van de regeling te vergemakkelijken en misbruik te voorkomen is het dienstig één enkele, voor alle haaisoorten geldende, restrictieve omrekeningsfactor vast te stellen.

Deze verordening is een maatregel voor de instandhouding van haaien, zoals door de Commissie is aangekondigd in haar recente Mededeling tot vaststelling van een actieplan van de Gemeenschap om milieubeschermingseisen in het gemeenschappelijk visserijbeleid te integreren (COM(2002) 186 def.). De verordening maakt ook deel uit van de ontwikkeling en uitvoering, door de Gemeenschap, van een ruimer beheersplan voor de instandhouding en de duurzame exploitatie van haaien, overeenkomstig de gedragscode van de FAO voor een verantwoorde visserij en het internationaal actieplan van de FAO voor haaien.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 37,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Artikel 4 van Verordening (EG) nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur [1] bepaalt dat de Raad, teneinde de rationele en verantwoorde exploitatie van de bestanden op duurzame basis te garanderen, communautaire bepalingen vaststelt betreffende de voorwaarden voor de toegang tot de wateren en de bestanden en de uitoefening van exploitatieactiviteiten.

(2) Vissen van de taxon Elasmobranchii, die haaien, vleten, roggen en verwante soorten omvat, zijn gewoonlijk erg kwetsbaar voor exploitatie wegens de kenmerken van hun levenscyclus. De meeste van deze soorten worden door communautaire vaartuigen vaak gevangen als bijvangst bij de gerichte visserij op soorten met een hogere waarde.

(3) De thans beschikbare wetenschappelijke gegevens, die meestal gebaseerd zijn op het onderzoek van vangstgegevens, wijzen erop dat vele haaienbestanden ernstig bedreigd zijn.

(4) In afwachting dat over de populatiedynamica van de haaienbestanden en hun reactie op exploitatie meer gegevens bekend zijn, die het mogelijk zouden maken om goed aangepaste en gedetailleerde beheersplannen op te stellen, zullen alle maatregelen die de uitbreiding van niet-duurzame visserijpraktijken voorkomen of leiden tot een minder intensieve exploitatie van haaien een gunstig effect hebben op hun instandhouding.

(5) De praktijk van „het vinnen" van haaien, waarbij de vinnen van de haaien worden afgesneden, terwijl de rest van het haaienlichaam overboord wordt gezet, kan leiden tot een buitensporige sterfte van haaien, in zodanige mate dat vele haaienbestanden sterk uitgedund zijn en dat hun voortbestaan wellicht bedreigd is.

(6) Er dienen dringend maatregelen te worden genomen om de uitbreiding van de praktijk van het vinnen van haaien te beperken of te voorkomen en het afsnijden van haaienvinnen aan boord van vaartuigen zou derhalve moeten worden verboden. Gezien de praktische moeilijkheden wat betreft het identificeren van de soorten aan de hand van afgesneden vinnen, zou dit verbod moeten gelden voor alle Elasmobranchii, behalve ten aanzien van het afsnijden van roggenvleugels.

(7) Het afsnijden van haaienvinnen aan boord kan evenwel worden toegestaan indien dit gebeurt om alle delen van de haai beter te benutten, door de vinnen en de andere delen van de haai aan boord afzonderlijk te verwerken. Daartoe zou de vlaggenlidstaat, overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1627/94 van 27 juni 1994 tot vaststelling van algemene bepalingen inzake speciale visdocumenten [2], een speciaal visdocument, met bijbehorende voorwaarden, moeten afgeven en beheren.

[1] PB L 389 van 31.12.1992, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1181/98 (PB L 164 van 9.6.1998, blz. 1).

[2] PB L 171 van 6.7.1994, blz. 7.

(8) Om te garanderen dat alle delen van haaien aan boord worden gehouden na het afsnijden van de vinnen, moeten de kapiteins van vaartuigen die in het bezit zijn van een geldig speciaal visdocument, het gewicht van de haaienvinnen en van de overige delen van haaien na het verwijderen van de ingewanden registreren. Deze gegevens moeten in het logboek, overeenkomstig het bepaalde in Verordening (EG) nr. 2847/93 van 12 oktober 1993 tot invoering van een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid [1], of, in voorkomend geval, in een speciaal register worden bijgehouden.

(9) De problemen waartoe de praktijk van het vinnen van haaien aanleiding geeft, doen zich ook buiten de communautaire wateren voor. Het is gepast dat de Gemeenschap zich in dezelfde mate inzet voor de instandhouding van de bestanden in alle wateren. Deze verordening zou derhalve moeten gelden voor alle communautaire vaartuigen.

(10) Overeenkomstig het beginsel van de proportionaliteit is het voor het bereiken van het hoofddoel, namelijk de instandhouding van de haaienbestanden, noodzakelijk en wenselijk regels vast te stellen voor het afsnijden van haaienvinnen aan boord van vaartuigen. Deze verordening gaat niet verder dan noodzakelijk is om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken, overeenkomstig het bepaalde in artikel 5, lid 3, van het Verdrag,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Toepassingsgebied

Deze verordening is van toepassing op afsnijden van haaienvinnen, het aan boord houden, overladen en het aanlanden van haaien:

1. door vaartuigen in maritieme wateren die onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de lidstaten vallen;
2. door vaartuigen die de vlag van een lidstaat voeren of geregistreerd zijn in een lidstaat, in andere maritieme wateren.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

1. „haaienvinnen": vinnen van haaien, met inbegrip van staartvinnen, maar met uitzondering van de borstvinnen van roggen, die deel uitmaken van de roggenvleugels;
2. „haai": alle vissen van de taxon Elasmobranchii;
3. „speciaal visdocument": een voorafgaande machtiging tot vissen, die is afgegeven en wordt beheerd overeenkomstig het bepaalde in Verordening (EG) nr. 1627/94.

Artikel 3

Verboden activiteiten

1. Het is verboden haaienvinnen aan boord van vaartuigen af te snijden of haaienvinnen aan boord te houden, over te laden of aan te landen.

2. Het is verboden haaienvinnen die in strijd met de bepalingen van deze verordening zijn afgesneden, aan boord zijn gehouden, zijn overgeladen of aangeland, aan te kopen, te koop aan te bieden of te verkopen.

Artikel 4

Afwijking en speciaal visdocument

1. In afwijking van het bepaalde in artikel 3, lid 1 en, met inachtneming van het bepaalde in de leden 2, 3 en 4, kan worden toegestaan dat op vaartuigen die in het bezit zijn van een speciaal visdocument haaienvinnen aan boord worden afgesneden en dat dergelijke vaartuigen haaienvinnen aan boord houden, overladen of aanlanden.

2. Een dergelijk speciaal visdocument wordt slechts afgegeven aan vissersvaartuigen die hebben aangetoond dat zij in staat zijn alle delen van haaien te benutten en die de noodzaak hebben aangetoond om haaienvinnen en de andere delen van haaien aan boord afzonderlijk te verwerken.

3. Vaartuigen met een geldig speciaal visdocument mogen de andere delen van haaien dan vinnen, na het verwijderen van de ingewanden en het afsnijden van de vinnen, niet terug in zee gooien. De afgesneden haaienvinnen moeten aan boord worden gehouden, aangeland of overgeladen, samen met het overeenkomende gewicht van de andere delen van de haaien.

4. Alle haaienvinnen en alle andere delen van haaien aan boord van een vaartuig moeten tegelijkertijd worden overgeladen of aangeland.

Artikel 5

Verhouding tussen het gewicht van de haaienvinnen en dat van de andere delen van de haaien en registers

1. Voor de toepassing van artikel 4, lid 3, mag het gewicht van de haaienvinnen niet groter zijn dan 5 % van het totaalgewicht van de andere delen van de haaien, na verwijdering van de ingewanden.

2. De kapiteins van vaartuigen die in het bezit zijn van een geldig speciaal visdocument houden gegevens bij van het gewicht van de haaienvinnen en van dat van de andere delen van de haaien, na verwijdering van de ingewanden, die aan boord van hun vaartuig worden gehouden, worden overgeladen of worden aangeland.

Deze gegevens worden bijgehouden in het logboek dat is ingesteld bij artikel 6, lid 1, van Verordening (EG) nr. 2847/93. Voor vaartuigen waarvoor artikel 6, lid 1, van voornoemde verordening niet van toepassing is, moeten deze gegevens worden bijgehouden in een speciaal register dat wordt afgeleverd door de bevoegde instantie die het speciaal visdocument afgeeft.

Artikel 6

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de zevende dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Zij is van toepassing vanaf [60 dagen na de bekendmaking].

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

[1] PB L 261 van 20.10.1993, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1965/2001 (PB L 268 van 9.10.2001, blz. 2).

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 95/2/EG wat betreft de gebruiksvoorwaarden voor het levensmiddelenadditief E 425 konjac

(2002/C 331 E/26)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 451 def. — 2002/0201(COD)

(Door de Commissie ingediend op 5 augustus 2002)

TOELICHTING

Op 27 maart 2002 heeft de Commissie een beschikking 2002/247/EG [1] goedgekeurd tot opschorting van het in de handel brengen en de invoer van geleiproducten die het levensmiddelenadditief E 425 konjac bevatten. Daarbij is ook het gebruik van E 425 konjac in geleiproducten opgeschort. De maatregel werd vastgesteld op grond van artikel 53 van Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden [2].

De Commissie heeft deze maatregel genomen nadat zij door verschillende lidstaten en derde landen op de hoogte gesteld was van het risico dat verbonden is aan het eten van geleiproducten („minicups") die E 425 konjac bevatten. Verscheidene kinderen en ouderen in derde landen zijn namelijk door verstikking om het leven gekomen.

Naast de vorm en afmetingen van deze zoetwaren zijn de chemische en fysische eigenschappen van het levensmiddelenadditief konjac van dien aard dat geleiproducten in minicups een levensbedreigend risico voor de mens inhouden.

Sommige fabrikanten van geleiproducten in minicups erkennen dit risico en hebben een waarschuwing op de verpakking gezet waarin op het risico voor kinderen en ouderen wordt gewezen. Waarschuwing door middel van etikettering is in dit geval echter niet voldoende om de menselijke gezondheid te beschermen, vooral als het om kinderen gaat.

Het levensmiddelenadditief E 425 konjac is in de Europese Gemeenschap in levensmiddelen toegestaan op grond van Richtlijn 95/2/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 1995 betreffende levensmiddelenadditieven met uitzondering van kleurstoffen en zoetstoffen [3].

De huidige toelating moet worden gewijzigd zodat het gebruik van E 425 konjac in geleiproducten in minicups met het oog op de bescherming van de volksgezondheid niet langer toegestaan is. Ook het gebruik van konjac in andere geleiproducten moet worden beëindigd aangezien die dezelfde risico's kunnen inhouden als geleiproducten in minicups.

[1] PB L 84 van 28.3.2002, blz. 69.
[2] PB L 31 van 1.2.2002, blz. 1.
[3] PB L 61 van 18.3.1995, blz. 1.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Krachtens Richtlijn 95/2/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 20 februari 1995 betreffende levensmiddelenadditieven met uitzondering van kleurstoffen en zoetstoffen [1] is het gebruik van het levensmiddelenadditief E 425 konjac in levensmiddelen onder bepaalde voorwaarden toegestaan.

[1] PB L 61 van 18.3.1995, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2001/5/EG (PB L 55 van 24.2.2001, blz. 59).

(2) De Commissie heeft maatregelen genomen om het in de handel brengen van geleiproducten in minicups („jelly mini-cups"), die E 425 konjac bevatten tijdelijk op te schorten, aangezien deze producten bij verscheidene kinderen in derde landen de dood door verstikking hebben veroorzaakt.

(3) Sommige fabrikanten van geleiproducten in minicups erkennen dat deze een risico voor de menselijke gezondheid opleveren, door middel van een waarschuwing op de verpakking waarin op het risico voor kinderen en ouderen wordt gewezen.

(4) Op grond van de informatie die is verstrekt door de lidstaten die maatregelen op nationaal niveau hebben genomen, kan worden geconcludeerd dat geleiproducten in minicups, die E 425 konjac bevatten een levensbedreigend risico inhouden. Naast hun vorm en grootte zijn de chemische en fysische eigenschappen van konjac er verantwoordelijk voor dat geleiproducten in minicups een ernstig risico voor de menselijke gezondheid vormen.

(5) Waarschuwing door middel van etikettering is in dit geval niet voldoende om de menselijke gezondheid te beschermen, vooral als het om kinderen gaat.

(6) De gebruiksvoorwaarden van E 425 konjac moeten dus worden gewijzigd wat het gebruik in geleiproducten, waaronder producten in minicups, betreft.

(7) Dat moet dus in Richtlijn 95/2/EG worden veranderd,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In bijlage IV bij Richtlijn 95/2/EG wordt bij E 425, konjac: i) konjacgom ii) konjacglucomannaan, de tekst „Levensmiddelen in het algemeen (behalve de in artikel 2, lid 3, genoemde levensmiddelen)" vervangen door „Levensmiddelen in het algemeen (behalve de in artikel 2, lid 3, genoemde levensmiddelen en geleiproducten, met inbegrip van geleiproducten in minicups)".

Artikel 2

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op [31 december 2003] aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van de bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 348/2000 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of niet-gelegeerd staal van oorsprong uit Kroatië en Oekraïne

(2002/C 331 E/27)

COM(2002) 452 def.

(Door de Commissie ingediend op 5 augustus 2002)

TOELICHTING

Op 19 november 1998 heeft de Commissie bij Verordening (EG) nr. 348/2000 van de Raad [1] een antidumpingprocedure ingeleid waarbij een definitief antidumpingrecht werd ingesteld op de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of niet-gelegeerd staal van oorsprong uit onder meer Oekraïne.

Er werd evenwel vrijstelling van rechten verleend voor onder meer de producten die werden vervaardigd en naar de Gemeenschap uitgevoerd door drie Oekraïense exporteurs van wie de Commissie een gemeenschappelijke verbintenis (vgl. Besluit 2000/137/EG van de Commissie [2]) heeft aanvaard. Deze ondernemingen zijn in de vorengenoemde verordening en het vorengenoemde besluit vermeld.

De drie betrokken Oekraïense ondernemingen hebben de Commissie medegedeeld dat zij de gezamenlijke verbintenis wensen in te trekken.

In het licht van het bovenstaande is het noodzakelijk de Raad door middel van de bijgaande verordening voor te stellen de in artikel 2, lid 4 van Verordening (EG) nr. 348/2000 opgenomen lijst van Oekraïnse ondernemingen die voor vrijstelling van het antidumpingrecht in aanmerking komen te wijzigen.

De Commissie heeft besloten, samen met de bijgaande verordening, artikel 1 van Besluit 2000/137/EG van de Commissie te wijzigen.

[1] PB L 45 van 17.2.2000, blz. 1.
[2] PB L 46 van 18.2.2000, blz. 34.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap [1], met name op artikel 8,

Gezien het voorstel dat de Commissie heeft ingediend na raadpleging van het Raadgevend Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

A. VOORAFGAANDE PROCEDURE

(1) Op 19 november 1998 heeft de Commissie een antidumpingprocedure ingeleid [2] betreffende de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of van niet-gelegeerd staal („betrokken product") van oorsprong uit, onder meer, Oekraïne.

(2) Deze procedure leidde in februari 2000 tot de instelling van een antidumpingrecht bij Verordening (EG) nr. 348/2000 [3] die ten doel had schadeveroorzakende dumping te vermijden.

(3) Terzelfdertijd heeft de Commissie bij Besluit 2000/137/EG [4] een gezamenlijke prijsverbintenis met een maximumhoeveelheid aanvaard aan de hand waarvan zij toezicht kon houden op de naleving van de verbintenis van drie Oekraïense producenten/exporteurs, met name Dnepropetrovsk Tube Works („DTW"), Nikopol Pivdennotrubny Works (later overgedragen aan Nikopolsky Seamless Tube Plant, „Niko Tube" [5]) en Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant („NTRP"). De invoer van het betrokken product dat door deze producenten/exporteurs werd vervaardigd, werd dientengevolge vrijgesteld van het vorengenoemde antidumpingrecht.

[1] PB L 56 van 6.3.1996, blz. 1, Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2238/2000 (PB L 257 van 11.10.2000, blz. 2).
[2] PB C 353 van 19.11.1998, blz. 13.
[3] PB L 45 van 17.2.2000, blz. 1.
[4] PB L 46 van 18.2.2000, blz. 34.
[5] PB C 198 van 13.7.2001, blz. 2.

B. **VRIJWILLIGE INTREKKING VAN DE GEZAMENLIJKE VERBINTENIS**

(4) DTW, Niko Tube en NTRP hebben de Commissie medegedeeld dat zij deze gezamenlijke verbintenis wensen in te trekken. Bijgevolg werden bij Besluit 2002/. . ./EG van de Commissie de namen van deze ondernemingen afgevoerd van de lijst van ondernemingen waarvan bij artikel 1 van Besluit 2000/137/EG verbintenissen werden aanvaard.

C. **WIJZIGING VAN VERORDENING (EG) nr. 348/2000**

(5) Gezien het bovenstaande en het bepaalde in artikel 8, lid 9, van Verordening (EG) nr. 384/96 verdient het aanbeveling artikel 2, lid 4, van Verordening (EG) nr. 348/2000 dienovereenkomstig te wijzigen en de betrokken producenten/exporteurs te onderwerpen aan het antidumpingrecht voor Oekraïne dat bij artikel 1, lid 2, van Verordening (EG) nr. 348/2000 is vastgesteld (38,5 %),

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De tabel in artikel 2, lid 4, van Verordening (EG) nr. 348/2000 wordt vervangen door de onderstaande tabel.

Land	Producent	Aanvullende Taric code
Kroatië	Zeljezara Sisak d.d., Sisak	A064

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot invoering in de Gemeenschap van een regeling voor de statistische registratie van blauwvintonijn, zwaardvis en grootoogtonijn

(2002/C 331 E/28)

COM(2002) 453 def. — 2002/0200(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 5 augustus 2002)

TOELICHTING

De Europese Gemeenschap neemt deel aan Regionale Visserijorganisaties (RVO's) waarbij een kader wordt vastgesteld voor de regionale samenwerking op het gebied van de instandhouding en het beheer van de visbestanden.

Sinds een tiental jaren worden door verscheidene RVO's programma's vastgesteld en ten uitvoer gelegd om illegale, niet-gereglementeerde en niet-aangegeven visserijactiviteiten te bestrijden door de invoering van vangstcertificaten, oorsprongscertificaten, controleregelingen en programma's voor statistische documentatie.

In het kader van de Internationale Commissie voor de Instandhouding van Tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan (ICCAT) loopt sinds 1993 een programma waarbij voor blauwvintonijn een statistisch document moet worden gebruikt.

In 2001 heeft de ICCAT, in haar zeventiende gewone vergadering, twee aanbevelingen aangenomen betreffende de invoering van, enerzijds, een programma voor een statistisch document voor zwaardvis en, anderzijds, een programma voor een statistisch document voor grootoogtonijn.

De Commissie voor de tonijnvisserij in de Atlantische Oceaan (IOTC) van haar kant heeft in 2001, in haar zesde jaarlijkse vergadering, een resolutie aangenomen betreffende de invoering van een programma voor een statistisch document voor grootoogtonijn.

Deze programma's zijn bedoeld om de statistische informatie over de vangsten van de betrokken soorten betrouwbaarder te maken en inzicht in de handelsstromen te verkrijgen.

Daartoe voorzien deze programma's in een controle op de invoer, de uitvoer en de wederuitvoer van voornoemde producten, via een door de bevoegde instanties van de betrokken lidstaat gewaarmerkt statistisch document. De betrokken programma's voorzien bovendien in de verplichting voor de verdragsluitende partijen te zorgen voor het verzamelen en het kruiselings verifiëren van de handelsgegevens.

Dit voorstel heeft tot doel de bij deze programma's ingestelde verplichtingen in Gemeenschapsrecht om te zetten en stelt de verantwoordelijkheid van de lidstaten voor de uitvoering ervan vast.

Voor blauwvintonijn zijn de eerder door de ICCAT aangenomen aanbevelingen en resoluties betreffende het programma voor een statistisch document in Gemeenschapsrecht omgezet bij Verordening (EG) nr. 858/94 van de Raad van 12 april 1994 tot invoering van een regeling voor de statistische registratie van blauwvintonijn in de Gemeenschap, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1446/99 van de Raad van 24 juni 1999. Terwille van een betere leesbaarheid en een uniforme toepassing van de bepalingen betreffende de statistische documenten, is het wenselijk Verordening (EG) nr. 858/94 in te trekken en de betrokken bepalingen op te nemen in het onderhavige voorstel.

De Commissie stelt voor dat de Raad dit voorstel goedkeurt.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 37,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Gemeenschap is sinds 14 november 1997, ingevolge Besluit nr. 86/238/EEG van de Raad [1], verdragsluitende partij bij het Internationaal Verdrag voor de instandhouding van Atlantische tonijnen, dat op 14 mei 1966 te Rio de Janeiro is ondertekend en is gewijzigd bij het protocol gehecht aan de op 10 juli 1984 te Parijs ondertekende Slotakte van de conferentie van gevolmachtigden van de staten die partij zijn bij het verdrag (hierna „het ICCAT-verdrag" genoemd).

(2) Bij het ICCAT-verdrag wordt een kader vastgesteld voor de regionale samenwerking op het gebied van de instandhouding en het beheer van de bestanden van tonijnachtigen en verwante soorten in de Atlantische Oceaan en de aangrenzende zeeën, door de instelling van een Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan, hierna „de ICCAT" genoemd, en door de vaststelling van aanbevelingen voor de instandhouding en het beheer in het verdragsgebied, die voor de verdragsluitende partijen bindend worden.

(3) In het kader van de voorschriften voor de grootoogtonijnen zwaardvisbestanden en om de kwaliteit en de betrouwbaarheid van de statistische gegevens te verbeteren en de uitbreiding van illegale visserijactiviteiten tegen te gaan, heeft de ICCAT een aanbeveling aangenomen betreffende de vaststelling van een programma voor een statistisch document voor grootoogtonijn, enerzijds, en een aanbeveling betreffende de vaststelling van een programma voor een statistisch document voor Atlantische zwaardvis, anderzijds. Daar deze aanbevelingen voor de Gemeenschap bindend zijn geworden, moeten ze door haar ten uitvoer worden gelegd.

(4) Bij Besluit 95/399/EG van de Raad [2] is de toetreding van de Gemeenschap tot de Overeenkomst tot oprichting van de Commissie voor de tonijnvisserij in de Indische Oceaan goedgekeurd. Bij deze overeenkomst wordt een kader vastgesteld ter versterking van de internationale samenwerking voor de instandhouding en de rationele exploitatie van tonijn en verwante soorten in de Indische Oceaan, via de oprichting van de Commissie voor tonijn in de Indische Oceaan, hierna „de IOTC" genoemd en de vaststelling door deze organisatie van resoluties inzake de instandhouding en het beheer in het bevoegheidsgebied van de IOTC, die voor de overeenkomstsluitende partijen bindend worden.

(5) De IOTC heeft een resolutie aangenomen tot instelling van een programma voor een statistisch document voor grootoogtonijn. Daar deze resolutie voor de Gemeenschap bindend is geworden, moet ze door haar ten uitvoer worden gelegd.

(6) De eerder door de ICCAT aangenomen aanbevelingen en resolutie betreffende het programma voor een statistisch document voor blauwvintonijn zijn in Gemeenschapsrecht omgezet bij Verordening (EG) nr. 858/94 van de Raad van 12 april 1994 tot invoering van een regeling voor de statistische registratie van blauwvintonijn (Thunnus thynnus) in de Gemeenschap [3]. Met het oog op een betere leesbaarheid en een uniforme toepassing van de bepalingen inzake de statistische documenten, is het dienstig Verordening (EG) nr. 858/94 in te trekken en alle betrokken bepalingen te bundelen in de onderhavige verordening.

(7) De voor de tenuitvoerlegging van deze verordening vereiste maatregelen moeten worden vastgesteld overeenkomstig Besluit 1999/468/EG van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden [4],

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK 1

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

Doel

Bij deze verordening worden de algemene beginselen en de voorwaarden vastgesteld voor de toepassing door de Gemeenschap:

a) van de programma's voor een statistisch document voor blauwvintonijn (Thunnus thynnus), zwaardvis (Xiphias gladius) en grootoogtonijn (Thunnus obesus) die door de Internationale Commissie voor de instandhouding van tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan (hierna „de ICCAT" genoemd) zijn vastgesteld;

b) van het programma voor een statistisch document voor grootoogtonijn (Thunnus obesus) dat door de Commissie voor de tonijnvisserij in de Indische Oceaan (hierna „de IOTC" genoemd) is vastgesteld.

Artikel 2

Werkingssfeer

Deze verordening is van toepassing op de in artikel 1 genoemde blauwvintonijn, zwaardvis en grootoogtonijn die

a) door een communautair vaartuig of door een communautaire producent is gevangen, of

b) in de Gemeenschap is ingevoerd, of

[1] PB L 162 van 18.6.1986, blz. 33.

[2] PB L 236 van 5.10.1995, blz. 24.

[3] PB L 99 van 19.4.1994, blz. 1. Verordening gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1446/1999 (PB L 167 van 2.7.1999, blz. 1).

[4] PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

c) vanuit de Gemeenschap naar een derde land is uitgevoerd of wederuitgevoerd.

Deze verordening is niet van toepassing op grootoogtonijn die is gevangen door vaartuigen die vissen met de zegen of met de hengel (met aas), en die hoofdzakelijk bestemd is voor de conservenfabrieken in het toepassingsgebied van de Overeenkomst tot oprichting van de Commissie voor de tonijnvisserij in de Indische Oceaan (hierna de IOTC-Overeenkomst genoemd) en het Internationaal Verdrag voor de instandhouding van tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan (hierna „het ICCAT-Verdrag" genoemd).

Artikel 3

Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

a) blauwvintonijn: vissen van de soort Thunnus thynnus van de in bijlage I genoemde TARIC-douanecodes;

b) zwaardvis: vissen van de soort Xiphias gladius van de in bijlage II genoemde TARIC-douanecodes;

c) grootoogtonijn: vissen van de soort Thunnus obesus van de in bijlage III genoemde TARIC-douanecodes;

d) visserij: de vangst, door een vaartuig met het oog op de aanlanding, overlading of inkooiing of door een producent met behulp van een tonnaar, van vissen die tot een van de in artikel 1 genoemde soorten behoren;

e) communautaire producent: natuurlijke persoon of rechtspersoon die productiemiddelen inzet ter verkrijging van visserijproducten met het oog op de eerste afzet ervan op de markt;

f) invoer: de in artikel 4, punten 16(a) tot en met 16(f), van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad [1] bedoelde douaneprocedures.

HOOFDSTUK 2

STATISTISCHE REGISTRATIE

Deel 1

Verplichtingen van de lidstaat bij invoer

Artikel 4

Statistisch document voor invoer

1. Elke hoeveelheid vis van een van de in artikel 1 genoemde soorten die vanuit een derde land op het grondgebied van de Gemeenschap wordt ingevoerd, moet vergezeld gaan van een statistisch document dat is opgesteld volgens het model

— in bijlage IV voor blauwvintonijn,

— in bijlage V voor zwaardvis,

— in bijlage VI of in bijlage VII voor grootoogtonijn.

2. Het statistisch document voor invoer moet aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) het moet alle gegevens bevatten als bedoeld in de relevante, in lid 1 genoemde bijlagen, alsmede alle vereiste handtekeningen van de betrokken marktdeelnemers, die voor de meegedeelde gegevens aansprakelijk zijn;

b) het moet worden gewaarmerkt:

i) wanneer de vis is gevangen door een vaartuig: door een door de vlaggenstaat van het vaartuig dat de vis heeft gevangen gevolmachtigde functionaris of door een andere door deze staat gevolmachtigde persoon of instelling. Voor de in bijlage IV b genoemde derde landen kan deze waarmerking worden verricht door een daartoe door deze landen erkende instelling;

ii) wanneer de vis is gevangen met behulp van een tonnaar: door een door de lidstaat in de territoriale wateren waarvan de vis is gevangen gevolmachtigde functionaris;

iii) voor zwaardvis en grootoogtonijn die zijn gevangen door een vaartuig dat vist op grond van een charterovereenkomst: door een door de staat van uitvoer gevolmachtigde functionaris of een andere door deze staat gevolmachtigde persoon of instelling;

iv) voor door in de bijlagen VIII a en VIII b vermelde vaartuigen gevangen grootoogtonijn: door een functionaris van de regering van Japan of van Taïwan of door een andere daartoe door deze regeringen gevolmachtigde persoon.

3. Het statistisch document wordt afgegeven aan de bevoegde instanties van de lidstaat waar het product in het vrije verkeer wordt gebracht.

4. De lidstaten zorgen ervoor dat hun douaneautoriteiten of andere bevoegde officiële functionarissen alle documenten, met inbegrip van het statistisch document, betreffende de invoer van alle vissen van een van de in lid 1 genoemde soorten opvragen en onderzoeken.

Deze autoriteiten kunnen ook de inhoud van de lading onderzoeken, teneinde de juistheid van de in voornoemde documenten vermelde gegevens te verifiëren.

5. Invoer van vis van een van de in artikel 1 genoemde soorten is verboden indien de betrokken lading niet vergezeld gaat van het overeenkomstige statistisch document voor invoer, dat is gewaarmerkt en ingevuld overeenkomstig het bepaalde in de leden 1 en 2.

Deel 2

Verplichtingen van de lidstaat bij uitvoer

Artikel 5

Statistisch document voor uitvoer

1. Elke hoeveelheid vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten die door een communautair vaartuig of een communautaire producent is gevangen en naar een derde land wordt uitgevoerd moet vergezeld gaan van een statistisch document dat is opgesteld volgens het model

[1] PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1.

— in bijlage IV voor blauwvintonijn;

— in bijlage V voor zwaardvis;

— in bijlage VI of in bijlage VII voor grootoogtonijn.

2. Het statistisch document voor uitvoer moet aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) het moet alle gegevens bevatten die zijn voorgeschreven bij de betrokken bijlagen als bedoeld in lid 1, alsmede alle vereiste handtekeningen van de betrokken marktdeelnemers, die voor de meegedeelde gegevens aansprakelijk zijn;

b) het moet worden gewaarmerkt:

i) hetzij door de bevoegde autoriteiten van de vlaggenstaat,

ii) hetzij door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat waarin de producten zijn aangeland, op voorwaarde dat de overeenkomstige hoeveelheden uit de Gemeenschap worden uitgevoerd vanaf het grondgebied van de lidstaat waar ze zijn aangeland. Deze lidstaat zendt de vlaggenstaat binnen twee maanden een afschrift van het gewaarmerkte statistische document.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat hun douaneautoriteiten of andere bevoegde officiële functionarissen alle documenten, met inbegrip van het statistisch document, betreffende de uitvoer, van alle partijen vis van een van de in artikel 1 bedoelde soorten opvragen en onderzoeken.

Deze autoriteiten kunnen ook de inhoud van elke lading onderzoeken om de juistheid van de in voornoemde documenten vermelde gegevens te verifiëren.

4. Elke lidstaat deelt de Commissie de gegevens betreffende zijn bevoegde autoriteiten als bedoeld in lid 2, onder b), mee. De Commissie brengt deze informatie ter kennis van de andere lidstaten.

5. De uitvoer van vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten is verboden indien de betrokken lading niet vergezeld gaat van het overeenkomstige statistisch document voor uitvoer, dat is gewaarmerkt en ingevuld overeenkomstig het bepaalde in de leden 1 en 2.

Deel 3

Verplichtingen van de lidstaat bij wederuitvoer

Artikel 6

Wederuitvoercertificaat

1. Elke hoeveelheid vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten die

a) na in de Gemeenschap te zijn ingevoerd, wederuitgevoerd wordt naar een derde land of

b) vanaf een derde land op het grondgebied van de Gemeenschap wordt ingevoerd na door het betrokken derde land te zijn wederuitgevoerd, moet vergezeld gaan van een wederuitvoercertificaat.

Het wederuitvoercertificaat wordt opgesteld volgens het model in

a) bijlage IX voor blauwvintonijn;

b) bijlage X voor zwaardvis;

c) bijlage XI of bijlage XII voor grootoogtonijn.

2. Het wederuitvoercertificaat moet aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) het moet alle in de relevante bijlagen als vermeld in lid 1, tweede alinea, voorgeschreven gegevens bevatten, alsmede alle vereiste handtekeningen van de relevante marktdeelnemers, die voor de meegedeelde gegevens aansprakelijk zijn;

b) het moet gewaarmerkt zijn door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van waaruit wordt voorgenomen de wederuitvoer te verrichten of door de bevoegde autoriteiten van het derde land vanaf hetwelk de wederuitvoer heeft plaatsgevonden;

c) het moet vergezeld gaan van een naar behoren gewaarmerkte kopie van het in artikel 4 bedoelde statistisch document voor invoer.

3. De lidstaten die de wederuitvoercertificaten waarmerken overeenkomstig het bepaalde in lid 2, onder b), eisen dat de wederuitvoerders de vereiste documenten overleggen waaruit blijkt dat de wederuitgevoerde ladingen vis overeenstemmen met de oorspronkelijk ingevoerde ladingen. De lidstaten verstrekken de vlaggenstaat of de staat van uitvoer, op verzoek, een afschrift van het wederuitvoercertificaat.

4. Het wederuitvoercertificaat wordt afgegeven aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van invoer of van wederuitvoer.

5. De lidstaten zorgen ervoor dat de douaneautoriteiten of andere bevoegde officiële functionarissen alle documenten, met inbegrip van het wederuitvoercertificaat, betreffende de wederuitvoer van vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten opvragen en onderzoeken.

Deze autoriteiten kunnen ook de inhoud van elke lading onderzoeken, teneinde de juistheid van de in voornoemde documenten vermelde gegevens te verifiëren.

6. Wederuitvoer en invoer na wederuitvoer van vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten is verboden, indien de betrokken lading niet vergezeld gaat van het overeenkomstige wederuitvoercertificaat dat is gewaarmerkt en ingevuld overeenkomstig het bepaalde in de leden 1 en 2.

Artikel 7

Opeenvolgende wederuitvoerverrichtingen

1. Elke hoeveelheid vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten die wederuitgevoerd wordt na reeds eerder wederuitgevoerd te zijn geweest, gaat vergezeld van een nieuw wederuitvoercertificaat, dat is gevalideerd en ingevuld overeenkomstig het bepaalde in artikel 6, leden 1 en 2.

Artikel 6, leden 3 tot en met 6, is van toepassing.

2. Het in lid 1 bedoelde nieuwe wederuitvoercertificaat gaat vergezeld van een gewaarmerkt conform afschrift van de naar behoren gewaarmerkte vorige wederuitvoercertificaten die de lading vergezelden.

HOOFDSTUK 3

MEDEDELING VAN GEGEVENS

Artikel 8

Informatie betreffende de waarmerking

Elke lidstaat deelt de Commissie, uiterlijk 30 dagen na de inwerkingtreding van deze verordening, een model van zijn statistische documenten en van zijn wederuitvoercertificaten mee. Hij deelt de Commissie ook alle gegevens betreffende de waarmerking en, te gelegener tijd, elke eventuele wijziging die hierin wordt aangebracht mee, aan de hand van de volgende modellen:

a) het ICCAT-model in bijlage XIII, voor blauwvintonijn, zwaardvis en grootoogtonijn;

b) het IOTC-model in bijlage XIV, voor grootoogtonijn.

Artikel 9

Mededeling van de gegevens

1. De lidstaten die vis van een van de in artikel 1 genoemde soorten invoeren, uitvoeren of wederuitvoeren delen de Commissie vóór 15 maart, voor de periode van 1 juli tot en met 31 december van het voorafgaande jaar, en vóór 15 september, voor de periode van 1 januari tot en met 30 juni van het lopende jaar, een verslag mee over

a) de hoeveelheden van elke commerciële aanbiedingsvorm van vis van één van de in artikel 1 genoemde soorten die op hun grondgebied zijn ingevoerd, uitgesplitst naar land van oorsprong, plaats van de vangst en type van het gebruikte vistuig,

b) de hoeveelheden van elke commerciële aanbiedingsvorm van vis van een van de in artikel 1 genoemde soorten die op hun grondgebied zijn ingevoerd na door een derde land te zijn wederuitgevoerd, uitgesplitst naar land van oorsprong, aard van de vangst en gebruikt vistuig.

2. Het in het voorgaande lid bedoelde verslag bevat de gegevens die zijn voorgeschreven bij

a) bijlage XV voor blauwvintonijn;

b) bijlage XVI voor zwaardvis;

c) bijlage XVII of bijlage XVIII voor grootoogtonijn.

Artikel 10

Nationaal verslag

De lidstaten die vis van een van de in artikel 1 genoemde soorten uitvoeren verifiëren dat de door de Commissie meegedeelde invoergegevens overeenstemmen met hun eigen gegevens. Zij delen het resultaat van deze verificatie aan de Commissie mee in het in artikel 9 van Verordening (EG) nr. 1936/2001 van de Raad [1] bedoelde nationaal verslag.

HOOFDSTUK 4

SLOTBEPALINGEN

Artikel 11

Wijziging van de bijlagen

De bijlagen kunnen, overeenkomstig de procedure van artikel 12, lid 2, worden gewijzigd om te voldoen aan de instandhoudingsmaatregelen van de ICCAT en de IOTC die voor de Gemeenschap bindend zijn geworden.

Artikel 12

Procedure van het comité

1. De Commissie wordt bijgestaan door het Comité van beheer voor de visserij en de aquacultuur dat is ingesteld bij artikel 17 van Verordening (EEG) nr. 3760/92 [2].

2. Indien naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 4 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing.

3. De in artikel 4, lid 3, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt vastgesteld op één maand.

Artikel 13

Intrekking

1. Verordening (EG) nr. 858/94 wordt ingetrokken.

2. De verwijzingen naar de ingetrokken verordening worden geacht te zijn gedaan naar deze verordening en moeten worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage XIX.

Artikel 14

Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

---

[1] PB L 263 van 3.10.2001, blz. 1.

[2] PB L 389 van 31.12.1992, blz. 1.

BIJLAGE I

IN ARTIKEL 3, ONDER a), BEDOELDE PRODUCTEN

Onverminderd de algemene regels voor de interpretatie van de gecombineerde nomenclatuur worden de bewoordingen van de omschrijving van de goederen geacht slechts als aanwijzing te gelden. In het kader van deze bijlage is de draagwijdte van de TARIC-codes van toepassing, zoals geldend op de datum waarop deze verordening wordt vastgesteld:

TARIC-code
0301 99 90 60
0302 35 10 00
0302 35 90 00
0303 45 11 00
0303 45 13 00
0303 45 19 00
0303 45 90 00
0304 10 38 60
0304 10 98 50
0304 20 45 10
0304 90 97 70
0305 20 00 18
0305 20 00 74
0305 30 90 30
0305 49 80 10
0305 59 90 40
0305 69 90 30
1604 14 11 20
1604 14 16 20
1604 14 18 20
1604 20 70 30

BIJLAGE II

IN ARTIKEL 3, ONDER b), BEDOELDE PRODUCTEN

Onverminderd de algemene regels voor de interpretatie van de gecombineerde nomenclatuur worden de bewoordingen van de omschrijving van de goederen geacht slechts als aanwijzing te gelden. In het kader van deze bijlage is de draagwijdte van de TARIC-codes van toepassing, zoals geldend op de datum waarop deze verordening wordt vastgesteld:

TARIC-code
0301 99 90 70
0302 69 87 00
0303 79 87 10
0303 79 87 20
0303 79 87 90
0304 10 38 70
0304 10 98 55
0304 20 87 00
0304 90 65 00
0305 20 00 19
0305 20 00 76
0305 30 90 40
0305 49 80 20
0305 59 90 50
0305 69 90 50
1604 19 91 30
1604 19 98 20
1604 20 90 60

BIJLAGE III

IN ARTIKEL 3, ONDER c), BEDOELDE PRODUCTEN

Onverminderd de algemene regels voor de interpretatie van de gecombineerde nomenclatuur worden de bewoordingen van de omschrijving van de goederen geacht slechts als aanwijzing te gelden. In het kader van deze bijlage is de draagwijdte van de TARIC-codes van toepassing, zoals geldend op de datum waarop deze verordening wordt vastgesteld:

TARIC-code
0301 99 90 75
0302 34 10 00
0302 34 90 00
0303 44 11 00
0303 44 13 00
0303 44 19 00
0303 44 90 00
0304 10 38 75
0304 10 98 65
0304 20 45 20
0304 90 97 75
0305 20 00 21
0305 20 00 78
0305 30 90 75
0305 49 80 60
0305 59 90 45
0305 69 90 40
1604 14 11 30
1604 14 16 30
1604 14 18 30
1604 20 70 40

BIJLAGE IVa

MODEL VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR BLAUWVINTONIJN

DOCUMENTNUMMER	STATISTISCH DOCUMENT ICCAT BLAUWVINTONIJN

DEEL UITVOER

1. VLAGGENSTAAT

2. NAAM VAN HET VAARTUIG EN REGISTRATIENUMMER (indien beschikbaar)

3. TONNAAR (in voorkomend geval)

4. PLAATS VAN UITVOER (plaats, deelstaat of provincie, land)

5. BESCHRIJVING VAN DE VIS

Product/Type (a)		Code vistuig (b)	Vangstgebied (c)	Nettogewicht (kg)	Nr. merk (in voorkomend geval)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT				

(a) F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)
(b) Indien vistuigcode OT, beschrijf het vistuigtype
(c) Zeegebied (Oostatlantische Oceaan, Westatlantische Oceaan, Middellandse Zee, Stille Oceaan)

6. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (in voorkomend geval)

7. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam en functie van de functionaris Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

8. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn. (Land van doorvoer)

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer)

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Eindbestemming)

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:
Plaats Deelstaat of provincie Land

N.B.: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES VOOR HET INVULLEN VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VOOR BLAUWVINTONIJN

Overeenkomstig de aanbevelingen van de ICCAT van 1992 zullen de consignatarissen die op het grondgebied van een verdragsluitende partij bij de ICCAT tonijn invoeren of voor de eerste maal tonijn in het gebied van een regionale economische organisatie binnenbrengen, de relevante vakken van dit document moeten invullen. Alleen met volledig ingevulde en gewaarmerkte documenten zullen zendingen van blauwvintonijn op het grondgebied van verdragsluitende partijen mogen worden binnengebracht. Partijen blauwvintonijn die vergezeld zijn van statistische documenten voor blauwvintonijn die niet correct zijn ingevuld (d.w.z. waarvoor het statistisch document voor blauwvintonijn ontbreekt, onvolledig, ongeldig of vervalst is) zullen worden beschouwd als onwettige zendingen van blauwvintonijn, die in overtreding zijn met de instandhoudingsmaatregelen van de ICCAT, en de toegang tot het grondgebied van een verdragsluitende partij zal worden geschorst (ONDER VOORBEHOUD VAN OVERLEGGING VAN EEN NAAR BEHOREN INGEVULD DOCUMENT), of ten aanzien van deze zendingen zullen administratieve of andere sancties worden genomen.

Gelieve deze toelichtingen te gebruiken als richtsnoer voor het invullen van de delen van het statistisch document voor blauwvintonijn die betrekking hebben op de exporteurs, de importeurs en de waarmerking door de regering. INDIEN DIT DOCUMENT IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS WORDT INGEVULD, GELIEVE DAN DE VERTALING IN HET ENGELS BIJ TE VOEGEN.
N.B.: INDIEN EEN PRODUCT VAN BLAUWVINTONIJN RECHTSTREEKS IN JAPAN WORDT INGEVOERD, ZONDER EERST IN EEN DOORVOERLAND TE KOMEN, KUNNEN ALLE VISSEN OP HETZELFDE DOCUMENT WORDEN AANGEDUID. INDIEN HET BLAUWVINTONIJNPRODUCT DAARENTEGEN WORDT UITGEVOERD VIA EEN DOORVOERLAND (d.w.z. EEN ANDER LAND DAN HET LAND DAT DE EINDBESTEMMING VAN HET PRODUCT IS) WORDEN VOOR ELKE VAN DE VERSCHILLENDE EINDBESTEMMINGEN AFZONDERLIJKE DOCUMENTEN INGEVULD OF GAAT ELKE VIS VERGEZELD VAN EEN AFZONDERLIJK DOCUMENT OM ELKE EVENTUELE VERDELING VAN DE LADING DOOR EEN DOORVOERLAND TE IDENTIFICEREN. ER KAN WORDEN TOEGESTAAN DAT ANDERE DELEN VAN VIS DAN VLEES (d.w.z. KOP, OGEN, HOM, INGEWANDEN, STAART) ZONDER HET STATISTISCH DOCUMENT WORDEN INGEVOERD.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land dat het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land.

1. VLAGGENSTAAT: Vermeld de naam van het land van het vaartuig dat de in de lading aanwezige blauwvintonijn heeft gevangen, dat dit document heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen de vlaggenstaat van het vaartuig dat de blauwvintonijn heeft gevangen gemachtigd dit document af te geven.

2. NAAM VAN HET VAARTUIG EN REGISTRATIENUMMER (indien beschikbaar): Vermeld de naam en het registratienummer van het vaartuig dat de in de lading aanwezige blauwvintonijn heeft gevangen. Indien in vak 5 nummers van merken zijn aangegeven, hoeft dit vak niet te worden ingevuld.

3. TONNAAR (indien van toepassing): Vermeld de naam van de tonnaar waarin de in de lading aanwezige blauwvintonijn is gevangen.

4. PLAATS VAN UITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie, en het land van waaruit de blauwvintonijn is uitgevoerd.

5. BESCHRIJVING VAN DE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: Vermeld één type product per regel. (1) Productype: vermeld of het type van het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN (F/FR) is, alsmede de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE (RG/GG/DW/FL/OT). Voor (OT), vermeldt het type van de producten in de lading. (2) Vistuigcode: vermeld, overeenkomstig de onderstaande lijst, het type van het vistuig dat is gebruikt om de blauwvintonijn te vangen. (3) Vangstgebied: vermeld het algemene gebied van de oceaan waarin de blauwvintonijn is gevangen (d.w.z. Oost-Atlantische Oceaan, West-Atlantische Oceaan, Middellandse Zee, zie kaart 4 hierna, Stille Oceaan). (4) Nettogewicht in kg. (5) Nummer van het merk, gecodeerd naar het land (indien van toepassing).

6. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de lading blauwvintonijn uitvoert moet zijn naam en adres, alsmede de datum van uitvoer van de lading en (eventueel) het nummer van de vergunning van het kantoor vermelden.

7. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het document ondertekent. Deze functionaris moet deel uitmaken van de bevoegde regeringsinstantie van de vlaggenstaat van het vaartuig dat de in het document beschreven blauwvintonijn heeft gevangen. Van deze eis kan worden afgeweken overeenkomstig de ICCAT-RESOLUTIE BETREFFENDE DE WAARMERKING VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VOOR BLAUWVINTONIJN DOOR EEN FUNCTIONARIS VAN DE REGERING.

8. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de blauwvintonijn invoert moet zijn naam en adres, alsmede de datum van invoer van de blauwvintonijn en (eventueel) het nummer van de vergunning van het kantoor vermelden. Dit geldt ook voor invoer in het land van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het douanekantoor, indien deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

VISTUIGCODES:

BB	Hengel	MWT	Pelagische trawl	SURF	Niet-gespecificeerde oppervlaktevisserij
GILL	Kieuwnet	PS	Zegennet	TL	Bewaakte lijn („tended line")
HAND	Handlijn	RR	Hengel/reel	TRAP	Tonnaar
HARP	Harpoen	SPHL	Sporthandlijn	TROP	Sleeplijn
LL	Beug	SPOR	Niet-gespecificeerde sportvisserij	UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
				OT	Andere — beschrijf het vistuigtype

BIJLAGE IVb

Door de ICCAT erkende derde landen waarvoor het statistisch document kan worden gewaarmerkt door een daartoe erkende instelling, bijvoorbeeld een Kamer van Koophandel: Angola, Brazilië, Canada, Kaapverdië, Korea, Ivoorkust, Verenigde Staten van Amerika, Gabon, Ghana, Equatoriaal Guinea, Japan, Marokko, Guinee-Bissau, Rusland, São Tomé en Principe, Zuid-Afrika, Uruguay, Venezuela, China, Kroatië, Libië, Guinee-Conakry, Tunisië.

BIJLAGE V

MODEL VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR ZWAARDVIS

DOCUMENTNUMMER	STATISTISCH DOCUMENT ICCAT ZWAARDVIS

DEEL UITVOER

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN DE VLAG

2. PLAATS VAN UITVOER: PLAATS, DEELSTAAT OF PROVINCIE, LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID

[3. VANGSTGEBIED (één vakje aankruisen)

a) Noord-Atlantische Oceaan ☐ b) Zuid-Atlantantische Oceaan ☐ c) Middellandse Zee ☐ d) Stille Oceaan ☐ e) Indische Oceaan ☐

Indien d) of e) is aangekruist, vul dan de rubrieken 4 en 5 niet in]

4. BESCHRIJVING VAN DE VIS

Type product (a)		Naam van het vaartuig & Inschrijvingsnummer	Vistuigcode (b)	Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/ST/OT			

(a) F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden & kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, ST = Steak, OT = andere (beschrijf het type product)
(b) Indien vistuigcode OT, beschrijf het vistuigtype

5. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: Om te mogen uitvoeren naar landen die de door de ICCAT vastgestelde alternatieve minimummaat voor zwaardvis toepassen, moet de exporteur verklaren dat de hierboven vermelde Atlantische zwaardvis meer dan 15 kg (33 lb.) weegt of, indien hij is versneden, dat de delen afkomstig zijn van een zwaardvis van meer dan 15 kg.

Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Naam kantoor Adres Handtekening Datum Vergunningnr. (indien v. toep.)

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam & functie v.d. functionaris Handtekening Datum Stempel v.d. regering [Nettogewicht (kg)]

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/ Eenheid/Visserijeenheid van doorvoer):
Naam Adres Handtekening Datum Vergunningnr.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/ Eenheid/Visserijeenheid van doorvoer):
Naam Adres Handtekening Datum Vergunningnr.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Eindbestemming van de lading):
Naam Adres Handtekening Datum Vergunningnr.

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:
Plaats Deelstaat of provincie Land/Eenheid/Visserijeenheid

INSTRUCTIES VOOR HET INVULLEN VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR ZWAARDVIS

Overeenkomstig de aanbeveling van de ICCAT van 2001, moet zwaardvis die op het grondgebied van een verdragsluitende partij wordt ingevoerd of die voor de eerste maal in het gebied van een regionale economische organisatie wordt binnengebracht, met ingang van 1 januari 2003 vergezeld gaan van een statistisch document van de ICCAT voor zwaardvis. De consignatarissen die zwaardvis van alle oceanische gebieden invoeren of uitvoeren zullen de relevante vakken van het statistisch document van de ICCAT voor zwaardvis moeten invullen. Alleen met volledig ingevulde en gewaarmerkte documenten zullen zendingen van zwaardvis op het grondgebied van de verdragsluitende partijen (b.v. Japan, Canada, Verenigde Staten, Spanje, enz.) mogen worden binnengebracht. Partijen zwaardvis die vergezeld gaan van statistische documenten voor zwaardvis die niet correct zijn ingevuld (d.w.z. waarvoor het statistisch document voor zwaardvis ontbreekt, onvolledig, ongeldig of vervalst is) zullen worden beschouwd als onwettige zendingen, die in overtreding zijn met de instandhoudingsmaatregelen van de ICCAT, en de toegang ervan tot het grondgebied van de verdragsluitende partij zal worden geschorst (ONDER VOORBEHOUD VAN OVERLEGGING VAN EEN NAAR BEHOREN INGEVULD DOCUMENT) of ten aanzien van deze zendingen zullen administratieve of andere sancties worden genomen.

Gelieve deze instructies te volgen voor het invullen van de vakken die betrekking hebben op de exporteurs, de importeurs en de waarmerking door de regering. Indien dit document in een andere taal dan het Engels wordt ingevuld, gelieve dan de vertaling in het Engels bij het document te voegen of afzonderlijk te verstrekken. N.B.: Indien een zwaardvisproduct rechtstreeks vanuit het land/eenheid/visserijeenheid dat de zwaardvis heeft gevangen wordt uitgevoerd naar een verdragsluitende partij, zonder eerst in een land/eenheid/visserijeenheid van doorvoer (d.w.z. een ander land/eenheid/visserijeenheid dan het land/eenheid/visserijeenheid dat de eindbestemming van het product vormt) te komen, worden voor elke eindbestemming afzonderlijke documenten ingevuld, ofwel gaat elke vis vergezeld van een afzonderlijk document om de eventuele verdeling van een lading door een land/eenheid/visserijeenheid te identificeren. Er kan worden toegestaan dat andere delen van zwaardvis dan het vlees (d.w.z. kop, ogen, hom, ingewanden, staart) zonder het statistisch document worden ingevoerd.

DOCUMENT NR.: Het door het land/eenheid/visserijeenheid dat het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN DE VLAG: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid van het vaartuig dat de lading zwaardvis heeft gevangen en dat dit document heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen de vlaggenstaat van het vaartuig dat de zwaardvis heeft gevangen of, indien het vaartuig vist op grond van een charterovereenkomst, het land van uitvoer, gemachtigd om dit document af te geven.

2. PLAATS VAN UITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie, en het land/eenheid/visserijeenheid van waaruit de zwaardvis is uitgevoerd.

[3. VANGSTGEBIED: Kruis het gebied aan waar de vis is gevangen (indien d) of e) is aangekruist, hoeven de rubrieken 4 en 5 hierna niet te worden ingevuld.)]

4. BESCHRIJVING VAN DE VIS : De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. (N.B.: vermeld één type product per regel). (1) Producttype: vermeld of het type van het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, alsmede de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Voor OT, vermeld het type van de producten in de lading. (2) Naam van het vaartuig en registratienr.: vermeld de naam en (indien beschikbaar) het registratienummer van het vaartuig dat de zwaardvis heeft gevangen. Indien de vissen in de lading door verschillende vaartuigen zijn gevangen, vermeld alle vaartuigen waarvan vissen in de lading aanwezig zijn. (3) Vistuigcode: vermeld, overeenkomstig de hierna vermelde lijst, het type vistuig dat is gebruikt om de zwaardvis te vangen. (4) Nettogewicht in kg.

5. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de lading zwaardvis uitvoert moet zijn naam, adres, handtekening en de datum van uitvoer van de lading, alsmede (in voorkomend geval) het nummer van de vergunning van het kantoor vermelden. Voor de landen die de bij de ICCAT vastgestelde alternatieve minimummaat voor zwaardvis toepassen moet de exporteur bevestigen dat de vermelde Atlantische zwaardvis meer dan 15 kg (33 lb.) weegt of, indien hij is versneden, dat de delen afkomstig zijn van een zwaardvis van meer dan 15 kg.

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het document ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde regeringsinstantie van de vlaggenstaat van het vaartuig dat de in het document vermelde zwaardvis heeft gevangen. Het document kan worden ondertekend door andere daartoe door de regering van de vlaggenstaat gevolmachtigde personen of instellingen of, indien het vaartuig vist op grond van een charterovereenkomst, door de beambte van de regering of door een andere door de staat van uitvoer gemachtigde persoon of instelling. [Het nettogewicht van de lading moet in dit vak ook in kg worden vermeld.]

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de zwaardvis invoert moet zijn naam, adres, handtekening en de datum van invoer van de zwaardvis, (in voorkomend geval) het nummer van de vergunning van het kantoor, en de eindbestemming van de invoer vermelden. Dit omvat de invoer in de landen/eenheden/visserijeenheden van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringsagentschap, indien deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

VISTUIGCODE

BB	Hengel	RR	Hengel/reel	TROP	Sleeplijn
GILL	Kieuwnet	SPHL	Sportvisserij met handlijn	UNCL	Niet-gespecificeerde methodes
HAND	Handlijn	SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij	OT	Andere
HARP	Harpoen	SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij		
LL	Beuglijn				
MWT	Pelagische trawl	TL	Bewaakte lijn („tended line")		
PS	Zegen	TRAP	Tonnaar		

Het origineel van het ingevulde document moet de uitgevoerde producten vergezellen. Een kopie moet worden bewaard voor informatie. Het origineel (invoer) of een kopie (uitvoer) moet worden gefrankeerd en per post of per fax, binnen 24 uur na de invoer of de uitvoer worden gezonden aan: (. . .)

BIJLAGE VI

MODEL VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR GROOTOOGTONIJN

DOCUMENTNUMMER	STATISTISCH DOCUMENT ICCAT GROOTOOGTONIJN

DEEL UITVOER

1. NAAM VAN HET VAARTUIG EN REGISTRATIENUMMER (indien beschikbaar)

2. TONNAAR (in voorkomend geval)

3. PLAATS VAN UITVOER (Plaats, deelstaat of provincie, land/eenheid/visserijeenheid)

4. VANGSTGEBIED (een vakje aankruisen))

a) Atlantische Oceaan ☐ b) Stille Oceaan ☐ c) Indische Oceaan ☐

Indien b) of c) is aangekruist, vul dan de vakken 6 en 7 niet in

5. BESCHRIJVING VAN DE VIS

Type product (a)		Code vistuig (b)	Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT		

(a) F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere, beschrijf het type product
(b) Indien vistuigcode OT, beschrijf het vistuigtype

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Totaalgewicht van de lading kg

Naam en functie van de functionaris Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/Eenheid/Visserijeenheid van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/Eenheid/Visserijeenheid van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:

Plaats Deelstaat/Provincie Land/Eenheid/Visserijeenheid

N.B.: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land/eenheid/visserijeenheid dat het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land/eenheid/visserijeenheid.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN DE VLAG: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid van het vaartuig dat de lading grootoogtonijn heeft gevangen en dat dit document heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen de vlaggenstaat van het vaartuig dat de grootoogtonijn heeft gevangen of, indien het vaartuig vist op grond van een charterovereenkomst, een beambte of een andere door het uitvoerland naar behoren gevolmachtigde persoon of instelling, gemachtigd om dit document af te geven.

2. NAAM VAN HET VAARTUIG EN REGISTRATIENUMMER (indien beschikbaar): Vermeld de naam en het registratienummer van het vaartuig dat de lading grootoogtonijn heeft gevangen.

3. TONNAAR (indien van toepassing): Vermeld de naam van de tonnaar waarin de in de lading aanwezige grootoogtonijn is gevangen.

4. PLAATS VAN UITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie, en het land/eenheid/visserijeenheid van waaruit de grootoogtonijn is uitgevoerd.

5. VANGSTGEBIED: Kruis het gebied aan waar de vis is gevangen. (Indien b) of c) is aangekruist, hoeven de rubrieken 6 en 7 hieronder niet te worden ingevuld.)

6. BESCHRIJVING VAN DE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: Vermeld één product per regel. (1) Producttype: vermeld of het type van het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, alsmede de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Voor OT, vermeld het type van de producten in de lading. (2) Vistuigcode: vermeld, overeenkomstig de onderstaande lijst, het type van het vistuig dat is gebruikt om de grootoogtonijn te vangen. Indien de vistuigcode OT wordt vermeld, beschrijf dan het type vistuig, met inbegrip van visteelt. (3) Nettogewicht in kilogram.

7. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: De persoon of het kantoor die de lading grootoogtonijn uitvoert, moet zijn naam, adres, handtekening en de datum van uitvoer van de lading, alsmede (eventueel) het nummer van de vergunning van het kantoor vermelden.

8. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het document ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde regeringsinstantie van de vlaggenstaat van het vaartuig dat de in het document vermelde grootoogtonijn heeft gevangen. Het document kan worden ondertekend door andere daartoe door de regering van de vlaggenstaat gevolmachtigde personen of instellingen. Van deze eis kan worden afgeweken overeenkomstig de waarmerking van het document door een functionaris van de regering of, indien het vaartuig vist op grond van een charterovereenkomst, door een functionaris of een andere door het land van uitvoer naar behoren gevolmachtigde persoon of instelling. In dit vak moet ook het totaalgewicht van de lading worden vermeld.

9. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor die de lading grootoogtonijn uitvoert, moet zijn naam, adres, handtekening en de datum van uitvoer van de lading en (in voorkomend geval) het nummer van de vergunning van het kantoor, en de uiteindelijke bestemming van de invoer vermelden. Dit geldt ook voor invoer in de landen van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringsagentschap, indien deze handtekening naar behoren door de importeur is erkend.

Vistuigcodes:

BB	Hengel	RR	Hengel/reel	TROP	Sleeplijn
GILL	Kieuwnet	SPHL	Sportvisserij met handlijn	UNCL	Niet-gespecificeerde methodes
HAND	Handlijn	SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij	OT	Andere
HARP	Harpoen	SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij		
LL	Beuglijn				
MWT	Pelagische trawl	TL	Bewaakte lijn („tended line")		
PS	Zegen	TRAP	Tonnaar		

EEN KOPIE VAN HET VOLLEDIG INGEVULDE DOCUMENT MOET WORDEN GEZONDEN AAN: (vermeld de naam van het kantoor van de bevoegde autoriteiten van de vlaggenstaat).

BIJLAGE VII

MODEL VAN HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE IOTC VOOR GROOTOOGTONIJN

DOCUMENTNUMMER	STATISTISCH DOCUMENT IOTC GROOTOOGTONIJN

DEEL UITVOER

1. VLAGGENSTAAT/EENHEID/VISSERIJEENHEID

2. NAAM VAN HET VAARTUIG EN REGISTRATIENUMMER (in voorkomend geval)

3. TONNAAR (in voorkomend geval)

4. PLAATS VAN UITVOER (plaats, deelstaat/provincie, land/eenheid/visserijeenheid)

5. VANGSTGEBIED (één van de gebieden aankruisen)

a) Indische Oceaan ☐ b) Stille Oceaan ☐ c) Atlantische Oceaan ☐

Indien b) of c) zijn aangekruist, moeten de vakken 6 en 7 hieronder niet worden ingevuld

6. BESCHRIJVING VAN DE VIS

Type product (a)		Vistuigcode (b)	Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT		

(a) Beschrijving van het type product: F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FR = filets, OT = andere.
(b) Indien de vistuigcode OT is, beschrijf het type van het gebruikte vistuig

7. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Naam van het kantoor Adres Handtekening Datum Vergunning nummer (in voorkomend geval)

8. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Totaalgewicht van de lading kg

Naam en functie Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

9. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer/eenheid/visserijeenheid):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (in voorkomend geval)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer/eenheid/visserijeenheid):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (in voorkomend geval)

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:

Plaats Deelstaat/Provincie Land/Eenheid/Visserijeenheid

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land dat het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land.

1. VLAGGENSTAAT/EENHEID/VISSERIJEENHEID: Vermeld het land van het vaartuig dat de grootoogtonijn heeft gevangen en dit document heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling mag alleen de vlaggenstaat van het vaartuig dat de grootoogtonijn heeft gevangen of, indien het vaartuig vist op grond van een charterovereenkomst, de exporterende lidstaat, dit document afgeven.

2. NAAM VAN HET VAARTUIG EN (IN VOORKOMEND GEVAL) REGISTRATIENUMMER: Vermeld de naam en het registratienummer van het vaartuig dat de in de lading aanwezige grootoogtonijn heeft gevangen.

3. TONNAAR (in voorkomend geval): Vermeld de naam van de tonnaar waarin de in de lading aanwezige grootoogtonijn is gevangen.

4. PLAATS VAN UITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie en het land van waaruit de grootoogtonijn is uitgevoerd.

5. VANGSTGEBIED: Kruis het vangstgebied aan. (Indien c) of d) zijn aangekruist, moeten de vakken 6 en 7 hieronder niet worden ingevuld.)

6. BESCHRIJVING VAN DE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: vermeld één type product per regel. (1) Producttype: vermeld of het type van het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, alsmede de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Voor de categorie ANDERE, vermeld het type van de producten in de lading. (2) Vistuigcode: Vermeld, overeenkomstig de onderstaande lijst, het type van het vistuig dat is gebruikt om de grootoogtonijn te vangen. Voor de ANDERE types, beschrijf het type vistuig, met inbegrip van de tuigen voor de visteelt. (3) Nettogewicht in kilogram.

7. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de lading grootoogtonijn uitvoert, moet de volgende gegevens vermelden: naam, naam van het kantoor, adres, handtekening, datum van uitvoer van de lading en nummer van de vergunning van het kantoor (in voorkomend geval).

8. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het document ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde regeringsinstantie van de vlaggenstaat van het vaartuig dat de in het document vermelde grootoogtonijn heeft gevangen of door een andere persoon of instelling die daartoe door de vlaggestaat is gemachtigd. In voorkomend geval kan van deze eis worden afgeweken overeenkomstig de waarmerking van het document door een functionaris van de regering of, indien het vaartuig vist op grond van een charter-overeenkomst, door een verantwoordelijke van de regering of door een andere persoon of instelling die daartoe door de lidstaat van uitvoer is gemachtigd. In dit vak moet ook het totaalgewicht van de lading worden vermeld.

9. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de grootoogtonijn invoert, moet de volgende gegevens verstrekken: naam, adres, handtekening, datum van invoer van de grootoogtonijn, nummer van de vergunning (in voorkomend geval) en eindbestemming van de invoer. Dit geldt ook voor de invoer in de landen van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een vertegenwoordiger van het inklaringsagentschap, op voorwaarde dat deze handtekening naar behoren door de importeur is erkend.

VISTUIGCODE:

BB	Hengel	RR	Hengel/reel	TROP	Sleeplijn
GILL	Kieuwnet	SPHL	Sportvisserij met handlijn	UNCL	Niet-gespecificeerde methodes
HAND	Handlijn	SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij	OT	Andere
HARP	Harpoen	SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij		
LL	Beuglijn				
MWT	Pelagische trawl	TL	Onbewaakte lijn („tended line")		
PS	Zegen	TRAP	Tonnaar		

GELIEVE EEN VOLLEDIG INGEVULD EXEMPLAAR VAN DIT DOCUMENT AAN HET VOLGENDE ADRES TE ZENDEN: (vermeld de naam van het agentschap van de bevoegde autoriteiten van de vlaggenstaat).

BIJLAGE VIIIa

LIJST VAN DE VAARTUIGEN DIE DEELNEMEN AAN HET SLOOPPROGRAMMA VAN JAPAN

(Per 1 november 2001)

	Jaar van de sloop	Vlaggenstaat	Naam van het vaartuig	Tonnage	Bouwjaar	Visserijzone
1	2002	BOLIVIË	YING CHIN HSIANG 66	379	1979	INDISCHE O.
2	2002	CAMBODJA	HUA CHENG 707	606	1980	INDISCHE O.
3	2002	CAMBODJA	HUA CHUNG 808	549	1980	INDISCHE O.
4	2002	FILIPPIJNEN	CHEN FA 736	636	1979	ATLANTISCHE O.
5	2002	BOLIVIË	ZHONG I 85	437	1976	STILLE OCEAAN
6	2002	BELIZE	LIEN TAI	491	1979	ATLANTISCHE O.
7	2003	BELIZE	JEFFREY 131	597	1980	STILLE OCEAAN
8	2003	EQUATORIAAL-GUINEA	WIN FAR 236	672	1978	INDISCHE O.
9	2003	EQUATORIAAL-GUINEA	WIN FAR 266	535	1979	INDISCHE O.
10	2003	BOLIVIË	CHIN I MING	663	1979	ATLANTISCHE O.
11	2003	BOLIVIË	CHIN CHANG MING	578	1980	ATLANTISCHE O.
12	2003	BOLIVIË	GOLDEN RICH (voorheen: ZHONG XIN 26)	520	1974	ATLANTISCHE O.
13	2003	BOLIVIË	CHI MAN	556	1982	INDISCHE O.
14	2003	BOLIVIË	HUNG YU 112	690	1981	INDISCHE O.
15	2003	EQUATORIAAL-GUINEA	CHEN CHIANG 1	578	1988	INDISCHE O.

BIJLAGE VIIIb

LIJST VAN DE VAARTUIGEN DIE DE VLAG VAN TAIWAN VOEREN DIE DEELNEMEN AAN HET HERREGISTRATIEPROGRAMMA

Nr.	Vlaggenstaat	Naam van het vaartuig	Tonnage	Visserijzone	Bouwjaar
1	EQUATORIAAL-GUINEA	YIH SHUEN nr. 212	470	INDISCHE O.	1999
2	SEYCHELLEN	SEYGEM	573	STILLE OCEAAN	1997
3	SEYCHELLEN	SEYSTAR	573	STILLE OCEAAN	1998
4	VANUATU	NINE LUCKY nr. 1	508	STILLE OCEAAN	1998
5	BELIZE	WIN FAR nr. 868	498	STILLE OCEAAN	1999
6	EQUATORIAAL-GUINEA	WEI CHING	498	ATLANTISCHE O.	1997
7	BELIZE	JUI YING nr. 666	498	STILLE OCEAAN	1997
8	BELIZE	CHEN FA nr. 1	550	INDISCHE O.	1997
9	SEYCHELLEN	SEYPERAL	680	STILLE OCEAAN	1998
10	BELIZE	PING YUAN nr. 201	706	INDISCHE O.	1996
11	BELIZE	LIAN HORNG nr. 777	499	STILLE OCEAAN	1998
12	BELIZE	FONG KU nr. 36	521	STILLE OCEAAN	1997
13	BELIZE	SHYE SIN nr. 1	598	INDISCHE O.	1997
14	BELIZE	HUNG YU nr. 212	470	ATLANTISCHE O.	1997
15	BELIZE	HWA CHIN nr. 202	470	ATLANTISCHE O.	1997
16	BELIZE	SUNG HUI	573	ATLANTISCHE O.	1998
17	BELIZE	HSIEN HUA 106	625	STILLE OCEAAN	2000
18	BELIZE	HSIEN HUA 107	625	STILLE OCEAAN	2000
19	BELIZE	FU YUAN nr. 66	683	STILLE OCEAAN	1998
20	BELIZE	LONG CHANG nr. 3	589	ATLANTISCHE O.	1997

BIJLAGE IX

MODEL VAN HET ICCAT-WEDERUITVOERCERTIFICAAT VOOR BLAUWVINTONIJN

DOCUMENTNUMMER	ICCAT-WEDERUITVOERCERTIFICAAT BLAUWVINTONIJN

DEEL UITVOER

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS

Type product		Nettogewicht (kg)	Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Datum invoer
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT			

F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)

4. BESCHRIJVING VAN DE WEDERUITGEVOERDE VIS

Type product		Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: Ik bevestig dat de hierboven vermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toepass.)

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam en functie van de functionaris Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn. (Land van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toepass.)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn. (Land van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toepass.)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn. (Eindbestemming):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toepass.)

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:

Plaats Deelstaat of provincie Land/Eenheid/Visserijeenheid

N.B.: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES VOOR HET INVULLEN VAN HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VOOR BLAUWVINTONIJN

Er wordt steeds meer gevraagd om de invoering van een wederuitvoeringsregeling in het kader van het ICCAT-programma voor een statistisch document voor blauwvintonijn. In 1997 is een aanbeveling aangenomen tot invoering van het ICCAT-programma voor een statistisch document voor blauwvintonijn voor wederuitvoer. Deze aanbeveling schrijft voor dat de handelaars die wederuitgevoerde (1) blauwvintonijn in Japan invoeren een ICCAT-certificaat (2) voor wederuitvoer van blauwvintonijn moeten overleggen dat zal moeten worden gewaarmerkt door de regering van het land of het gebied van doorvoer (3) of door een erkende instelling, zoals een kamer van koophandel en nijverheid, die is erkend door de regering van het land of het gebied van doorvoer. Bij het wederuitvoercertificaat moet een kopie worden gevoegd van het origineel van het statistisch document voor blauwvintonijn (BTSD) dat de blauwvintonijn vergezelt bij invoer. De bijgevoegde kopie van het oorspronkelijke BTSD moet worden gewaarmerkt door de regering van het land of het gebied van doorvoer, of door een erkende instelling, zoals een kamer van koophandel en nijverheid, die door de regering van het land of het gebied van doorvoer is erkend. Indien blauwvintonijn opnieuw wederuitgevoerd (4) wordt, moeten alle kopieën van het document, met name een gewaarmerkte kopie van het BTSD en van het wederuitvoercertificaat die de blauwvintonijn vergezellen, bij een nieuw wederuitvoercertificaat worden gevoegd dat zal worden gewaarmerkt door de regering van het laatste land/gebied van doorvoer, of door een erkende instelling, zoals een kamer van koophandel of nijverheid, die door de regering van het laatste land/gebied van doorvoer is erkend. Alleen blauwvintonijn die vergezeld gaat van een volledig en geldig uitvoercertificaat zal in Japan mogen worden binnengebracht. Ladingen wederuitgevoerde blauwvintonijn die vergezeld gaan van een wederuitvoercertificaat dat niet correct is ingevuld (5) zullen worden beschouwd als onwettige zendingen van wederuitgevoerde blauwvintonijn, die in overtreding zijn met de instandhoudingsinspanningen van de ICCAT, en de invoer ervan in Japan zal worden geschorst totdat een volledig ingevuld wederuitvoercertificaat zal worden overgelegd.

N.B.:

(1) „Wederuitgevoerd" betekent dat de blauwvintonijn wordt doorgevoerd door een land of gebied (vrije zones niet inbegrepen) na te zijn uitgevoerd uit het land of de zone waarvan het vissersvaartuig dat de blauwvintonijn heeft gevangen de vlag voert (vrije zones niet inbegrepen).

(2) Voortaan „Wederuitvoercertificaat" genoemd.

(3) „Een land of een gebied van doorvoer" is een land of een gebied doorheen hetwelk de rode tonijn wordt doorgevoerd na te zijn uitgevoerd uit een land of een gebied dat de vlag voert van het vissersvaartuig dat de betrokken blauwvintonijn heeft gevangen (vrije zones niet inbegrepen).

(4) Deze bepaling geldt niet voor wederuitvoer van blauwvintonijn van een lidstaat van de Europese Unie naar een andere lidstaat.

(5) „Niet correct ingevuld" betekent dat het wederuitvoercertificaat ontbreekt of onvolledig, ongeldig of vervalst is.

Gelieve deze instructies te gebruiken als richtsnoer voor het invullen van het deel van het wederuitvoercertificaat voor blauwvintonijn dat betrekking heeft op de exporteurs, de importeurs en de waarmerking door de regering. Indien dit document in een andere taal dan het Engels wordt ingevuld, gelieve dan de vertaling in het Engels bij te voegen.
NB.: INDIEN EEN PRODUCT VAN BLAUWVINTONIJN RECHTSTREEKS WEDERUITGEVOERD WORDT NAAR JAPAN, ZONDER EERST IN EEN LAND, EENHEID OF VISSERIJEENHEID VAN DOORVOER TE KOMEN, KUNNEN ALLE VISSEN OP HETZELFDE DOCUMENT WORDEN AANGEDUID. INDIEN HET BLAUWVINTONIJNPRODUCT DAARENTEGEN WEDERUITGEVOERD WORDT VIA EEN DOORVOERLAND (d.w.z. EEN ANDER LAND, EEN ANDERE EENHEID OF VISSERIJEENHEID DAN HET LAND, EENHEID OF VISSERIJEENHEID DIE (DAT) DE EINDBESTEMMING VAN HET PRODUCT IS), WORDT VOOR ELKE VAN DE VERSCHILLENDE EINDBESTEMMINGEN EEN AFZONDERLIJK DOCUMENT INGEVULD OF GAAT ELKE VIS VERGEZELD VAN EEN AFZONDERLIJK DOCUMENT OM ELKE EVENTUELE VERDELING VAN DE LADING DOOR EEN LAND, EENHEID OF VISSERIJEENHEID VAN DOORVOER TE IDENTIFICEREN. ER KAN WORDEN TOEGESTAAN DAT ANDERE DELEN VAN VIS DAN VLEES (d.w.z. KOP, OGEN, HOM, INGEWANDEN, STAART) ZONDER CERTIFICAAT WORDEN INGEVOERD.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land, de eenheid of de visserijeenheid die het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land, de eenheid of de visserijeenheid.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de in de lading aanwezig blauwvintonijn wederuitvoert en dit certificaat heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de blauwvintonijn wederuitvoert, gemachtigd dit certificaat af te geven.

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie en het land/eenheid of visserijeenheid van waaruit de blauwvintonijn is wederuitgevoerd.

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: vermeld één type product per regel. (1) Producttype: vermeld of het type van het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, alsmede de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Indien „andere" wordt vermeld, beschrijf dan het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht: nettogewicht van het product in kg. (3) Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag: vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid van het vaartuig dat de in de lading aanwezige blauwvintonijn heeft gevangen.

4. DATUM VAN INVOER: Beschrijving van de wederuitgevoerde vis: de exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken: N.B.: vermeld één type product per regel. (1) Producttype: vermeld het type van het product dat wordt verzonden (VERS of DIEPGEVROREN, en de vorm: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE). Indien „andere" wordt vermeld, beschrijf het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht van het product in kg.

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: De persoon of het kantoor dat de lading blauwvintonijn wederuitvoert, moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van wederuitvoer van de lading, alsmede het nummer van de vergunning van het agentschap (in voorkomend geval) vermelden.

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het certificaat ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde afdeling van de regering van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de in het certificaat vermelde blauwvintonijn wederuitvoert. Van deze eis kan worden afgeweken overeenkomstig de resolutie van de ICCAT betreffende de waarmerking van het statisch document voor blauwvintonijn door een functionaris van de regering.

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het agentschap dat de blauwvintonijn invoert, moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van invoer van de blauwvintonijn, het nummer van de vergunning van het kantoor (in voorkomend geval) en de eindbestemming van de invoer vermelden. Dit geldt ook voor invoer in de landen/eenheden/visserijeenheden van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringskantoor, indien deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

EEN KOPIE VAN HET INGEVULDE CERTIFICAAT MOET WORDEN TERUGGEZONDEN AAN: (vermeld de naam van het kantoor van de bevoegde autoriteiten van het land/eenheid/visserijeenheid van wederuitvoer).

BIJLAGE X

MODEL VAN HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE ICCAT VOOR ZWAARDVIS

DOCUMENTNUMMER	WEDERUITVOERCERTIFICAAT ICCAT ZWAARDVIS

DEEL WEDERUITVOER

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS

Type product (*)		Nettogewicht (kg)	Land/Eenheid/Visserijeenheid van de vlag	Datum invoer
F/FR	RD/GG/DR/FL/ST/OT			

4. BESCHRIJVING VAN DE WEDERUITGEVOERDE VIS

Type product (*)		Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/ST/FL/OT	

(*) F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, ST = steak, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)

5. VERKLARING VAN DE EXPORTEUR: Om te mogen uitvoeren naar de landen/eenheden/visserijeenheden die de door de ICAT vastgestelde alternatieve minimummaat voor zwaardvis toepassen, moet de exporteur verklaren dat de hierna beschreven Atlantische zwaardvis meer dan 15 kg (33 lb.) weegt of, indien hij is versneden, dat de delen afkomstig zijn van een zwaardvis van meer dan 15 kg.
Ik bevestig dat de hierboven vermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Naam kantoor Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (in voorkomend geval)

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam & functie van de functionaris Dienst Handtekening Datum

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/eenheid/visserijeenheid van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/eenheid/visserijeenheid van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land/eenheid/visserijeenheid van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr.

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER

Plaats Deelstaat of provincie Land/eenheid/visserijeenheid

N.B.: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land/eenheid/visserijeenheid.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de lading zwaardvis wederuitvoert en dat (die) dit certificaat heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de zwaardvis wederuitvoert gemachtigd dit certificaat af te geven.

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie, en het land/eenheid of visserijeenheid van waaruit de zwaardvis is wederuitgevoerd.

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B: Vermeld één type product per regel. (1) Producttype: Vermeld of het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, en welke vorm het heeft: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Indien „ANDERE" wordt vermeld, beschrijf dan het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht: Nettogewicht van het product in kg. (3) Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid van het vaartuig dat de lading zwaardvis heeft gevangen. (4) Datum van invoer.

4. BESCHRIJVING VAN DE WEDERUITGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. (1) Producttype: Vermeld of het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, en welke vorm het heeft: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Indien „ANDERE" wordt vermeld, beschrijf dan het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht: Nettogewicht van het product in kg.

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: De persoon of het kantoor die (dat) de lading zwaardvis wederuitvoert moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van wederuitvoer van de lading, alsmede het nummer van de vergunning van het kantoor (in voorkomend geval) vermelden.

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het certificaat ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde regeringsinstantie van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de in het certificaat vermelde zwaardvis wederuitvoert, of een persoon of instelling zijn die door de bevoegde regeringsinstantie gemachtigd is deze certificaten te waarmerken. De in de punten A tot en met D van de Resolutie van de ICCAT betreffende de waarmerking van het statistisch document voor blauwvintonijn door een regeringsfunctionaris bedoelde vervangingsmaatregel, die in 1993 door de Commissie is aangenomen, kan op de hierboven vermelde voorwaarden worden toegepast voor waarmerkingen in het kader van het Programma voor een Statistisch Document voor Zwaardvis.

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor dat de zwaardvis invoert moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van invoer van de zwaardvis, het nummer van de vergunning van het kantoor (in voorkomend geval) en de eindbestemming van de invoer vermelden. Dit geldt ook voor invoer in de landen/eenheden/visserijeenheden van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringsagentschap, als deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

EEN KOPIE VAN HET NAAR BEHOREN INGEVULDE CERTIFICAAT MOET WORDEN TOEGEZONDEN AAN: (Vermeld de naam van het agentschap van de bevoegde autoriteiten van het land/eenheid/visserijeenheid van wederuitvoer).

BIJLAGE XI

WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE ICCAT VOOR GROOTOOGTONIJN

DOCUMENTNUMMER	WEDERUITVOERCERTIFICAAT ICCAT GROOTOOGTONIJN

DEEL UITVOER

1. LAND/EENHEID/VISSERIJ-EENHEID VAN WEDERUITVOER

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS

Type product		Nettogewicht (kg)	Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Datum van invoer
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT			

F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)

4. BESCHRIJVING VAN DE WEDERUITGEVOERDE VIS

Type product		Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filets, OT = andere (Beschrijf het type product)

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toep.)

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam en functie van de functionaris Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn (land van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toep.)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn (land van doorvoer):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toep.)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn (eindbestemming):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien v. toep.)

EINDBESTEMMING VAN DE INVOER:

Plaats Deelstaat of provincie Land/eenheid/visserijeenheid

N.B: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land/eenheid/visserijeenheid.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de lading grootoogtonijn wederuitvoert en dat (die) dit certificaat heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling van de ICCAT is alleen het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de vis wederuitvoert gemachtigd dit certificaat af te geven.

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat of de provincie, en het land/eenheid/visserijeenheid van waaruit de grootoogtonijn is wederuitgevoerd.

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B: Vermeld één typeproduct per regel. (1) Producttype: Vermeld of het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, en welke vorm het heeft: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Indien „ANDERE" wordt vermeld, beschrijf dan het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht: Nettogewicht van het product in kg. (3) Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag: Vermeld de naam van het land/eenheid/visserijeenheid van het vaartuig dat de lading grootoogtonijn heeft gevangen. (4) Datum van invoer.

4. BESCHRIJVING VAN DE WEDERUITGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. (1) Producttype: Vermeld of het product dat wordt verzonden VERS of DIEPGEVROREN is, en welke vorm het heeft: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR, FILETS of ANDERE. Indien „ANDERE" wordt vermeld, beschrijf dan het type van de producten in de lading. (2) Nettogewicht: Nettogewicht van het product in kg.

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: De persoon of het agentschap die (dat) de lading blauwvintonijn wederuitvoert, moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van wederuitvoer van de lading, alsmede het nummer van de vergunning van het agentschap (in voorkomend geval) vermelden.

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het certificaat ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde regeringsinstantie van het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) de in het certificaat vemelde grootoogtonijn wederuitvoert, of in dienst zijn bij een persoon of instelling die door de bevoegde regeringsinstantie gemachtigd is deze certificaten te waarmerken. De in de punten A tot en met D van de Resolutie van de ICCAT betreffende de waarmerking van het statistisch document voor blauwvintonijn door een regeringsfunctionaris bedoelde vervangingsmaatregel, die in 1993 door de Commissie is aangenomen, kan op de hierboven vermelde voorwaarden worden toegepast voor waarmerkingen in het kader van het Programma voor een Statistisch Document voor Zwaardvis.

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor die (dat) de grootoogtonijn invoert moet zijn naam en adres, handtekening en de datum van invoer van de grootoogtonijn, het nummer van de vergunning van het kantoor (in voorkomend geval) en de eindbestemming van de invoer vermelden. Dit geldt ook voor invoer in de landen/eenheden/visserij-eenheden van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringsagentschap, als deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

EEN KOPIE VAN HET NAAR BEHOREN INGEVULDE CERTIFICAAT MOET WORDEN TOEGEZONDEN AAN: (Vermeld de naam van het agentschap van de bevoegde autoriteiten van het land/eenheid/visserijeenheid van wederuitvoer).

BIJLAGE XII

MODEL VAN HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE IOTC VOOR GROOTOOGTONIJN

DOCUMENTNUMMER	IOTC-WEDERUITVOERCERTIFICAAT GROOTOOGTONIJN

DEEL WEDERUITVOER

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS

Type product (*)		Nettogewicht (kg)	Vlaggenstaat/eenheid/visserijeenheid	Datum van invoer
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT			

4. BESCHRIJVING VAN DE VOOR WEDERUITVOER BESTEMDE VIS

Type product (*)		Nettogewicht (kg)
F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

(*) F = vers, FR = diepgevroren, RD = levend gewicht, GG = ontdaan van ingewanden en kieuwen, DR = panklaar, FL = filet OT = andere (beschrijf het type product)

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: Ik bevestig dat de hierboven vermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam/Naam v.h. kantoor Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Ik garandeer dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

Naam en functie v.d. functionaris Handtekening Datum Stempel van de regering

DEEL INVOER

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: Ik bevestig dat de bovenvermelde gegevens, naar mijn weten, volledig, waarheidsgetrouw en juist zijn.

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer/eenheid/visserijeenheid):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer/eenheid/visserijeenheid):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

VERKLARING VAN DE IMPORTEUR (Land van doorvoer/eenheid/visserijeenheid):

Naam Adres Handtekening Datum Vergunning nr. (indien van toepassing)

Eindbestemming van de invoer:

Plaats Deelstaat/Provincie Land/eenheid/visserijeenheid

N.B.: INDIEN DIT DOCUMENT WORDT INGEVULD IN EEN ANDERE TAAL DAN HET ENGELS, GELIEVE DAN EEN ENGELSE VERTALING BIJ TE VOEGEN.

INSTRUCTIES

DOCUMENTNUMMER: Het door het land/eenheid/visserijeenheid dat (die) het document afgeeft te verstrekken documentnummer, gecodeerd naar het land/eenheid of visserijeenheid.

1. LAND/EENHEID/VISSERIJEENHEID VAN WEDERUITVOER: Vermeld de naam van het land, de eenheid, de visserijeenheid dat (die) de grootoogtonijn van de lading wederuitvoert en het certificaat heeft afgegeven. Volgens de aanbeveling is alleen het land/de eenheid/de visserijeenheid dat (die) de grootoogtonijn wederuitvoert, gemachtigd dit document af te geven.

2. PLAATS VAN WEDERUITVOER: Vermeld de plaats, de deelstaat, de provincie en het land, de eenheid, de visserijeenheid van waaruit de grootoogtonijn is wederuitgevoerd.

3. BESCHRIJVING VAN DE INGEVOERDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: Vermeld één type product per regel. (1) Producttype: vermeld of het product in de zending VERS of DIEPGEVROREN is, en in welke vorm het zich bevindt: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR of ANDERE. Voor ANDERE, beschrijf het type van de producten van de lading. (2) Nettogewicht: nettogewicht van het product in kilogram. (3) Vlaggestaat/eenheid/visserijeenheid: vermeld de naam van het land/de eenheid/de visserijeenheid van het vaartuig dat de in de lading aanwezige grootoogtonijn heeft gevangen. (4) Datum van invoer.

4. BESCHRIJVING VAN DE VOOR UITVOER BESTEMDE VIS: De exporteur moet zo nauwkeurig mogelijk de volgende gegevens verstrekken. N.B.: Vermeld één type product per regel. (1) Producttype: vermeld of het product in de zending VERS of DIEPGEVROREN is, en in welke vorm het zich bevindt: LEVEND GEWICHT, ONTDAAN VAN INGEWANDEN EN KIEUWEN, PANKLAAR of ANDERE. Voor ANDERE, beschrijf het type van de producten van de lading. (2) Nettogewicht: nettogewicht van het product in kilogram.

5. VERKLARING VAN DE WEDERUITVOERDER: De persoon of het kantoor die (dat) de lading grootoogtonijn wederuitvoert moet de volgende gegevens verstrekken: naam, adres, handtekening, datum van wederuitvoer van de lading en nummer van de vergunning van de wederuitvoerder (in voorkomend geval).

6. WAARMERKING DOOR DE REGERING: Vermeld de naam en de functie van de functionaris die het certificaat ondertekent. Deze functionaris moet behoren tot de bevoegde afdeling van de regering van het land, de eenheid, de visserijeenheid dat (die) de in het certificaat vermelde grootoogtonijn wederuitvoert, of in dienst zijn bij een persoon of een instelling die door de bevoegde autoriteit naar behoren is gemachtigd om deze certificaten te waarmerken.

7. VERKLARING VAN DE IMPORTEUR: De persoon of het kantoor die (dat) de grootoogtonijn invoert moet de volgende gegevens verstrekken: naam, adres, handtekening, datum van invoer van de grootoogtonijn, nummer van de vergunning (in voorkomend geval) en eindbestemming van de invoer. Dit geldt ook voor invoer in de landen/eenheden/visserijeenheden van doorvoer. Voor verse of gekoelde producten kan de handtekening van de importeur worden vervangen door die van een bediende van het inklaringsagentschap, indien deze handtekening door de importeur naar behoren is erkend.

GELIEVE EEN KOPIE VAN HET NAAR BEHOREN INGEVULDE CERTIFICAAT TERUG TE ZENDEN AAN HET VOLGENDE ADRES: (naam van het agentschap van de bevoegde autoriteiten van het land/de eenheid/de visserijeenheid van wederuitvoer).

BIJLAGE XIII

INFORMATIE OVER DE WAARMERKING VAN DE STATISCHE DOCUMENTEN VAN DE ICCAT

1. Vlag: .....

2. Statistisch document (blauwvintonijn, grootoogtonijn, zwaardvis, alle): .....

3. Regering/overheidsdienst(en) die gemachtigd is (zijn) de statistische documenten te waarmerken:

Naam van de dienst	Adres van de dienst	Model van het stempel

N.B.: Voeg voor elke dienst de lijst met de namen, functies en adressen van de personen die gemachtigd zijn de documenten te waarmerken, bij.

4. Andere instellingen die door de regering/overheidsdienst gemachtigd zijn de statistische documenten te waarmerken

Naam van de instelling	Adres van de instelling	Model van het zegel

N.B.: Voeg voor elke instelling de lijst met de namen, functies en adressen van de personen die gemachtigd zijn de documenten te waarmerken, bij.

Opmerkingen: De verdragsluitende partijen en de samenwerkende niet-verdragsluitende partijen, eenheden en visserij-eenheden waarvan de vaartuigen vissen op soorten waarvoor in het internationale handelsverkeer statistische documenten van de ICCAT moeten worden overgelegd, worden verzocht de op dit formulier vermelde informatie mee te delen aan het Uitvoerend Secretariaat (*) van de ICCAT en ervoor te zorgen dat elke wijziging tijdig aan dit secretariaat wordt meegedeeld.

(*) ICCAT: C/Corazón de María 8 (6e verdieping), 28002 Madrid (Spanje).

BIJLAGE XIV

INFORMATIE OVER DE WAARMERKING VAN DE STATISTISCHE DOCUMENTEN VAN DE IOTC

1. Vlag: .....

2. Voor de waarmerking van de statistische documenten erkende regeringsdienst(en)/instantie(s):

Naam van de dienst	Adres van de dienst	Model van het stempel

N.B.: Gelieve voor elke dienst een lijst met de naam, de functies en het adres van de personen die de documenten mogen waarmerken bij te voegen.

3. Andere door de regering/instantie voor de certificering van de statische documenten erkende instellingen.

Naam van de instelling	Adres van de instelling	Model van het stempel

N.B.: Gelieve voor elke instelling een lijst met de naam, de functies en het adres van de personen die gemachtigd zijn de documenten te waarmerken, bij.

Opmerking: De verdragsluitende partijen, de niet-verdragsluitende partijen, de eenheden en de visserijeenheden waarvan vaartuigen vissen op soorten die in het internationale handelsverkeer vergezeld moeten gaan van statistische documenten, worden verzocht dit mee te delen aan het secretariaat van de IOTC (*), aan de hand van dit formulier, en ervoor te zorgen dat elke wijziging van deze gegevens tijdig aan het secretariaat wordt meegedeeld.

(*) IOTC; PB 1011, Port de pêche, Victoria (Seychellen).

BIJLAGE XV

HALFJAARLIJKS VERSLAG OVER HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR BLAUWVINTONIJN

Van ..... tot en met ..... Land van invoer .....
Maand Maand Jaar

Vlaggenstaat	Code gebied	Code vistuig	Plaats van uitvoer	Type product		Gewicht (kg)
				F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Vistuigcode

BB	Hengel
GILL	Kieuwnet
HAND	Handlijn
HARP	Harpoen
LL	Beuglijn
MWT	Pelagische trawl
PS	Zegen
RR	Hengel/Reel
SPHL	Sportvisserij met handlijn
SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij
SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij
TL	Bewaakte lijn („tended line")
TRAP	Tonnaar
TROL	Sleeplijn
UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
OT	Andere (preciseer)

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan v. ingewanden + kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere

Gebiedscode

WA	West-Atlantische Oceaan
EA	Oost-Atlantische Oceaan
MED	Middellandse Zee
PAC	Stille Oceaan

HALFJAARLIJKS VERSLAG OVER HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE ICCAT VOOR BLAUWVINTONIJN

Van ..... (Maand) tot en met ..... (Maand) (Jaar) Land van invoer .....

Vlaggenstaat	Land van wederuitvoer	Plaats van wederuitvoer	Type product		Gewicht (kg)
			F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Vistuigcode

BB	Hengel
GILL	Kieuwnet
HAND	Handlijn
HARP	Harpoen
LL	Beuglijn
MWT	Pelagische trawl
PS	Zegen
RR	Hengel/Reel
SPHL	Sportvisserij met handlijn
SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij
SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij
TL	Bewaakte lijn („tended line")
TRAP	Tonnaar
TROL	Sleeplijn
UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
OT	Andere (preciseer)

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan v. ingewanden + kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere

Gebiedscode

WA	West-Atlantische Oceaan
EA	Oost-Atlantische Oceaan
MED	Middellandse Zee
PAC	Stille Oceaan

BIJLAGE XVI

HALFJAARLIJKS VERSLAG OVER HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR ZWAARDVIS

Van ..... tot en met ..... Land/eenheid/visserijeenheid van invoer.....
Maand Maand Jaar

Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Gebiedscode	Vistuigcode	Plaats van uitvoer	Type product		Gewicht v.h. prod. (kg)
				F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Vistuigcode

BB	Hengel
GILL	Kieuwnet
HAND	Handlijn
HARP	Harpoen
LL	Beuglijn
MWT	Pelagische trawl
PS	Zegen
RR	Hengel/Rail
SPHL	Sportvisserij met handlijn
SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij
SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij
TL	Bewaakte lijn („tended line")
TRAP	Tonnaar
TROL	Sleeplijn
UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
OT	Andere (preciseer)

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan v. ingewanden + kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
ST	Steak
OT	Andere vorm; beschrijf het type producten in de lading

Gebiedscode

NAT	Noord-Atlantische Oceaan
SAT	Zuid-Atlantische Oceaan
MED	Middellandse Zee
PAC	Stille Oceaan
ID	Indische Oceaan

HALFJAARLIJKS VERSLAG OVER HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE ICCAT VOOR ZWAARDVIS

Van ..... (Maand) tot en met ..... (Maand) (Jaar) Land van invoer .....

Vlaggenstaat	Land van wederuitvoer	Plaats van wederuitvoer	Type product		Gewicht product (kg)
			F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan van ingewanden en kieuwen
DR	Panklaar
ST	Steak
FL	Filets
OT	Andere vorm: beschrijf het type producten in de lading

BIJLAGE XVII

HALFJAARLIJKS VERSLAG BETREFFENDE HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE ICCAT VOOR GROOTOOGTONIJN

Van ..... (Maand) tot en met ..... (Maand) ..... (Jaar) Land/eenheid/visserijeenheid van invoer .....

Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Gebiedscode	Vistuigcode	Plaats van uitvoer	Type product		Gewicht van het product (kg)
				F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Vistuigcode

BB	Hengel
GILL	Kieuwnet
HAND	Handlijn
HARP	Harpoen
LL	Beuglijn
MWT	Pelagische trawl
PS	Zegen
RR	Hengel/Reel
SPHL	Sportvisserij met handlijn
SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij
SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij
TL	Bewaakte lijn („tended line")
TRAP	Tonnaar
TROL	Sleeplijn
UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
OT	Andere (preciseer)

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan v. ingewanden + kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere vorm, beschrijf het type producten in de lading

Gebiedscode

ID	Indische Oceaan
PA	Stille Oceaan
AT	Atlantische Oceaan

HALFJAARLIJKS VERSLAG BETREFFENDE HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE ICCAT VOOR GROOTOOGTONIJN

Van ..... tot en met ..... Land/eenheid/visserijeenheid van invoer.....
Maand Maand Jaar

Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Land/eenheid/visserijeenheid van wederuitvoer	Plaats van wederuitvoer	Type product		Gewicht van het product (kg)
			F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan van ingewanden en kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere vormen, beschrijf het type producten in de lading

BIJLAGE XVIII

HALFJAARLIJKS VERSLAG BETREFFENDE HET STATISTISCH DOCUMENT VAN DE IOTC VOOR GROOTOOGTONIJN

Van ..... tot en met ..... Land/eenheid/visserijeenheid van invoer.....
Maand Maand Jaar

Land/eenheid/visserijheid van de vlag	Gebiedscode	Vistuigcode	Plaats van uitvoer	Type product		Gewicht van het product (kg)
				F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Vistuigcode

BB	Hengel
GILL	Kieuwnet
HAND	Handlijn
HARP	Harpoen
LL	Beuglijn
MWT	Pelagische trawl
PS	Zegen
RR	Hengel/Reel
SPHL	Sportvisserij met handlijn
SPOR	Ongespecificeerde sportvisserij
SURF	Ongespecificeerde oppervlaktevisserij
TL	Bewaakte lijn („tended line")
TRAP	Tonnaar
TROL	Sleeplijn
UNCL	Niet-gepreciseerde methodes
OT	Andere (preciseer)

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan v. ingewanden + kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere vorm, beschrijf het type producten in de lading

Gebiedscode

ID	Indische Oceaan
PA	Stille Oceaan
AT	Atlantische Oceaan

HALFJAARLIJKS VERSLAG BETREFFENDE HET WEDERUITVOERCERTIFICAAT VAN DE IOTC VOOR GROOTOOGTONIJN

Van ..... tot en met ..... Land/eenheid/visserijeenheid van invoer .....
Maand Maand Jaar

Land/eenheid/visserijeenheid van de vlag	Land/eenheid/visserijeenheid van wederuitvoer	Plaats van wederuitvoer	Type product		Gewicht van het product (kg)
			F/FR	RD/GG/DR/FL/OT	

Producttype

F	Vers
FR	Diepgevroren
RD	Levend gewicht
GG	Ontdaan van ingewanden en kieuwen
DR	Panklaar
FL	Filets
OT	Andere vormen, beschrijf het type producten in de lading

BIJLAGE XIX

Verordening nr. 858/94	Deze verordening
Artikel 1	Artikel 2
Artikel 2	Artikel 4
Artikel 2 bis	Artikel 5
Artikel 3, leden 1 tot en met 3	Artikel 4
Artikel 3, lid 4	Artikel 6
Artikel 3 bis	Artikel 6
Artikel 4	—
Artikel 5	Artikel 9
Bijlage I	Bijlage IV a
Bijlage II	Bijlage IV b
Bijlage III	Bijlage IX

Voorstel voor een beschikking van de Raad waarbij Oostenrijk wordt gemachigd een maatregel toe te passen in afwijking van artikel 21 van Richtlijn 77/388/EEG betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting

(2002/C 331 E/29)

COM(2002) 470 def.

(Door de Commissie ingediend op 18 augustus 2002)

TOELICHTING

INLEIDING

Bij brief aan de Commissie, waarvan het Secretariaat-generaal van de Commissie op 7 mei 2002 de ontvangst heeft geregistreerd, heeft de regering van de Republiek Oostenrijk op basis van artikel 27 van Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag [1] (hierna de Zesde Richtlijn genoemd) verzocht een maatregel te mogen toepassen in afwijking van artikel 21, lid 1, onder a), van vorengenoemde richtlijn, zoals dit is geformuleerd in Richtlijn 2000/65/EG van 17 oktober 2000. De voorgenomen derogatie strekt ertoe de afnemer van door onderaannemers verrichte bouwwerkzaamheden aan te merken als de persoon die tot voldoening van de belasting is gehouden.

OOGMERK VAN HET DEROGATIEVERZOEK

De Oostenrijkse autoriteiten wijzen erop dat zij hebben vastgesteld dat er in de bouwsector heel wat inkomsten wegvloeien, meer bepaald in de schakel tussen bouwondernemer en onderaannemer. De onderaannemer brengt de BTW bij de bouwondernemer in rekening, maar verzuimt deze door te storten aan de schatkist. De bouwondernemer daarentegen kan zijn recht op aftrek uitoefenen voorzover hij een correct opgestelde factuur heeft die met de werkelijk verrichte prestaties overeenkomt.

Volgens de Oostenrijkse autoriteiten bieden de gewone regels van het gemeenschappelijke BTW-stelsel weinig houvast om tegen dit soort fraude op te treden, omdat het in vele gevallen nagenoeg onmogelijk blijkt te zijn de BTW bij de onderaannemer te innen. Er werd immers vastgesteld dat, met name in de bouw, de betrokken onderaannemers vrijwel onvindbaar zijn, en wel om de volgende redenen: ofwel gaat het om een bedrijf dat werd opgericht, meestal als een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (GmbH), door een persoon die geen enkel belang in dat bedrijf heeft, ofwel werkt de onderaannemer onder de paraplu van een reeds geregistreerde GmbH; meteen na de oprichting van het bedrijf wordt een zeer grote omzet behaald, maar de in rekening gebrachte BTW wordt niet voldaan en korte tijd later wordt de insolventieprocedure tegen het bedrijf ingeleid; de woonplaats van de vennoten-bedrijfsleiders is echter onbekend of zij hebben een adreswijziging gemeld en zijn naar het buitenland vertrokken; wie de eigenlijke leiding van het bedrijf in handen heeft, is niet bekend.

OMSCHRIJVING VAN DE GEWENSTE DEROGATIE

De door Oostenrijke gevraagde derogatie zou ertoe strekken dat, in afwijking van artikel 21, lid 1, onder a), van de Zesde Richtlijn, de ontvanger van de dienst kan worden aangemerkt als de persoon die tot voldoening van de belasting is gehouden, in plaats van de persoon die de dienst verricht, wanneer:

— een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een bouwondernemer of personeel aan hem uitleent;

— een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een ondernemer die zelf bouwwerkzaamheden verricht, of personeel aan hem uitleent;

— een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een andere onderaannemer of personeel aan hem uitleent.

---

[1] PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2002/38/EG (PB L 128 van 15.5.2002, blz. 41).

Op deze manier zou de onderaannemer geen BTW moeten aanrekenen voor de diensten die hij levert. Het probleem dat de belasting die door in de praktijk onvindbare onderaannemers moet worden betaald, niet kan worden geïnd, zou daarmee zijn opgelost.

Voor de andere prestaties in de sector, met name die welke worden verricht door de bouwondernemer voor de opdrachtgever, zouden daarentegen de gewone belastingregels blijven gelden.

STANDPUNT VAN DE COMMISSIE

Artikel 27 van de Zesde Richtlijn voorziet in de mogelijkheid tot afwijking teneinde de belastingheffing te vereenvoudigen of bepaalde vormen van belastingfraude of -ontwijking te voorkomen.

Ofschoon deze maatregel het werk van de belastingdienst, die de belasting bij de onderaannemers in de bouwsector zeer vaak slechts met grote moeite kan innen, vereenvoudigt, is de Commissie van mening dat de door Oostenrijk voorgenomen maatregel in de eerste plaats moet worden beschouwd als een maatregel die beoogt bepaalde vormen van belastingfraude of -ontwijking te voorkomen.

De door Oostenrijk voorgenomen maatregel lijkt tevens in verhouding te staan tot het beoogde doel. De voorgenomen maatregel zou immers niet voor alle belastbare handelingen in een bepaalde sector gelden (in casu de bouwsector), doch voor welomschreven handelingen die effectief een omvangrijk probleem van belastingfraude of -ontduiking vormen. Deze bijzondere maatregel wijkt derhalve slechts af van de algemene beginselen van artikel 21 van de Zesde Richtlijn voorzover strikt nodig is om het beoogde doel te verwezenlijken.

Tot slot moet worden benadrukt dat de voorgestelde derogatie geen enkele invloed zou hebben op de omvang van de verschuldigde belasting. Het verschuldigde BTW-bedrag uit hoofde van de derogatiemaatregel zou dus precies hetzelfde zijn als wanneer de gewone regels van artikel 21 van de Zesde Richtlijn zouden worden toegepast.

Daarom stelt de Commissie de Raad voor het verzoek van Oostenrijk om derogatie van artikel 21, lid 1, onder a), te honoreren.

Het lijkt de Commissie evenwel dienstig deze derogatie slechts te laten gelden tot 31 december 2007. Op deze manier zal kunnen worden beoordeeld of de derogatiemaatregel al dan niet moet worden gehandhaafd, rekening houdend met de ervaring die Oostenrijk in de loop van deze periode van vijf jaar zal hebben opgedaan.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag [1], met name op artikel 27, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Bij brief aan de Commissie, waarvan het Secretariaat-generaal van de Commissie op 7 mei 2002 de ontvangst heeft geregistreerd, heeft Oostenrijk verzocht een maatregel te mogen toepassen in afwijking van artikel 21, lid 1, onder a), van richtlijn 77/388/EEG.

(2) De andere lidstaten zijn bij brief van 21 juni 2002 van het verzoek van Oostenrijk in kennis gesteld.

(3) Artikel 21, lid 1, van Richtlijn 77/388/EEG, zoals geformuleerd in artikel 28 octies van deze richtlijn, bepaalt dat, in het binnenlands verkeer, de belasting over de toegevoegde waarde in de meeste gevallen verschuldigd is door de belastingplichtige die een belastbare levering van goederen of een belastbare dienst verricht.

[1] PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2002/38/EG (PB L 128 van 15.5.2002, blz. 41).

(4) De door Oostenrijk gevraagde derogatiemaatregel strekt ertoe de ontvanger van de dienst aan te merken als de persoon die tot voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde is gehouden, voor de volgende prestaties: het verrichten van bouwwerkzaamheden door een onderaannemer voor of het door hem uitlenen van personeel aan een bouwondernemer, een ondernemer die zelf bouwwerkzaamheden verricht, of een andere onderaannemer.

(5) De maatregel waarom wordt verzocht, moet in de eerste plaats worden beschouwd als een maatregel die beoogt bepaalde vormen van belastingfraude of -ontwijking in de bouwsector te voorkomen, zoals bijvoorbeeld die waarbij onderaannemers de door hen in rekening gebrachte BTW niet aan de schatkist afdragen en vervolgens verdwijnen. Tegelijkertijd vereenvoudigt hij het werk van de belastingdienst, die zeer vaak slechts met grote moeite de belasting bij de onderaannemers in de betrokken sector kan innen, zonder dat evenwel aan de omvang van de verschuldigde belasting wordt geraakt.

(6) De maatregel staat in verhouding tot de beoogde doelstellingen, omdat hij niet zou gelden voor alle belastbare handelingen in de betrokken sector, maar slechts voor welomschreven handelingen die effectief een omvangrijk probleem van belastingfraude of -ontduiking vormen.

(7) Het is dienstig toestemming voor deze maatregel te verlenen tot 31 december 2007; op deze manier zal kunnen worden beoordeeld of de derogatie zinvol is, rekening houdend met de opgedane ervaring.

(8) De derogatiemaatregel heeft geen invloed op de eigen BTW-middelen van de Gemeenschappen,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

In afwijking van artikel 21, lid 1, onder a), van Richtlijn 77/388/EEG, zoals geformuleerd in artikel 28 octies, wordt Oostenrijk gemachtigd de in artikel 2 van deze beschikking bedoelde ontvanger van de dienst aan te merken als de persoon die tot voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde is gehouden.

Artikel 2

Als de persoon die gehouden is tot voldoening van de belasting over de toegevoegde waarde, kan worden aangemerkt de ontvanger van de dienst waarbij:

1. een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een bouwondernemer die in opdracht van een opdrachtgever handelt, of personeel aan hem uitleent;

2. een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een ondernemer die zelf bouwwerkzaamheden verricht, of personeel aan hem uitleent;

3. een onderaannemer bouwwerkzaamheden verricht voor een andere onderaannemer of personeel aan hem uitleent.

Artikel 3

Deze beschikking vervalt op 31 december 2007.

Artikel 4

Deze beschikking is gericht tot de Republiek Oostenrijk.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 inzake het voor het publiek toegankelijk maken van de historische archieven van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie

(2002/C 331 E/30)

COM(2002) 462 def. — 2002/0203(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 19 augustus 2002)

TOELICHTING

1. **Herinnering**

Het Europees Parlement en de Raad hebben op 30 mei 2001 Verordening (EG) nr. 1049/2001 goedgekeurd waardoor het algemeen kader wordt vastgesteld voor de uitoefening van het recht van toegang van het publiek tot de documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie.

Artikel 18 van deze verordening bepaalt dat de Commissie de conformiteit onderzoekt van Verordening nr. 354/83 betreffende de openstelling voor het publiek van de historische archieven van de EEG en de EVA met de beginselen en beperkingen die zijn vastgesteld door de nieuwe verordening betreffende de toegang van het publiek tot documenten.

Artikel 4, lid 7, van Verordening (EG) nr. 1049/2001 bepaalt dat de uitzonderingen betreffende het toegangsrecht bedoeld in de leden 1 tot en met 3 van ditzelfde artikel slechts van toepassing zijn gedurende een maximale periode van dertig jaar. De uitzonderingen betreffende de bescherming van het privé-leven (artikel 4, lid 1, alinea b)), of commerciële belangen (artikel 4, lid 2, eerste streepje) alsmede de specifieke bepalingen betreffende gevoelige documenten (artikel 9) zullen, zo nodig, na bedoelde periode van toepassing kunnen blijven.

2. **Betrokken instellingen *(eerste artikel)***

Aangezien de Rekenkamer een instelling geworden is uit hoofde van artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Gemeenschap [1], is het niet meer nodig haar in het kader van dit eerste artikel met de Instellingen gelijk te stellen. Voor de toepassing van deze verordening worden het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's gelijk gesteld met de instellingen die bedoeld zijn in artikel 7, lid 1, van bedoeld Verdrag.

3. **Handhaving na 30 jaar van bepaalde uitzonderingen:**

— Bescherming van het privé-leven: Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 geldt niet voor de dossiers van de personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, en evenmin de documenten die gegevens bevatten betreffende het privé-leven of het beroepsleven van een bepaald persoon; deze documenten zijn uitgesloten van het toegangsrecht. Deze uitsluiting van een categorie documenten is niet verenigbaar met het algemeen beginsel van Verordening (EG) nr. 1049/2001, op grond waarvan elk document toegankelijk is, behalve indien de verspreiding van de inhoud ervan afbreuk kan doen aan een van de belangen die uitdrukkelijk door bedoelde verordening zijn beschermd.

  De bescherming van het privé-leven vormt een uitzondering op het toegangsrecht, die onder de door Verordening (EG) nr. 45/2001 [2] vastgestelde voorwaarden kan blijven gelden tot na de periode van 30 jaar.

— Bescherming van de commerciële belangen: alvorens bij het verstrijken van de termijn van 30 jaar ertoe te besluiten de documenten en stukken voor het publiek toegankelijk te maken waarvan de verspreiding op commerciële belangen inbreuk zou kunnen maken, informeert de Instelling de ondernemingen en andere betrokken derden overeenkomstig de door elke Instelling vast te stellen toepassingswijze inzake haar voornemen om bedoelde documenten voor het publiek toegankelijk te maken.

---

[1] PB C 340 van 10.11.1997, blz. 173.

[2] PB L 8 van 12 januari 2001, blz. 1.

— Bescherming van gevoelige documenten: Verordening (EG) nr. 1049/2001 definieert de gevoelige documenten als documenten die als „vertrouwelijk" zijn gerubriceerd, of tot een strengere vertrouwelijkheidscategorie behoren, teneinde het openbaar belang te beschermen met betrekking tot openbare veiligheid, defensie en militaire aangelegenheden, internationale betrekkingen en financieel, monetair en economisch beleid van de Gemeenschap of van een lidstaat ervan.

De Instelling gaat, na het verstrijken van de periode van 30 jaar, na, of de rubricering van een gevoelig document gehandhaafd moet blijven. Indien dit het geval is, wordt het document niet voor het publiek toegankelijk gesteld, en zal bedoeld document het voorwerp uitmaken van een periodiek hernieuwd onderzoek overeenkomstig artikel 5, lid 1, van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83.

4. **Opheffing van de uitzonderingen naar categorie *(artikel 3)***

Het bepaalde in artikel 3, leden 1, b) en c) en 2 van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 sluit de toegang van het publiek uit voor bepaalde categorieën documenten: de contracten welke zijn gesloten door het Voorzieningsagentschap van Euratom, de documenten en stukken betreffende zaken die aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen als rechtsprekende instantie werden voorgelegd, alsook de documenten die minimaal als „vertrouwelijk" werden beschouwd.

Volgens Verordening (EG) nr. 1049/2001 vallen deze documenten onder het toegangsrecht, en kan de verspreiding ervan slechts worden geweigerd op grond van de uitzonderingen bedoeld in artikel 4 en de bijzondere bepalingen bedoeld in artikel 9. Het is derhalve nodig het stelsel van categoriale uitzonderingen van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 op te heffen, en, eventueel, de documenten te beschermen op basis van een van de uitzonderingen op het toegangsrecht waarvan de verlengde toepasbaarheid is vervat in Verordening (EG) nr. 1049/2001.

Daarentegen moet de uitsluiting van het toegangsrecht voor het publiek gehandhaafd blijven die is bedoeld in artikel 3, lid 1, sub a), van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83. Een en ander heeft betrekking op documenten die zijn gerubriceerd onder een van de geheimhoudingsgronden van Verordening (EG) nr. 3 van de Raad van 31 juli 1958 ter toepassing van artikel 24 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie (arrest van 15.12.1987, Deutsche Babcock, zaken 328/85, Jurispr. 1987, blz. 5119), zijn de bepalingen van het EG-Verdrag alsook die welke op grond daarvan zijn goedgekeurd, slechts op aangelegenheden in verband met het Euratom-Verdrag van toepassing indien dit laatste daarin niet voorziet. De geheimhoudingsstelsels waarom het gaat, vallen derhalve buiten het toepassingsgebied van de toegangsregels bedoeld in Verordening (EG) nr. 1049/2001 en Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83. Bij ontbreken van Euratom-bepalingen die de uitsluiting van de voorzieningscontracten vereisen, kan daarentegen artikel 3, lid 1, onder b), niet gehandhaafd blijven. De bescherming van de voorzieningscontracten wordt evenwel gewaarborgd voor zover zij vallen onder de uitzondering ter bescherming van de commerciële belangen.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 308,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, en met name op artikel 203,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De algemene beginselen en de beperkingen die van toepassing zijn op het recht van toegang van het publiek tot de documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie werden vastgelegd door Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad [1].

(2) Krachtens Verordening (EG) nr. 1049/2001 zijn de uitzonderingen ten aanzien van het toegangsrecht die erin zijn bepaald, slechts van toepassing gedurende een maximale periode van 30 jaar. De uitzonderingen betreffende de bescherming van het privé-leven en de commerciële belangen alsook de specifieke bepalingen betreffende gevoelige documenten kunnen evenwel, zo nodig, na bedoelde periode van toepassing blijven.

(3) Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 van de Raad [2] bepaalt dat bepaalde categorieën documenten voor het publiek niet toegankelijk worden gesteld na afloop van de termijn van 30 jaar na de vervaardiging van bedoelde documenten. Het is nodig deze uitsluitingsbepalingen in overeenstemming te brengen met de uitzonderingen ten aanzien van het toegangsrecht waarin wordt voorzien door Verordening (EG) nr. 1049/2001.

[1] PB L 145 van 31.5.2001, blz. 43.

[2] PB L 43 van 15.2.1983, blz. 1.

(4) Met het oog op de toepassing van Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 is het derhalve voortaan nodig vast te stellen dat het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's worden gelijkgesteld met de Instellingen bedoeld in artikel 7, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

(5) Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG, Euratom) nr. 354/83 wordt als volgt gewijzigd:

1. Bij artikel 1 wordt het eerste lid vervangen door:

„1. De Instellingen van de Europese Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, hierna te noemen „Instellingen", stellen historische archieven samen en maken deze voor het publiek toegankelijk onder de in deze verordening gestelde voorwaarden na het verstrijken van een termijn van 30 jaar te rekenen vanaf de datum van de vervaardiging van de documenten. Voor de toepassing van deze verordening worden het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de Regio's gelijkgesteld met de in artikel 7, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap genoemde Instellingen".

2. De artikelen 2 en 3 worden vervangen door:

„*Artikel 2*

1. Bij documenten die ressorteren onder de uitzonderingen betreffende het privé-leven en de integriteit van het individu alsook de commerciële belangen van een bepaalde natuurlijke of rechtspersoon, inclusief met betrekking tot intellectuele eigendom, kunnen deze uitzonderingen na de periode van 30 jaar van toepassing blijven indien aan de desbetreffende toepassingsvoorwaarden nog steeds wordt voldaan.

2. Documenten die gegevens bevatten betreffende het privé-leven of het beroepsleven van een bepaalde persoon, inclusief de dossiers van de personeelsleden van de Europese Gemeenschappen, zijn toegankelijk overeenkomstig het bepaalde in Verordening (EG) nr. 45/2001 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door de communautaire instellingen en organen, en met name de artikelen 4 en 5 ervan.

3. Alvorens ertoe te besluiten documenten voor het publiek toegankelijk te maken waarvan de verspreiding afbreuk zou kunnen doen aan de commerciële belangen van een bepaalde natuurlijke persoon of rechtspersoon, inclusief met betrekking tot intellectuele eigendom, brengt de Instelling de betrokken onderneming of persoon, overeenkomstig toepassingswijzen die door elke Instelling moeten worden vastgesteld, op de hoogte van haar voornemen de documenten in kwestie voor het publiek toegankelijk te maken. Deze documenten worden niet openbaar gemaakt indien, rekening houdend met de opmerkingen van de betrokken derden, de Instelling van oordeel is dat de verspreiding ervan aan bedoelde commerciële belangen afbreuk zou kunnen doen, tenzij een hoger openbaar belang zulks rechtvaardigt.

4. De in de zin van artikel 9 van Verordening (EG) nr. 1049/2001 bedoelde gevoelige documenten zijn toegankelijk binnen de door deze bepalingen vastgestelde grenzen.

Artikel 3

Niet voor het publiek toegankelijk zijn documenten en stukken die werden gerubriceerd onder een van de geheimhoudingsgraden bedoeld in artikel 10 van Verordening nr. 3 van de Raad van 31 juli 1958 ter toepassing van artikel 24 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie [1], en die niet gederubriceerd werden.

[1] PB 17 van 6.10.1958, blz. 406."

3. Artikel 4 wordt geschrapt.

4. Artikel 6 wordt vervangen door:

„*Artikel 6*

Wanneer tot een lidstaat een verzoek wordt gericht met betrekking tot een document dat in het bezit van die lidstaat is en uitging van een Instelling, raadpleegt die lidstaat, tenzij duidelijk is dat het document moet of niet mag worden verstrekt, de betrokken Instelling met het oog op het nemen van een besluit dat geen afbreuk doet aan de verwezenlijking van de doelstellingen van deze verordening.

De lidstaat kan in de plaats daarvan het verzoek aan de Instelling voorleggen."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag die volgt op die van de publicatie ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap

(2002/C 331 E/31)

COM(2002) 467 def. — 2002/0204(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 19 augustus 2002)

TOELICHTING

Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (de „basisverordening") moet om twee redenen worden gewijzigd.

Op de eerste plaats is gebleken dat het voor een grotere transparantie en rechtszekerheid van belang is bepaalde termen van de basisverordening nader te omschrijven.

Deze termen zijn „geassocieerde partijen" (in het kader van de vaststelling van dumping), „commissies" en „bijzondere marktsituatie die geen deugdelijke vergelijking mogelijk maakt". Daarnaast bevat het voorstel nadere aanwijzingen over de handelswijze die moet worden gevolgd wanneer bepaalde kosten niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Een andere wijziging heeft betrekking op het gebruik van de beschikbare gegevens, waarin wordt verduidelijkt dat ook prijzen op de wereldmarkt of andere representatieve markten kunnen worden gebruikt.

Het voorstel bevat ook criteria voor de toekenning van de „individuele behandeling" aan exporteurs in landen zonder markteconomie en in landen die bezig zijn met de omschakeling op een markteconomie, dat wil zeggen dat voor de vaststelling van een individueel recht voor deze exporteurs (dat wordt berekend door de normale waarde voor het land zonder markteconomie in zijn geheel te vergelijken met de exportprijzen van de betrokken exporteur).

Op de tweede plaats: gezien de aanzienlijke vorderingen die de Russische Federatie heeft gemaakt bij de omschakeling op een markteconomie, hetgeen werd erkend in de conclusies van de Top Rusland-Europese Unie van 29 mei 2002, wordt het passend geacht de Russische Federatie als een land met markteconomie te beschouwen. De naam van dit land wordt daarom geschrapt op de lijst van landen die bezig zijn met de omschakeling op een markteconomie en waarvoor nog per onderneming moet worden onderzocht of deze op marktvoorwaarden werkt. Dit betekent dat de normale waarde voor Russische exporteurs en producenten zal worden vastgesteld overeenkomstig artikel 2, leden 1 tot en met 6, van de basisverordening.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 133,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Bij Verordening (EG) nr. 384/96 van 22 december 1995 [1] heeft de Raad gemeenschappelijke regels vastgesteld ter bescherming tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap.

(2) Het verdient aanbeveling een nadere omschrijving te geven van het begrip „geassocieerde partijen" in het kader van de vaststelling van dumping. Artikel 143 van Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 betreffende de tenuitvoerlegging van het Communautair Douanewetboek [2] bevat een definitie van het begrip „verbonden partijen" die overeenstemt met de definitie in artikel 15, lid 4, van de Overeenkomst inzake de Tenuitvoerlegging van artikel VII van de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel van 1994 [3].

[1] PB L 56 van 6.3.1996, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2238/2000 (PB L 257 van 11.10.2000, blz. 2).

[2] PB L 253 van 11.10.1993, blz. 1, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 444/2002 (PB L 68 van 11.3.2002, blz. 11).

[3] PB L 336 van 23.12.1994, blz. 119.

(3) Volgens artikel 2, lid 3, van de Verordening (EG) nr. 384/96 wordt de normale waarde, wanneer het vanwege een bijzondere marktsituatie niet mogelijk is een deugdelijke vergelijking te maken aan de hand van de verkoop van het soortgelijke product, berekend door de productiekosten in het land van oorsprong te nemen en daaraan een redelijk bedrag aan verkoopkosten, algemene kosten, administratiekosten en winst toe te voegen, of aan de hand van de prijzen, in het kader van normale handelstransacties, bij uitvoer naar een geschikt derde land. Het is dienstig nader te bepalen welke omstandigheden als een bijzondere marktsituatie kunnen worden beschouwd waarin de verkoop van het soortgelijke product geen deugdelijke vergelijking mogelijk maakt. Dergelijke omstandigheden kunnen zich bijvoorbeeld voordoen vanwege het bestaan van ruilhandel en andere niet-commerciële regelingen voor de be- of verwerking van goederen of andere marktbelemmeringen. Als gevolg daarvan is het mogelijk dat de marktsignalen vraag en aanbod op de markt niet correct weergeven, hetgeen weer van invloed kan zijn op de betrokken kosten en prijzen en er ook toe kan leiden dat de binnenlandse prijzen niet met de prijzen op de wereldmarkt of op andere representatieve markten overeenstemmen. Nadere bepalingen ter zake kunnen uiteraard niet op alle situaties van toepassing zijn, gezien de grote verscheidenheid aan mogelijke marktsituaties die een deugdelijke vergelijking in de weg staan.

(4) Het wordt dienstig geacht enige aanwijzingen te geven over hetgeen moet worden gedaan, overeenkomstig artikel 2, lid 5, van Verordening (EG) nr. 384/96, wanneer de administratie de productie- en verkoopkosten van het betrokken product niet goed weergeeft, met name wanneer het aan de hand van de verkoop van dit product, gezien de bijzondere marktsituatie, niet mogelijk is een deugdelijke vergelijking te maken. In dit geval moeten de nodige gegevens uit bronnen worden verkregen die niet door een dergelijke vertekening zijn beïnvloed. Deze bronnen kunnen de kosten van andere producenten of exporteurs in hetzelfde land zijn of, wanneer deze niet beschikbaar zijn of niet kunnen worden gebruikt, alle andere redelijke gegevens, met inbegrip van die over andere representatieve markten. De betrokken gegevens kunnen worden gebruikt om bepaalde posten van de administratie van de onderzochte partij te corrigeren of, indien dit niet mogelijk is, om de kosten voor de onderzochte partij vast te stellen.

(5) Volgens artikel 2, lid 7, van Verordening (EG) nr. 384/96, gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 905/98 [1] en Verordening (EG) nr. 2238/2000 [2], is het onder meer mogelijk dat de normale waarde voor producten uit de Russische Federatie wordt vastgesteld overeenkomstig de regels die van toepassing zijn op landen met een markteconomie wanneer kan worden aangetoond dat die producten op marktvoorwaarden worden gefabriceerd en verkocht. Gezien de aanzienlijke vorderingen die de Russische Federatie heeft gemaakt bij de omschakeling op een markteconomie, zoals erkend in de conclusies van de Top Rusland-Europese Unie op 29 mei 2002, wordt het dienstig geacht dat de normale waarde voor Russische exporteurs en producenten wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 2, leden 1 tot en met 6, van Verordening (EG) nr. 384/96.

(6) Overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder i), van Verordening (EG) nr. 384/96 kunnen correcties op de normale waarde en de exportprijs worden toegepast wanneer commissies zijn betaald. Het verdient aanbeveling te bepalen dat deze correcties, in overeenstemming met de vaste praktijk van de Commissie en de Raad, ook kunnen worden toegepast indien de partijen niet als opdrachtgever en agent optreden, maar hetzelfde economische resultaat behalen door als koper en verkoper op te treden.

(7) In Verordening (EG) nr. 384/96 zijn geen criteria aangegeven volgens welke een exporteur, waarvoor de normale waarde overeenkomstig artikel 2, lid 7, onder a) is vastgesteld, een individueel recht wordt toegekend dat wordt berekend door deze normale waarde met de individuele exportprijzen van die exporteur te vergelijken. In het belang van transparantie en rechtszekerheid dienen duidelijke criteria voor een dergelijke individuele behandeling te worden vastgesteld.

Met de exportprijzen van exporteurs waarop artikel 2, lid 7, onder a), van Verordening (EG) nr. 384/96 van toepassing is, kan derhalve rekening worden gehouden wanneer de onderneming vrij is haar exportactiviteiten te bepalen, wanneer eigendom van en zeggenschap over de onderneming voldoende onafhankelijk zijn en wanneer de staatsinmenging niet zodanig is dat individuele antidumpingmaatregelen kunnen worden ontweken.

Deze individuele behandeling kan worden toegestaan aan exporteurs die, op grond van met bewijsmateriaal ondersteunde verzoeken, kunnen aantonen dat zij geheel of gedeeltelijk in buitenlands bezit zijnde ondernemingen zijn, dat zij vrij zijn kapitaal en winsten te repatriëren; dat zij vrij kunnen bepalen hoeveel producten zij uitvoeren, tegen welke prijzen en op welke voorwaarden en dat de omrekening van valuta's tegen marktkoersen geschiedt. Ook moet worden aangetoond dat de meerderheid van de aandeelhouders particulieren zijn en dat staatsambtenaren in de raad van bestuur of in leidinggevende functies in de minderheid zijn of dat de onderneming voldoende vrij is van staatsinmenging.

(8) In artikel 18, lid 5, van Verordening (EG) nr. 384/96 is bepaald dat, bij gebruik van de beschikbare gegevens, deze worden gecontroleerd door toetsing aan informatie uit een aantal bronnen. Het wordt nuttig geacht te bepalen dat deze bronnen eventueel ook gegevens over de wereldmarkt of andere representatieve markten kunnen zijn.

(9) Het wordt ten behoeve van de rechtszekerheid dienstig geacht te bepalen dat deze wijzigingen zo spoedig mogelijk op alle nieuwe procedures van toepassing zijn,

[1] PB L 128 van 30.4.1998, blz. 18.

[2] PB L 257 van 11.10.2000, blz. 2.

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 384/96 wordt als volgt gewijzigd:

1. In artikel 2, lid 1, wordt de volgende zin ingevoegd:

„Om te bepalen of twee partijen geassocieerd zijn kan rekening worden gehouden van de definitie van verbonden partijen in artikel 143 van Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende bepalingen ter uitvoering van het Communautair Douanewetboek ([1]).

([1]) PB L 253 van 11.10.1993, blz. 1."

2. In artikel 2, lid 3, wordt de volgende zin ingevoegd:

„Een bijzondere marktsituatie voor het betrokken product in de zin van de voorgaande zin wordt onder meer geacht aanwezig te zijn wanneer de prijzen kunstmatig laag zijn, wanneer er een aanzienlijke ruilhandel is of wanneer er niet-commerciële regelingen zijn voor de be- of verwerking van goederen."

3. In artikel 2, lid 5, wordt de volgende zin toegevoegd na de eerste zin:

„Indien de administratie van de betrokkene geen redelijk beeld geeft van de kosten in verband met de productie en de verkoop van het onderzochte product, worden deze gecorrigeerd of vastgesteld aan de hand van de kosten van producenten of exporteurs in hetzelfde land of, wanneer dergelijke gegevens niet beschikbaar zijn of niet kunnen worden gebruikt, op een andere redelijke basis, zoals aan de hand van gegevens over andere representatieve markten."

4. In artikel 2, lid 7, onder b), wordt „Russische Federatie" geschrapt.

5. In artikel 2, lid 10, onder i), wordt de volgende zin toegevoegd:

„Onder „commissies" wordt ook verstaan de marge van een bedrijf die in het product of het soortgelijke product handelt indien de functies van deze handelaar vergelijkbaar zijn met die van een op commissiebasis werkende agent."

6. Artikel 9, lid 5, wordt vervangen door:

„5. Een antidumpingrecht wordt, op niet-discriminerende wijze, in een passend percentage, ingesteld op producten uit alle bronnen waarvan de invoer met dumping plaatsvindt en schade veroorzaakt, tenzij in verband met die invoer overeenkomstig deze verordening verbintenissen zijn aanvaard. In de verordening waarbij het recht wordt ingesteld, wordt het recht voor elke leverancier vermeld of, indien dit niet praktisch mogelijk is, en in het algemeen wanneer artikel 2, lid 7, onder a), van toepassing is, het land van levering.

Wanneer artikel 2, lid 7, onder a), van toepassing is, kan een individueel recht worden vermeld voor exporteurs die op grond van met bewijsmateriaal ondersteunde verzoeken kunnen aantonen dat:

a) zij geheel of gedeeltelijk in buitenlandse handen zijnde ondernemingen of joint ventures zijn die vrij zijn kapitaal en winsten te repatriëren;

b) zij vrij zijn de exportprijzen en -hoeveelheden en de verkoopvoorwaarden vast te stellen;

c) de meerderheid van de aandeelhouders particulieren zijn. Staatsambtenaren die deel uitmaken van de raad van bestuur of die leidinggevende functies vervullen moeten in de minderheid zijn of er moet worden aangetoond dat de onderneming niettemin voldoende vrij is van staatsinmenging;

d) zij bij de omrekening van valuta's marktkoersen gebruiken; en

e) de staatsinmenging niet dusdanig is dat maatregelen ontweken kunnen worden indien voor individuele exporteurs een ander recht wordt vastgesteld."

7. In artikel 18, lid 5, wordt de volgende zin toegevoegd:

„Deze informatie kan relevante gegevens omvatten over de wereldmarkt of andere representatieve markten, indien van toepassing."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is van toepassing op alle procedures die op grond van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad na de inwerkingtreding van deze verordening worden ingeleid.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2505/96 betreffende de opening en de wijze van beheer van autonome communautaire tariefcontingenten voor bepaalde landbouw- en industrieproducten

(2002/C 331 E/32)

COM(2002) 469 def.

(Door de Commissie ingediend op 19 augustus 2002)

TOELICHTING

1. Naar aanleiding van verzoeken van verschillende lidstaten zijn de diensten van de Commissie, in samenwerking met deskundigen van de betrokken regeringen, een onderzoek gestart om na te gaan of het wenselijk is om voor bepaalde industrieproducten autonome tariefcontingenten te openen.

2. Tijdens de discussie hierover op een bijeenkomst van de groep „Tariefvraagstukken van economische aard" werd vastgesteld dat een voorstel voor een verordening betreffende de opening van nieuwe tariefcontingenten voor bedoelde producten op goedkeuring zou kunnen rekenen van de lidstaten, zonder verstoring van de markt van deze producten te veroorzaken.

   Dit wordt beoogd met bijgaand voorstel voor een verordening.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 26,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Raad heeft bij Verordening (EG) nr. 2505/96 [1] communautaire tariefcontingenten geopend voor bepaalde landbouw- en industrieproducten. Er dient in de levering van deze producten aan de Gemeenschap te worden voorzien en deze levering dient tegen de meest gunstige voorwaarden plaats te vinden. Daarom dienen communautaire tariefcontingenten te worden geopend op grond waarvan voldoende hoeveelheden van deze producten tegen nulrecht kunnen worden ingevoerd, zonder de markt van deze producten te verstoren.

(2) Verordening (EG) nr. 2505/96 moet derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

De tariefcontingenten die zijn opgenomen in de bijlage van onderhavige verordening worden toegevoegd aan bijlage I van Verordening (EG) nr. 2505/96 en gelden vanaf 1 juli 2002.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

---

[1] PB L 345 van 31.12.1996, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2559/2001 (PB L 344 van 28.12.2001, blz. 5).

BIJLAGE

Volgnummer	GN-code	TARIC-onderverdeling	Omschrijving	Omvang van het contingent	Toepasselijk contingentrecht (in %)	Contingent-periode
09.2610	ex 2925 20 00	20	(chloormethyleen)dimethylammonium-chloride	25 ton	0	1.7.-31.12.2002
09.2976	ex 8407 90 10	10	Viertakt-benzinemotoren met een cilinderinhoud van niet meer dan 250 cm^3, bestemd voor de vervaardiging van gazonmaaimachines bedoeld bij onderverdeling 8433 11 (a)	650 000 stuks	0	1.7.2002-30.6.2003

(a) De controle op het gebruik voor deze bijzondere bestemming geschiedt door toepassing van de op dit gebied geldende communautaire bepalingen.

Voorstel voor een verordening van de Raad betreffende financiële bijdragen van de Gemeenschap aan het Internationaal Fonds voor Ierland (2003-2004)

(2002/C 331 E/33)

COM(2002) 472 def. — 2002/0210(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 22 augustus 2002)

TOELICHTING

Het Internationaal Fonds voor Ierland (IFI) is in 1986 opgericht om bij te dragen tot de uitvoering van artikel 10(a) van de Anglo-Ierse overeenkomst van 15 november 1985, waar het volgende is bepaald: „de twee regeringen werken samen ter bevordering van de economische en sociale ontwikkeling van die gebieden van beide delen van Ierland die het meest hebben geleden onder de gevolgen van de instabiliteit van de afgelopen jaren, en gaan na of voor dit werk internationale steun kan worden verkregen".

Het IFI heeft tot doel „economische en sociale vooruitgang te bevorderen en contact, dialoog en verzoening tussen nationalisten en unionisten in heel Ierland aan te moedigen" ([1]).

Nadat de Verenigde Staten en andere landen al vroeg bijdragen hadden geleverd, wenste ook de Europese Gemeenschap praktische steun voor het initiatief te verlenen omdat zij inzag dat de doelstellingen van het IFI overeenkwamen met haar eigen doelstellingen. Zij is in 1989 begonnen bijdragen aan het IFI te leveren. De EG-financiering maakt nu 34 % van de jaarlijkse bijdragen aan het IFI uit en is goed voor 38 % van de cumulatieve bijdragen tot nog toe. Sinds begin 1989 is de Commissie in alle vergaderingen van de raad van bestuur van het IFI vertegenwoordigd geweest door een waarnemer.

De politieke situatie in de regio is in de loop van de jaren veranderd. In 1994 hebben de belangrijkste paramilitaire groeperingen een staakt-het-vuren aangekondigd. In april 1998 is in het akkoord van Belfast („goede vrijdag"-akkoord) een politieke regeling voor een vredesproces getroffen die onder meer inhield dat bevoegdheden werden overgedragen aan een assemblee en een uitvoerend comité voor Noord-Ierland, welke instellingen eind 1999 werden opgericht. Tussen de belangrijkste gemeenschappen blijft echter veel geweld en verdeeldheid heersen en verscheidene schorsingen van de instellingen waaraan bevoegdheden zijn overgedragen, hebben laten zien door welke bedreigingen en onzekerheden het vredesproces in de regio nog steeds wordt gekenmerkt.

Economische en sociale ontwikkeling om vrede en verzoening op het niveau van de burgers te ondersteunen is in deze context een langetermijnproces. Als een daarop gericht instrument vult het IFI de acties aan die zijn en worden ondernomen in het kader van EU-programma's voor vrede en verzoening in Noord-Ierland en het aangrenzende gebied van Ierland („PEACE I" 1995-1999 en „PEACE II" 2000-2004).

Overeenkomstig de regeling voor de huidige ronde van bijdragen ([2]) heeft de Europese Commissie onlangs bij de begrotingsautoriteit een beoordeling van de activiteiten van het IFI ingediend ([3]). Daarin wordt erkend dat het IFI zeer waardevolle en positieve acties voor vrede en verzoening in de regio onderneemt, en daardoor ook dat het aan zijn doelstellingen beantwoordt. In de conclusies van dat verslag staat dat „de Commissie van mening is dat na 2002 financiële steun dient te worden verleend op basis van de in dit verslag gemaakte opmerkingen, wat tot uitdrukking zou kunnen worden gebracht hetzij in de toekomstige verordening van de Raad betreffende de EG-bijdrage aan het IFI, hetzij met andere passende middelen voor samenwerking tussen de Commissie en het IFI".

([1]) Overeenkomst tussen de regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland en de regering van Ierland betreffende het Internationaal Fonds voor Ierland van 18 september 1986 (laatstelijk gewijzigd op 10 oktober 2000); UK Treaty Series No 58 (1987) Cm 266/Republic of Ireland No 1 (1986) Cmnd 9908.

([2]) Verordening (EG) nr. 214/2000 van de Raad van 24 januari 2000 (PB L 24 van 29.1.2002, blz. 7).

([3]) COM(2001) 548 def. van 1 oktober 2001.

In het licht van de bovenvermelde beoordeling wordt voorgesteld dat de Commissie haar goedkeuring hecht aan het volgende voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de EG-bijdragen aan het IFI, welke verordening ertoe zal strekken:

— de EU-bijdragen aan het IFI van 15 miljoen EUR per jaar voort te zetten gedurende een verdere periode van twee jaar. De voorgestelde nieuwe periode zal dus eindigen in 2004, wat zou samenvallen met het einde van het programma PEACE II.

— rekening te houden met de in het verslag van de Commissie gemaakte opmerkingen, in het bijzonder de opmerkingen dat de synergie tussen de doelstellingen en de coördinatie met de bijstandsverlening uit de Structuurfondsen, vooral met het programma PEACE, dienen te worden versterkt.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Het Internationaal Fonds voor Ierland (hierna „het Fonds" genoemd) is in 1986 bij de overeenkomst van 18 september 1986 tussen de regering van Ierland en de regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende het Internationaal Fonds voor Ierland [1] (hierna „de overeenkomst" genoemd) opgericht om economische en sociale vooruitgang te bevorderen en contact, dialoog en verzoening tussen nationalisten en unionisten in heel Ierland aan te moedigen ter verwezenlijking van één van de in de Anglo-Ierse overeenkomst van 15 november 1985 omschreven doelstellingen.

(2) Van 1989 tot en met 1994 is jaarlijks 15 miljoen EUR uit de Gemeenschapsbegroting verstrekt ter ondersteuning van projecten van het Fonds die een werkelijk additioneel effect hebben in de betrokken gebieden.

(3) Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 2687/94 van de Raad van 31 oktober 1994 betreffende financiële bijdragen van de Gemeenschap voor het Internationaal Fonds voor Ierland [2] is voor elk van de jaren 1995, 1996 en 1997 20 miljoen EUR uit de Gemeenschapsbegroting vastgelegd.

(4) Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 2614/97 van de Raad van 15 december 1997 betreffende financiële bijdragen van de Gemeenschap voor het Internationaal Fonds voor Ierland [3] is voor elk van de jaren 1998 en 1999 17 miljoen EUR uit de Gemeenschapsbegroting vastgelegd.

(5) Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 214/2000 van de Raad van 24 januari 2000 betreffende financiële bijdragen van de Gemeenschap aan het Internationaal Fonds voor Ierland [4] is voor elk van de jaren 2000, 2001 en 2002 15 miljoen EUR uit de Gemeenschapsbegroting vastgelegd.

(6) Blijkens de overeenkomstig artikel 5 van Verordening (EG) nr. 214/2000 van de Raad verrichte beoordelingen moet verdere steun voor activiteiten van het Fonds worden verleend en dienen daarbij de synergie tussen de doelstellingen en de coördinatie met de bijstandsverlening uit de Structuurfondsen, vooral met het speciaal programma voor vrede en verzoening in Noord-Ierland en de aangrenzende graafschappen van Ierland (hierna „het programma PEACE" genoemd), te worden versterkt.

(7) Verordening (EG) nr. 214/2000 van de Raad verstrijkt op 31 december 2002.

(8) Voor het vredesproces in Noord-Ierland is voortzetting van de steun van de Europese Gemeenschap aan het Fonds na die datum noodzakelijk.

(9) De Europese Raad heeft in zijn vergadering in Berlijn op 24 en 25 maart 1999 beslist dat het programma PEACE gedurende vijf jaar, namelijk van 2000 tot en met 2004, diende te worden voortgezet met een totale bijdrage van de Gemeenschap ten belope van 500 miljoen EUR.

(10) De bijdrage van de Gemeenschap aan het Fonds dient de vorm aan te nemen van financiële bijdragen voor de jaren 2003 en 2004, zodat zij tegelijk met het programma PEACE afloopt.

(11) Het Fonds dient bij de toewijzing van de bijdrage van de Gemeenschap op zodanige wijze voorrang aan grens- of gemeenschapsoverschrijdende projecten te geven dat de in het kader van het programma PEACE voor de periode 2000-2004 gefinancierde activiteiten worden aangevuld.

(12) In overeenstemming met de overeenkomst nemen al degenen die financieel bijdragen aan het Fonds, als waarnemer deel aan de vergaderingen van de raad van bestuur van het Internationaal Fonds voor Ierland.

(13) Het is absoluut noodzakelijk te zorgen voor een behoorlijke coördinatie tussen de activiteiten van het Fonds en de activiteiten die worden gefinancierd in het kader van de in artikel 159 van het Verdrag genoemde Structuurfondsen van de Gemeenschap, waaronder met name het programma PEACE.

(14) De steun uit het Fonds zal slechts als doeltreffend worden beschouwd voorzover deze een duurzame economische en sociale verbetering teweegbrengt en niet wordt gebruikt ter vervanging van andere overheids- of particuliere uitgaven.

[1] UK Treaty Series No 58 (1987) Cm 266/Republic of Ireland No 1 (1986) Cmnd 9908.

[2] PB L 286 van 5.11.1994, blz. 5.

[3] PB L 353 van 24.12.1997, blz. 5.

[4] PB L 24 van 29.1.2000, blz. 7.

(15) Vóór 1 april 2004 dient in een beoordeling te worden bekeken welke prestaties het Fonds heeft geleverd en of verdere steun van de Gemeenschap nodig is.

(16) In deze verordening wordt een referentiebedrag in de zin van punt 33 van het interinstitutioneel akkoord van 6 mei 1999 tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure opgenomen voor de gehele looptijd van het programma met dien verstande dat dit de in het Verdrag vastgestelde bevoegdheden van de begrotingsautoriteit onverlet laat. De bijdrage van de Gemeenschap aan het Fonds dient 15 miljoen EUR voor elk van de jaren 2003 en 2004, uitgedrukt in lopende waarde, te bedragen.

(17) Deze steun zal bijdragen tot een grotere solidariteit tussen de lidstaten en tussen hun volkeren.

(18) Het Verdrag voorziet niet in andere dan de in artikel 308 vervatte bevoegdheden voor de vaststelling van deze verordening,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Onder voorbehoud van de jaarlijkse begrotingsprocedure en overeenkomstig punt 34, tweede alinea, van het interinstitutioneel akkoord van 6 mei 1999 tussen het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over de begrotingsdiscipline en de verbetering van de begrotingsprocedure [1] wordt een jaarlijkse bijdrage van 15 miljoen EUR voor elk van de jaren 2003 en 2004, die over deze jaren komt op een totale bijdrage van 30 miljoen EUR, verstrekt aan het Internationaal Fonds voor Ierland (hierna „het Fonds" genoemd).

Artikel 2

Het Fonds gebruikt de bijdrage overeenkomstig de overeenkomst van 18 september 1986 tussen de regering van Ierland en de regering van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland betreffende het Internationaal Fonds voor Ierland (hierna „de overeenkomst" genoemd) waarbij het is opgericht, en geeft daarbij op zodanige wijze voorrang aan grens- of gemeenschapsoverschrijdende projecten dat de door de Structuurfondsen gefinancierde activiteiten, en met name die van het speciaal programma voor vrede en verzoening in Noord-Ierland en de aangrenzende graafschappen van Ierland (hierna „het programma PEACE" genoemd), worden aangevuld.

De bijdrage wordt op zodanige wijze gebruikt dat in de betrokken gebieden een duurzame economische en sociale verbetering wordt teweeggebracht. Zij wordt niet gebruikt ter vervanging van andere overheids- of particuliere uitgaven.

Artikel 3

De Commissie vertegenwoordigt de Gemeenschap als waarnemer in de vergaderingen van de raad van bestuur van het Internationaal Fonds voor Ierland (hierna „de raad van bestuur" genoemd).

Het Fonds wordt als waarnemer vertegenwoordigd in de vergaderingen van het toezichtcomité voor het programma PEACE en, in voorkomend geval, voor andere bijstandspakketten van de Structuurfondsen.

Artikel 4

De Commissie stimuleert coördinatie op alle niveaus tussen de raad van bestuur en de tussenpersonen (agents) van het Fonds en de beheersinstanties die zijn ingesteld in het kader van de betrokken bijstandspakketten van de Structuurfondsen, en met name het programma PEACE.

Artikel 5

De Commissie bepaalt in samenwerking met de raad van bestuur van het Fonds passende publiciteits- en voorlichtingsprocedures om bekendheid te geven aan de bijdrage van de Gemeenschap voor de door het Fonds gefinancierde projecten.

Artikel 6

Uiterlijk op 31 maart 2004 dient de Commissie bij de begrotingsautoriteit een verslag in waarin de resultaten van de activiteiten van het Fonds en de noodzaak de bijdragen na 2004 voort te zetten worden beoordeeld met inachtneming van de ontwikkelingen in het vredesproces in Noord-Ierland. Dit verslag bevat onder meer het volgende:

a) een overzicht van de activiteiten van het Fonds;

b) een lijst van de projecten waarvoor steun is ontvangen;

c) een beoordeling van aard en impact van de activiteiten van het Fonds, met name in relatie tot de doelstellingen ervan en de in de artikelen 2 en 8 vastgestelde criteria;

d) een beoordeling van de actie die het Fonds heeft ondernomen om voor samenwerking en coördinatie met de bijstandspakketten van de Structuurfondsen te zorgen, met name in het licht van de verplichtingen op grond van de artikelen 3, 4 en 5;

e) een bijlage met de resultaten van de verificaties en controles die de Commissie heeft verricht wat de in artikel 7 bedoelde verbintenis betreft.

Artikel 7

De Commissie beheert de bijdragen.

Onder voorbehoud van een beoordeling van de financiële behoeften van het Fonds die door de Commissie moet worden verricht op basis van het kassaldo van het Fonds op het voor elke betaling geplande tijdstip, wordt de jaarlijkse bijdrage normaliter als volgt in tranches betaald:

a) een eerste voorschot van 40 % wordt betaald nadat de Commissie een door de voorzitter van de raad van bestuur van het Fonds ondertekende verbintenis heeft ontvangen volgens welke het Fonds zal voldoen aan de voorwaarden die overeenkomstig deze verordening aan de toekenning van de bijdrage zijn verbonden;

b) zes maanden later wordt een tweede voorschot van 40 % betaald;

[1] PB C 172 van 18.6.1999, blz. 1.

c) een eindbetaling van 20 % wordt verricht nadat de Commissie het jaarverslag en de aan een accountantscontrole onderworpen rekeningen van het Fonds voor het betrokken jaar heeft ontvangen en goedgekeurd.

Indien de in de tweede alinea bedoelde beoordeling leidt tot de conclusie dat de betaling van één van deze tranches op de beoogde datum niet door de financiële behoeften van het Fonds wordt gerechtvaardigd, wordt die betaling geschorst totdat de Commissie op basis van door het Fonds verstrekte nieuwe informatie concludeert dat zij gerechtvaardigd is.

Artikel 8

Aan de in artikel 1 bedoelde bijdrage wordt de voorwaarde verbonden dat in het geval van een verrichting waarvoor financiële bijstand in het kader van een bijstandspakket van de Structuurfondsen wordt of zal worden ontvangen, aan die verrichting slechts een bijdrage uit het Fonds mag worden toegewezen indien het resultaat van de optelling van 40 % van de bijdrage uit het Fonds bij de bijstand uit de Structuurfondsen niet meer bedraagt dan 75 % van de totale subsidiabele kosten van de verrichting.

Artikel 9

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 2003.

Zij verstrijkt op 31 december 2004.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1950/97 tot instelling van een definitief antidumpingrecht op zakken van polyethyleen of van polypropyleen uit, onder meer, India

(2002/C 331 E/34)

COM(2002) 461 def.

(Door de Commissie ingediend op 26 augustus 2002)

TOELICHTING

De Raad heeft in 1997 bij Verordening (EG) nr. 1950/97 definitieve antidumpingrechten ingesteld op zakken van polyethyleen of van polypropyleen uit India. Sedertdien werden in het kader van twee herzieningsprocedures individuele antidumpingrechten ingesteld voor een aantal nieuwe exporteurs.

Onderhavige tussentijdse herzieningsprocedure werd op grond van artikel 11, lid 3, van Verordening (EG) nr. 384/96 ingeleid op 26 januari 2001 en was beperkt tot een onderzoek naar dumping.

Voor alle betrokken ondernemingen werd dumping vastgesteld, van 6,7 % tot 33,5 %.

Er vond overleg plaats met de lidstaten die het voorstel van de diensten van de Commissie steunden.

Voorgesteld wordt derhalve de bestaande rechten op zakken van polyethyleen of van polypropyleen uit India te wijzigen en over te gaan tot de bekendmaking van bijgaande verordening in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 384/96 van 22 december 1995 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap [1] (de „basisverordening"), met name op artikel 11, lid 3,

Gezien het voorstel dat de Commissie na overleg met het Raadgevend Comité heeft ingediend,

Overwegende hetgeen volgt:

A. PROCEDURE

1. Eerdere onderzoeken

(1) De Raad heeft bij Verordening (EG) nr. 1950/97 [2] definitieve antidumpingrechten ingesteld op zakken van polyethyleen of van polypropyleen (hierna „het betrokken product" genoemd) uit, onder meer, India.

(2) Deze verordening werd vervolgens gewijzigd bij de Verordeningen (EG) nr. 96/1999 [3] en (EG) nr. 2744/2000 [4] door de vaststelling van dumpingmarges voor nieuwe exporteurs overeenkomstig artikel 11, lid 4, van de basisverordening.

2. Onderhavig onderzoek

i) *Inleiding*

(3) De „European Association for Textile Polyolefins" heeft op grond van artikel 11, lid 3, van de basisverordening namens EG-producenten die een groot deel, in dit geval 65 %, van de productie van het betrokken product in de Gemeenschap vertegenwoordigen een verzoek ingediend om de inleiding van een tussentijdse herzieningsprocedure die beperkt zou zijn tot een onderzoek naar dumping van het betrokken product uit India.

(4) Na in overleg met het Raadgevend Comité te hebben vastgesteld dat er voldoende bewijsmateriaal was om een tussentijdse herzieningsprocedure in te leiden, heeft de Commissie een bericht van inleiding bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* [5] en is zij met een onderzoek begonnen.

[1] PB L 56 van 6.3.1996, blz. 1, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2238/2000 (PB L 257 van 11.10.2000, blz. 2).

[2] PB L 276 van 9.10.1997, blz. 1.

[3] PB L 11 van 12.1.1999, blz. 1.

[4] PB L 316 van 15.12.2000, blz. 67.

[5] PB C 26 van 26.1.2001, blz. 2.

ii) *Onderzoek en steekproef*

(5) De Commissie heeft de haar bekende belanghebbende producenten/exporteurs, de vertegenwoordigers van het land van oorsprong en de indiener van het verzoek officieel van de inleiding van de herzieningsprocedure in kennis gesteld en heeft alle rechtstreekse betrokkenen de gelegenheid gegeven schriftelijk opmerkingen te maken en te verzoeken om te worden gehoord.

(6) Een aantal Indiase producenten/exporteurs en importeurs in de Gemeenschap hebben hun standpunt schriftelijk bekendgemaakt. Alle partijen die een verzoek hadden ingediend te worden gehoord, werden hiertoe in de gelegenheid gesteld.

(7) De Commissie stelde vast dat het aantal producenten/exporteurs van het betrokken product in India sedert het oorspronkelijk onderzoek aanzienlijk is toegenomen. Zij heeft derhalve besloten, overeenkomstig artikel 17 van de basisverordening, van een steekproef gebruik te maken.

(8) Om de Commissie in staat te stellen een steekproef samen te stellen, werden de producenten/exporteurs en hun vertegenwoordigers verzocht binnen 15 dagen na de bekendmaking van het bericht van inleiding van de procedure contact op te nemen met de Commissie en basisinformatie te verstrekken over hun productie, binnenlandse verkoop en uitvoer. Voor het samenstellen van de steekproef heeft de Commissie ook contact opgenomen met de Indiase autoriteiten.

(9) 45 ondernemingen hebben de vragenlijst in verband met de steekproef binnen de gestelde termijn beantwoord. 22 van hen vervaardigden het betrokken product en hebben dit in de periode van 1 december 2000 tot en met 30 november 2001 (hierna „onderzoektijdvak" genoemd) naar de Gemeenschap uitgevoerd.

(10) De steekproef werd samengesteld in overleg met de vertegenwoordigers van de ondernemingen en de Indiase autoriteiten. Er werd overeenstemming bereikt over de selectie van acht ondernemingen die in het onderzoektijdvak goed waren voor meer dan 80 % van de totale uitvoer van het betrokken product naar de Gemeenschap.

(11) Negen ondernemingen die niet voor de steekproef werden geselecteerd hebben om een individueel onderzoek verzocht. Omdat de ondernemingen die een dergelijk verzoek hadden ingediend zelfs het aantal ondernemingen in de steekproef overschreed, werd geoordeeld dat dergelijke individuele onderzoeken te belastend zouden zijn in de zin van artikel 17, lid 3, van de basisverordening. De verzoeken om een individuele behandeling moesten daarom worden afgewezen.

(12) De Commissie heeft de in de steekproef opgenomen ondernemingen vragenlijsten gezonden en controles ter plaatse verricht bij de volgende Indiase ondernemingen:

— Gilt Pack Ltd, Indore,

— Hyderabad Polymers Private Ltd, Hyderabad,

— Kanpur Plastipack Ltd, Kanpur,

— Neo Sack Ltd, Indore,

— Polyspin Private Ltd, Rajapalayam en diens gelieerde onderneming Polyspin Exports Ltd, Rajapalayam,

— Pithampur Poly Products Ltd, Indore,

— Shankar Packaging Ltd, Vadodara.

(13) Na deze controlebezoeken in India heeft de Commissie gegevens ingewonnen bij de importeurs van het betrokken product in de Gemeenschap. Bij de volgende importeurs werd een controle ter plaatse verricht:

— Cojubel NV, Lendelede, België,

— Eurea BVBA, Antwerpen, België,

— Rova NV, Oudenaarde, België,

— Texbern SARL, Lyon, Frankrijk,

— Markopulos SA, Athene, Griekenland,

— Alex Pak SA, Athene, Griekenland.

(14) De Commissie heeft tevens inlichtingen ingewonnen bij en een bezoek gebracht aan de douaneautoriteiten in de lidstaten.

(15) Door de complexiteit van dit onderzoek en de moeilijkheden die de Commissie daarbij ondervond, heeft het meer dan 12 maanden geduurd.

B. **BETROKKEN PRODUCT EN SOORTGELIJK PRODUCT**

1. **Betrokken product**

(16) Deze herzieningsprocedure heeft betrekking op hetzelfde product als Verordening (EG) nr. 1950/97.

(17) Het product waarom het gaat zijn geweven zakken voor verpakkingsdoeleinden, andere dan van brei- of haakwerk, vervaardigd van strippen of artikelen van dergelijke vorm, van polyethyleen of van polypropyleen, waarvan het weefsel niet meer dan 120 g/m^2 weegt. Dit product is ingedeeld onder de GN-codes 6305 32 81, 6305 33 91, ex 3923 21 00, ex 3923 29 10 en ex 3923 29 90.

2. **Soortgelijk product**

(18) Vastgesteld werd dat de zakken die op de Indiase markt worden verkocht en de zakken die uit India naar de Gemeenschap worden uitgevoerd identiek waren of sterk op elkaar leken, wat fysieke kenmerken en gebruiksdoeleinden betreft. Deze zakken werden in de zin van artikel 1, lid 4, van de basisverordening derhalve als soortgelijke producten beschouwd.

C. **DUMPING**

1. **Medewerking**

(19) Bij het onderzoek van de Commissie bleek dat vier exporteurs die het grootste deel van de invoer in de Gemeenschap uit India vertegenwoordigden onjuiste en misleidende informatie hadden verstrekt en in een aantal gevallen zelfs doelbewust documenten hadden vervalst. Zo werden productsoorten, specificaties, uitvoerbestemmingen, hoeveelheden en/of waarden op facturen en vrachtdocumenten onjuist opgegeven om de gemiddelde exportprijs op te trekken tot een prijs die geen dumpingprijs zou zijn, werd doelbewust verzuimd transacties op te geven of werden onbetrouwbare boekhoudkundige gegevens verstrekt. Gegevens over productomschrijving, hoeveelheden en gewicht die in officiële documenten waren vermeld en die onafhankelijke importeurs en douaneautoriteiten hadden verstrekt weken vaak af van de gegevens die bij de controles ter plaatse en in antwoord op de vragenlijsten van de Commissie waren verstrekt. Tevens is er bewijsmateriaal dat ten minste tweemaal is getracht importeurs over te halen de Commissie valse documenten voor te leggen.

(20) De niet-medewerkende exporteurs zijn afzonderlijk op de hoogte gebracht van de bevindingen van de Commissie in dit verband. Een aantal van hen was niettemin van oordeel dat de gecontroleerde gegevens over de binnenlandse verkoop en de productiekosten niet buiten beschouwing moesten worden gelaten omdat de onregelmatigheden alleen betrekking zouden hebben op de exportgegevens.

(21) Door de aard en de omvang van de onjuiste en misleidende informatie is echter twijfel gerezen over alle gegevens die deze ondernemingen hebben verstrekt, zowel over de uitvoer als over de binnenlandse markt. De Commissie heeft derhalve, overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening, besloten de verstrekte informatie buiten beschouwing te laten en gebruik te maken van andere beschikbare gegevens over deze vier ondernemingen. Voor deze ondernemingen werd geen individuele dumpingmarge berekend.

(22) Voor een andere onderneming die gegevens over de productiekosten had verstrekt die niet als geheel betrouwbaar konden worden beschouwd, werd een deel van de door deze onderneming verstrekte informatie buiten beschouwing gelaten en werd slechts gedeeltelijk gebruik gemaakt van de beschikbare gegevens, overeenkomstig artikel 18, lid 1, van de basisverordening. De conclusies werden desalniettemin hoofdzakelijk gebaseerd op de door deze onderneming verstrekte informatie.

(23) Voor de drie overige ondernemingen kon de dumpingmarge op grond van de verstrekte gegevens redelijk nauwkeurig worden vastgesteld, na correcties die soms nodig bleken aan de hand van de resultaten van de controle ter plaatse.

2. **Normale waarde**

(24) De normale waarde werd vastgesteld overeenkomstig artikel 2 van de basisverordening. Hiervoor werd eerst nagegaan of de totale binnenlandse verkoop van het betrokken product door de ondernemingen representatief was in verhouding tot de uitvoer naar de Gemeenschap. Voor drie van de vier ondernemingen waarvoor een individuele dumpingmarge werd berekend, bedroeg de totale omvang van de verkoop op de binnenlandse markt meer dan 5 % van de totale omvang van de uitvoer naar de Gemeenschap, zodat de binnenlandse verkoop van, overeenkomstig artikel 2, lid 2, van de basisverordening, representatief werd geacht.

(25) Dezelfde vergelijking werd gemaakt voor elke productsoort die in het binnenland was verkocht en die identiek of rechtstreeks vergelijkbaar was met een soort die naar de Gemeenschap was uitgevoerd. Voor elk van die soorten werd vastgesteld of de binnenlandse verkoop representatief was in de zin van artikel 2, lid 2, van de basisverordening, door vast te stellen of de omvang van de verkoop op de binnenlandse markt meer dan 5 % bedroeg van de omvang van de uitvoer naar de Gemeenschap.

(26) Tevens werd onderzocht of de binnenlandse verkoop van elke productsoort in het kader van normale handelstransacties had plaatsgevonden door na te gaan hoe groot het aandeel was van de winstgevende verkoop aan onafhankelijke afnemers. De binnenlandse verkoop werd als winstgevend beschouwd wanneer de netto verkoopprijs gelijk was aan of hoger was dan de berekende productiekosten van de betrokken soort („winstgevende verkoop").

(27) Geen van de betrokken ondernemingen bleek over een kostenberekeningssysteem te beschikken. De ondernemingen hadden speciaal voor dit onderzoek een kostentoerekeningsmethode uitgewerkt die op basis van de bevindingen bij de controle ter plaatse echter op een aantal punten moest worden gecorrigeerd, met name wat de toerekening van de grondstofkosten betrof.

(28) De productiekosten van elke soort die op de binnenlandse markt was verkocht, werden, na de hierboven beschreven correcties, vergeleken met de netto binnenlandse verkoopprijs. Wanneer de winstgevende verkoop van een soort 80 % of meer bedroeg van de totale verkoop van die soort werd de normale waarde gebaseerd op de feitelijke binnenlandse prijs, dat wil zeggen het gewogen gemiddelde van de prijzen van de gehele binnenlandse verkoop van die soort in het onderzoektijdvak, ongeacht het feit of deze verkoop winstgevend was. Wanneer het aandeel van de winstgevende verkoop minder dan 80 %, maar ten minste 10 % van de totale binnenlandse verkoop bedroeg, werd de normale waarde vastgesteld door het gewogen gemiddelde te nemen van de binnenlandse prijzen van uitsluitend de winstgevende verkoop.

(29) Wanneer de winstgevende verkoop van een bepaald soort minder dan 10 % bedroeg van de totale verkoop, werd ervan uitgegaan dat deze soort in onvoldoende hoeveelheden was verkocht om op basis van de binnenlandse prijzen de normale waarde te kunnen vaststellen. Dit bleek het geval voor op één na alle productsoorten van een onderneming.

(30) Omdat de andere producenten geen binnenlandse verkoop hadden in het kader van normale handelstransacties, kon de normale waarde niet worden vastgesteld op basis van de prijzen van de andere verkopers of producenten.

(31) De normale waarde werd derhalve overeenkomstig artikel 2, lid 3, van de basisverordening berekend door aan de productiekosten van de uitgevoerde soorten, na eventuele correcties, een redelijk percentage voor verkoopkosten, algemene kosten en administratiekosten („VAA-kosten") alsmede een redelijke winstmarge toe te voegen.

(32) Voor ondernemingen met een representatieve binnenlandse verkoop werd gebruik gemaakt van de eigen VAA-kosten. Eén onderneming had geen representatieve hoeveelheden van het product op de binnenlandse markt verkocht. Voor deze onderneming werd overeenkomstig artikel 2, lid 6, onder a), van de basisverordening gebruik gemaakt van het gewogen gemiddelde van de feitelijke bedragen die voor de productie en verkoop van het soortgelijk product op de binnenlandse Indiase markt waren vastgesteld voor de drie andere ondernemingen die aan het onderzoek meewerkten.

(33) Geen van de medewerkende ondernemingen had een winstgevende verkoop die 10 % of meer van de totale omvang van de verkoop van het betrokken product op de binnenlandse markt bedroeg. Omdat er geen verkoop was van dezelfde algemene categorie producten, waarvan een winstpercentage kon worden afgeleid, besloot de Commissie uit te gaan van een winst van 5 %, overeenkomstig artikel 2, lid 6, onder c) van de basisverordening. Deze raming is aan de bescheiden kant en stemt overeen met de bevindingen van eerdere onderzoeken.

3. **Exportprijs**

(34) Alle ondernemingen voerden rechtstreeks uit naar onafhankelijke importeurs in de Gemeenschap. Overeenkomstig artikel 2, lid 8, van de basisverordening werden hun exportprijzen derhalve vastgesteld op basis van de door deze onafhankelijke importeurs daadwerkelijk betaalde of te betalen prijzen.

4. **Vergelijking**

(35) Om een billijke vergelijking te kunnen maken tussen de normale waarde en de exportprijs werden door middel van correcties rekening gehouden met verschillen in de kosten van vervoer, verzekering, laden, lossen, overladen en aanverwante kosten, van krediet, commissies en handelsstadium, indien deze van invloed waren op de vergelijkbaarheid van de prijzen overeenkomstig artikel 2, lid 10, van de basisverordening.

(36) Alle ondernemingen vroegen om een correctie voor verschillen in handelsstadium omdat zij op de binnenlandse markt aan eindgebruikers en bij export aan handelaars zouden verkopen.

(37) Bij het onderzoek bleek dat de exportprijzen prijzen waren in een ander handelsstadium dan de normale waarde en dat er, overeenkomstig artikel 2, lid 10, onder d) van de basisverordening, duidelijke verschillen waren tussen de functies in deze handelsstadia. Daar het verschil in handelsstadium echter niet kon worden becijferd, omdat de betrokken handelsstadia op de Indiase binnenlandse markt ontbraken, werd op grond van artikel 2, lid 10, onder d) ii), een bijzondere correctie toegestaan. Bij gebrek aan andere gegevens werd deze correctie vastgesteld op 10 % van de brutomarge die was gebruikt voor de berekening van de normale waarde.

(38) Een aantal ondernemingen vroeg om een correctie voor de terugbetaling van rechten op grond van artikel 2, lid 10, onder b) van de basisverordening. Geen van de ondernemingen kon echter aantonen, hetgeen bij artikel 2, lid 10, onder b) van de basisverordening wordt geëist, dat invoerheffingen of indirecte belastingen werden geheven van het soortgelijk product of van de daarin verwerkte materialen, wanneer dat bestemd is voor binnenlands verbruik in het land van uitvoer. Een dergelijke correctie kon derhalve niet worden toegepast.

(39) Een aantal ondernemingen vroeg om een correctie op de normale waarde voor verschillen in de kosten van grondstoffen bij productie voor de export en voor binnenlands gebruik. Er zouden namelijk verschillen zijn wanneer grondstoffen in het binnenland worden gekocht, hetzij omdat een producent bij uitvoer van de producten nog steeds een verzoek kan indienen voor de terugbetaling van een bedrag dat gelijk is aan dat van invoerrechten, hetzij omdat hij een invoervergunning kan aanvragen, deze kan overdragen aan een binnenlandse leverancier en in ruil hiervoor een korting op de grondstofprijs kan krijgen.

(40) Dit soort mechanisme valt echter onder artikel 2, lid 10, onder b), van de basisverordening, zodat dergelijke verzoeken in het kader van dat artikel moeten worden behandeld. Een aanpassing op grond van artikel 2, lid 10, onder k) is derhalve niet gerechtvaardigd. Zoals in overweging 38 vermeld, is een correctie op grond van artikel 2, lid 10, onder b), evenmin gerechtvaardigd.

(41) Een aantal ondernemingen voerde aan dat de methode die in het kader van deze herzieningsprocedure werd gebruikt, afwijkt van de methode die bij het onderzoek was gebruikt dat tot de vaststelling van het thans geldende antidumpingrecht heeft geleid. Volgens hen had de Commissie voor de vergelijking van de normale waarde en de exportprijs een meer gedetailleerde productindeling gevraagd dan bij het oorspronkelijk onderzoek.

(42) Dit argument moet worden afgewezen. De vraag om een duidelijke, nauwkeurige en realistische beschrijving van de verschillende soorten van het betrokken product die worden vervaardigd en verkocht kan niet worden beschouwd als een andere methode. Bij het onderzoek bleek dat het verzoek van de Commissie relevant en gerechtvaardigd was en geen bijzondere belasting zou vormen voor de betrokken ondernemingen. Het aantal specificaties dat van invloed is op de kosten en de marktwaarde van het betrokken product vereiste een meer uitvoerige productspecificatie dan bij het oorspronkelijk onderzoek. Aan de hand van deze meer gedetailleerde productomschrijving kon een nauwkeuriger vergelijking worden gemaakt tussen de normale waarde en de exportprijs van duidelijk omschreven identieke soorten. Het was zelfs zo dat toen een van de ondernemingen werd geconfronteerd met de grote verschillen tussen prijzen en kosten van wat volgens haar één en dezelfde soort was, zij terugkwam op haar weigering haar productsoorten nader te specificeren en de gevraagde informatie binnen de 24 uur verstrekte.

5. **Dumpingmarges**

i) *Ondernemingen met een individuele dumpingmarge*

(43) Voor in de steekproef opgenomen ondernemingen waarop artikel 18 van de basisverordening (zie overweging 23) niet werd toegepast, werden de dumpingmarges individueel vastgesteld door middel van een vergelijking van de gewogen gemiddelde normale waarde met de gewogen gemiddelde exportprijs, per soort.

(44) Polyspin Export bleek in het onderzoektijdvak banden te hebben met Polyspin Private. Beide ondernemingen hebben dezelfde twee directeuren. Zouden voor deze ondernemingen verschillende dumpingmarges worden vastgesteld, dan zou er, gezien de nauwe banden tussen deze ondernemingen, een groot risico bestaan dat de antidumpingmaatregelen zouden worden ontweken doordat de onderneming met het laagste antidumpingrecht het betrokken product naar de Gemeenschap zou uitvoeren. Evenals bij het oorspronkelijke onderzoek werd derhalve besloten voor deze ondernemingen slechts één dumpingmarge, de gewogen gemiddelde dumpingmarge voor beide ondernemingen, vast te stellen. De dumpingmarges zijn, in procenten van de nettoprijs cif grens Gemeenschap, vóór inklaring:

— Hyderabad Polymers Pvt Ltd: 24,3 %

— Polyspin Export Ltd en Polyspin Private Ltd: 17,2 %.

(45) Voor de onderneming waarvoor gedeeltelijk gebruik was gemaakt van artikel 18 van de basisverordening (zie overweging 22) werd een patroon van exportprijzen vastgesteld dat aanzienlijk verschilde tussen afnemers en regio's. In een dergelijk geval komt de volledige omvang van de dumping niet tot uiting bij een vergelijking van de gewogen gemiddelde normale waarde met de gewogen gemiddelde exportprijs, per productsoort. De onderneming voerde aan dat de verschillen tussen afnemers en regio's moesten worden toegeschreven aan de verschillende productsoorten. Bij een vergelijking per productsoort kwamen echter vergelijkbare verschillen naar voren voor de productsoorten die in voldoende hoeveelheden waren verkocht om een dergelijke analyse mogelijk te maken. Dit argument werd derhalve afgewezen. Een vergelijking van de afzonderlijke exportprijzen met de afzonderlijke normale waarden per transactie was anderzijds niet haalbaar en zou de volledige omvang van de dumping niet hebben weergegeven, met name omdat er op de binnenlandse markt onvoldoende vergelijkbare transacties zijn. Omdat er een patroon bleek te bestaan van exportprijzen die aanzienlijk verschilden tussen afnemers en regio's en omdat noch de vergelijking van gewogen gemiddelden noch de vergelijking van afzonderlijke transacties de volledige omvang van dumping zou hebben weergegeven, werd de dumpingmarge vastgesteld door vergelijking van de gewogen gemiddelde normale waarde, per productsoort, met de prijzen van de afzonderlijke exporttransacties, overeenkomstig artikel 2, lid 11, van de basisverordening. De dumpingmarge, in procenten van de nettoprijs cif grens Gemeenschap, vóór inklaring bedraagt:

— Pithampur Poly Products Ltd: 6,7 %.

ii) *Ondernemingen waarvoor geen individuele marge werd berekend*

(46) De dumpingmarge voor ondernemingen die de in artikel 17 van de basisverordening gevraagde informatie tijdig hadden verstrekt, bereid waren geweest aan de steekproef mee te werken en het betrokken product in het onderzoektijdvak hadden geproduceerd en naar de Gemeenschap uitgevoerd, doch die niet voor de steekproef waren geselecteerd noch individueel onderzocht, was de gewogen gemiddelde dumpingmarge van de in de steekproef opgenomen ondernemingen, overeenkomstig artikel 9, lid 6, van de basisverordening. Omdat op grond van dit artikel geen rekening kan worden gehouden met de marges die op grond van artikel 18 van de basisverordening zijn vastgesteld, vertegenwoordigt de steekproef nu slechts 20 % van de uitvoer van het betrokken product naar de Gemeenschap in het onderzoektijdvak. Gezien de omstandigheden, namelijk de onmogelijkheid om een nieuwe en meer representatieve steekproef samen te stellen, wordt deze nog steeds voldoende representatief geacht voor de gehele uitvoer naar de Gemeenschap. De ondernemingen die tot medewerking bereid waren maar die niet voor de steekproef werden geselecteerd zijn eveneens goed voor 20 % van de uitvoer van het betrokken product uit India naar de Gemeenschap (zie overweging 10). Deze gewogen gemiddelde dumpingmarge was 20,6 % van de nettoprijs, vrij grens Gemeenschap, vóór inklaring.

(47) Voor de vier ondernemingen waarvoor, om de in overweging 20 vermelde redenen, geen individuele dumpingmarge kon worden berekend, heeft de Commissie, overeenkomstig artikel 18 van de basisverordening, gebruik gemaakt van de beschikbare gegevens. De Commissie was van oordeel dat de voor deze ondernemingen vast te stellen dumpingmarge niet lager mocht zijn dan die voor de medewerkende ondernemingen, om het niet-verlenen van medewerking niet te belonen. Zij besloot derhalve het gewogen gemiddelde te nemen van de hoogste dumpingmarges voor een aantal productsoorten waarvan representatieve hoeveelheden waren verkocht door ondernemingen waarvoor een individuele berekening was gemaakt, hetgeen neerkwam op een dumpingmarge van 33,5 %. Deze marge is tevens van toepassing op Naviska Packaging, een onderneming die banden heeft met Gilt Pack Ltd, die zijn naam na het onderzoektijdvak veranderde in Giltpac International India Private Limited.

(48) De dumpingmarge voor alle andere niet-medewerkende ondernemingen werd op grond van de beschikbare gegevens op hetzelfde niveau vastgesteld als dat van de in overweging 47 bedoelde ondernemingen. Deze werkwijze werd noodzakelijk geacht omdat het algemene niveau van medewerking laag was en om het risico van ontwijking van de rechten te voorkomen.

D. **VOORGESTELDE WIJZIGING VAN DE MAATREGELEN WAAROP DIT ONDERZOEK BETREKKING HEEFT**

(49) Op grond van artikel 9, lid 4, mag het antidumpingrecht niet hoger zijn dan de dumpingmarge en dient het lager te zijn dan deze marge indien dit lagere recht toereikend is om te voorkomen dat de bedrijfstak van de Gemeenschap schade blijft lijden. Omdat deze herzieningsprocedure is beperkt tot een onderzoek naar dumping mogen de rechten niet hoger zijn dan de bij het oorspronkelijk onderzoek vastgestelde schademarge.

(50) Omdat de bij het oorspronkelijke onderzoek vastgestelde schademarge hoger was dan alle dumpingmarges die bij dit herzieningsonderzoek werden vastgesteld, dienen de rechten met de dumpingmarges overeen te stemmen:

— Aditya Bags Ltd: 20,6 %

— Big Bags India Pvt Ltd: 20,6 %

— Big Bags International Pvt Ltd: 20,6 %

— Buildmet Fibres Private Ltd: 20,6 %

— Cigfil Limited: 20,6 %

— Gilt Pack Ltd en Giltpac International India Private Ltd: 33,5 %

— Hyderabad Polymers Pvt Ltd: 24,3 %

— Innova Polypak Private Ltd: 20,6 %

— Kanpur Plastipack Ltd: 33,5 %

— M/S Polyweave: 20,6 %

— M/S TPI India Limited: 20,6 %

— Neo Sack Ltd: 33,5 %

— Olive Commercial Co Ltd: 20,6 %

— Polyspin Export Ltd en Polyspin Private Ltd: 17,2 %

— Pithampur Poly Products Ltd: 6,7 %

— Sangam Cirfab Pvt Ltd: 20,6 %

— Shankar Packaging Ltd: 33,5 %

— Subham Polymers Ltd: 20,6 %

— Superpack Ltd: 20,6 %

— Synthetic Fibres (Mysore) Pvt Ltd: 20,6 %

— Tulsyan Nec Ltd: 20,6 %

— Vijay Chemicals & Plastics Pvt Ltd: 20,6 %

— Virgo Polymer Ltd: 20,6 %

— Alle overige ondernemingen: 33,5 %.

E. **VERBINTENISSEN**

(51) Gelet op artikel 15 van de Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel van 1994 met betrekking tot leden die een ontwikkelingsland zijn, heeft de Commissie de medewerkende producenten/exporteurs meegedeeld dat zij bereid was de mogelijkheden te onderzoeken van constructieve oplossingen, met inbegrip van prijsverbintenissen.

(52) Veertien Indiase producenten/exporteurs hebben overeenkomstig artikel 8, lid 1, van de basisverordening prijsverbintenissen aangeboden.

(53) Bij het onderzoek bleek dat het betrokken product veel verschillende en in ontwikkeling zijnde eigenschappen heeft die van grote invloed kunnen zijn op de verkoopprijzen. Deze eigenschappen zouden ieder systeem van prijsverbintenissen (in de vorm van minimumprijzen) bijzonder ingewikkeld maken en het toezicht bemoeilijken, met name gezien de geringe bereidheid tot medewerking die bij het samenstellen van de steekproef tot uiting is gekomen.

(54) In een aantal gevallen was de voorgestelde productindeling onvoldoende gedetailleerd om een goed toezicht te kunnen uitoefenen of waren de voorgestelde prijzen te laag om verdere schade door dumping te voorkomen.

(55) De meeste exporteurs die verbintenissen aanboden verkopen bovendien soortgelijke producten die niet onder dit onderzoek vallen (zoals „jumbozakken") aan min of meer dezelfde afnemers in de Gemeenschap en verrichten werk in opdracht van andere Indiase ondernemingen. Het risico op ontwijking van de maatregelen door prijscompensatie en het verleggen van de uitvoer wordt derhalve groot geacht.

(56) Omdat verbintenissen grote controle-inspanningen zouden vergen en onaanvaardbare risico's met zich zouden brengen, werd het niet passend geacht een van de aangeboden verbintenissen te aanvaarden.

F. **KENNISGEVING OVER EN DUUR VAN DE MAATREGELEN**

(57) De betrokken ondernemingen werden op de hoogte gebracht van de feiten en overwegingen op basis waarvan de Commissie voornemens was een wijziging van Verordening (EG) nr. 1950/97 voor te stellen en werden in de gelegenheid gesteld opmerkingen te maken. Er werden opmerkingen ontvangen waarmee in voorkomend geval rekening werd gehouden.

(58) De herzieningsprocedure is niet van invloed op de datum waarop Verordening (EG) nr. 1950/97 overeenkomstig artikel 11, lid 2, van de basisverordening vervalt.

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

In Verordening (EG) nr. 1950/97, wordt artikel 1, lid 2, onder a) vervangen door:

„a) 33,5 % voor zakken van oorsprong uit India (aanvullende Taric-code 8900), met uitzondering van zakken die vervaardigd zijn door de volgende ondernemingen waarop de volgende rechten van toepassing zijn:

Onderneming	Recht (%)	Aanvullende Taric code
Aditya Bags Ltd	20,6 %	8424
Big Bags India Pvt Ltd	20,6 %	8424
Big Bags International Pvt Ltd	20,6 %	8424
Buildmet Fibres Private Ltd	20,6 %	8944
Cigfil Limited	20,6 %	8424
Gilt Pack Ltd en Giltpac International India Private Ltd	33,5 %	8945
Hyderabad Polymers Pvt Ltd	24,3 %	8106
Innova Polypak Private Ltd	20,6 %	8424
Kanpur Plastipack Ltd	33,5 %	8946
M/S Polyweave	20,6 %	8424
M/S TPI India Limited	20,6 %	8424
Neo Sack Ltd	33,5 %	8947
Olive Commercial Co Ltd	20,6 %	8424
Polyspin Export Ltd en Polyspin Private Ltd	17,2 %	8948
Pithampur Poly Products Ltd	6,7 %	8155
Sangam Cirfab Pvt Ltd	20,6 %	8156
Shankar Packaging Ltd	33,5 %	8949
Subham Polymers Ltd	20,6 %	8424
Superpack Ltd	20,6 %	8424
Synthetic Fibres (Mysore) Pvt Ltd	20,6 %	8157
Tulsyan Nec Ltd	20,6 %	8424
Vijay Chemicals & Plastics Pvt Ltd	20,6 %	8424
Virgo Polymer Ltd	20,6 %	8424"

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2000/13/EG met betrekking tot de vermelding van de ingrediënten van levensmiddelen [1]

(2002/C 331 E/35)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 464 def. — 2001/0199(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2 van het EG-Verdrag ingediend op 3 september 2002)

(Wijzigingen zijn aangegeven met onderstreepte/doorgestreepte tekst)

TOELICHTING

A. **Procedureverloop**

1. In september 2001 heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Richtlijn 2000/13/EG met betrekking tot de vermelding van de ingrediënten van levensmiddelen COM(2001) 433 — 2001/0199(COD), dat volgens de medebeslissingsprocedure van artikel 251 van het EG-Verdrag moest worden goedgekeurd.

Op 11 juni 2002 heeft het Europees Parlement in eerste lezing een aantal amendementen goedgekeurd. Daarbij heeft de Commissie haar standpunt over elk amendement gegeven en verklaard welke amendementen zij kon accepteren en welke niet.

In aansluiting daarop heeft de Commissie dit gewijzigde voorstel opgesteld.

2. Hierin zijn de amendementen verwerkt die de Commissie ongewijzigd heeft overgenomen en de nieuwe bepalingen naar aanleiding van amendementen waarvan zij wel het principe maar niet de formulering kon aanvaarden.

B. **Wijzigingen**

1. *Ongewijzigd overgenomen amendementen*

— Amendement 2

Dit amendement noemt mengsels van paddestoelen naast de overige mengsels (vruchten of groenten) waarvan bij de vermelding van de ingrediënten mag worden afgeweken van de regel dat zij in dalende volgorde van gewicht worden vermeld, met dien verstande dat dit alleen geldt voor mengsels waarvan de hoeveelheden kunnen schommelen. Dit zijn nuttige preciseringen waardoor de kans op twijfel bij zowel de fabrikant als de consument wordt verkleind.

De Commissie neemt dit amendement over.

— Amendement 6

Hoofddoel van dit amendement is de uitzondering die het voorstel maakte voor de vermelding van ingrediënten van saus- en mosterdbereidingen die minder dan 5 % van het eindproduct uitmaken, te schrappen.

Deze bepaling was in het oorspronkelijke voorstel opgenomen om ellenlange lijsten van ingrediënten te vermijden.

Dat wordt door het amendement weer te niet gedaan, maar zo wordt wel de kans verkleind dat ingrediënten onvermeld blijven, zodat de informatieverstrekking aan de consument beter wordt. Verder behelst dit amendement een redactionele verbetering.

De Commissie neemt dit amendement over.

---

[1] PB C 332 E van 27.11.2001, blz. 257.

2. *Amendementen waarvan wel het principe maar niet de formulering is aanvaard*

— Amendement 7, tweede deel

Dit amendement stelt dat de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid criteria voor de bijwerking van de bijlage moet vaststellen en die criteria om de twee jaar moet herzien.

Wijziging van de bijlage, die inderdaad bijgewerkt moet worden, is echter een taak voor de wetgever, nadat de Autoriteit hierover wetenschappelijk advies heeft uitgebracht.

Het principe van regelmatige bijwerking van de lijst in de bijlage van het voorstel kan de Commissie dus wel aanvaarden.

— Amendement 11

Dit amendement stelt dat de Commissie richtsnoeren moet geven voor de interpretatie van de bijlage bij het voorstel.

De Commissie kan dit amendement als zodanig niet aanvaarden, maar acht het wel nuttig dat in de richtlijn wordt opgenomen dat er zo nodig technische preciseringen in de lijst van allergene ingrediënten kunnen worden aangebracht.

C. **Niet-overgenomen amendementen**

— Amendement 13

Dit amendement schrapt de mogelijkheid dat voor ingrediënten die in kleine hoeveelheid worden toegevoegd (minder dan 5 % van het eindproduct) de dalende volgorde van gewicht in de lijst niet strikt hoeft te worden aangehouden.

Deze flexibiliteit in de etikettering is echter technisch gerechtvaardigd, aangezien alle ingrediënten moeten worden vermeld, ook al betreft het uiterst kleine hoeveelheden.

Dit amendement is dus niet aanvaardbaar.

— Amendement 14

Dit amendement schrapt de mogelijkheid dat een ingrediënt dat zowel als enkelvoudig ingrediënt als in een samengesteld ingrediënt in een levensmiddel wordt gebruikt, slechts eenmaal hoeft te worden vermeld.

Ook dit zou ten koste van de flexibiliteit gaan en is dus niet aanvaardbaar.

— Amendement 5

Dit amendement schrapt de mogelijkheid om de samenstelling van samengestelde ingrediënten in kleine hoeveelheden (minder dan 5 % in het eindproduct) weg te laten wanneer de bij de verkoopbenaming behorende samenstelling in de geldende communautaire reglementering is vastgelegd. Deze uitzondering zou kunnen gelden voor chocola, vruchtensap, jam, gelei, marmelade en kastanjepuree.

De uitzondering geldt niet voor additieven of allergenen.

De bedoeling hiervan was de ingrediëntenlijsten niet nodeloos complex te maken, zonder afbreuk te doen aan het doel van het voorstel.

Dit amendement is dus niet aanvaardbaar.

— Amendement 7, eerste Deel

Volgens dit amendement hoeven technische hulpstoffen die van allergene ingrediënten zijn afgeleid, niet te worden vermeld omdat ze tijdens het productieprocédé worden verwijderd.

De eindproducten kunnen echter residuen hiervan bevatten en zelfs residuen of sporen van allergenen kunnen allergische reacties oproepen.

Dit deel van amendement 7 kan dus niet worden aanvaard.

— Amendementen 8, 9 en 10

Deze amendementen bevatten aanvullingen op de in de bijlage vermelde ingrediënten.

De door de Commissie voorgestelde lijst is echter gebaseerd op de beschikbare wetenschappelijke gegevens en dient later alleen op grond van objectieve wetenschappelijke criteria te worden bijgewerkt, als dat nodig is.

Met het oog daarop heeft de Commissie het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding om advies gevraagd en een snelle procedure voor wijziging van de lijst (comitéprocedure) mogelijk gemaakt. Zij zal ook informeren of de genoemde ingrediënten in de lijst moeten worden opgenomen.

Deze amendementen zijn dus niet aanvaardbaar.

Overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag wijzigt de Commissie haar voorstel zoals hierboven aangegeven.

De wijzigingen ten opzichte van het oorspronkelijke voorstel van de Commissie zijn als volgt aangegeven: wat vervalt is doorgestreept en de nieuwe of gewijzigde tekstgedeelten zijn vetgedrukt en onderstreept.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Om een hoog niveau van bescherming van de gezondheid van de consumenten te bereiken en hun recht op voorlichting te waarborgen, moet ervoor worden gezorgd dat de consumenten de nodige inlichtingen krijgen over levensmiddelen, met name door het vermelden van alle ingrediënten op de etikettering.

(2) Op grond van artikel 6 van Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten inzake de etikettering en presentatie van levensmiddelen alsmede inzake de daarvoor gemaakte reclame [1] behoeven bepaalde ingrediënten niet in de lijst van ingrediënten te worden vermeld.

(3) Sommige ingrediënten die in levensmiddelen worden verwerkt, veroorzaken allergieën of overgevoeligheden bij de consumenten in de Gemeenschap, en sommige van deze allergieën of overgevoeligheden vormen een gevaar voor de gezondheid van de mensen die eraan lijden.

(4) Het Wetenschappelijke Comité voor de menselijke voeding heeft verklaard, dat voedselallergieën een weerslag hebben op het leven van vele mensen en dat zij ziekten veroorzaken waarvan sommige goedaardig, en andere potentieel dodelijk zijn.

(5) Het Wetenschappelijke Comité voor de menselijke voeding erkent dat koemelk, vruchten, peulvruchten (met name aardnoten en soja), eieren, schaaldieren, noten, vis, groenten (selderie en andere schermbloemigen), tarwe en andere granen tot de meest voorkomende allergenen behoren, dat ook voedseladditieven ongewenste reacties kunnen veroorzaken, en dat het vaak moeilijk is voedseladditieven te vermijden omdat deze niet altijd alle op de productetiketten worden vermeld.

(6) De meest voorkomende voedselallergenen worden in een groot aantal bereide voedingsmiddelen verwerkt.

(7) Hoewel de etikettering, die voor alle consumenten bedoeld is, niet als het enige voorlichtingsmiddel mag worden beschouwd en de rol van de medische wereld niet kan overnemen, moeten consumenten die aan allergieën of overgevoeligheid lijden zoveel mogelijk worden geholpen door hun volledige voorlichting over de samenstelling van producten te verschaffen.

[1] PB L 109 van 6.5.2000, blz. 29. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 2001/101/EG van de Commissie (PB L 310 van 28.11.2001, blz. 19).

(8) De lijst van allergene stoffen bevat voedingsmiddelen en ingrediënten waarvan bekend is dat zij overgevoeligheid veroorzaken en waarvoor uit hoofde van Richtlijn 2000/13/EG een afwijking mogelijk is. Om de ontwikkeling van de wetenschappelijke kennis te volgen, moet deze lijst zo nodig snel kunnen worden aangepast. Deze wijzigingen moeten de vorm aannemen van technische uitvoeringsmaatregelen, waarvan de goedkeuring aan de Commissie moet worden toevertrouwd om de procedure eenvoudiger en sneller te laten verlopen.

(9) Om alle consumenten beter in te lichten en de gezondheid van sommige onder hen te beschermen, moeten alle ingrediënten die in een levensmiddel aanwezig zijn, verplicht in de lijst van ingrediënten worden vermeld en moeten alle als allergeen erkende ingrediënten steeds onder hun eigen naam worden vermeld, ook bij alcoholhoudende dranken. Daarbij mag niet de naam van de categorie waartoe zij behoren worden gebruikt en mogen additieven niet worden vrijgesteld van de verplichting tot vermelding in de lijst van ingrediënten.

(10) Om te voorkomen dat de etiketten te ingewikkeld en moeilijk leesbaar zouden worden, moeten regels worden vastgesteld om te voorkomen dat de lijst van de ingrediënten overdreven lang wordt, voorzover dit geen gevolgen voor de verwezenlijking van bovengenoemde doelstellingen heeft. Teneinde rekening te houden met de technische beperkingen van de voedingsmiddelenproductie, dient eveneens een grotere soepelheid mogelijk te worden gemaakt voor de vermelding van ingrediënten die in kleine hoeveelheden zijn gebruikt.

(11) Richtlijn 2000/13/EG dient derhalve dienovereenkomstig te worden gewijzigd,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 2000/13/EG wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 6 wordt als volgt gewijzigd:

a) Het volgende lid 3 *bis* wordt ingevoegd:

„3 *bis*. Onverminderd de overeenkomstig lid 3 vast te stellen regels, moet de aanwezigheid van een of meer van de in bijlage III bis bedoelde ingrediënten in een in lid 3 bedoelde drank worden vermeld, tenzij het (de) betrokken ingrediënt(en) onder zijn (hun) eigen naam wordt (worden) vermeld in de benaming waaronder de drank wordt verkocht. Deze vermelding bestaat uit de term „bevat" gevolgd door de naam van het (de) betrokken ingrediënt(en).

Zo nodig kunnen volgens de volgende procedures bepalingen ter uitvoering van de eerste alinea worden vastgesteld:

a) betreffende de in artikel 1, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1493/99 van de Raad (*) bedoelde producten, volgens de in artikel 75 van die verordening bedoelde procedure;

b) betreffende de in artikel 2, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 1601/91 van de Raad (**) bedoelde producten, volgens de in artikel 13 van die verordening bedoelde procedure;

c) betreffende de in artikel 1, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 1576/89 van de Raad (***) bedoelde producten, volgens de in artikel 14 van die verordening bedoelde procedure;

d) betreffende andere producten, volgens de in artikel 20, lid 2, van de onderhavige richtlijn bedoelde procedure.

(*) PB L 179 van 14.7.1999, blz. 1.
(**) PB L 149 van 14.6.1991, blz. 1.
(***) PB L 160 van 12.6.1989, blz. 1."

b) Lid 5, tweede alinea, wordt als volgt gewijzigd:

i) het vierde streepje komt als volgt te luiden:

„— wanneer vruchten, ~~of~~ groenten of paddestoelen, waarvan geen enkele aanmerkelijk in gewicht overheerst en die worden bijgemengd in hoeveelheden die kunnen schommelen, in een mengsel als ingrediënten in een levensmiddel worden gebruikt, kunnen deze in de lijst van de ingrediënten worden opgenomen onder de benaming „vruchten", ~~of~~ „groenten" of paddestoelen, onmiddellijk gevolgd door de opsomming van de aanwezige vruchten, ~~of~~ groenten of paddestoelen ~~en van een vermelding in de trant van „in wisselende verhouding"~~; in dergelijke gevallen wordt het mengsel overeenkomstig de eerste alinea volgens het gewicht van het geheel van de aanwezige vruchten, ~~of~~ groenten of paddestoelen in de ingrediëntenlijst vermeld;";

ii) de volgende streepjes zes en zeven worden toegevoegd:

„— ingrediënten die minder dan 5 % van het eindproduct uitmaken mogen in een andere volgorde worden opgesomd na de andere ingrediënten;

— wanneer soortgelijke en onderling verwisselbare ingrediënten voor de vervaardiging of de bereiding van een levensmiddel kunnen worden gebruikt zonder de samenstelling ervan te wijzigen, en mits deze minder dan 5 % van het eindproduct uitmaken, mogen deze in de lijst van de ingrediënten worden opgenomen met de vermelding „bevat . . . en/of . . ." in het geval waarin ten minste één van ten hoogste twee ingrediënten in het eindproduct aanwezig is, of met de vermelding „bevat ten minste één van de volgende ingrediënten: . . ., . . ." in het geval waarin ten minste één van ten hoogste drie ingrediënten in het eindproduct aanwezig is."

c) Lid 8 wordt als volgt gewijzigd:

i) Aan de eerste alinea wordt de volgende volzin toegevoegd:

„Wanneer de ingrediënten van het samengestelde ingrediënt echter reeds als enkelvoudig ingrediënt in de lijst van ingrediënten worden vermeld, behoeven deze niet te worden herhaald, op voorwaarde dat een verklarende opmerking dicht bij de lijst van ingrediënten de koper duidelijk inlicht over de aanwezigheid ervan in het levensmiddel als enkelvoudige ingrediënten en als ingrediënten van het samengestelde ingrediënt."

ii) De tweede alinea komt als volgt te luiden:

„De in de eerste alinea bedoelde opsomming is niet verplicht:

a) wanneer de samenstelling van het samengestelde ingrediënt door de geldende communautaire reglementering is vastgesteld en mits het samengestelde ingrediënt minder dan 5 % van het eindproduct uitmaakt; deze bepaling is echter niet van toepassing op additieven, onder voorbehoud van lid 4, onder c);

b) voor samengestelde ingrediënten bestaande uit mengsels van kruiden en/of aromatische planten die minder dan 2 % van het eindproduct uitmaken, met uitzondering van de additieven, onder voorbehoud van lid 4, onder c);

~~i) saus- en mosterdbereidingen die minder dan 5 % van het eindproduct uitmaken;~~

~~ii) mengsels van kruiden en/of aromatische planten die minder dan 2 % van het eindproduct uitmaken;~~

c) wanneer het samengestelde ingrediënt een levensmiddel is waarvan de lijst van de ingrediënten overeenkomstig de communautaire reglementering niet behoeft te worden vermeld."

d) ~~Het~~De volgende ~~lid 10 wordt~~ leden worden toegevoegd:

„10. De bepalingen van lid 4, onder c), punten ii) en iii), lid 6, tweede alinea, eerste streepje, en lid 8, tweede alinea, zijn niet van toepassing op de in bijlage III bis vermelde ingrediënten.

11. De lijst in bijlage III bis wordt twee na de inwerkingtreding van deze richtlijn en daarna om de twee jaar opnieuw bezien en zo nodig bijgewerkt op basis van de meest recente wetenschappelijke kennis.

Daartoe kan bijlage III bis volgens de in artikel 20, lid 2, bedoelde procedure worden gewijzigd, na advies van de Europese Autoriteit voor voedselveiligheid overeenkomstig artikel 29 van Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad [1].

Zo nodig kunnen in de lijst van bijlage III bis ~~Bijlage III bis kan~~ volgens de in artikel 20, lid 2, bedoelde procedure ~~worden gewijzigd.~~ technische preciseringen worden aangebracht met het oog op de interpretatie ervan."

2. In bijlage I worden de vermeldingen „gekonfijte vruchten" en „groenten", alsmede de dienovereenkomstige definities, geschrapt.

3. Bijlage III bis waarvan de tekst in de bijlage bij deze richtlijn is opgenomen, wordt ingevoegd.

Artikel 2

De lidstaten doen uiterlijk op 31 december 2003 de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om:

— de verkoop van producten die aan deze richtlijn voldoen uiterlijk op 1 januari 2004 toe te laten,

— producten die niet aan deze richtlijn voldoen vanaf 1 januari 2005 te verbieden. Producten die vóór deze datum op de markt zijn gebracht of zijn geëtiketteerd en niet aan deze richtlijn voldoen, mogen echter worden verkocht totdat de voorraden zijn opgebruikt.

Zij stellen de Commissie hiervan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van de bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

[1] PB L 31 van 1.2.2002, blz. 1.

BIJLAGE

„*BIJLAGE III* bis

IN ARTIKEL 6, LEDEN 3 *BIS* EN 10, BEDOELDE INGREDIËNTEN

Granen die gluten bevatten en producten op basis van granen die gluten bevatten

Schaaldieren en producten op basis van schaaldieren

Eieren en producten op basis van eieren

Vis en producten op basis van vis

Aardnoten en producten op basis van aardnoten

Soja en producten op basis van soja

Melk en producten op basis van melk (met inbegrip van lactose)

Schaalvruchten en afgeleide producten

Sesamzaad en producten op basis van sesamzaad

Sulfiet in concentraties van ten minste 10 mg/kg”

Voorstel voor een verordening van de Raad houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 1098/98 tot vaststelling van tijdelijke bijzondere maatregelen in de hopsector

(2002/C 331 E/36)

COM(2002) 493 def.

(Door de Commissie ingediend op 10 september 2002)

TOELICHTING

Voorgesteld wordt dat de Raad het bijgevoegde voorstel voor een verordening aanneemt waarbij de vanaf 1998 geldende tijdelijke bijzondere maatregelen in de hopsector met een maand worden verlengd. Deze maatregelen zijn tweeërlei, namelijk het tijdelijk uit productie nemen en het rooien van percelen.

De maatregelen hebben ten doel het hopareaal in de Unie te verkleinen en zo het aanbod beter op de vraag af te stemmen en de markt te saneren.

Het areaal is nu weliswaar 10 % kleiner dan in 1997, maar het evenwicht op de hopmarkt is nog niet volledig bereikt, zodat noodzakelijk is de maatregelen tot inkrimping van het areaal nog een jaar verder toe te passen.

In ieder geval zal het evaluatieverslag dat de Commissie de Raad tegen 31 december 2003 moet voorleggen, betrekking hebben op alle bepalingen van de gemeenschappelijke marktordening, en dus ook op de bijzondere maatregelen.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 37,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gelet op Verordening (EEG) nr. 1696/71 van de Raad van 26 juli 1971 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector hop [1], laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1514/2001 [2], inzonderheid op artikel 16 bis,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Om de overschotsituatie op de markt te verhelpen, zijn bij Verordening (EG) nr. 1098/98 van de Raad van 25 mei 1998 [3] tijdelijke bijzondere maatregelen vastgesteld overeenkomstig de procedure van artikel 16 bis van Verordening (EEG) nr. 1696/71. Daardoor hebben producentengroeperingen in lidstaten die besluiten de bijzondere maatregelen toe te passen, tot en met de oogst 2002 de mogelijkheid hoppercelen tijdelijk uit productie te nemen en/of definitief te rooien.

(2) Hoewel door de toepassing van de bijzondere braaklegging- en rooimaatregelen in de eerste vier jaar van het door de Raad aangenomen vijfjarenprogramma het hopareaal nu 10 % kleiner is dan in 1997, is het evenwicht op de hopmarkt nog steeds niet bereikt, zodat deze maatregelen een jaar langer toegepast moeten worden.

(3) De artikelen 2 en 4 van Verordening (EG) nr. 1098/98 van de Raad moeten derhalve worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EG) nr. 1098/98 wordt als volgt gewijzigd:

1. In artikel 2, lid 1:

   — wordt in de eerste alinea „oogst 2002" vervangen door „oogst 2003";

   — wordt in de tweede alinea „oogst 2003" vervangen door „oogst 2004".

2. In artikel 4 wordt de tweede alinea vervangen door:

   „Zij is van toepassing met ingang van de oogst 1998 tot en met de oogst 2004".

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

---

[1] PB L 175 van 4.8.1971, blz. 1.

[2] PB L 201 van 26.7.2001, blz. 8.

[3] PB L 157 van 25.5.1998, blz. 7.

Voorstel voor een verordening van de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1268/1999 inzake steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandsontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa gedurende de pretoetredingsperiode

(2002/C 331 E/37)

COM(2002) 519 def. — 2002/0227(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 18 september 2002)

TOELICHTING

Half augustus hebben overstromingen in onder meer verschillende kandidaatlanden ernstige schade veroorzaakt. De Tsjechische Republiek en Slowakije zijn door die overstromingen zwaar getroffen.

De Commissie is van oordeel dat de Gemeenschap, wanneer dergelijke uitzonderlijke natuurrampen zich in kandidaatlanden voordoen, passend moet kunnen reageren via verschillende instrumenten, onder meer het pretoetredingsinstrument SAPARD dat is ingesteld bij Verordening (EG) nr. 1268/1999 van de Raad.

De SAPARD-regeling bevat echter geen specifieke bepalingen voor in verband met natuurrampen te nemen acties. Artikel 1, lid 2, onder b), van Verordening (EG) nr. 1268/1999 omvat echter als doelstelling: „het oplossen van om prioriteit vragende en specifieke problemen in verband met de duurzame aanpassing van de landbouwsector en de plattelandsgebieden van de kandidaat-lidstaten". De Commissie is van oordeel dat acties voor het herstel van plattelandsgebieden na uitzonderlijke natuurrampen onder de werkingssfeer van SAPARD vallen en dat daarvoor bijgevolg specifieke bepalingen moeten worden opgenomen in Verordening (EG) nr. 1268/1999. Volgens de Commissie kan dit op adequate wijze door het voor overheidssteun vastgestelde maximum van 50 % te verhogen tot 75 %, en door de bijdrage van de Gemeenschap te verhogen van 75 % tot 85 % van de overheidssteun voor projecten in door een natuurramp getroffen gebieden. Dat is het doel van dit voorstel.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Half augustus hebben overstromingen in onder meer de plattelandsgebieden van verschillende kandidaatlanden aanzienlijke schade veroorzaakt. Wanneer dergelijke uitzonderlijke natuurrampen zich in kandidaatlanden voordoen, moet de Gemeenschap adequaat kunnen reageren aan de hand van verschillende instrumenten, met inbegrip van het pretoetredingsinstrument SAPARD dat is ingesteld bij Verordening (EG) nr. 1268/1999 van de Raad [1], waarvan één van de doelstellingen het oplossen betreft van om prioriteit vragende en specifieke problemen in verband met de duurzame aanpassing van de landbouwsector en de plattelandsgebieden in die landen.

(2) In die verordening zijn geen specifieke bepalingen opgenomen voor acties om bij te dragen tot het herstel van plattelandsgebieden na uitzonderlijke natuurrampen.

(3) Na dergelijke rampen is adequate actie van de Gemeenschap nodig. Deze gebeurtenissen hebben voor de getroffen partijen in zowel de openbare als de particuliere sector onder meer zware economische gevolgen, terwijl ze samenvallen met de voorbereiding op de toetreding. In het kader van een beleidsinstrument voor cofinanciering zoals dat van Verordening (EG) nr. 1268/1999, bestaat adequate actie voor de relevante projecten in de betrokken landen erin zowel het percentage van de bijdrage van de Gemeenschap als de normale maxima voor de steunintensiteit te verhogen. Verordening (EG) nr. 1268/1999 moet dan ook dienovereenkomstig worden gewijzigd,

[1] PB L 161 van 26.6.1999, blz. 87. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2500/2001 (PB L 342 van 27.12.2001, blz. 1).

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Verordening (EEG) nr. 1268/1999 wordt als volgt gewijzigd:

Artikel 8 wordt vervangen door:

„*Artikel 8*

Hoogte van de bijdrage van de Gemeenschap

1. De bijdrage van de Gemeenschap kan tot 75 % van de totale subsidiabele overheidsuitgaven bedragen, uitgezonderd in de volgende gevallen:

a) wanneer de Commissie bepaalt dat zich uitzonderlijke natuurrampen hebben voorgedaan, kan de bijdrage van de Gemeenschap voor relevante projecten in het kader van gelijk welke maatregel tot 85 % van de totale subsidiabele overheidsuitgaven bedragen;

b) voor de maatregelen als bedoeld in artikel 2, laatste streepje, en artikel 7, lid 4, kan de bijdrage van de Gemeenschap tot 100 % van de totale subsidiabele kosten bedragen.

2. Voor inkomstengenererende investeringen

a) uitgezonderd de in artikel 1, onder a), bedoelde investeringen, mag tot 50 % van de totale subsidiabele kosten worden gedekt door overheidssteun, die voor maximaal 75 % uit bijdragen van de Gemeenschap kan bestaan;

b) als bedoeld in artikel 1, onder a), mag tot 75 % van de totale subsidiabele kosten worden gedekt door overheidssteun, die voor maximaal 85 % uit bijdragen van de Gemeenschap kan bestaan.

De bijdrage van de Gemeenschap moet in elk geval in overeenstemming zijn met de voor de steunmaatregelen van de staten vastgestelde maxima met betrekking tot steunpercentages en cumulering van steunbedragen.

3. De bedragen van de financiële steun en van de betalingen luiden in euro."

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Zij is van toepassing met ingang van [1 juli 2002].

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een beschikking van de Raad waarbij Duitsland en Frankrijk worden gemachtigd tot toepassing van een maatregel in afwijking van artikel 3 van Richtlijn 77/388/EEG betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting

(2002/C 331 E/38)

COM(2002) 491 def.

(Door de Commissie ingediend op 10 september 2002)

TOELICHTING

INLEIDING

Duitsland en Frankrijk hebben respectievelijk op 28 december 2001 en 7 januari 2002 de Commissie op grond van artikel 27 van richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag [1] (hierna de zesde richtlijn genoemd) verzocht om een machtiging tot toepassing van een maatregel in afwijking van artikel 3 van richtlijn 77/388/EEG in verband met de bouw en het onderhoud van bepaalde grensbruggen over de Rijn. Bij brief van 25 februari 2002 heeft de Commissie de Duitse en de Franse autoriteiten verzocht nadere gegevens te verstrekken over de draagwijdte van de gevraagde afwijking van artikel 3. De gevraagde inlichtingen zijn aan de Commissie verstrekt bij brief van de Duitse autoriteiten van 19 juni 2002, waarbij de Franse autoriteiten zich hebben aangesloten, en die op 22 juli 2002 op het secretariaat-generaal van de Commissie is geregistreerd. De door Duitsland en Frankrijk gevraagde afwijking houdt in dat met het oog op de toepassing van de territoriale regels voor de heffing van de BTW op de bouw en het onderhoud van sommige grensbruggen, de territoriale grens tussen Duitsland en Frankrijk zich telkens in het midden van de brug bevindt.

DOEL VAN DE GEVRAAGDE AFWIJKINGEN

De Duitse en de Franse autoriteiten wijzen erop dat indien geen afwijkende maatregel wordt genomen, de BTW op bouw- en onderhoudswerkzaamheden aan grensbruggen zou moeten worden geheven op de plaats van de geografische landsgrens tussen beide lidstaten. Die territoriale grens is gelegen op de plaats waar de rivier haar grootste diepte heeft.

Op alle grensbruggen heeft de geografische territoriale grens, die door de diepte van de rivier wordt bepaald, dus niet de vorm van een rechte maar wel een van golvende lijn.

Voor de toepassing van de BTW-wetgeving zou het praktisch gesproken zeer moeilijk zijn die geografische territoriale grens te bepalen. Bovendien verlegt die grens zich voortdurend.

Uit al het voorgaande volgt dat de BTW-regeling voor bouw- en onderhoudswerkzaamheden aan grensbruggen vanuit territoriaal oogpunt bijzonder ingewikkeld zou zijn.

BESCHRIJVING VAN DE GEVRAAGDE AFWIJKENDE MAATREGEL

De door Duitsland en Frankrijk gevraagde afwijkende maatregel heeft tot doel vast te stellen dat de territoriale grens tussen Frankrijk en Duitsland zich met het oog op de bouw en het onderhoud van bepaalde grensbruggen over de Rijn, met inbegrip van het winteronderhoud en de regelmatige schoonmaak, telkens in het midden van de brug bevindt.

De grensbruggen over de Rijn waarop de afwijking van toepassing zou zijn, zijn in de toekomst te bouwen bruggen die zullen aansluiten op het openbare wegennet, afgezien van het netwerk van autosnelwegen en nationale wegen (routes nationales) in Frankrijk en op het openbare wegennet afgezien van het netwerk van grote verbindingswegen (Bundesfernstraßen) in Duitsland.

---

[1] PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2002/38/EG (PB L 128 van 15.5.2002, blz. 41).

De overige bruggen, waarop andere afwijkende maatregelen van toepassing kunnen zijn, zouden niet onder de gevraagde maatregel vallen. Beschikking 97/189/EG van de Raad van 17 maart 1997 [1] zou dus van toepassing blijven.

ADVIES VAN DE COMMISSIE

De mogelijkheid tot afwijking van de zesde richtlijn is vastgesteld in artikel 27 van de zesde richtlijn teneinde de belastingheffing te vereenvoudigen of bepaalde vormen van fraude of belastingontduiking te voorkomen.

Het staat onbetwistbaar vast dat de toepassing van de normale territorialiteitsregels inzake de BTW zou leiden tot aanzienlijke moeilijkheden, zoals hierboven beschreven, voor de bedrijven die deelnemen aan de bouw- of onderhoudswerkzaamheden van de grensbruggen over de Rijn.

De door Duitsland en Frankrijk beoogde maatregel heeft tot doel de territoriale grens tussen beide lidstaten met het oog op de toepassing van de BTW-wetgeving telkens op het midden van de grensbrug vast te stellen, waardoor deze moeilijkheden uit de weg zouden worden geruimd. Het criterium voor bepaling van de grenslijn lijkt bovendien eenvoudig toe te passen en billijk.

De geplande maatregel valt dus onder maatregelen om de belastingheffing te vereenvoudigen.

Tenslotte zij er op gewezen dat de afwijking algemeen beschouwd geen enkel effect op de belastinggrondslag voor de BTW en dus geen weerslag op de eigen middelen van de Gemeenschappen uit de BTW zou hebben.

Daarom stelt de Commissie de Raad voor Duitsland en Frankrijk te machtigen om de door hen gevraagde afwijking van artikel 3 toe te passen.

[1] PB L 80 van 21.3.1997, blz. 20.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op de zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag [1], inzonderheid op artikel 27, lid 1,

gezien het voorstel van de Commissie,

overwegende hetgeen volgt:

(1) Duitsland en Frankrijk hebben respectievelijk op 28 december 2001 en 7 januari 2002 een verzoek tot de Commissie gericht om te worden gemachtigd een afwijking van artikel 3 van richtlijn 77/388/EEG toe te passen in verband met de bouw en het onderhoud van bepaalde grensbruggen over de Rijn.

(2) Bij brief van 25 februari 2002 heeft de Commissie de Duitse en de Franse autoriteiten verzocht nadere gegevens over de draagwijdte van de gevraagde afwijking te verstrekken.

(3) Bij brief van de Duitse autoriteiten van 19 juni 2002, waarbij de Franse autoriteiten zich hebben aangesloten en die op 22 juli 2002 op het secretariaat-generaal van de Commissie is geregistreerd, zijn de gevraagde inlichtingen in aanvulling op de oorspronkelijke verzoeken aan de Commissie verstrekt.

(4) De overige lidstaten zijn bij brief van 31 juli 2002 in kennis gesteld van het aldus aangevulde verzoek van Duitsland en Frankrijk.

(5) De betrokken grensbruggen over de Rijn zijn bruggen die in de toekomst zullen worden gebouwd en zullen aansluiten op het openbare wegennet afgezien van het netwerk van autosnelwegen en nationale wegen in Frankrijk en op het openbare wegennet afgezien van de grote verbindingswegen in Duitsland.

[1] PB L 145 van 13.6.1977, p. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2002/38/EG (PB L 128 van 15.5.2002, blz. 41).

(6) De door Duitsland en Frankrijk gevraagde afwijking heeft tot doel vast te leggen dat, voor wat de bouw en het onderhoud van de betrokken bruggen betreft, de territoriale grens tussen Duitsland en Frankrijk die geldt met het oog op de heffing van de BTW, zich in het midden van de brug bevindt.

(7) Bij het uitblijven van een afwijkende maatregel zou de BTW op bouw- en onderhoudswerken voor grensbruggen moeten worden geheven op de plaats waar de geografische territoriale grens tussen beide lidstaten zich bevindt, dit wil zeggen op het punt waar de rivier haar grootste diepte heeft. Afgezien van de praktische problemen voor het bepalen van die grenslijn komt daarbij nog het feit dat die lijn voortdurend verschuift. De BTW-regeling voor bouw- en onderhoudswerken aan grensbruggen zou dus bijzonder ingewikkeld worden voor de ondernemingen die deze werken uitvoeren.

(8) De huidige afwijking, die tot doel heeft de territoriale grens tussen Duitsland en Frankrijk vast te stellen op het midden van de desbetreffende grensbruggen, beoogt dus de vereenvoudiging van de heffing van de belasting op de bouw of het onderhoud van deze bruggen.

(9) De afwijking heeft niet tot gevolg dat de heffingsgrondslag voor de BTW wordt verlaagd. Zij heeft dus geen weerslag op de eigen middelen van de Gemeenschappen uit de BTW,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING GEGEVEN:

Artikel 1

In afwijking op artikel 3 van richtlijn 77/388/EEG worden Duitsland en Frankrijk gemachtigd vast te stellen dat de territoriale grens tussen beide staten op de in artikel 2 genoemde grensbruggen over de Rijn zich bevindt in het midden van de betrokken brug, voor wat betreft de plaats van heffing van de BTW op leveringen, dienstverrichtingen, intracommunautaire aankopen en de invoer van goederen voor de bouw of het onderhoud van die bruggen, met inbegrip van het winteronderhoud en de regelmatige schoonmaak.

Artikel 2

De grensbruggen over de Rijn waarop deze beschikking van toepassing is, zijn in de toekomst te bouwen bruggen die aansluiten op het openbare wegennet afgezien van het netwerk van autosnelwegen en de nationale wegen in Frankrijk en het openbare wegennet afgezien van het netwerk van grote verbindingswegen in Duitsland.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek.

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake consumentenkrediet

(2002/C 331 E/39)

COM(2002) 443 def. — 2002/0222(COD)

(Door de Commissie ingediend op 11 september 2002)

TOELICHTING

1. ALGEMENE OVERWEGINGEN

1.1. Achtergrond

Door middel van Richtlijn 87/102/EEG inzake het consumentenkrediet [1], zoals gewijzigd in 1990 en 1998 [2], is een communautair kader voor het consumentenkrediet vastgesteld om bij te dragen tot de totstandbrenging van een gemeenschappelijke kredietmarkt en om gemeenschappelijke minimumvoorschriften inzake consumentenbescherming in te voeren.

De Commissie heeft in 1995 een verslag over de werking van de richtlijn van 1987 [3] uitgebracht, aan de hand waarvan zij de betrokken partijen uitgebreid heeft geraadpleegd. In 1996 heeft zij een verslag uitgebracht over de werking van Richtlijn 90/88/EEG tot wijziging van Richtlijn 87/102/EEG betreffende de toepassing van het jaarlijkse kostenpercentage (JKP) [4]. In 1997 heeft zij een beknopt verslag van de reacties op het verslag van 1995 [5] gepresenteerd.

Uit deze verslagen en raadplegingen blijkt dat de wetgevingen van de lidstaten inzake kredietverlening aan natuurlijke personen in het algemeen en consumptief krediet in het bijzonder sterk uiteenlopen. Richtlijn 87/102/EEG beantwoordt niet meer in voldoende mate aan de huidige stand van zaken op de consumentenkredietmarkt en dient daarom gewijzigd te worden [6].

Hiertoe heeft de Commissie een aantal onderzoeken laten uitvoeren naar specifieke vraagstukken [7] en heeft zij een uitgebreide vergelijkende analyse van de nationale wettelijke maatregelen tot omzetting van de richtlijn verricht.

---

[1] Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet.

[2] Richtlijn 90/88/EEG van de Raad van 22 februari 1990 tot wijziging van Richtlijn 87/102/EEG betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (PB L 61 van 10.3.1990, blz. 14). Deze richtlijn werd op haar beurt gewijzigd bij Richtlijn 98/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 (PB L 101 van 1.4.1998, blz. 17).

[3] Europese Commissie, Verslag over de werking van Richtlijn 87/102/EEG, COM(95) 117 def. van 11 mei 1995.

[4] Europese Commissie, Verslag over de werking van Richtlijn 90/88/EEG, COM(96) 79 def. van 12 april 1996.

[5] Europese Commissie, Beknopt verslag van de reacties en commentaren, COM(97) 465 def. van 24 september 1997.

[6] Mededeling van de Commissie: „Financiële diensten: het vertrouwen van de consument versterken", follow-up van het Groenboek „Financiële diensten: voldoen aan de verwachting van de consument", COM(97) 309 def.

[7] Lea, M.J., Welter, R., Dübel, A., „Study on the mortgage credit in the European Economic Area. Structure of the sector and application of the rules in the directives 87/102 and 90/88", final report on tender nr. XXIV/96/U6/21. Seckelmann, R., „Methods of calculation, in the European Economic Area, of the annual percentage rate of charge", final report 31 october 1995, contract nr. AO 2600/94/00101. Reifner, U., „Harmonisation of cost elements of the annual percentage rate of charge, APR", Hamburg 1998, project nr. AO-2600/97/000169. Domont-Naert, F. & Lacoste, A.-C., „Etude sur le problème de l'usure dans certains États membres de l'espace économique européen", Louvain-la-Neuve, 1997, contrat nr. AO-2600/96/000260. Domont-Naert, F. & Dejemeppe, P., „Etude sur le rôle et les activités des intermédiaires de crédit aux consommateurs", contrat nr. AO-2600/95/000254, 1996. Balate, E. & Dejemeppe, P., „Conséquences de l'inexécution des contrats de crédit à la consommation", étude AO-2600/95/000270 Commission européenne, rapport final.

Verscheidene lidstaten hebben intussen laten weten dat zij eveneens een herziening van hun nationale wetgeving overwegen. Dit voorstel voor een richtlijn is voor de Commissie een gelegenheid om op deze hervormingen te anticiperen en deze in een geharmoniseerd communautair kader op te nemen. De bevoegde diensten van de Commissie hebben op 8 juni 2001 een discussienota met zes richtsnoeren voor de herziening van Richtlijn 97/102/EEG gepresenteerd en hebben begin juli 2001 de vertegenwoordigers van de lidstaten, het bedrijfsleven en de consumenten geraadpleegd. In de tekst van dit voorstel voor een richtlijn is met deze raadpleging rekening gehouden.

1.2. **Globale evaluatie**

Globaal gezien dient eerst te worden opgemerkt dat het begrip „consumentenkrediet" sinds de periode waarin de huidige wetgeving is opgesteld, een spectaculaire ontwikkeling heeft ondergaan. In de jaren zestig en zeventig leefde men in een „cash society", waarin krediet een beperkte rol speelde en voornamelijk in twee vormen bestond, enerzijds verkoop op afbetaling of leasing ter financiering van de aankoop van roerende goederen, en anderzijds de klassieke lening in de vorm van een persoonlijke lening. Vandaag de dag wordt de consument krediet aangeboden in de vorm van een groot aantal financiële instrumenten en houdt krediet de economie draaiende. 50 à 65 % van de consumenten ([1]) maakt momenteel gebruik van consumentenkrediet om bijvoorbeeld de aankoop van een auto of andere goederen of diensten te financieren. 30 % van de consumenten beschikt over een rekening-courantkrediet. Dit laatste instrument werd in de jaren zeventig niet eens gebruikt voor consumptief krediet.

Macro-economisch gezien wordt in de 15 lidstaten van de Europese Unie voor meer dan 500 miljard euro aan krediet verleend; dit is ruim 7 % van het BBP. Het jaarlijkse groeicijfer bedraagt globaal ongeveer 7 % ([2]).

Krediet is een stuwende kracht achter de economische groei en de welvaart van de consumenten, maar vormt ook een risico voor de kredietgevers en een risico van meerkosten en insolventie voor de consumenten.

Het is dan ook normaal dat de lidstaten van mening waren dat de huidige richtlijnen onvoldoende bescherming boden, en bij de omzetting ervan in hun wetgeving ook rekening hebben gehouden met andere soorten krediet en/of nieuwe kredietovereenkomsten die niet in de richtlijnen worden vermeld. Er zijn nieuwe herzieningen van de nationale wetgevingen in dezelfde zin aangekondigd. Deze ontwikkeling leidt tot concurrentievervalsing tussen kredietverleners op de interne markt en beperkt voor de consument de mogelijkheden om in andere lidstaten krediet te krijgen.

Deze concurrentievervalsing en beperkingen beïnvloeden ook de omvang en de aard van het aangevraagde krediet, alsook de aankoop van goederen en diensten. De verschillen in wetgeving en bank- en financiële praktijk hebben ook tot gevolg dat de consument op het gebied van consumentenkrediet niet in alle lidstaten dezelfde bescherming geniet.

Daarom moet het huidige juridische kader worden gewijzigd, zodat de consumenten en het bedrijfsleven optimaal profijt kunnen trekken van de interne markt.

Met deze wijziging wordt overigens gehoor gegeven aan de bezorgdheid die de consumenten herhaaldelijk te kennen hebben gegeven. Uit de gegevens die sinds 1997 in het kader van de Eurobarometer zijn verzameld, blijkt een niet te verwaarlozen percentage ontevredenheid over de kwaliteit van de nationale wetgeving inzake consumentenbescherming op het gebied van financiële diensten:

— meer dan 40 % is van mening dat deze wetgeving met betrekking tot financiële diensten, en met name krediet, niet voor voldoende transparantie zorgt;

— 40 % is van mening dat niet in adequate verhaalmiddelen tegen banken wordt voorzien;

— meer dan 35 % vindt dat deze wetgeving zijn rechten niet beschermt.

([1]) Zie Eurobarometer 54 van februari 2001, „Les Européens et les services financiers" en Eurobarometer 56 van december 2001, „L'Opinion publique européenne face aux services financiers".

([2]) Zie Maandberichten van de ECB.

Bovendien vraagt niet minder dan 70 % van de consumenten om meer harmonisatie van de regels inzake consumentenbescherming op Europees niveau.

2. TOETSING AAN HET SUBSIDIARITEITSBEGINSEL EN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

2.1. De doelstellingen van de richtlijn met betrekking tot communautaire verplichtingen

De geringe ontwikkeling van de grensoverschrijdende Europese kredietmarkt kan op verscheidene factoren worden teruggevoerd. De belangrijkste hiervan zijn:

— technische moeilijkheden die zich voordoen bij het doordringen op een andere markt;

— ontoereikende harmonisatie van de nationale wetgevingen;

— de ontwikkeling van de kredieттechnieken en -vormen sinds de jaren tachtig.

De herziening van de richtlijn vereist:

— een aanpassing van het juridisch kader aan de nieuwe kredieттechnieken;

— een nieuw evenwicht tussen de rechten en plichten van consumenten en kredietgevers;

— een optimale bescherming van de consument.

Hierbij ligt het in de bedoeling een doorzichtiger, efficiëntere markt te creëren die de consument een zodanige bescherming biedt dat het vrije verkeer van het aanbod van krediet voor zowel kredietgever als kredietnemer optimaal functioneert.

Om deze doelstellingen te kunnen verwezenlijken, moet de herziening van de richtlijn aan de hand van de volgende zes richtsnoeren plaatsvinden:

1. herformulering van het toepassingsgebied van de richtlijn om deze aan de nieuwe omstandigheden op de markt aan te passen en om een duidelijker scheidingslijn te trekken tussen consumentenkrediet en woningkrediet;

2. invoering van nieuwe maatregelen, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met kredietgevers, maar ook met kredietbemiddelaars;

3. verwezenlijking van een gestructureerd informatiekader voor de kredietgever, zodat deze zijn risico's beter kan inschatten;

4. uitgebreider informatie voor zowel de consumenten als de eventuele zekerheidsstellers;

5. een evenwichtiger verdeling van de verantwoordelijkheden tussen de consumenten en de betrokken actoren van de kredietsector;

6. verbetering van de regels en gebruiken in verband met de afwikkeling van betalingsproblemen door de betrokken actoren van de kredietsector, zowel ten behoeve van de consument als de kredietgever.

2.2. De maatregel valt onder de bevoegdheid van de Gemeenschap

De maatregel betreft de instelling en werking van de interne markt. Door een harmoniseringsmaatregel in het kader van de totstandbrenging van de interne markt wordt bijgedragen aan de verwezenlijking van de doelstelling van consumentenbescherming. Daarom is artikel 95 als rechtsgrond gekozen. Bijgevolg wordt het voorstel van de Commissie volgens de medebeslissingsprocedure van artikel 251 van het Verdrag voor goedkeuring ingediend bij de Raad en het Europees Parlement. Overeenkomstig artikel 95 moet het Economisch en Sociaal Comité worden geraadpleegd.

Overeenkomstig de minimumbepaling van artikel 15 van Richtlijn 87/102/EEG hebben de lidstaten, teneinde hun consumenten te beschermen, voor de meeste aspecten van consumentenkrediet meer gedetailleerde, duidelijkere en striktere bepalingen vastgesteld dan die van de richtlijn. Door deze verschillen kan het moeilijker worden om grensoverschrijdende overeenkomsten te sluiten, wat in het nadeel van zowel de consumenten als de kredietgevers is. Het toepassingsgebied van de nationale wetten tot omzetting van Richtlijn 87/102/EEG is namelijk in het algemeen ruimer dan dat van de richtlijn, maar verschilt ook naar gelang van de lidstaat. Zo regelt de wetgeving inzake consumentenkrediet in sommige lidstaten bijvoorbeeld ook leasing met koopoptie aan particulieren of zelfs de loutere verhuur van goederen aan particulieren, terwijl dit soort overeenkomsten in andere lidstaten niet tot het toepassingsgebied behoort.

Ook de berekening van de rente en de kosten verschilt naar gelang van het type kredietovereenkomst en de lidstaat. Daarom is bij Richtlijn 87/102/EEG, zoals gewijzigd bij de Richtlijnen 90/88/EEG en 98/7/EG, een jaarlijks kostenpercentage ingevoerd, dat alle rente en kosten omvat die de consument moet betalen en dat het makkelijk maakt om deze te vergelijken. Bij de invoering van het JKP zijn trouwens herhaaldelijk problemen opgedoken: enerzijds de berekeningswijze van de termijnen en de afrondingen en anderzijds de vaststelling van de in aanmerking te nemen kosten (de „grondslag"). Om te kunnen garanderen dat het JKP in de hele Europese Gemeenschap betrouwbaar en bruikbaar is, moeten de lidstaten het op dezelfde wijze berekenen en op dezelfde wijze alle aan de kredietovereenkomst verbonden kosten in aanmerking nemen. Ondanks de wijzigingen van Richtlijn 98/7/EG is dit echter nog steeds niet het geval.

Er kunnen zich bijvoorbeeld problemen voordoen bij het leveren van het bewijs van de „dwingende" aard van de verzekeringen en zekerheden die de aflossing van het krediet waarborgen (waarbij deze dwingende aard het criterium vormt om de kosten ervan in de berekeningsbasis op te nemen). Dit heeft sommige lidstaten ertoe gebracht om met gebruikmaking van de minimumclausule bovenop de richtlijn regelgeving vast te stellen. Het heeft geen zin (meer) om bepaalde kosten niet onder de richtlijn te laten vallen; veel lidstaten hebben deze kosten dan ook in de nationale „grondslag" opgenomen. Ten slotte is de richtlijn op sommige punten niet duidelijk genoeg, bijvoorbeeld wat betreft de invloed van commissielonen voor bemiddelaars en belastingen op de toekenning of de uitvoering van kredietovereenkomsten. Naargelang een lidstaat de „grondslag" beperkt of ruim definieert, kan dit tot een verschil van tientallen percenten leiden.

Dit voorstel voor een richtlijn omvat een herziening van zowel de berekeningswijze als de opname of uitsluiting van bepaalde kosten op grond van de economische verantwoording ervan, zodat zo weinig mogelijk kosten worden uitgesloten en de berekening zo duidelijk mogelijk is. Dit moet normaliter leiden tot meer overeenstemming tussen de nationale „grondslagen" en meer eenvormigheid bij de berekening.

Deze maatregelen om de kosten beter vergelijkbaar te maken, kunnen alleen op Europees niveau worden genomen. Ze kunnen slechts voldoende effect hebben indien de richtlijn van toepassing is op alle kredietovereenkomsten die aan consumenten worden aangeboden.

Er zijn nog andere voorbeelden. Zo hebben de lidstaten verschillende procedures en termijnen voor de bedenktijd en de herroeping of annulering van de kredietovereenkomst. Deze verschillende termijnen en procedures vormen een hinderpaal voor kredietgevers die in andere lidstaten krediet willen aanbieden. Zo bedraagt de bedenktijd 3 dagen in Luxemburg en 7 in België, mag de overeenkomst in Frankrijk niet worden uitgevoerd tijdens de herroepingstermijn, moeten de termijnen en procedures in de kredietovereenkomst worden vermeld, enz. De uiteenlopende wettelijke voorwaarden waaronder een kredietovereenkomst mag worden opgesteld, gesloten en opgezegd, leiden tot concurrentievervalsing tussen de lidstaten.

In sommige lidstaten is huis-aan-huisverkoop van kredietovereenkomsten verboden, in andere lidstaten is er een herroepingstermijn of zijn specifieke maatregelen tegen agressieve verkooptechnieken getroffen. Wat in de ene lidstaat volkomen wettelijk is, kan in een andere lidstaat strafbaar zijn. Een kredietgever die in een lidstaat met strenge wettelijke voorwaarden werkt, kan in een lidstaat met minder strikte voorwaarden gemakkelijker op de markt doordringen en heeft zo een gunstiger concurrentiepositie.

Bij niet-uitvoering van krediet- of zekerheidsovereenkomsten wordt een kredietgever, naar gelang van de lidstaat waar de consument woont, met verschillende ingebrekestellingsprocedures en -termijnen geconfronteerd. De wetgeving inzake de wachttijd vóór de executie met betrekking tot consumenten en zekerheidsstellers, alsook inzake de terugneming van goederen, verschilt aanzienlijk naar gelang van de lidstaat. Langere termijnen en speciale procedures houden voor de kredietgever bijkomende kosten en een risico van niet-uitvoering in. Dit kan een concurrentienadeel zijn ten opzichte van een kredietgever die deze kosten niet of onder minder strikte voorwaarden draagt, maar die dezelfde consument een krediet kan aanbieden.

Maatregelen om een hoog niveau van consumentenbescherming te waarborgen, worden overeenkomstig artikel 153, lid 1 en lid 3, onder a), juncto artikel 95 van het Verdrag vastgesteld. Deze beschermingsmaatregelen hebben immers tot doel, de maatregelen ter verwezenlijking van de interne markt te ondersteunen en moeten het mogelijk maken dat de lidstaten een maximale harmonisatie accepteren zonder dat overal bijkomende beschermingsmaatregelen worden genomen.

In die zin vormt deze richtlijn een stimulans om een minnelijke schikking te treffen alvorens een incassoprocedure in te leiden. De incassoprocedure moet overeenstemmen met wat contractueel is overeengekomen, bij de betaling van achterstallen of bij een schikking over de terugneming van de gefinancierde goederen moet met de belangen van zowel de kredietgever als de consument rekening worden gehouden, en de consument moet zo nodig een andere kredietgever kunnen kiezen zonder ongerechtvaardigde schadeloosstellingen te moeten betalen.

2.3. **Het meest geschikte instrument om de beoogde doelstellingen te verwezenlijken**

Met de voorgestelde maatregelen wordt beoogd om aan de behoeften van de interne markt te beantwoorden door voor alle actoren (kredietgevers, kredietbemiddelaars, enz.) gemeenschappelijke en geharmoniseerde regels vast te stellen. Dankzij deze gemeenschappelijke en geharmoniseerde regels zullen kredietgevers hun diensten gemakkelijker kunnen aanbieden en zullen consumenten een optimale bescherming genieten.

Er is overwogen om deze gelijkvormige wetgeving vast te stellen in de vorm van een verordening die, zonder omzetting in nationaal recht, rechtstreeks van toepassing zou zijn in de lidstaten, maar dat idee is niet aangehouden. Een richtlijn biedt de lidstaten de mogelijkheid om de geldende wetgeving tot omzetting van Richtlijn 87/102/EEG zo nodig aan te passen. Bij het opstellen van dit voorstel voor een richtlijn heeft de Commissie ernaar gestreefd, een evenwicht tot stand te brengen tussen een maximale uitbreiding van het toepassingsgebied van de richtlijn tot alle soorten krediet- en zekerheidsovereenkomsten enerzijds, en de wil om het effect van deze herziening op de wetgeving van de lidstaten te beperken anderzijds. Rekening houdend met de nieuwe harmoniseringsbenadering en de vele wezenlijke wijzigingen vervangt de voorgestelde nieuwe richtlijn Richtlijn 87/102/EEG, zoals gewijzigd bij de richtlijnen 90/88/EEG en 98/7/EG.

2.4. **Voordelen van de voorgestelde richtlijn**

Een harmonisering van de regels inzake consumentenkrediet zal de werking en de stabiliteit van de Europese kredietmarkten verbeteren.

De markt zal beter functioneren doordat meer mogelijkheden zullen ontstaan om grensoverschrijdende activiteiten te verrichten, waardoor meer concurrentie zal ontstaan. Indien de regels overal dezelfde zijn, zowel voor kredietgevers en kredietbemiddelaars als voor consumenten en zekerheidsstellers, zullen deze laatsten meer vertrouwen hebben in wellicht onbekende kredieten tegen een interessante rentevoet of in een interessante vorm die worden aangeboden door kredietgevers of kredietbemiddelaars in een andere lidstaat.

De markt zal ook stabieler worden; met een reeks voorschriften inzake verantwoorde leningen, informatieverstrekking en bescherming bij de sluiting, uitvoering en eventuele niet-uitvoering van een kredietovereenkomst vermindert immers de kans dat een kredietgever of kredietbemiddelaar een consument uit een andere lidstaat misleidt, hem in financiële moeilijkheden brengt of op onverantwoordelijke wijze te werk gaat. Door de voorgestelde richtlijn, en met name de bepalingen inzake maatregelen ter voorkoming van schuldoverlast en de regels voor de raadpleging van gecentraliseerde gegevensbanken, zal bovendien de kwaliteit van de kredietverlening toenemen en zal de consument minder risico lopen om teveel schulden te maken, wat sociale uitsluiting en dure sociale maatregelen van de lidstaten helpt te voorkomen.

3. ANALYSE VAN DE ARTIKELEN

Artikel 1 (doelstelling)

De richtlijn heeft tot doel, een maximale harmonisatie door te voeren op het gebied van consumentenkrediet en de consument een hoog niveau van bescherming te garanderen. In principe betreft deze harmonisatie alle soorten en vormen van krediet die aan consumenten worden aangeboden. Daarom verwijst de titel van de richtlijn niet naar consumptief krediet, maar naar consumentenkrediet. De weinige uitzonderingen op dit in vergelijking met Richtlijn 87/102/EEG sterk uitgebreide toepassingsgebied worden opgesomd in artikel 3.

De richtlijn betreft ook zekerheidsovereenkomsten. Voor deze overeenkomsten betreft de harmonisatie vooral de informatie die aan consumenten die dergelijke overeenkomsten sluiten, moet worden verstrekt, ook indien deze overeenkomsten een krediet waarborgen dat voor beroepsdoeleinden is toegekend.

Artikel 2 (definities)

Dit artikel bevat de definities van een aantal termen die in de richtlijn worden gebruikt. In principe is dezelfde terminologie gebruikt als in Richtlijn 87/102/EEG. Een aantal wijzigingen was nodig om het toepassingsgebied uit te breiden of bepaalde begrippen nauwkeuriger te omschrijven. Voor nieuwe elementen in de richtlijn is een aantal nieuwe definities opgenomen.

De definities van „kredietnemer", „consument" en „kredietovereenkomst" zijn in vergelijking met de oorspronkelijke richtlijn vrijwel ongewijzigd gebleven, op een betere integratie van het begrip „kredieттoezegging" na. Het betreft alle kredieттransacties, met inbegrip van de toezegging om een overeenkomst te sluiten.

Het betreft ook kredietovereenkomsten voor dienstverlening.

De tweede zin van de definitie is niet als een uitzondering bedoeld. Er wordt alleen verduidelijkt dat de betaling van doorlopende dienstverlening, zoals de levering van gas, water en elektriciteit, niet als kredietverlening wordt beschouwd.

„Kredietbemiddelaar" is een algemeen begrip dat verschillende soorten activiteiten en actoren omvat:

— een gevolmachtigd agent die exclusief gemachtigd is om namens en voor rekening van de kredietgever te tekenen;

— een kredietmakelaar, d.w.z. een zelfstandige (die onder eigen naam werkt) die bij verscheidene kredietgevers kredietaanvragen kan indienen;

— een „leverancier van goederen of diensten", d.w.z. een persoon (bijvoorbeeld een verkoper) die een gevolmachtigd agent, een kredietmakelaar of zelfs een kredietgever kan zijn en die zijn rechten onmiddellijk overdraagt aan een andere kredietgever/hoofdfinancier die (mede) over de toekenning van het krediet beslist, en voor wie de bemiddeling slechts een nevenactiviteit is ter ondersteuning van zijn hoofdactiviteit, namelijk de verkoop van goederen of diensten.

De voorgestelde definitie omvat iedereen die meewerkt aan het sluiten van een kredietovereenkomst, d.w.z. niet alleen kredietmakelaars, maar ook gevolmachtigde agenten, bankpersoneel, leveranciers van goederen en diensten, en commerciële hoofd- of nevenactiviteiten, met inbegrip van aanbrengers.

Het betreft dus iedereen die een kredietgever de identiteitsgegevens van een consument levert of tegen betaling een consument naar een kredietgever doorstuurt om een kredietovereenkomst te sluiten. Deze betaling kan bestaan uit geld of een ander overeengekomen economisch voordeel, bijvoorbeeld IT-ondersteuning, toegang tot het commerciële netwerk van de kredietgever, kasfaciliteiten, enz. Advocaten en notarissen vallen hier in principe niet onder, zelfs indien een consument hun advies vraagt over een kredietovereenkomst of indien zij een overeenkomst helpen opstellen of waarmerken, voorzover hun rol beperkt blijft tot het geven van juridisch advies en zij hun cliënten niet naar bepaalde kredietgevers doorverwijzen.

„Zekerheidsovereenkomst" omvat alle zekerheden, zowel persoonlijke als fysieke: borg, solidariteit, hypotheek, pand, enz. Deze overeenkomst wordt ondertekend door een consument die „zekerheidssteller" wordt genoemd om hem te onderscheiden van de consument die de kredietovereenkomst heeft gesloten. De zekerheidsovereenkomst kan betrekking hebben op om het even welke kredietransactie voor private of beroepsdoeleinden, voorzover de zekerheidssteller niet voor beroepsdoeleinden optreedt.

De „totale kosten van het krediet voor de consument" omvatten alle kosten, waaronder debetrente en andere vergoedingen, commissielonen, belastingen en overige kosten, die de consument voor het krediet moet betalen, hetzij aan de kredietgever, of aan de kredietbemiddelaar, of aan de bevoegde overheid die bepaalde vormen van krediet belast, of aan om het even welke derde persoon die na bemiddeling of afsluiting van een krediet- of zekerheidsovereenkomst gerechtigd is om aanspraak te maken op betaling. Hoewel Richtlijn 87/102/EEG deze interpretatie reeds inhield, is de definitie licht gewijzigd om te verduidelijken welke kosten in aanmerking worden genomen; dit leidt echter niet tot een positieve en exhaustieve lijst van alle kostenelementen.

De begrippen „door de kredietgever ontvangen bedragen" en „totaal percentage van de kredietgever" zijn nieuw in vergelijking met Richtlijn 87/102/EEG en moeten het mogelijk maken om kosten voor de kredietdienst die aan de kredietgever worden betaald, te onderscheiden van bijkomende kosten die aan derden worden betaald, zoals notariskosten, kosten van zekerheden, commissies van kredietbemiddelaars, kosten van facultatieve verzekeringen, enz.

De „debetrentevoet" is de rentevoet die wordt gebruikt om aan de hand van het opgenomen kredietbedrag en de duur van de opneming een termijnaflossing te berekenen, exclusief andere kosten. Door de vermelding van deze rentevoet kan de consument nagaan hoeveel debetrente hem voor een bepaalde periode wordt aangerekend. In artikel 6 van Richtlijn 87/102/EEG werd het begrip „jaarlijks rentepercentage" gebruikt, zonder verdere toelichting. Sommige lidstaten hebben, met name voor krediet op lange termijn en hypotheekkrediet, voor een effectief percentage en een overeenkomstige omrekeningsmethode gekozen. Op die manier wordt voorkomen dat de termijnen op ontelbare verschillende wijzen worden berekend en dat verschillende „pro rata temporis"-regels worden gebruikt die nog weinig met een lineair tijdsverloop te maken hebben. Andere lidstaten gebruiken een nominale periodieke rente en een proportionele omrekeningsmethode. Deze richtlijn betreft alleen de vermelding van de gebruikte rentevoet; de effectieve percentages worden afzonderlijk van een eventuele reglementering van de debetrentevoeten beschouwd. Toch wordt het begrip „debetrentevoet" gebruikt om een onderscheid te maken met creditrentevoeten of spaarrentevoeten.

De debetrentevoet is dus een rentevoet aan de hand waarvan de kredietgever volgens zijn eigen methode de periodiek verschuldigde rente op een opgenomen kapitaal berekend. Deze rentevoet is niet hetzelfde als het zogenaamde „lastenpercentage" dat in sommige lidstaten wordt gebruikt. Dit laatste wordt berekend op de te financieren nettoprijs van een goed of een dienst, maar brengt voor de consument geen toegevoegde waarde met zich. Het jaarlijks kostenpercentage geeft de echte „last" aan van de methode waarmee de debetrentevoet is berekend.

De term „restwaarde" wordt vaak gebruikt bij huurkoop en leasing. Door deze waarde te betalen bij uitoefening van de koopoptie of na afloop van de kredietovereenkomst, kan de consument eigenaar worden van het gefinancierde goed.

„Kredietopneming" betekent het bedrag dat een consument op een bepaald moment in één keer mag opnemen of heeft opgenomen. Het totaal van alle toegestane kredietopnemingen vormt in principe het plafond of het „totale kredietbedrag".

De definitie van „duurzame drager" is dezelfde als in de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG.

De „reconstituerende derde" is iemand anders dan de kredietgever en de consument, die zich er tegenover de consument toe verbindt om het uit hoofde van een kredietovereenkomst verschuldigde kapitaal te reconstitueren zodat de consument het onder de in de kredietovereenkomst vastgestelde voorwaarden aan de kredietgever kan terugbetalen. Gewoonlijk gaat het om een verzekeringsmaatschappij of een beleggingsfonds.

Artikel 3 (toepassingsgebied)

In dit artikel wordt vastgesteld op welke soorten overeenkomsten de richtlijn van toepassing is. Richtlijn 87/102/EEG was alleen van toepassing op kredietovereenkomsten [1], d.w.z. overeenkomsten waarbij een kredietgever aan een consument krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke financieringsregeling. Dit voorstel voor een richtlijn is ook van toepassing op waarborgen, dat wil zeggen op alle zekerheidsstellers en dus alle consumenten die een persoonlijke of fysieke zekerheid stellen voor een krediet dat aan een consument of een handelaar is toegekend. Net als de consument/kredietnemer hebben ook deze personen recht op een minimum aan informatie en bescherming [2].

De uitzonderingen in artikel 2 van Richtlijn 87/102/EEG met betrekking tot drempels en plafonds, gratis krediet, krediet tegen verminderde rente, huur van goederen of diensten met koopoptie, kredietovereenkomsten in de vorm van een authentieke akte, voorschotten in rekening-courant, toegestane, niet-toegestane of stilzwijgende overschrijdingen van de kredietlijn en alle vormen van korte-termijnkrediet waarvoor de consument kosten of interest moet betalen, moeten worden geschrapt [3].

Kredietovereenkomsten voor de aankoop of de verbouwing van een onroerend goed, waarover de Commissie een aanbeveling heeft gepubliceerd, vallen niet onder de richtlijn. De richtlijn is wel op deze kredietovereenkomsten van toepassing indien ze bestemd zijn om, zo nodig door een nieuwe kredietopneming, andere verrichtingen te financieren dan de aankoop of de verbouwing van een onroerend goed.

Er dient ook een uitzondering te zijn voor overeenkomsten waarin in uitstel van betaling of betalingsfaciliteiten wordt voorzien (eventueel met een betaal- of kredietkaart) en waarbij de verrichtingen gratis zijn en de termijn maximaal drie maanden bedraagt.

---

[1] Zie het arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2000 in zaak C-208/98, Berliner Kindl Brauerei AG.

[2] Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst); F, UK, L, B, IRL, S.

[3] De lidstaten hebben het beperkte toepassingsgebied van Richtlijn 87/102/EEG op allerlei punten uitgebreid. Soortgelijke of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): art. 2, lid 1, onder a) IRL, F (gedeeltelijk), NL, A (bovendien hebben verscheidene lidstaten, waaronder B, een afzonderlijke beschermingswetgeving); art. 2, lid 1, onder b) IRL, F, L, UK, B, NL; art. 2, lid 1, onder c) DK, NL, F, IRL, B; art. 2, lid 1, onder d) DK, NL, F, IRL, B; art. 2, lid 1, onder e) D, F, P, B, DK, A, UK; art. 2, lid 1, onder f) D, A, DK, IRL geen maximum; B en S zeer gedeeltelijk plafond, F en NL gedeeltelijk plafond, L en UK hoger plafond; IRL, F, NL geen drempel, S en B gedeeltelijke drempel, L lagere drempel; art. 2, lid 1, onder g) B, F, IRL, L, NL; art. 2, lid 2, uitzondering enkel gebruikt in IRL, UK (credit unions), NL, B (sociale leningen) en D (werkgeversleningen). Nieuwe tekst betreft NL, B en D; art. 2, lid 3, A, IRL, gedeeltelijk NL en L; art. 2, lid 4, uitzondering cf. art. 2, lid 1, onder a).

Deze richtlijn is niet van toepassing op kredieten of loonvoorschotten die een werkgever occasioneel, en dus buiten zijn gewoonlijke bedrijfs- of beroepsactiviteit, aan zijn werknemers toekent. Er is echter geen reden om de lidstaten toe te staan om bepaalde vormen van krediet die aan een bepaald publiek of aan een verminderde rentevoet en onder speciale voorwaarden worden verleend, niet onder de richtlijn te laten vallen, indien deze vormen van krediet in het kader van bedrijfs- of beroepsactiviteiten systematisch aan de leden van een daartoe opgerichte coöperatieve vereniging worden verleend of wanneer een werkgever in zijn bedrijf een kredietdienst opzet. In die gevallen moet het krediet met dezelfde voorzorgen als bedoeld in deze richtlijn worden verleend en heeft de consument recht op dezelfde informatie, advies en beschermingsmaatregelen.

Ten slotte dient ook een uitzondering te worden gemaakt voor kredietovereenkomsten tussen investeringsmaatschappijen zoals bedoeld in artikel 1, onder 2), van Richtlijn 93/22/EEG [1] en investeerders. Het gaat immers om speciale kredietovereenkomsten waarvoor reeds soortgelijke bepalingen bestaan, met name betreffende informatieverstrekking en advies.

Artikel 4 (reclame)

Overeenkomstig artikel 3 van Richtlijn 87/102/EEG „moet in iedere reclamemededeling en in ieder in bedrijfsruimten aangebracht aanbod, waarin iemand zich bereid verklaart krediet te verlenen of te bemiddelen bij de totstandbrenging van kredietovereenkomsten en waarin de rente of enige andere cijfers betreffende de kosten van het krediet worden genoemd, ook het jaarlijkse kostenpercentage wordt aangegeven, eventueel door middel van een representatief voorbeeld indien andere methoden niet uitvoerbaar zijn". Doel was te voorkomen dat door met de vermelding van een rentevoet of kosten oneerlijke of bedrieglijke reclame zou worden gemaakt en dat de consument niet over de reële rentevoet of kosten zou worden ingelicht.

Uit de formulering van artikel 1 bis, lid 3, en artikel 3 blijkt dat bij de lidstaten in het begin enige twijfel bestond over de mogelijkheden en de berekeningswijze van het jaarlijks kostenpercentage (JKP). Daarom zijn bepaalde afwijkingen toegestaan; indien het onmogelijk is om gewoon het JKP te vermelden, mag het JKP bij benadering worden weergegeven door middel van een representatief voorbeeld. Er wordt echter niet toegelicht onder welke omstandigheden een representatief voorbeeld mag worden gebruikt, noch waaruit het moet bestaan. In feite kan het JKP altijd worden berekend aan de hand van de hypothesen in artikel 1 bis, lid 7, van Richtlijn 87/102/EEG, zoals vervangen door artikel 12 van dit voorstel voor een richtlijn.

In vergelijking met de afzonderlijke vermelding van de verschillende (jaarlijkse of periodieke) kostenelementen heeft de vermelding van het JKP als voordeel, dat het JKP rekening houdt met de „perioden" tijdens welke de kredietgever betaald moet worden. Het JKP is bijgevolg een indicator bij uitstek voor de kosten die gedurende een gegeven periode zijn verbonden aan de terugbetaling van om het even welke kredietovereenkomst. Bij reclame is het opnemings- of terugbetalingsritme echter niet altijd vooraf bekend. In dat geval moeten hypothesen worden gebruikt. In sommige gevallen, zoals bij voorschotten in rekening-courant, kunnen echter drie of vier hypothesen tegelijk van toepassing zijn, namelijk onmiddellijke opneming, terugbetaling na een jaar en een vaste rentevoet voor de vermelde periode. Dergelijke informatie in audiovisuele reclame verplicht doen vermelden aan de hand van een representatief voorbeeld, zou overdreven zijn. De vermelding van kosten of rentevoet verbieden in gevallen zoals bedoeld in artikel 3 zou al even vreemd zijn.

In artikel 4 van dit voorstel voor een richtlijn wordt een flexibeler oplossing voorgesteld, door te verwijzen naar de bepalingen van Richtlijn 84/450/EEG van de Raad van 10 september 1984 betreffende misleidende reclame en vergelijkende reclame. Of een reclameboodschap bedrieglijk is, zal dan worden beoordeeld naar gelang van het soort kredietovereenkomst en het feitenmateriaal dat in de reclame wordt vermeld.

[1] PB L 141 van 11.6.1993, blz. 27.

Artikel 5 (verbod op de verkoop van krediet- en zekerheidsovereenkomsten buiten verkoopruimten)

Verscheidene lidstaten ([1]) zijn van mening dat actieve huis-aan-huisverkoop van kredietovereenkomsten niet mogelijk is in het kader van een normale handelsrelatie tussen een kredietverlener of —bemiddelaar en een consument, met name door het effect van huis-aan-huisverkoop op de verbintenissen die de consument aangaat. Actieve huis-aan-huisverkoop van een kredietovereenkomst kan immers zware gevolgen hebben voor een consument die, in omstandigheden zoals bedoeld in Richtlijn 85/577/EEG ([2]) en ondanks de bescherming die deze richtlijn biedt, niet altijd de reële financiële gevolgen van een overeenkomst kan inschatten. Deze gevolgen blijken immers pas bij de eerste betaling ter aflossing van het krediet. Wegens het specifieke karakter van het krediet en de financiële gevolgen die eraan verbonden kunnen zijn, wordt een striktere benadering nodig geacht dan in Richtlijn 85/577/EEG. Ongevraagde huis-aan-huisverkoop van kredieten die onder deze richtlijn vallen, moet volledig worden verboden. Het voorgestelde verbod slaat op krediet- en zekerheidsovereenkomsten die worden gesloten onder omstandigheden als bedoeld in artikel 1 van Richtlijn 85/577/EEG, waarbij wordt uitgegaan van de hypothese dat het begrip „handelaar" zowel op kredietgevers als kredietbemiddelaars kan slaan.

Artikel 6 (wederzijdse en voorafgaande informatieverstrekking en adviesplicht)

Dit artikel regelt de voorafgaande informatieverstrekking aan de consument en de adviesplicht van de kredietgever en de kredietbemiddelaar ([3]).

De kredietgever en de eventuele kredietbemiddelaar mogen de consument en de zekerheidssteller alleen om gegevens vragen die, overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 95/46/EEG, toereikend, ter zake doend en niet bovenmatig zijn uitgaande van de doeleinden waarvoor zij worden verzameld en verwerkt. De consument en de zekerheidssteller moeten eerlijk antwoorden op de specifieke vragen van de kredietgever en de eventuele kredietbemiddelaar.

De consument moet vóór het sluiten van de kredietovereenkomst de nodige informatie krijgen over de kredietvoorwaarden, de reële kosten van het krediet en zijn verplichtingen. De voorgestelde regels inzake voorafgaande informatieverstrekking zijn grotendeels ontleend aan de aanbeveling van de Commissie van 1 maart 2001 betreffende de voorlichting die kredietgevers die woningkredieten aanbieden in de precontractuele fase aan de consumenten moeten geven ([4]). Er moet informatie worden verstrekt over de kenmerken van de kredietovereenkomsten (vaste of variabele rentevoet, voorwaarden waaronder de rentevoet verandert, opnemings- en terugbetalingsvoorwaarden, enz.), en sommige van deze elementen moeten verplicht in de kredietovereenkomst worden vermeld. Bij kredietovereenkomsten op afstand moet de voorafgaande informatie bovendien worden gepresenteerd overeenkomstig artikel 5 van Richtlijn ... van het Europees Parlement en de Raad betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG.

In de verstrekte informatie moet ook het jaarlijks kostenpercentage worden vermeld. Het in deze informatie vermelde JKP mag slechts verschillen van het uiteindelijke JKP in de kredietovereenkomst voorzover dat laatste gebaseerd is op onderdelen van de overeenkomst die bij het verstrekken van de informatie nog niet bekend kunnen zijn. De consument moet immers ten minste weten dat hypothesen gebruikt zijn en welke hypothesen gebruikt zijn, zodat hij gewaarschuwd is en de onderdelen van het JKP en dus het voorgestelde krediet (op te nemen bedragen, af te lossen bedragen en periodiciteit) kan controleren. Dezelfde redenering geldt voor het totaal percentage van de kredietgever. Los van een dergelijke hypothese, een rentevoet of kosten vermelden, wordt als bedrieglijk beschouwd. In die geest moet, bij voorafgaande informatieverstrekking per telefoon over kredietovereenkomsten op afstand, zoals bedoeld in artikel 3, lid 3, van Richtlijn . . ., informatie worden gegeven over het JKP, het totaal percentage van de kredietgever en de onderdelen daarvan.

([1]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst); UK, B, et L; gedeeltelijke wetgeving met betrekking tot bepaalde effecten of situaties van huis-aan-huisverkoop: IRL en NL.

([2]) Hof van Justitie. Arrest van 13 december 2001 in zaak C-481/99.

([3]) Soortgelijke of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): leden 1 en 2: in een groot deel van de lidstaten, bv. F en B: voorafgaande offerte, NL: prospectus; IRL en L: informatie over de reclame en de werkzaamheden van de kredietverlener; UK: informatieplicht met precisering per soort kredietovereenkomsten, enz.; lid 3: B.

([4]) PB L 69 van 10.3.2001, blz. 25.

Het gebruik van hypothesen is beperkt. In artikel 1 bis, lid 7, van Richtlijn 87/102/EEG zijn reeds strikte voorwaarden opgelegd, en deze worden in dit voorstel voor een richtlijn overgenomen. Zo is hypothese van volledige aflossing na één jaar slechts toegestaan indien uit de bepalingen van de overeenkomst en de betalingswijze niet kan worden opgemaakt dat er een aflossingsschema is.

De kredietverlener en de eventuele kredietbemiddelaar moet ook een algemene adviesplicht worden opgelegd, opdat de consument de beste keus kan maken tussen de soorten krediet die hij gewoonlijk aanbiedt. In dit advies moet met name rekening worden gehouden met het aflossingsvermogen van de consument, het risico, een al dan niet vast aflossingsschema, de mogelijkheden van kredietopneming en het doel van het gevraagde krediet.

Artikel 28 van deze richtlijn betreft niet-geregistreerde kredietbemiddelaars die onder de verantwoordelijkheid van de kredietgever of een erkende kredietbemiddelaar werken. In dit geval moet de kredietbemiddelaar ook informatie en advies verstrekken, maar wel onder de verantwoordelijkheid van de kredietgever of de kredietbemiddelaar. Artikel 6, lid 4, betreft het geval waarin de bemiddelaar een leverancier van goederen of diensten is en slechts een subsidiaire rol speelt bij het aanbieden en afsluiten van de kredietovereenkomst. In dit geval berust de informatie- en adviesplicht volledig bij de kredietgever of de kredietbemiddelaar namens welke de leverancier, eventueel als aanbrenger, bij de sluiting van een kredietovereenkomst bemiddelt.

Artikel 7 (gegevensverzameling en -verwerking)

De zeer persoonlijke informatie die de consument of de zekerheidssteller bij de sluiting, het beheer of de uitvoering van een krediet- of zekerheidsovereenkomst verstrekt, wordt vaak verzameld en verwerkt voor andere doeleinden dan de risicobeoordeling, bijvoorbeeld voor reclame, marketing, offertes voor verzekeringsovereenkomsten, verkoop van deze gegevens aan derden, enz. De toestemming van de consument wordt vaak verkregen aan de hand van een kredietaanvraagformulier of een beding in de krediet- of zekerheidsovereenkomst. Onder deze omstandigheden kan de consument niet echt weigeren, omdat hij dan het risico loopt dat het krediet of de betalingsfaciliteiten hem worden geweigerd. Meestal is de consument zich er niet eens van bewust dat hij met een dergelijk beding heeft ingestemd.

Overeenkomstig dit artikel mag wie bij de onder deze richtlijn vallende transacties bemiddelt, deze informatie alleen verzamelen en verwerken om de financiële situatie en de aflossingscapaciteit van de consument en de eventuele zekerheidssteller te beoordelen. Het gaat dus om een formele verplichting die elk oogmerk van marketing, verhandeling of verkoop van in het kader van deze richtlijn verzamelde persoonlijke gegevens uitsluit. Dit moet zekerheid bieden en vertrouwen wekken in het kader van de verplichting van artikel 6 om, onverminderd de toepassing van Richtlijn 95/46/EG, soms zeer persoonlijke en gevoelige gegevens te verstrekken aan de kredietgever en de kredietbemiddelaar. Dit oogmerk betreft echter eveneens de gegevens die worden verzameld bij het beheer van de krediet- of zekerheidsovereenkomst, alsook bij niet-uitvoering. Het betreft dus niet alleen kredietgevers en kredietbemiddelaars, maar ook informatiekantoren en kredietverzekeraars waarop de kredietgever overeenkomstig artikel 9 een beroep kan doen. De lijst kan worden aangevuld met incassobureaus en, in het algemeen, iedereen die de schuldvordering van de kredietgever overneemt.

Artikel 8 (centrale gegevensbank)

In het algemeen belang moet worden voorkomen dat consumenten of zekerheidsstellers te veel schulden maken. Het opzetten van centrale gegevensbanken kan het schuldenprobleem gedeeltelijk verhelpen. De kredietgever kan ook door civielrechtelijke of handelsrechtelijke sancties aansprakelijk worden gesteld indien hij aan de hand van de verkregen informatie redelijkerwijs beter geen nieuw krediet had toegekend. De lidstaten ([1]) dienen ten minste centrale gegevensbanken verplicht te stellen met neutrale en betrouwbare negatieve gegevens, waaronder betalingsachterstanden en de identiteitsgegevens van de consumenten en zekerheidsstellers. Deze gegevensbanken moeten het hele land beslaan en voor alle kredietgevers toegankelijk zijn.

([1]) Soortgelijke of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): uiteenlopende situatie: NL en B: bijna soortgelijke wetgeving, maar ook met positieve bestanden; D, A en I: positieve bestanden die verder gaan dan de positieve registratie van gegevens over krediet- en zekerheidsovereenkomsten, zonder raadplegingsplicht; F en DK: beperkt tot negatieve lijst, zonder raadplegingsplicht; UK daarentegen: geen centraal bestand, vrijwel onbeperkte vrijheid om private en losse bestanden samen te stellen, zonder gemeenschappelijke criteria en zonder raadplegingsplicht.

Overeenkomstig artikel 8 wordt deze gegevensbank verplicht en wordt een gemeenschappelijk platform voor toegang, verwerking en raadpleging van de gegevens ingesteld.

Overeenkomstig het laatste lid van artikel 8 mogen de lidstaten verder gaan en positieve gegevensbanken opzetten waarin alle kredietverbintenissen van consumenten worden geregistreerd. Daarmee beschikt de kredietgever over een nog krachtiger instrument dan het negatieve bestand, en kan hij nagaan of een consument of een eventuele zekerheidsteller nog andere krediet- of zekerheidsovereenkomsten heeft gesloten die geen aanleiding geven tot geschillen maar waarvan de totale lasten het de consument of de eventuele zekerheidssteller onmogelijk maken om een bijkomend krediet op zich te nemen.

Het begrip „verantwoorde lening" zoals bedoeld in artikel 9 houdt in dat de kredietgever de centrale gegevensbank moet raadplegen alvorens de consument een kredietovereenkomst sluit of een zekerheidsteller zich ertoe verbindt dit krediet af te lossen. Vanzelfsprekend vormt de raadpleging van de centrale gegevensbank voor de kredietgever slechts een nuttige eerste aanwijzing, die moet worden aangevuld met ander stappen zoals beschreven in artikel 9. Voor meer transparantie is het echter nuttig dat de kredietgever de consument desgevraagd het resultaat van de raadpleging van de centrale gegevensbank meedeelt. Zo kan de consument zo nodig eisen dat de beheerder van het bestand de nodige rectificaties aanbrengt.

De gegevensbank mag alleen individueel worden geraadpleegd. De door deze centrale geleverde gegevens mogen alleen worden verwerkt met het oog op de beoordeling van het risico van niet-uitvoering van een krediet- of zekerheidsovereenkomst, niet voor marketing- of verkoopdoeleinden. Persoonlijke gegevens mogen slechts zo lang worden bewaard als voor de risicobeoordeling nodig is en moeten onmiddellijk na de sluiting van de krediet- of zekerheidsovereenkomst of de weigering van de kredietaanvraag worden vernietigd. De beheerder van de centrale gegevensbank kan evenwel een bewijs van de raadpleging bijhouden en het aan de betrokkene of de rechtbank meedelen, bijvoorbeeld indien de kredietgever uit hoofde van de bepalingen inzake „verantwoorde leningen" ter verantwoording wordt geroepen.

Artikel 9 (verantwoorde lening)

In sommige lidstaten ([1]) moeten kredietgevers regels inzake zorgvuldigheid of goed beheer naleven. In dit artikel wordt op Europees niveau een soortgelijk beginsel ingevoerd, niet alleen in het belang van de consumenten en de zekerheidsstellers, maar ook van de kredietgevers. Deze laatste riskeren immers dat de solvabiliteit van hun klanten vermindert indien deze met concurrenten bijkomende kredietovereenkomsten afsluiten onder omstandigheden die het aflossingsvermogen van de consument of de zekerheidssteller in gevaar brengen.

Het beginsel van „verantwoorde lening" houdt een inspanningsverbintenis in. Zo moet de kredietgever centrale gegevensbanken raadplegen, de antwoorden van de consument of de zekerheidssteller onderzoeken, om een zekerheidsstelling vragen, de door bemiddelaars verstrekte gegevens controleren en een aangepast soort krediet aanbieden. Het gaat niet om een resultaatsverbintenis (bijvoorbeeld het al dan niet in gebreke blijven van de consument). Dergelijke zorgvuldigheidsregels vereisen overigens een beoordeling van de feiten, per geval, bij voorkeur door het gerecht. Het onderzoek van de afbetalingscapaciteit van de consument door de kredietgever is echter niet neutraal, aangezien hij contractuele verplichtingen heeft. Er is dus een verband tussen de sluiting van de kredietovereenkomst en dit voorafgaande onderzoek.

Deze bepaling doet geen afbreuk aan het feit dat de consument voorzichtig moet zijn wanneer hij een krediet aanvraagt en dat hij zijn contactuele verplichtingen moet nakomen.

Artikel 10 (in krediet- en zekerheidsovereenkomsten te vermelden informatie)

In artikel 4, lid 2, van Richtlijn 87/102/EEG wordt slechts een minimum aan verplichte vermeldingen in de kredietovereenkomst opgelegd. In lid 3 van dit artikel wordt verwezen naar bijlage I van de richtlijn, waarin een lijst is opgenomen van de „essentiële" voorwaarden die de lidstaten verplicht in de schriftelijke overeenkomst kunnen doen vermelden. Dit heeft tot gevolg gehad dat bijna alle lidstaten de vorm en de inhoud van kredietovereenkomsten in het algemeen en sommige kredietovereenkomsten in het bijzonder op zeer verschillende wijzen hebben gereglementeerd.

([1]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst); NL, B; voor zekerheidsstellers: F en S.

Artikel 10, lid 1, betreft zowel krediet- als zekerheidsovereenkomsten. Het is van belang dat alle partijen een exemplaar van de kredietovereenkomst krijgen, ook de kredietbemiddelaar. Deze is geen „partij" in de strikte zin, maar heeft er belang bij, van de overeenkomst op de hoogte te zijn, met name wat zijn vergoeding betreft. Zowel de kredietovereenkomst als de zekerheidsovereenkomst moeten een beding betreffende de eventuele buitengerechtelijke procedures bevatten.

In artikel 10 van deze richtlijn wordt een volledige lijst van verplicht te vermelden gegevens voorgesteld, die grotendeels is overgenomen uit artikel 6. In de kredietovereenkomst is een minimum aan informatie nodig, maar deze moet ook relevant, duidelijk en correct zijn en overeenstemmen met wat vóór de sluiting van de overeenkomst is meegedeeld. De algemene voorwaarden, met name van het functioneren van een rekening of de aanpassing van een rentevoet, maken noodzakelijk deel uit van de kredietovereenkomst.

Het totale bedrag van het krediet moet steeds worden vermeld (aangezien geen enkele kredietgever onbeperkt krediet verleent) en mag niet worden gewijzigd zonder nieuwe overeenkomst (schuldvernieuwing). De woorden „eventuele" en „eventueel" in de bijlage bij artikel 4 van Richtlijn 87/102/EEG worden dus geschrapt. Sommige kredietgevers stellen tussentijdse plafonds vast en verhogen (of verlagen) deze plafonds (of drempels) eenzijdig al naar gelang de consument zijn lening regelmatig aflost of van zijn kredietlijn gebruik maakt, al naar gelang het krediet rendabel is, al naar gelang de nationale rentevoeten veranderen, enz.

Indien een van beide partijen het totale kredietbedrag (het plafond) wil verhogen, moet hij om een nieuwe kredietovereenkomst vragen en moet de kredietgever opnieuw zijn solvabiliteit controleren. Dit houdt in dat „tussentijdse plafonds" niet (meer) zijn toegestaan.

De vermelding van het „opgenomen bedrag" in de kredietovereenkomst heeft geen zin en is niet aangehouden. In vergelijking met artikel 6 van deze richtlijn is echter bijkomende informatie noodzakelijk, namelijk het aflossingsplan, het gefinancierde voorwerp in het geval van een „bestemmingskrediet", het eventuele contant te betalen voorschot in het geval van verkoop op afbetaling, de rentevoeten en kosten in geval van niet-uitvoering van de kredietovereenkomst, enz.

Ook zekerheidsovereenkomsten moeten een minimum aan informatie bevatten, namelijk het „gegarandeerde bedrag" en de kosten die verbonden zijn aan de niet-uitvoering van de zekerheidsovereenkomst, die verschillen van die van de kredietovereenkomst. De kosten voor het sluiten van de zekerheidsovereenkomst worden meestal aan de consument aangerekend en moeten dus in het jaarlijks kostenpercentage worden opgenomen. Zelfs indien ze rechtstreeks aan de zekerheidssteller worden aangerekend, heeft deze uit hoofde van het nationale recht van alle lidstaten het recht deze kosten op de consument te verhalen, zodat de betaling van deze schuld ook in de totale kosten van het krediet moet worden opgenomen.

Artikel 11 (herroepingsrecht)

De bedenktijd en het herroepingsrecht zijn klassieke wijzen [1] waarop de consument zich van een verbintenis kan vrijmaken en op zijn beslissing kan terugkomen indien hij onder druk van de verkoper niet vrij en weloverwogen heeft ingestemd. In dit artikel wordt een mogelijkheid tot herroeping voorgesteld onder soortgelijke omstandigheden als in de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG. De Commissie heeft voor deze benadering gekozen om de regels voor de toepassing van het herroepingsrecht op soortgelijke gebieden op elkaar af te stemmen. De Commissie is zich ervan bewust dat in andere richtlijnen inzake consumentenrecht voor andere oplossingen is gekozen. Zoals aangekondigd in haar „strategie voor het consumentenbeleid 2002-2006" overweegt de Commissie later, in het kader van de follow-up van haar mededeling over Europees verbintenissenrecht, een herziening door te voeren.

[1] Bijna alle lidstaten hebben een soortgelijk systeem. Soortgelijke of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): B: termijn van 7 werkdagen; F: 7 dagen; IRL: 10 kalenderdagen; L: alleen voor kredietovereenkomsten met een leverancier, termijn van 2 dagen; UK: „afkoelingsperiode" met verschillende toepassingen; D, A: „herroepingsrecht".

Het artikel belet geen onmiddellijke kredietopneming. In dat geval kan de kredietgever van de consument die van zijn herroepingsrecht gebruik maakt, een schadeloosstelling eisen die overeenkomt met het opgenomen bedrag vermenigvuldigd met het jaarlijks kostenpercentage, vanaf de datum van opneming tot de datum van terugbetaling of teruggave van de goederen. Deze schadeloosstelling zal voor kleine kredieten verwaarloosbaar zijn, maar helpt ten minste misbruiken en speculatie op grotere sommen voorkomen. Bovendien moet de consument de uit hoofde van de kredietovereenkomst ontvangen goederen aan de kredietgever terugbezorgen, voorzover de terbeschikkingstelling van de goederen in de kredietovereenkomst wordt geregeld. Indien er een juridisch verschil is tussen de kredietovereenkomst en de koopovereenkomst, moet de consument de koopovereenkomst nakomen, tenzij deze is gesloten onder een ontbindend beding dat aan de effectieve sluiting van de kredietovereenkomst verbonden is.

Artikel 12 (jaarlijks kostenpercentage)

Artikel 12 regelt de berekening van het jaarlijks kostenpercentage. Het vervangt artikel 1 bis van Richtlijn 87/102/EEG, zoals ingevoegd bij Richtlijn 90/88/EEG, en vult het aan.

De formule van het jaarlijks kostenpercentage (zie bijlage I) blijft behouden maar naar aanleiding van de nieuwe definities in dit voorstel voor een richtlijn wordt een andere terminologie gebruikt. Voor de afrondingen en het begrip „jaar" wordt een volledige harmonisatie voorgesteld; alleen de methode van fracties van jaren blijft behouden. In bijlage II worden verscheidene voorbeelden gegeven die alle kredietovereenkomsten betreffen.

De totale kosten van het krediet omvatten alle kosten, waaronder debetrente en andere vergoedingen, commissielonen, belastingen en overige kosten, die de consument voor het krediet moet betalen, hetzij aan de kredietgever, of aan de kredietbemiddelaar, of aan de bevoegde overheid die belastingen heft, of aan om het even welke derde persoon die na bemiddeling of afsluiting van een krediet- of zekerheidsovereenkomst aanspraak kan maken op betaling.

Twee uitzonderingen, die reeds bij Richtlijn 90/88/EEG waren ingevoerd, blijven behouden, namelijk kosten verbonden aan niet-uitvoering en kosten die zowel bij aankoop op krediet als bij contante betaling moeten worden betaald. Er wordt toelichting gegeven bij bepaalde „dragers" van kredietovereenkomsten, zoals kaarten en rekeningen. De kosten van deze dragers moeten in de totale kosten van het krediet en dus in het JKP worden opgenomen, tenzij de kredietgever duidelijk de kosten van kredietverrichtingen en andere betaalverrichtingen met deze dragers heeft vastgesteld.

Het is duidelijk dat een verzekering die de aflossing van het krediet waarborgt, het risico voor de kredietgever vermindert en dat de premie in dit geval als een onderdeel van de kosten van het krediet moet worden beschouwd. In artikel 1 bis, uitzondering v), van Richtlijn 87/102/EEG wordt voor bepaalde soorten verzekeringen met dit beginsel rekening gehouden. Sommige lidstaten [1] hebben de „keuzevrijheid" uitgebreid tot andere soorten verzekeringsovereenkomsten of hebben het begrip „totale kosten van het krediet" uitgebreid tot alle soorten verplichte verzekeringen, waarvan de premie verplicht in het JKP moet worden verrekend. Deze landen hebben vastgesteld dat de consument in de praktijk geen keuzevrijheid heeft en dat de kredietgever er voorzichtigheidshalve of vanwege commercieel gewin de voorkeur aan geeft om een verzekering af te sluiten, ook al heeft de consument daar aanvankelijk niet om verzocht. Ze hadden echter moeite om te bewijzen dat verzekeringen en zekerheden als waarborg voor de terugbetaling van het krediet „verplicht" zijn, wat het criterium is om ze in de grondslag op te nemen. Dit voorstel voor een richtlijn heeft tot doel om een einde te maken aan deze discussie en alle verzekeringspremies automatisch op te nemen in de totale kosten van het krediet indien de verzekering wordt afgesloten bij het sluiten van de kredietovereenkomst.

---

[1] Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): in B, ES, F, NL, A en S wordt een ruimere grondslag gebruikt dan in de richtlijn; in B, DK, ES, F, NL, A, SV en UK wordt een oplossing sui generis gebruikt of worden verzekeringskosten meegerekend.

De opbrengst van overlijdens-, invaliditeits-, ziekte- en werkloosheidsverzekeringen, de vervroegde aflossing van het kapitaal, de herbeleggingsvergoeding en de reserveringscommissie moeten daarentegen niet in het JKP worden opgenomen. Voor de betaling van deze bedragen is namelijk in de kredietovereenkomst geen precieze datum vastgesteld en de consument is in principe niet noodzakelijk van plan deze verrichtingen uit te voeren.

De opbrengst van een levensverzekering die de aflossing van het kapitaal bij afloop van de kredietovereenkomst moet garanderen, vormt echter een verplichting binnen een overeengekomen termijn en op een overeengekomen datum, zelfs indien de voorwaarden in een bijgevoegde overeenkomst worden vermeld.

Zo nodig moet bij de berekening van het jaarlijks kostenpercentage worden uitgegaan van bepaalde hypothesen zoals bedoeld in de leden 3, 4 en 5. Deze hypothesen moeten aan de consument worden meegedeeld telkens wanneer ze voor een berekening worden gebruikt. Ze mogen slechts worden gebruikt indien de elementen voor de berekening nog niet bekend waren wanneer de reclame werd gemaakt of de informatie werd verstrekt, of indien ze niet kunnen worden afgeleid uit de bepalingen van de overeenkomst en de wijze waarop het toegestane krediet wordt betaald.

De hypothese dat geen maximaal kredietbedrag is vastgesteld (artikel 1 bis, lid 7, eerste streepje, van Richtlijn 87/102/EEG) wordt niet meer aangehouden. Overeenkomstig dit voorstel voor een richtlijn moet immers steeds een maximaal kredietbedrag bestaan en vermeld worden. Daarentegen is een hypothese ingevoerd voor kredietopnemingen. Indien de consument om het even wanneer om het even welk bedrag aan krediet mag opnemen (binnen de grenzen van de kredietovereenkomst) kan de kredietgever immers niet van tevoren met deze elementen rekening houden bij het berekenen van het JKP. Daarom moet worden uitgegaan van de veronderstelling dat het totale kredietbedrag onmiddellijk volledig wordt opgenomen, zodat dit soort kredietovereenkomst vergelijkbaar wordt met klassieke leningen.

Artikel 6 betreft het speciale geval van leasing. Dit soort overeenkomst omvat meestal parameters aan de hand waarvan kan worden berekend welke restwaarde de consument voor het gefinancierde moet betalen wanneer hij de koopoptie uitoefent. Er zijn twee mogelijkheden: ofwel kan dit bedrag aan de hand van de kredietovereenkomst van tevoren tot op de laatste eurocent worden berekend en wordt aan de hand daarvan het jaarlijks kostenpercentage berekend, ofwel worden in de overeenkomst parameters gebruikt die alleen een berekening achteraf mogelijk maken; in het laatste geval wordt uitgegaan van de hypothese van een lineaire afschrijving van het goed.

Ten slotte worden in bijlage III een formule en voorbeelden gegeven om het effect van een verplichte en voorafgaande belegging op het jaarlijks kostenpercentage te berekenen.

Artikel 13 (totaal percentage van de kredietgever)

Het totale percentage van de kredietgever is het percentage dat de kredietgever aanrekent voor zijn „kredietdienst", exclusief eventuele kosten die door derden worden aangerekend. Het wordt berekend op dezelfde wijze als het JKP, maar de grondslag wordt beperkt tot de kosten die door de kredietgever worden aangerekend. Deze kosten omvatten met name de debetrente, de dossierkosten, de beheerskosten, de kredietverzekeringspremies en de verzekeringspremies die de consument bij de sluiting van de kredietovereenkomst moet betalen, indien de kredietgever de verzekering oplegt en de verzekeraar kiest. Dat wil zeggen dat de verzekeringspremies niet in de grondslag worden opgenomen indien de verzekering (net zoals andere bijkomende diensten) facultatief is. Ook kosten van zekerheden, notariskosten, belastingen, registratiekosten, enz. worden niet in de grondslag opgenomen.

Artikel 14 (debetrentevoet)

In artikel 2, onder k), wordt de debetrentevoet gedefinieerd als een rentevoet, exclusief alle andere kosten. In dit voorstel voor een richtlijn worden vooral regels voor de variabiliteit van de debetrentevoet vastgesteld. In de kredietovereenkomst moet worden vermeld gedurende welke periodes de debetrentevoet mag variëren. De index of referentierentevoet mag vrij worden gekozen, voorzover objectieve en duidelijke regels worden toegepast die onafhankelijk zijn van de wil van de betrokken partijen.

Alleen de rentevoet mag variëren, alle andere kosten niet. Het lijkt onmogelijk dat de kosten van de sluiting of het beheer van de kredietovereenkomst (commissies, zegels, portokosten) kunnen variëren, laat staan dalen. Alleen de waarde van het geld kan immers mettertijd veranderen. Daarom is een variabel lastenpercentage niet toegestaan. De prijs van een dienst of een goed is immers vooraf vastgesteld en over termijnen gespreid. De eventuele kosten van de herfinanciering van deze transactie zijn reeds in dit lastenpercentage begrepen en kunnen dus niet meer variëren.

De consument moet van alle wijzigingen van de rentevoet in kennis worden gesteld, bijvoorbeeld door een rekeningafschrift. Aan de hand van het nieuwe jaarlijkse kostenpercentage kan de consument nagaan of zijn krediet, na toepassing van de variabiliteitsregels, niet te duur is in vergelijking met de marktrente.

Artikel 15 (oneerlijke bedingen)

De lijst in dit artikel moet worden beschouwd als een „zwarte lijst" van bedingen die niet in een krediet- of zekerheidsovereenkomst mogen voorkomen. Het gaat niet om een speciale lijst die in de plaats komt van de (grijze) lijst of de algemene bepaling van Richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen. Daarom wordt vermeld dat het artikel van toepassing is „onverminderd de toepassing van Richtlijn 93/13/EEG op de hele overeenkomst".

Overeenkomstig punt a) is het verboden geleende middelen op te eisen of te reserveren als pand, deposito of waarborg, om aandelen van een waarborg- of financieringsmaatschappij te kopen, enz. Door dit soort praktijken zou de kredietgever of, in voorkomend geval, de kredietbemiddelaar immers twee maal winst maken.

Punt b) betreft het samen aanbieden van een kredietovereenkomst en een andere overeenkomst, gewoonlijk voor bijbehorende dienstverlening (verzekering, onderhoud, rekening-courant, enz.), waarbij de consument niet vrij is om deze dienstverlening te weigeren of een andere dienstverlener te kiezen. Indien de consument geen keuzevrijheid heeft, moeten de daaraan verbonden kosten in de totale kosten van het krediet worden opgenomen.

Punt c) houdt in dat het JKP alleen afhankelijk van een variabele rentevoet kan worden gewijzigd, met uitsluiting van alle andere kosten. Het is immers ondenkbaar dat porto-, dossier-, rekeningafschrift- en beheerskosten enz. kunnen variëren. Voor een eenzijdige verhoging van de kosten moet een nieuwe kredietovereenkomst worden gesloten.

Punt d) verbiedt variabiliteitsvoorwaarden die oneerlijk zijn ten opzichte van de consument, bijvoorbeeld verschillende berekeningen voor stijgende en dalende rentevoeten, rentevoeten of indexen die niet neutraal zijn of eenzijdig van de wil van de kredietgever afhangen, enz.

Het verbod onder punt e) betreft een praktijk die erin bestaat eerst een aanlokkelijke rentevoet of een rentevoet met korting aan te bieden en vervolgens een hogere basisrentevoet te gebruiken om de variabiliteit te berekenen. De aangegeven rentevoet moet de basisrentevoet zijn en de korting moet afzonderlijk worden vermeld.

Punt f) betreft zogenaamde „ballonleningen". Overeenkomsten met dit soort aflossingsschema, waarbij de laatste aflossing (de restwaarde) vrij groot is, wordt met name verdeeld door „captive" maatschappijen die de consument aan zich willen binden, en met name aan hun automerk. Deze overeenkomsten leiden vaak tot een herfinanciering of de teruggave van het gefinancierde goed als voorschot op een tweede auto, met een nieuwe kredietovereenkomst. Deze werkwijze is dubieus, aangezien de uiteindelijke financiële last de consument ervan kan weerhouden om van merk te veranderen.

Artikel 16 (vervroegde aflossing)

Overeenkomstig artikel 8 van Richtlijn 87/102/EEG heeft de consument het recht om „vervroegd aan zijn verplichtingen uit hoofde van een kredietovereenkomst te voldoen". Dit recht is afgezwakt voorzover het artikel bepaalt dat „de consument overeenkomstig de door de lidstaten vastgestelde bepalingen recht [heeft] op een billijke vermindering van de totale kosten van het krediet". De kredietgever mag dus een — billijke — herbeleggingsvergoeding vragen om zijn kosten en het verlies van zijn investering te compenseren.

Verscheidene lidstaten hebben deze vergoeding nader omschreven of zelfs verboden ([1]). Gezien de mogelijkheden om kapitaal opnieuw op de internationale kapitaalmarkten te beleggen, valt een vergoeding of een financiële compensatie vandaag de dag immers moeilijk te rechtvaardigen. In de eerste plaats wordt daarom voorgesteld om het recht op vervroegde aflossing (gedeeltelijk of volledig) te bevestigen.

Om een evenwicht tussen de voordelen voor de consument en de nadelen voor de kredietgever (beheer van de vroegtijdige aflossingen en herbelegging van het ontvangen kapitaal) tot stand te brengen, wordt overwogen om de kredietgever alleen een herbeleggingsvergoeding toe te kennen indien deze objectief en billijk is en op grond van actuariële beginselen berekend is. Met andere woorden, de gebruikte methode moet objectief zijn en er moet automatisch blijken in welke gevallen geen vergoeding wordt toegekend, met name in geval van stijgende rentevoeten, waarbij de vergoeding negatief moet zijn en in feite winst uitmaakt voor de consument. Om met beide patijen rekening te houden, wordt het beginsel van „actuariële billijkheid" volledig in acht genomen.

Er wordt echter voorgesteld om de consument vrij te stellen van het betalen van een vergoeding indien de voorwaarden van de kredietovereenkomst geen vergoeding rechtvaardigen:

— Onder a) wordt voorzien in een uitzondering voor kredietovereenkomsten met variabele rentevoet. De kosten van vervroegde aflossing worden in dit geval immers grotendeels doorberekend in de rentevoet. De variabiliteit van de rentevoet moet echter wel op perioden van minder dan een jaar slaan;

— Onder b) wordt voorzien in een uitzondering voor kredietovereenkomsten die door een verzekering gedekt zijn. Geen van de betrokken partijen heeft er belang bij om het krediet aan te houden. De uit hoofde van de verzekeringsovereenkomst betaalde bedragen moeten het immers mogelijk maken om de kredietovereenkomst stop te zetten;

— Punt c) betreft kredieten zonder kapitaalaflossing, zoals voorschotten in rekening-courant en alle kredietvormen waarbij de rente achteraf wordt berekend naar gelang van de duur van de opnemingen. Wanneer niet „op afbetaling" of in termijnen moet worden afgelost, is er trouwens geen „vervroegde" aflossing. Punt c) is niet van toepassing op kredietovereenkomsten met reconstitutie van het kapitaal zoals bedoeld in artikel 20 omdat daarbij speciale aflossingstechnieken bij afloop van de periode en speciale berekeningswijzen (in plaats van rente) worden gebruikt.

Artikel 17 (overdracht van rechten)

Dit artikel komt overeen met artikel 9 van Richtlijn 87/102/EEG. De enige wijzigingen in de tekst zijn de nieuwe definities en een betere bescherming van de zekerheidssteller. „Nieuwe houder" betekent iemand die de rechten van de kredietgever heeft overgenomen, in het bijzonder een kredietverzekeraar, een incassobureau, een herdisconterings- of effectiseringsmaatschappij, enz., ongeacht de toegepaste juridische constructie (schuldoverdracht, subrogatie, delegatie, enz.).

Artikel 18 (verbod op het gebruik van wisselbrieven en andere stukken)

Dit artikel vervangt artikel 10 van Richtlijn 87/102/EEG. Het gebruik van wisselbrieven, orderbriefjes en cheques als betaalmiddel of persoonlijke zekerheid wordt volledig verboden.

([1]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): (1) beperkingen inzake de berekening en het bedrag van de vergoeding: IRL, NL, B, L, UK; (2) verbod: F.

Artikel 19 (hoofdelijke aansprakelijkheid)

Dit artikel vervangt artikel 11 van Richtlijn 87/102/EEG. Artikel 11 vond zijn oorsprong in een begrip van de „common law", de zogenaamde „joint and several liability" (hoofdelijke aansprakelijkheid), d.w.z. de aansprakelijkheid van verscheidene personen die samen en individueel een verplichting moeten nakomen. De uiteindelijk in artikel 11 gebruikte formulering („ondergeschikte aansprakelijkheid") is een compromis dat inhoudt dat de „consument" van de kredietgever de betaling van een bedrag kan verlangen indien zijn eis tegen de leverancier gerechtvaardigd is en deze laatste niet betaalt. In sommige lidstaten heeft de loutere omzetting van artikel 11 tot een ondoeltreffende wetgeving geleid. Andere lidstaten zijn verder gegaan en hebben met name de notie van een exclusieve band tussen kredietgever en leverancier geschrapt ([1]).

Het is wenselijk om de consument het recht te geven, rechtstreekse stappen te ondernemen tegen de kredietgever wanneer deze er in commercieel opzicht bij gebaat is om met verscheidene leveranciers te werken en over een commercieel verhaalmiddel tegen hen beschikt. Indien de kredietgever nauwe commerciële banden heeft met de leverancier van de goederen of diensten, dient de schade, ingeval de consument ondeugdelijke goederen of diensten, slechts een deel van de bestelde goederen of diensten of in het geheel niets ontvangt, niet door hemzelf maar door de kredietgever en de leverancier gedragen te worden. De consument moet gerechtelijke stappen kunnen ondernemen tegen één van beiden of tegen beiden om het bedrag aan geleden schade vergoed te krijgen.

Indien de kredietgever en de leverancier van goederen of diensten samenwerken op de markt, wordt daarom voorgesteld om volledig voor de oplossing van hoofdelijke aansprakelijkheid te kiezen. Het gaat dus om het geval waarin een leverancier als kredietbemiddelaar optreedt, ook al is het als nevenactiviteit. In dit geval kan worden verondersteld dat er een voorafgaand akkoord met de kredietgever is en dat deze laatste een effectieve controle uitoefent, zodat de bewijslast niet bij de consument ligt. Dit geval betreft niet alleen toegewezen krediet in de enge zin, maar ook alle vormen van kredietopening of debetrekening die de leverancier de consument bij een eerste aankoop aanbiedt. Er zij aan herinnerd dat dit in voorstel voor een richtlijn wordt bepaald dat de identiteit van de kredietbemiddelaar in de kredietovereenkomst moet worden vermeld.

Artikel 20 (kredietovereenkomst met reconstitutie van het kapitaal)

Sinds enkele jaren is het aanbod uitgebreid met nieuwe soorten hypotheekkredieten die hetzij met een levensverzekering, hetzij met beleggingsfondsen gepaard gaan. Deze zijn in het Verenigd Koninkrijk bekend als „endowment mortgages". Tot voor kort werden enkele klassieke levensverzekeringen gebruikt om het kredietbedrag terug te betalen. De nieuwe techniek, waarbij een fonds gebruikt wordt, houdt echter risico's in voor de consument. Net zoals bij beleggingsfondsen of beleggingen in aandelen hangt het opgebouwde kapitaal immers af van de ontwikkeling van de financiële markten. Het is dus mogelijk dat het kapitaal bij afloop van de kredietovereenkomst niet groot genoeg is om het krediet af te lossen, wat ontoelaatbaar is voor een product dat aan het grote publiek wordt aangeboden. Dit is trouwens al gebeurd op de Britse markt, met betalingsmoeilijkheden voor de consumenten als gevolg. Het is daarom aangewezen dat de kredietgever ingeval het kapitaal niet kan worden gereconstitueerd, op een of andere wijze de aflossing van het kapitaal op zich neemt, zo nodig door een aanvullende verzekering. Dit wordt geregeld in de leden 1 en 2.

Lid 3 bevat speciale regels voor de berekening van het JKP en het totaal percentage van de kredietgever. Alle kosten die de consument betaald voor de kredietovereenkomst zelf en de aanvullende overeenkomst inzake de opbouw van een vermogen, moeten in het JKP worden opgenomen.

([1]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): UK heeft een systeem van „zuivere" hoofdelijke en ondeelbare aansprakelijkheid, zonder exclusieve band maar met een drempel en een plafond. Andere lidstaten, zoals F en D, hebben „autonome" systemen ontwikkeld. B, IRL, F en L hebben geen drempel. NL heeft een lagere drempel.

Artikel 21 (kredietovereenkomst in de vorm van een voorschot in rekening-courant of een debetrekening)

In dit artikel wordt een gestandaardiseerde methode voorgesteld voor de informatieverstrekking gedurende de uitvoering van de kredietovereenkomst. Zo kan de consument zijn kredietopnemingen, de toegepaste debetrentevoet, de aangerekende kosten, enz. controleren, met name bij kredietovereenkomsten die samenhangen met een rekening waarvan de debetrentevoet achteraf berekend wordt.

Artikel 22 (kredietovereenkomst voor onbepaalde tijd)

In dit artikel wordt voorgesteld om de consument — en de kredietgever — het recht te geven om de kredietovereenkomst met een opzegtermijn van drie maanden op te zeggen. Een opzegtermijn van drie maanden werd geacht een minimum te zijn om de consument in de gelegenheid te stellen, het opgenomen krediet volledig af te lossen. De consument behoudt het recht om een schadevergoeding te eisen indien de opzegging door de kredietgever hem schade berokkent.

Artikel 23 (uitvoering van de zekerheidsovereenkomst)

Het eerste lid verbiedt zekerheidsovereenkomsten die betrekking hebben op kredietovereenkomsten voor onbepaalde tijd. Een zekerheidssteller heeft immers vaak maar een in de tijd begrensd zicht op de solvabiliteit van de consument. Hem een „levenslange" zekerheid vragen, staat in geen verhouding tot zijn belangen; hij riskeert er zich door in schulden te steken.

Het tweede en derde lid beperken het verhaal op de zekerheidssteller. In deze richtlijn wordt vooral de nadruk gelegd op de risicobeoordeling met betrekking tot de consument. De solvabiliteit en de risicobeoordeling met betrekking tot de zekerheidssteller zijn van ondergeschikt belang.

Er wordt voorgesteld dat de kredietgever zich pas na een „wachttijd" tot de zekerheidssteller mag wenden. De kredietgever moet de zekerheidssteller — op tijd — op de hoogte brengen als de consument in gebreke blijft, zodat deze de nodige maatregelen kan treffen om de schuldsituatie van de consument niet te verergeren.

Ten slotte wordt voorgesteld dat het door de zekerheid gegarandeerde bedrag slechts betrekking mag hebben op het totale bedrag van het krediet dat de consument nog verschuldigd is, alsook de achterstallige rente en kosten, exclusief alle vormen van boetes of kosten van niet-uitvoering die de consument worden aangerekend. Indien de zekerheidssteller onmiddellijk aan zijn verplichtingen voldoet, kunnen deze door de consument verschuldigde kosten tot dit bedrag beperkt blijven. Het zou immers niet normaal zijn dat de zekerheidssteller opdraait voor bijkomende boetes die het gevolg zijn van de niet-uitvoering door de consument. Indien echter de zekerheidssteller zijn eigen verplichtingen niet tijdig nakomt, kan de kredietgever hem naar gelang van het gegarandeerde en achterstallige bedrag moratoire interesten en bijkomende boetes aanrekenen.

Artikel 24 (ingebrekestelling en invorderbaarheid)

Lid 1, onder a), van dit artikel vormt de rode draad van alle artikelen van het hoofdstuk „Niet-uitvoering van overeenkomsten". Het gaat om het evenredigheidsbeginsel bij het incasseren van schulden die voortvloeien uit een krediet- of zekerheidsovereenkomst.

Lid 1, onder b), heeft tot doel te voorkomen dat de consument of de zekerheidssteller onmiddellijk het totale bedrag van het krediet moet terugbetalen, zonder dat hem eerst wordt gevraagd om een eventuele achterstallige betaling in te halen of een minnelijke schikking te treffen met het oog op een herschikking van zijn schuld. Het is absoluut noodzakelijk dat de lidstaten de betrokken partijen aanmoedigen om buiten het gerecht tot een schikking te komen.

Lid 2 bevat twee uitzonderingen op dit beginsel: manifeste fraude en vervreemding van het gefinancierde goed, die met fraude gelijkgesteld moet worden indien de consument vooraf naar behoren is ingelicht over de eigendomsrechten of het voorrecht van de kredietgever. Wanneer de consument weggaat zonder adres na te laten of naar het buitenland vertrekt, is dat op zich geen voldoende reden om geen ingebrekestelling te sturen. Gevallen van ziekenhuisopname, langdurige plaatsing in een instelling, administratieve vergissingen van de gemeente, problemen met de post, enz. zijn immers mogelijk.

Lid 1, onder c), betreft de opschorting van toekomstige kredietopnemingen door de kredietgever. De kredietgever kan deze maatregel noodzakelijk achten om fraude te voorkomen of om te voorkomen dat een consument die andere kredieten verzwegen heeft of tegen wie een faillissementsprocedure loopt, zich verder in schulden steekt. De kredietgever moet de consument wel op de hoogte stellen en zijn besluit motiveren, zodat de consument het zo nodig bij de bevoegde rechtbank kan aanvechten.

Lid 1, onder d), regelt de mededeling van afrekeningen.

Artikel 25 (overschrijding van het totale kredietbedrag en stilzwijgend toegestane debetstand)

In deze richtlijn wordt ervan uitgegaan dat in geval van overschrijding vooraf een kredietovereenkomst is gesloten. Een overschrijding of debetstand zonder voorafgaande overeenkomst is in tegenspraak met de algemene beginselen van zorgvuldigheid en informatieverstrekking in deze richtlijn. In tegenstelling tot de bepalingen van artikel 6 van Richtlijn 87/102/EEG moeten de aangerekende kosten en rentevoeten in de kredietovereenkomst worden vermeld.

Lid 1 betreft toegestane overschrijdingen. Stilzwijgende debetstanden worden daarmee gelijkgesteld. De voorwaarden zijn dezelfde als in de kredietovereenkomst, met name wat betreft de debetrentevoet en de kosten, behalve wat betreft het totale kredietbedrag dat tijdelijk wordt overschreden.

Lid 2 betreft niet-toegestane overschrijdingen. De extra kosten moeten overeenkomstig artikel 10 in de kredietovereenkomst worden vermeld aan de hand van een overzicht van de kosten die niet in de berekening van het jaarlijks kostenpercentage zijn opgenomen, maar die de consument onder bepaalde omstandigheden op zich moet nemen.

In beide gevallen moet de consument van het bedrag van de overschrijding en de betreffende voorwaarden op de hoogte worden gebracht. De overschrijding moet binnen drie maanden worden geregulariseerd, hetzij door een nieuwe kredietovereenkomst met vermelding van een hoger totaal kredietbedrag, hetzij door een terugkeer naar de „normale" situatie, hetzij door een andere opzeggingsprocedure of een tijdelijke opschorting van de opnemingen.

Artikel 26 (terugneming van goederen)

Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 87/102/EEG is gerechtelijke controle op de terugneming van goederen mogelijk, maar niet verplicht. Wanneer de consument zich bereid toont om zijn schuld af te lossen, moet de mogelijkheid om de gefinancierde goederen terug te nemen, aan gerechtelijke controle onderworpen worden. Een dergelijke controle is voorgesteld in het verslag over de werking van Richtlijn 87/102/EEG ([1]). Hoewel de situatie kan verschillen naar gelang van de gebruikte juridische constructie (verkoop op afbetaling, lening met voorbehoud van eigendomsrecht en subrogatie in de rechten van de verkoper, leasing, enz.) en de daaruit voortvloeiende burgerlijke en gerechtelijke procedures, wordt voorgesteld om artikel 7 aan te vullen met bepalingen uit hoofde waarvan voor alle kredietovereenkomsten beroep wordt gedaan op een derde persoon ([2]) wanneer de handelswaarde van het goed en het economisch belang van de kredietgever manifest aan belang hebben ingeboet ten opzichte van de belangen van de consument, en deze niet heeft ingestemd met de terugneming van het gefinancierde goed.

Artikel 27 (incasso)

Het artikel betreft iedereen die met de uitvoering van een kredietovereenkomst belast is, d.w.z. kredietgevers, kredietverzekeraars, incassobureaus, enz., met uitzondering van personen die schulden incasseren in het kader van een gerechtelijke procedure of die inbeslagnemingsprocedures inleiden, met name gerechtsdeurwaarders. Het is niet de bedoeling om het beroep van „incassobureau" of „schuldbemiddelaar" te reglementeren, maar om bepaalde praktijken in het kader van de niet-uitvoering van een kredietovereenkomst te verbieden.

([1]) Zie het Verslag over de werking van Richtlijn 87/102 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet — COM(95) 117 def. van 11 mei 1995, punt 184-188. Beknopt verslag van de reacties en commentaren — COM(97) 465 def. van 24 september 1997, nr. II.5.

([2]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): B, IRL, NL, L, UK.

Lid 1 bevestigt een beginsel van artikel 10, namelijk dat de kosten van de niet-uitvoering in de krediet- of zekerheidsovereenkomst moeten worden vastgesteld. De incasseerder mag bijgevolg niet méér aanrekenen dan in de overeenkomst is vastgesteld.

In lid 2 worden ongeoorloofde praktijken opgesomd:

— het gebruik van enveloppen met vermeldingen of afkortingen die de indruk wekken dat het gaat om een brief van een officiële instantie, zoals het gerecht of een schuldbemiddelingsinstantie;

— brieven waarin de consument of de zekerheidssteller met inbeslagneming of strafrechtelijke vervolging wordt bedreigd terwijl dergelijke stappen niet mogelijk zijn;

— incassering waarbij de terugnemingsprocedure van artikel 26 niet wordt nageleefd of waarbij extra kosten worden aangerekend die niet in de kredietovereenkomst worden vermeld;

— praktijken die als een inbreuk op het privéleven kunnen worden beschouwd, zoals de consument of de zekerheidssteller lastigvallen indien de schuld wordt betwist of niet meer bestaat, hem indirect lastigvallen door contact op te nemen met zijn buren, familie of werkgever, enz. Het „benaderen" zoals bedoeld onder f) houdt vragen over soortgelijke persoonsgegevens als bedoeld in artikel 7, en met name de „solvabiliteit" van de consument, in. Publieke informatie, zoals adresveranderingen, valt daar in principe niet onder.

Artikel 28 (registratie van kredietgevers en kredietbemiddelaars)

Dit artikel vervangt artikel 12 van Richtlijn 87/102/EEG en vult het aan. Er wordt voorgesteld om de drie opties van artikel 12, lid 1 ([1]), tegelijk verplicht te maken. Een striktere controle op kredietgevers en tussenpersonen houdt in dat deze worden geregistreerd, dat controles worden verricht, dat hun registratie zo nodig kan worden opgeschort of ingetrokken, en dat eventuele klachten bekend zijn. Overeenkomstig dit artikel moeten kredietgevers en kredietbemiddelaars zich dus door een instelling of officiële instantie laten registreren. Deze oefent toezicht over hen uit en ziet met name toe op de naleving van de betreffende bepalingen van deze richtlijn.

Een groot probleem is de informatie die „verkopers" aan de consument moeten verstrekken. Verkopers hebben namelijk vaak niet de nodige basiskennis om financiële producten te verkopen. Ook de controle en de voorschriften inzake de kwaliteit van de informatie die deze mensen verstrekken en hun bekwaamheid om krediet te verdelen, zijn in de lidstaten vaak ontoereikend. Daarom wordt voorgesteld om verkopers als kredietbemiddelaars te beschouwen en hen, net als de kredietgevers die hen als verkoopskanaal voor kredietovereenkomsten gebruiken, aansprakelijk te stellen voor de voorafgaande informatieverstrekking en de adviesplicht zoals bedoeld in artikel 6 van deze richtlijn. Deze voorschriften gelden ook voor zelfstandige „gevolmachtigde agenten". Een verkoper mag ook zonder rechtstreekse controle door een kredietgever werken, maar moet dan wel erkend zijn.

Net zoals in Richtlijn 87/102/EEG zijn er uitzonderingen voor kredietgevers en kredietbemiddelaars die moeten worden beschouwd als kredietinstellingen in de zin van artikel 1, onder 1, van Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 maart 2000 betreffende de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van kredietinstellingen.

Artikel 29 (verplichtingen van kredietbemiddelaars)

In dit artikel worden specifieke maatregelen getroffen ten opzichte van kredietbemiddelaars.

De bepaling onder a) betreft de identificatie van de kredietbemiddelaar. De consument moet correcte informatie krijgen over de aard en de omvang van de volmacht van de kredietbemiddelaar en zijn eventuele exclusieve samenwerking met de kredietgever, opdat de consument de kredietbemiddelaar niet met een kredietgever verwart.

([1]) Gelijksoortige of vergelijkbare wetgeving in de lidstaten (niet-limitatieve lijst): IRL, UK en B passen de drie opties tegelijk toe; NL heeft een systeem van vergunningen en controle op kredietgevers en hun distributiekanalen, en heeft een afzonderlijke wet op financiële tussenpersonen.

De bepaling onder b) moet voorkomen dat de kredietbemiddelaar de consument ertoe aanzet om meer te lenen dan hij kan terugbetalen of zijn schulden op een nadelige wijze laat hergroeperen, met name door tegelijk twee of drie kredietaanvragen in te dienen bij verschillende kredietgevers. Elke aanvraag betreft dan een klein bedrag dat op zich aanvaardbaar is voor elk van de kredietgevers. Geen enkele kredietgever zou echter het totale aangevraagde kredietbedrag willen financieren. Daarom moeten de kredietgevers op de hoogte gebracht worden. Onder b) wordt daarom voorgesteld dat de kredietbemiddelaar alle kredietgevers met wie hij van tevoren contact heeft opgenomen voor een offerte of een kredietovereenkomst, moet informeren en het totale bedrag van het gevraagde krediet moet vermelden.

Onder c) wordt een reglementering voor de vergoeding van de tussenpersoon voorgesteld. Er zij eraan herinnerd dat de commissies van de kredietbemiddelaar in het JKP moeten worden opgenomen. Wanneer een consument om een krediet of om informatie vraagt, mag de kredietbemiddelaar hem niet rechtstreeks een vergoeding aanrekenen, tenzij tegelijk aan drie voorwaarden wordt voldaan:

— de kredietgever moet door een vermelding van het bedrag van de vergoeding in de kredietovereenkomst op de hoogte worden gebracht;

— indien de kredietbemiddelaar door de kredietgever wordt betaald, mag hij geen commissie van de consument ontvangen;

— de kredietovereenkomst moet worden gesloten.

Artikel 30 (maximale harmonisatie en dwingende aard van de bepalingen van de richtlijn)

In lid 1 wordt het beginsel van totale harmonisatie bevestigd. Tenzij anders wordt bepaald, mogen de lidstaten voor de bij deze richtlijn gereglementeerde onderwerpen geen andere bepalingen vaststellen. In artikel 33 wordt in een dergelijke uitzondering voorzien voor de bewijslast, en in artikel 8, lid 4, voor het opzetten van een centrale gegevensbank. De nationale bepalingen betreffende maximale jaarlijkse kostenpercentages en andere wijzen van vaststelling of beoordeling van maximale percentages of woekerrente mogen blijven bestaan, aangezien deze onderwerpen niet bij deze richtlijn worden gereglementeerd.

Lid 2 vervangt artikel 14, lid 1, van Richtlijn 87/102/EEG; het begrip „zekerheidssteller" wordt toegevoegd.

In lid 3 wordt artikel 14, lid 2, overgenomen, maar er wordt een ander voorbeeld gebruikt. Het oorspronkelijke voorbeeld betrof de verdeling van het totale kredietbedrag over verschillende overeenkomsten voor een lager bedrag, die niet onder de richtlijn zouden vallen. In dit voorstel voor een richtlijn wordt wat betreft het toepassingsgebied niet meer naar drempelbedragen verwezen. Het is echter van belang om te voorkomen dat de uitzonderingen in artikel 3, met name die voor woningkrediet en huurovereenkomsten, worden misbruikt en dat in deze overeenkomsten verrichtingen worden opgenomen die onder deze richtlijn vallen. Indien een consument bijvoorbeeld uit hoofde van zijn woningkrediet krediet wil opnemen of in het kader van zijn huurovereenkomst over een stilzwijgende koopoptie beschikt, en hij met deze opneming de aankoop van een auto wil financieren, is de richtlijn van toepassing. De lidstaten worden verzocht dergelijke omzeiling te voorkomen.

In de leden 4 en 5 wordt de dwingende aard van de bepalingen van de richtlijn verduidelijkt. Overeenkomstig lid 4 kan de consument geen afstand doen van de rechten die hem bij deze richtlijn zijn toegekend.

Lid 5 moet garanderen dat de rechten die bij deze richtlijn aan de consument zijn toegekend, hem niet kunnen worden ontzegd doordat de wetgeving van een derde land op de krediet- of zekerheidsovereenkomst van toepassing is. Wil deze regel van toepassing zijn, dan moet er echter wel een nauwe band bestaan tussen de overeenkomst en het grondgebied van een of meer lidstaten. Richtlijn 93/13/EEG betreffende oneerlijke bedingen, Richtlijn 97/7/EG betreffende op afstand gesloten overeenkomsten en de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG, bevatten soortgelijke en identiek geformuleerde bepalingen.

Artikel 31 (sancties)

Het nieuwe artikel 31 van dit voorstel voor een richtlijn bepaalt dat de lidstaten de nodige sancties kunnen treffen indien de betrokkenen zich niet aan de nationale voorschriften tot omzetting van deze richtlijn houden. Daarbij wordt met name aan het verlies van de rente en/of boetes en de intrekking van de erkenning of vergunning gedacht.

Artikel 32 (buitengerechtelijk verhaal)

Artikel 32 heeft tot doel, de buitengerechtelijke beslechting van grensoverschrijdende geschillen te bevorderen. De lidstaten worden verzocht om de samenwerking tussen de instanties voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting te bevorderen. Een mogelijke samenwerkingsmaatregel bestaat erin, de consument in de gelegenheid te stellen om zich tot de instantie voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting van zijn lidstaat te wenden. Deze neemt dan contact op met de tegenhanger in de lidstaat van de leverancier, zodat de consument zijn geschil niet zelf in een andere lidstaat aanhangig moet maken. Artikel 32 is in dezelfde bewoordingen geformuleerd als de bepalingen van andere richtlijnen, zoals artikel 14 van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG, waarin het beginsel van buitengerechtelijke geschillenbeslechting in het belang van alle partijen wordt aangemoedigd.

Artikel 33 (bewijslast)

Het nieuwe artikel 33 is in dezelfde bewoordingen geformuleerd als de bepalingen van Richtlijn 97/7/EG en artikel 15 van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG. Deze verduidelijkingen zijn onder meer nodig om het begrip „kredietbemiddelaar" te verduidelijken. Er wordt verondersteld dat de activiteiten van de kredietbemiddelaar betaald worden en de lidstaten mogen bepalen dat de consument dit niet hoeft te bewijzen.

Artikel 34 (lopende overeenkomsten)

In dit artikel wordt een overgangsregeling vastgesteld om te voorkomen dat deze richtlijn van toepassing zou zijn op lopende overeenkomsten, met name kredietovereenkomsten op lange termijn en voor onbepaalde tijd. Hoewel het niet mogelijk is om met terugwerkende kracht vermeldingen in de kredietovereenkomst verplicht te maken of voorschriften inzake aansprakelijkheid of voorafgaande informatieverstrekking vast te stellen, kunnen en moeten een groot deel van de maatregelen op lopende kredietovereenkomst worden toegepast, met name wat betreft de informatie die aan de consument en de zekerheidssteller moet worden verstrekt tijdens de uitvoering en in geval van niet-uitvoering van de krediet- of zekerheidsovereenkomst.

Artikel 36 (intrekking)

Artikel 36 bevat formele bepalingen tot intrekking van Richtlijn 87/102/EEG, zoals gewijzigd bij de Richtlijnen 90/88/EEG en 98/7/EG, aangezien deze richtlijn die vervangt.

Artikelen 35, 37 en 38 (omzetting, inwerkingtreding, adressaten)

Deze artikelen bevatten standaardbepalingen en -formules en behoeven geen commentaar.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Commissie heeft in 1995 een verslag uitgebracht [1] over de werking van Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet [2], aan de hand waarvan zij de betrokken partijen uitgebreid heeft geraadpleegd. In 1997 heeft zij een beknopt verslag van de reacties op het verslag van 1995 [3] gepresenteerd. In 1996 is een tweede verslag [4] gepresenteerd over de werking van Richtlijn 90/88/EEG tot wijziging van Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet [5].

(2) Uit deze verslagen en raadplegingen blijkt dat de wetgevingen van de lidstaten inzake kredietverlening aan natuurlijke personen in het algemeen en consumptief krediet in het bijzonder nog sterk uiteenlopen. Uit een analyse van de nationale teksten tot omzetting van Richtlijn 87/102/EEG blijkt namelijk dat de lidstaten van mening waren dat de richtlijn onvoldoende bescherming bood. In hun omzettingswetgeving hebben zij dan ook rekening gehouden met andere soorten krediet of nieuwe kredietovereenkomsten die niet in de richtlijnen worden vermeld. Het is bijgevolg raadzaam te anticiperen op de herziening van de nationale wetgeving die in verscheidene lidstaten wordt overwogen, en een geharmoniseerd communautair kader te scheppen.

(3) De feitelijke situatie die uit deze uiteenlopende nationale wetgevingen resulteert, brengt enerzijds concurrentievervalsing tussen kredietgevers in de Gemeenschap met zich, en beperkt anderzijds de mogelijkheden voor de consument om in andere lidstaten krediet te krijgen. Deze concurrentievervalsing en beperkingen beïnvloeden op hun beurt de omvang en de aard van de grensoverschrijdende vraag naar krediet, wat ook de vraag naar goederen en diensten kan beïnvloeden. De verschillen in wetgeving en praktijk hebben ook tot gevolg dat de consument niet in alle lidstaten dezelfde bescherming geniet.

(4) Gedurende de laatste jaren hebben de soorten krediet die de consumenten aangeboden krijgen en gebruiken, een hele ontwikkeling doorgemaakt. Er zijn nieuwe kredietinstrumenten verschenen, die steeds meer worden gebruikt. Het is daarom aan te bevelen om de bestaande bepalingen aan te passen, te wijzigen en aan te vullen, en het toepassingsgebied uit te breiden.

(5) De totstandbrenging van een transparantere en efficiëntere interne kredietmarkt moet worden bevorderd. Het is van belang dat deze markt de consument een zodanige bescherming biedt dat het vrije verkeer van het aanbod van krediet voor zowel kredietgevers als kredietnemers optimaal functioneert. Deze doelstelling houdt in dat moet worden gestreefd naar een maximale harmonisatie die waarborgt dat de belangen van alle consumenten in de Gemeenschap optimaal worden beschermd en dat zij evenveel informatie krijgen.

(6) Rekening houdend met de toenemende verscheidenheid van het kredietaanbod en de kredietaanbieders is het aan te bevelen om iedereen die een kredietgever de identiteitsgegevens van een consument levert en tegen betaling (in welke vorm dan ook) een kredietovereenkomst helpt af te sluiten, als een kredietbemiddelaar te beschouwen. Advocaten, notarissen en financiële adviseurs moeten echter in principe niet als kredietbemiddelaars worden beschouwd wanneer een consument hun advies vraagt over de strekking van een kredietovereenkomst of indien zij een overeenkomst helpen opstellen of waarmerken, mits hun rol beperkt blijft tot het geven van juridisch advies en zij hun cliënten niet naar bepaalde kredietgevers doorverwijzen.

(7) Kredietovereenkomsten betreffende de verlening van een krediet voor de aankoop of de verbouwing van een onroerend goed dienen buiten het toepassingsgebied van deze richtlijn te blijven. Dit soort krediet heeft immers een specifiek karakter en wordt vermeld in de aanbeveling van de Commissie van 1 maart 2001 betreffende de voorlichting die kredietgevers die woningkredieten aanbieden in de precontractuele fase aan de consumenten moeten geven [6].

(8) Rekening houdend met de risico's voor hun economische belangen, vereist de situatie van natuurlijke personen die een zekerheid stellen, specifieke bepalingen die eenzelfde niveau van informatieverstrekking en bescherming garanderen als voor consumenten.

[1] COM(95) 117 def.

[2] PB L 42 van 12.2.1987, blz. 48. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 98/7/EG (PB L 101 van 1.4.1998, blz. 17).

[3] COM(97) 465 def.

[4] COM(96) 79 def.

[5] PB L 61 van 10.3.1990, blz. 14.

[6] PB L 69 van 10.3.2001, blz. 25.

(9) Wanneer in reclame of in een reclameaanbod voor een kredietovereenkomst een cijfer, kosten of een rentevoet worden vermeld, moet Richtlijn 84/450/EEG van de Raad van 10 september 1984 [1] betreffende misleidende reclame en vergelijkende reclame de nodige bescherming bieden. Dit cijfer, deze kosten of deze rentevoet moeten namelijk vergezeld gaan van berekeningselementen aan de hand waarvan de consument deze cijfergegevens kan afwegen tegen het geheel van de verplichtingen die de kredietovereenkomst voor hem inhoudt.

(10) Om de consument een echte bescherming te bieden, moet ongevraagde huis-aan-huisverkoop van krediet strenger worden aangepakt dan is bepaald in Richtlijn 85/577/EEG van de Raad van 20 december 1985 betreffende de bescherming van de consument bij buiten verkoopruimten gesloten overeenkomsten [2].

(11) De bepalingen van deze richtlijn moeten onverminderd Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens [3] worden toegepast. In sommige gevallen dient evenwel een geschikt kader voor de verzameling en verwerking van de nodige persoonsgegevens voor de beoordeling van het kredietrisico te worden overwogen.

(12) Uit de ervaring en de praktijk blijkt dat adequate en betrouwbare gegevens over eventuele betaalmoeilijkheden van belang zijn om het kredietrisico voor zowel de kredietgever als de consument te helpen verminderen. De lidstaten moeten daarom op hun grondgebied een publieke of private centrale gegevensbank beheren, eventueel in de vorm van een netwerk van gegevensbanken. Daarin moeten consumenten en zekerheidsstellers die betalingsproblemen hebben gehad, worden geregistreerd. Met het oog op meer efficiëntie moeten kredietgevers worden verplicht om deze centrale gegevensbank te raadplegen alvorens zij de consument of de zekerheidssteller een verbintenis laten aangaan. Om geen concurrentievervalsing tussen kredietgevers te veroorzaken, moeten personen of bedrijven toegang krijgen tot de centrale gegevensbank van een andere lidstaat onder dezelfde voorwaarden als personen of bedrijven uit deze lidstaat, hetzij rechtstreeks, hetzij via de centrale gegevensbank van zijn eigen lidstaat.

(13) Om de vertrouwelijkheid van de informatie en de bescherming van persoonlijke gegevens te garanderen, is het van belang dat de verzamelde gegevens alleen voor de beoordeling van het risico van niet-uitvoering door de consument of de zekerheidssteller mogen worden gebruikt. Ook verdere verwerking of verder gebruik van via de centrale gegevensbank verkregen gegevens moet worden verboden. Om elk risico te voorkomen, moeten de gegevens na de sluiting van de kredietovereenkomst of na weigering van de kredietaanvraag onmiddellijk worden vernietigd.

(14) Opdat de consument met kennis van zaken kan beslissen, moet hij vóór de sluiting van de kredietovereenkomst de nodige informatie krijgen over de kredietvoorwaarden, de kosten van het krediet en zijn verplichtingen. Om voor volledige transparantie te zorgen en het aanbod vergelijkbaar te maken, moet deze informatie met name het jaarlijks kostenpercentage van het krediet (aan de hand van een representatief voorbeeld) en het totale percentage van de kredietgever omvatten.

(15) Aangezien kredietinstrumenten zowel technisch als juridisch ingewikkeld kunnen zijn, dient de kredietbemiddelaar en de kredietgever een algemene adviesplicht te worden opgelegd, zodat de consument met kennis van zaken tussen de aangeboden soorten krediet kan kiezen. Overeenkomstig het beginsel van „verantwoorde lening" moet de kredietgever ook nagaan of de consument en de eventuele zekerheidssteller in staat zijn om nieuwe verbintenissen na te komen.

(16) In sommige gevallen kunnen de voorwaarden van een kredietovereenkomst nadelig zijn voor de consument. Om de consument beter te beschermen, moeten voor alle vormen van krediet bepaalde voorwaarden worden opgelegd. De informatie die vóór de sluiting van de kredietovereenkomst is verstrekt, moet in de kredietovereenkomst worden bevestigd en aangevuld, eventueel door een aflossingstabel en de vermelding van de kosten van niet-uitvoering.

(17) Omdat in krediet- en zekerheidsovereenkomsten specifieke bedingen worden gebruikt, dient, onverminderd de toepassing van Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten [4] op de gehele overeenkomst, te worden verduidelijkt welke bedingen als oneerlijk worden beschouwd.

(18) Om de regels voor de uitoefening van het herroepingsrecht op soortgelijke gebieden op elkaar af te stemmen, moet in een herroepingsrecht zonder sancties en zonder opgave van redenen worden voorzien, onder soortgelijke voorwaarden als in de richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van [. . .] betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG.

[1] PB L 250 van 19.9.1984, blz. 17. Gewijzigd bij Richtlijn 97/55/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 290 van 23.10.1997, blz. 18).

[2] PB L 372 van 31.12.1985, blz. 31.

[3] PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

[4] PB L 95 van 21.4.1993, blz. 29.

(19) Om de totstandbrenging en de werking van de interne markt te bevorderen en de consumenten in de hele Gemeenschap een optimale bescherming te bieden, dient de berekeningswijze van het jaarlijks kostenpercentage te worden verfijnd en dient te worden vastgesteld welke onderdelen van de totale kosten van het krediet in de berekening moeten worden opgenomen. Het jaarlijks kostenpercentage is immers een vergelijkingspunt aan de hand waarvan de consument het effect in de tijd en de ruimte van de verplichtingen die uit het sluiten van een kredietovereenkomst voortvloeien, kan meten en vergelijken. De totale kosten van het krediet moeten derhalve alle kosten omvatten die de consument voor het krediet moet betalen, hetzij aan de kredietgever, of aan de kredietbemiddelaar, of aan een andere derde persoon. Ook indien de consument bij het sluiten van de kredietovereenkomst vrijwillig een verzekering afsluit, moeten de daaraan verbonden kosten in de totale kosten van het krediet worden opgenomen.

(20) De consument dient ook, in de vorm van een totaal percentage van de kredietgever, informatie te ontvangen over de bedragen die de kredietgever aanrekent, exclusief bedragen die aan derden moeten worden betaald. Aan de hand van dit percentage kan de consument voor de verschillende producten die door de kredietgever en op de markt worden aangeboden, vergelijken welke kosten de kredietgever aanrekent.

(21) De consument moet de mogelijkheid krijgen om vervroegd aan zijn verplichtingen te voldoen. Zowel in geval van gedeeltelijke als volledige vervroegde aflossing mag de kredietgever slechts een billijke en objectieve vergoeding vragen indien de vervroegde aflossing voor hem een aanzienlijk economisch verlies met zich meebrengt.

(22) Indien een leverancier van met een kredietovereenkomst gekochte goederen of diensten als een kredietbemiddelaar kan worden beschouwd, moet de consument naast zijn normale, contractuele rechten ten opzichte van een leverancier van de goederen of diensten, ook rechten hebben ten opzichte van de kredietgever.

(23) De overdracht van de rechten van de kredietgever uit hoofde van een kredietovereenkomst mag de positie van de consument of de zekerheidssteller niet verzwakken. Om dezelfde reden moet een kredietgever die een kredietovereenkomst met reconstitutie van het kapitaal aanbiedt, het risico op zich nemen indien de reconstituerende derde in gebreke blijft.

(24) Er dienen gemeenschappelijke regels te worden vastgesteld voor de maatregelen bij niet-uitvoering van een kredietovereenkomst. Met name sommige duidelijk bovenmatige incassopraktijken moeten als onwettig worden beschouwd.

(25) Om voor transparantie en stabiliteit op de markt te zorgen, is het van belang dat de lidstaten de nodige maatregelen vaststellen om enerzijds personen die krediet aanbieden of bij het sluiten van kredietovereenkomsten bemiddelen, te registreren, en anderzijds controle of toezicht uit te oefenen op kredietgevers en kredietbemiddelaars en consumenten in staat te stellen klachten in te dienen over kredietovereenkomsten of kredietvoorwaarden.

(26) Om de belangen van de consument en de zekerheidssteller blijvend te beschermen, mag in krediet- en zekerheidsovereenkomsten niet in hun nadeel worden afgeweken van bepalingen die uitvoering geven aan of overeenstemmen met deze richtlijn.

(27) Deze richtlijn is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zijn vastgelegd. Ook de regels inzake de bescherming van persoonlijke gegevens, eigendom, niet-discriminatie, bescherming van het gezinsleven en consumentenbescherming worden, overeenkomstig de artikelen 8, 17, 21, 33 en 38 van het handvest, volledig in acht genomen.

(28) Aangezien de doelstelling van deze richtlijn, namelijk de vaststelling van regels tot harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake consumentenkrediet, niet voldoende door de lidstaten kan worden verwezenlijkt en dus beter door de Gemeenschap kan worden verwezenlijkt, kan de Gemeenschap, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel van artikel 5 van het Verdrag, de nodige maatregelen vaststellen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel vervatte evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan wat nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.

(29) De lidstaten moeten vaststellen welke sancties op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen van toepassing zijn, en moeten deze toepassen. Deze sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

(30) Richtlijn 87/102/EEG dient ingetrokken en vervangen te worden,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

DOEL, DEFINITIES EN TOEPASSINGSGEBIED

Artikel 1

Doel

Deze richtlijn heeft tot doel om de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake consumentenkredietovereenkomsten en door consumenten gesloten zekerheidsovereenkomsten te harmoniseren.

Artikel 2

Definities

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

a) „consument": een natuurlijk persoon die wat betreft de transacties die onder deze richtlijn vallen, handelt voor doeleinden buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteiten;

b) „kredietgever": een natuurlijk persoon of rechtspersoon die in het kader van de uitoefening van zijn bedrijfs- of beroepsactiviteiten krediet verleent of toezegt;

c) „kredietovereenkomst": een overeenkomst waarbij een kredietgever aan een consument krediet verleent of toezegt in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit. Overeenkomsten voor doorlopende (private of publieke) dienstverlening waarbij de consument, zolang de diensten worden verleend, het recht heeft om de kosten daarvan in termijnen te betalen, vormen geen kredietovereenkomsten in de zin van deze richtlijn;

d) „kredietbemiddelaar": een natuurlijk persoon of rechtspersoon die gebruikelijk en tegen vergoeding een activiteit uitoefent die erin bestaat, kredietovereenkomsten te presenteren of aan te bieden, andere voorbereidende werkzaamheden met het oog op het sluiten van kredietovereenkomsten te verrichten, en kredietovereenkomsten te sluiten; de betaling kan bestaan uit geld of een ander overeengekomen economisch voordeel;

e) „zekerheidsovereenkomst": een bijkomende overeenkomst waarbij een zekerheidssteller de uitvoering van om het even welke vorm van aan een natuurlijk persoon of een rechtspersoon verleend krediet garandeert of toezegt te garanderen;

f) „zekerheidssteller": een consument die een zekerheidsovereenkomst sluit;

g) „totale kosten van het krediet voor de consument": alle kosten, met inbegrip van debetrente en andere vergoedingen, commissielonen, belastingen en kosten van welke aard ook, die de consument voor het krediet moet betalen;

h) „jaarlijks kostenpercentage": de totale kosten van het krediet voor de consument, uitgedrukt in een percentage op jaarbasis van het totale bedrag van het verleende krediet;

i) „door de kredietgever ontvangen bedragen": het geheel van de verplichte kosten die aan de kredietovereenkomst verbonden zijn en die de consument aan de kredietgever betaalt;

j) „totaal percentage van de kredietgever": de door de kredietgever ontvangen bedragen, uitgedrukt in een jaarlijks percentage van het totale kredietbedrag;

k) „debetrentevoet": de rentevoet die voor een gegeven periode op het opgenomen kredietbedrag wordt toegepast, uitgedrukt in een periodiek percentage;

l) „restwaarde": de koopprijs van het gefinancierde goed bij uitoefening van de koopoptie of eigendomsoverdracht;

m) „kredietopneming": een kredietbedrag dat aan de consument ter beschikking wordt gesteld in de vorm van uitstel van betaling, een lening of een andere, soortgelijke betalingsfaciliteit;

n) „totaal kredietbedrag": het plafond of de som van alle kredietopnemingen die kunnen worden toegestaan;

o) „duurzame drager": een instrument waarmee de consument naar hem persoonlijk gestuurde informatie kan opslaan, gedurende de nodige tijd kan raadplegen en op identieke wijze kan kopiëren;

p) „reconstituerende derde": een natuurlijk persoon of rechtspersoon (iemand anders dan de kredietgever of de consument) die zich er, door een bij de kredietovereenkomst gevoegde overeenkomst, tegenover de consument en eventueel tegenover de kredietgever toe verbindt om het uit hoofde van deze kredietovereenkomst af te lossen kapitaal te reconstitueren.

Artikel 3

Toepassingsgebied

1. Deze richtlijn is van toepassing op kredietovereenkomsten en zekerheidsovereenkomsten.

2. Deze richtlijn is niet van toepassing op de volgende kredietovereenkomsten en de eventuele daaraan verbonden zekerheidsovereenkomsten:

a) kredietovereenkomsten betreffende de verlening van een krediet voor de aankoop of verbouwing van een onroerend goed waarvan de consument de eigenaar is of dat hij wil kopen, die gewaarborgd zijn door een hypotheek op een onroerend goed of door een in een lidstaat gebruikelijke zekerheid;

b) huurovereenkomsten waarbij geen eigendomsoverdracht aan de huurder of zijn rechthebbenden mogelijk is;

c) kredietovereenkomsten waarbij de consument binnen een termijn van maximaal drie maanden het krediet in één keer moet terugbetalen, zonder rente of andere kosten;

d) kredietovereenkomst die aan de volgende voorwaarden voldoen:

   i) ze worden als nevenactiviteit toegekend, dat wil zeggen buiten de voornaamste beroeps- of bedrijfsactiviteit van de kredietgever;

ii) ze worden toegekend tegen een jaarlijks kostenpercentage dat lager is dan gebruikelijk op de markt;

iii) ze worden niet aan het algemene publiek aangeboden;

e) kredietovereenkomsten die worden gesloten met een investeringsmaatschappij zoals bedoeld in artikel 1, punt 2, van Richtlijn 93/22/EEG van de Raad [1] waarbij een investeerder transacties kan verrichten met een of meer van de in deel B van de bijlage bij die richtlijn vermelde instrumenten en waarbij de maatschappij die het krediet verleent, bij deze transactie bemiddelt.

HOOFDSTUK II

INFORMATIEVERSTREKKING EN VOORBEREIDING VAN DE SLUITING VAN DE OVEREENKOMST

Artikel 4

Reclame

Onverminderd Richtlijn 84/450/EEG moeten reclame en in verkoopruimten aangekondigde aanbiedingen die informatie over kredietovereenkomsten (en met name over de debetrentevoet, het totale percentage van de kredietgever en het jaarlijks kostenpercentage) bevatten, duidelijk en begrijpelijk zijn, en moet het beginsel van goede trouw in handelsovereenkomsten in acht worden genomen. De commerciële aard van deze informatie moet ondubbelzinnig blijken.

Artikel 5

Verbod op de verkoop van krediet- en zekerheidsovereenkomsten buiten verkoopruimten

De verkoop van krediet- of zekerheidsovereenkomsten buiten verkoopruimten in de omstandigheden zoals bedoeld in artikel 1 van Richtlijn 85/577/EEG is verboden.

Artikel 6

Wederzijdse en voorafgaande informatieverstrekking en adviesplicht

1. Onverminderd de toepassing van Richtlijn 95/46/EG, en met name artikel 6 daarvan, mogen de kredietgever en de eventuele kredietbemiddelaar de consument die om een kredietovereenkomst vraagt en de eventuele zekerheidssteller alleen om adequate, relevante en niet bovenmatige gegevens vragen om hun financiële situatie en hun aflossingscapaciteit te beoordelen.

De consument en de zekerheidssteller moeten op correcte en volledige wijze op dergelijk verzoek om informatie antwoorden.

2. De kredietgever en de eventuele kredietbemiddelaar verstrekken de consument op correcte en volledige wijze alle nodige informatie over de overwogen kredietovereenkomst. De consument heeft het recht om deze informatie vóór de sluiting van de kredietovereenkomst op papier of op een andere duurzame drager te krijgen.

Onverminderd artikel 5 van Richtlijn ... [betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG] moet de informatie een beknopte en duidelijke beschrijving van het product en de voordelen en eventuele nadelen daarvan omvatten. De verstrekte informatie moet met name het volgende betreffen:

a) de gevraagde zekerheden en verzekeringen;

b) de duur van de kredietovereenkomst;

c) het bedrag, het aantal en de periodiciteit van de te verrichten betalingen;

d) de recurrente en niet-recurrente kosten, met inbegrip van de niet-recurrente extra kosten die de consument bij het sluiten van een kredietovereenkomst moet betalen, met name belastingen, administratiekosten, juridische honoraria en expertisekosten voor onroerend goed;

e) het totale kredietbedrag en de voorwaarden voor kredietopneming;

f) in voorkomend geval, de contante prijs van het gefinancierde goed of de gefinancierde dienst, het te betalen voorschot en de restwaarde;

g) in voorkomend geval, de debetrentevoet, de voorwaarden die daarop van toepassing zijn, de index of referentierentevoet die betrekking heeft op de aanvankelijke debetrentevoet, en de perioden, voorwaarden en wijze van variatie;

h) het jaarlijks kostenpercentage en het totale percentage van de kredietgever, aan de hand van een representatief voorbeeld en met vermelding van alle gebruikte financiële gegevens en hypothesen;

i) de termijn voor de uitoefening van het herroepingsrecht.

In de gevallen zoals bedoeld in artikel 3, lid 3, van Richtlijn ... [betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG] moet de informatie ten minste de onder c), e) en h) van dit lid vermelde gegevens omvatten.

3. Uit de kredietovereenkomsten die zij gewoonlijk aanbieden of waarbij zij gewoonlijk bemiddelen, kiezen de kredietgever en de eventuele kredietbemiddelaar de meest gepaste soort krediet en het meest gepaste kredietbedrag, rekening houdend met de financiële situatie van de consument, de risico's en voordelen die aan het voorgestelde product verbonden zijn, en het doel van het krediet.

[1] PB L 141 van 11.6.1993, blz. 27.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn niet van toepassing op leveranciers van goederen of diensten die als kredietbemiddelaar slechts een subsidiaire rol spelen.

HOOFDSTUK III

BESCHERMING VAN HET PRIVÉLEVEN

Artikel 7

Gegevensverzameling en -verwerking

De persoonsgegevens die in het kader van de sluiting of het beheer van de overeenkomsten waarop deze richtlijn van toepassing is, van consumenten, zekerheidsstellers of andere personen zijn verkregen, met name de in artikel 6, lid 1, bedoelde gegevens, mogen alleen worden verwerkt voor de beoordeling van hun financiële situatie en hun aflossingscapaciteit.

Artikel 8

Centrale gegevensbank

1. Onverminderd de toepassing van Richtlijn 95/46/EG beheren de lidstaten op hun grondgebied een centrale gegevensbank waarin consumenten en zekerheidsstellers die betalingsproblemen hebben gehad, worden geregistreerd. Deze gegevensbank mag eventueel uit een netwerk van gegevensbanken bestaan.

Kredietgevers moeten de centrale gegevensbank raadplegen alvorens de consument of de zekerheidssteller een verbintenis aangaat, binnen de grenzen zoals bedoeld in artikel 9.

Het resultaat van deze raadpleging wordt op verzoek dadelijk en gratis aan de consument of de zekerheidssteller meegedeeld.

2. De centrale gegevensbank van een andere lidstaat moet onder dezelfde voorwaarden toegankelijk zijn als voor bedrijven of personen uit deze lidstaat, hetzij rechtstreeks, hetzij via de centrale gegevensbank van de eigen lidstaat.

3. De uit hoofde van lid 1 verkregen persoonsgegevens mogen alleen worden verwerkt voor de beoordeling van de financiële situatie en de aflossingscapaciteit van de consument en de zekerheidssteller. Na de sluiting van de krediet- of zekerheidsovereenkomst of na weigering van de kredietaanvraag of de aangeboden zekerheid door de kredietgever worden bovengenoemde gegevens onmiddellijk vernietigd.

4. In de centrale gegevensbank zoals bedoeld in lid 1 mogen ook krediet- en zekerheidsovereenkomsten worden geregistreerd.

HOOFDSTUK IV

SLUITING VAN KREDIET- EN ZEKERHEIDSOVEREENKOMSTEN

Artikel 9

Verantwoorde lening

Wanneer de kredietgever een krediet- of zekerheidsovereenkomst sluit of het totale kredietbedrag of het gewaarborgde bedrag verhoogt, wordt hij geacht vooraf, met alle middelen waarover hij beschikt, te hebben nagegaan dat de consument en de eventuele zekerheidssteller redelijkerwijs in staat zullen zijn om hun verplichtingen uit hoofde van de overeenkomst na te komen.

Artikel 10

In krediet- en zekerheidsovereenkomsten te vermelden informatie

1. Krediet- en zekerheidsovereenkomsten worden op papier of op een andere duurzame drager opgesteld.

Alle contractanten, met inbegrip van de zekerheidssteller en de kredietbemiddelaar, krijgen een exemplaar van de kredietovereenkomst. De zekerheidssteller ontvangt een exemplaar van de zekerheidsovereenkomst.

In de overeenkomsten wordt vermeld of de contracterende consument toegang heeft tot buitengerechtelijke klachten- en verhaalprocedures en zo ja, op welke wijze.

2. In de kredietovereenkomst wordt het volgende vermeld:

a) de identiteits- en adresgegevens van de contractanten en van de betrokken kredietbemiddelaar;

b) de in artikel 6, lid 2, vermelde gegevens. Het jaarlijks kostenpercentage en het totale percentage van de kredietgever worden bij de sluiting van de kredietovereenkomst berekend aan de hand van alle financiële gegevens en hypothesen die op de overeenkomst van toepassing zijn;

c) in geval van aflossing van het kapitaal, een overzicht van de te betalen bedragen en de betalingsperioden en -voorwaarden, in de vorm van een aflossingstabel;

d) indien kosten en interesten worden betaald zonder aflossing van het kapitaal, een overzicht van de betalingsperioden en -voorwaarden voor de debetrente en de recurrente en niet-recurrente bijkomende kosten;

e) een overzicht van de kostenelementen die niet in het jaarlijks kostenpercentage zijn opgenomen, maar die de consument onder bepaalde omstandigheden moet betalen, met name reserveringscommissies, kosten van niet-toegestane overschrijding van het totale kredietbedrag en kosten van niet-uitvoering, alsook een lijst van bovengenoemde omstandigheden;

f) in voorkomend geval, het gefinancierde goed of de gefinancierde dienst;

g) het recht van vervroegde aflossing en de procedure die de consument moet volgen om van dit recht gebruik te maken;

h) de procedure die moet worden gevolgd om van het herroepingsrecht gebruik te maken.

In de onder c) bedoelde tabel wordt elke periodieke betaling uitgesplitst in afgelost kapitaal, op basis van de debetrentevoet berekende rente en, in voorkomend geval, bijkomende kosten.

Indien, in het geval zoals bedoeld onder c), een nieuwe kredietopneming slechts na goedkeuring door de kredietgever mogelijk is, moet de kredietgever zijn besluit op papier of op een andere duurzame drager aan de consument mededelen en ter beschikking stellen, met vermelding van de gewijzigde gegevens zoals bedoeld in dit lid.

Indien het bedrag van de onder e) bedoelde elementen nauwkeurig bekend is, wordt het vermeld. Zoniet moeten deze kostenelementen ten minste uit de kredietovereenkomst af te leiden zijn, met name door vermelding van een aan een referentie-index verbonden percentage, een berekeningswijze of een zo realistisch mogelijke schatting. In dat geval deelt de kredietgever de specificatie van deze kosten dadelijk en uiterlijk op het moment waarop ze worden toegepast, op papier of op een andere duurzame drager mede aan de consument.

3. In de zekerheidsovereenkomst worden het maximale gewaarborgde bedrag en de kosten van niet-uitvoering zoals bedoeld in lid 2, onder e), van dit artikel vermeld.

Artikel 11

Herroepingsrecht

1. De consument beschikt over een termijn van veertien kalenderdagen om zijn goedkeuring van de kredietovereenkomst zonder opgave van redenen te herroepen.

Deze termijn begint op de dag waarop een exemplaar van de gesloten kredietovereenkomst aan de consument wordt bezorgd.

2. De consument moet de herroeping vóór de afloop van de in lid 1 bedoelde termijn en overeenkomstig de nationale wetgeving inzake bewijsvoering aan de kredietgever mededelen. De termijn wordt geacht te zijn nageleefd indien de kennisgeving, op papier of op een andere duurzame drager waarover de kredietgever beschikt en waartoe hij toegang heeft, vóór het verstrijken van de termijn is verzonden.

3. Wanneer de consument van zijn herroepingrecht gebruik maakt, moet hij gelijktijdig de bedragen die hij uit hoofde van de kredietovereenkomst heeft ontvangen of de goederen die hij aldus heeft verkregen (voorzover de terbeschikkingstelling van de goederen in de kredietovereenkomst wordt geregeld), aan de kredietgever terugbezorgen. De consument moet de aan de hand van het overeengekomen jaarlijks kostenpercentage berekende debetrente over de periode van kredietopneming betalen. Voor de herroeping mogen geen andere vergoedingen worden aangerekend. Eventuele voorschotten die de consument uit hoofde van de kredietovereenkomst heeft betaald, moeten dadelijk aan de consument worden terugbetaald.

4. De leden 1, 2 en 3 zijn niet van toepassing op kredietovereenkomsten die gepaard gaan met een hypotheek of een soortgelijke zekerheid, noch op woningkredietovereenkomsten, noch op kredietovereenkomsten die zijn opgezegd uit hoofde van:

a) artikel 6 van Richtlijn ... [betreffende de verkoop op afstand van financiële diensten aan consumenten en tot wijziging van Richtlijn 90/619/EEG van de Raad en de Richtlijnen 97/7/EG en 98/27/EG];

b) artikel 6, lid 4, van Richtlijn 97/7/EG van het Europees Parlement en de Raad [1];

c) artikel 7 van Richtlijn 94/47/EG van het Europees Parlement en de Raad [2];

HOOFDSTUK V

JAARLIJKS KOSTENPERCENTAGE EN DEBETRENTEVOET

Artikel 12

Jaarlijks kostenpercentage

1. Het jaarlijks kostenpercentage maakt de contante waarden van alle tussen de kredietgever en de consument overeengekomen of overeen te komen verbintenissen (kredietopnemingen, aflossingen en kosten) op jaarbasis gelijk en wordt berekend volgens de wiskundige formule van bijlage I.

In bijlage II worden ter indicatie verscheidene berekeningsvoorbeelden gegeven.

2. Om het jaarlijkse kostenpercentage te berekenen, bepaalt men de totale kosten van het krediet voor de consument, met uitzondering van kosten die de consument moet betalen wegens niet-naleving van een in de kredietovereenkomst opgenomen verplichting en andere kosten dan de aankoopprijs die de consument bij aankoop van goederen of diensten in elk geval moet betalen, ook indien de aankoop contant wordt betaald.

Kosten voor het beheer van een rekening waarop zowel betalingen als kredietopnemingen worden geboekt, kosten voor het gebruik van een kaart of een ander betaalmiddel waarmee zowel betalingen als kredietopnemingen kunnen worden verricht, en kosten voor betaalverrichtingen in het algemeen worden als kredietkosten beschouwd, behalve indien deze kosten duidelijk en afzonderlijk in de kredietovereenkomst of een andere met de consument gesloten overeenkomst zijn vastgesteld.

---

[1] PB L 144 van 4.6.1997, blz. 19.

[2] PB L 280 van 29.10.1994, blz. 83.

Kosten van verzekeringspremies worden in de totale kosten van het krediet opgenomen indien de verzekering bij het sluiten van de kredietovereenkomst wordt afgesloten.

3. Bij de berekening van het jaarlijks kostenpercentage wordt uitgegaan van de hypothese dat de kredietovereenkomst voor de overeengekomen tijdsduur geldt en dat de kredietgever en de consument hun verplichtingen nakomen binnen de overeengekomen termijnen en op de overeengekomen data.

4. Bij kredietovereenkomsten waarin clausules zijn opgenomen op grond waarvan de debetrentevoet die deel uitmaakt van het jaarlijkse kostenpercentage maar bij de berekening daarvan niet kan worden gekwantificeerd, kan worden gewijzigd, wordt bij de berekening van het jaarlijkse kostenpercentage uitgegaan van de hypothese dat de rentevoet en de overige kosten vast blijven en tot de afloop van de kredietovereenkomst van toepassing zijn.

5. Zo nodig kan voor de berekening van het jaarlijkse kostenpercentage worden uitgegaan van de volgende hypothesen:

a) indien de consument uit hoofde van de kredietovereenkomst vrij kan kiezen hoeveel krediet hij opneemt, wordt verondersteld dat het totale kredietbedrag onmiddellijk volledig wordt opgenomen;

b) indien er geen aflossingsschema is vastgesteld en dit ook niet kan worden afgeleid uit de bepalingen van de overeenkomst en de wijze waarop het verleende krediet wordt betaald, wordt de kredietermijn geacht één jaar te zijn;

c) indien in de kredietovereenkomst verscheidene aflossingsdata worden vermeld, wordt het krediet, tenzij anders wordt bepaald, ter beschikking gesteld en worden de aflossingen verricht op de eerstkomende van deze data;

6. Indien een kredietovereenkomst in de vorm van een huurovereenkomst met koopoptie wordt opgesteld en indien de koopoptie uit hoofde van deze overeenkomst op verschillende tijdstippen kan worden uitgeoefend, wordt het jaarlijks kostenpercentage voor elk van deze tijdstippen berekend.

Indien de restwaarde niet kan worden vastgesteld, wordt het gehuurde goed lineair afgeschreven zodat de waarde ervan na afloop van de normale, in de kredietovereenkomst vastgestelde huurtijd nul bedraagt.

7. Indien uit hoofde van de kredietovereenkomst vóór of bij de sluiting van de overeenkomst een spaartegoed wordt opgebouwd en indien de debetrentevoet naar gelang van dit spaartegoed wordt vastgesteld, wordt het jaarlijks kostenpercentage overeenkomstig bijlage III berekend.

Artikel 13

Totaal percentage van de kredietgever

1. Om het totale percentage van de kredietgever te berekenen, bepaalt men de bedragen die de kredietgever ontvangt, met uitzondering van kosten die de consument moet betalen wegens niet-naleving van een in de kredietovereenkomst opgenomen verplichting en andere kosten dan de aankoopprijs die de consument bij aankoop van goederen of diensten in elk geval moet betalen, ook indien de aankoop contant wordt betaald.

2. Kosten voor het beheer van een rekening waarop zowel betalingen als kredietopnemingen worden geboekt, kosten voor het gebruik van een kaart of een ander betaalmiddel waarmee zowel betalingen als kredietopnemingen kunnen worden verricht, en kosten voor betaalverrichtingen in het algemeen worden als door de kredietgever ontvangen bedragen beschouwd, behalve indien deze kosten duidelijk en afzonderlijk in de kredietovereenkomst of een andere met de consument gesloten overeenkomst zijn vastgesteld.

3. De volgende door de kredietgever ontvangen bedragen worden niet in de berekening van het totale percentage van de kredietgever opgenomen:

a) kosten voor bijkomende diensten van de kredietgever of een andere dienstverlener, die de consument vrij kan kiezen;

b) kosten die de consument bij de sluiting van de kredietovereenkomst worden aangerekend door iemand anders dan de kredietgever, met name de notaris, de belastingdiensten, de kredietbemiddelaar en de hypotheekbewaarder, en in het algemeen kosten die worden aangerekend door de voor registratie en zekerheden bevoegde overheidsdiensten.

4. Het totale percentage van de kredietgever wordt vastgesteld volgens de berekeningswijzen en hypothesen in artikel 12, leden 3 tot en met 7, en de bijlagen I en II.

Artikel 14

Debetrentevoet

1. De debetrentevoet is vast of variabel.

2. Indien een of meer vaste debetrentevoeten zijn vastgesteld, zijn deze van toepassing op de in de kredietovereenkomst vastgestelde periode.

3. De variabele rentevoet mag slechts worden gewijzigd op het einde van de in de kredietovereenkomst overeengekomen en vastgestelde perioden en in dezelfde mate als de overeengekomen index of referentierentevoet.

4. De consument wordt op papier of op een andere duurzame drager van wijzigingen van de debetrentevoet in kennis gesteld.

In deze kennisgeving worden het nieuwe jaarlijkse kostenpercentage, het nieuwe totale percentage van de kredietgever en, in voorkomend geval, de nieuwe aflossingstabel vermeld. Het nieuwe jaarlijkse kostenpercentage en het nieuwe totale percentage van de kredietgever worden overeenkomstig artikel 12, lid 3, berekend.

HOOFDSTUK VI

ONEERLIJKE BEDINGEN

Artikel 15

Oneerlijke bedingen

Onverminderd de toepassing van Richtlijn 93/13/EEG op de gehele kredietovereenkomst, worden bedingen in een krediet- of zekerheidsovereenkomst in de zin van bovengenoemde richtlijn als oneerlijk beschouwd indien zij:

a) de consument als voorwaarde voor kredietopneming verplichten om geleende of toegezegde bedragen geheel of gedeeltelijk in onderpand te geven of ze geheel of gedeeltelijk te gebruiken voor de vorming van een deposito of voor de aankoop van effecten of andere financiële instrumenten, tenzij de consument voor dit onderpand, deze aankoop of dit deposito een rentevoet krijgt die gelijk is aan het overeengekomen jaarlijkse kostenpercentage;

b) de consument bij de sluiting van een kredietovereenkomst verplichten om een andere overeenkomst te sluiten met de kredietgever, de kredietbemiddelaar of een door hen aangewezen derde persoon, tenzij de daaraan verbonden kosten in de totale kosten van het krediet zijn opgenomen;

c) andere contractuele kosten en vergoedingen dan de debetrentevoet doen variëren;

d) regels voor de variabiliteit van de rentevoet invoeren die discriminerend zijn ten opzichte van de consument;

e) de debetrentevoet doen variëren volgens een systeem dat geen betrekking heeft op de aanvankelijke, bij de sluiting van de kredietovereenkomst aangeboden nettodebetrentevoet en dat geen rekening houdt met eventuele kortingen of andere voordelen;

f) de consument verplichten om de restwaarde of, in het algemeen, de laatste aflossing van een kredietovereenkomst ter financiering van de aankoop van een roerend goed of een dienst bij dezelfde kredietgever te herfinancieren.

HOOFDSTUK VII

UITVOERING VAN DE KREDIETOVEREENKOMST

Artikel 16

Vervroegde aflossing

1. De consument heeft het recht om, volledig of gedeeltelijk, vervroegd aan zijn verplichtingen uit hoofde van een kredietovereenkomst te voldoen.

2. De kredietgever mag slechts een vergoeding voor een vervroegde aflossing aanrekenen indien deze objectief en billijk is en op grond van actuariële beginselen berekend is.

Er mag geen vergoeding worden aangerekend:

a) voor kredietovereenkomsten waarbij de periode op grond waarvan de debetrentevoet wordt vastgesteld, minder dan een jaar bedraagt;

b) indien een aflossing is verricht ingevolge een verzekeringsovereenkomst die de aflossing van het krediet waarborgt;

c) voor kredietovereenkomsten waarbij kosten en rente worden betaald zonder aflossing van het kapitaal, met uitzondering van kredietovereenkomsten zoals bedoeld in artikel 20.

Artikel 17

Overdracht van rechten

Wanneer de rechten die een kredietgever uit hoofde van een krediet- of zekerheidsovereenkomst heeft, aan een derde worden overgedragen, kunnen de consument en de eventuele zekerheidssteller jegens de nieuwe houder van de schuldvorderingen uit hoofde van de overeenkomst dezelfde excepties en verweermiddelen doen gelden die hen jegens de oorspronkelijke kredietgever ter beschikking stonden, met inbegrip van schuldvergelijking, mits deze in de betrokken lidstaat is toegestaan.

Artikel 18

Verbod op het gebruik van wisselbrieven en andere stukken

Het is de kredietgever en de houder van de schuldvorderingen uit hoofde van de krediet- of zekerheidsovereenkomst verboden om de consument of de zekerheidssteller te vragen of voor te stellen om de nakoming van hun verplichtingen uit hoofde van bovengenoemde overeenkomst te garanderen met een wisselbrief of een orderbriefje.

Het is ook verboden om hen een cheque te doen tekenen om de volledige of gedeeltelijke terugbetaling van het verschuldigde bedrag te garanderen.

Artikel 19

Hoofdelijke aansprakelijkheid

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat het bestaan van een kredietovereenkomst op geen enkele wijze afbreuk doet aan de rechten van de consument jegens de leverancier van goederen of diensten die door middel van een dergelijke overeenkomst zijn aangekocht, indien de goederen of diensten niet worden geleverd of om andere redenen niet aan de voorwaarden van de betreffende overeenkomst voldoen.

2. Indien de leverancier van goederen of diensten als kredietbemiddelaar is opgetreden, zijn de kredietgever en de leverancier hoofdelijk verplicht om de consument schadeloos te stellen indien de goederen of de diensten waarvan de aankoop door de kredietovereenkomst is gefinancierd, niet worden geleverd, slechts gedeeltelijk worden geleverd of niet aan de voorwaarden van de betreffende overeenkomst voldoen.

HOOFDSTUK VIII

BIJZONDERE KREDIETOVEREENKOMSTEN

Artikel 20

Kredietovereenkomst met reconstitutie van het kapitaal

1. Indien de betalingen door de consument geen overeenkomstige aflossing van het totale kredietbedrag met zich brengen, maar dienen om het kapitaal gedurende de periodes en onder de voorwaarden zoals vastgesteld in de kredietovereenkomst te reconstitueren, moet het kapitaal worden gereconstitueerd door middel van een bij de kredietovereenkomst gevoegde overeenkomst.

2. Deze bijgevoegde overeenkomst moet de aflossing van het totale opgenomen kredietbedrag zonder voorbehoud garanderen. Indien de reconstituerende derde zijn verplichtingen niet nakomt, neemt de kredietgever het risico op zich.

3. De betalingen, premies en recurrente en niet-recurrente kosten die de consument uit hoofde van deze bijgevoegde overeenkomst verschuldigd is, maken, samen met de rente en de kosten van de kredietovereenkomst, de totale kosten van het krediet uit. Het jaarlijks kostenpercentage en het totale percentage van de kredietgever wordt berekend op basis van alle verbintenissen die de consument aangaat.

Artikel 21

Kredietovereenkomst in de vorm van een voorschot in rekening-courant of een debetrekening

Indien een kredietovereenkomst wordt gesloten in de vorm van een voorschot in rekening-courant of een debetrekening, wordt de consument regelmatig van zijn debetstand op de hoogte gebracht door een rekeningafschrift op papier of op een andere duurzame drager. Dit afschrift bevat de volgende informatie:

a) de periode waarop het rekeningafschrift slaat;

b) de opgenomen bedragen en de datum van opneming;

c) in voorkomend geval, het debetsaldo en de datum van het vorige afschrift;

d) de datum en het bedrag van de verschuldigde kosten;

e) de datum en het bedrag van de door de consument verrichte betalingen;

f) de laatste overeengekomen debetrentevoet;

g) het totale bedrag van de verschuldigde rente;

h) in voorkomend geval, het minimaal te betalen bedrag;

i) in voorkomend geval, het nieuwe debetsaldo;

j) het nieuwe totale verschuldigde bedrag, met inbegrip van eventuele moratoire interesten en boetes.

Artikel 22

Kredietovereenkomst voor onbepaalde tijd

Elk van de partijen kan de kredietovereenkomst voor onbepaalde tijd met een opzegtermijn van drie maanden opzeggen door een voorafgaande kennisgeving op papier of op een andere duurzame drager, volgens de in de kredietovereenkomst vermelde procedure en overeenkomstig de nationale wetgeving inzake bewijsvoering.

HOOFDSTUK IX

UITVOERING VAN DE ZEKERHEIDSOVEREENKOMST

Artikel 23

Uitvoering van de zekerheidsovereenkomst

1. Een zekerheidssteller kan slechts voor een periode van drie jaar een zekerheidsovereenkomst sluiten ter waarborging van de terugbetaling van een kredietovereenkomst voor onbepaalde tijd. Na afloop van deze periode kan de zekerheid alleen met de uitdrukkelijke goedkeuring van de zekerheidssteller worden verlengd.

2. De kredietgever kan de zekerheidssteller slechts rechtstreeks aanspreken indien de consument niet aan zijn aflossingsverplichtingen voldoet en binnen een termijn van drie maanden na de ingebrekestelling nog steeds niet heeft betaald.

3. Het gewaarborgde bedrag mag slechts bestaan uit het nog verschuldigde saldo van het totale kredietbedrag en de achterstallen uit hoofde van de kredietovereenkomst, exclusief andere in de kredietovereenkomst vastgestelde vergoedingen of boetes.

HOOFDSTUK X

NIET-UITVOERING VAN DE KREDIETOVEREENKOMST

Artikel 24

Ingebrekestelling en invorderbaarheid

1. De lidstaten zien erop toe dat:

a) kredietgevers, hun gevolmachtigden en iedereen die de nieuwe houder is van schuldvorderingen uit hoofde van een krediet- of zekerheidsovereenkomst, in geval van niet-uitvoering van de overeenkomst geen bovenmatige maatregelen nemen om hun schuldvorderingen te innen;

b) de kredietgever slechts de onmiddellijke terugbetaling van de nog te vervallen bedragen kan eisen of een ontbindende voorwaarde kan aanvoeren na voorafgaande ingebrekestelling waarin de consument of de eventuele zekerheidssteller wordt verzocht om zijn contractuele verplichtingen binnen een redelijke termijn na te komen of om een schuldherschikking te vragen;

c) de kredietgever de kredietopnemingen slechts mag opschorten indien hij zijn besluit motiveert en het onverwijld aan de consument mededeelt;

d) de consument en de zekerheidssteller het recht hebben om in geval van niet-uitvoering van hun verplichtingen of van vervroegde aflossing, desgevraagd dadelijk een gratis en gedetailleerde afrekening te krijgen aan de hand waarvan zij de verschuldigde kosten en rente kunnen controleren.

2. Een ingebrekestelling zoals bedoeld in lid 1, onder b), is niet nodig:

a) in geval van manifeste fraude, aan te tonen door de kredietgever of de nieuwe houder van de schuldvordering;

b) indien de consument het gefinancierde goed vervreemdt alvorens het totale kredietbedrag is afgelost of indien hij het gebruikt voor een doeleinde dat in strijd is met de bedingen van de kredietovereenkomst, indien de kredietgever of de nieuwe houder van de schuldvordering een preferente vordering, een eigendomsrecht of een voorbehoud van eigendomsrecht op het gefinancierde goed heeft, mits de consument daarvan vóór de sluiting van de kredietovereenkomst in kennis gesteld is.

Artikel 25

Overschrijding van het totale kredietbedrag en stilzwijgend toegestane debetstand

1. In geval van toegestane tijdelijke overschrijding van het totale kredietbedrag of stilzwijgend toegestane debetstand deelt de kredietgever dadelijk het bedrag van de overschrijding of de debetstand en de betreffende debetrentevoet op papier of op een andere duurzame drager mede aan de consument. Er mogen geen boetes, kosten of moratoire interesten worden aangerekend.

2. In geval van niet-toegestane overschrijding of debetstand brengt de kredietgever de consument onverwijld op de hoogte en deelt hij hem de betreffende debetrentevoet en kosten of boetes mede.

3. Overschrijdingen of debetstanden zoals bedoeld in dit artikel moeten uiterlijk binnen drie maanden worden geregulariseerd, zo nodig door een nieuwe kredietovereenkomst met een hoger totaal kredietbedrag.

Artikel 26

Terugneming van goederen

Bij kredietovereenkomsten voor de aankoop van goederen stellen de lidstaten vast onder welke voorwaarden goederen mogen worden teruggenomen. Indien de consument geen uitdrukkelijke toestemming geeft wanneer de kredietgever de goederen terugneemt en indien hij reeds een derde van het totale kredietbedrag heeft afgelost, kunnen de gefinancierde goederen alleen via een gerechtelijke procedure worden teruggenomen.

Voorts zien de lidstaten erop toe dat wanneer de kredietgever de goederen terugneemt, de afrekening tussen de partijen zo geschiedt dat de terugneming niet leidt tot een ongerechtvaardigde verrijking.

Artikel 27

Incasso

1. Natuurlijke personen of rechtspersonen die als hoofd- of nevenactiviteit en buiten een gerechtelijke procedure schulden uit hoofde van een krediet- of zekerheidsovereenkomst innen of daarbij bemiddelen, mogen de consument of de zekerheidssteller voor hun optreden geen enkele directe of indirecte betaling of vergoeding van welke aard ook vragen, tenzij deze betaling of vergoeding uitdrukkelijk in de krediet- of zekerheidsovereenkomst is overeengekomen.

2. Bij het incasseren van schulden uit hoofde van een krediet- of zekerheidsovereenkomst zijn de volgende methoden verboden:

a) documenten waarvan de presentatie ten onrechte doet geloven dat het gaat om documenten van een gerechtelijke instantie of een schuldbemiddelingsinstantie;

b) schriftelijke mededelingen die onjuiste informatie over de gevolgen van wanbetaling bevatten;

c) niet-toegestane terugneming van goederen, zonder gerechtelijke procedure of zonder uitdrukkelijke toestemming zoals bedoeld in artikel 26;

d) vermeldingen op enveloppen waaruit blijkt dat de brief incasso van schulden betreft;

e) inning van niet in de krediet- of zekerheidsovereenkomst vastgestelde kosten;

f) benadering van de buren, de familie of de werkgever van de consument of de zekerheidssteller, met name het verstrekken of vragen van informatie over de kredietwaardigheid van de consument of de zekerheidssteller, afgezien van handelingen in het kader van door de lidstaten vastgestelde wettelijke beslagleggingsprocedures;

g) het fysiek of moreel lastigvallen van de consument of de zekerheidssteller;

h) incasso van verjaarde schulden.

HOOFDSTUK XI

REGISTRATIE EN RECHTSPOSITIE VAN EN TOEZICHT OP KREDIETGEVERS EN KREDIETBEMIDDELAARS

Artikel 28

Registratie van kredietgevers en kredietbemiddelaars

1. De lidstaten zien erop toe dat kredietgevers en kredietbemiddelaars zich laten registreren.

De verplichting om zich te laten registreren is niet van toepassing op kredietbemiddelaars voor wie een kredietgever of kredietbemiddelaar zich krachtens zijn eigen registratie aansprakelijk stelt. Deze overdracht moet in de verkoopruimte van de van registratie vrijgestelde kredietbemiddelaar worden aangekondigd.

2. De lidstaten:

a) zien erop toe dat een instelling of officiële instantie toezicht houdt op de werkzaamheden van kredietgevers en kredietbemiddelaars;

b) richten instanties op waar klachten kunnen worden ingediend over krediet- en zekerheidsovereenkomsten en de daaraan verbonden voorwaarden en waar consumenten en zekerheidsstellers daarover informatie en advies kunnen inwinnen.

3. De lidstaten mogen bepalen dat registratie zoals bedoeld in lid 1, eerste alinea, van dit artikel niet nodig is indien de kredietgever of de kredietbemiddelaar een kredietinstelling is in de zin van artikel 1, punt 1, van Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad [1] en overeenkomstig de bepalingen van die richtlijn is erkend.

Indien een kredietgever of kredietbemiddelaar gelijktijdig overeenkomstig lid 1, eerste alinea, is geregistreerd en overeenkomstig Richtlijn 2000/12/EG van het Europees Parlement en de Raad is erkend, en indien laatstgenoemde erkenning later wordt ingetrokken, wordt de bevoegde instantie die de kredietgever of kredietbemiddelaar heeft geregistreerd, daarvan in kennis gesteld. Deze instantie besluit hetzij dat de kredietgever of kredietbemiddelaar krediet mag blijven verlenen of bij de verlening van krediet mag blijven bemiddelen, hetzij dat zijn registratie wordt geschrapt.

Artikel 29

Verplichtingen van kredietbemiddelaars

De lidstaten zien erop toe dat de kredietbemiddelaar:

a) in zijn reclame en in voor zijn cliënten bestemde documenten de omvang van zijn volmacht vermeldt, en met name of hij exclusief met één of meer kredietgevers werkt of als onafhankelijk makelaar werkt;

b) alle aangezochte kredietgevers het totale kredietbedrag mededeelt van de andere kredietaanbiedingen die hij gedurende de laatste twee maanden vóór de sluiting van de kredietovereenkomst voor dezelfde consument of zekerheidssteller heeft gevraagd of ontvangen;

c) geen directe of indirecte vergoeding, van welke aard ook, ontvangt van de consument die hem heeft gevraagd te bemiddelen, tenzij aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:

   i) het bedrag van de vergoeding wordt in de kredietovereenkomst vermeld;

   ii) de kredietbemiddelaar wordt niet door de kredietgever vergoed;

   iii) de kredietovereenkomst waarvoor hij heeft bemiddeld, is rechtsgeldig gesloten.

HOOFDSTUK XII

SLOTBEPALINGEN

Artikel 30

Volledige harmonisatie en dwingende aard van de bepalingen van de richtlijn

1. De lidstaten mogen geen andere bepalingen vaststellen dan de bepalingen die in deze richtlijn zijn vastgesteld, behalve wat betreft:

a) de registratie van krediet- en zekerheidsovereenkomsten zoals bedoeld in artikel 8, lid 4;

b) de bepalingen betreffende de bewijslast zoals bedoeld in artikel 33.

2. De lidstaten zien erop toe dat krediet- en zekerheidsovereenkomsten niet ten nadele van de consument en de zekerheidssteller afwijken van de bepalingen van het nationale recht die uitvoering geven aan of overeenstemmen met deze richtlijn.

3. De lidstaten zien er verder op toe dat de bepalingen die zij ter uitvoering van deze richtlijn vaststellen, niet kunnen worden omzeild door overeenkomsten een bijzondere vorm te geven, met name door kredietopnemingen of kredietovereenkomsten die onder deze richtlijn vallen, op te nemen in kredietovereenkomsten die, door de aard of het doel ervan, niet onder deze richtlijn vallen.

4. De consument en de zekerheidssteller kunnen geen afstand doen van de rechten die hun krachtens deze richtlijn worden toegekend.

5. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om erop toe te zien dat, indien de overeenkomst in nauw verband staat met het grondgebied van een of meer lidstaten, de consument en de zekerheidssteller de bescherming van deze richtlijn niet wordt ontzegd doordat de wetgeving van een derde land wordt gekozen om de overeenkomst te regelen.

[1] PB L 126 van 26.5.2000, blz. 1.

Artikel 31

Sancties

De lidstaten stellen de sancties vast die op schendingen van de ter uitvoering van deze richtlijn vastgestelde nationale bepalingen van toepassing zijn en treffen alle nodige maatregelen om deze sancties toe te passen. De vastgestelde sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. Indien de kredietgever de bepalingen betreffende verantwoorde leningen niet naleeft, kunnen de sancties er met name in bestaan dat de kredietgever rente en kosten verliest en dat de consument het recht behoudt om het totale kredietbedrag in termijnen af te lossen. De lidstaten delen deze bepalingen uiterlijk op [. . .] [twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn] mede aan de Commissie en delen eventuele latere wijzigingen zo vlug mogelijk mede.

Artikel 32

Buitengerechtelijk verhaal

De lidstaten zien erop toe dat er adequate en efficiënte klachten- en verhaalprocedures worden ingesteld voor de buitengerechtelijke beslechting van consumentengeschillen betreffende krediet- en zekerheidsovereenkomsten. Eventueel kan daartoe een beroep worden gedaan op bestaande instanties.

De lidstaten sporen de instanties voor de buitengerechtelijke beslechting van consumentengeschillen ertoe aan, samen te werken om grensoverschrijdende geschillen over krediet- en zekerheidsovereenkomsten op te lossen.

Artikel 33

Bewijslast

De lidstaten mogen bepalen dat de bewijslast betreffende de naleving van de verplichtingen van de kredietgever en de kredietbemiddelaar inzake informatieverstrekking aan de consument, de instemming van de consument met de sluiting en de uitvoering van de overeenkomst, alsook de betaling van de activiteiten van de kredietbemiddelaar, bij de kredietgever of de kredietbemiddelaar kan liggen.

Contractuele bedingen waarbij de bewijslast betreffende de naleving door de kredietgever of de eventuele kredietbemiddelaar van het geheel of een deel van hun verplichtingen uit hoofde van deze richtlijn bij de consument of de eventuele zekerheidssteller ligt, zijn oneerlijke bedingen in de zin van Richtlijn 93/13/EEG.

Artikel 34

Lopende overeenkomsten

1. Deze richtlijn is niet van toepassing op krediet- en zekerheidsovereenkomsten die op de datum van inwerkingtreding van de nationale omzettingsmaatregelen reeds lopen, met uitzondering van de artikelen 1, 2, 3 en 22, artikel 23, leden 1 en 2, de artikelen 24 tot en met 27 en de artikelen 30 tot en met 35. Artikel 9 is van toepassing indien het totale kredietbedrag of het gewaarborgde bedrag wordt verhoogd na de inwerkingtreding van de nationale maatregelen tot omzetting van deze richtlijn.

2. Bij krediet- en zekerheidsovereenkomsten die op de datum van inwerkingtreding van de nationale omzettingsmaatregelen reeds lopen, moet de in artikel 10 bedoelde aflossingstabel dadelijk gratis aan de consument worden bezorgd indien zich een van de volgende situaties voordoet:

a) opzegging van de kredietovereenkomst of afloop van de termijn;

b) betalingsachterstand.

3. De lidstaten zien erop toe dat krediet- en zekerheidsovereenkomsten voor onbepaalde duur die op de datum van inwerkingtreding van de nationale omzettingsmaatregelen lopen, uiterlijk op [. . .] [twee jaar na afloop van de omzettingstermijn] worden vervangen door nieuwe overeenkomsten die in overeenstemming zijn met deze richtlijn.

Artikel 35

Omzetting

De lidstaten stellen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast om aan deze richtlijn te voldoen en publiceren deze uiterlijk op [. . .] [twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn]. Zij stellen de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis.

Zij passen deze bepalingen vanaf [. . .] [twee jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn] toe.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen vaststellen, wordt daarin of bij de officiële bekendmaking ervan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 36

Intrekking

Richtlijn 87/102/EEG wordt met ingang van [. . .] [datum van afloop van de omzettingsperiode van deze richtlijn] ingetrokken.

Artikel 37

Inwerkingtreding

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag na de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 38

Adressaten

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE I

DE BASISVERGELIJKING DIE DE GELIJKWAARDIGHEID VAN DE KREDIETOPNEMINGEN ENERZIJDS EN DE AFLOSSINGEN EN BETALINGEN ANDERZIJDS WEERGEEFT

De basisvergelijking ter definitie van het jaarlijks kostenpercentage (JKP) geeft de gelijkheid weer tussen de som van de geactualiseerde waarden van de kredietopnemingen enerzijds, en de som van de geactualiseerde waarden van de aflossingen en betalingen anderzijds:

$$\sum_{k=1}^{m} C_k \, (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l \, (1 + X)^{-s_l}$$

Betekenis van de symbolen:

— X = het JKP;

— m = het volgnummer van de laatste kredietopneming;

— k = het volgnummer van een kredietopneming, waarbij $1 \leq k \leq m$;

— C_k = het bedrag van kredietopneming nummer k;

— t_k = het tijdsinterval, uitgedrukt in jaren en fracties van jaren, tussen de datum van de eerste kredietopneming en de datum van elke kredietopneming, waarbij $t_1 = 0$;

— m' = het volgnummer van de laatste aflossing of betaling;

— l = het volgnummer van een aflossing of betaling;

— D_l = het bedrag van een aflossing of betaling;

— s_l = het tijdsinterval, uitgedrukt in jaren en fracties van jaren, tussen de datum van de eerste kredietopneming en de datum van elke aflossing of betaling.

Opmerkingen:

a) De door beide partijen op diverse tijdstippen betaalde bedragen zijn niet noodzakelijk gelijk en worden niet noodzakelijk met gelijke tussenpozen betaald.

b) De aanvangsdatum is die van de eerste kredietopneming.

c) Het verschil tussen de data die bij de berekeningsmethoden worden gebruikt, wordt uitgedrukt in jaren of fracties van jaren. Een jaar wordt geacht 365 dagen (voor schrikkeljaren 366 dagen), 52 weken of twaalf gelijke maanden te tellen. Een gelijke maand wordt geacht 30,41666 dagen te tellen (d.w.z. 365/12), zowel voor gewone jaren als schrikkeljaren.

d) De uitkomst van de berekening wordt tot op de eerste decimaal nauwkeurig weergegeven. Als de volgende decimaal groter is dan of gelijk is aan 5, wordt de eerste decimaal met 1 vermeerderd.

e) De vergelijking kan met slechts één sommatie worden herschreven aan de hand van het begrip flux (A_k). De flux is positief of negatief, d.w.z. wordt gedurende de periodes 1 tot en met k respectievelijk betaald of ontvangen, en wordt uitgedrukt in jaren:

$$S = \sum_{k=1}^{n} A_k \, (1 + X)^{-t_k}$$

S is het saldo van de geactualiseerde flux en bedraagt nul indien de flux gelijkwaardig is.

f) De lidstaten zorgen ervoor dat de gebruikte berekeningsmethoden hetzelfde resultaat opleveren als de voorbeelden in de bijlagen II en III.

BIJLAGE II

VOORBEELDEN VAN BEREKENINGEN VAN HET JAARLIJKS KOSTENPERCENTAGE

Voorafgaande opmerkingen

Tenzij anders aangegeven, wordt bij alle voorbeelden verondersteld dat het totale kredietbedrag in één keer wordt opgenomen en aan de consument ter beschikking wordt gesteld bij het sluiten van de kredietovereenkomst. Zoals reeds vermeld, wordt er namelijk uitgegaan van de hypothese dat indien de consument uit hoofde van de kredietovereenkomst vrij kan kiezen hoeveel krediet hij opneemt, het totale kredietbedrag onmiddellijk volledig wordt opgenomen.

Sommige lidstaten hebben voor een effectief percentage en een overeenkomstige omrekeningsmethode gekozen om de debetrentevoet weer te geven. Op die manier wordt voorkomen dat de termijnen op ontelbare verschillende wijzen worden berekend en dat verschillende „pro rata temporis"-regels worden gebruikt die nog weinig met een lineair tijdsverloop te maken hebben. Andere lidstaten gebruiken een nominale periodieke rente en een proportionele omrekeningsmethode. Deze richtlijn betreft alleen de vermelding van de gebruikte rentevoet; de effectieve percentages worden afzonderlijk van een eventuele reglementering van de debetrentevoeten beschouwd. In de voorbeelden in deze bijlage wordt vermeld welke methode is gebruikt.

Voorbeeld 1

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 4 vaste jaarlijkse termijnen van EUR 1 852,00.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 = 1\,852\,\frac{1 - \frac{1}{(1 + X)^4}}{X}$$

Of:

$$6\,000 = 1\,852\frac{1}{(1 + X)^1} + 1\,852\frac{1}{(1 + X)^2} + \ldots + 1\,852\frac{1}{(1 + X)^4}$$

De uitkomst is X = 9,00000 %, d.w.z. een JKP van 9,0 %.

Voorbeeld 2

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 48 vaste maandelijkse termijnen van EUR 149,31.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 = 149{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$6\,000 = 149{,}31\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 149{,}31\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 149{,}31\frac{1}{(1 + X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,380593 %, d.w.z. een JKP van 9,4 %.

Voorbeeld 3

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 48 vaste maandelijkse termijnen van EUR 149,31. De dossierkosten bij de ondertekening bedragen EUR 60,00.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 - 60 = 149{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$5\,940 = 149{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 149{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 149{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,954966 %, d.w.z. een JKP van 10 %.

Voorbeeld 4

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 48 vaste maandelijkse termijnen van EUR 149,31. De dossierkosten bij de ondertekening bedragen EUR 60,00 en worden over de termijnen verdeeld. De termijnen bedragen dus (EUR 149,31 + (EUR 60 /48)) = EUR 150,56.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 = 150{,}56\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$6\,000 = 150{,}56\,\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 150{,}56\,\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 150{,}56\,\frac{1}{(1 + X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,856689 %, d.w.z. een JKP van 9,9 %.

Voorbeeld 5

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 48 vaste maandelijkse termijnen van EUR 149. De dossierkosten bij de ondertekening bedragen EUR 60,00 en de verzekeringspremie EUR 3 per maand. Zoals reeds vermeld, moeten kosten van verzekeringspremies in de totale kosten van het krediet worden opgenomen indien de verzekering bij het sluiten van de kredietovereenkomst wordt afgesloten. De termijnen bedragen dus EUR 152,31.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 152{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$5\,940 = 152{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 152{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 152{,}31\,\frac{1}{(1 + X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 11,1070115 %, d.w.z. een JKP van 11,1 %.

Voorbeeld 6

Het totale kredietbedrag van een ballonkredietovereenkomst (aankoopprijs van een te financieren auto) is EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 47 vaste maandelijkse termijnen van EUR 115,02 en een laatste aflossing van EUR 1 915,02, d.i. de restwaarde van 30 % van het kapitaal (ballonovereenkomst). De verzekeringspremie bedraagt EUR 3 per maand. Zoals reeds vermeld, moeten kosten van verzekeringspremies in de totale kosten van het krediet worden opgenomen indien de verzekering bij het sluiten van de kredietovereenkomst wordt afgesloten. De termijnen bedragen dus EUR 118,02 en de laatste betaling EUR 1 918,02.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 = 118{,}02\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{47}}}{(1+X)^{1/12}-1} + 1\,918{,}02\frac{1}{[(1+X)^{1/12}]^{48}}$$

Of:

$$6\,000 = 118{,}02\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 118{,}02\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots 118{,}02\frac{1}{(1+X)^{47/12}} +$$

$$(1\,800 + 115{,}02 + 3)\frac{1}{(1+X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,381567 %, d.w.z. een JKP van 9,4 %.

Voorbeeld 7

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00, de dossierkosten bij inschrijving EUR 60,00. Er zijn twee trapsgewijze termijnen van respectievelijk 22 en 26 maanden. De tweede bedraagt 60 % van de eerste. De respectievelijke maandelijkse termijnen bedragen EUR 186,36 en EUR 111,82.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 186{,}36\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}}{(1+X)^{1/12}-1} + \left\{\left[111{,}82\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{26}}}{(1+X)^{1/12}-1}\right]\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}\right\}$$

Of:

$$5\,940 = \left[186{,}36\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 186{,}36\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 186{,}36\frac{1}{(1+X)^{22/12}}\right] +$$

$$\left\{\left[111{,}82\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 111{,}82\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 111{,}82\frac{1}{(1+X)^{26/12}}\right]\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}\right\}$$

De uitkomst is X = 10,04089 %, d.w.z. een JKP van 10,0 %.

Voorbeeld 8

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00, de dossierkosten bij inschrijving EUR 60,00. Er zijn twee trapsgewijze termijnen van respectievelijk 22 en 26 maanden. De eerste bedraagt 60 % van de tweede. De respectievelijke maandelijkse termijnen bedragen EUR 112,15 en EUR 186,91.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 112{,}15\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}}{(1+X)^{1/12}-1} + \left\{\left[186{,}91\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{26}}}{(1+X)^{1/12}-1}\right]\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}\right\}$$

Of:

$$5\,940 = \left[112{,}15\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 112{,}15\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 112{,}15\frac{1}{(1+X)^{22/12}}\right] +$$

$$\left\{\left[186{,}91\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 186{,}91\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 186{,}91\frac{1}{(1+X)^{26/12}}\right]\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{22}}\right\}$$

De uitkomst is X = 9,888383 %, d.w.z. een JKP van 9,9 %.

Voorbeeld 9

Het totale kredietbedrag (prijs van een goed) bedraagt EUR 500,00. Het wordt afgelost in 3 vaste maandelijkse termijnen met een (nominale) debetrentevoet T van 18 %. De dossierkosten van EUR 30,00 worden over de termijnen verdeeld. De termijnen bedragen dus EUR 171,69 + EUR 10,00 kosten = EUR 181,69.

De vergelijking wordt:

$$500 = 181{,}69\,\frac{1 - \dfrac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{3}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$500 = 181{,}69\,\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 181{,}69\,\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + 181{,}69\,\frac{1}{(1 + X)^{3/12}}$$

De uitkomst is X = 68,474596 %, d.w.z. een JKP van 68,5 %.

Dit voorbeeld is kenmerkend voor een praktijk die nog steeds in gebruik is bij sommige ondernemingen die in „leverancierskrediet" gespecialiseerd zijn.

Voorbeeld 10

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 1 000. De aflossingen bedragen hetzij EUR 700,00 na één jaar en EUR 500,00 na twee jaar, hetzij EUR 500,00 na één jaar en EUR 700,00 na twee jaar.

De vergelijking wordt:

$$1\,000 = 700\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{12}} + 500\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{24}}$$

De uitkomst is X = 13,898663 %, d.w.z. een JKP van 13,9 %.

Of:

$$1\,000 = 500\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{12}} + 700\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{24}}$$

De uitkomst is X = 12,321446 %, d.w.z. een JKP van 12,3 %.

Uit dit voorbeeld blijkt dat het jaarlijks kostenpercentage van de termijnen afhangt. De vermelding van de totale kosten van het krediet in de voorafgaande informatie of in de kredietovereenkomst biedt dan ook geen meerwaarde voor de consument. Naar gelang sneller of trager wordt afgelost, komen dezelfde totale kosten (EUR 200) namelijk overeen met twee verschillende JKP's.

Voorbeeld 11

Het totale kredietbedrag bedraagt EUR 6 000. Het wordt afgelost in 4 vaste jaarlijkse termijnen van EUR 1 852,01. De debetrentevoet bedraagt 9 %. Bij de ondertekening moet EUR 60,00 aan kosten worden betaald.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 1\,852{,}01\,\frac{1 - \dfrac{1}{(1 + X)^{4}}}{X}$$

Of:

$$5\,940 = 1\,852{,}01\,\frac{1}{(1 + X)} + 1\,852{,}01\,\frac{1}{(1 + X)^{2}} + \ldots + 1\,852{,}01\,\frac{1}{(1 + X)^{4}}$$

De uitkomst is X = 9,459052 %, d.w.z. een JKP van 9,5 %.

In geval van vervroegde aflossing bedraagt het respectievelijk:

Na één jaar:

$$5\ 940 = 6\ 540\ \frac{1}{(1\ +\ X)}$$

waarbij 6 540 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de eerste termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 10,101010 %, d.w.z. een JKP van 10,1 %.

Na twee jaar:

$$5\ 940 = 1\ 852{,}01\ \frac{1}{(1\ +\ X)}\ +\ 5\ 109{,}91\ \frac{1}{(1\ +\ X)^2}$$

waarbij 5109,91 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de tweede termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 9,640069 %, d.w.z. een JKP van 9,6 %.

Na drie jaar:

$$5\ 940 = 1\ 852{,}01\ \frac{1}{(1\ +\ X)}\ +\ 1\ 852{,}01\ \frac{1}{(1\ +\ X)^2}\ +\ 3\ 551{,}11\ \frac{1}{(1\ +\ X)^3}$$

waarbij 3 551,11 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de derde termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 9,505315 %, d.w.z. een JKP van 9,5 %.

Hieruit blijkt dat het JKP gaandeweg afneemt, met name wanneer de kosten bij de ondertekening moeten worden betaald.

Dit voorbeeld is ook van toepassing op hypotheekleningen ter herfinanciering van lopende kredietovereenkomsten, waarvan de kosten (notaris, registratie, belastingen, hypotheekinschrijving) bij het verlijden van de akte moeten worden betaald en waarbij het krediet vanaf de datum van het verlijden van de akte aan de consument ter beschikking wordt gesteld.

Voorbeeld 12

Het totale kredietbedrag bedraagt EUR 6 000. Het wordt afgelost in 48 maandelijkse termijnen van EUR 149,31 (proportioneel berekend). De (nominale) debetrentevoet T bedraagt 9 %. Bij de ondertekening moet EUR 60,00 aan kosten worden betaald.

De vergelijking wordt:

$$5\ 940 = 149{,}31\ \frac{1 - \frac{1}{\left[(1\ +\ X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1\ +\ X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$5\ 940 = 149{,}31\ \frac{1}{(1\ +\ X)^{1/12}}\ +\ 149{,}31\ \frac{1}{(1\ +\ X)^{2/12}}\ +\ \ldots\ +\ 149{,}31\ \frac{1}{(1\ +\ X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,9954957 %, d.w.z. een JKP van 10 %.

In geval van vervroegde aflossing bedraagt het respectievelijk:

Na één jaar:

$$5\,940 = 149{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{11}}}{(1 + X)^{1/12} - 1} + 4\,844{,}64\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{12}}$$

waarbij 4 844,64 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de twaalfde termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 10,7 %, d.w.z. een JKP van 10 %.

Na twee jaar:

$$5\,940 = 149{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{23}}}{(1 + X)^{1/12} - 1} + 3\,417{,}58\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{24}}$$

waarbij 3 417,58 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de vierentwintigste termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 10,136089 %, d.w.z. een JKP van 10,1 %.

Na drie jaar:

$$5\,940 = 149{,}31\,\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{35}}}{(1 + X)^{1/12} - 1} + 1\,856{,}66\,\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{36}}$$

waarbij 1 856,66 = het verschuldigde bedrag is, inclusief rente, vóór de betaling van de zesendertigste termijn volgens de aflossingstabel.

De uitkomst is X = 9,991921 %, d.w.z. een JKP van 10 %.

Voorbeeld 13

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 4 vaste jaarlijkse termijnen van EUR 1 852,00. Stel dat de (nominale) debetrentevoet variabel is en na de tweede termijn van 9,00 % stijgt tot 10,00 %. De nieuwe jaarlijkse termijn bedraagt dan EUR 1 877,17. Zoals reeds vermeld, wordt voor de berekening van het JKP uitgegaan van de hypothese dat de debetrentevoet en de andere kosten vast zijn en tot de afloop van de kredietovereenkomst van toepassing blijven. In het eerste voorbeeld bedraagt het JKP 9 %.

In geval van wijziging moet een nieuw JKP worden meegedeeld, dat wordt berekend op grond van de hypothese dat de kredietovereenkomst voor de resterende overeengekomen tijdsduur geldt en dat de kredietgever en de consument hun verplichtingen nakomen binnen de overeengekomen termijnen en op de overeengekomen data.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 1\,852{,}01\,\frac{1 - \frac{1}{(1 + X)^2}}{X} + \left[1\,877{,}17\,\frac{1 - \frac{1}{(1 + X)^2}}{X}\frac{1}{X^2}\right]$$

Of:

$$5\,940 = 1\,852{,}01\,\frac{1}{(1 + X)} + 1\,852{,}01\,\frac{1}{(1 + X)^2} + \left\{\left[1\,877{,}17\frac{1}{(1 + X)^3} + 1\,877{,}17\frac{1}{(1 + X)^4}\right] + \frac{1}{X^2}\right\}$$

De uitkomst is X = 9,741569 %, d.w.z. een JKP van 9,7 %.

Voorbeeld 14

Het totale kredietbedrag (kapitaal) bedraagt EUR 6 000,00. Het wordt afgelost in 48 vaste maandelijkse termijnen van EUR 149,31. De dossierkosten bij de ondertekening bedragen EUR 60,00 en de verzekeringspremie EUR 3 per maand. Zoals reeds vermeld, moeten kosten van verzekeringspremies in de totale kosten van het krediet worden opgenomen indien de verzekering bij het sluiten van de kredietovereenkomst wordt afgesloten. De termijnen bedragen dus EUR 152,31. Net zoals in voorbeeld 5 is uitkomst X = 11,1070115 %, d.w.z. een JKP van 11,1 %

Stel dat de (nominale) debetrentevoet variabel is en na de zeventiende termijn stijgt tot 10 %. In geval van wijziging moet een nieuw JKP worden meegedeeld, dat wordt berekend op grond van de hypothese dat de kredietovereenkomst voor de resterende overeengekomen tijdsduur geldt en dat de kredietgever en de consument hun verplichtingen nakomen binnen de overeengekomen termijnen en op de overeengekomen data.

De vergelijking wordt:

$$5\,940 = 151{,}91\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{17}}}{(1+X)^{1/12}-1} + \left[154{,}22\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{31}}}{(1+X)^{1/12}-1}\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{17}}\right]$$

Of:

$$5\,940 = \left[151{,}91\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 151{,}91\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 151{,}91\frac{1}{(1+X)^{17/12}}\right] +$$

$$\left\{\left[154{,}22\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 154{,}22\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 154{,}22\frac{1}{(1+X)^{31/12}}\right]\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{17}}\right\}$$

De uitkomst is X = 11,542740 %, d.w.z. een JKP van 11,5 %.

Voorbeeld 15

Voor een auto met een waarde van EUR 15 000,00 wordt een „leasing"-kredietovereenkomst gesloten. Deze wordt afgelost in 48 maandelijkse termijnen van EUR 350. De eerste termijn moet bij het ter beschikking stellen van de auto worden betaald. Na 48 maanden kan de koopoptie worden uitgeoefend door het betalen van de restwaarde van EUR 1 250.

De vergelijking wordt:

$$14\,650 = 350\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{47}}}{(1+X)^{1/12}-1} + 1\,250\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{48}}$$

Of:

$$14\,650 = 350\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 350\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 350\frac{1}{(1+X)^{47/12}} + 1\,250\frac{1}{(1+X)^{48/12}}$$

De uitkomst is X = 9,541856 %, d.w.z. een JKP van 9,5 %.

Voorbeeld 16

Voor een goed met een waarde van EUR 2 500 wordt een kredietovereenkomst van het type „financiering", „leverancierskrediet" of „verkoop op afbetaling" gesloten. In de kredietovereenkomst wordt voorzien in een voorschot van EUR 500 en 24 maandelijkse termijnen van EUR 100. De eerste termijn moet uiterlijk 20 dagen na het ter beschikking stellen van het goed worden betaald.

In dit soort gevallen maakt het voorschot nooit deel uit van de financiering.

De vergelijking wordt:

$$(2\,500 - 500)\frac{1}{\left[(1 + X)^{1/365}\right]^{\left[\frac{365}{12} - 20\right]}} = 100\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{24}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}$$

Of:

$$2\,000\frac{1}{(1 + X)^{\frac{10,4316}{365}}} = 100\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 100\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 100\frac{1}{(1 + X)^{24/12}}$$

De uitkomst is X = 20,395287 %, d.w.z. een JKP van 20,4 %.

Voorbeeld 17

Het totale kredietbedrag van een kredietovereenkomst van het type „kredietopening voor bepaalde tijd" van 6 maanden bedraagt EUR 2 500. Overeenkomstig de kredietovereenkomst worden de totale kosten van het krediet elke maand betaald en wordt het totale kredietbedrag na afloop van de overeenkomst afgelost. De jaarlijkse (effectieve) debetrentevoet bedraagt 8 % en de kosten bedragen 0,25 % per maand. Zoals reeds vermeld, wordt uitgegaan van de hypothese dat het krediet onmiddellijk volledig wordt opgenomen.

De maandelijkse te betalen debetrente wordt berekend aan de hand van een equivalente maandelijkse rentevoet:

$$a = 2\,500\left\{\left[(1{,}08)^{1/12} - 1\right] + 0{,}25\right\}$$

Of:

$$a = 2\,500\ (0{,}006434 + 0{,}0025) = 22{,}34$$

De vergelijking wordt:

$$2\,500 = 22{,}34\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{6}}}{(1 + X)^{1/12} - 1} + 2\,500\frac{1}{(1 + X)^{6/12}}$$

Of:

$$2\,500 = 22{,}34\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 22{,}34\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 22{,}34\frac{1}{(1 + X)^{6/12}} + 2\,500\frac{1}{(1 + X)^{6/12}}$$

De uitkomst is X = 11,263633 %, d.w.z. een JKP van 11,3 %.

Voorbeeld 18

Het totale kredietbedrag van een kredietovereenkomst van het type „kredietopening voor onbepaalde tijd" bedraagt EUR 2 500. Overeenkomstig de overeenkomst moet halfjaarlijks ten minste 25 % van het debetsaldo aan kapitaal en debetrente worden betaald, met een minimum van EUR 25. De (effectieve) jaarlijkse debetrentevoet bedraagt 12 %. Bij de ondertekening moet EUR 50 aan dossierkosten worden betaald.

De overeenkomstige maandelijkse rentevoet bedraagt:

$$i = (1 + 0{,}12)^{6/12} - 1 = 0{,}00583$$

d.w.z. 5,83 %.

De 19 halfjaarlijks te betalen bedragen (D_l) kunnen worden berekend aan de hand van een aflossingstabel waarbij $D_1 = 661{,}44$; $D_2 = 525$; $D_3 = 416{,}71$; $D_4 = 330{,}75$; $D_5 = 262{,}52$; $D_6 = 208{,}37$; $D_7 = 165{,}39$; $D_8 = 208{,}37$; $D_9 = 104{,}20$; $D_{10} = 82{,}70$; $D_{11} = 65{,}64$; $D_{12} = 52{,}1$; $D_{13} = 41{,}36$; $D_{14} = 32{,}82$; $D_{15} = 25$; $D_{16} = 25$; $D_{17} = 25$; $D_{18} = 25$; $D_{19} = 15{,}28$.

De vergelijking wordt:

$$2\,500 - 50 = 661{,}44\frac{1}{(1 + X)^{6/12}} + 525\frac{1}{(1 + X)^{12/12}} + \ldots + 25\frac{1}{(1 + X)^{108/12}} + 15{,}28\frac{1}{(1 + X)^{114/12}}$$

De uitkomst is X = 13,151744 %, d.w.z. een JKP van 13,2 %.

Voorbeeld 19

Het totale kredietbedrag van een kredietovereenkomst van het type „kredietopening voor onbepaalde tijd" bedraagt EUR 700. Het krediet kan worden opgenomen met een kredietkaart. Overeenkomstig de overeenkomst moet maandelijks ten minste 5 % van het debetsaldo aan kapitaal en debetrente worden betaald, met een minimale maandelijkse termijn (a) van EUR 25. De jaarlijkse kosten voor de kaart bedragen EUR 20. De (effectieve) jaarlijkse debetrentevoet bedraagt 0 % voor de eerste termijn en 12 % voor de volgende termijnen.

De 31 maandelijks te betalen bedragen (D_l) kunnen worden berekend aan de hand van een aflossingstabel waarbij $D_1 = 55{,}00$; $D_2 = 33{,}57$; $D_3 = 32{,}19$; $D_4 = 30{,}87$; $D_5 = 29{,}61$; $D_6 = 28{,}39$; $D_7 = 27{,}23$; $D_8 = 26{,}11$; $D_9 = 25{,}04$; D_{10} t.e.m. $D_{12} = 25{,}00$; $D_{13} = 45$; D_{14} t.e.m. $D_{24} = 25{,}00$; $D_{25} = 45$; D_{26} t.e.m. $D_{30} = 25{,}00$; $D_{31} = 2{,}25$.

De vergelijking wordt:

$$700 = 55\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 33{,}57\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 25\frac{1}{(1 + X)^{30/12}} + 2{,}25\frac{1}{(1 + X)^{31/12}}$$

De uitkomst is X = 18,470574 %, d.w.z. een JKP van 18,5 %.

Voorbeeld 20

Het totale bedrag van een kredietopening in de vorm van een voorschot in rekening-courant voor onbepaalde tijd bedraagt EUR 2 500. In de kredietovereenkomst wordt niet bepaald hoe het kapitaal moet worden afgelost, maar de totale kosten van het krediet moeten maandelijks worden betaald. De (effectieve) jaarlijkse debetrentevoet bedraagt 8 %. De maandelijkse kosten bedragen EUR 2,50.

Er wordt uitgegaan van de hypothese dat het krediet volledig wordt opgenomen en na een jaar wordt afgelost.

Eerst wordt de theoretische maandelijkse termijn aan rente en kosten (a) berekend:

$$a = 2\,500\left[(1{,}08)^{1/12} - 1\right] + 2{,}50$$

vervolgens:

$$2\,500 = 18{,}59\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{12}}}{(1 + X)^{1/12} - 1} + 2\,500\frac{1}{(1 + X^{1/12})^{12}}$$

Of:

$$2\,500 = 18{,}59\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 18{,}59\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 18{,}59\frac{1}{(1 + X)^{12/12}} + 2\,500\frac{1}{(1 + X)^{12/12}}$$

De uitkomst is X = 9,295804 %, d.w.z. een JKP van 9,3 %.

BIJLAGE III

BEREKENING VAN HET JAARLIJKSE KOSTENPERCENTAGE WANNEER IN DE KREDIETOVEREENKOMST WORDT BEPAALD DAT VOORAF OF GELIJKTIJDIG EEN BEPAALD BEDRAG MOET WORDEN GESPAARD EN DE DEBETRENTEVOET NAAR GELANG VAN DIT SPAARBEDRAG WORDT VASTGESTELD

Betekenis van de symbolen:

— C = kapitaal;

— N = looptijd in jaren;

— T = jaarlijkse debetrentevoet;

— A = jaarlijkse termijn;

— F = periodiciteit;

— n = looptijd in periodes;

— t = periodieke debetrentevoet;

— a = periodieke termijn;

— M = spaarperiode.

1. GEMENGDE KREDIETOVEREENKOMST MET (VERPLICHT) VOORAFGAAND SPAREN

Voorbeeld 1

Voor de verlening van een krediet C van EUR 6 000 over een periode N van 4 jaar moet vooraf over een periode M van 2 jaar een bedrag gelijk aan de helft van het krediet, d.w.z. EUR 3 000, worden gespaard. Het laatste spaarbedrag bedraagt EUR 125 en moet één maand vóór de kredietopneming worden gestort. Voor dit spaarbedrag wordt geen spaarrente betaald, maar de debetrente T van het krediet bedraagt slechts 6 %, terwijl de marktrente eerder 9 % bedraagt.

Het maandelijkse spaarbedrag e bedraagt EUR 125,00, de maandelijkse termijn a bedraagt EUR 140,91 en het JKP, exclusief het spaarbedrag, bedraagt 6,17 %, afgerond 6,2 %.

De vergelijking om het jaarlijkse kostenpercentage van de hele transactie te vinden wordt:

$$6\,000 + 3\,000 = \left[125\,\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{24}}}{(1+X)^{1/12}-1}\left[(1+X)^{1/12}\right]^{25}\right] + \left[140{,}91\,\frac{1-\frac{1}{\left[(1+X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1+X)^{1/12}-1}\right]$$

Of:

$$6\,000 + 3\,000 = \left\{\left[125\,\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 125\,\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 125\,\frac{1}{(1+X)^{24/12}}\right]\left[(1+X)^{1/12}\right]^{25}\right\} + \left[140{,}91\,\frac{1}{(1+X)^{1/12}} + 140{,}91\,\frac{1}{(1+X)^{2/12}} + \ldots + 140{,}91\,\frac{1}{(1+X)^{48/12}}\right]$$

Om de vergelijking (met een iteratieve methode) op te lossen stelt men $X_1 = 0{,}062$ en berekent men de waarde van het eerste lid: 170,5,

vervolgens stelt men $X_2 = 0{,}063$ en berekent men de waarde van het eerste lid: 163,3

enz.

vervolgens stelt men $X_{26} = 0{,}087$ en berekent men de waarde van het eerste lid: 6,0

vervolgens stelt men $X_{27} = 0{,}088$ en berekent men de waarde van het eerste lid: 0,1

vervolgens stelt men $X_{28} = 0{,}089$ en berekent men de waarde van het eerste lid: -5,7.

De uitkomst is X = 8,802245 %, afgerond 8,8 %. Dit cijfer moet aan de consument worden meegedeeld als het JKP van de kredietovereenkomst met voorafgaand sparen.

Voorbeeld 2

Voor de verlening van een krediet C van EUR 6 000 over een periode N van 4 jaar moet vooraf over een periode M van 2 jaar een bedrag gelijk aan de helft van het krediet, d.w.z. EUR 3 000, worden gespaard. Het laatste spaarbedrag bedraagt EUR 125 en moet één maand vóór de kredietopneming worden gestort. Op het spaarbedrag is een spaarrentevoet S van 3 % van toepassing. De debetrente T van het krediet bedraagt slechts 6 %, terwijl de marktrente eerder 9 % bedraagt.

Het maandelijkse spaarbedrag e bedraagt EUR 125,00, de maandelijkse termijn a bedraagt EUR 140,91 en het JKP, exclusief het spaarbedrag, bedraagt 6,17 %, afgerond 6,2 %.

M', de geactualiseerde toekomstige waarde van M, wordt als volgt berekend:

$$M' = 125\frac{(1 + i)^n - 1}{i}$$

waarbij $i = (1 + S)^{1/12} - 1$ en $n = 24$ maanden

Of:

$$M'(t_{-1}) = 125\frac{(1{,}03)^{24/12} - 1}{(1{,}03)^{1/12} - 1} = 3\,086,65$$

en

$$M'(t_0) = 3\,086,65(1{,}03)^{1/12} = 3\,094{,}26$$

waarbij t_0 = het moment is waarop het krediet wordt opgenomen.

De vergelijking om het jaarlijkse kostenpercentage van de hele transactie te vinden wordt:

$$3\,094{,}26 + 6\,000 = \left[125\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{24}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{25}\right] + \left[140{,}91\frac{1 - \frac{1}{\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{48}}}{(1 + X)^{1/12} - 1}\right]$$

Of:

$$3\,094{,}26 + 6\,000 = \left\{\left[125\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 125\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 125\frac{1}{(1 + X)^{24/12}}\right]\left[(1 + X)^{1/12}\right]^{25}\right\} +$$

$$\left[140{,}91\frac{1}{(1 + X)^{1/12}} + 140{,}91\frac{1}{(1 + X)^{2/12}} + \ldots + 140{,}91\frac{1}{(1 + X)^{48/12}}\right]$$

Ook in dit geval wordt de vergelijking met een iteratieve methode opgelost. De uitkomst is X = 7,484710 %, d.w.z. een JKP van 7,5 %.

2. GEMENGDE OVEREENKOMST MET GELIJKTIJDIG SPAREN

2.1. **Gemengde kredietovereenkomst waarbij het sparen niet verplicht is (voorschotten in rekening-courant)**

Zie bijlage II, voorbeeld 20. Het spaarbedrag wordt niet meegerekend in het JKP.

2.2. **Kredietovereenkomst met een gemengde levensverzekering**

Het gaat om overeenkomsten van het „endowment"-type zoals bedoeld in artikel 20 van deze richtlijn, waarbij overeenkomstig de overeenkomst wordt gespaard.

Het totale kredietbedrag bedraagt EUR 6 000,00 en wordt in vier jaarlijkse termijnen afgelost aan een debetrentevoet van 9,00 %, maar in termijnen in fine. We veronderstellen dat de fondsbeheerder aan het einde van elk van de eerste 3 jaren EUR 1 200,00 heeft gestort en dat dit spaarbedrag 4,00 % oplevert. Op de vervaldag bedraagt het saldo van deze rekening EUR 3 895,76. Er moet dus EUR 2 104,24 worden bijgelegd. Voor een kapitaal van EUR 6 000,00 zijn er dus drie jaarlijkse termijnen van EUR 1 740,00 en één van EUR 2 644,24.

De vergelijking wordt:

$$6\,000 = 1\,740\,\frac{1-\frac{1}{(1+X)^3}}{X} + 2\,644{,}24\,\frac{1}{(1+X)^4}$$

Of:

$$6\,000 = 1\,740\frac{1}{(1+X)^1} + 1\,740\frac{1}{(1+X)^2} + 1\,740\frac{1}{(1+X)^3} + 2\,644{,}24\frac{1}{(1+X)^4}$$

De uitkomst is X = 10,955466 %, d.w.z. een JKP van 10,96 %.

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten

(2002/C 331 E/40)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 488 def. — 2002/0219(COD)

(Door de Commissie ingediend op 11 september 2002)

TOELICHTING

1. De voltooiing van de interne energiemarkt

1.1. *Doelstelling: een interne markt voor aardolieproducten*

Op de aardoliemarkt bestaat binnen de Gemeenschap meer concurrentie dan op de andere energiemarkten. Desondanks moeten er nog belangrijke inspanningen geleverd worden voordat er daadwerkelijk sprake kan zijn van een open en geïntegreerde aardoliemarkt op Europees vlak. Daarom dient de Europese Gemeenschap de noodzakelijke maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat deze sector, samen met die van de andere energiebronnen en dan met name aardgas, effectief deelneemt aan een echte interne energiemarkt.

De Commissie vermeldt in haar mededeling van 4 oktober 2000 betreffende de aardolievoorziening en in het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening", dat in november 2000 [1] werd goedgekeurd, dat de consumentenprijzen van de aardolieproducten exclusief heffingen en belastingen sterk variëren van lidstaat tot lidstaat. Zij gaf aan dat het gebrek aan concurrentie op de downstream aardoliemarkt [2] in bepaalde lidstaten één van de belangrijkste redenen kon zijn voor deze prijsverschillen. De Commissie vermeldde dan ook dat het „noodzakelijk was om te zorgen voor meer openheid en concurrentie in de downstream voor aardolie." Verder merkte zij op dat hierbij „de ontwikkeling van een volwaardige interne markt voor geraffineerde producten (op groothandelsniveau) van doorslaggevend belang (is), waardoor elke distributeur de gelegenheid krijgt zich gemakkelijk en tegen concurrerende prijzen te bevoorraden, ook buiten de nationale raffinadeurs om."

Een grotere openstelling in de sector van de distributie van aardolieproducten, met name dan voor nieuwe handelaars, en de aanwezigheid van een echte interne markt voor geraffineerde producten dienen de omstandigheden te scheppen voor een gezonde concurrentie. Zo zou het mogelijk moeten zijn om de diverse soorten consumenten zo voordelig mogelijk te bevoorraden, zelfs al zou de markt haar wisselvallige karakter behouden vanwege de grote externe afhankelijkheid van de EU.

De Europese Unie werkt verder aan de voltooiing van de interne markt voor aardgas en elektriciteit. Zo wordt de grootste geïntegreerde en open markt ter wereld gecreëerd. Deze interne energiemarkt kan er echter niet komen zonder de integratie van alle energiebronnen. Met name aardolie en aardgas zijn twee producten die deel uitmaken van eenzelfde markt: voor diverse toepassingen zijn het elkaars concurrenten en vervangers. Bovendien zijn de aardgasprijzen grotendeels gebaseerd op die van de aardolie. Deze twee energiebronnen zijn onderling nauw verbonden, met name bij contracten voor ononderbroken aardgasleveringen.

1.2. *Context: de afhankelijkheid van de Europese Unie van energie uit derde landen en de gevolgen*

Zoals aangegeven in het Groenboek over de continue energievoorziening, zal deze afhankelijkheid van de voorzieningen van buitenaf, die momenteel 75 % bedraagt, in 2020 boven 85 % uitkomen. Door de geografische concentratie van de aardolieproductie in het gebied rondom de Perzische Golf, die de komende decennia [3] nog in belangrijke mate zal toenemen, groeit de onzekerheid met betrekking tot de energievoorziening in de Unie alleen maar.

---

[1] COM(2000) 769.

[2] d.w.z. de raffinage en distributie van aardolieproducten.

[3] Van 30 % op dit moment, zou het aandeel van de totale aardolieproductie uit de landen in de regio rond de Perzische Golf kunnen oplopen tot 40 % in 2020. 65 % van de bewezen reserves in de wereld bevinden zich in dit gebied en 30 % van de aardolie die thans in de Gemeenschap wordt verbruikt komt daarvandaan (de Verenigde Staten zijn slechts voor 14 % van hun aardolieverbruik afhankelijk van de Golfstaten).

De aardoliemarkt wordt bovendien gekenmerkt door zeer weinig flexibiliteit op de korte termijn, zowel voor wat betreft vraag ([1]) als aanbod ([2]). Dit structurele kenmerk van de aardoliemarkt verklaart de grote instabiliteit ervan. De minste verstoring van het evenwicht van vraag of aanbod, of zelfs het vooruitlopen op een dergelijk verstoord evenwicht, heeft al een zeer grote invloed op de prijzen. Hiervan getuigt het laatste aardolieconflict van 1999-2000, toen marginale beperkingen van het aanbod al tot gevolg hadden dat de prijs voor ruwe aardolie tot driemaal zo hoog werd.

Iedere gebeurtenis die een daadwerkelijke stopzetting van de voorziening vanuit dat gebied tot gevolg heeft, of elke gebeurtenis die enkel het risico van een stopzetting in het vooruitzicht stelt, kan ernstige verstoringen in het functioneren van de economie en de maatschappij in Europa veroorzaken. Hoewel de aardolie nu een minder zware rol speelt in de economie dan in de jaren zeventig ([3]), betekent een stijging van de aardolieprijs nog altijd een behoorlijke aderlating voor de Europese economie. Een prijsstijging van 10 dollar per vat doet de kosten voor aardolie die van buiten de Europese Unie wordt betrokken met ongeveer 40 miljard euro per jaar toenemen. De stijging van de aardolieprijs heeft een nadelige invloed op de koopkracht van de consumenten en betekent hogere ondernemingskosten.

Bij een prijsstijging van 10 dollar per vat kan het verlies aan economische groei op een halve punt geschat worden. Deze invloed kan echter niet als lineair beschouwd worden: plotselinge prijsveranderingen van grote omvang kunnen de economie veel meer schade toebrengen dan deze schatting doet veronderstellen. De invloed is eveneens afhankelijk van de rol die de aardolie speelt in de economie en die van lidstaat tot lidstaat verschilt.

Meer algemeen kan geconstateerd worden dat door de overheersende plaats die de energieproducten in onze maatschappij hebben ingenomen, en dan met name de aardolie, het vraagstuk van de afhankelijkheid van energie een vraagstuk van maatschappelijk evenwicht wordt. We moeten daarbij bedenken dat de eerste twee oliecrises hebben bijgedragen aan een sterke toename van de werkloosheid. Een breuk in dat evenwicht kan er dus voor zorgen dat er eisen worden gesteld op sociaal terrein en dat er corporatisme ontstaat.

1.3. *Vaststelling: de mechanismen voor continue bevoorrading zijn onvoldoende geharmoniseerd*

De geldende nationale wetgeving inzake de continuïteit van de aardolievoorziening, welke op communautair niveau onvoldoende is geharmoniseerd en gecoördineerd, kan het evenwicht op de interne markt voor aardolieproducten verstoren en heeft dat zelfs al gedaan.

De grote afhankelijkheid van de Europese Unie van aardolieproducten uit derde landen en de gevolgen voor de economie rechtvaardigen het bestaan van mechanismen om eventuele problemen te verhelpen. Er zijn in de lidstaten reeds lang geleden maatregelen genomen om de gevolgen van eventuele problemen met de aardolievoorziening te kunnen opvangen. Zij worden in bepaalde mate ondersteund door communautaire wetgeving, die voorziet in het aanleggen door de lidstaten van „veiligheidsvoorraden". Bij een crisis kunnen zulke voorraden op de markt worden gebracht. Richtlijn 68/414/EEG ([4]), gewijzigd bij Richtlijn 98/93/EG ([5]), verplicht de lidstaten een voorraad in opslag te houden overeenkomend met minimaal 90 dagen verbruik voor drie categorieën aardolieproducten ([6]). Ten slotte worden de lidstaten in Richtlijn 73/238/EEG ([7]) verplicht alle nodige voorzieningen te treffen die de bevoegde autoriteiten in staat stellen om, in geval van moeilijkheden bij de bevoorrading, aardolie aan de veiligheidsvoorraden te kunnen onttrekken en het verbruik te beperken.

([1]) De enige belangrijke flexibiliteit van het aanbod vindt haar oorsprong in de niet-benutte productiecapaciteit, welke voornamelijk te vinden is in de regio rond de Perzische Golf.

([2]) De ontwikkeling van de vraagstructuur (continue groei van het aandeel van het vervoer in het totale aardolieverbruik, daling van het aandeel van de industrie daarin, het vrijwel verdwijnen van de rol van aardolie bij het produceren van elektriciteit) en de daarmee samenvallende vermindering van de mogelijkheden om aardolie op korte termijn door een andere brandstof te vervangen, accentueren des te meer de uiterst geringe elasticiteit van de vraag naar aardolie.

([3]) De energie-intensiteit van de Europese economie, d.w.z. de verhouding tussen de omvang van het aardolieverbruik en het bruto binnenlands product, is sinds 1973 gehalveerd.

([4]) PB L 308 van 23.12.1968, blz. 14.

([5]) PB L 358 van 31.12.1998, blz. 100.

([6]) Een soortgelijke verplichting, maar dan berekend aan de hand van de invoer van de lidstaten, bestaat in het kader van het Verdrag tot oprichting van het Internationale Energie-agentschap (minimumvoorraden gelijk aan 90 dagen invoer).

([7]) PB L 228 van 16.8.1973, blz. 1.

We moeten evenwel erkennen dat deze richtlijnen niet meer passen in de huidige situatie op de interne energiemarkt. Ze zijn ingesteld toen de interne energiemarkt nog in de kinderschoenen stond. De geldende communautaire bepalingen zorgen niet voor een voldoende harmonisatie en coördinatie van de nationale maatregelen. Dit is echter wel nodig voor de goede werking van de interne markt. Meer nog, de interne markt moet zelfs gebaseerd zijn op voldoende geharmoniseerde en gecoördineerde regels inzake continue voorziening.

In de praktijk zijn er twee soorten problemen:

— problemen die te maken hebben met het gebrek aan harmonisatie in de organisatie van de veiligheidsvoorraden (zie hoofdstuk 2),

— problemen die te maken hebben met het gebrek aan harmonisatie in de nationale wetgeving met betrekking tot crisismaatregelen en het gebrek aan coördinatie in de acties van de lidstaten in crisissituaties (zie hoofdstuk 3).

2. **Voorraadsystemen**

2.1. ***Fragmentering van het Europese systeem van veiligheidsvoorraden***

De lidstaten beschikken op dit moment over een zeer ruime vrijheid bij het concreet opstellen van opslagverplichtingen. Daardoor bestaat het Europese systeem van veiligheidsvoorraden uit maar liefst vijftien nationale systemen die zeer verschillend zijn:

— Bepaalde lidstaten hebben ad-hocorganen opgericht voor het in opslag houden van alle of een deel van de veiligheidsvoorraden en andere lidstaten niet. In de lidstaten die niet over een dergelijk orgaan beschikken, berust de opslag volledig bij de industrie, in het kader van verplichtingen die haar zijn opgelegd door de overheid. De veiligheidsvoorraden zijn dan vermengd met de eigen werkvoorraden van de ondernemingen in de sector ([1]).

— Regels die betrekking hebben op de mogelijkheid voor handelaars om aan hun opslagverplichtingen te voldoen door middel van voorraden in een andere lidstaat lopen uiteen. Bepaalde lidstaten verbieden dit zelfs.

In een dergelijke context kunnen de nationale bepalingen die de organisatie van de veiligheidsvoorraden regelen in bepaalde gevallen zelfs tot gevolg hebben dat de markten voor geraffineerde producten worden afgesloten en dat de handelaars die geen nationale raffinaderijen zijn benadeeld worden ([2]). Er dient rekening te worden gehouden met het feit dat de onafhankelijke distributiemaatschappijen of de importeurs van raffinaderijproducten slechts beperkte werkvoorraden nodig hebben, terwijl de raffinaderijen sowieso over werkvoorraden zouden beschikken, zelfs als de opslagverplichting ten behoeve van de veiligheidsvoorraad niet bestond.

Het feit dat nationale bepalingen voor het samenstellen van veiligheidsvoorraden in bepaalde gevallen kunnen leiden tot een afsluiting werd bevestigd in het arrest van het Hof van Justitie van 25 oktober 2001 (zaak C-398/98) waarin het Griekse systeem van veiligheidsvoorraden wordt veroordeeld. Volgens het Hof beperkte de manier waarop de opslagverplichtingen in Griekenland waren geregeld de mogelijkheden voor Griekse distributeurs van aardolieproducten om zich te bevoorraden bij raffinaderijen in een andere lidstaat. Het Hof vond dat dit in strijd was met het principe van het vrije verkeer van goederen.

Met het onderhavige voorstel voor een richtlijn beoogt men niet de organisatie van de veiligheidsvoorraden volledig eenvormig te maken. Het is veeleer de bedoeling om deze onderling aan te passen door het vaststellen van bepaalde minimumeisen: het gaat hierbij dan om eisen die nageleefd dienen te worden met het oog op de openstelling van de sector van de distributie van aardolieproducten en het daadwerkelijk oprichten van een interne markt voor aardolieproducten.

([1]) In een stelsel waarvoor de voorraden van de industrie (gedeeltelijk) als basis dienen, zijn de werk- en veiligheidsvoorraden noodzakelijkerwijs vermengd. Het is niet mogelijk om te bepalen wat de omvang van de voorraden is van een bepaalde handelaar als er geen opslagverplichting bestaat.

([2]) Onder „nationale raffinaderij" worden de handelaren verstaan die over een raffinaderij in de desbetreffende lidstaat beschikken.

Hiertoe bevat het voorstel voor een richtlijn twee wijzigingen:

— de lidstaten worden verplicht om een nationaal opslagagentschap op te richten,

— een wijziging van de bepalingen met betrekking tot het opslaan van de veiligheidsvoorraden in een andere lidstaat.

2.2. *De oprichting van een nationaal opslagagentschap in alle lidstaten*

Voor de niet-raffinaderijen is de opslagverplichting een blok aan het been en eventueel zelfs een belemmering voor de toegang tot de markt. In een aantal gevallen is de beste oplossing om samen te werken met nationale raffinaderijen via het systeem van voorraden die „ter beschikking" worden gesteld (waarbij de raffinaderijen de opslagverplichtingen van andere handelaars op zich nemen). Door de oprichting van een centraal orgaan dat belast is met de strategische voorraden en het verlenen van het recht aan niet-raffinaderijen om hun opslagverplichting door dat orgaan tegen een redelijke vergoeding te laten vervullen, kan de concurrentiewerking op de markt van geraffineerde producten worden verbeterd. Hierdoor worden de niet-raffinaderijen immers minder afhankelijk van afspraken met nationale raffinaderijen.

Bovendien moet geconstateerd worden dat de veiligheidsvoorraden van de lidstaten lang niet altijd duidelijk zichtbaar zijn, in tegenstelling tot die van de Amerikaanse Strategic Petroleum Reserve ([1]). Men kan zelfs stellen dat de Europese veiligheidsvoorraden niet geloofwaardig overkomen, omdat de voorraden die bovenop de werkvoorraden worden opgeslagen ter waarborging van de continuïteit van de voorziening moeilijk te identificeren en dus ook niet meetbaar zijn. Bovendien kan het feit dat er in bepaalde lidstaten een belangrijke activiteit is in de aardolie-industrie gericht op het voldoen aan een niet-nationale vraag zorgen voor de aanwezigheid van buitengewoon grote werkvoorraden ten opzichte van het binnenlandse verbruik. Tegen die achtergrond wordt de verplichting tot het houden van een hoeveelheid aardolie en aardolieproducten gelijk aan 90 dagen verbruik zeer onzeker.

In het voorstel voor een richtlijn wordt dan ook bepaald dat de ad-hocorganen voor opslag in alle lidstaten verantwoordelijk zal zijn voor ten minste één derde van de opslagverplichting. Zij dienen zelf eigenaar te zijn van die voorraden en mogen niet via bepaalde systemen een beroep kunnen doen op de werkvoorraden van de industrie. De daadwerkelijke beschikbaarheid zal buiten twijfel staan en de geloofwaardigheid en de zichtbaarheid zullen optimaal zijn.

2.3. *Opslaan van de veiligheidsvoorraden in een andere lidstaat*

Volgens de huidige communautaire wetgeving mogen de lidstaten het opslaan van de veiligheidsvoorraden in andere lidstaten verbieden. Bovendien moeten er volgens de huidige communautaire wetgeving intergouvernementele overeenkomsten worden gesloten om voorraden te mogen opslaan op het grondgebied van een bepaalde lidstaat voor rekening van bedrijven, organisaties of agentschappen die in een andere lidstaat zijn gevestigd. Het ontbreken van een dergelijke intergouvernementele overeenkomst kan dus betekenen dat een handelaar geen voorraden buiten het nationale grondgebied mag opslaan. Omdat er in de bevoorradingsketen voor aardolieproducten normaliter sprake is van omvangrijke concentratie van de voorraden bij de raffinaderijen, kunnen deze beperkingen een grensoverschrijdende downstream bevoorradingsketen benadelen in vergelijking met een volledig nationale keten.

Om de goede werking van de interne markt te garanderen dienen de communautaire bepalingen er uitdrukkelijk in te voorzien dat de lidstaten ervoor waken dat de maatregelen die zij zullen treffen met betrekking tot de veiligheidsvoorraden niet nadelig zullen zijn voor de bevoorrading bij raffinaderijen in andere lidstaten in vergelijking met de bevoorrading bij raffinaderijen op het eigen grondgebied. In het voorstel voor een richtlijn is bepaald dat de lidstaten moeten toestaan dat de handelaars hun opslagverplichtingen naleven door gebruik te maken van voorraden in lidstaten die hun bevoorradingsbron zijn voor geraffineerde producten.

([1]) In de Verenigde Staten bestaat er geen opslagverplichting voor de industrie. Daar is immers, los van de voorraden van de industrietak zelf, een Strategic Petroleum Reserve (SPR) gevormd. Deze voorraad bevat nu 545 vaten en wordt opgeslagen in ondergrondse ruimtes (zoutkoepels). De Amerikaanse president beslist over de verkoop ervan. De omvang van de voorraden in de SPR wordt tegen 2004 op 700 miljoen vaten gebracht.

Overigens valt het feit dat er eerst intergouvernementele overeenkomsten moeten worden gesloten alvorens een veiligheidsvoorraad in een andere lidstaat mag worden opgeslagen niet meer te rijmen met de nieuwe interne energiemarkt. Dit mechanisme dient derhalve te worden vervangen door een toezichtsysteem, zodat de voorraden die op het grondgebied van een lidstaat worden opgeslagen voor rekening van bedrijven, organisaties of agentschappen die in een andere lidstaat zijn gevestigd kunnen worden geïdentificeerd, geregistreerd en gecontroleerd.

3. **Harmonisatie en coördinatie van de bepalingen inzake crisismaatregelen**

De huidige communautaire wetgeving bevat geen voorzieningen voor een eensgezind, solidair en coherent optreden van de lidstaten van de Europese Unie bij een crisis op de aardoliemarkten. Eensgezindheid en coherentie in het optreden zijn echter wel nodig om de goede werking van de interne markt in dergelijke situaties te vrijwaren.

In de praktijk zijn er twee soorten problemen:

— in bepaalde lidstaten belemmert de wetgeving het inzetten van de voorraden, doordat daarin te strenge voorwaarden verbonden zijn aan het in werking stellen van een dergelijke actie (zie punt 3.1),

— het ontbreken van een communautair besluitvormingsmechanisme waarmee besloten kan worden tot een eensgezinde, coherente en gecoördineerde actie op Europees niveau (zie punt 3.2).

3.1. ***Criteria voor het inzetten van de veiligheidsvoorraden***

Aanvankelijk moesten de veiligheidsvoorraden de mogelijkheid geven gedurende enige tijd het hoofd te bieden aan eventuele olietekorten veroorzaakt door een stopzetting van de leveranties door de producerende landen. Het ging dus om een laatste redmiddel. Bovendien moest het gebruik van de veiligheidsvoorraden plaatsvinden als aanvulling op relatief drastische beperkingen van het verbruik op basis van vrijwilligheid (bijvoorbeeld de „autoloze zondagen").

In bepaalde lidstaten zijn in de nationale wetgeving inzake de veiligheidsvoorraden bijzonder strenge voorwaarden verbonden aan het inzetten van die voorraden. Hierin vindt men de originele idee achter het inzetten van de voorraden terug, namelijk slechts als laatste redmiddel bij tekorten.

Ten aanzien van de evolutie van de aardoliemarkt [1] kunnen de veiligheidsvoorraden echter ook in andere omstandigheden worden ingezet. Immers de verwachting bij handelaars van een mogelijke materiële onderbreking van de bevoorrading kan, zonder dat deze er daadwerkelijk komt, leiden tot plotselinge prijsstijgingen op de spotmarkten. Dit kan bijzonder schadelijk zijn voor de economie. Iets dergelijks is al voorgekomen tijdens de Golfoorlog. Hoewel er toen geen productietekort was in vergelijking met het verbruik [2], stegen de prijzen op de spotmarkten peilsnel, als gevolg van de bedreiging van de Saudische productie. Het inzetten van de aardolievoorraden in een dergelijke situatie zal tegenwicht kunnen bieden aan paniekaankopen en bijdragen aan het herstellen van de werking van de markt. Zodoende kunnen de instabiliteit van de prijzen en de uiterst schadelijke gevolgen daarvan voor de economie beperkt worden.

Eenheid en coherentie in het optreden van de Europese Unie in dergelijke omstandigheden zijn onontbeerlijk om de goede werking van de interne markt te vrijwaren. Op het moment dat er geen sprake is van een materieel tekort, maar wel van forse prijsstijgingen als gevolg van een te verwachten materiële onderbreking, is het noodzakelijk dat alle lidstaten hun veiligheidsvoorraden geleidelijk kunnen inzetten. Dat is nu niet het geval, omdat de nationale bepalingen enkel bedoeld zijn om te worden toegepast bij materiële tekorten en er zeer beperkende voorwaarden gelden voor het inzetten van de voorraden. De communautaire wetgeving dient er dus voor te zorgen dat de nationale bepalingen zodanig worden opgesteld dat het inzetten van de voorraden ook mogelijk wordt als men over het algemeen verwacht dat er een materiële onderbreking zal komen en dit instabiliteit van de prijzen veroorzaakt. Dit is een absolute voorwaarde om te zorgen voor eenheid en coherentie in het optreden van de Europese Unie en om de goede werking van de interne markt te vrijwaren.

---

[1] Met name de centrale rol die de spotmarkten toekomt in de prijsvorming: op die markten veranderen de aardolieprijzen ieder uur naar gelang de waarnemingen en anticipaties van de handelaren.

[2] De verloren gegane Iraakse en Koeweitse productie werd gecompenseerd door het inzetten van daarvoor ongebruikte productiecapaciteit, vooral in Saudi-Arabië.

Het inzetten van de aardolievoorraden bij een verwachte onderbreking kan op twee verschillende manieren gebeuren, afhankelijk van het feit of ze in handen zijn van ad-hocopslagorganen of handelaars in de aardolieketen in het kader van hun opslagverplichtingen.

— Het vrijmaken van de voorraden die in opslag worden gehouden door een ad-hocorgaan houdt in dat die voorraden ter beschikking worden gesteld aan de handelaren verderop in de aardolieketen, tegen marktprijs en in een vastgesteld tempo (x miljoen vaten per dag).

— Het vrijmaken van de voorraden die in opslag worden gehouden door de handelaren verderop in de aardolieketen in het kader van opslagverplichtingen houdt in dat op een geleidelijke manier de opslagverplichtingen worden verminderd.

Het effect van het vrijmaken van de voorraden zal in beide gevallen hetzelfde zijn. De handelaren verderop in de aardolieketen kunnen hun „vrije voorraden" benutten (dat wil zeggen de voorraden die zij vrij tot hun beschikking hebben). Daaraan zal behoefte bestaan wanneer het risico van fysieke stopzetting van de bevoorrading voelbaar wordt. Zij kunnen namelijk hetzij voorraden kopen die het agentschap in opslag houdt, hetzij hun eigen veiligheidsvoorraden aanhouden, die tot dan toe „bevroren" waren in verband met de verplichting tot het houden van voorraden en die nu zijn vrijgemaakt. De neiging van handelaren om zich als afnemer van aardolie op te werpen op de spotmarkten tegen om het even welke prijs zal afgeremd worden, evenals het speculeren op het risico van fysieke stopzetting van de bevoorrading. Een dergelijk anticiperend vrijmaken van de voorraden is de logische weerslag van het anticiperen dat plaatsvindt op de aardoliemarkt.

Het vrijmaken van de voorraden heeft natuurlijk alleen zin indien dit geen verandering in het productiebeleid van de producerende landen met zich meebrengt, in die zin dat daardoor het voordeel dat behaald wordt met het gebruik van de voorraden teniet wordt gedaan. Daarom mogen de veiligheidsvoorraden onder geen enkele voorwaarde worden beschouwd als een middel om een confrontatie met de producerende landen aan te gaan. Integendeel, het is juist wenselijk dat dit gebruik in een onderlinge overeenstemming met die landen geschiedt. De Europese Gemeenschap moet dus de energiedialoog tussen de productie- en consumptielanden op gang brengen, institutionaliseren en er een concrete inhoud aan geven.

Deze nieuwe benadering van het gebruik van de voorraden houdt rekening met de ontwikkeling van de aardoliemarkten in de afgelopen 30 jaar. Zo is in het voorstel voor de richtlijn bepaald dat de lidstaten de bevoegdheid moeten krijgen om de veiligheidsvoorraden in de twee onderstaande situaties te mogen gebruiken:

— wanneer de bevoorrading met aardolie materieel wordt onderbroken: dit is het criterium dat overeenstemt met de originele gedachte achter het inzetten van de veiligheidsvoorraden;

— wanneer het algemene gevoelen leeft dat er een risico van onderbreking bestaat. Dit interventiecriterium is bedoeld voor situaties waarin de handelaren verwachten dat er een risico van toekomstige onderbreking bestaat, wat vervolgens een onaanvaardbare instabiliteit van de prijzen op de spotmarkten met zich meebrengt.

Het meer op elkaar afstemmen van de nationale bepalingen aan de hand van deze principes zal ervoor zorgen dat in crisissituaties de eenheid en solidariteit worden bewaard, die nodig zijn voor een goede werking van de interne markt. Tevens wordt vermeden dat bepaalde lidstaten niet kunnen deelnemen aan een dergelijke actie omdat hun wet- en regelgeving hiervoor geen passende bepalingen bevat.

Tegen deze achtergrond, waarbij de voorraden en het gebruik daarvan een wezenlijke rol moeten gaan spelen in het garanderen van een regelmatige bevoorrading met aardolie tegen redelijke prijzen, blijkt dat het huidige minimumniveau van de veiligheidsvoorraden van 90 dagen binnenlands verbruik geleidelijk op 120 dagen binnenlands verbruik zou moeten worden gebracht. Er wordt op gewezen dat het gemiddeld niveau van de communautaire voorraden thans overeenkomt met ongeveer 114 dagen binnenlands verbruik; dit varieert al naar gelang van het land van 90 (het communautair minimum) tot 214 dagen binnenlands verbruik.

Er moet hierbij ook rekening gehouden worden met de situatie van de kandidaat-lidstaten van de Europese Unie. Bij de huidige stand van de onderhandelingen over de toetreding zijn met de meeste kandidaatlanden reeds tot 31 december 2009 lopende overgangsperiodes overeengekomen die deze landen in staat moeten stellen hun veiligheidsvoorraden geleidelijk aan te vullen tot 90 dagen binnenlands verbruik. De Commissie verwacht van de nieuwe lidstaten dat zij er principieel mee instemmen veiligheidsvoorraden van 120 dagen verbruik aan te leggen. Zij onderkent echter dat in terdege gemotiveerde gevallen een geleidelijke invoering van de nieuwe bepalingen inzake de uitbreiding van de olievoorraden zal moeten worden toegestaan, ook na de reeds overeengekomen overgangsperiodes.

3.2. ***Mechanisme voor optreden door de Gemeenschap***

Op dit moment bestaat er geen enkel mechanisme waarmee de Europese Gemeenschap kan besluiten tot het gebruik van de door de lidstaten in opslag gehouden veiligheidsvoorraden, of waarmee zij dit gebruik kan coördineren. De huidige communautaire wetgeving voorziet slechts in een simpele wederzijdse raadplegingsprocedure tussen deskundigen van de lidstaten, onder leiding van de Commissie, en garandeert dus geen eenheid en solidariteit in het optreden van de lidstaten. Dit is wel nodig voor de goede werking van de interne aardoliemarkt. Maatregelen die door elke lidstaat afzonderlijk worden genomen kunnen bovendien de interne markt verstoren.

3.2.1. *Ontoereikendheid van het Internationaal Energie Agentschap*

Gezien het feit dat de aardoliemarkt zich op wereldniveau afspeelt, zal de Europese Unie er altijd op moeten toezien dat zij in overleg handelt met de andere grote consumptielanden. Het Internationale Energie Agentschap (IEA), waarvan alle lidstaten van de Europese Unie lid zijn evenals de andere belangrijke verbruikslanden (met name dan de Verenigde Staten, Japan en Korea), kan als kader dienen voor die noodzakelijke coördinatie. Maar het bestaan van het IEA doet niets af aan de noodzaak van een communautaire besluitvormingsprocedure: in verband met het specifieke karakter van de Europese Unie en de ontwikkeling van de interne markt is het opstellen van een communautaire besluitvormingsprocedure echter onvermijdelijk.

Opgemerkt moet worden dat het bestaande kader van het IEA belangrijke zwakke plekken vertoont. Al in het begin van de jaren tachtig constateerde het IEA overigens dat het crisismechanisme dat in zijn oprichtingsverdrag van 1974 was opgenomen niet meer in voldoende mate op de ontwikkeling van de aardoliemarkt was afgestemd. Een ander crisismechanisme, de CERM (Coordinated Emergency Response Measures), werd in het leven geroepen door de raad van bestuur van het IEA om een gemakkelijker gebruik van de veiligheidsvoorraden mogelijk te maken. Gezien het feit dat voor het overgaan tot een CERM eenparigheid van stemmen is vereist van de raad van bestuur, die bestaat uit vertegenwoordigers van de 26 deelnemende landen, gezien het feit dat er geen duidelijk criterium bestaat voor het overgaan tot die maatregelen en gezien de onderlinge verschillen die er bestaan tussen de deelnemende landen met betrekking tot de vraag of wel of niet moet worden besloten tot interventie, is het risico reëel dat er een blokkering optreedt. Daarbij komt dat de landen, zelfs indien tot het nemen van een CERM wordt besloten, zo veel ruimte hebben om zelf invulling te geven aan de manier waarop zij hun bijdrage leveren dat daardoor nauwelijks nog sprake is van gezamenlijke actie.

Gezien het politieke karakter van elke oliecrisis is het eveneens van belang erop te wijzen dat het IEA een orgaan van technische aard is, met een beperkte bevoegdheid. Het aannemen van een communautaire beslissing is duidelijk een daad waarvan de politieke en juridische betekenis niet in verhouding staat tot een beslissing van het IEA.

Dit neemt niet weg dat in geval van een crisis of dreigende crisis waardoor de economische groei kan worden afgeremd, prioriteit moet worden gegeven aan een gemeenschappelijk optreden waaraan door een zo groot mogelijk aantal verbruikslanden wordt deelgenomen, inclusief in het kader van het IEA. Dit zal een maximaal positief effect van het communautaire optreden helpen sorteren.

Hoewel uiteraard rekening gehouden moet worden met de noodzaak de communautaire actie af te stemmen op die van de andere grote consumptielanden, is een communautaire besluitvormingsprocedure dus noodzakelijk om een eensgezind, solidair en coherent optreden van de Europese Unie te waarborgen, zodat deze als actor eensgezind en geloofwaardig overkomt. Het gebruik van de veiligheidsvoorraden, maar ook de maatregelen tot beperking van het verbruik nopen derhalve tot een communautair besluitvormingsmechanisme voor de coördinatie van maatregelen. Binnen een interne markt kunnen deze maatregelen namelijk niet door elke lidstaat onafhankelijk van elkaar worden genomen.

3.2.2. *Aard van het communautair mechanisme*

Het voorstel voor een richtlijn stelt een echt besluitvormingsmechanisme in, waarmee de Europese Unie de acties kan omschrijven, met name het gebruik van de voorraden, die zij van plan is te ondernemen in een crisissituatie. Zo zal de Europese Commissie dan ook, indien de dringende noodzaak daartoe zich voordoet in verband met de ontwikkeling van de aardoliemarkt, in staat zijn om snel de nodige maatregelen te nemen, waarbij zij rekening houdt met de algemene doelstellingen van de mechanismen tot gebruik van de veiligheidsvoorraden. Zij zal daarbij worden bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten, dat wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de Commissie.

Dit laatste mechanisme zal een „regelgevingsprocedure" kennen, zoals bepaald in artikel 5 van het besluit van de Raad van 28 juni 1999, waarbij de voorwaarden zijn vastgesteld voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden. De vertegenwoordiger van de Commissie zal een voorstel tot te nemen maatregelen aan het comité voorleggen. Het comité zal zijn advies geven over dat voorstel binnen een door de voorzitter vast te stellen termijn, afhankelijk van de urgentie van de desbetreffende situatie. Wanneer de beoogde maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het comité of wanneer er geen advies is uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel betreffende de te nemen maatregelen in.

Dit reactiemechanisme zal bijdragen aan de goede werking van de interne aardoliemarkt en tevens de doeltreffendheid van de crisismaatregelen doen toenemen.

3.2.3. *Wanneer kan het mechanisme geactiveerd worden*

De Commissie kan de nodige maatregelen aannemen in geval van een algemeen gevoelen dat er een risico van onderbreking bestaat of in geval van een daadwerkelijke onderbreking van de bevoorrading.

Het voorstel voor een richtlijn voorziet in een mogelijke activeringsgrens in geval van materiële onderbreking. Er kan dan worden besloten de voorraden aan te spreken of het verbruik te beperken.

In geval van een algemeen gevoelen dat er een risico van onderbreking van de bevoorrading, met name als gevolg van een externe crisis, bestaat, tegen de achtergrond van de doelstelling om de economische groei en de werkgelegenheid evenals de sociale categorieën en beroepsgroepen die het meest gevoelig zijn voor sterke verandering van de aardolieprijs te beschermen, lijkt het aspect „prijs" essentieel voor het bepalen van een „alarmdrempel" waarvan overschrijding het sein is voor het treffen van communautaire maatregelen.

Deze alarmdrempel is bereikt wanneer de prijs van ruwe aardolie op de spotmarkten zodanig is dat wanneer deze prijs gedurende 12 maanden op dat niveau gehandhaafd zou blijven, de factuur voor aardolie van buiten de Europese Unie tijdens de eerste 12 daaropvolgende maanden zou zijn gestegen met een bedrag gelijk aan meer dan een halve procent van het Bruto Nationaal Product van de Europese Unie in het voorgaande jaar. Het referentiepunt om de omvang van de stijging vast te stellen is de gemiddelde factuur voor aardolie van buiten de Europese Unie over de laatste vijf jaren. In de huidige situatie (2002) zou de prijs van een vat Brent bijvoorbeeld meer dan 30 dollar ([1]) moeten gaan bedragen om die grens te bereiken.

Het overschrijden van de alarmdrempel die grens vormt een noodzakelijke, maar niet afdoende voorwaarde voor het vrijmaken van de voorraden in geval van een algemeen gevoelen dat er een risico van onderbreking van de bevoorrading bestaat: het overschrijden van de drempel markeert slechts het begin van een onderzoek door de Commissie van alle elementen die bijdragen tot de crisis. Bij elke beslissing over de wenselijkheid en noodzaak van ingrijpen zal moeten worden gekeken naar het geheel van deze elementen.

4. **Een technische expertise voor de tenuitvoerlegging van de maatregelen**

Het oprichten van de interne energiemarkt vindt geleidelijk en op zeer complexe wijze plaats, met name in die zin dat er zeer technische regels worden opgesteld. Het is dus belangrijk ervoor te zorgen dat het nieuwe wettelijke kader op effectieve, doelmatige en uniforme wijze door alle partijen op de markt wordt toegepast, onder omstandigheden die de concurrentiepositie van de ondernemingen waarborgen.

Om die reden zijn de verschillende fasen van de totstandkoming van de interne gas- en elektriciteitmarkt gepaard gegaan met het instellen van mechanismen waarmee het met name mogelijk werd om de nationale regelgevende instellingen, de lidstaten, de economische krachten op de markt en de Commissie binnen technische werkvergaderingen samen te brengen. Deze werkvergaderingen onderzoeken welke maatregelen het beste genomen kunnen worden voor de tenuitvoerlegging van de opening van de gas- en elektriciteitmarkt, en doen herhaaldelijk zeer technische aanbevelingen aan de Commissie.

Zo zal het door het nieuwe communautaire kader, dat in het leven geroepen zal worden om in het kader van de interne energiemarkt de maatregelen voor de continue olievoorraden aan te scherpen, ook noodzakelijk worden dat er complexe en technische taken volbracht worden. Het gaat er dan met name om dat de ontwikkeling van de internationale markten gevolgd wordt, en de invloed daarvan op het continu aanwezig zijn van voorraden en de betrouwbaarheid ervan. De doelmatigheid van de geldende maatregelen zal voortdurend geëvalueerd moeten worden; in dat kader moet er toezicht worden gehouden op het niveau van de door de lidstaten in opslag gehouden aardolievoorraden. Om die taken uit te voeren moet er objectieve, betrouwbare en vergelijkbare informatie beschikbaar zijn.

In het geval van een energiecrisis, wanneer de Europese Commissie besluit tot het nemen van maatregelen voor het inzetten van aardolievoorraden en deze zal coördineren, zullen de effecten daarvan op de energiemarkt en de economie als geheel moeten worden geëvalueerd.

([1]) Wat overeenkomt met een OPEC prijzenmand van 28 tot 29 USD per vat.

Het lijkt daarom van wezenlijk belang om binnen de diensten zelf van de Commissie te voorzien in een Europees observatiesysteem voor het toezien op de koolwaterstofvoorziening, waardoor de nodige expertise wordt verkregen om te kunnen reageren op de in hoge mate technische aard van die taken. Onder leiding van de Commissie biedt dit systeem de technische en wetenschappelijke ondersteuning en een hoog niveau van expertise om te helpen bij het juist toepassen van de communautaire wetgeving op het gebied van de aardolievoorziening.

Dit Europese observatiesysteem zal worden bestuurd door de Commissie, die voor de vergaderingen vertegenwoordigers van de lidstaten alsmede vertegenwoordigers van de betrokken sectoren zal uitnodigen.

5. **Besluit**

Het onderhavige voorstel voor een richtlijn dient ter bevordering van een betere harmonisatie en coördinatie van de op nationaal niveau genomen maatregelen in verband met de continue aardolievoorziening, waardoor de goede werking van de interne markt mede wordt gewaarborgd. De richtlijn zal de Europese Unie de middelen geven om gezamenlijk en geloofwaardig op te kunnen treden wanneer moeilijkheden bij de voorziening met aardolie de werking van de economie en de maatschappij (dreigen te) verstoren.

Met deze bepalingen kan in geval van een crisis gezorgd worden voor onderlinge solidariteit en eenheid in de communautaire actie, die nodig zijn om op doelmatige wijze op de wispelturigheid van de energiemarkt te reageren, en in dat kader de goede werking van de interne markt te bevorderen. Deze bepalingen zijn noodzakelijk om de markt van aardolieproducten open te stellen voor niet-raffinaderijen, om te vermijden dat de grensoverschrijdende downstream bevoorradingsketens benadeeld zouden worden ten opzichte van de volledig nationale ketens, dus om een echte interne markt voor geraffineerde producten te creëren. Artikel 95 van het EG-verdrag vormt derhalve de passende basis voor het voorstel voor een richtlijn.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Beslissende overeenkomstig de procedure als bedoeld in artikel 251 van het verdrag

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De realisatie van de interne energiemarkt dient gepaard te gaan met de nodige coördinatie van de maatregelen waarmee de continuïteit van de voorziening met aardolie van buiten de Gemeenschap kan worden gewaarborgd. De interne markt is namelijk gebaseerd op de behoefte aan solidariteit tussen de lidstaten, wat in het bijzonder naar voren komt in de sectoren van de koolwaterstoffen, die essentieel zijn voor de energievoorziening.

(2) Ruwe aardolie en aardolieproducten nemen in de bevoorrading van de Gemeenschap met energieproducten een centrale plaats in en spelen een wezenlijke rol in de werking van de economie en de maatschappij, met name gezien hun rol in de transportsector. De aardolieprijs wordt bovendien gebruikt als referentie bij het vaststellen van de aardgasprijs.

(3) De geldende nationale wetgeving inzake de continuïteit van de aardolievoorziening is onvoldoende geharmoniseerd en gecoördineerd op communautair niveau en kan het evenwicht op de interne markt voor aardolieproducten verstoren en heeft dat zelfs al gedaan. Een betere harmonisatie en coördinatie van de op nationaal niveau genomen maatregelen met betrekking tot de continue aardolievoorziening zijn derhalve nodig om de goede werking van de interne markt te waarborgen.

(4) Om de consumenten zo voordelig mogelijk te bevoorraden dient er meer openheid en concurrentie te komen op de aardoliemarkten. Hiertoe dient de ontwikkeling van een volwaardige interne markt voor aardolieproducten te worden gewaarborgd, waardoor elke distributeur de gelegenheid krijgt zich gemakkelijk en tegen concurrerende prijzen te bevoorraden, ook buiten de nationale raffinadeurs om.

(5) De systemen met betrekking tot de veiligheidsvoorraden verschillen sterk tussen de lidstaten onderling. De nationale bepalingen die de organisatie van de veiligheidsvoorraden regelen in bepaalde gevallen kunnen tot gevolg hebben dat de markten voor geraffineerde producten worden afgesloten en dat de handelaars die geen nationale raffinadeurs zijn benadeeld worden. Er moeten derhalve maatregelen genomen worden om deze opslagsystemen ten minste gedeeltelijk onderling op elkaar af te stemmen en ervoor te zorgen dat de samenstelling van deze voorraden de werking van de interne markt niet belemmert.

(6) Voor de niet-raffinaderijen is de opslagverplichting een blok aan het been en eventueel zelfs een belemmering voor de toegang tot de markt. Om de openheid van de markten van de aardolieproducten te waarborgen dienen deze handelaars de mogelijkheid te hebben om aan hun verplichtingen te voldoen op een andere manier dan door zelf veiligheidsvoorraden in opslag te hebben of afspraken te maken met nationale raffinaderijen.

(7) Eveneens met dit doel dient voor harmonisatie van de nationale bepalingen inzake het beheer van de voorraden te worden gezorgd door een overheidsinstantie op te richten, zoals die in bepaalde lidstaten reeds bestaat, die belast is met het beheer van minimaal eenderde van de opslagverplichtingen overeenkomstig de principes van decompartimentering van de nationale markt.

(8) Omdat beperkende bepalingen met betrekking tot het opslaan van veiligheidsvoorraden buiten het nationale grondgebied een grensoverschrijdende keten voor bevoorrading met aardolieproducten kan benadelen ten opzichte van een volledig nationale keten, moet — om de goede werking van de interne markt te waarborgen — de opslag van voorraden buiten het nationale grondgebied worden toegestaan en dienen hiervoor bepalingen te worden vastgelegd.

(9) Zoals aangegeven in het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening" [1] is de Gemeenschap in sterke mate afhankelijk van de voorziening door derde landen en is er sprake van een aanzienlijke geografische concentratie van de productiecapaciteit, en dit zal alleen nog maar toenemen. Door deze situatie ontstaan er belangrijke risico's voor de continue bevoorrading met aardolie.

(10) Omdat elk probleem dat tot gevolg heeft dat de leveringen van aardolieproducten sterk afnemen of dat de prijzen daarvan flink stijgen, een ernstige verstoring van de economische activiteit van de Gemeenschap kan veroorzaken, is het van belang dat men in staat is om de nadelige effecten van een dergelijk probleem te compenseren, of in ieder geval te verzachten. Hiertoe dienen er veiligheidsvoorraden te worden aangelegd die, indien nodig, in dergelijke omstandigheden op een op communautair niveau en ook op mondiaal niveau gecoördineerde wijze kunnen worden ingezet.

(11) Naast het inzetten van de veiligheidsvoorraden die zijn aangelegd om te worden ingezet in een crisissituatie omvatten de maatregelen die bedoeld zijn om de gevolgen van de moeilijkheden met bevoorrading van ruwe aardolie en aardolieproducten te verlichten ook maatregelen om het verbruik te beperken. Het is van belang te voorzien in passende procedures en instrumenten waarmee die twee soorten maatregelen snel, alsmede op een gecoördineerde en solidaire wijze, ten uitvoer gelegd kunnen worden.

(12) Hiertoe dienen de lidstaten te beschikken over de bevoegdheid om in voorkomend geval onmiddellijk de passende maatregelen te nemen, ook indien er geen sprake is van een materieel tekort, maar van forse prijsstijgingen omdat er een materiële onderbreking wordt verwacht.

(13) Bij moeilijkheden bij de aardolievoorziening dient de Gemeenschap eensgezind en coherent op te treden om de goede werking van de interne markt te bewaren. Tevens dienen haar acties gecoördineerd te verlopen met die van andere belangrijke verbruikers.

(14) Om hulp te bieden bij het ontwerpen en het juist toepassen van de communautaire wetgeving op het gebied van de aardolievoorziening, om de toepassing daarvan te volgen en te helpen bij het evalueren van de doelmatigheid van de van kracht zijnde maatregelen en om beter te kunnen toezien op de ontwikkeling van de continuïteit van de aardolievoorziening in het kader van de interne markt dient er binnen de Commissie een Europees Observatiesysteem van de voorziening met koolwaterstoffen te worden opgericht.

(15) Er dienen maatregelen te worden genomen om onderhavige richtlijn ten uitvoer te leggen overeenkomstig Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden [2].

(16) Overeenkomstig het in artikel 5 genoemde subsidiariteits- en evenredigheidsbeginsel kunnen de doelstellingen van de voorgenomen actie, namelijk de totstandbrenging van een volledig operationele interne markt voor aardolieproducten die gebaseerd is op vrije concurrentie en een continue voorziening met aardolieproducten, niet door de lidstaten onafhankelijk van elkaar worden gerealiseerd en kan dit beter op communautair niveau worden uitgevoerd. Deze richtlijn gaat niet verder dan noodzakelijk is voor het bereiken van die doelstelling,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De onderhavige richtlijn heeft als doelstelling de goede werking van de interne markt voor aardolieproducten. Hiertoe worden de bepalingen die in de lidstaten gelden met betrekking tot olievoorraden en crisismaatregelen onderling aangepast en wordt het optreden van de lidstaten bij een bevoorradingscrisis gecoördineerd.

Artikel 2

1. De lidstaten nemen alle noodzakelijke maatregelen om permanent en onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 6 een niveau voor de voorraden aardolieproducten in opslag te houden dat, voor de verschillende categorieën aardolieproducten, gelijk is aan ten minste 90 dagen gemiddeld binnenlands verbruik per dag in het voorafgaande kalenderjaar.

[1] COM(2000) 769.

[2] PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

2. Het in het eerste lid genoemde niveau van de minimumvoorraad wordt op een zo kort mogelijke termijn op 120 dagen gebracht, te rekenen vanaf de bekendmaking van de onderhavige richtlijn, en uiterlijk op 1 januari 2007.

3. De lidstaten zien erop toe dat de overeenkomstig lid 1 en lid 2 in opslag gehouden voorraden beschikbaar en toegankelijk zijn teneinde onverwijld passende maatregelen voor het gebruik daarvan overeenkomstig artikel 6 te kunnen treffen.

4. De lidstaten verstrekken de Commissie uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van de onderhavige richtlijn, en vervolgens om de zes maanden totdat het in lid 2 genoemde voorraadniveau is bereikt, een gedetailleerd verslag over de maatregelen die genomen zijn en nog zullen worden genomen om dat voorraadniveau te bereiken.

5. De in de leden 1 en 2 genoemde voorraden worden opgeslagen en instandgehouden door de lidstaten op hun eigen grondgebied of op dat van een andere lidstaat.

Artikel 3

1. De lidstaten richten een publiek orgaan op dat belast is met het opslaan van aardolievoorraden. Zij treffen alle nodige voorzieningen opdat op een zo kort mogelijke termijn, te rekenen vanaf de bekendmaking van de onderhavige richtlijn en uiterlijk op 1 januari 2007, dit orgaan eigenaar is van voorraden die voor de verschillende categorieën producten ten minste eenderde van de in artikel 2, leden 1 en 2, omschreven verplichtingen vertegenwoordigen.

2. Indien een lidstaat opslagverplichtingen oplegt aan de handelaars op de markt, dan zal het publieke orgaan dat belast is met de opslag de opslagverplichtingen van de niet-raffinaderijen die dat wensen, overnemen tegen een vergoeding die niet meer bedraagt dan de kosten van de geleverde diensten.

3. Een of meer lidstaten kunnen besluiten voor de opslag gebruik te maken van eenzelfde orgaan of eenzelfde agentschap. In dat geval zijn zij hoofdelijk aansprakelijk voor het in acht nemen van de verplichtingen die uit de onderhavige richtlijn voortvloeien.

Artikel 4

1. De lidstaten zien erop toe dat hun bepalingen met betrekking tot de opslag van voorraden rechtvaardig en niet-discriminerend zijn.

2. De lidstaten zien er met name op toe dat deze bepalingen niet tot gevolg hebben dat de bevoorrading van in de andere lidstaten gevestigde raffinaderijen ten opzichte van de bevoorrading van de op hun eigen grondgebied gevestigde raffinaderijen benadeeld wordt. Zij staan elke onderneming die aan de opslagverplichting moet voldoen en die met geraffineerde producten wordt bevoorraad uit één of meerdere andere lidstaten toe om aan deze verplichting te voldoen door middel van voorraden die in de desbetreffende lidstaten in opslag worden gehouden.

Artikel 5

1. In het geval waar, voor de toepassing van de onderhavige richtlijn, de voorraden worden opgeslagen op het grondgebied van een lidstaat voor rekening van in een andere lidstaat gevestigde ondernemingen, organisaties of agentschappen, mag de lidstaat op het grondgebied waarvan die voorraden zijn opgeslagen, zich niet verzetten tegen overbrenging daarvan naar andere lidstaten voor rekening waarvan voorraden zijn opgeslagen.

2. De lidstaten roepen een toezichtsysteem in het leven om de voorraden die op hun grondgebied worden opgeslagen voor rekening van bedrijven, organisaties of agentschappen die in een andere lidstaat zijn gevestigd te identificeren, registreren en controleren.

Artikel 6

1. De lidstaten zorgen ervoor dat hun bevoegde autoriteiten in staat worden gesteld om indien zich problemen zouden voordoen met de werking van de interne markt voor aardolieproducten als gevolg van moeilijkheden bij de bevoorrading de voorraden die in het kader van de in artikel 2, leden 1 en 2, genoemde verplichting in stand worden gehouden te gebruiken op de voorwaarden en volgens de modaliteiten als genoemd in de artikelen 7 en 8.

2. Behalve in de in de artikelen 7 en 8 genoemde gevallen, doen de lidstaten niet op zodanige wijze beroep op de voorraden dat deze onder het verplichte minimumniveau zouden dalen, tenzij er zich plaatselijke bevoorradingsproblemen voordoen, en dan eerst nadat de Commissie hierover is ingelicht, of om aan hun internationale verplichtingen te voldoen.

Artikel 7

1. In geval van een onderbreking van de bevoorrading met aardolie die de werking van de economie en van de interne markt voor aardolieproducten ernstig kan verstoren kan de Commissie op grond van een besluit dat is goedgekeurd overeenkomstig de in artikel 9, lid 2, bedoelde procedure de lidstaten verplichten om:

a) de in artikel 2, leden 1 en 2, genoemde veiligheidsvoorraden geleidelijk beschikbaar te stellen,

b) het verbruik op specifieke of algemene wijze te beperken.

De door de lidstaten te nemen maatregelen moeten de concurrentie zo min mogelijk beperken. De Commissie ziet erop toe dat dit beginsel wordt geëerbiedigd zolang de maatregelen ten uitvoer worden gelegd.

2. De Commissie kan maatregelen nemen van het type als bedoeld in lid 1 wanneer de voorziening met ruwe olie wereldwijd zodanig wordt onderbroken dat zij tot 7 % onder het normale niveau daalt.

3. Het besluit van de Commissie kan concrete modaliteiten en de voorwaarden voor de tenuitvoerlegging van de door de lidstaten te nemen maatregelen bevatten.

Artikel 8

1. In geval van een algemeen gevoelen dat er een risico van onderbreking van de bevoorrading met aardolie, met name als gevolg van een externe crisis, bestaat, waardoor de aardoliemarkten instabiel worden, hetgeen op zijn beurt de werking van de economie en van de interne markt voor aardolieproducten ernstig kan verstoren, kan de Commissie bij een overeenkomstig de procedure van artikel 9, lid 2, genomen besluit de lidstaten verplichten de in artikel 2, leden 1 en 2, bedoelde veiligheidsvoorraden geleidelijk beschikbaar te stellen in een mate waarbij rekening wordt gehouden met de door de lidstaten gesloten internationale overeenkomsten en de in het kader van die overeenkomsten genomen besluiten.

De door de lidstaten te nemen maatregelen moeten de concurrentie zo min mogelijk beperken. De Commissie ziet erop toe dat dit beginsel wordt geëerbiedigd zolang de maatregelen ten uitvoer worden gelegd.

2. De Commissie kan onderzoeken of maatregelen van het in lid 1 bedoelde type noodzakelijk zijn wanneer de prijs van ruwe aardolie op de contantmarkt zodanig is dat, wanneer dat prijspeil gedurende twaalf maanden wordt aangehouden, de externe aardolierekening van de Europese Unie gedurende de twaalf komende maanden met meer dan een half procent van het BBP van de Europese Unie in het voorgaande jaar zou stijgen in vergelijking met de gemiddelde externe aardolierekening van de afgelopen vijf jaar.

3. In het kader van het in lid 2 bedoelde onderzoek houdt de Commissie rekening met alle elementen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de voorzieningssituatie van de lidstaten. Zij neemt daarbij met name de aard, de duur en het belang van de elementen die ten grondslag liggen aan de in lid 1 bedoelde situatie in beschouwing.

4. Het besluit van de Commissie kan concrete modaliteiten en de voorwaarden voor de tenuitvoerlegging van de door de lidstaten te nemen maatregelen bevatten.

Artikel 9

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten, dat wordt voorgezeten door de Commissie.

2. Indien naar het onderhavige lid wordt verwezen is de regelgevingsprocedure als bedoeld in de artikelen 5 en 7 van Besluit 1999/468/EG van toepassing, met inachtneming van de bepalingen van artikel 8 daarvan.

De periode als bedoeld in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG is vastgesteld op een week.

3. Het comité keurt een intern reglement goed.

Artikel 10

1. De lidstaten treffen alle voorzieningen en voeren alle mechanismen in die noodzakelijk zijn om de identificatie van en het toezicht op de voorraden te garanderen.

Zij stellen de sanctieregeling vast die van toepassing is op schendingen van de nationale bepalingen die ter toepassing van de onderhavige richtlijn zijn aangenomen en treffen alle nodige maatregelen om voor de tenuitvoerlegging daarvan te zorgen. De sancties moeten doeltreffend zijn, in verhouding staan tot de overtreding en een ontmoedigend effect hebben.

2. De lidstaten beschikken over interventieplannen die gebruikt kunnen worden in geval van een daadwerkelijke onderbreking van de bevoorrading met aardolie of van een algemeen gevoelen dat er een risico bestaat van onderbreking van de aardolievoorziening, waardoor speculatieve bewegingen op de aardoliemarkten worden veroorzaakt.

Zij wijzen de organen aan die belast zullen worden met de tenuitvoerlegging van de overeenkomstig de onderhavige richtlijn te nemen maatregelen.

Artikel 11

1. De Commissie neemt alle voor de toepassing van deze richtlijn noodzakelijke maatregelen. Zij stelt met name:

a) een definitie vast van de in de artikelen 2 en 3 bedoelde categorieën producten,

b) de modaliteiten vast voor de berekening van het binnenlands verbruik en de opslagverplichtingen als genoemd in artikel 2, waarbij zij rekening houdt met de eigen aardolieproductie van de lidstaten,

c) de modaliteiten vast te stellen voor de toezending van statistische overzichten aan de Commissie aan de hand waarvan kan worden nagegaan op welke wijze door de lidstaten de in de onderhavige richtlijn vastgelegde verplichtingen in acht worden genomen.

2. De Commissie keurt de in lid 1 bedoelde maatregelen overeenkomstig de in artikel 9, lid 2, genoemde procedure goed.

Artikel 12

1. Uiterlijk op 1 januari 2004 neemt de Commissie de nodige maatregelen om een Europees Observatiesysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen op te richten, dat de communautaire wetgeving op het gebied van de aardolievoorziening moet helpen opstellen en correct toepassen, de toepassing daarvan moet volgen en de doeltreffendheid van de geldende maatregelen alsook het effect daarvan op de werking van de interne markt voor aardolieproducten moet helpen evalueren. De Commissie ziet erop toe dat de vereiste middelen worden vrijgemaakt voor een doelmatige follow-up van de in de onderhavige richtlijn bedoelde maatregelen.

2. Het Europees Observatiesysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen wordt beheerd door de Commissie, die voor de vergaderingen vertegenwoordigers van de lidstaten alsmede vertegenwoordigers van de betrokken sectoren uitnodigt. Het observatiesysteem biedt de Commissie de nodige technische ondersteuning voor het opstellen en evalueren van de overeenkomstig de onderhavige richtlijn genomen maatregelen en draagt bij tot een betere kennis van de ontwikkeling van de interne markt en van de internationale aardoliemarkten, en van de factoren die daarop een bepalende invloed hebben.

3. Het Europees Observatiesysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen verricht in de aardoliesector de volgende taken:

a) observeren van de werking van de interne markt en de internationale aardoliemarkten,

b) bijdragen aan het opstellen van een systeem van fysiek toezicht op de binnen en buiten de Gemeenschap gelegen infrastructuren, welke bijdragen aan de veiligstelling van de aardolievoorziening,

c) toezien op de aardolievoorziening en op de procedures bedoeld om de continuïteit van de bevoorrading met aardolie in crisissituaties te garanderen,

d) bestuderen van de mogelijkheden tot ontwikkeling van goede veiligheidsmaatregelen in de aardoliesector,

e) toezien op het niveau van de veiligheidsvoorraden aardolie en aardolieproducten en op de procedures voor gebruik daarvan, alsmede de tenuitvoerlegging van de maatregelen tot beperking van het verbruik,

f) vormen van objectieve, betrouwbare en vergelijkbare informatiebronnen voor het volbrengen van zijn taken.

Artikel 13

De lidstaten zorgen ervoor dat de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen van kracht worden om uiterlijk op 1 januari 2004 aan de onderhavige richtlijn te voldoen, en voor wat betreft artikel 2, lid 2, en artikel 3 uiterlijk op 1 januari 2007. Zij stellen de Commissie daar onmiddellijk van op de hoogte.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, bevatten deze een verwijzing naar de onderhavige richtlijn, of gaan zij gepaard met een dergelijke verwijzing bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De lidstaten stellen vast hoe die verwijzing geschiedt.

Artikel 14

De onderhavige richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 15

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

Voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende maatregelen tot veiligstelling van de aardgasvoorziening

(2002/C 331 E/41)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 488 def. — 2002/0220(COD)

(Door de Commissie ingediend op 11 september 2002)

TOELICHTING

1. **Achtergrond**

1.1. *Voltooiing van de interne markt voor energie*

De Europese Unie gaat gestaag vooruit naar de voltooiing van de interne markt voor gas en elektriciteit. In feite is de EU bezig met het creëren van de grootste, geïntegreerde en meest open regionale markt voor elektriciteit en gas ter wereld. Zoals aangetoond in het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening" (COM(2000) 769) zal deze marktintegratie bijdragen tot voorzieningszekerheid, op voorwaarde echter dat markten werkelijk geïntegreerd zijn. De Europese Raad in Barcelona op 15-16 maart 2002 benadrukte derhalve het belang van invloedrijke en geïntegreerde energienetwerken als de ruggengraat van de interne markt en als een belangrijke eerste vereiste voor het verbinden van de Europese economieën.

Echter, marktopening en voldoende materiële verbinding van de markten zijn op zichzelf geen waarborg van een doorzichtige markt gebaseerd op een veilige gasvoorziening van bronnen binnen en buiten de EU. Het is daarom belangrijk dat de huidige ingrijpende veranderingen in de markt en de overgang naar een volledig open interne energiemarkt aangevuld worden met van een transparant en ondubbelzinnig nieuw beleid dat het algemene kader alsmede duidelijke taken en verantwoordelijkheden van de verschillende spelers op de markt met betrekking tot de voorzieningszekerheid binnen de nieuwe marktcontext bepaalt.

Ten einde de voortdurende goede werking van de interne markt voor gas te waarborgen, is het eveneens belangrijk te waarborgen dat geschikte maatregelen ten uitvoer worden gelegd om een buitengewone voorzieningssituatie aan te pakken.

1.2. *Toenemend belang van gas en verwachte stijgende afhankelijkheid van invoer*

Aardgas wordt een steeds belangrijker energiebron in de energiecocktail van de EU. In 2000 nam aardgas ongeveer 24 % van de totale primaire energievoorziening voor zijn rekening, vergeleken met 16 % in 1985 en minder dan 2 % in 1960. De gestage groei gaat door, zelfs in tijden van lage economische groei. In 2001 steeg het West-Europese gasverbruik met 2,5 % met name als gevolg van een aanzienlijke stijging van het aantal huishoudelijke afnemers en van het feit dat er meer gas werd gebruikt voor elektriciteitsopwekking.

Aardgas heeft zijn positie als de voorkeursbrandstof in de elektriciteitsopwekking in de EU behouden. Sinds 1995 heeft de gasgestookte elektriciteitsopwekking elk jaar 50-60 % van de nieuwe investeringen in de elektriciteitsopwekking in de EU vertegenwoordigd. De opvallendste ontwikkeling van de laatste tien jaar was het toenemende aandeel van gecombineerde gasturbinecycli (CCGTs) ten gevolge van een combinatie van verandering van het standpunt van de EG inzake gasgestookte elektriciteitsopwekking in het begin van de jaren 1990, technologische vooruitgang en relatief concurrerende overwegingen met betrekking tot gas en het milieu.

De vraag in de EU naar gas en elektriciteit zal naar verwachting in de komende twintig jaar aanzienlijk stijgen. De vraag naar gas en elektriciteit in de EU zal naar verwachting vóór 2020 met meer dan 40 % stijgen en een marktaandeel van gas in de energievoorziening in de EU van maximaal ongeveer 30 % is realistisch. De belangrijkste drijvende kracht achter de groei van de vraag naar gas is de elektriciteitsopwekking. Tweederde van de stijging van de vraag naar gas wordt verwacht van gasgestookte elektriciteitsopwekking en warmtekracht-koppeling. De toenemende afhankelijkheid van gas in de elektriciteitsopwekking werpt een aantal vragen op met betrekking tot de toenemende onderlinge afhankelijkheid tussen de twee sectoren, met name met betrekking tot de voorzieningszekerheid.

Europa bevindt zich echter in een relatief gunstige positie met betrekking tot de gasvoorziening met belangrijke eigen gasreserves en 70-80 % van de mondiale gasreserves binnen het economische bereik van de Europese markt. Wanneer de Gasrichtlijn van de EU later dit jaar ten uitvoer wordt gelegd, wordt Noorwegen een volledig geïntegreerd deel van de interne markt voor gas. Gezamenlijke gasproductie van de EU en de EER zal naar verwachting in de komende tien jaar stijgen gebaseerd op aangetoonde en additioneel ontdekte gasreserves. In 2010 zal de markt voor gas van de EU en de EER naar verwachting voor maximaal 25-30 % afhankelijk zijn van invoer. Een grotere interne markt met de 10 Midden- en Oost-Europese kandidaat-landen zal naar verwachting in 2010 voor 35-40 % afhankelijk zijn van invoer.

Verdere gasreserves van de EU en de EER kunnen vóór 2010 geëxploiteerd worden, hetgeen de gasproductieniveaus in de EU en de EER kan ondersteunen en daarmee een aanzienlijke toename van de afhankelijkheid van gasinvoer in de EU en de EER kan vertragen. Echter, afhankelijk van de verwachte snelle stijging van de vraag naar gas gecombineerd met een verwachte geleidelijke stabilisering en daling van de binnenlandse gasproductie in de EU en de EER op enig moment, zullen de EU en de EER op de langere termijn naar verwachting steeds sterker afhankelijk worden van ingevoerd gas. Gebaseerd op de huidige prognose van de vraag door Eurogas en de Commissie en de prognose van de productie door de Internationale Vereniging van Olie- en Gasproducenten (OGP) voor de EU en Noorwegen, zou het niveau van invoerafhankelijkheid van de EU15 en de EER in 2020 bijna 60 % kunnen bereiken. Voor de EU25 en de EER zou het niveau in 2020 op 65 % kunnen komen. Volgens recent onderzoek door de OGP kunnen deze niveaus echter lager zijn wanneer vergunning wordt verleend voor de ontwikkeling van mogelijk haussepotentieel van bronnen met inbegrip van „niet-ontdekt potentieel" en in het licht van de juiste economische voorwaarden.

Aan de andere kant zou echter de afhankelijkheid van invoer van de EU als zodanig (d.w.z. zonder Noorwegen) aanzienlijk hoger zijn en mogelijk zelfs in 2020 voor de EU15 driekwart zijn.

Afhankelijkheid van invoer verschilt aanzienlijk tussen de lidstaten. Een aantal lidstaten van de EU is reeds volledig afhankelijk van invoer terwijl voor andere lidstaten de afhankelijkheid tot dicht bij de 100 % zal stijgen.

Tegen deze achtergrond worden de voorzieningszekerheid en Europa's continue mogelijkheid om voldoende gas te verkrijgen een prioriteit. Zekerheid en continuïteit van de gasvoorziening zijn met name cruciaal in de sector van de elektriciteitsopwekking. De kosten van een ontoereikende voorzieningszekerheid kunnen heel aanzienlijk zijn voor de moderne maatschappij zoals de crisis in de elektriciteitsvoorziening in Californië heeft bewezen. De kosten voor de maatschappij van de stroomuitval in Californië in januari 2001 worden geschat op 42 miljard USD of ongeveer 3,4 % van het BBP van Californië.

Continuïteit van de gasvoorziening is ook essentieel voor andere categorieën afnemers, met name kleine afnemers die niet op een andere brandstof kunnen omschakelen zoals veel grote industriële afnemers, die met name de mogelijkheid hebben om de gasvoorziening te onderbreken en om te schakelen op olievoorraden.

In het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening" (COM(2000) 769) wordt derhalve voorgesteld dat de Europese Unie, ten einde het beleid van brandstofvoorraden te verruimen en te vernieuwen, „de mogelijkheid kan overwegen de voorraadregeling [voor olie] uit te breiden tot aardgas ... De Unie moet ervoor waken al te kwetsbaar te worden door een te grote afhankelijkheid van externe aanvoer."

In haar Mededeling „De zekerheid van de gasvoorziening in de Europese Unie" (COM(1999) 571 def.) maakte de Commissie bekend dat ze regelmatig verslag zal uitbrengen aan de Raad en het Europees Parlement over kwesties betreffende de zekerheid van de gasvoorziening in de EU en indien nodig zal de Commissie „voorstellen doen om de zekerheid van de gasvoorziening in de Europese Unie te versterken en het gemeenschappelijk kader voor de zekerheid van de gasvoorziening verder te ontwikkelen".

1.3. *De interne markt voor aardgas van de EU en voorzieningszekerheid*

De voltooiing van de interne markt voor aardgas in de Europese Unie en het waarborgen van voorzieningszekerheid zijn vergelijkbare doelstellingen. Het is duidelijk dat een goede werking van de interne markt voor gas afhankelijk is van een voldoende niveau van zekerheid van de gasvoorziening uit diverse bronnen. Om die reden wordt de interne markt voor gas in de EU voor een groot deel verwezenlijkt via maatregelen die de zekerheid van de gasvoorziening in de nieuwe markt moeten waarborgen.

Richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas [1] heeft een aantal zeer belangrijke bijdragen geleverd aan de totstandbrenging van een interne markt voor gas. In de richtlijn wordt het belang van voorzieningszekerheid voor de interne markt uitdrukkelijk onderkend. Zij biedt de lidstaten bijgevolg de mogelijkheid aardgasbedrijven openbare dienstverplichtingen met betrekking tot de zekerheid van de voorziening op te leggen.

De oprichting en ontwikkeling van een interne markt voor aardgas maakt lidstaten onvermijdelijk steeds meer onderling afhankelijk met betrekking tot kwesties van voorzieningszekerheid. Ten gevolge hiervan kan het verzuim om geschikte maatregelen in een lidstaat aan te nemen ernstige gevolgen hebben met betrekking tot de werking van de interne markt in de gehele Europese Unie. Ten einde de correcte werking van de interne markt te waarborgen, is het daarom van essentieel belang een minimaal niveau van harmonisering met betrekking tot het beleid van zekerheid van de gasvoorziening in elke lidstaat vast te stellen om marktverstoringen te voorkomen en ervoor te zorgen dat de interne markt voor gas goed functioneert op basis van gelijke voorwaarden voor alle deelnemers.

De liquiditeit vormt een onmisbaar element voor een correcte werking van de interne markt voor gas in de EU. Met maatregelen gericht op het verhogen van liquiditeit, zoals spotmarkten, stimulerende maatregelen voor nieuwe gasleveringen van binnenlandse en buitenlandse bronnen en niet-discriminerende procedures voor vergunningen voor het bouwen van opslag- en LNG-installaties, moet onder andere volledig rekening worden gehouden bij het beleid van voorzieningszekerheid in een concurrerende markt.

2. **De veranderende Europese markt voor gas — duidelijke regels voor voorzieningszekerheid zijn belangrijk als integrerend onderdeel van de interne markt**

Gedurende de afgelopen veertig jaar heeft de Europese gasindustrie de voorzieningszekerheid in een gestaag groeiende Europese markt voor gas succesvol in stand kunnen houden. De laatste jaren verandert de Europese markt voor gas echter snel en de rol van traditionele partijen op de markt verandert ook.

Tot dusver was de taak van het plannen en ontwikkelen van het gasnetwerk ten einde te voldoen aan zekerheidsdoelstellingen voor gas (zoals de gasindustrie het zelf vaak omschreef) relatief simpel aangezien de belangrijkste leveranciers alle infrastructuureisen, gasvoorziening en de vraagportefeuille, informatie en andere noodzakelijke instrumenten controleerden om deze planning uit te kunnen voeren. Bovendien was directe overheidsbemoeienis minder nodig omdat de nationale gasbedrijven die verantwoordelijk waren voor de voorzieningszekerheid in veel gevallen geheel of gedeeltelijk in het bezit van de overheid waren. Weinig lidstaten zijn tot nu toe dan ook betrokken geweest bij het uitstippelen van beleidslijnen om de continue levering van aardgas veilig te stellen.

In de nieuwe geliberaliseerde markt voor gas zal echter niet een enkele speler per definitie de volledige verantwoordelijkheid dragen voor de zekerheid van de gasvoorziening op nationaal niveau op de korte en lange termijn, aangezien de industrie zich herstructureert, nationale markten integreren, nieuwe deelnemers verschijnen en de mededinging zich ontwikkelt. Terwijl de zekerheid van de gasvoorziening volledig deel uitmaakt van de interne markt voor gas, moeten beleid en procedures inzake voorzieningszekerheid worden herzien en geformaliseerd in deze nieuwe context, die andere voorwaarden stelt. In een concurrerende markt is het niet evident dat gasleveranciers strategische prioriteit geven aan voorzieningszekerheid. De belangrijkste doelstelling en de rol van gasbedrijven veranderen en ze worden concurrerend. Het tot stand brengen van voorzieningszekerheid kan derhalve niet aan de industrie alleen worden overgelaten en de lidstaten zijn verplicht te waarborgen dat alle spelers op de markt minimale maatregelen nemen met betrekking tot voorzieningszekerheid. Bovendien kunnen veiligheidsmaatregelen een kostbare taak zijn en is het perfect denkbaar dat sommige operatoren deze maatregelen zouden veronachtzamen om hun kosten te drukken, indien er geen overeenstemming bestaat over toe te passen minimumnormen.

De goedkeuring door de lidstaten van maatregelen waarmee de industrie verzocht wordt om aan bepaalde minimumnormen te voldoen vormt derhalve een belangrijk integrerend deel van de openstelling van de markt. De totstandkoming van een interne markt betekent niet alleen dat afnemers de vrijheid van keuze krijgen, doch houdt ook de waarborg in dat de markt een hoog niveau van openbare dienstverlening biedt, waarvan de voorzieningszekerheid het belangrijkst is. In de bestaande aardgasrichtlijn (98/30/EG) wordt dan ook het recht van de lidstaten erkend om de voorzieningszekerheid als een openbare dienstverlening te beschouwen. Bepalingen aangaande voorzieningszekerheid zijn geen gevolg van de invoering van de interne markt, doch vormen een essentieel onderdeel daarvan. Zonder een gemeenschappelijk kader waarbij geharmoniseerde minimumnormen worden ingevoerd met betrekking tot de verplichtingen inzake de voorzieningszekerheid, bestaat er een reëel gevaar op verstoring van de markt.

---

[1] PB L 204 van 21.7.1998, blz. 1.

Voorzieningszekerheid en mededinging zijn verenigbare doelstellingen en de zekerheid van gas kan worden verhoogd in de interne markt voor gas in de EU wanneer bedrijven in samenwerking met de verantwoordelijke autoriteiten het goed plannen. Een voldoende en geschikt niveau van voorzieningszekerheid zal bijdragen tot een correcte werking van de interne markt. De overgang naar de nieuwe marktregeling is met name bijzonder belangrijk met betrekking tot het duidelijk omschrijven van de nieuwe regels en het op operationeel gebied waarborgen van een continu hoog niveau van zekerheid van de gasvoorziening.

Overeenkomstig artikel 24 van Richtlijn 98/30/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas kunnen lidstaten de nodige vrijwaringsmaatregelen treffen in het geval van een plotselinge crisis op de energiemarkt. Die maatregelen moeten echter de werking van de interne markt zo min mogelijk verstoren en de mededinging zo min mogelijk beperken. De andere lidstaten en de Commissie moeten van de getroffen maatregelen in kennis worden gesteld, waarna de Commissie kan besluiten dat de betrokken lidstaat deze maatregelen moet aanpassen of intrekken, wanneer zij de mededinging of de handel verstoren op een wijze die strijdig is met het gemeenschappelijk belang. De lidstaten dienen deze maatregelen aan te vullen door minimale acties vast te stellen, die verenigbaar moeten zijn met de eisen van de interne markt.

Er bestaat dus veeleer de duidelijke behoefte dat deze noodmaatregelen vooraf worden gedefinieerd en overeengekomen, dan dat de lidstaten deze gaan uitwerken wanneer er een plotselinge crisis ontstaat.

De Europese gasindustrie met inbegrip van GTE (de Europese vereniging van netbeheerders) en Eurogas hebben de nadruk gelegd op de behoefte aan de omschrijving van duidelijke taken en verantwoordelijkheden van de individuele spelers op de markt met betrekking tot voorzieningszekerheid ([1]). In een snel veranderende markt is het uiterst belangrijk dat elke onzekerheid met betrekking tot de verantwoordelijkheden op het gebied van de voorzieningszekerheid wordt vermeden. Gebrek aan duidelijkheid met betrekking tot de voorzieningszekerheid zal op zichzelf het risico van een crisis in de voorziening verhogen.

De primaire verantwoordelijkheid voor een algemene omschrijving van deze duidelijke taken en verantwoordelijkheden binnen het nieuwe wetgevende, regulerende en markt kader van de interne markt ligt bij de lidstaten.

Terwijl de operationele verantwoordelijkheid bij de gasindustrie moet blijven, hebben de regeringen van de lidstaten en de Gemeenschap in dit verband derhalve een belangrijke coördinerende en ondersteunende taak. Het is de taak van de regering te waarborgen dat de markt efficiënt werkt en de juiste signalen geeft ten einde de deelnemers te ondersteunen bij het interpreteren en beheersen van verandering en het handhaven van het geschikte niveau van voorzieningszekerheid. De taak van de Gemeenschap is het bewaken van de tenuitvoerlegging van het nieuwe beleid inzake voorzieningszekerheid en het waarborgen van de verenigbaarheid ervan met de eisen van een goede werking van de interne markt.

De vijfde vergadering in februari 2002 van het Europees Regelgevend Forum voor Gas, dat de Commissie, nationale regelgevende autoriteiten, lidstaten en alle relevante belanghebbenden in de markt voor gas bijeenbrengt, bereikte overeenstemming over een aantal aanbevelingen voor „Richtsnoeren voor Goede Praktijken" met betrekking tot toegang van derden. De richtsnoeren bevatten een aantal initiële elementen gericht op het verduidelijken van de taken en verantwoordelijkheden van de belangrijkste partijen in het transport van gas, met name de netbeheerders (TSO's) en netwerkgebruikers. Bovendien kwam het Forum overeen dat ([2]):

„Binnen de nieuwe regulerende en markt omgeving van de interne markt voor gas gekenmerkt door een groot aantal spelers op de markt en scheiding van geïntegreerde gasbedrijven, de voorzieningszekerheid niet langer de verantwoordelijkheid van een enkele partij kan zijn.

Een nieuwe reeks verantwoordelijkheden met betrekking tot voorzieningszekerheid en planning van de infrastructuur tussen overheidsinstanties en de verschillende spelers op de markt met inbegrip van expediteurs en TSO's moet derhalve worden vastgelegd ten einde zekerheid in dit opzicht te waarborgen. Verplichtingen moeten duidelijk aan de verschillende spelers worden toegewezen en deze moeten geschikt zijn voor hun taak.

In dit opzicht hebben de lidstaten een taak in het definiëren van productienormen met betrekking tot voorzieningszekerheid in het kader van het overheidsbeleid. In dit kader kan het aan de markt en de industrie worden overgelaten om de efficiëntste oplossingen te ontwikkelen ten einde te voldoen aan de overeengekomen productie."

([1]) GTE i.a. in „GTE Standpuntnota", 15 juni 2001. Eurogas i.a. in „Antwoord van Eurogas op het strategieboek van de DG Energie en Vervoer", 19 maart 2001.

([2]) „Conclusies van de 5de vergadering van het Europees Gas Regulatory Forum, Madrid, 7-8 februari 2002".

De zekerheid van de gasvoorziening is echter niet alleen een kwestie van het dagelijks in evenwicht houden van vraag en aanbod in een concurrerende markt. Er is ook een strategisch aspect op de lange termijn.

Met het oog op het bovenstaande en met het oog op de overgang naar een volledig operationele en geïntegreerde markt voor gas, moeten de lidstaten derhalve, met betrekking tot de kenmerken en structuren van de markt voor gas, controleren en waarborgen dat het beleid van zekerheid van de gasvoorziening wordt aangepast aan de nieuwe marktomgeving en correct wordt vertaald naar duidelijke taken, operationele verantwoordelijkheden, veiligheidscriteria en noodprocedures voor alle betrokken deelnemers in de gassector binnen het nieuwe regelgevingskader. Dit is ook belangrijk ten einde te vermijden dat verschillende benaderingen van de voorzieningszekerheid een belemmering worden voor toegang en grensoverschrijdende handel en dus voor de voltooiing en goede werking van de interne gasmarkt. Het is echter van even groot belang ervoor te zorgen dat het nieuwe regelgevingskader en de nieuwe procedures op zodanige wijze worden geïmplementeerd dat bedrijven met een klein marktaandeel en nieuwkomers op de markt daarvan niet teveel hinder ondervinden.

3. **Het belang van opslag**

Gasproductie en transport over lange afstanden is kapitaalintensief. Ten gevolge van een veel lagere energiedichtheid voor gas dan, bijvoorbeeld, voor olie zijn de kosten van gastransport per energie-eenheid veel hoger voor gas dan voor olie en vertegenwoordigen een zeer aanzienlijk deel van de totale eindverbruikersprijs voor gas. In de praktijk wordt derhalve het grootste deel van de productie van ver verwijderde velden en de gastransportleidingen over lange afstand geëxploiteerd met hoge gebruikssnelheden en een relatief constante stroom. Aangezien de vraag naar gas gedurende het jaar echter aanzienlijk fluctueert, is er een belangrijk verschil tussen vraag- en aanbodprofielen.

Voor optimale resultaten worden dus gasopslaginstallaties (in uitgeputte ondergrondse velden, waterhoudende lagen of zoutmijnen of in bovengrondse LNG-piekvereffeningsinstallaties) gebruikt, bij voorkeur dichtbij vraagcentra, ten einde het onvermijdelijke gebrek aan evenwicht tussen vraag en aanbod op te heffen en daarbij de eenheidskosten van de gasvoorziening te verlagen. Indien er helemaal geen gasopslag zou zijn, dan zouden zowel productie als transportcapaciteit zodanig ontworpen moeten worden dat ze aan de dagelijkse piekbehoefte kunnen voldoen en zou er dus meestal sprake zijn van een aanzienlijke overcapaciteit.

Ondergrondse gasopslag speelt derhalve een belangrijke rol in de gasvoorziening in de EU zowel onder normale operationele omstandigheden als in het geval van noodsituaties in de voorziening en er zijn economische en strategische redenen waarom gasopslag dicht bij de markt gelegen zou moeten zijn. Gasbedrijven proberen dus, voor zover geologie en economie het toestaan, opslaginstallaties zo goed mogelijk te spreiden en deze zo dicht mogelijk bij grote vraagcentra op te richten, d.w.z. bij voorkeur niet te ver verwijderd van grote steden.

Ondergrondse opslag dient derhalve diverse functies waaronder:

— strategische reserve voor voorzieningszekerheid in het geval van onderbreking (met name gebruikt in lidstaten die in hoge mate afhankelijk zijn van gasinvoer van buiten de EU);

— seizoensgebonden load balancing ten einde aan de piekvraag te voldoen (tijdens voorjaar en zomer wordt gas in de opslag gepompt en gewoonlijk van oktober/november tot februari/maart afgenomen);

— het bereiken van dagelijks evenwicht;

— arbitrage van gasprijzen, d.w.z. commerciële optimalisering van schommelingen in de gasprijzen, bijvoorbeeld in perioden van herberekening van de gasprijzen (bijvoorbeeld aan het begin van het kwartaal) en meer algemeen als een commercieel instrument in geliberaliseerde markten (met name in het VK). Aangezien gasprijzen in een concurrerende gasmarkt naar verwachting in toenemende mate vraag en aanbod van gas weergeven, kunnen nieuwe patronen van prijsschommelingen en instabiliteit worden verwacht. Onder deze omstandigheden moet worden verwacht dat in het geval van hoge prijzen gas uit opslag wordt gebruikt waarmee instabiliteit wordt beperkt.

— volledige optimalisering van het systeem met inbegrip van het vergemakkelijken van swaps;

— transmissieondersteuning zoals het verlichten van plaatselijke capaciteitsbeperkingen of kritieke druk-drempels.

Hoewel er aanpassingen op de korte termijn kunnen zijn met betrekking tot de eisen van opslag en de wens van de spelers op de markt om de kosten van gasopslag te dragen, wordt algemeen verwacht dat de beschikbaarheid van opslaginstallaties na verloop van tijd steeds belangrijker wordt ten gevolge van de groeiende vraag naar gas en de afhankelijkheid van invoer in de EU en dus de behoefte aan extra opslag ten behoeve van de voorzieningszekerheid. Bovendien zal er een extra behoefte aan opslag ontstaan voor load balancing en ten gevolge van de stijgende afhankelijkheid van invoer en van de relatieve afnemende flexibiliteit van de binnenlandse productie.

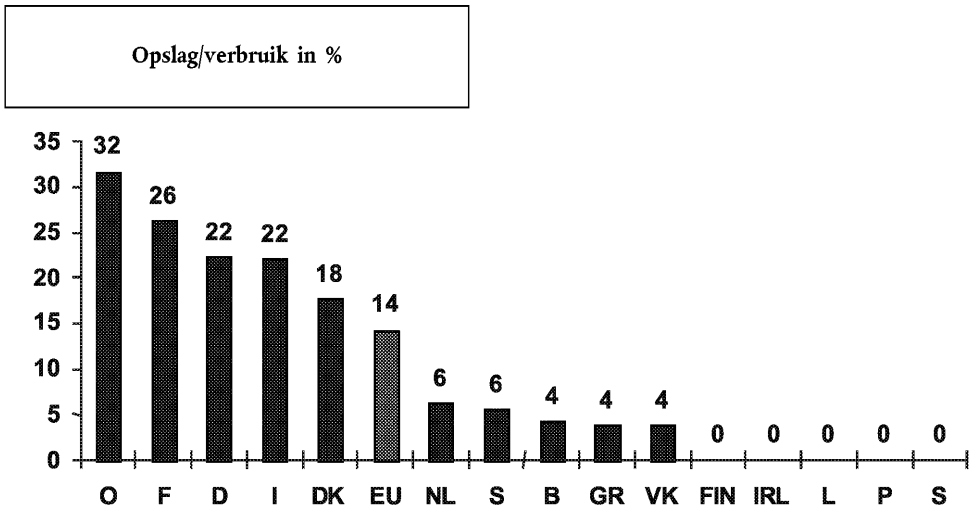
De beschikbaarheid van opslag en equivalente alternatieve flexibiliteitsmechanismen als een geïntegreerd deel van het totale gasvoorzieningssysteem is doorslaggevend voor een efficiënte exploitatie van het gassysteem. Het verschaffen van niet-discriminerende toegang door derden tot opslag is derhalve zowel voor de werking van de interne markt als om redenen van voorzieningszekerheid essentieel. Gebaseerd op ervaringen welke werden opgedaan in andere delen van de wereld, kan bovendien worden verwacht dat de ontwikkeling van de interne markt nieuwe commerciële kansen biedt aan eigenaren van opslaginstallaties. Het is dus belangrijk dat de Europese Unie bereid is de uitdagingen aan te nemen, die dit met zich meebrengt met betrekking tot het waarborgen van voldoende ontwikkeling en beschikbaarheid van opslag.

De Gemeenschap moet derhalve ook een hoge prioriteit geven aan het ondersteunen van de ontwikkeling van overeenkomstig het TEN-Energieprogramma geschikte gasopslag.

De ontwikkeling van een volledig operationele en liquide interne markt voor gas met zich geleidelijk ontwikkelende spotmarkten zal bijdragen tot voorzieningszekerheid. Zekerheidsprogramma's en eisen van gasopslag op nationaal niveau moeten aangepast zijn aan de ontwikkeling van een concurrerende interne markt voor gas en deze niet belemmeren maar steunen. In dit opzicht is niet-discriminerende toegang tot opslag bijzonder belangrijk.

Gemengd beeld met betrekking tot opslageisen op lidstaatniveau

De onderstaande grafiek toont de omvang van de opslag in procenten van het jaarlijkse gasverbruik.

De grafiek illustreert duidelijk aan hoe verschillend het relatieve belang van ondergrondse gasopslag in de diverse lidstaten is, en dat er in een aantal lidstaten in het geheel geen opslag is. Gemiddeld is de capaciteit van gasopslag in de EU gelijk aan ongeveer 50 dagen gasverbruik (of 14 % van het totale verbruik). Oostenrijk heeft een opslag gelijk aan 115 dagen van de gemiddelde vraag naar gas, Frankrijk voor 95 dagen, Duitsland en Italië voor ongeveer 80 dagen en Denemarken voor ongeveer 65 dagen. Het VK, Griekenland, België, Spanje en Nederland hebben een opslag gelijk aan ongeveer 10-20 dagen van het gemiddelde gasverbruik terwijl de overige lidstaten geen opslagcapaciteit hebben. In een aantal lidstaten zijn de voor de bouw van nieuwe ondergrondse opslaginstallaties voor gas beschikbare geologische locaties beperkt of niet aanwezig. Een aantal lidstaten rekent dus op andere lidstaten voor opslag of ondersteuning. In de regel is het niet optimaal — maar het kan noodzakelijk zijn — om in een opslagbehoefte in een specifiek gebied te voorzien met ver verwijderde opslaginstallaties. Met het oog op het versterken van de interne solidariteit in de EU en de samenwerking met externe leveranciers kunnen er bepaalde projecten van gemeenschappelijk belang zijn met betrekking tot de ontwikkeling van opslag in Europa die nader onderzocht moeten worden.

4. **Het belang van contracten met een lange looptijd en van de markten voor vloeibaar gas**

Take-or-pay-contracten met een lange looptijd hebben een belangrijke rol gespeeld bij het opbouwen en ontwikkelen van de Europese gasmarkt. Met name in het verleden werden investeringen in de gasvoorzieningindustrie doorgaans ondersteund door het sluiten van contracten met een lange looptijd door Europese gasbedrijven. Contracten met een lange looptijd leveren een belangrijk element van stabiliteit voor externe leveranciers en versterken hun vermogen om verder te gaan met de ontwikkeling van grootschalige kapitaalintensieve projecten voor de levering van gas. Contracten met een lange looptijd vergemakkelijken ook de diversifiëring op middellange termijn van de gasvoorziening in de EU, helpen nieuwe bronnen van gas naar de markt te brengen en versterken derhalve de mededinging aan de aanbodzijde.

De Commissie is van mening dat de door de interne energiemarkt gedicteerde voorwaarden ervoor zullen zorgen dat dergelijke contracten zullen blijven bestaan en de zekerheid van de voorziening binnen de interne gasmarkt adequaat zullen blijven versterken. Het is namelijk duidelijk dat gasbedrijven uit de EU in een concurrerende markt voor het dekken van hun behoeften als onderdeel van hun totale contractenportefeuille dergelijke leveringscontracten zullen blijven sluiten.

Gezien het belang van langlopende contracten voor de zekerheid van de voorziening van de EU-gasmarkt — dergelijke contracten zullen waarschijnlijk noodzakelijk blijven ter ondersteuning van de financiering van belangrijke nieuwe gasvoorzieningsprojecten zoals de ontwikkeling van het Stockman-gasveld — verdient het echter aanbeveling te zorgen voor een vangnet voor het weinig waarschijnlijke geval, dat hoe dan ook niet te voorzien is, dat er een tekort aan dit soort contracten komt. Het is echter even belangrijk dat het bestaan van langlopende contracten de concurrentie niet belemmert, hetzij doordat daarin specifieke beperkende voorwaarden worden opgenomen, hetzij doordat als gevolg daarvan markten worden afgegrendeld. Voorts is het van belang dat langlopende Take-or-pay-contracten worden ontwikkeld die afgestemd worden op de nieuwe marktsituatie in de gassector.

Anderzijds moet ervoor worden gezorgd dat de voorziening met vloeibaar gas voldoende wordt ontwikkeld om de interne gasmarkt in staat te stellen correct en op concurrerende basis te functioneren en ook dat de voorwaarden worden geschapen voor het opbouwen van een evenwichtige contractenportefeuille door de gasbedrijven.

Dit houdt niet alleen in dat in de hele EU spotmarkten voor gas moeten worden ontwikkeld — om zo producenten, leveranciers en afnemers die op langetermijnbasis gas hebben verkocht resp. gekocht de zekerheid te bieden dat zij dat gas tegen de geldende spotprijs kunnen verkopen wanneer zij er niet in slagen dit gas rechtstreeks op de markt af te zetten — maar ook dat indien nodig door de lidstaten gasafzetprogramma's moeten worden vastgesteld.

In de afgelopen jaren zijn aanzienlijke vorderingen gemaakt met de ontwikkeling van de voorziening met vloeibaar gas, met name in het Verenigd Koninkrijk en Noordwest-Europa, waar handelsknooppunten reeds functioneren of worden opgezet. In sommige landen zijn gasafzetprogramma's ingevoerd die ertoe hebben bijgedragen dat zich nieuwe spelers op de markt hebben aangediend. Voorts hebben door de Commissie op grond van de concurrentiewetgeving in de gassector aangespannen zaken, zoals de GFU-zaak, het marktaandeel van vloeibaar gas verder opgedreven. De Commissie is ervan overtuigd dat dit proces zal en moet doorgaan. Toch moet ook hier voor een vangnet worden gezorgd voor het geval de gewenste ontwikkelingen uitblijven.

5. **Bestaand beleid van voorzieningszekerheid op het niveau van de lidstaten**

Het is belangrijk op te merken dat de situatie van de gasvoorziening aanzienlijk verschilt tussen de lidstaten aangezien natuurlijke bronnen, geologische omstandigheden en marktomstandigheden verschillen. De voorzieningssituaties van de lidstaten verschillen aanzienlijk op het gebied van beschikbaarheid van binnenlandse gasproductie, het belang van gas in het totale energie-evenwicht, afhankelijkheid van externe gasvoorziening, beschikbaarheid van ondergrondse opslag, de mate waarin de netten onderling gekoppeld zijn, enzovoort.

De lidstaten en hun gasindustrie behandelen dus ook de voorzieningszekerheid op verschillende manieren afhankelijk van hun individuele omstandigheden, marktkenmerken en beschikbare technische opties en de relatieve kosten ervan.

Gezien deze verschillende situaties gebruikt de Europese gasindustrie verschillende combinaties van instrumenten en procedures aan vraag- en aanbodzijde ten einde te reageren op moeilijkheden van voorzieningszekerheid op korte termijn. Deze omvatten flexibiliteit van systeem en aanbod; opslag en afnemers bij wie de leveranties eventueel kunnen worden onderbroken. Met de reeks beschikbare installaties kunnen gasbedrijven waarborgen dat de vraag naar en het aanbod van gas op elk moment met elkaar in overeenstemming zijn, d.w.z. seizoengericht en dagelijks, en dat noodsituaties kunnen worden aangepakt.

Ten einde aan de vraag van afnemers te voldoen, moet het gasvoorzieningsysteem zodanig worden ontworpen dat het kan voldoen aan de gecombineerde, totale piekvraag. Gasvoorzieningsystemen zijn vaak ontwikkeld om aan de piekvraag van de koudste dag te kunnen voldoen, die volgens de statistieken bijvoorbeeld eenmaal in de 20 jaar voorkomt en de koudste winter, die volgens de statistieken eenmaal in de 50 jaar voorkomt.

Een aantal lidstaten en grote gasbedrijven heeft op de een of andere manier voorwaarden opgesteld waaraan bestaande en nieuwe deelnemers in de markt met betrekking tot de voorzieningszekerheid of de beschikbaarheid van opslag moeten voldoen:

— In Italië, bijvoorbeeld, moeten nieuwe deelnemers die niet-EU gas op de Italiaanse markt invoeren gasvoorraden aanhouden gelijk aan 10 % van de jaarlijkse levering.

— In Spanje mag de totale afhankelijkheid van gasvoorziening van een enkele externe leveringsbron de 60 % niet overschrijden en zijn gasleveranciers verplicht gasreserves voor ten minste 35 dagen aan te houden.

— In het VK zijn normen voor voorzieningszekerheid vastgesteld ten einde aan de vraag van een piekdag „1 op de 20 jaar" en een strenge winter „1 op de 50 jaar" te kunnen voldoen. Vergelijkbare normen worden in Nederland en Frankrijk en in andere lidstaten toegepast.

— Het Franse gassysteem is ook ontworpen ten einde onderbreking van de grootste bron van levering maximaal een jaar lang het hoofd te kunnen bieden (met name door middel van strategische gasvoorraden).

— In Denemarken heeft het geïntegreerde gasbedrijf zijn voorraad- en opslagcapaciteit ontworpen ten einde de gasleveringen aan klanten bij wie de leveringen niet kunnen worden onderbroken, zonder op een alternatieve brandstof om te schakelen, te kunnen continueren in het geval van een onderbreking van een van de twee off-shore gaspijpleidingen die gas naar Denemarken aanvoeren.

6. **Effectieve mechanismen, die voor het aanpakken van buitengewone leveringssituaties essentieel zijn**

Terwijl het erop lijkt dat een aantal lidstaten de zekerheid van de gasvoorziening baseert op een combinatie van extreme weersomstandigheden en een „n-1" beschikbaarheid van gasleveringsbronnen, d.w.z. dat een van de beschikbare leveringsbronnen is onderbroken, lijkt er een gebrek aan transparantie te zijn in het op nationaal niveau toegepaste beleid van voorzieningszekerheid, dat in veel gevallen niet voldoende goed omschreven en geformaliseerd lijkt te zijn en dat de veranderingen in de markt niet lijkt weer te geven. Het verbeteren van de coördinatie op nationaal en op EU-niveau en het verbeteren van transparantie in dit opzicht moeten derhalve een eerste prioriteit krijgen.

Ondanks de diversiteit in de leveringssituaties in de lidstaten en ten gevolge van de structuur van de gasleveringen aan de EU delen de individuele lidstaten vaak de belangrijkste voorzieningsrisico's met andere landen. Het risico van onderbreking van de gasleveringen naar Europa van een van de belangrijke leveranciers, bijvoorbeeld, zal ernstige gevolgen hebben in een aantal lidstaten. In zo'n situatie zijn alleen gecoördineerde inspanningen om een onderbreking te verhelpen toereikend. Dit geeft een gemeenschappelijke EU-dimensie aan maatregelen gericht op het voorkomen of beheersen van een ernstige gascrisis en het vereist solidariteit op EU-niveau om een negatieve invloed te minimaliseren.

Met het oog op de toegenomen marktintegratie in de interne markt voor gas en de Europese onderlinge afhankelijkheid (de „zwakste schakel" in termen van veiligheid kan van invloed zijn op de veiligheid elders in de interne markt voor gas) en ten einde een evenwichtig, transparant en samenhangend systeem van risicodeling te waarborgen, is het noodzakelijk dat adequate en effectieve Europese mechanismen voor het veiligstellen van voorzieningszekerheid, coördinatie en interventie op EU-niveau in het geval van buitengewone leveringssituaties worden vastgesteld met betrekking tot het waarborgen van de correcte werking van de interne markt.

Hierbij is het belangrijk dat rekening wordt gehouden met de diversiteit van de leveringssituaties in de lidstaten en dat de Europese gasindustrie de operationele verantwoordelijkheid behoudt voor het ten uitvoer leggen van de noodzakelijke maatregelen.

Met betrekking tot gas streeft het nieuwe gemeenschappelijke kader hetzelfde doel met het oog op de voorzieningszekerheid na als het voorstel met betrekking tot de olievoorraden. Het kader stelt dus strikte en kwantitatieve eisen voor met betrekking tot normen van voorzieningszekerheid en bepaalt de manier waarop aan deze normen moet worden voldaan. Het vraagt met name aan de lidstaten om de manier te bepalen en te publiceren waarop zij waarborgen dat aan afnemers, die niet onmiddellijk op alternatieve brandstoffen kunnen omschakelen, gedurende zestig dagen continue levering wordt gegarandeerd in het geval van een onderbreking van de grootste leverancier op de betreffende markt. Vergelijkbare bepalingen bestaan met betrekking tot extreme weersomstandigheden en een bijgevolg buitengewoon hoge vraag, die eisen dat leveringen aan deze afnemers gedurende de gehele periode van de exceptionele vraag gewaarborgd zijn.

Gezien de aanzienlijke verschillen tussen de markten voor gas en olie zijn deze maatregelen de facto gelijk aan de verplichting om minimale olievoorraden aan te houden. Het nieuwe kader overweegt in dit stadium echter geen vaststelling van de minimale gasvoorraad, zoals bij de olievoorraad, die lidstaten moeten aanhouden ten einde de voorzieningszekerheid te waarborgen. Dit komt omdat niet alle lidstaten dezelfde geologische omstandigheden voor ondergrondse opslag hebben en omdat er in een aantal landen inderdaad geen geschikte opslaglocaties bestaan. Elk land moet dus kunnen rekenen op een verschillende mix van instrumenten om de 60-dagen-verplichtingen en de hoge eisen van op opslag gebaseerde vraagdekking (binnen of buiten het betreffende land), flexibele productieregelingen, pijpleidingen en andere beschikbare maatregelen te bereiken.

Bovendien, terwijl de verschillende geologische omstandigheden en de significante voordelen van opslag dichtbij de vraag (en dus het vermijden van extra kosten van opslag op afstand) betekenen dat een wettelijk bindende door de lidstaten aan een lidstaat opgelegde minimale opslageis in dit stadium niet toepasselijk is, zal en moet opslag een belangrijke rol spelen in het zekerheidsbeleid van de lidstaten. Het voorstel eist dus van alle lidstaten dat ze indicatieve kwantitatieve doelstellingen voor de toekomstige bijdrage aan opslag, waarmee ze voldoen aan de normen van voorzieningszekerheid, publiceren.

Ten slotte is het belangrijk te onderstrepen dat, met het oog op de uiteenlopende mate van beschikbaarheid van opslag in de lidstaten en daarom het belang van het waarborgen van gemeenschappelijke, grensoverschrijdende solidariteit en samenwerking, niet-discriminerende toegang tot beschikbare ondergrondse opslagcapaciteit, zoals benadrukt in het voorstel van de Commissie van maart 2001 voor een richtlijn tot wijziging van de richtlijnen 96/92/EG en 98/30/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en aardgas, essentieel is.

Meer algemeen is het absoluut essentieel dat het beleid van voorzieningszekerheid dat door de lidstaten moet worden vastgesteld en ten uitvoer gelegd, verenigbaar is met en bijdraagt tot de voltooiing van een volledig werkende interne markt voor gas. Het is met name belangrijk dat het beleid van voorzieningszekerheid ten uitvoer wordt gelegd op een niet-discriminerende manier en de toegang van nieuwe deelnemers tot de markt daardoor op geen enkele manier belemmerd wordt.

7. **Technische kennis ter ondersteuning van de tenuitvoerlegging van de maatregelen**

De totstandbrenging van de interne markt voor energie gaat geleidelijk en is zeer complex met name met betrekking tot de tenuitvoerlegging van technische voorschriften. Het is daarom belangrijk te waarborgen dat het nieuwe wetgevende kader op een doeltreffende, efficiënte, niet-discriminerende en homogene manier door alle spelers op de markt wordt toegepast onder voorwaarden die de concurrentiepositie van de bedrijven waarborgen.

De verschillende fasen van de ontwikkeling van de interne markt voor gas en elektriciteit moeten derhalve vergezeld gaan van maatregelen die het met name mogelijk maken om nationale regelgevende autoriteiten, lidstaten, marktexploitanten en de Commissie in de context van technische werkgroepen bijeen te krijgen. Deze vergaderingen van de werkgroepen moeten de meest geschikte maatregelen onderzoeken die moeten worden genomen om de opening van de markten voor gas en elektriciteit ten uitvoer te leggen en moeten regelmatig technische aanbevelingen aan de Commissie doen.

Het nieuwe kader van de Gemeenschap, dat tot stand zal worden gebracht ten einde de zekerheid van de gasvoorziening in de context van de interne markt voor energie te verhogen, zal eveneens complexe en technische taken vereisen die ter hand genomen en uitgevoerd moeten worden. Deze hebben met name betrekking op het controleren van de ontwikkeling van interne markten en op het bepalen van de impact ervan op veiligheid en voorzieningszekerheid. De doeltreffendheid van de aanwezige maatregelen moet voortdurend worden beoordeeld. In dit opzicht moeten de maatregelen gericht op het waarborgen van de zekerheid van de gasvoorziening met inbegrip van door de lidstaten aangehouden gasvoorraden worden gecontroleerd. Om deze taken te kunnen uitvoeren zijn objectieve, betrouwbare en vergelijkbare gegevens nodig.

In het geval van een energiecrisis kan de Europese Commissie aanbevelingen doen voor geschikte maatregelen die de lidstaten moeten nemen of, bij besluit, van de lidstaten eisen dat ze specifieke maatregelen nemen. De resultaten van deze maatregelen moeten geëvalueerd worden.

Daarom lijkt het van wezenlijk belang te zijn om binnen de Diensten van de Commissie een Europees Waarnemingssysteem voor de bevoorrading met koolwaterstoffen op te richten, waarmee de noodzakelijke kennis zal worden vergaard zodat kan worden gereageerd op de uiterst technische vraagstukken die deze taken met zich meebrengen. Het zal onder de bescherming van de Commissie de technische en wetenschappelijke steun en een hoog kennisniveau leveren en zodoende kunnen helpen bij de correcte toepassing van de wetgeving van de Gemeenschap op het gebied van de gasvoorziening.

Het Europees Waarnemingssysteem zal worden geleid door de Commissie die vertegenwoordigers van de lidstaten en vertegenwoordigers van de betrokken sectoren voor de vergaderingen moet uitnodigen.

8. **Conclusies**

Op basis van het bovenstaande kan geconcludeerd worden dat het strategisch belang voor de Europese Unie van de zekerheid van de gasvoorziening niet zal afnemen. Integendeel. Met het oog op de vooruitzichten inzake vraag en aanbod van gas voor de EU en met het oog op de snelle continue veranderingen die zullen plaatsvinden wanneer de interne markt voor gas zal zijn voltooid bestaat er een behoefte aan een gecoördineerde actie waardoor zal worden gewaarborgd dat de zekerheid van de gasvoorziening veiliggesteld is, terwijl hiermee tevens andere acties kunnen worden aangevuld die met het oog op de voltooiing van de interne markt voor energie in de EU zijn ondernomen. Een beleid van voorzieningszekerheid in een concurrerende markt moet worden gebaseerd op een duidelijk omschreven en niet-discriminerend beleid en operationele verantwoordelijkheden. Geschikte controle- en vrijwaringmechanismen alsmede adequate maatregelen voor noodsituaties moeten ten uitvoer worden gelegd en op nationaal en gemeenschappelijk niveau worden gecontroleerd.

De Commissie dient derhalve het volgende voorstel in voor een richtlijn betreffende maatregelen tot het waarborgen van de zekerheid van de gasvoorziening in de Europese Unie. Deze maatregelen zullen de correcte werking van de interne markt voor gas in de EU waarborgen door het veilig stellen van de zekerheid van de gasvoorziening in een concurrerend marktkader. In het geval van een crisis zullen ze de noodzakelijke solidariteit en gemeenschappelijke actie van de Gemeenschap waarborgen zodat doeltreffend kan worden gereageerd op onzekerheden in de energiemarkt en in deze context de correcte werking van de interne markt kan worden bevorderd. Artikel 95 van het Verdrag vertegenwoordigt derhalve de geschikte wettelijke basis voor het voorstel voor een richtlijn.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Richtlijn 98/30/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor aardgas [1] heeft in belangrijke mate bijgedragen tot de totstandbrenging van de interne markt voor gas. Richtlijn 98/30/EG biedt de lidstaten de mogelijkheid aardgasbedrijven openbare dienstverplichtingen, onder andere met betrekking tot de zekerheid van de voorziening, op te leggen;

(2) De Europese Raad in Barcelona bereikte overeenstemming over een snelle aanneming van de hangende voorstellen voor de voltooiing van de interne markt voor gas en elektriciteit. De voltooiing van de interne markt voor gas zal het marktkader significant wijzigen en moet worden aangevuld met gemeenschappelijke regels met betrekking tot de voorzieningszekerheid en het in dit opzicht vereiste geschikte beleid;

(3) Het waarborgen van een hoog niveau van voorzieningszekerheid is derhalve een belangrijke voorwaarde voor de succesvolle werking van de interne markt voor gas. Ten einde de interne markt voor gas te voltooien en zo alle deelnemers een gelijke behandeling te garanderen is daarom een minimale gemeenschappelijke aanpak ten aanzien van de voorzieningszekerheid in de gehele Gemeenschap noodzakelijk om marktverstoringen te voorkomen;

(4) Gas wordt een steeds belangrijker element in de energievoorziening van de EU. Met betrekking tot de toegenomen betekenis van gas krijgt het waarborgen van de correcte werking van de interne markt door het veilig stellen van de zekerheid van de gasvoorziening ook een hoger strategisch belang;

(5) Een concurrerende interne markt voor gas in de EU vereist een transparant en niet-discriminerend beleid van voorzieningszekerheid dat verenigbaar is met de eisen van deze markt. Een duidelijke afbakening van de rol en de verantwoordelijkheden van alle spelers op de markt is bijgevolg van cruciaal belang voor de instandhouding van een goed functionerende markt en de zekerheid van de olie- en gasvoorziening, en om tevens te voorkomen dat belemmeringen worden opgeworpen voor nieuwe spelers op de markt of dat bedrijven met een klein marktaandeel aanzienlijke moeilijkheden ondervinden;

(6) Zoals aangegeven in het Groenboek „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening" wordt de Europese Unie naar verwachting op langere termijn in toenemende mate afhankelijk van de invoer van gas van leveringsbronnen van buiten de EU;

(7) Ten einde aan de groeiende vraag naar gas te voldoen en de gasvoorziening te diversifiëren, hetgeen voorwaarde is voor een concurrerende interne markt voor gas, moet de EU in de komende decennia belangrijke additionele hoeveelheden gas aankopen die grotendeels afkomstig zullen zijn van ver verwijderde bronnen en die over grote afstanden moeten worden vervoerd;

(8) De Europese Unie heeft met de landen die gas leveren en doorvoeren een sterk gemeenschappelijk belang om continue investeringen in de infrastructuur van de gasvoorziening te garanderen;

(9) Contracten met een lange looptijd hebben een zeer belangrijke rol gespeeld bij de veiligstelling van de gasvoorziening van de Gemeenschap en zullen deze rol blijven spelen. Het huidige volume aan langlopende contracten is meer dan bevredigend op communautair niveau, en aangenomen wordt dat dergelijke contracten een aanzienlijke bijdrage zullen blijven leveren aan de totale gasvoorziening, aangezien de gasbedrijven doorgaan met het opnemen van dit soort contracten in hun portefeuille, maar het verdient wel aanbeveling wat dit betreft voor een vangnet te zorgen;

(10) Het is van groot belang dat de voorziening met vloeibaar gas voldoende wordt ontwikkeld om de interne gasmarkt in staat te stellen correct en op concurrerende basis te functioneren. Op dat gebied zijn grote vorderingen gemaakt door de ontwikkeling van handelplatforms voor vloeibaar gas en door het opzetten van gasafzetprogramma's op nationaal niveau. Deze tendens zal naar verwachting doorzetten. Wel verdient het aanbeveling wat dit betreft voor een vangnet te zorgen;

(11) Het is belangrijk dat lidstaten een ondubbelzinnig kader scheppen dat de voorzieningszekerheid bevordert en tot investeringen in de infrastructuur voor de gasvoorziening leidt. Het is van belang erop toe te zien dat geschikte maatregelen worden genomen om regelgevende en fiscale kaders voor exploratie en productie, opslag en transport van aardgas te waarborgen die geschikte stimulerende maatregelen voor investeringen leveren;

[1] PB L 204 van 21.7.1998, blz. 1.

(12) Binnenlandse gasreserves en maatregelen om de beschikbaarheid daarvan te verhogen op een niet-discriminerende manier die verenigbaar is met de eisen van een concurrerende interne markt voor aardgas en concurrentieregels, dragen bij tot het verhogen van het niveau van voorzieningszekerheid in de interne markt voor gas;

(13) In het belang van een goede werking van de interne markt voor gas waarin zekerheid van de gasvoorziening zeer belangrijk is, moet het evenwicht tussen vraag en aanbod in individuele lidstaten gecontroleerd worden en moeten geschikte maatregelen worden genomen wanneer de voorzieningszekerheid op communautair niveau in gevaar komt;

(14) Voor de goede werking van de interne markt voor gas en de voorzieningszekerheid is solidariteit tussen de lidstaten in noodsituaties van essentieel belang;

(15) Het is inherent aan de oprichting en ontwikkeling van een interne markt voor aardgas dat lidstaten met betrekking tot kwesties van voorzieningszekerheid onderling steeds meer afhankelijk worden. Ten gevolge hiervan kan het verzuim om geschikte maatregelen in een lidstaat aan te nemen ernstige gevolgen hebben voor de werking van de interne markt in de hele Gemeenschap. Ten einde de correcte werking van de interne markt te waarborgen, is het daarom van essentieel belang dat er een minimaal niveau van harmonisering met betrekking tot het beleid van zekerheid van de gasvoorziening in elke lidstaat wordt vastgesteld;

(16) In het geval van buitengewone situaties in de gasvoorziening zal de Commissie geschikte maatregelen nemen evenredig aan de ernst van de leveringssituatie om te waarborgen dat de noodzakelijke maatregelen tot het leveren van specifieke steun aan die lidstaten die in het bijzonder getroffen worden door de onderbreking van de gasvoorziening ten uitvoer worden gelegd, teneinde zoveel mogelijk te waarborgen dat de interne markt voor gas blijft functioneren;

(17) Met het oog op het assisteren bij het voorbereiden en ten uitvoerleggen van communautaire wetgeving op het gebied van veiligheid en zekerheid van de gasvoorziening, het bewaken van de toepassing ervan en het assisteren bij de beoordeling van de doeltreffendheid van de van kracht zijnde maatregelen alsmede op een betere controle op de ontwikkeling van de zekerheid van de gasvoorziening moet binnen de diensten van de Commissie een Europees Waarnemingssysteem voor de bevoorrading met koolwaterstoffen worden opgericht;

(18) De noodzakelijke maatregelen moeten worden aangenomen voor de tenuitvoerlegging van deze richtlijn in overeenstemming met het Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden [1];

(19) Overeenkomstig het subsidiariteits- en proportionaliteitsbeginsel zoals uiteengezet in artikel 5 van het Verdrag kunnen de doelstellingen van de voorgestelde maatregel, namelijk de totstandbrenging van een volledig operationele interne markt voor gas gebaseerd op eerlijke mededinging en zekerheid van de gasvoorziening, niet voldoende door de lidstaten worden bereikt en kunnen derhalve, uit hoofde van de omvang en de effecten van de maatregel, beter door de Gemeenschap worden geregeld. Deze richtlijn is beperkt tot het minimaal vereiste om deze doelstellingen te bereiken en gaat niet verder dan wat voor dat doel noodzakelijk is.

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Deze richtlijn stelt maatregelen vast gericht op het waarborgen van de correcte werking van de interne markt voor gas van de EU door het veilig stellen van de zekerheid van de gasvoorziening in de EU. De richtlijn stelt een kader vast, waarbinnen lidstaten een algemeen, transparant en niet-discriminerend beleid op het gebied van de voorzieningszekerheid moeten omschrijven dat verenigbaar is met de eisen van een concurrerende interne markt voor gas in de EU; de algemene taken en verantwoordelijkheden van de verschillende marktspelers verduidelijken en specifieke niet-discriminerende procedures voor het veilig stellen van de zekerheid van de gasvoorziening ten uitvoerleggen.

Artikel 2

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. „bron van gaslevering": gaslevering afkomstig uit een enkel gasleverend land;

2. „gasleveringscontracten met een lange looptijd": een gasleveringscontract met een looptijd van meer dan een jaar;

3. „nieuwe spelers op de markt": ondernemingen die nog niet actief zijn in de lidstaat met betrekking tot gaslevering, of die op de markt komen binnen 5 jaar na het van kracht worden van deze richtlijn en die een klein marktaandeel hebben;

4. „klein marktaandeel": een marktaandeel van minder dan 10 % van de nationale markt voor gas.

[1] PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

Artikel 3

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het algemene beleid voor voorzieningszekerheid te definiëren dat noodzakelijk is en een wezenlijk deel uitmaakt van de concurrerende interne markt voor gas. Dit kan omvatten het duidelijk maken van de algemene taken en verantwoordelijkheden van de verschillende partijen op de markt bij het voldoen aan de normen van voorzieningszekerheid.

2. De maatregelen en de normen waarmee de bevoorrading wordt gewaarborgd in de context van de interne markt voor gas zullen in overeenstemming met lid 3 van dit artikel en met artikel 4 worden ontwikkeld. Met deze maatregelen en normen zal de voltooiing van de interne markt voor gas worden aangevuld; deze zullen op een niet-discriminerende en transparante manier ten uitvoer worden gelegd en worden gepubliceerd.

3. Bij het ontwikkelen van de maatregelen en normen zoals omschreven in lid 1 zullen de lidstaten in ieder geval rekening houden met:

a) het belang om onder strenge voorwaarden een continue gasvoorziening te waarborgen, met name aan huishoudelijke afnemers zonder alternatieve brandstofkeuze;

b) de behoefte adequate niveaus van gasopslag of alternatieve reservebrandstoffen te waarborgen;

c) de behoefte leveringen te spreiden en een redelijk evenwicht tussen de verschillende bronnen van gasvoorziening te waarborgen;

d) de noodzaak stimulerende maatregelen te creëren voor nieuwe gasleveringen uit binnen- en buitenlandse bronnen naar de Europese interne markt voor gas;

e) het risico van ernstige systeemuitval of onderbreking van de grootste leveringsbron en de kosten om deze onderbreking van de levering op te heffen;

f) de interne markt en de mogelijkheden van grensoverschrijdende samenwerking met betrekking tot de zekerheid van de gasvoorziening.

4. Bij het ontwikkelen van de in lid 1 genoemde maatregelen en normen moeten de lidstaten rekening houden met de noodzaak om hoge normen voor zekerheid van de gasvoorziening voor elektriciteitsopwekking vast te stellen, met name gezien de mate waarin de leveringen aan bepaalde afnemers kunnen worden onderbroken en de alternatieve reservecapaciteiten in deze sector.

5. Het op voorzieningszekerheid gerichte beleid moet verenigbaar zijn met en bijdragen tot de voltooiing van een volledig operationele interne markt voor gas. Het desbetreffende beleid moet op een niet-discriminerende manier ten uitvoer worden gelegd en mag de toegang van nieuwe deelnemers tot de markt op geen enkele manier belemmeren.

6. Om te voorkomen dat door de lidstaten vastgestelde criteria van voorzieningszekerheid leiden tot een aanzienlijke beperking van de concurrentie of belemmering van de markttoegang verlenen de lidstaten bedrijven met een klein marktaandeel en nieuwe spelers op de markt vrijstelling van krachtens de artikelen 3 en 4 van deze richtlijn opgelegde verplichtingen.

Wanneer de lidstaten van oordeel zijn dat het opleggen van krachtens de artikelen 3 en 4 van deze richtlijn vastgestelde verplichtingen niet zou leiden tot een aanzienlijke beperking van de concurrentie of tot belemmering van de markttoegang kunnen zij de Commissie toestemming vragen om deze vrijstelling op te heffen. De Commissie neemt een besluit over dit verzoek overeenkomstig artikel 9, lid 2, van deze richtlijn.

Artikel 4

1. Ten einde het beleid van voorzieningszekerheid ten uitvoer te leggen en de in artikel 3 genoemde normen te bereiken, moeten de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de voorzieningszekerheid ten aanzien van afnemers waaraan de leveringen niet kunnen worden onderbroken omdat deze geen mogelijkheden hebben om op een andere brandstof over te schakelen, bij een onderbreking van de belangrijkste bron van gasvoorziening gedurende zestig dagen bij gemiddelde weersomstandigheden gehandhaafd kan blijven.

2. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de voorzieningszekerheid voor afnemers waaraan de leveringen niet kunnen worden onderbroken omdat deze geen mogelijkheden hebben om op een andere brandstof over te schakelen, in het geval van extreem koude temperaturen gedurende een periode van drie dagen, hetgeen volgens de statistieken een keer in de twintig jaar voorkomt, gehandhaafd kan blijven.

3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de voorzieningszekerheid voor afnemers waaraan de leveringen niet kunnen worden onderbroken omdat deze geen mogelijkheden hebben om op een andere brandstof over te schakelen, in het geval van een koude winter, die volgens de statistieken een keer in de vijftig jaar voorkomt, gehandhaafd kan blijven.

4. Om deze normen van voorzieningszekerheid te bereiken mogen de lidstaten een combinatie van minstens de volgende instrumenten gebruiken:

a) afnemers aan wie de leveringen kunnen worden onderbroken

b) gasopslag

c) flexibiliteit wat de levering betreft

d) potmarkten

5. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat er door de opslag van gas, binnen of buiten het grondgebied van de lidstaat, in samenhang met de geologische en economische mogelijkheden voor opslag in elke lidstaat een bijdrage wordt geleverd aan het bereiken van de in dit artikel genoemde minimumnormen voor de voorzieningszekerheid.

In dit opzicht moeten de lidstaten in eerste instantie niet later dan een jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn en daarna om de twee jaar een verslag opstellen en publiceren dat nationale indicatieve doelstellingen bepaalt voor de toekomstige bijdrage van de opslag, binnen of buiten het grondgebied van de lidstaat, aan de voorzieningszekerheid in termen van de nuttige omvang van de gasopslag en de opnamecapaciteit en het percentage dat de opslagcapaciteit vertegenwoordigt ten opzichte van het gasverbruik voor de komende tien jaar. De doelstellingen worden vastgesteld overeenkomstig het formulier in de bijlage bij deze richtlijn.

6. De in dit artikel beschreven criteria voor voorzieningszekerheid moeten door de lidstaten worden vastgesteld op een manier die verenigbaar is met de doelstellingen van de interne markt voor gas met inbegrip van de harmonisering van de maatregelen die deze criteria ten uitvoer leggen, voorzover dit economisch en technisch mogelijk en toepasselijk is. Met name moet bij de minimale opslagdoelstellingen die aan ondernemingen worden opgelegd rekening worden gehouden met de beschikbaarheid van een niet-discriminerende toegang tot opslag en de voorwaarden waarop deze toegang wordt verleend door de bedrijven die opslaginstallaties beheren.

7. Bij de toepassing van normen van voorzieningszekerheid en het opleggen van verplichtingen aan een in een andere lidstaat gevestigde en geregistreerde marktdeelnemer houden de lidstaten naar behoren rekening met maatregelen die reeds door die marktdeelnemer zijn genomen om te voldoen aan criteria van voorzieningszekerheid in die lidstaat.

Artikel 5

1. In het door de lidstaten overeenkomstig artikel [4a] van richtlijn . . ./. . ./EC [voorgestelde nieuwe richtlijn tot wijziging van richtlijn 96/92/EG en 98/30/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en aardgas] gepubliceerde verslag moeten de lidstaten met name over het volgende rapporteren:

a) het concurrentie-effect van de krachtens de artikelen 3 en 4 van deze richtlijn getroffen maatregelen op bedrijven met een klein marktaandeel of nieuwe spelers op de markt, en in het bijzonder de doeltreffendheid van de door de lidstaten krachtens artikel 3, lid 6, getroffen maatregelen om een eventuele beperking van de concurrentie of belemmering van de markttoegang voor dergelijke bedrijven die het gevolg is van eerstgenoemde maatregelen weg te nemen;

b) het evenwicht in vraag en aanbod op hun grondgebied;

c) het niveau van de verwachte toekomstige vraag en beschikbare leveringen;

d) de voorziene additionele capaciteit, gepland of in aanbouw;

e) de aanwezige nood- en rampenplannen waarmee een plotselinge crisis in de markt kan worden opgevangen;

f) de niveaus van de voorraden en de genomen en te nemen maatregelen om de indicatieve opslagdoelstellingen te bereiken en

g) het aantal contracten met een lange looptijd dat door op hun grondgebied gevestigde en geregistreerde bedrijven is gesloten.

Bovendien moeten de lidstaten controleren dat geschikte maatregelen worden genomen ter waarborging van regelgevende en fiscale kaders voor exploratie en productie, opslag, LNG en transport van aardgas die geschikte stimulerende maatregelen voor nieuwe investeringen leveren.

2. In het door de Commissie overeenkomstig artikel [28] van Richtlijn . . ./. . ./EC [voorgestelde nieuwe richtlijn tot wijziging van richtlijn 96/92/EG en 98/30/EG betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en aardgas] gepubliceerde verslag onderzoekt de Commissie

a) kwesties met betrekking tot de voorzieningszekerheid in de Gemeenschap en met name het bestaande en geplande evenwicht tussen vraag en aanbod met inbegrip van de geschiktheid van stimulerende maatregelen voor investeringen in nieuwe infrastructuur voor de gasvoorziening;

b) het toepassingsgebied voor harmonisering van maatregelen inzake voorzieningszekerheid die gericht zijn op een betere werking van de interne markt voor gas in de EU;

c) de situatie betreffende voorraadniveaus in verhouding tot de indicatieve opslagdoelstellingen;

d) het niveau van op langetermijncontracten voor gas en de consequenties van dit niveau in de praktijk voor het waarborgen van adequate niveaus van nieuwe gasleveringen voor de Europese Unie in de toekomst.

Eventueel bevat dit verslag een aantal aanbevelingen.

Artikel 6

1. Ten einde de zekerheid van de gasvoorziening in de Gemeenschap op de lange termijn en de geleidelijke ontwikkeling van een meer liquide interne markt voor gas te waarborgen zal de Commissie de stand van nieuwe gasleveringscontracten met een lange looptijd met niet-EU-landen alsmede het bestaan van adequate leveringen van vloeibaar gas en transparante gasprijzen binnen de Gemeenschap controleren ter ondersteuning van stabiele gasleveringen op de lange termijn. De Commissie kan aanbevelingen doen over geschikte door de lidstaten in dit verband te nemen maatregelen. Deze aanbevelingen mogen alleen betrekking hebben op een tekort aan dergelijke contracten op communautair niveau. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van de manier waarop de aanbevelingen ten uitvoer worden gelegd. Wanneer zij dergelijke aanbevelingen doet besteedt de Commissie bijzondere aandacht aan het effect dat de desbetreffende maatregelen kunnen hebben op ondernemingen met een klein marktaandeel en nieuwe spelers op de markt.

2. Wanneer de door de lidstaten met betrekking tot de in lid 1 genoemde aanbevelingen genomen maatregelen onvoldoende zijn voor de zekerheid van de gasvoorziening op lange termijn, kan de Commissie, bij besluit, in overeenstemming met de in artikel 9, lid 3, bepaalde procedure, van de betrokken lidstaten eisen dat ze gespecificeerde maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een passend minimumdeel van de nieuwe gasleveringen uit niet-EU-landen gedurende vijf jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn is gebaseerd op langetermijncontracten en dat geschikte leveringen van vloeibaar gas en transparante gasprijzen in de Gemeenschap beschikbaar zijn om stabiele gasleveringen op lange termijn te ondersteunen. Wanneer zij dergelijke besluiten neemt besteedt de Commissie bijzondere aandacht aan het effect dat de desbetreffende maatregelen kunnen hebben op ondernemingen met een klein marktaandeel en nieuwe spelers op de markt.

3. De Commissie legt binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van deze richtlijn een evaluatieverslag voor aan het Europees Parlement en de Raad over de met de toepassing van dit artikel opgedane ervaringen, zodat het Europees Parlement en de Raad te zijner tijd kunnen beoordelen of dit artikel moet worden aangepast.

Artikel 7

Met het oog op het verhogen van de liquiditeit van aardgas moeten de lidstaten geschikte maatregelen nemen om niet-discriminerende toestemmingsprocedures voor het bouwen van opslag- en LNG-installaties te waarborgen en alle belemmeringen voor de bouw van deze installaties weg te nemen. Deze procedures zijn in dezelfde mate van toepassing op aardgasbedrijven uit de EU en op gasleveranciers van buiten de EU.

Artikel 8

1. De Commissie kan, in overeenstemming met de in artikel 9, lid 2, bepaalde procedure, in het geval van buitengewone situaties bij de gasvoorziening met inbegrip van een ernstige onderbreking van de gasvoorziening van een van de belangrijkste gasleveranciers van de Europese Unie, aanbevelingen doen aan de lidstaten om de nodige maatregelen te nemen voor het verlenen van specifieke bijstand aan die lidstaten die in het bijzonder door de onderbreking van de gasleveringen worden getroffen. Deze maatregelen kunnen het volgende omvatten, maar zijn daartoe niet beperkt:

a) het vrijgeven van gasvoorraden;

b) de levering van pijpleidingcapaciteit waarmee gasleveringen vanuit andere gebieden naar de getroffen gebieden mogelijk worden;

c) het onderbreken van de levering aan afnemers die daarvoor in aanmerking komen om zodoende een herverdeling van gas en flexibiliteit van het systeem mogelijk te maken.

2. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van de tenuitvoerlegging van de aanbevelingen.

3. Wanneer de door de lidstaten genomen maatregelen in het licht van de marktontwikkelingen ontoereikend zijn en/of wanneer de economische gevolgen van de uitzonderlijke situatie met betrekking tot de gasvoorziening buitengewoon ernstig worden, kan de Commissie, in overeenstemming met de in artikel 9, lid 3, bepaalde procedure, bij besluit van de lidstaten eisen dat ze gespecificeerde maatregelen nemen om de noodzakelijke bijstand te verlenen aan de lidstaten die in het bijzonder door de onderbreking van de gasvoorziening worden getroffen. Deze maatregelen kunnen de in lid 1, onder a), b) en c) genoemde maatregelen omvatten, maar zijn daartoe niet beperkt.

4. De overeenkomstig lid 1 door de lidstaten te formuleren aanbevelingen en te nemen besluiten moeten de concurrentie zo min mogelijk beperken. De Commissie ziet erop toe dat dit beginsel wordt geëerbiedigd zolang de maatregelen ten uitvoer worden gelegd.

Artikel 9

1. De Commissie wordt bijgestaan door een comité van vertegenwoordigers van de lidstaten dat wordt voorgezeten door een vertegenwoordiger van de Commissie.

2. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 3 en 7 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van toepassing met betrekking tot de bepalingen van artikel 8 van dat Besluit van de Raad.

3. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, zijn de artikelen 5 en 7 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van toepassing met betrekking tot de bepalingen van artikel 8 van dat Besluit van de Raad.

De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG van de Raad voorziene termijn bedraagt een week.

4. Het comité stelt zijn eigen interne regels vast.

Artikel 10

1. Niet later dan 1 januari 2004 zal de Commissie de nodige regelingen treffen om een Europees Waarnemingssysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen op te zetten dat de Commissie bijstaat in het voorbereiden en ten uitvoer leggen van gemeenschappelijke wetgeving op het gebied van de gasvoorziening, dat de toepassing ervan controleert en bijstaat in het evalueren van de doeltreffendheid van de van kracht zijnde maatregelen en hun effecten op de werking van de interne markt voor aardgas. De Commissie ziet erop toe dat er adequate middelen beschikbaar werden gesteld om een doeltreffende controle van de in de onderhavige richtlijn genoemde maatregelen mogelijk te maken.

2. Het Europees Waarnemingssysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen zal worden geleid door de Commissie die vertegenwoordigers van de lidstaten en vertegenwoordigers van de betrokken sectoren voor de vergaderingen moet uitnodigen. Het doel van het Europees Waarnemingssysteem is om aan de Commissie technische steun te geven bij de formulering en evaluatie van de maatregelen die in verband met de toepassing van de onderhavige richtlijn zijn genomen en draagt bij tot een beter begrip van de ontwikkeling van de interne markt en de internationale markt voor gas en van de factoren die deze markten sturen.

3. Het Europees Waarnemingssysteem voor de voorziening met koolwaterstoffen voert met betrekking tot de bevoorrading met aardgas de volgende technische taken uit:

a) controleren van de werking van de interne markt en de internationale gasmarkt;

b) bijdragen tot de tenuitvoerlegging van een materieel monitoring-systeem van de interne en externe infrastructuren van gas naar de Europese Unie die bijdragen tot de zekerheid van de gasvoorziening;

c) controleren van de gasvoorziening en de procedures die het waarborgen van de zekerheid van de gasvoorziening in noodgevallen ten doel hebben;

d) controleren van het niveau van de strategische gasvoorraden en van de procedures voor het gebruik ervan alsmede van de toegepaste procedures betreffende toegang tot opslag, met inbegrip van bepaalde aspecten van marktdominantie in verhouding tot de toegang tot opslag;

e) tot stand brengen van een basis van objectieve, betrouwbare en vergelijkbare gegevens als grondslag voor het vervullen van zijn taken.

Artikel 11

De Commissie zal de manier waarop de lidstaten deze richtlijn ten uitvoer leggen nauwgezet in de gaten houden en met name toezien op de verenigbaarheid van de genomen maatregelen met betrekking tot artikel 4 en de invloed ervan op de interne markt voor gas en de ontwikkeling van de concurrentie in de Europese Unie. De Commissie zal er tevens op toezien dat toegang van derde partijen tot opslag op niet-discriminerende voorwaarden is gegarandeerd. In het licht van de resultaten van deze controles zal de Commissie, indien nodig, niet later dan 1 januari 2004 voorstellen doen met betrekking tot verdere maatregelen om effectieve toegang tot opslag te waarborgen.

Eventueel zal de Commissie aanbevelingen of geschikte voorstellen doen.

Artikel 12

De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 januari 2004 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen vaststellen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van die bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

Artikel 13

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 14

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

BIJLAGE

Opslagcapaciteit in de EU — nationale indicatieve doelstellingen

De onderstaande tabel geeft een overzicht van de gasopslagcapaciteit in absolute en relatieve termen in verhouding tot het verbruik.

Opslagcapaciteit op 1 januari 2001

	Exploitatieomvang (in miljard m^3)	In % van de vraag in 2000	Afnamecapaciteit (in miljoen m^3/dag)	Doelstelling voor 2010 — Opslag (in miljoen m^3)	Doelstelling voor 2010 — in %	Doelstelling voor 2010 — Afnamecapaciteit (in miljoen m^3/dag)
Oostenrijk	2,295	31,6	24			
België	0,675	4,2	19			
Denemarken	0,810	17,6	25			
Frankrijk	11,1	26,2	180			
Finland	0,0	0,0	0			
Duitsland	18,556	22,3	425			
Griekenland	0,075	3,8	5			
Ierland	0,0	0,0	0			
Italië	15,1	22,0	265			
Luxemburg	0,0	0,0	0			
Nederland	2,5	6,1	145			
Portugal	0,0	0,0	0			
Spanje	1,0	5,5	8			
Zweden	0,0	0,0	0			
VK	3,577	3,7	137			
EU-15	**55,688**	**14,2**	**1 233**			

Voorstel voor een richtlijn van de Raad houdende intrekking van Richtlijnen 68/414/EEG en 98/93/EG van de Raad houdende verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, alsmede Richtlijn 73/238/EEG van de Raad betreffende de maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieproducten

(2002/C 331 E/42)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 488 def. — 2002/0221(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 11 september 2002)

TOELICHTING

De Commissie heeft een voorstel ingediend voor een nieuwe richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten. Meer in het bijzonder regelt dit voorstel de onderlinge afstemming van de bepalingen van de lidstaten op het gebied van aardolievoorraden en crisismaatregelen en een coördinatie van de maatregelen van de lidstaten bij een bevoorradingscrisis.

Bovengenoemd voorstel voor een richtlijn omvat twee gedeelten:

— Het eerste gedeelte betreft de verplichtingen inzake het aanhouden van voorraden en de criteria waaraan de systemen voor het aanhouden van veiligheidsvoorraden dienen te voldoen.

— Het tweede gedeelte betreft de aspecten die te maken hebben met het treffen van maatregelen in een crisissituatie, en dan met name het institutioneel mechanisme waarmee in het geval van een crisis, een gecoördineerde actie van de lidstaten kan worden ondernomen.

De huidige wetgevende teksten met betrekking tot deze aspecten zijn overbodig geworden. Met het onderhavige voorstel voor een richtlijn worden sommige van deze teksten ingetrokken.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Richtlijn . . ./. . ./EG is gericht op coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten.

(2) Om de goede werking van de interne markt te waarborgen, regelt Richtlijn . . ./. . ./EG meer in het bijzonder de onderlinge afstemming van de bepalingen van de lidstaten op het gebied van aardolievoorraden en crisismaatregelen en een coördinatie van de maatregelen van de lidstaten bij een bevoorradingscrisis.

(3) De richtlijn dekt tevens, in een nieuw samenhangend geheel, alle passende aspecten die met name aan bod kwamen in enerzijds Richtlijn 68/414/EEG van de Raad van 20 december 1968 houdende verplichting voor de lidstaten van de EEG om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden [1], en anderzijds in Richtlijn 73/238/EEG van 24 juli 1973 betreffende de maatregelen ter vermindering van de gevolgen van moeilijkheden bij de bevoorrading met ruwe aardolie en aardolieproducten [2].

(4) Deze wetgevende teksten zijn derhalve overbodig geworden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 68/414/EEG van de Raad en Richtlijn 98/93/EG van de Raad tot wijziging van Richtlijn 68/414/EEG worden ingetrokken.

Artikel 2

Richtlijn 73/238/EEG van de Raad wordt ingetrokken.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 4

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

---

[1] PB L 308 van 23.12.1968, blz. 14. Richtlijn gewijzigd bij Richtlijn 98/93/EG van de Raad van 14 december 1998; PB L 358 van 31.12.1998, blz. 100.

[2] PB L 228 van 16.8.1973, blz. 1.

Voorstel voor een beschikking van de Raad houdende intrekking van Beschikking 68/416/EEG van de Raad betreffende het sluiten en uitvoeren van de speciale intergouvernementele overeenkomsten inzake de verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden en Beschikking 77/706/EEG van de Raad tot vaststelling van een communautaire doelstelling inzake een beperking van het verbruik van energie in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieproducten

(2002/C 331 E/43)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 488 def.

(Door de Commissie ingediend op 11 september 2002)

TOELICHTING

De Commissie heeft een voorstel ingediend voor een nieuwe richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten. Meer in het bijzonder regelt dit voorstel de onderlinge afstemming van de bepalingen van de lidstaten op het gebied van aardolievoorraden en crisismaatregelen en een coördinatie van de maatregelen van de lidstaten bij een bevoorradingscrisis.

Bovengenoemd voorstel voor een richtlijn omvat twee gedeelten:

— Het eerste gedeelte betreft de verplichtingen inzake het aanhouden van voorraden en de criteria waaraan de systemen voor het aanhouden van veiligheidsvoorraden dienen te voldoen.

— Het tweede gedeelte betreft de aspecten die te maken hebben met het treffen van maatregelen in een crisissituatie, en dan met name het institutioneel mechanisme waarmee in het geval van een crisis, een gecoördineerde actie van de lidstaten kan worden ondernomen.

De huidige wetgevende teksten met betrekking tot deze aspecten zijn overbodig geworden. Met het onderhavige voorstel voor een richtlijn worden sommige van deze teksten ingetrokken.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Richtlijn . . ./. . ./EG is gericht op coördinatie van de maatregelen met betrekking tot de continuïteit van de voorziening met aardolieproducten.

(2) Om de goede werking van de interne markt te waarborgen, regelt Richtlijn . . ./. . ./EG meer in het bijzonder de onderlinge afstemming van de bepalingen van de lidstaten op het gebied van aardolievoorraden en crisismaatregelen en een coördinatie van de maatregelen van de lidstaten bij een bevoorradingscrisis.

(3) De richtlijn dekt tevens, in een nieuw samenhangend geheel, alle passende aspecten die met name aan bod kwamen in enerzijds de beschikking van de Raad van 20 december 1968 betreffende het sluiten en uitvoeren van de speciale intergouvernementele overeenkomsten inzake de verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden [1], en anderzijds Beschikking 77/706/EEG van de Raad van 7 november 1977 tot vaststelling van een communautaire doelstelling inzake een beperking van het verbruik van energie in geval van moeilijkheden bij de voorziening met ruwe aardolie en aardolieproducten [2].

(4) Deze wetgevende teksten zijn derhalve overbodig geworden,

HEEFT DE VOLGENDE BESCHIKKING VASTGESTELD:

Artikel 1

Beschikking 68/416/EEG van de Raad wordt ingetrokken.

Artikel 2

Beschikking 77/706/EEG van de Raad wordt ingetrokken.

Artikel 3

Deze beschikking is gericht tot de lidstaten.

---

[1] PB L 308 van 23.12.1968, blz. 19.

[2] PB L 292 van 16.11.1977, blz. 9.

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de ondertekening en sluiting van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt

(2002/C 331 E/44)

COM(2002) 500 def. — 2002/0223(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 12 september 2002)

TOELICHTING

Bij besluit van 5 april 2001 heeft de Raad de Commissie gemachtigd onderhandelingen te voeren met Turkije over een overeenkomst betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt en de noodzakelijke onderhandelingsrichtsnoeren vastgesteld.

Er hebben verschillende besprekingen plaatsgevonden met de Turkse autoriteiten, in Ankara en in Brussel. Na afloop van de onderhandelingen werd de tekst van de overeenkomst op 20 mei 2002 goedgekeurd.

De overeenkomst wordt nu aan de Raad voorgelegd ter ondertekening en sluiting.

De Commissie is van oordeel dat de tekst voldoet aan de onderhandelingsrichtsnoeren die de Raad op 5 april 2001 vaststelde.

Om de overeenkomst betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt te kunnen sluiten stelt de Commissie voor dat de Raad het aangehechte voorstel voor een besluit inzake de ondertekening en sluiting van de overeenkomst goedkeurt.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 133 juncto, de eerste zin van artikel 300, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Op 5 april 2001 gaf de Raad de Commissie de opdracht met Turkije een overeenkomst te sluiten betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt.

(2) De Gemeenschap moet strengere controles uitvoeren op de zending van precursoren naar Turkije aangezien die de Gemeenschap opnieuw binnenkomen in de vorm van heroïne of andere psychotrope of narcotische stoffen.

(3) De overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt moet goedgekeurd worden,

BESLUIT:

Artikel 1

De overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije betreffende precursoren en chemische stoffen die veelvuldig bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen worden gebruikt wordt hierbij namens de Europese Gemeenschap goedgekeurd.

De tekst van de overeenkomst is aan dit Besluit gehecht.

Artikel 2

De Gemeenschap wordt in de bij artikel 9 van de overeenkomst ingestelde Gemengde Follow-up Groep vertegenwoordigd door de Commissie, bijgestaan door vertegenwoordigers van de lidstaten.

Artikel 3

De voorzitter van de Raad wordt gemachtigd de personen aan te wijzen die de overeenkomst mogen ondertekenen.

Artikel 4

De voorzitter van de Raad verricht namens de Europese Gemeenschap de in artikel 12 van de Overeenkomst bepaalde kennisgeving [1].

Artikel 5

Dit besluit wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

---

[1] De datum van inwerkingtreding van de overeenkomst zal door het secretariaat-generaal van de Raad worden bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

OVEREENKOMST

inzake precursoren en chemische stoffen die veelvuldig worden gebruikt bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen

DE EUROPESE GEMEENSCHAP,

hierna „Gemeenschap" te noemen, enerzijds, en

DE REPUBLIEK TURKIJE,

hierna „Turkije" te noemen, anderzijds,

hierna de „overeenkomstsluitende partijen" te noemen,

BINNEN HET KADER VAN het Verdrag van de Verenigde Naties tegen de sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen, dat op 20 december 1988 in Wenen ondertekend werd, hierna „het Verdrag van 1988" te noemen,

VASTBESLOTEN om de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen te voorkomen en te bestrijden door misbruik tegen te gaan van precursoren en chemische stoffen die veelvuldig te dien einde worden gebruikt;

AKTE NEMEND van artikel 12 van het Verdrag van 1988;

AKTE NEMEND VAN het door de G7 op de economische topconferentie in Londen op 15 juli 1991 goedgekeurde eindverslag van de Chemical Action Task Force, en zich scharend achter de aanbeveling om de internationale samenwerking te versterken door de sluiting van bilaterale overeenkomsten tussen regio's en landen die betrokken zijn bij de uitvoer, invoer en doorvoer van die chemische stoffen;

OVERTUIGD VAN HET FEIT dat de internationale handel een rol kan spelen bij het misbruik van die chemische stoffen en dat brede samenwerkingsovereenkomsten moeten worden gesloten en uitgevoerd tussen de betrokken regio's, waarbij met name in- en uitvoercontroles aan elkaar gekoppeld worden;

hun gemeenschappelijke verbintenis BEVESTIGEND om bijstands- en samenwerkingsmechanismen tot stand te brengen tussen Turkije en de Gemeenschap, met name gezien het besluit van Helsinki, waarbij Turkije als kandidaat-lidstaat erkend wordt, ter bestrijding van het misbruik van geregistreerde stoffen voor illegale doeleinden, overeenkomstig de op internationaal niveau aangenomen richtsnoeren en acties;

ERKENNENDE DAT chemische stoffen ook hoofdzakelijk en op grote schaal worden gebruikt voor legale doeleinden en dat de internationale handel niet mag worden belemmerd door buitensporige toezichtsprocedures;

HEBBEN BESLOTEN de onderstaande overeenkomst betreffende het voorkomen van misbruik van precursoren en chemische stoffen die veelvuldig worden gebruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen, te sluiten, en hebben te dien einde als hun gevolmachtigden aangewezen:

DE EUROPESE GEMEENSCHAP:

....

DE REPUBLIEK TURKIJE,

....

DIE, na overlegging van hun in goede en behoorlijke vorm bevonden volmachten,

ZIJN HET VOLGENDE OVEREENGEKOMEN:

Artikel 1

Toepassingsgebied van de overeenkomst

1. In deze overeenkomst worden maatregelen vastgesteld ter versterking van de administratieve samenwerking tussen de overeenkomstsluitende partijen, teneinde misbruik te voorkomen van stoffen die veelvuldig worden gebruikt bij de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen. Daarbij mogen de rechtmatige belangen van handel en industrie evenwel niet worden geschaad.

2. Daartoe verlenen de overeenkomstsluitende partijen elkaar conform deze overeenkomst bijstand, door met name:

— toezicht uit te oefenen op hun onderlinge handel in de onder lid 3 genoemde stoffen, met als doel misbruik ervan voor illegale doeleinden te voorkomen;

— administratieve bijstand te verlenen, zodat de relevante wetgeving inzake de controle op de handel in die stoffen correct kan worden toegepast.

3. Onverminderd eventuele wijzigingen die kunnen worden aangenomen in het kader van de bevoegdheden van de in artikel 9 ingestelde Gemengde Follow-up Groep is deze overeenkomst van toepassing op de chemische stoffen die zijn vermeld in de bijlage bij het Verdrag van 1988 zoals gewijzigd, hierna „gecontroleerde stoffen" te noemen.

Artikel 2

Toezicht op de handel

1. De overeenkomstsluitende partijen plegen overleg en informeren elkaar uit eigen beweging wanneer zij redelijke vermoedens hebben van misbruik van gecontroleerde stoffen voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen mee, met name wanneer bij een zending sprake is van ongebruikelijke hoeveelheden of omstandigheden.

2. Wat betreft gecontroleerde stoffen van bijlage A bij deze overeenkomst, zendt de bevoegde autoriteit van de exporterende overeenkomstsluitende partij bij de afgifte van de uitvoervergunning en vóór het vertrek van de zending een afschrift van de uitvoervergunning naar de bevoegde autoriteit van de importerende overeenkomstsluitende partij. Wanneer de exporteur in het land van uitvoer beschikt over een open individuele vergunning voor verscheidene uitvoerverrichtingen, wordt daarvan in het bijzonder melding gemaakt.

3. Wat betreft gecontroleerde stoffen van bijlage B bij deze overeenkomst, zendt de bevoegde autoriteit van de exporterende overeenkomstsluitende partij een afschrift van de uitvoervergunning naar de bevoegde autoriteit van de importerende overeenkomstsluitende partij en wordt de uitvoer slechts toegestaan indien de importerende overeenkomstsluitende partij daarmee heeft ingestemd.

4. De overeenkomstsluitende partijen verbinden zich ertoe op basis van wederkerigheid en zo snel mogelijk te reageren op de op basis van dit artikel verschafte gegevens of gevraagde maatregelen.

5. Bij toepassing van de bovengenoemde toezichtmaatregelen worden de rechtmatige belangen van de handel naar behoren in overweging genomen. In het bijzonder in de gevallen vallende onder lid 3 moet de importerende overeenkomstsluitende partij antwoorden binnen 15 werkdagen na de datum van ontvangst van de kennisgeving door de exporterende overeenkomstsluitende partij. Wordt binnen die termijn niet geantwoord, dan geldt dat als toestemming tot invoer. De weigering om een invoervergunning te verstrekken moet binnen die termijn schriftelijk aan de exporterende overeenkomstsluitende partij worden gemeld en met redenen zijn omkleed.

Artikel 3

Opschorting van zendingen

1. Onverminderd de eventuele toepassing van maatregelen van strafrechtelijke aard worden de zendingen opgeschort wanneer er volgens een van de overeenkomstsluitende partijen redelijke vermoedens bestaan dat gecontroleerde stoffen zullen worden misbruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen, dan wel wanneer — in de in artikel 2, lid 3, bedoelde gevallen — de importerende overeenkomstsluitende partij daarom verzoekt.

2. De overeenkomstsluitende partijen werken samen om elkaar informatie over de vermoedelijke gevallen van misbruik te verstrekken.

Artikel 4

Wederzijdse administratieve bijstand

1. De overeenkomstsluitende partijen verstrekken elkaar uit eigen beweging of op verzoek alle informatie om misbruik van gecontroleerde stoffen voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen te voorkomen en om onderzoek te doen naar de gevallen van vermoed misbruik. Zo nodig nemen zij de passende conservatoire maatregelen om misbruik te voorkomen.

2. Verzoeken om informatie of om conservatoire maatregelen worden zo spoedig mogelijk ingewilligd.

3. Verzoeken om administratieve bijstand worden behandeld overeenkomstig de wetten, regels, bepalingen en andere rechtsinstrumenten van de aangezochte overeenkomstsluitende partij.

4. Ambtenaren van een overeenkomstsluitende partij kunnen, met instemming van de andere overeenkomstsluitende partij en op de door deze gestelde voorwaarden, aanwezig zijn bij onderzoek dat op het grondgebied van laatstgenoemde wordt verricht.

5. De overeenkomstsluitende partijen verlenen elkaar bijstand om het leveren van bewijsmateriaal te vergemakkelijken.

6. Deze administratieve bijstand doet geen afbreuk aan de regels betreffende de wederzijdse bijstand in strafzaken en geldt niet voor informatie die is verkregen krachtens bevoegdheden die op verzoek van de rechterlijke autoriteiten worden uitgeoefend, tenzij deze autoriteiten hiermee instemmen.

7. Informatie kan worden gevraagd over chemische stoffen die veelvuldig worden gebruikt voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen of psychotrope stoffen, doch niet onder het toepassingsgebied van deze overeenkomst vallen.

Artikel 5

Uitwisseling van informatie en geheimhouding

1. Alle informatie die ter uitvoering van deze overeenkomst in welke vorm dan ook wordt verstrekt, heeft een vertrouwelijk karakter, overeenkomstig de regelgeving van elk van de overeenkomstsluitende partijen. Zij valt onder de geheimhoudingsplicht en geniet de bescherming die de desbetreffende wet- en regelgeving van de overeenkomstsluitende partij die ze heeft ontvangen aan dergelijke gegevens biedt en van de desbetreffende bepalingen die op de instellingen van de Gemeenschap van toepassing zijn.

2. Persoonsgegevens, waarmee bedoeld wordt alle gegevens betreffende een natuurlijke persoon van wie de identiteit bekend is of kan worden vastgesteld, mogen uitsluitend worden doorgegeven indien de overeenkomstsluitende partij die deze ontvangt zich ertoe verbindt deze op een wijze te beschermen die ten minste gelijkwaardig is aan de wijze waarop de overeenkomstsluitende partij die deze gegevens verstrekt deze beschermt. Te dien einde stellen de overeenkomstsluitende partijen elkaar in kennis van hun terzake geldende voorschriften, met inbegrip van, in voorkomend geval, de rechtsvoorschriften van de lidstaten van de Gemeenschap.

3. Het gebruik van op grond van deze overeenkomst verkregen informatie in gerechtelijke en administratieve procedures in verband met overtredingen van de wetgeving inzake gecontroleerde stoffen zoals bedoeld in artikel 3 wordt geacht voor de doeleinden van deze overeenkomst te geschieden. De overeenkomstsluitende partijen kunnen derhalve in hun bewijsvoeringen, verslagen en getuigenissen en bij procedures die bij rechtbanken aanhangig worden gemaakt, gebruik maken van krachtens deze overeenkomst verkregen informatie en geraadpleegde documenten. De bevoegde autoriteit die de informatie heeft verstrekt of inzage heeft gegeven tot deze documenten wordt van dergelijk gebruik in kennis gesteld.

4. De verkregen informatie mag uitsluitend worden gebruikt voor de in deze overeenkomst omschreven doeleinden. Indien een van de overeenkomstsluitende partijen dergelijke informatie voor andere doeleinden wenst te gebruiken, dient zij vooraf om de schriftelijke toestemming te verzoeken van de autoriteit die de informatie heeft verstrekt. Dergelijke informatie mag uitsluitend op de door deze autoriteit vastgestelde voorwaarden worden gebruikt.

Artikel 6

Gevallen waarin geen bijstand behoeft te worden verleend

1. Bijstand kan worden geweigerd of er kunnen voorwaarden of eisen aan worden verbonden, wanneer een overeenkomstsluitende partij van oordeel is dat bijstand op grond van dit protocol:

a) de soevereiniteit zou kunnen aantasten van Turkije of van de lidstaat van de Gemeenschap die om bijstand in het kader van deze overeenkomst heeft verzocht; of

b) de openbare orde, de veiligheid of andere wezenlijke belangen in gevaar zou kunnen brengen, in het bijzonder in de in artikel 5, lid 2, bedoelde gevallen; of

c) de schending inhoudt van een industrieel geheim, een handelsgeheim of een beroepsgeheim.

2. De aangezochte autoriteit kan de bijstand uitstellen indien deze een lopend onderzoek, een lopende strafvervolging of procedure zou verstoren. In dat geval pleegt de aangezochte autoriteit overleg met de verzoekende autoriteit om na te gaan of de bijstand kan worden verleend op door de aangezochte autoriteit te stellen voorwaarden.

3. Wanneer de verzoekende autoriteit om een vorm van bijstand verzoekt die zij desgevraagd zelf niet zou kunnen verlenen, vermeldt zij dit in haar verzoek. De aangezochte autoriteit is vrij te bepalen hoe zij op een dergelijk verzoek reageert.

4. Indien bijstand wordt geweigerd, dient het besluit daartoe en de redenen daarvoor terstond aan de verzoekende autoriteit te worden medegedeeld.

Artikel 7

Technische en wetenschappelijke samenwerking

De overeenkomstsluitende partijen werken samen bij het opsporen van nieuwe methoden van misbruik en het nemen van passende tegenmaatregelen, onder meer via technische samenwerking ter versterking van de administratieve en repressieve structuren die in dat verband bestaan en ter bevordering van de samenwerking met handel en industrie. De technische samenwerking kan met name betrekking hebben op opleiding en uitwisselingsprogramma's voor de betrokken ambtenaren.

Artikel 8

Uitvoeringsmaatregelen

1. Elke overeenkomstsluitende partij wijst een of meer bevoegde autoriteit(en) aan om de uitvoering van deze overeenkomst te coördineren. Voor de toepassing van deze overeenkomst onderhouden deze autoriteiten rechtstreeks contact met elkaar.

2. De overeenkomstsluitende partijen raadplegen elkaar en stellen elkaar in kennis van alle uitvoeringsbepalingen die op grond van deze overeenkomst worden vastgesteld.

Artikel 9

Gemengde Follow-up Groep

1. Er wordt een Gemengde Follow-up Groep voor het toezicht op precursoren en chemische stoffen ingesteld, hierna „Gemengde Follow-up Groep" te noemen, waarin elke partij bij deze overeenkomst is vertegenwoordigd.

2. De Gemengde Follow-up Groep handelt in onderlinge overeenstemming. stelt zijn huishoudelijk reglement op;

3. De Gemengde Follow-up Groep komt normaliter eenmaal per jaar bijeen; datum, plaats en programma worden in onderlinge overeenstemming vastgesteld.

Met instemming van de overeenkomstsluitende partijen kunnen buitengewone vergaderingen worden belegd.

Artikel 10

Rol van de Gemengde Follow-up Groep

1. De Gemengde Follow-up Groep voert het beheer over deze overeenkomst en ziet toe op de correcte toepassing ervan. Daartoe:

— houdt zij zich bezig met het bestuderen en uitwerken van praktische regels voor de goede werking van de overeenkomst;

— wordt zij regelmatig door de overeenkomstsluitende partijen in kennis gesteld van hun ervaringen met de toepassing van de overeenkomst;

— neemt zij in de in lid 2 bedoelde gevallen besluiten;

— doet zij in de in lid 3 bedoelde gevallen aanbevelingen;

— houdt zij zich bezig met het bestuderen en uitwerken van de in artikel 7 beoogde technische samenwerkingsmaatregelen;

— houdt zij zich bezig met het bestuderen en ontwikkelen van eventuele andere vormen van samenwerking op het gebied van precursoren en chemische stoffen.

2. De Gemengde Follow-up Groep neemt in onderlinge overeenstemming besluiten over wijzigingen in de bijlagen A en B.

De besluiten worden door de overeenkomstsluitende partijen conform hun eigen wetgeving ten uitvoer gelegd.

Indien een vertegenwoordiger van een overeenkomstsluitende partij in de Gemengde Follow-up Groep een besluit heeft aanvaard onder het voorbehoud dat de daartoe noodzakelijke procedures zijn gevolgd, treedt dit besluit — indien het geen datum bevat — in werking op de eerste dag van de tweede maand nadat kennis is gegeven dat aan deze vereisten is voldaan.

3. De Gemengde Follow-up Groep doet de overeenkomstsluitende partijen aanbevelingen voor:

a) wijzigingen in deze overeenkomst,

b) andere maatregelen die voor de toepassing van de overeenkomst vereist zijn.

Artikel 11

Verplichtingen uit hoofde van andere overeenkomsten

1. Rekening houdend met de respectieve bevoegdheden van de Europese Gemeenschap en van haar lidstaten, geldt voor de bepalingen van deze overeenkomst dat zij:

— geen gevolgen hebben voor de verplichtingen van de overeenkomstsluitende partijen op grond van andere internationale overeenkomsten of verdragen;

— worden geacht een aanvulling te vormen op overeenkomsten betreffende gecontroleerde stoffen die zijn of kunnen worden gesloten tussen afzonderlijke lidstaten en Turkije;

— geen gevolgen hebben voor de communautaire bepalingen betreffende de uitwisseling, tussen de bevoegde diensten van de Commissie van de Europese Gemeenschappen en de relevante diensten van de lidstaten, van gegevens die op grond van deze overeenkomst zijn verkregen en die van belang kunnen zijn voor de Gemeenschap.

2. Onverminderd het bepaalde in lid 1 hebben de bepalingen van deze overeenkomst voorrang op de bepalingen van bilaterale overeenkomsten betreffende gecontroleerde stoffen die tussen afzonderlijke lidstaten en Turkije zijn of kunnen worden gesloten, indien de bepalingen van laatstgenoemde overeenkomsten met die van deze overeenkomst strijdig zijn.

3. De overeenkomstsluitende partijen zullen elkaar raadplegen over kwesties in verband met de toepasselijkheid van deze overeenkomst en zullen deze in het kader van de bij artikel 9 ingestelde Gemengde Follow-up Groep trachten op te lossen.

4. De overeenkomstsluitende partijen stellen elkaar ook in kennis van alle maatregelen die zij met andere landen op het gebied van gecontroleerde stoffen hebben getroffen.

Artikel 12

Inwerkingtreding

Deze overeenkomst treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand volgende op de datum waarop de laatste akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring is nedergelegd, volgens de regels die van toepassing zijn voor elke overeenkomstsluitende partij.

Artikel 13

Geldigheidsduur en opzegging van de overeenkomst

1. Deze overeenkomst wordt gesloten voor een periode van vijf jaar en wordt daarna stilzwijgend verlengd voor opeenvolgende perioden van dezelfde duur. De overeenkomst verliest haar geldigheid op het moment dat Turkije toetreedt tot de Europese Unie.

2. Deze overeenkomst kan in onderlinge overeenstemming van de overeenkomstsluitende partijen worden gewijzigd.

3. Elke overeenkomstsluitende partij kan deze overeenkomst opzeggen, mits zij de andere overeenkomstsluitende partij daarvan twaalf maanden van te voren schriftelijk in kennis stelt.

Artikel 14

Authentieke teksten

Deze overeenkomst, die is opgesteld in twee exemplaren in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, zal worden nedergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie, dat een voor eensluidend gewaarmerkt afschrift daarvan toezendt aan elke overeenkomstsluitende partij.

BIJLAGE A

Aan de in artikel 2, lid 2, bedoelde maatregelen onderworpen stoffen

Aceton
Antranilzuur
Ethylether
Zoutzuur
Methylethylketon
Fenylazijnzuur
Piperidine
Zwavelzuur
Tolueen

BIJLAGE B

Aan de in artikel 2, lid 3, bedoelde maatregelen onderworpen stoffen

N-acetylantranilzuur
Azijnzuuranhydride
Efedrine
Ergometrine
Ergotamine
Isosafrool
Lyserginezuur
3,4-(Methyleendioxy)fenylpropaan-2-on
Norefedrine
Fenylpropaan-2-on
Piperonal
Kaliumpermanganaat
Pseudo-efedrine
Safrool

NB: De lijst van stoffen moet waar nodig altijd verwijzingen naar de overeenkomstige zouten omvatten.

Voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 91/68/EEG met betrekking tot de intensivering van de controles op verplaatsingen van schapen en geiten

(2002/C 331 E/45)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 504 def. — 2002/0218(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 12 september 2002)

TOELICHTING

De veterinairrechtelijke voorschriften voor het handelsverkeer van schapen en geiten zijn vastgesteld bij Richtlijn 91/68/EEG van de Raad van 28 januari 1991 inzake veterinairrechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer in schapen en in geiten.

Sedert 1991 zijn de veterinairrechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer van andere dieren, met name runderen en varkens, aangepast aan de wijzigingen die zich met betrekking tot de veehouderijsector in de Gemeenschap en de handel in levende dieren hebben voorgedaan als gevolg van de totstandbrenging van de interne markt. Zo is onder meer Richtlijn 64/432/EEG van de Raad inzake veterinairrechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens gewijzigd en bijgewerkt bij Richtlijn 97/12/EG.

Schapen en geiten zijn, evenals runderen en varkens, gevoelig voor een groot aantal ziekten en worden vaak onder vergelijkbare omstandigheden gehouden. Derhalve moeten voor schapen en geiten en voor runderen en varkens overeenkomstige veterinairrechtelijke normen gelden.

Tijdens de epizoötie van mond- en klauwzeer in 2001 hebben in bepaalde delen van de Gemeenschap vooral schapen bijgedragen tot de verspreiding van de ziekte wegens het ontbreken van duidelijke klinische symptomen en de veelvuldige verplaatsingen. De Commissie heeft bijgevolg specifieke beschermende maatregelen vastgesteld om de controle op verplaatsingen van en handel in schapen en geiten te intensiveren. Deze maatregelen zijn momenteel vastgelegd in Beschikking 2001/327/EG.

Nadat de mond- en klauwzeercrisis was bedwongen heeft het Belgische voorzitterschap van de Raad, in samenwerking met de Commissie, in december 2001 een internationale conferentie inzake de preventie en de bestrijding van mond- en klauwzeer georganiseerd, teneinde de eerste conclusies te trekken uit de uitbraak van 2001. De conferentie heeft de Commissie opgeroepen om adequate voorstellen in te dienen voor wetgevende maatregelen teneinde nieuwe uitbraken in de toekomst te voorkomen en, indien zich toch een uitbraak zou voordoen, de nadelige gevolgen daarvan zoveel mogelijk te beperken. Onder meer is gevraagd om verplaatsingen van voor mond- en klauwzeer gevoelige dieren doeltreffender te controleren uit een oogpunt van de geboden gezondheidsgaranties.

Dit voorstel heeft ten doel de controle op het intracommunautaire verkeer van schapen en geiten te intensiveren, teneinde deze voorschriften in overeenstemming te brengen met de voorschriften die zijn goedgekeurd voor diersoorten die gevoelig zijn voor dezelfde ziekten en die gehouden worden volgens dezelfde houderijsystemen.

Dit voorstel maakt deel uit een van een geheel van wetgevende maatregelen van de Commissie om de verspreiding van belangrijke besmettelijke ziekten te voorkomen, mochten die zich in de Gemeenschap voordoen.

Dit voorstel heeft geen financiële gevolgen voor de begroting van de Europese Gemeenschap.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 37,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Bij Richtlijn 91/68/EEG van de Raad [1] zijn de veterinairrechtelijke voorschriften vastgesteld voor het intracommunautaire handelsverkeer van schapen en geiten.

(2) Richtlijn 64/432/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinairrechtelijke vraagstukken met betrekking tot het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens [2] is later gewijzigd en bijgewerkt bij Richtlijn 97/12/EG [3], teneinde rekening te houden met de ontwikkelingen in de veehouderijsector in de Gemeenschap.

(3) Schapen en geiten delen met runderen en varkens overeenkomstige houderijsystemen en zij zijn ook gevoelig voor een hele reeks dezelfde ziekten.

(4) Schapen hebben in grote mate bijgedragen tot de verspreiding van mond- en klauwzeer in bepaalde delen van de Gemeenschap tijdens de epizoötie in 2001. Bij Beschikking 2001/327/EG van de Commissie van 24 april 2001 tot vaststelling van beperkende maatregelen met betrekking tot verplaatsingen van dieren van voor mond- en klauwzeer gevoelige soorten en houdende intrekking van Beschikking 2001/263/EG [4] zijn de veterinairrechtelijke voorschriften voor het intracommunautaire handelsverkeer van schapen en geiten verscherpt.

(5) Nadat de mond- en klauwzeercrisis van 2001 was bedwongen, heeft het Belgisch voorzitterschap van de Raad, in samenwerking met de Commissie, in december 2001 een internationale conferentie inzake de preventie en de bestrijding van mond- en klauwzeer georganiseerd, teneinde de eerste conclusies te trekken uit de uitbraak van 2001. De conferentie heeft de Commissie opgeroepen om adequate voorstellen voor communautaire regelgeving in te dienen teneinde nieuwe uitbraken in de toekomst te voorkomen en, indien zich toch een uitbraak zou voordoen, de nadelige economische gevolgen daarvan zo veel mogelijk te beperken. Onder meer is gevraagd om verplaatsingen van voor mond- en klauwzeer gevoelige dieren doeltreffender te controleren uit een oogpunt van de geboden gezondheidsgaranties.

(6) Deze richtlijn heeft derhalve ten doel de controles op verplaatsingen van schapen en geiten te intensiveren teneinde de gezondheidsgaranties die door de lidstaten worden geboden bij het intracommunautaire handelsverkeer van dieren van deze soorten, beter af te stemmen op Richtlijn 64/432/EEG.

(7) Gezorgd moet worden voor een rechtsgrond voor de wijzigingen die moeten worden aangebracht in de gezondheidscertificaten volgens de procedure van het Permanent Comité voor de voedselketen en de diergezondheid, en Richtlijn 91/68/EEG moet dienovereenkomstig worden aangepast.

(8) De in deze richtlijn vervatte maatregelen moeten worden gelezen in samenhang met:

— Richtlijn 92/102/EEG van de Raad van 27 november 1992 met betrekking tot de identificatie en registratie van dieren [5];

— Verordening (EG) nr. 1255/97 van de Raad van 25 juni 1997 betreffende de communautaire criteria voor halteplaatsen en tot aanpassing van het in Richtlijn 91/628/EEG bedoelde reisschema [6];

— Verordening (EG) nr. 178/2002 van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2002 tot vaststelling van de algemene beginselen en voorschriften van de levensmiddelenwetgeving, tot oprichting van een Europese Autoriteit voor voedselveiligheid en tot vaststelling van procedures voor voedselveiligheidsaangelegenheden [7].

(9) De in Richtlijn 91/68/EEG vastgestelde voorschriften inzake de procedure van het comité moeten worden gewijzigd in verband met de vervanging van het Permanent Veterinair Comité door het Permanent Comité voor de voedselketen en de diergezondheid.

(10) Richtlijn 91/68/EEG moet dienovereenkomstig worden gewijzigd,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 91/68/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1. Artikel 2, punt 9, wordt vervangen door:

„9. erkend verzamelcentrum: elke plaats als gedefinieerd in artikel 2, lid 2, onder o), van Richtlijn 64/432/EEG, die voldoet aan de in artikel 11 van die richtlijn vastgestelde eisen;"

---

[1] PB L 46 van 19.2.1991, blz. 19. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2002/261/EG (PB L 91 van 6.4.2002, blz. 31).

[2] PB 121 van 29.7.1964, blz. 1977/64. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 535/2002 (PB L 80 van 23.3.2002, blz. 28).

[3] PB L 109 van 25.4.1997, blz. 1.

[4] PB L 115 van 25.4.2001, blz. 12. Beschikking laatstelijk gewijzigd bij Beschikking 2002/242/EG (PB L 82 van 26.3.2002, blz. 18).

[5] PB L 355 van 5.12.1992, blz. 32. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Akte van toetreding van Oostenrijk, Finland en Zweden.

[6] PB L 174 van 2.7.1997, blz. 1.

[7] PB L 31 van 1.2.2002, blz. 1.

2. Artikel 4 wordt vervangen door:

„*Artikel 4*

1. De lidstaten zien erop toe dat schapen en geiten:

a) worden geïdentificeerd en geregistreerd overeenkomstig Richtlijn 92/102/EEG;

b) door een officiële dierenarts in de laatste 48 uur vóór het laden worden geïnspecteerd en daarbij geen klinische ziektesymptomen vertonen;

c) niet komen van een bedrijf waarvoor om veterinairrechtelijke redenen een verbodsmaatregel is vastgesteld, noch in contact zijn geweest met dieren van een dergelijk bedrijf; nadat het laatste dier dat besmet was met of gevoelig is voor een van de in punten i), ii), of iii), genoemde ziekten, is geslacht, is de verbodsmaatregel van toepassing geweest gedurende ten minste:

i) 42 dagen in geval van brucellose,

ii) 30 dagen in geval van rabiës,

iii) 15 dagen in geval van miltvuur;

d) niet komen van een bedrijf waarvoor om gezondheidsredenen een verbodsmaatregel of een beperkende maatregel is ingesteld voor de betrokken soort overeenkomstig de communautaire en/of nationale regelgeving, noch in contact zijn geweest met dieren van een bedrijf in een dergelijk gebied.

2. De lidstaten zien erop toe dat de volgende dieren niet in het handelsverkeer worden gebracht:

a) schapen en geiten die eventueel moeten worden geslacht in het kader van een nationaal programma voor de uitroeiing van dierziekten die niet zijn vermeld in bijlage C bij Richtlijn 90/425/EEG, noch in bijlage B, hoofdstuk I, bij de onderhavige richtlijn;

b) schapen en geiten die om gezondheidsredenen of om veterinairrechtelijke redenen die door artikel 30 van het Verdrag gerechtvaardigd worden, op hun eigen grondgebied niet in de handel mogen worden gebracht.

3. De lidstaten zien erop toe dat schapen en geiten:

a) hetzij op het grondgebied van de Gemeenschap zijn geboren en daar sedert hun geboorte zijn gehouden;

b) hetzij uit een derde land zijn ingevoerd overeenkomstig de communautaire regelgeving."

3. De volgende artikelen worden ingevoegd:

„*Artikel 4 bis*

1. De lidstaten zien erop toe dat de in de leden 2 en 3 vastgestelde voorschriften worden toegepast op het intracommunautaire handelsverkeer van alle schapen en geiten.

2. De periode tussen het moment waarop de dieren het bedrijf van herkomst verlaten en dat waarop zij in het gecertificeerde bedrijf van bestemming in een andere lidstaat aankomen, mag niet meer dan zes dagen bedragen.

In geval van vervoer over zee wordt deze periode van zes dagen verlengd met de duur van de zeereis.

Wanneer de dieren passeren via een halteplaats overeenkomstig het bepaalde in Verordening (EG) nr. 1255/97, wordt de periode van zes dagen verlengd met de rusttijd die is doorgebracht in de halteplaats.

3. De dieren mogen slechts passeren via één erkend verzamelcentrum dat bovendien in de lidstaat van herkomst ligt.

Slachtdieren evenwel mogen ook passeren via één enkel erkend verzamelcentrum in een lidstaat van doorvoer, voordat zij naar de lidstaat van bestemming worden verzonden.

Artikel 4 ter

1. De lidstaten zien erop toe dat de in de leden 2 en 3 vastgestelde voorschriften worden toegepast in het intracommunautaire handelsverkeer van fokschapen en -geiten en mestschapen en -geiten.

2. De dieren moeten de laatste 30 dagen vóór het laden, of sedert hun geboorte wanneer zij jonger zijn dan 30 dagen, verbleven hebben op het bedrijf van herkomst.

3. Op het bedrijf van herkomst mogen in de laatste 21 dagen vóór het laden geen schapen of geiten zijn binnengebracht en in de laatste 30 dagen vóór de verzending vanop het bedrijf van herkomst mag op dat bedrijf geen enkel uit een derde land ingevoerd tweehoevig dier zijn binnengebracht, tenzij het binnengebrachte dier volledig afgezonderd is gehouden van alle andere dieren op het bedrijf.".

4. Artikel 8 bis wordt geschrapt.

5. Artikel 13 wordt geschrapt.

6. Artikel 14 wordt vervangen door:

„*Artikel 14*

1. De bijlagen worden gewijzigd volgens de in artikel 15 bedoelde procedure.

2. De voor de toepassing van deze richtlijn vereiste uitvoeringsbepalingen worden vastgesteld volgens de in artikel 15 bedoelde procedure."

7. Artikel 15, lid 1, wordt vervangen door:

„1. De Commissie wordt bijgestaan door het Permanent Comité voor de voedselketen en de diergezondheid dat is ingesteld bij artikel 58 van Verordening (EG) nr. 178/2002."

8. Artikel 16 wordt geschrapt.

Artikel 2

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2002 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van de bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de belangrijke bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 3

Deze richtlijn treedt in werking op de derde dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gewijzigd voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot bevordering van het gebruik van biotransportbrandstoffen [1]

(2002/C 331 E/46)

(Voor de EER relevante tekst)

COM(2002) 508 def. — 2001/0265(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag ingediend op 12 september 2002)

(Wijzigingen zijn aangegeven met onderstreepte/doorgestreepte tekst)

TOELICHTING

A. **BEGINSELEN**

1. In november 2001 heeft de Commissie een voorstel ingediend voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot bevordering van het gebruik van biotransportbrandstoffen (COM(2001) 547 def. — 2001/0265(COD)) voor goedkeuring via de medebeslissingsprocedure van artikel 251 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

2. Op 4 juli 2002 heeft het Europees Parlement in eerste lezing een aantal amendementen aangenomen. De Commissie heeft op dat ogenblik over elk amendement advies uitgebracht, met aanduiding van de amendementen die zij als zodanig kon aanvaarden, die in beginsel en/of in een gewijzigde vorm konden worden aanvaard, die ten dele konden worden aanvaard en die niet konden worden aanvaard.

3. In het licht hiervan heeft de Commissie dit gewijzigde voorstel opgesteld.

4. De Commissie heeft drie soorten wijzigingen aangebracht, die als volgt worden gerechtvaardigd:

   Ten eerste is een aantal nieuwe bepalingen uit de eerste lezing van het Europees Parlement als zodanig overgenomen. Deze wijzigingen verbeteren definities of verhelderen de tekst en werken bepaalde punten in het voorstel nader uit met eventuele toelichtingen.

   Ten tweede heeft de Commissie bepaalde amendementen in beginsel aanvaard, weliswaar in een enigszins gewijzigde vorm, b.v. om de samenhang met andere delen van het voorstel te verbeteren of bepaalde voorwaarden, grenzen of uitzonderingen duidelijker te omschrijven.

   Ten derde heeft de Commissie delen van amendementen uit de eerste lezing overgenomen waar en wanneer deze specifieke delen werden geacht te stroken met het doel van het voorstel en toegevoegde waarde opleverden, terwijl dat niet het geval was voor het amendement in zijn geheel.

   De Commissie heeft bovendien enkele redactionele wijzigingen aangebracht in overeenstemming met de richtsnoeren van de Interinstitutionele overeenkomst.

B. **COMMENTAAR OP DE AANVAARDE AMENDEMENTEN**

Overwegingen

Overweging 3

Deze nieuwe overweging legt de nadruk op het gebruik van secundaire biomassa en de parallelle productie van plantaardige proteïnen.

Overweging 4

Dit amendement heeft het over de uitbreiding.

---

[1] PB C 103 E de 30.4.2002, blz. 205.

Overweging 5

Deze nieuwe overweging verwijst naar het Witboek betreffende het vervoersbeleid en beklemtoont het belang van het gebruik van alternatieve brandstoffen zoals biobrandstoffen.

Overweging 7

Dit amendement sluit aan bij de mededeling over alternatieve brandstoffen.

Overweging 8

Deze nieuwe overweging heeft betrekking op de brandstofmengsels en de normale integratie van biobrandstoffen in de brandstoffenmarkt.

Overweging 9

Deze nieuwe overweging verwelkomt een nieuwe richting in het onderzoek naar biobrandstoffen.

Overweging 10

Deze nieuwe overweging verstrekt nuttige informatie voor de gebruiker.

Overweging 11

Deze nieuwe overweging heeft betrekking op de toekomstige ontwikkeling van — meer specifiek — de waterstofoptie en sluit aan bij de mededeling over alternatieve brandstoffen.

Overweging 12

Deze nieuwe overweging herinnert eraan dat een onderzoekbeleid bijdraagt tot de compatibiliteit van biobrandstoffen en waterstof.

Overweging 13

Deze nieuwe overweging — waarvan de tekst werd aangepast — heeft betrekking op de normen voor biobrandstoffen en vormt een goede menging van kwaliteitseisen en een redelijk niveau van flexibiliteit voor een nieuwe markt.

Overweging 14

Deze nieuwe overweging heeft het over geharmoniseerde normen, meer specifiek voor bio-ethanol en biodiesel.

Overweging 15

Dit amendement — dat ten dele is aanvaard — heeft betrekking op de bijdrage van biobrandstoffen tot het multifunctionele karakter van de landbouw.

Overweging 17

Deze nieuwe overweging heeft betrekking op de doelstellingen die in het Groenboek van de Commissie over een continue energievoorziening zijn uiteengezet en sluit tevens aan bij de mededeling over alternatieve brandstoffen.

Overweging 18

Deze nieuwe overweging stelt duidelijk dat voor marktpenetratie alternatieve brandstoffen algemener beschikbaar zullen moeten zijn.

Overweging 19

Dit amendement geeft de tekst van de resolutie van het Parlement vollediger weer.

Overweging 20

Dit amendement stelt voor eventueel het aantal actoren uit te breiden.

Overweging 22

Deze nieuwe overweging heeft betrekking op de normale integratie van biobrandstoffen.

Overweging 24

Deze nieuwe overweging — waarvan de tekst werd aangepast — bevordert onderzoek naar de duurzaamheid van biobrandstoffen.

Overweging 25

Deze nieuwe overweging verduidelijkt en ondersteunt artikel 4, lid 3, van het voorstel.

Overweging 26

Dit — ten dele aanvaarde — amendement heeft het over verschillende biobrandstoffen en andere alternatieve brandstoffen. Deze oliesoorten werden reeds opgenomen in de algemene definitie van biomassa.

Overweging 27

Deze nieuwe overweging draagt bij tot de ontwikkeling van biobrandstoffen door te voorzien in de uitwerking van geschikte kwaliteitsnormen.

Overweging 28

Deze nieuwe overweging versterkt de samenhang van de nationale beleidsmaatregelen.

Overweging 29

Deze nieuwe overweging bevordert duidelijke voorlichting van de gebruikers.

Overweging 30

Deze nieuwe overweging verwijst naar de totstandkoming van een nieuwe landbouwmarkt.

Artikelen

Artikel 2

Punt 2

Redactionele wijziging met het oog op de samenhang met de wijziging in de bijlage — deel A.

Artikel 3

Punt 2

Dit amendement voert een systeem voor milieueffect- en kostenrapportage door de lidstaten aan de Commissie in en is in overeenstemming met het akkoord in de Energieraad.

Punt 3

Deze nieuwe — enigszins aangepaste — tekst maakt het mogelijk de technische ontwikkeling van biobrandstoffen te stimuleren en benadrukt het belang van een coherent nationaal beleid.

Punt 4, onder a)

Dit amendement wijst erop dat biobrandstoffen met een hoge concentratie bestaan.

Punt 6

Dit nieuwe punt geeft voorrang aan de stimulering van biobrandstoffen in het openbaar vervoer en is in overeenstemming met het vervoersbeleid van de Commissie.

Punt 7

Dit nieuwe punt geeft voorrang aan de stimulering van biobrandstoffen met een goede milieubalans en is in overeenstemming met het beleid van de Commissie tot bevordering van biobrandstoffen en tot integratie van milieuaspecten in het overige beleid.

Artikel 4

Punt 1

Dit amendement bevat nadere bepalingen en toelichtingen inzake het systeem van rapportage door de lidstaten aan de Commissie. Het stelt tevens een datum vast voor de indiening van het eerste verslag.

Punt 2

Dit nieuwe punt licht de consumenten in over de mogelijkheden van biobrandstoffen en bevordert het gebruik ervan.

Punt 3

Dit amendement bevat nadere bepalingen inzake het beoordelingsverslag van de Commissie dat om de twee jaar moet worden uitgebracht en stimuleert milieuvriendelijke aspecten. Dit is in overeenstemming met de bevordering van biobrandstoffen en de integratie van milieuaspecten in het overige beleid.

Punt 4

Dit nieuwe punt voert de naleving van norm prEN 14214 door biodieseleindproducten voor brandstoffen in en is in overeenstemming met de bestaande Europese normen.

Artikel 5

Lid 3

Dit nieuwe lid legt de nadruk op het belang van milieucriteria.

Leden 4 en 5

Deze nieuwe leden voeren een overgangsperiode in (onder bepaalde voorwaarden) van maximaal 2 jaar voor lidstaten met bijzondere moeilijkheden.

Bijlagen

Deel A — titel

Dit amendement verduidelijkt dat bijlage A geen gesloten lijst is.

Deel A — definitie van „biodiesel"

Dit amendement voert nadere bijzonderheden in de definitie van biodiesel in en geeft de normen duidelijker aan.

Deel A — definitie van „biowaterstof"

Deze nieuwe definitie wordt ingevoerd, aangezien bijlage A geen gesloten lijst is. Het opnemen van deze definitie sluit aan bij de mededeling van de Commissie over alternatieve brandstoffen.

Deel B — tabel

De laatste kolom van de tabel met het mengpercentage vervalt en artikel 3 is dienovereenkomstig aangepast.

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 175, lid 1,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Europese Raad van Göteborg van 15 en 16 juni 2001 heeft een communautaire strategie voor duurzame ontwikkeling vastgesteld die een aantal maatregelen omvat waaronder de ontwikkeling van biobrandstoffen.

(2) Natuurlijke hulpbronnen, waarvan volgens artikel 174, lid 1, van het Verdrag behoedzaam en rationeel gebruik moet worden gemaakt, omvatten olie, aardgas en vaste brandstoffen, die als energiebron van essentieel belang zijn, maar ook de belangrijkste bronnen van koolstofdioxide-emissies vormen.

(3) Er bestaat echter een breed scala van hernieuwbare biomassa waaruit biobrandstoffen gewonnen kunnen worden, afkomstig van land- en bosbouwgewassen en van afval- en restproducten van de bosbouw en van de houtverwerkende- en de levensmiddelenindustrie. Bovendien worden in sommige gevallen ook bijproducten verkregen met een hoog gehalte plantaardige proteïnen, die als diervoeder gebruikt kunnen worden.

(~~3~~4) De vervoerssector neemt meer dan 30 % van het eindverbruik van energie in de Gemeenschap voor zijn rekening en groeit, een tendens die zich waarschijnlijk nog zal versterken, en de uitstoot van koolstofdioxide houdt hiermee gelijke tred. Die groei zal procentueel sterker zijn in de kandidaat-lidstaten na hun toetreding tot de Europese Unie.

(5) Het Witboek van de Commissie „Het Europese vervoersbeleid tot het jaar 2010: tijd om te kiezen" [1] gaat ervan uit dat tussen 1990 en 2010 de CO2-emissie van de vervoerssector met 50 % zal stijgen tot 1,113 miljard ton, met als belangrijkste bron het wegvervoer, waarvan 84 % van de door het vervoer veroorzaakte CO_2-uitstoot afkomstig is. Om ecologische redenen wordt er in het Witboek derhalve op aangedrongen dat de afhankelijkheid van aardolie (momenteel 98 %) in de vervoerssector door de toepassing van alternatieve brandstoffen, zoals biobrandstoffen, verminderd wordt.

(~~4~~6) Een intensiever gebruik van biotransportbrandstoffen is een onderdeel van het pakket maatregelen dat vereist is ter naleving van het Protocol van Kyoto, alsook van enig ander beleidspakket ter nakoming van verdere verplichtingen.

(~~5~~7) Een intensiever gebruik van biotransportbrandstoffen, zonder de andere mogelijkheden uit te sluiten om brandstoffen van fossiele herkomst, waaronder LPG (vloeibaar petroleumgas) voor voertuigen, te vervangen, is een van de instrumenten waarmee de Gemeenschap ~~haar afhankelijkheid op energiegebied kan verminderen en~~ invloed kan uitoefenen op de mondiale transportbrandstofmarkt en daarmee op de zekerheid van de energievoorziening op middellange en lange termijn.

(8) De technologie van de biobrandstofwinning is zo ver gevorderd dat de motoren van de voertuigen die momenteel in de Gemeenschap aan het verkeer deelnemen, zonder probleem kunnen functioneren op een brandstofmengsel dat voor 5 % bestaat uit biobrandstoffen. Op grond van de laatste technologische ontwikkelingen kunnen hogere percentages biobrandstoffen worden gebruikt. Er zijn landen waarin 10 % of meer biobrandstof in het brandstofmengsel wordt gebruikt.

(9) In het onderzoeksbeleid van de lidstaten inzake intensiever gebruik van biobrandstoffen moet, indien dit technisch mogelijk en veilig is, het gebruik van biobrandstoffen vermengd met kerosine, met name voor het luchtvervoer, worden opgenomen.

[1] COM(2001) 370.

(10) Bedrijfswagenparken vormen een groot potentieel voor het onderzoek naar en de geleidelijke invoering van biobrandstoffen en bieden mogelijkheden voor het gebruik van hoge concentraties biobrandstoffen. In sommige steden bestaan reeds bedrijfswagenparken die functioneren op zuivere biobrandstoffen en zo bijdragen tot de verbetering van de luchtkwaliteit in stedelijke gebieden. Wanneer brandstoffen die meer dan 5 % biobrandstof bevatten, op verkooppunten worden aangeboden, moeten zij duidelijk zijn geëtiketteerd.

(11) De bevordering van het gebruik van biobrandstoffen voor transportdoeleinden is slechts één stap in de richting van een efficiënter gebruik van biomassa, dat uiteindelijk zal leiden tot een grotere ontwikkeling van biobrandstoffen en in het bijzonder van uit biomassa gewonnen waterstof.

(12) De waterstofcyclus moet in het onderzoeksbeleid van de lidstaten inzake intensiever gebruik van biobrandstoffen een belangrijke plaats krijgen en moet ook als onderdeel van het zesde kaderprogramma voor onderzoek en ontwikkeling worden aangemoedigd.

(13) De voorwaarde dat nieuwe soorten brandstoffen voldoen aan erkende technische normen is belangrijk voor de acceptatie op grote schaal door klanten en voertuigproducenten, en daarmee voor de verspreiding op de markt. Technische normen vormen ook het uitgangspunt voor eisen aan en toezicht op emissie. Bij nieuwe soorten brandstoffen kunnen er moeilijkheden ontstaan bij het voldoen aan de huidige technische normen, die voornamelijk zijn ontwikkeld voor conventionele, fossiele brandstoffen. De Commissie en de normalisatie-instellingen moeten op de ontwikkeling toezien en actief normen aanpassen en ontwikkelen zodat nieuwe soorten brandstoffen geïntroduceerd kunnen worden, met behoud van de eisen aan de prestaties op milieugebied.

(14) Bio-ethanol en biodiesel, die in zuivere of gemengde vorm in voertuigen worden gebruikt, moeten voldoen aan de kwaliteitsnormen die zijn vastgesteld om te garanderen dat de motoren optimaal functioneren. Dientengevolge moet de Europese Commissie voor normalisatie (CEN) normen vaststellen voor de gehele Gemeenschap.

(~~6~~15) Bevordering van het gebruik van biobrandstoffen met inachtneming van ~~een goede~~ duurzame landbouw- en bosbouwpraktijken als vastgelegd in het gemeenschappelijk landbouwbeleid, zal nieuwe kansen voor duurzame plattelandsontwikkeling scheppen in het kader van een meer ~~marktgericht~~ op de gemeenschappelijke markt, op respect voor het plattelandsleven en op een multifunctionele landbouw gericht gemeenschappelijk landbouwbeleid. De teelt van planten voor de productie van biobrandstoffen moet opgenomen worden in de bestaande teelten volgens een principe van wisselwerking, en mag niet leiden tot monoculturen. De multifunctionele rol van de landbouw zal zich doen gelden en op het platteland extra arbeidsplaatsen scheppen. Om duurzame landbouwpraktijken te verzekeren is het noodzakelijk een reeks duidelijke milieucriteria op te stellen voor de productie van vloeibare biobrandstoffen.

(~~7~~16) In zijn resoluties van 8 juni 1998 [1] en 5 december 2000 heeft de Raad zijn steun gegeven aan de strategie en het actieplan voor duurzame energiebronnen van de Commissie en heeft hij aangedrongen op specifieke maatregelen in de sector biobrandstoffen.

(17) In het Groenboek van de Commissie „Op weg naar een Europese strategie voor een continue energievoorziening" [2] wordt als doel gesteld om in de sector van het wegvervoer conventionele brandstoffen tegen 2020 voor 20 % te vervangen door alternatieve brandstoffen.

(18) De marktpenetratie van alternatieve brandstoffen is niet alleen afhankelijk van een ruime beschikbaarheid, maar ook van concurrerende prijzen.

(~~8~~19) In zijn resolutie van 18 juni 1998 [3] heeft het Europees Parlement erop aangedrongen het marktaandeel van biobrandstoffen binnen vijf jaar tot 2 % te verhogen door middel van een pakket maatregelen dat onder andere voorziet in belastingvrijstelling, financiële steun voor de verwerkende industrie en de vaststelling van een verplicht percentage biobrandstoffen voor de oliemaatschappijen.

(~~9~~20) Welke methode het meest geschikt is om op nationaal en communautair niveau het marktaandeel van biobrandstoffen op te voeren is afhankelijk van de beschikbaarheid van hulpbronnen en grondstoffen, het nationale en communautaire beleid ter bevordering van biobrandstoffen en eventuele fiscale regelingen. ~~, en de keuze daarvan dient bijgevolg zoveel mogelijk te worden overgelaten aan de oliemaatschappijen en andere betrokken partijen~~.

(~~10~~21) Nationale beleidsinitiatieven ter bevordering van het gebruik van biobrandstoffen mogen er niet toe leiden dat het vrije verkeer van brandstoffen die aan de in de communautaire wetgeving vastgestelde geharmoniseerde milieuspecificaties voldoen, wordt belemmerd.

~~(11) Het zal echter moeilijk zijn het aandeel verkochte biobrandstoffen boven een bepaald niveau te krijgen zonder maatregelen om deze in fossiele brandstoffen bij te mengen. Bijgevolg moeten de lidstaten streven naar een minimum bijmengingspercentage van 1 % biobrandstoffen in de in de Gemeenschap op de markt gebrachte minerale oliën. Dit percentage zal worden aangepast op basis van het aandeel van biobrandstoffen in verhouding tot de verschillende in de lidstaten op de markt gebrachte brandstoffen, alsook op basis van nader onderzoek.~~

[1] PB C 198 van 24.6.1998, blz. 1.

[2] COM(2000) 769 def.

[3] PB C 210 van 6.7.1998, blz. 215.

(22) De bevordering van de productie en het gebruik van biobrandstoffen helpt de afhankelijkheid van energie en de uitstoot van broeikasgassen te verminderen. Bovendien kunnen biobrandstoffen in bestaande motorvoertuigen worden gebruikt en via het huidige distributiesysteem voor motorbrandstof worden verkocht, zodat er geen dure investeringen in infrastructuur en mechanisering nodig zijn.

(~~12~~23) Daar de doelstelling van het overwogen optreden, te weten de invoering van algemene beginselen inzake een minimumpercentage biobrandstoffen dat op de markt moet worden gebracht en gedistribueerd, niet voldoende door de lidstaten kan worden verwezenlijkt en derhalve wegens de omvang van het optreden beter op communautair niveau kan worden verwezenlijkt, kan de Gemeenschap overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag neergelegde subsidiariteitsbeginsel maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel gaat deze richtlijn niet verder dan nodig is om deze doelstelling te verwezenlijken.

(24) Onderzoek en technologische ontwikkeling op het gebied van de duurzaamheid van biobrandstoffen moeten worden bevorderd.

(25) Het toegenomen verbruik van biobrandstoffen moet gepaard gaan met een diepgaande analyse van de gevolgen op economisch, sociaal en milieugebied om te kunnen besluiten over de zin van een verhoging van het aandeel van biobrandstoffen in verhouding tot klassieke brandstoffen.

(~~13~~26) Er dient te worden voorzien in de mogelijkheid om de lijst van biobrandstoffen en het percentage van de duurzame component alsmede het schema voor de introductie van biobrandstoffen op de markt voor transportbrandstoffen snel te kunnen aanpassen aan de technische vooruitgang en aan de resultaten van een milieueffectrapportage over de eerste fase van die introductie. Daarbij dient er ook aandacht te zijn voor verschillende biobrandstoffen, zoals pure, koudgeperste plantaardige olie, bijvoorbeeld koolzaadolie, welke milieuvriendelijk geproduceerd kan worden, en waarvan de bijproducten bovendien eiwithoudend zijn en als diervoeder gebruikt kunnen worden. Er kan ook rekening worden gehouden met andere alternatieve brandstoffen, zoals LPG (vloeibaar petroleumgas) voor voertuigen, LNG (vloeibaar aardgas), DME (dimethylether) en CNG (gecomprimeerd aardgas), die op de transportbrandstofmarkt al worden gebruikt.

(27) Er dient te worden voorzien in de mogelijkheid snel kwaliteitsnormen te ontwikkelen voor biobrandstoffen die in de automobielsector worden gebruikt, hetzij zuiver, hetzij bijgemengd in traditionele brandstoffen.

Hoewel het biologisch afbreekbare deel van afval een nuttige bron voor biobrandstoffen is, moet in het kader van de kwaliteitsnorm rekening worden gehouden met de mogelijke verontreiniging van het afval, om te voorkomen dat specifieke componenten het voertuig beschadigen en/of tot hogere emissieniveaus leiden.

(28) De stimulering van de bevordering van biobrandstoffen moet stroken met de doelstellingen op het gebied van de continuïteit van de voorziening en het milieu en andere hiermee verband houdende beleidsdoelstellingen alsook met de maatregelen die in de lidstaten worden genomen.

(29) Aangezien het gebruik van biobrandstoffen boven een bepaalde concentratie een speciale aanpassing van de voertuigen vereist om problemen op technisch en veiligheidsgebied te voorkomen, moeten zuivere biobrandstoffen of gemengde brandstoffen met een concentratie biobrandstoffen die het maximum dat de bestaande voertuigen aankunnen, overschrijdt, op het verkooppunt duidelijk en zichtbaar staan aangeduid.

(30) De vraag naar biobrandstoffen in de Gemeenschap en ook in andere landen kan een nieuwe markt voor innovatieve landbouwproducten openen.

(~~14~~31) Daar de nodige maatregelen ter uitvoering van deze richtlijn maatregelen van algemene strekking zijn in de zin van artikel 2 van Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden [1] dienen deze maatregelen volgens de regelgevingsprocedure van artikel 5 van genoemd besluit te worden vastgesteld,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

In deze richtlijn wordt een minimumpercentage aan biobrandstoffen vastgesteld waarmee in elke lidstaat dieselolie of benzine voor vervoersdoeleinden moet worden vervangen.

Artikel 2

1. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

a) „biobrandstoffen": vloeibare of gasvormige transportbrandstof die is gewonnen uit biomassa;

b) „biomassa": de biologisch afbreekbare fractie van producten, afvalstoffen en residuen van de landbouw (met inbegrip van plantaardige en dierlijke stoffen), de bosbouw en aanverwante bedrijfstakken, alsmede de biologisch afbreekbare fractie van industrieel en huishoudelijk afval;

c) „energie-inhoud": de calorische benedenwaarde van een brandstof.

2. De in deel A van de bijlage vermelde producten worden met name als biobrandstoffen beschouwd.

[1] PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

Artikel 3

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat uiterlijk op 31 december 2005 het aandeel van de op hun markten verkochte biobrandstoffen minimaal 2 %, berekend op basis van de energie-inhoud, van de totale voor vervoersdoeleinden op hun markten verkochte hoeveelheid benzine en dieselolie bedraagt en dat dit aandeel vervolgens wordt verhoogd, ~~met het oog op het bereiken van een minimum bijmengingsniveau,~~ volgens het in deel B van de bijlage opgenomen schema.

2. De lidstaten dienen bij de Commissie een gedetailleerd rapport in over de milieugevolgen van de geplande maatregelen en een overzicht van de kosten van de maatregelen. In het rapport moeten op zijn minst de volgende punten aan bod komen:

a) oppervlaktegebruik,

b) intensiviteit van de teelt,

c) gebruik van pesticiden,

d) waterbescherming,

e) energie-efficiëntie,

f) mogelijke emissie van broeikasgassen,

g) verbrandingsgedrag.

Dit rapport wordt openbaar gemaakt.

3. De lidstaten mogen de technologische ontwikkeling van de productie van biobrandstoffen en de bedrijven die betrokken zijn bij de productie van biobrandstoffen, stimuleren met financiële instrumenten voor onderzoek, milieu en regionale ontwikkeling.

~~2~~4. Biobrandstoffen kunnen beschikbaar worden gesteld in de vorm van:

a) zuivere biobrandstoffen of in een hoge concentratie in derivaten van minerale olie, geproduceerd overeenkomstig specifieke kwaliteitsnormen voor toepassingen op het gebied van transport;

b) biobrandstoffen die in derivaten van minerale olie zijn bijgemengd met inachtneming van de toepasselijke Europese normen inzake de technische specificaties van transportbrandstoffen (EN 228 en EN 590);

c) van biobrandstoffen afgeleide vloeistoffen, zoals ETBE (ethyl-tertiair-butylether), waarbij het in deel A van de bijlage aangegeven percentage dat als biobrandstof wordt aangemerkt, van toepassing is.

~~3~~5. De lidstaten zien toe op het effect van het gebruik van dieselbrandstof waarin meer dan 5 % biobrandstoffen is bijgemengd door niet-aangepaste voertuigen en treffen indien nodig maatregelen om ervoor te zorgen dat de desbetreffende communautaire wetgeving inzake emissienormen wordt nageleefd.

6. Lidstaten geven voorrang aan de bevordering van het gebruik van biobrandstoffen door openbare en collectieve vervoermiddelen.

7. De lidstaten houden bij hun maatregelen rekening met de volledige milieubalans van de verschillende soorten biobrandstoffen en bevorderen bij voorrang de biobrandstoffen met een zeer goede milieubalans.

Artikel 4

1. De lidstaten brengen jaarlijks vóór 1 juli bij de Commissie verslag uit over de maatregelen die genomen zijn om ervoor te zorgen dat de doelstellingen die zijn geformuleerd in artikel 3 en in deel B van de bijlage worden bereikt, over de totale afzet van transportbrandstof en het aandeel van biobrandstoffen in die afzet in het voorgaande jaar. Het eerste verslag wordt uiterlijk op 30 juni 2004 ingediend.

2. De lidstaten lichten de consumenten via de overheidsdiensten in over de mogelijkheden van het gebruik van biobrandstoffen.

~~2~~3. De Commissie stelt uiterlijk op 31 december 2006 en daarna om de twee jaar, rekening houdend met de in artikel 3, lid 2, bedoelde rapporten, een evaluatieverslag voor het Europees Parlement en de Raad op over de in de lidstaten met het gebruik van biobrandstoffen geboekte vooruitgang, de economische aspecten alsook over het milieueffect bij de bestaande toestand en bij verdere verhogingen van het aandeel van biobrandstoffen.

De Commissie ontwikkelt hiervoor een specifieke milieueffectbeoordeling met een volledige levenscyclusanalyse van het gebruik van biobrandstoffen. In haar verslag besteedt de Commissie bijzondere aandacht aan milieuaspecten, met name de veranderingen van de waterkwaliteit, de bodemerosie, het gebruik van meststoffen en bestrijdingsmiddelen, de instandhouding van natuurlijke habitats, in het wild levende planten en dieren en de gevolgen van de veranderingen die de biobrandstoffen in verband met de productie van biomassa hebben veroorzaakt.

Zij verkent tevens de mogelijkheid om op basis van milieunormen een gedifferentieerde fiscale benadering van de verschillende biodiesels in te voeren. Op basis van het verslag stelt de Commissie het Europees Parlement en de Raad indien nodig ~~een aanpassing van~~ nieuwe doelstellingen voor de in artikel 3 en in deel B van de bijlage genoemde biobrandstoffen voor, eventueel door invoering van een minimum bijmengingspercentage.

4. Het eindproduct biodiesel dat als brandstof wordt gebruikt en door middel van verestering of vetzuren wordt geproduceerd, moet voldoen aan de norm prEN 14214 van de Europese Commissie voor normalisatie voor vetzuurmethylesters (fatty acid methyl esters — FAME) voor dieselmotoren.

Artikel 5

De bijlage kan aan de technische vooruitgang worden aangepast volgens de procedure van artikel 6, lid 2.

Het schema in deel B van de bijlage kan volgens de in artikel 6, lid 2, bedoelde procedure worden aangepast op basis van de ontwikkelingen in de biobrandstoftechnologie, de marktpenetratie en de transporttoepassingen.

Bij aanpassingen van de bijlage, zoals bedoeld in de eerste en de tweede alinea, worden milieucriteria voor het gebruik van biobrandstoffen vastgesteld.

Op basis van de door de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 1, verstrekte informatie kan de Commissie lidstaten die specifieke moeilijkheden ondervinden bij het halen van de in artikel 3 en deel B van de bijlage vermelde doelstellingen en die hiertoe een aanvraag indienen, vrijstelling verlenen. Deze vrijstelling mag hooguit voor een periode van twee jaren worden verleend.

Om de vrijstelling te kunnen verkrijgen, moeten de lidstaten de Commissie een actieplan voorleggen over de wijze waarop zij van plan zijn de doelstellingen te halen die bij afloop van de verlenging gelden. Elke lidstaat kan slechts één verlenging worden verleend.

Artikel 6

1. De Commissie wordt bijgestaan door het bij artikel 4, lid 2, van Beschikking 1999/21/EG, Euratom van de Raad [1] ingestelde comité.

2. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, is de regelgevingsprocedure van artikel 5 van Besluit 1999/468/EG met inachtneming van artikel 7 en artikel 8 van dat besluit van toepassing.

3. De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt op drie maanden vastgesteld.

Artikel 7

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 31 december 2004 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

Wanneer de lidstaten deze bepalingen aannemen, wordt in die bepalingen naar deze richtlijn verwezen of wordt hiernaar verwezen bij de officiële bekendmaking van de bepalingen. De regels voor deze verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mede die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 8

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*

Artikel 9

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

[1] PB L 7 van 13.1.1999, blz. 16.

BIJLAG

A. ~~**LIJST**~~ **VOORBEELDEN VAN MOGELIJKE BIOBRANDSTOFFEN EN PERCENTAGE VAN DE DUURZAME COMPONENT**

„Bio-ethanol": voor gebruik als biobrandstof bestemd ethanol dat is gewonnen uit biomassa en/of de biologisch afbreekbare afvalfractie;

„biodiesel": een met norm prEN 14214 voor vetzuurmethylesters (fatty acid methyl esters — FAME) strokende, voor gebruik als biobrandstof bestemde vloeibare brandstof van dieselkwaliteit die is gewonnen uit biomassa, met inbegrip van dierlijke vetten, talkvet afkomstig van de vilderij of afgewerkte frituurolie;

„biogas": een voor gebruik als biobrandstof bestemd, door anaërobe fermentatie van biomassa en/of de biologisch afbreekbare afvalfractie geproduceerd brandstofgas dat kan worden gezuiverd tot aardgaskwaliteit;

„biomethanol": voor gebruik als biobrandstof bestemd methanol dat is gewonnen uit biomassa en/of de biologisch afbreekbare afvalfractie;

„biodimethylether": een voor gebruik als biobrandstof bestemde brandstof van dieselkwaliteit die is geproduceerd uit biomassa en/of de biologisch afbreekbare afvalfractie;

~~„bio-olie": een voor gebruik als biobrandstof bestemde brandstof in de vorm van pyrolyse-olie die is geproduceerd uit biomassa;~~

„biowaterstof": voor gebruik als biobrandstof bestemde waterstof die is geproduceerd uit biomassa en/of de biologisch afbreekbare afvalfractie;

„bioETBE (ethyl-tertiair-butylether)": uit bio-ethanol vervaardigde ETBE.

Het volumepercentage bioETBE dat als biobrandstof wordt gerekend, bedraagt 45 %.

B. **MINIMUMHOEVEELHEID VERKOCHTE BIOBRANDSTOF ALS PROCENT VAN DE TOTALE HOEVEELHEID BENZINE EN DIESELOLIE**

Jaar	%	~~Waarvan minimaal bijgemengd in andere brandstoffen (%)~~
2005	2	—
2006	2,75	—
2007	3,5	—
2008	4,25	—
2009	5	~~1~~
2010	5,75	~~1,75~~

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van een Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tot wijziging van de bijlagen bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten

(2002/C 331 E/47)

COM(2002) 503 def. — 2002/0224(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 13 september 2002)

TOELICHTING

Op 17 december 1996 heeft de Raad Besluit 97/132/EG betreffende de sluiting van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten (hierna de Veterinaire Overeenkomst te noemen) vastgesteld. Op 17 december 1996 heeft de Raad ook Besluit 97/131/EG betreffende de sluiting van een Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tussen de betrokken partijen betreffende de voorlopige toepassing van de Veterinaire Overeenkomst vastgesteld. In die laatste overeenkomst is bevestigd dat de gezondheidscertificeringsvoorschriften die op 31 december 1996 van toepassing waren op de handel in levende dieren en dierlijke producten, van toepassing blijven totdat de Veterinaire Overeenkomst in werking treedt.

Op 15 november 1999 heeft de Raad Besluit 1999/837/EG tot wijziging van Besluit 97/132/EG vastgesteld, teneinde te voorzien in een procedure voor het wijzigen van de bijlagen bij de Veterinaire Overeenkomst. Van deze procedure kan gebruik worden gemaakt zodra de Veterinaire Overeenkomst in werking is getreden. Bij hetzelfde besluit is een Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling goedgekeurd betreffende bepaalde wijzigingen in de bijlagen bij de Veterinaire Overeenkomst. Bij die wijzigingen is de gelijkwaardigheid voor nog meer producten erkend.

Krachtens artikel 9, lid 3, van de Veterinaire Overeenkomst moet worden voorzien in een „vereenvoudigde" certificering in het kader van de handel tussen de Gemeenschap en Nieuw-Zeeland in levende dieren en dierlijke producten waarvoor de gelijkwaardigheid ten aanzien van alle volksgezondheids- en diergezondheidsmaatregelen (volledige gelijkwaardigheid) is erkend. In verband met een verschil tussen de partijen inzake de certificeringsregeling konden de partijen evenwel geen overeenkomst bereiken over de „vereenvoudigde" certificeringsvoorschriften. Derhalve kon, mede op grond van artikel 18 van de Veterinaire Overeenkomst, de Veterinaire Overeenkomst niet in werking treden, wat heeft geleid tot een onverwachte en ongewenste langdurige „standstill" met betrekking tot de certificeringsvoorschriften als bedoeld in Besluit 97/131/EG van de Raad.

Bijgevolg moeten de partijen overeenkomen dat de volledige gelijkwaardigheid als bedoeld in artikel 9, lid 3, van de Veterinaire Overeenkomst, ook betrekking heeft op de gelijkwaardigheid van de certificeringssystemen. Voor bepaalde producten moet deze gelijkwaardigheid zijn erkend voordat een voorstel kan worden ingediend voor een besluit van de Commissie tot vaststelling van nieuwe vereenvoudigde certificaten voor deze producten. De voorgestelde wijzigingen van de bijlagen V en VII bij de Veterinaire Overeenkomst hebben hierop betrekking.

De twee partijen hebben bevestigd dat zij in beginsel instemmen met de vorm van een briefwisseling betreffende deze wijzigingen in de bijlagen bij de Veterinaire Overeenkomst.

Nadat de Raad dit voorstel heeft goedgekeurd en de materiële briefwisseling tussen de partijen formeel heeft plaatsgevonden, kan de Commissie een besluit nemen tot vaststelling van „vereenvoudigde" certificaten voor de invoer uit Nieuw-Zeeland van producten ten aanzien waarvan de volledige gelijkwaardigheid is vastgesteld. Na die goedkeuring en nadat de partijen elkaar er schriftelijk van in kennis hebben gesteld dat de nodige administratieve procedures zijn voltooid, treedt de Veterinaire Overeenkomst in werking overeenkomstig artikel 18 van de Veterinaire Overeenkomst.

Zodra de Veterinaire Overeenkomst in werking treedt, komt er een einde aan de „standstill" met betrekking tot de certificeringsvoorschriften als bedoeld in Besluit 97/131/EG van de Raad.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 133,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten is goedgekeurd bij Besluit 97/132/EG van de Raad [1], gewijzigd bij Besluit 1999/837/EG van de Raad [2].

(2) In verband met een tussen de twee partijen bestaand verschil inzake de certificeringssystemen, hebben de partijen elkaar nog niet meegedeeld dat de respectievelijke procedures voor goedkeuring van de Overeenkomst zijn voltooid, zoals is bepaald in artikel 18, lid 1, tweede alinea, van die Overeenkomst.

(3) De Overeenkomst is derhalve nog niet in werking getreden en ondertussen wordt de Overeenkomst voorlopig toegepast zoals is overeengekomen in de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling die aan Besluit 97/131/EG van de Raad [3] is gehecht.

(4) Bepaalde wijzigingen in de bijlagen bij de Overeenkomst met betrekking tot de certificering en de erkenning van de gelijkwaardigheid van certificeringssystemen voor bepaalde producten zijn noodzakelijk voordat de twee partijen de respectievelijke procedures kunnen voltooien en elkaar ervan in kennis kunnen stellen dat de procedures voltooid zijn, en de Overeenkomst in werking kan treden.

(5) De twee partijen hebben in principe ingestemd met de vorm van een briefwisseling en met de vaststelling van de sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten. Deze briefwisseling moet worden goedgekeurd,

BESLUIT:

Artikel 1

De Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tot wijziging van de bijlagen V en VII bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten wordt namens de Gemeenschap goedgekeurd.

De tekst van de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling, waaronder de wijzigingen van de bijlagen bij de Overeenkomst, is aan dit besluit gehecht.

Artikel 2

De voorzitter van de Raad is gemachtigd de persoon aan te wijzen die bevoegd is de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling te ondertekenen teneinde daardoor de Gemeenschap te binden.

Artikel 3

Dit besluit wordt bekendgemaakt in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Het wordt van kracht op de dag van zijn bekendmaking.

---

[1] PB L 57 van 26.2.1997, blz. 4.

[2] PB L 33 van 23.12.1999, blz. 1.

[3] PB L 57 van 26.2.1997, blz. 1.

BRIEFWISSELING

betreffende de wijziging van de bijlagen bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten

A. *Brief van de bevoegde autoriteit van de Europese Gemeenschap*

Mijnheer . . .,

Onder verwijzing naar de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten heb ik de eer u voor te stellen de bijlagen bij die Overeenkomst als volgt te wijzigen:

De tekst van bijlage V, Horizontale kwesties 42A en 42B, en van bijlage VII wordt vervangen door de tekst van de bijlagen A en B, zoals overeengekomen tussen de respectieve diensten; de tekst is hierbij gevoegd.

Ik moge u verzoeken mij te bevestigen dat Nieuw-Zeeland instemt met deze wijziging van de bijlagen bij de Overeenkomst.

Gelieve, Mijnheer . . ., de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Namens de Europese Gemeenschap,

B. *Brief van de bevoegde autoriteit van Nieuw-Zeeland*

Mijnheer . . .,

Ik heb de eer te verwijzen naar uw brief met gegevens inzake de voorgestelde wijzigingen van bijlage V, Horizontale kwesties 42A en 42B, en bijlage VII bij de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Nieuw-Zeeland inzake sanitaire maatregelen voor de handel in levende dieren en dierlijke producten.

Ik heb de eer u te bevestigen dat Nieuw-Zeeland instemt met de voorgestelde wijzigingen die zijn vervat in bovengenoemd schrijven, waarvan een kopie bij deze brief is gevoegd.

Gelieve, Mijnheer . . ., de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Voor de bevoegde autoriteit van Nieuw-Zeeland,

BIJLAGE A

BIJLAGE V

ERKENNING VAN SANITAIRE MAATREGELEN

Product	Uitvoer uit de EG naar Nieuw-Zeeland					Uitvoer uit Nieuw-Zeeland naar de EG				
	Handelsvoorwaarden		Gw	Bijzondere voorwaarden	Maatregel	Handelsvoorwaarden		Gw	Bijzondere voorwaarden	Maatregel
	Rg van de EG	Rg van NZ				Rg van NZ	Rg van de EG			
42A **Horizontale kwesties**										
Definities									Voor „ernstige besmettelijke ziekte en epizoötie”	EG: bevestigen
Water	80/778/EEG	Meat Act 1981 Health Act 1956	Ja (1)			Meat Act 1981	80/778/EEG	Ja (1)		EG: nieuw voorstel NZ watersysteem evalueren
Residuen *Controle op residuen* — Rode vlees-soorten	96/22/EG 96/23/EG	Meat Act 1981 Food Act 1981	Ja (1)			Meat Act 1981	96/22/EG 96/23/EG	Ja (1)		
— Andere soorten			NE	Niet geëvalueerd	Nog vast te stellen			NE	Niet geëvalueerd	Nog vast te stellen
— Normen			NE	Niet geëvalueerd (valt momenteel niet onder de overeenkomst)	Nog vast te stellen			NE		Nog vast te stellen

Product	Uitvoer uit de EG naar Nieuw-Zeeland					Uitvoer uit Nieuw-Zeeland naar de EG				
	Handelsvoorwaarden		Gw	Bijzondere voorwaarden	Maatregel	Handelsvoorwaarden		Gw	Bijzondere voorwaarden	Maatregel
	Rg van de EG	Rg van NZ				Rg van NZ	Rg van de EG			
Certificerings-systemen	96/93/EG	Animal Products Act 1999	Ja (1)	Gelijkwaardigheid van toepassing voor alle dieren en dierlijke producten waarvoor uit een oogpunt van zowel diergezondheid als volksgezondheid gelijkwaardigheid is verleend (Ja 1), naar gelang van het geval		Animal Products Act 1999	72/462/EEG 91/495/EEG 92/5/EEG 92/45/EEG 94/65/EG 96/93/EG	Ja (1)	Gelijkwaardigheid van toepassing voor alle dieren en dierlijke producten die onder de werkingssfeer vallen van de Richtlijnen 72/462/EEG, 91/495/EEG, 92/5/EEG, 92/45/EEG en 94/65/EG, waarvoor uit een oogpunt van zowel diergezondheid als volksgezondheid de gelijkwaardigheid is erkend (Ja 1), naar gelang van het geval Wanneer het officiële gezondheidscertificaat wordt afgegeven nadat de zending reeds is vertrokken, moet daarin melding worden gemaakt van het desbetreffende „Eligibility Number (ED)", de datum van afgifte van het ED ter staving van het officiële gezondheidscertificaat, de datum van vertrek van de zending en de datum van ondertekening van het officiële gezondheidscertificaat. Nieuw-Zeeland stelt de grensinspectiepost van aankomst in kennis van elk probleem op het gebied van certificering dat zich voordoet na vertrek uit Nieuw-Zeeland	Voor andere producten dan die waarvoor de gelijkwaardigheid van certificeringssystemen is erkend, dient de EG de gelijkwaardigheid te evalueren

Bijlage V a) Niet geëvalueerd, evaluatie aan de gang, ja (3), ja (2) en neen = in afwachting moeten de bestaande handelsvoorwaarden worden toegepast.

b) Voor de EG: de dieren en dierlijke producten moeten voldoen aan de voorwaarden voor intracommunautaire handel, tenzij in bijlage V anders is vermeld.

c) De afkortingen zijn verklaard in het glossarium aan het begin van deze bijlage.

42B **Horizontale kwesties**	**Betreft**	**Maatregel**
Lijsten bedrijven	Bevoegde autoriteit moet lijst aanbevelen	Nog vast te stellen
	Lijsten nog altijd vereist	Nog vast te stellen
Certificering	Coherentie van vereiste informatie	Nog vast te stellen
	Wijziging van bestaande certificaten	NZ: heeft verzoek ingediend
	Principes inzake het aanbrengen van het keurmerk	EG: dit verzoek onderzoeken
		Nog vast te stellen
Overeenstemming	Resolutie/transparantie	Nog vast te stellen
	Koppeling met doorlichtingsprocedure	Nog vast te stellen
Toezicht gebouwen	Veterinaire controle	EG interne/externe eisen onderzoeken

Bijlage V a) Niet geëvalueerd, evaluatie aan de gang, ja (3), ja (2) en neen = in afwachting moeten de bestaande handelsvoorwaarden worden toegepast.

b) Voor de EG: de dieren en dierlijke producten moeten voldoen aan de voorwaarden voor intracommunautaire handel, tenzij in bijlage V anders is vermeld.

c) De afkortingen zijn verklaard in het glossarium aan het begin van deze bijlage.

BIJLAGE B

BIJLAGE VII

CERTIFICERING

Officiële gezondheidscertificaten worden afgegeven voor zendingen levende dieren en/of dierlijke producten die tussen de partijen worden verhandeld.

Gezondheidsverklaringen:

a) i) erkende volledige gelijkwaardigheid — te gebruiken model voor de gezondheidsverklaring (gelijkwaardigheid ten aanzien van diergezondheid en/of volksgezondheid naar gelang van het geval en ten aanzien van de certificeringssystemen). Zie ja (1), bijlage V.

„De hierin beschreven (naam levend dier of dierlijk product vermelden), voldoen aan de desbetreffende normen en voorschriften van (de Europese Gemeenschap/Nieuw-Zeeland) op het gebied van de (diergezondheid/volksgezondheid (*)) die als gelijkwaardig zijn erkend aan de normen en voorschriften van (Nieuw-Zeeland/de Europese Gemeenschap (*)) die zijn vastgesteld in de (Veterinaire Overeenkomst Europese Gemeenschap/Nieuw-Zeeland (Beschikking 97/132/EG van de Raad)). Zij voldoen met name aan de wetgeving van ... (naam van de exporterende partij invullen).

(*) Doorhalen wat niet van toepassing is.";

ii) erkende gelijkwaardigheid ten aanzien van diergezondheid en/of volksgezondheid, naar gelang van het geval. Zie ja (1), bijlage V, maar niet voor de certificeringssystemen — bestaande certificering;

b) gelijkwaardigheid in principe erkend — nog enkele kleinere problemen op te lossen. Zie ja (2), bijlage V — bestaande certificering;

c) gelijkwaardigheid in de vorm van overeenstemming met de door de importerende partij gestelde eisen — te gebruiken gezondheidsverklaring in overeenstemming met bijlage V. Zie ja (3), bijlage V;

d) niet gelijkwaardig — bestaande certificering.

Voor uitvoer uit Nieuw-Zeeland: het officiële gezondheidscertificaat wordt afgegeven in het Engels en in een van de talen van de lidstaat waar de grensinspectiepost gelegen is waar de zending wordt aangeboden.

Voor uitvoer uit de Europese Gemeenschap: het officiële gezondheidscertificaat wordt afgegeven in de taal van de lidstaat van herkomst en in het Engels.

De controlerende autoriteit ziet erop toe dat ambtenaren die met de officiële certificering worden belast, zich in kennis stellen van de gezondheidssituatie in de importerende partij, overeenkomstig de voorschriften van deze Overeenkomst, en dat zij ertoe verplicht worden indien nodig deze eisen te certificeren.

Voor zendingen producten waarvoor het onder a) i) bedoelde model van de gezondheidsverklaring is voorgeschreven, mag het officiële gezondheidscertificaat worden afgegeven nadat de zending reeds is vertrokken, op voorwaarde dat:

— het certificaat beschikbaar is bij aankomst in de grensinspectiepost;

— de onder a) i) vastgestelde verklaring wordt aangevuld met de volgende verklaring: „Ondergetekende, ambtenaar, certificeert deze zending op basis van het (de) „Eligibility Document(s)" (specifieke verwijzing naar het (de) desbetreffende „Eligibility Document(s)" (ED)), afgegeven op (datum invullen), dat (die) door hem is (zijn) geverifieerd en afgegeven vóór het vertrek van de zending."

Gewijzigd voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de traceerbaarheid en etikettering van genetisch gemodificeerde organismen en de traceerbaarheid van met genetisch gemodificeerde organismen geproduceerde levensmiddelen en diervoeders en tot wijziging van richtlijn 2001/18/EG [1]

(2002/C 331 E/48)

COM(2002) 515 def. — 2001/0180(COD)

(Door de Commissie overeenkomstig artikel 250, lid 2 van het EG-Verdrag ingediend op 13 september 2002)

1. **Achtergrond**

Indiening van het voorstel (COM(2001)182 def. — 2001/0180(COD)) bij de Raad en het Europees Parlement overeenkomstig artikel 95, lid 1, van het Verdrag	20 augustus 2001
Advies van het Economisch en Sociaal Comité	21 maart 2002
Advies van het Comité van de Regio's	16 mei 2002
Advies van het Europees Parlement — eerste lezing	3 juli 2002

2. **Doel van het voorstel van de Commissie**

Het voorstel betreft de invoering van een communautaire kaderregeling voor de traceerbaarheid en etikettering van GGO's en voor de traceerbaarheid van met GGO's geproduceerde levensmiddelen en diervoeders in alle fasen van het in de handel brengen.

3. **Advies van de Commissie over de amendementen van het Parlement**

3.1. *Door de Commissie aanvaarde amendementen*

De amendementen 11 en 13 hebben betrekking op de definities van „voedingsmiddel" en „voorverpakt product" en leveren een nuttige verduidelijking.

3.2. *Gedeeltelijk of in beginsel door de Commissie aanvaarde amendementen*

Amendement 9 heeft betrekking op artikel 3, punt 1, van het voorstel. Bepaalde organismen worden hiermee uitgezonderd van de definitie van „GGO", naar analogie van artikel 3, punt 1, van Richtlijn 2001/18/EG. Daartoe wordt de passage „uitgezonderd organismen die zijn verkregen door middel van de genetische modificatietechnieken die zijn vermeld in bijlage I B van Richtlijn 2001/18/EG" toegevoegd. Dit is een nuttige verduidelijking die in beginsel kan worden aanvaard, mits de exacte bewoordingen van de richtlijn worden gebruikt: „uitgezonderd organismen die zijn verkregen door middel van de in bijlage I B van Richtlijn 2001/18/EG vermelde genetische modificatietechnieken".

Amendement 10 betreft de definitie van „exploitant" in artikel 3, punt 5, van het voorstel. Het verduidelijkt dat een persoon die een product in de handel brengt „hetzij uit een EU-lidstaat hetzij uit een derde land afkomstig" is. De Commissie vindt dat deze aanvulling al in de oorspronkelijke tekst besloten lag, maar kan in beginsel met dit amendement instemmen. Er zij evenwel op gewezen dat de voorschriften van de Gemeenschap, ook al wordt de passage „en hetzij uit een EU-lidstaat hetzij uit een derde land afkomstig" in de definitie opgenomen, geen geldigheid bezitten buiten de grenzen van de EU.

---

[1] PB C 304 E van 30.10.2001, blz. 327.

Amendement 12 heeft betrekking op de definitie van „in de handel brengen" in artikel 3, punt 13, van het voorstel en zorgt voorts voor een betere samenhang met Richtlijn 2001/18/EG. Dit amendement kan worden aanvaard mits de bewoordingen van de definitie van de richtlijn volledig en niet gedeeltelijk worden overgenomen. Op grond hiervan komt de definitie als volgt te luiden: „in de handel brengen": het in de handel brengen als gedefinieerd in artikel 2, punt 4, van Richtlijn 2001/18/EG. Daarmee wordt de volledige tekst van de definitie overbodig.

Wat de in artikel 4, lid 1, bedoelde etikettering betreft, wordt met amendement 14 de door Richtlijn 2001/18/EG voorgeschreven bewoording weliswaar gehandhaafd maar wordt ook een alternatief geboden, namelijk dat de naam van het gewas of het GGO op het etiket mag worden vermeld. Hiermee wordt inhoudelijk niets afgedaan aan de bepaling van Richtlijn 2001/18/EG. Wel dient ervoor te worden gezorgd dat de samenhang met de overige wetgeving van de Gemeenschap, waaronder het voorstel inzake genetisch gemodificeerde levensmiddelen en veevoeders, behouden blijft. De Commissie kan met dit amendement in beginsel akkoord gaan want het heeft geen gevolgen voor andere specifieke bepalingen van de Gemeenschapswetgeving. Omwille van de duidelijkheid in verband met de aanvaarding van dit amendement wordt artikel 4, lid 5, als volgt geformuleerd: „Het bepaalde in de leden 1 tot en met 4 laat andere specifieke etiketterings- en traceerbaarheidsbepalingen van de Gemeenschapswetgeving onverlet".

Amendement 24 bepaalt dat exploitanten die voorverpakte producten in ontvangst nemen, de in de artikel 4, leden 2 en 3, en artikel 5, lid 1, gespecificeerde gegevens moeten bewaren. Artikel 4, leden 2 en 3, en artikel 5, lid 1, voorzien evenwel al in de verplichting om deze gegevens bij te houden, zodat de Commissie er al mee heeft ingestemd. De Commissie kan akkoord gaan met deze verduidelijking van de in artikel 6, lid 1, voorgestelde vrijstelling, die de administratieve rompslomp voor exploitanten moet verlichten door toevoeging van de volgende passage: „Dit lid is niet van toepassing op de eerste fase van het in de handel brengen van een product of op primaire vervaardiging of herverpakking van een product." Aldus wordt rekening gehouden met het eerste deel van amendement 24.

Amendement 29 voegt een nieuwe passage toe aan de standaardformulering voor de inspectie- en controlemaatregelen als bedoeld in artikel 9, lid 1, van het voorstel. Dit is ten dele aanvaardbaar, mits de formulering uit het amendement, „risicobeoordelingen op basis van steekproeven en tests (kwantitatieve en kwalitatieve)", wordt vervangen door „waaronder steekproeven en tests". Inspectie en controle zijn maatregelen in het kader van de risicobeheersing, niet te verwarren met de risicobeoordeling.

Amendement 30 heeft betrekking op artikel 9, lid 2, van het voorstel en de rol van de lidstaten bij de ontwikkeling van richtsnoeren. Dit amendement kan ten dele worden aanvaard, mits de passage uit het amendement, „overeenkomstig de procedure van artikel 10", wordt vervangen door „in nauwe samenwerking met de lidstaten".

Met amendement 31 wordt aan artikel 9 een nieuw lid toegevoegd met betrekking tot verdere inspectie- en controlemaatregelen die moeten worden genomen (registers). Artikel 31, lid 2 van Richtlijn 2001/18/EG en artikel 30 van het voorstel betreffende genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders voorzien reeds in de aanleg van registers waarin sequentiegegevens en referentiemateriaal voor GGO's worden opgenomen. Het is daarom niet nodig in het voorstel een artikel op te nemen met betrekking tot het opzetten van dergelijke registers. Het amendement kan niettemin in beginsel worden aanvaard, mits de inhoud naar overweging 7 wordt verplaatst en op de volgende wijze wordt verwoord: „Er dient rekening te worden gehouden met een of meer registers van gegevens over genetische modificaties in GGO's die door de Commissie overeenkomstig artikel 31, lid 2, van Richtlijn 2001/18/EG zullen worden opgezet".

Amendement 35 betreft de noodzaak ervoor te zorgen dat de consumenten betrouwbare informatie ontvangen en introduceert in dit verband een nieuwe overweging 1 bis. De inhoud van het amendement kan in beginsel worden aanvaard, aangezien de beschikbaarheid van informatie voor het publiek in overeenstemming is met de doelstellingen van dit voorstel. Een deel van de tekst kan als volgt in overweging 4 worden verwerkt: Er dienen traceerbaarheidseisen voor met GGO's geproduceerde voedingsmiddelen en diervoeders te worden vastgesteld, opdat de juiste etikettering van dergelijke producten overeenkomstig de eisen van Verordening (EG) nr. . . ./2002 [inzake genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders] wordt vergemakkelijkt, teneinde ervoor te zorgen dat nauwkeurigere informatie beschikbaar is voor exploitanten en consumenten zodat deze in staat worden gesteld kun keuzevrijheid doeltreffend uit te oefenen, alsook controle op en verificatie van de beweringen op het etiket mogelijk is. De voorschriften betreffende met GGO's geproduceerde voedingsmiddelen respectievelijk diervoeders moeten gelijkaardig zijn om te vermijden dat er leemten in de voorlichting ontstaan wanneer een product een andere eindbestemming krijgt.

Met amendement 47 wordt in artikel 9, lid 2, onder a), van het voorstel een nieuwe alinea geïntroduceerd met betrekking tot de raadpleging van relevante instanties bij het opstellen van technische richtsnoeren. Dit is ten dele aanvaardbaar op voorwaarde dat de bewoording „rekening houden met" niet als juridisch bindend wordt beschouwd en dat dit niet uitsluit dat de Commissie rekening houdt met het werk van andere relevante groepen. Hieronder zouden vanzelfsprekend ook het overleg met de lidstaten en hun nationale bevoegde instanties vallen. Daarom kan worden ingestemd met de volgende formulering: Bij de opstelling van deze technische richtsnoeren houdt de Commissie rekening met de werkzaamheden van de nationale bevoegde instanties, het in artikel 58, lid 1, van Verordening (EG) nr. 178/2002 bedoelde comité en het communautair referentielaboratorium dat uit hoofde van Verordening (EG) nr. . . . [inzake genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders] is ingesteld.

3.3. *Niet door de Commissie aanvaarde amendementen*

In de amendementen 2 en 6 wordt in verband met dit voorstel naar het voorzorgsbeginsel verwezen, hetgeen niet aanvaardbaar is. Het voorzorgsbeginsel betreft de risicoanalyse van producten en wordt toegepast in het kader van de goedkeuringsprocedure die op grond van de basiswetgeving (Richtlijn 2001/18/EG en Verordening (EG) nr. 178/2002) noodzakelijk is. Veiligheidsmaatregelen ter bescherming van de volksgezondheid en het milieu vloeien rechtstreeks uit deze basiswetgeving voort. Traceerbaarheid is op zichzelf geen „veiligheidsmaatregel", maar kan worden gebruikt om de toepassing van andere maatregelen die de veiligheid moeten waarborgen, zoals het uit de handel nemen van en het toezicht op producten, te „vergemakkelijken". Daarom kan men zich bij de vaststelling van traceerbaarheidseisen niet beroepen op het voorzorgsbeginsel.

Amendement 16 is niet aanvaardbaar aangezien hiermee de afwijking van de traceerbaarheidsbepalingen voor producten die rechtstreeks als voedingsmiddel, diervoeder of voor verwerking zijn bestemd, ongedaan zou worden gemaakt. Deze afwijking biedt exploitanten de mogelijkheid te verklaren dat een dergelijk product uitsluitend als voedingsmiddel, als diervoeder of voor verwerking is bestemd, onder vermelding van de eenduidige codes van de GGO's welke het product „kan bevatten". De Commissie meent dat deze afwijking essentieel is voor een werkbaar traceringssysteem voor dergelijke producten. Door voor dergelijke producten aanvullende eisen te stellen, zouden de exploitanten zich voor grote problemen zien gesteld. Terwijl de identiteit (eenduidige codes) van specifieke GGO's die als gewas in het milieu worden gebracht, essentieel is omdat zij zich zouden kunnen nestelen en voortplanten, geldt dit niet voor GGO's die bestemd zijn als voedingsmiddel, als diervoeder of voor verwerking, omdat de milieurisico's daarbij uiterst gering zijn. Ook het Protocol inzake bioveiligheid stelt een volledige inventaris van als voedingsmiddel, als diervoeder of voor verwerking bestemde GGO's bij het grensoverschrijdend bulktransport niet verplicht.

De amendementen 17 en 22, waarmee de periode van 5 jaar voor bewaren van gegevens door exploitanten wordt verlengd tot 10 jaar, kan niet worden aanvaard. Zelfs indien een product na vijf nog traceerbaar zou zijn, zouden de voordelen van dergelijke gegevens minimaal zijn en in de praktijk geen betekenis hebben. De verlenging van deze periode zou ook een nodeloze belasting voor de exploitanten en de inspectie-instanties vormen.

Amendement 20 introduceert in een nieuw lid 1 bis van artikel 5 aanvullende etiketteringseisen voor voorverpakte producten die met GGO's zijn geproduceerd, welke niet aanvaardbaar zijn. Artikel 5, lid 1, bepaalt reeds dat deze informatie aan de volgende exploitant in de keten moet worden doorgegeven. Het is niet nodig een etikettering voor te schrijven waarop dezelfde informatie wordt vermeld om aan de doelstellingen van het voorstel te voldoen.

Amendement 21 bepaalt dat GGO's waarvan voedingsmiddelen en diervoeders zijn geproduceerd, nauwkeurig worden geïdentificeerd aan de hand van hun eenduidige codes. Dit is niet aanvaardbaar. Het belangrijkste doel van het voorstel voor wat betreft producten die met GGO's zijn vervaardigd, is voor een juiste etikettering te zorgen (overweging nr. 4). Om voor deze volledige etikettering te zorgen is het niet nodig om aan de hand van een traceerbaarheidssysteem met eenduidige codes een uitvoerige chronologie en de herkomst van de afzonderlijke GGO's te bepalen. Om de koper of consument juiste informatie te verschaffen volstaat het dat uit het etiket blijkt wanneer een product met GGO's is vervaardigd.

Amendement 27 heeft betrekking op coëxistentie- en segregatiemaatregelen. Deze zijn niet aanvaardbaar omdat het doel van de verordening is producten te traceren en niet om de toevallige of technisch onvermijdbare aanwezigheid van genetisch gemodificeerd materiaal in voedingsmiddelen te voorkomen. De Commissie heeft een voorstel gedaan voor een actieplan met betrekking tot problematiek van het naast elkaar bestaan van verschillende soorten gewassen, waaronder genetisch gemodificeerde, in een in januari 2002 vastgestelde mededeling over biowetenschappen en biotechnologie.

De Commissie kan niet akkoord gaan met amendement 28, op grond waarvan de traceerbaarheidsbepalingen van artikel 4, lid 6, van Richtlijn 2001/18/EG zouden worden gehandhaafd in plaats van te worden ingetrokken bij de inwerkingtreding van de voorgestelde verordening. Dit zou betekenen dat nationale maatregelen ten aanzien van traceerbaarheid zouden kunnen blijven voortbestaan naast het op dit voorstel berustende traceerbaarheidssysteem van de Gemeenschap, met als mogelijk gevolg een verstoring van de interne markt. In overweging 2 wordt uitdrukkelijk gesteld dat een geharmoniseerde kaderregeling van de Gemeenschap voor de traceerbaarheid en etikettering van GGO's dient bij te dragen tot de doeltreffende werking van de interne markt en dat Richtlijn 2001/18/EG dienovereenkomstig moet worden gewijzigd. Om de juridische samenhang met het voorstel te handhaven gaat de Commissie ook niet akkoord met amendement 51, waarmee de passage „en tot wijziging van Richtlijn 2001/18/EG" uit de titel zou worden geschrapt.

De amendementen 32 en 33 houden in dat geen nieuwe producten zouden kunnen worden toegelaten vóór de inwerkingtreding van een stelsel van eenduidige codes. Dit is niet aanvaardbaar. De toestemmingsprocedure voor nieuwe producten voorziet in een uitgebreide risicobeoordeling voordat een product in de handel mag worden gebracht. Voor een product wordt enkel toestemming verleend als het geen gevaar voor de volksgezondheid en het milieu oplevert. De in dit voorstel opgenomen eis dat er aan GGO's eenduidige codes moeten worden toegekend heeft geen gevolgen voor de procedure die uit hoofde van de toestemmingsregeling wordt gestart. De Commissie is er sterk op tegen dat de toestemmingsvoorwaarden worden uitgebreid met de eis dat de bepalingen van dit voorstel formeel zijn goedgekeurd.

Amendement 39, waarmee een passage uit de definitie van „met GGO's geproduceerd" wordt geschrapt, is niet aanvaardbaar. De Commissie is van mening dat de definities van „met GGO's geproduceerd" in het voorstel inzake genetisch gemodificeerde levensmiddelen en diervoeders en in dit voorstel met elkaar overeen dienen te stemmen. Voorts is de passage „maar geen GGO's bevattend" al vastgelegd in Verordening (EG) nr. 258/97 betreffende nieuwe voedingsmiddelen, een verordening die al meer dan vijf jaar van kracht is.

Amendement 48, waarmee de ondersteunende taak bij de ontwikkeling van eenduidige codes niet aan het uit hoofde van Richtlijn 2001/18/EG ingestelde comité, maar aan het comité van Verordening (EG) nr. 178/2000 wordt toegewezen, kan niet worden aanvaard. Het voorstel eist dat alle GGO's een eenduidige code krijgen, ook zaaizaden, en dus niet alleen die uitsluitend als voedingsmiddel, als diervoeder of voor verwerking zijn bestemd. De Commissie is van mening dat het comité dat is ingesteld uit hoofde van de „horizontale" Richtlijn 2001/18/EG, waarin de grondslagen voor de beoordeling van de milieurisico's zijn vastgelegd, hiervoor het meest geschikt is.

Met amendement 50 wordt het woord „gestandaardiseerde" toegevoegd in verband met de procedures voor het doorgeven en bewaren van gegevens die de traceerbaarheid moeten garanderen. Dit kan niet worden aanvaard. Het voorstel eist juist nadrukkelijk niet dat gestandaardiseerde procedures moeten worden gebruikt, om het mogelijk te maken dat, waar toepasselijk, ook bestaande systemen kunnen worden gebruikt. Exploitanten moeten in staat zijn na te gaan aan wie zijn producten hebben geleverd of van wie zij deze hebben betrokken. De Commissie meent dat daarvoor niet per se gestandaardiseerde procedures noodzakelijk zijn.

De amendementen 26, 52 en 55 schrappen of beperken de mogelijkheid om drempelwaarden vast te stellen voor de toevallige aanwezigheid van GGO's en zijn daarom niet aanvaardbaar.

In de wereld worden op een oppervlakte van meer dan 50 miljoen hectare genetisch gemodificeerde gewassen verbouwd en toevallige of technisch onvermijdbare aanwezigheid van sporen van GGO's of genetisch gemodificeerd materiaal in conventionele producten is dan ook praktisch onontkoombaar. De Commissie is het daarom met het Parlement eens dat een drempelwaarde moet worden vastgesteld voor sporen van GGO's of genetisch gemodificeerd materiaal in producten. Onder deze drempelwaarde hoeven deze producten niet te worden geëtiketteerd of traceerbaar te zijn. Richtlijn 2001/18/EG en de verordening betreffende nieuwe voedingsmiddelen voorzien evenwel al in de mogelijkheid om voor dergelijke sporen van GGO's drempelwaarden voor de etikettering vast te stellen. Het is daarom logisch en consequent dat dergelijke sporen van GGO's en genetisch gemodificeerd materiaal worden uitgezonderd van de etiketterings- en traceerbaarheidsvoorschriften van dit voorstel.

De Commissie acht het evenwel noodzakelijk tevens te voorzien in drempelwaarden voor GGO's waarvoor wetenschappelijk is vastgesteld dat zij geen gevaar voor de volksgezondheid of het milieu opleveren maar waarvoor de procedure voor toestemming uit hoofde van de Gemeenschapswetgeving nog hangende is. Dit is noodzakelijk omdat deze GGO's in derde landen zijn goedgekeurd, waardoor sporen van deze producten in ingevoerde artikelen nauwelijks zijn te voorkomen. Hiervoor dient een oplossing te worden gevonden om te voorkomen dat de handel komt stil te liggen. Erkend dient te worden dat de toestemmingsprocedure enige tijd in beslag kan nemen. Daarom heeft de Commissie de suggestie gedaan om een tolerantiegrens voor dergelijk materiaal in te voeren, MAAR enkel onder strenge voorwaarden zodat er geen gevaar voor de veiligheid ontstaat. Deze drempels zouden beperkt blijven tot toevallige of technisch onvermijdbare sporen van GGO's of genetisch gemodificeerd materiaal waarvoor een wetenschappelijk comité van de Gemeenschap heeft geoordeeld dat zij geen gevaar voor de gezondheid van de mens en het milieu opleveren en waarvoor uit hoofde van de wetgeving van de Gemeenschap toestemming is aangevraagd.

De bedoeling van het voorstel van de Commissie is ervoor te zorgen dat producten die sporen van dergelijke GGO's of dergelijk genetisch gemodificeerd materiaal bevatten, niet aan de traceerbaarheidseisen hoeven te voldoen. Door bovengenoemde amendementen zou een einde worden gemaakt aan deze mogelijkheid. Hierdoor zou niet alleen de haalbaarheid en uitvoerbaarheid van de traceerbaarheids- en etiketteringsvoorschriften van het voorstel onderuit worden gehaald, zij zouden ook belangrijke gevolgen en beperkingen voor de handel meebrengen.

3.4. *Gewijzigd voorstel*

Op grond van artikel 250, lid 2, van het EG-Verdrag wijzigt de Commissie haar voorstel op de hierboven aangegeven manier.

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de sluiting van een overeenkomst in de vorm van een briefwisseling met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man tot uitbreiding van de rechtsbescherming van databanken, zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG

(2002/C 331 E/49)

COM(2002) 506 def.

(Door de Commissie ingediend op 17 september 2002)

TOELICHTING

Bij Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken [1] worden bepaalde aspecten van de auteursrechtelijke bescherming van databanken geharmoniseerd en wordt een exclusief recht sui generis toegekend aan de fabrikanten van databanken. Het doel van dit recht sui generis is, voor de beperkte duur van het recht, een substantiële investering in de verkrijging, de controle of de presentatie van de inhoud van een databank te beschermen. De richtlijn bepaalt dat het recht sui generis geldt voor databanken waarvan de fabrikant of de rechthebbende onderdaan is van een lidstaat of zijn gewone verblijfplaats op het grondgebied van de Gemeenschap heeft. Ook vennootschappen en ondernemingen die overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat zijn opgericht en die hun statutaire zetel, hoofdbestuur of hoofdvestiging binnen de Gemeenschap hebben, genieten deze bescherming. De Raad sluit op voorstel van de Commissie op basis van wederkerigheid overeenkomsten waarbij het recht sui generis wordt uitgebreid tot databanken die niet onder de richtlijn vallen. Dit zou de eerste wederkerigheidsovereenkomst betreffende de bescherming van databanken zijn.

Het eiland Man is een afhankelijk gebied van het Verenigd Koninkrijk en heeft een bijzondere verhouding met het Verenigd Koninkrijk, dat het interne zelfbestuur van het eiland Man beschermt. In ruil verbindt de regering van Man zich ertoe om overeenkomstig de Britse belangen te handelen. De Gemeenschapswetgeving is over het algemeen niet van toepassing op het eiland Man. Sinds 1968 maakt Man evenwel deel uit van het douanegebied van de Unie en worden de regels van de Europese Unie betreffende het vrije verkeer van goederen er toegepast [2].

Het Verenigd Koninkrijk heeft namens het eiland Man gevraagd maatregelen te nemen om de bescherming sui generis uit te breiden tot het eiland Man. Het eiland Man heeft de Copyright (Amendment) Act van 1999 goedgekeurd, waarbij de bestaande wetgeving van het eiland Man inzake auteursrechten in overeenstemming wordt gebracht met de bepalingen van Richtlijn 96/9/EG en een nieuw recht sui generis wordt gevestigd om gedurende een periode van 15 jaar te verhinderen dat de inhoud van een databank zonder toestemming wordt opgevraagd en hergebruikt. De bepalingen van deze wet met betrekking tot databanken zijn op 1 april 2000 in werking getreden krachtens de Copyright (Amendment) Act van 1999 (Appointed Day Order 2000, S.D. 103/00). Overeenkomstig artikel 11, lid 1, van deze wet wordt het nieuwe recht inzake databankbescherming uitsluitend toegekend aan Britse onderdanen, personen die hun verblijfplaats op het eiland Man hebben en bepaalde rechtspersonen die overeenkomstig de wetgeving van het eiland Man zijn opgericht. Artikel 11, lid 4, van de Copyright Act van Man voorziet echter in de mogelijkheid om, bij besluit van de Governor in Council, deze bescherming uit te breiden tot onderdanen en ondernemingen van derde landen. De Raad heeft de onderhandelingsrichtsnoeren en het onderhandelingsmandaat op 22 juli 2002 goedgekeurd.

[1] PB L 77 van 27.3.1996, blz. 20.

[2] Verordening (EEG) nr. 802/68 van de Raad van 27 juni 1968 (PB L 148 van 28.6.1968, blz. 1).

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken [1], en met name op artikel 11, lid 3,

Gezien het voorstel van de Commissie,

[1] PB L 77 van 27.3.1996, blz. 20.

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Het in artikel 7 van Richtlijn 96/9/EG bedoelde recht is van toepassing op databanken waarvan de fabrikant of de rechthebbende krachtens artikel 11, leden 1 en 2, van die richtlijn in aanmerking komt voor bescherming.

(2) De wetgeving van het eiland Man inzake de bescherming van databanken is in overeenstemming met de bepalingen van Richtlijn 96/9/EG en biedt een bescherming die gelijkwaardig is met die waarin hoofdstuk III van die richtlijn voorziet. Het eiland Man is van plan de toepassing van die wetgeving uit te breiden tot onderdanen van de lidstaten van de Europese Gemeenschap en de lidstaten van de Europese Economische Ruimte.

(3) Het eiland Man komt derhalve in aanmerking voor uitbreiding van de bescherming waarin hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG voorziet. De duur van de aldus uitgebreide bescherming mag echter niet langer zijn dan in artikel 10 van Richtlijn 96/9/EG wordt bepaald.

(4) De overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tot uitbreiding van de in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG vastgestelde bescherming tot het eiland Man moet dienovereenkomstig worden goedgekeurd,

BESLUIT:

Artikel 1

De Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling tussen de Europese Gemeenschap en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man tot uitbreiding van de rechtsbescherming van databanken, zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG, wordt hierbij namens de Gemeenschap goedgekeurd.

De tekst van de overeenkomst in de vorm van een briefwisseling wordt in de bijlage weergegeven.

Artikel 2

De voorzitter van de Raad is gemachtigd de persoon aan te wijzen die bevoegd is de overeenkomst en de brief aan het eiland Man te ondertekenen, waarmee de instemming van de Gemeenschap om door de overeenkomst gebonden te zijn tot uiting wordt gebracht.

Briefwisseling tussen het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, namens het eiland Man, en de Europese Gemeenschap betreffende de wederzijdse uitbreiding van de bescherming van rechten sui generis op databanken

A. *Brief van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man*

Londen, ([1])

Geachte heer,

Ik heb de eer voor te stellen dat de volgende overeenkomst wordt gesloten teneinde de bescherming sui generis van databanken uit te breiden tot het eiland Man.

Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man tot uitbreiding van de rechtsbescherming van databanken, zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG

DE EUROPESE GEMEENSCHAP EN HET VERENIGD KONINKRIJK VAN GROOT-BRITTANNIË EN NOORD-IERLAND NAMENS HET EILAND MAN

Verlangende de productie, de distributie en de verhandeling van databanken te intensifiëren en te stimuleren,

Erkennende dat zowel de Europese Gemeenschap als het eiland Man voorzien in de bescherming sui generis van databanken waarvan de verkrijging, de controle of de presentatie getuigt van een substantiële investering,

Erkennende dat de bescherming krachtens Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken beperkt is tot de fabrikanten en de rechthebbenden van databanken die onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap zijn of hun gewone verblijfplaats op het grondgebied van de Gemeenschap hebben, en tot vennootschappen en ondernemingen die overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat opgericht zijn en voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, lid 2, van de genoemde richtlijn, maar dat deze bescherming kan worden uitgebreid tot rechthebbenden uit derde landen,

ZIJN ALS VOLGT OVEREENGEKOMEN:

Artikel 1

Elke overeenkomstsluitende partij voorziet in de bescherming sui generis van databanken zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG en breidt deze bescherming sui generis uit tot databanken waarvan de fabrikanten of de rechthebbenden de volgende hoedanigheid hebben:

a) natuurlijke personen die hun gewone verblijfplaats op het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij hebben;

b) vennootschappen of ondernemingen die overeenkomstig de wetgeving van het eiland Man of de wetgeving van een van de lidstaten van de Europese Gemeenschap opgericht zijn en die hun statutaire zetel, hoofdbestuur of hoofdvestiging op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij hebben.

Indien een dergelijke vennootschap of onderneming als bedoeld in de eerste alinea, onder b), alleen haar statutaire zetel op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij heeft, moeten haar werkzaamheden een daadwerkelijke en duurzame band hebben met de economie van een overeenkomstsluitende partij.

([1]) [Deze datum is de datum van het besluit van de Raad].

Artikel 2

De duur van de bescherming voor databanken is in overeenstemming met artikel 10 van Richtlijn 96/9/EG.

Artikel 3

Deze overeenkomst treedt in werking op [1]

Ik zou u erkentelijk zijn als u de instemming van de Europese Gemeenschap met de hierboven voorgestelde overeenkomst zou willen bevestigen, en ik stel voor dat deze brief en uw brief als antwoord hierop tezamen een overeenkomst tussen onze twee autoriteiten vormen.

Gelieve, Mijnheer, de verzekering van mijn bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man

[1] [Deze datum is de eerste dag van de derde maand volgende op de datum van bekendmaking in het Publicatieblad].

B. *Brief van de Europese Gemeenschap*

Brussel, ([1])

Geachte heer,

Ik heb de eer u de ontvangst te bevestigen van uw brief van vandaag, die luidt als volgt:

„Ik heb de eer voor te stellen dat de volgende overeenkomst wordt gesloten teneinde de bescherming sui generis van databanken uit te breiden tot het eiland Man.

Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling met het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man tot uitbreiding van de rechtsbescherming van databanken, zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG

DE EUROPESE GEMEENSCHAP EN HET VERENIGD KONINKRIJK VAN GROOT-BRITTANNIË EN NOORD-IERLAND NAMENS HET EILAND MAN

Verlangende de productie, de distributie en de verhandeling van databanken te intensifiëren en te stimuleren,

Erkennende dat zowel de Europese Gemeenschap als het eiland Man voorzien in de bescherming sui generis van databanken waarvan de verkrijging, de controle of de presentatie getuigt van een substantiële investering,

Erkennende dat de bescherming krachtens Richtlijn 96/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 1996 betreffende de rechtsbescherming van databanken beperkt is tot de fabrikanten en de rechthebbenden van databanken die onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap zijn of hun gewone verblijfplaats op het grondgebied van de Gemeenschap hebben, en tot vennootschappen en ondernemingen die overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat opgericht zijn en voldoen aan de voorwaarden van artikel 11, lid 2, van de genoemde richtlijn, maar dat deze bescherming kan worden uitgebreid tot rechthebbenden uit derde landen,

ZIJN ALS VOLGT OVEREENGEKOMEN:

Artikel 1

Elke overeenkomstsluitende partij voorziet in de bescherming sui generis van databanken zoals vastgesteld in hoofdstuk III van Richtlijn 96/9/EG en breidt deze bescherming sui generis uit tot databanken waarvan de fabrikanten of de rechthebbenden de volgende hoedanigheid hebben:

a) natuurlijke personen die hun gewone verblijfplaats op het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende partij hebben;

b) vennootschappen of ondernemingen die overeenkomstig de wetgeving van het eiland Man of de wetgeving van een van de lidstaten van de Europese Gemeenschap opgericht zijn en die hun statutaire zetel, hoofdbestuur of hoofdvestiging op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij hebben.

Indien een dergelijke vennootschap of onderneming als bedoeld in de eerste alinea, onder b), alleen haar statutaire zetel op het grondgebied van een overeenkomstsluitende partij heeft, moeten haar werkzaamheden een daadwerkelijke en duurzame band hebben met de economie van een overeenkomstsluitende partij.

([1]) [Deze datum is de datum van het besluit van de Raad].

Artikel 2

De duur van de bescherming voor databanken is in overeenstemming met artikel 10 van Richtlijn 96/9/EG.

Artikel 3

Deze overeenkomst treedt in werking op [1]

Ik zou u erkentelijk zijn als u de instemming van de Europese Gemeenschap met de hierboven voorgestelde overeenkomst zou willen bevestigen, en ik stel voor dat deze brief en uw brief als antwoord hierop tezamen een overeenkomst tussen onze twee autoriteiten vormen.

Gelieve, Mijnheer, de verzekering van mijn bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Voor het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland namens het eiland Man"

Ik heb de eer te bevestigen dat het bovenstaande aanvaardbaar is voor de Raad van de Europese Gemeenschap en dat uw brief en deze brief overeenkomstig uw voorstel tezamen een overeenkomst vormen.

Gelieve, Mijnheer, de verzekering van mijn bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Namens de Raad van de Europese Gemeenschap

---

[1] [Deze datum is de eerste dag van de derde maand volgende op de datum van bekendmaking in het Publicatieblad].

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende het standpunt dat door de Gemeenschap moet worden ingenomen ten aanzien van bepaalde voorstellen die worden voorgelegd aan de van 3 tot 15 november 2002 in Santiago, Chili, te houden 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES)

(2002/C 331 E/50)

COM(2002) 516 def. — 2002/0225(ACC)

(Door de Commissie ingediend op 17 september 2002)

TOELICHTING

1. De 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij CITES zal gehouden worden in Santiago, Chili, van 3 tot 15 november 2002.

2. In 1983 is de tekst van de Overeenkomst gewijzigd om organisaties voor regionale economische integratie zoals de EG partij te laten worden (de zogenaamde Gaborone-clausule). De wijziging kan echter nog niet in werking treden omdat nog niet voldoende partijen haar hebben geratificeerd.

3. Met het oog op de consequenties van de door de Conferentie der Partijen genomen besluiten inzake de tenuitvoerlegging van Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer [1] is het nodig om een communautair standpunt te bepalen over de voorstellen die de Conferentie zullen worden voorgelegd.

4. Ontwerp-resoluties over de interpretatie en de tenuitvoerlegging van de Overeenkomst en voorstellen tot wijziging van de bijlagen die door lidstaten of door de Commissie waren opgesteld, zijn op 17 mei 2002 besproken door het comité van de lidstaten ex Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad. Alle goedgekeurde voorstellen en werkdocumenten zijn vervolgens door de desbetreffende lidstaat of het Voorzitterschap namens alle lidstaten bij het Secretariaat van CITES ingediend.

5. In een van deze door het Voorzitterschap ingediende werkdocumenten wordt gepleit voor de intrekking van twee eerdere resoluties van de Conferentie over de tenuitvoerlegging van CITES door de Gemeenschap. Er wordt gesteld dat deze resoluties, in het licht van de uitvoering van Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad en het feit dat alle 15 lidstaten nu volwaardig Partij zijn (na ratificatie door Ierland eerder dit jaar), achterhaald zijn en moeten worden ingetrokken. Het Voorzitterschap heeft ook een ontwerp-besluit ingediend waarbij alle Partijen die dit nog niet hebben gedaan, wordt verzocht de Gaborone-clausule tegen CdP13 (in 2005) te ratificeren.

6. Op 30 juli is er een informele bijeenkomst geweest van de diensten van de Commissie en deskundigen uit de lidstaten om de punten te bespreken waarover op de Conferentie der Partijen zal worden gedebatteerd.

7. Voor de agendapunten 2-7, 15, 18, 20-24, 26, 28, 32-34, 36, 39, 42, 43, 46, 52, 53-55, 59, 60 en 64 waren bepaalde documenten voor de Conferentie niet tijdig beschikbaar opdat de Commissie nu een communautair standpunt zou kunnen voorstellen. De Commissie stelt daarom voor om het standpunt over deze punten tijdens de vergadering te bepalen op basis van verdere voorstellen terzake van de Commissie.

8. Het werk van de Conferentie bestaat uit drie delen: strategische en bestuurlijke aangelegenheden, interpretatie en tenuitvoerlegging van de Overeenkomst en voorstellen tot wijziging van de bijlagen. Aangezien de Gemeenschap geen partij bij de Overeenkomst is, is het eerste deel over het algemeen niet van invloed op Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad. Het tweede deel, waarin tot uiting komt hoe de Overeenkomst evolueert, is technisch van groot belang, maar zal waarschijnlijk niet al te veel publieke belangstelling wekken. De wijzigingen van de bijlagen daarentegen (de aan de verschillende soorten toegekende beschermingsniveaus) zullen zeker controversieel zijn.

---

[1] PB L 61 van 3.3.1997, blz. 1.

9. De volgende onderwerpen zijn de meest kritieke met betrekking tot een wijziging van de bijlagen:

   — walvissen,

   — olifanten,

   — Aziatische zoetwaterschildpadden en landschildpadden,

   — commerciële vissensoorten, ondermeer haaien en ijsvissen,

   — hout.

10. Er zijn twee bijlagen bij het voorgestelde besluit van de Raad. In bijlage I wordt het communautaire standpunt geschetst met betrekking tot bovenvermelde kritieke onderwerpen. Bijlage II bevat de voorgestelde communautaire standpunten inzake de agendapunten van de Conferentie waarvoor er op 31 juli 2002 documenten beschikbaar waren.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en met name op artikel 133,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) De Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten wordt in de Gemeenschap ten uitvoer gelegd door Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 ([1]).

(2) De voorstellen voor resoluties van de Conferentie der Partijen en wijzigingen van de bijlagen van de Overeenkomst zullen in de meeste gevallen van invloed zijn op de desbetreffende wetgeving van de Gemeenschap.

(3) In gevallen waarin er communautaire regels zijn vastgesteld ter verwezenlijking van de doelstellingen van het Verdrag kunnen de lidstaten buiten het kader van de communautaire instellingen geen verplichtingen aangaan die deze regels kunnen beïnvloeden of het toepassingsgebied daarvan kunnen veranderen.

(4) De Gemeenschap is nog niet Partij bij de Overeenkomst kunnen worden.

(5) Derhalve moet het standpunt van de Gemeenschap worden vertegenwoordigd door de lidstaten die gezamenlijk in het belang van de Gemeenschap handelen in het kader van een door de Raad vastgesteld gemeenschappelijk standpunt,

BESLUIT:

Artikel 1

Het standpunt van de Gemeenschap dat door de gemeenschappelijk in het belang van de Gemeenschap handelende lidstaten zal worden vertegenwoordigd op de 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten dient in overeenstemming te zijn met de in de bijlagen bij dit besluit vastgelegde standpunten.

Artikel 2

Wanneer nieuwe, vóór of tijdens de vergadering van de Conferentie der Partijen gepresenteerde wetenschappelijke of technische informatie waarschijnlijk van invloed zal zijn op het in artikel 1 bedoeld standpunt, of wanneer er voorstellen worden gedaan over zaken waarover nog geen standpunt van de Gemeenschap bestaat, wordt inzake het betreffende voorstel een standpunt bepaald vóórdat het op de Conferentie der Partijen in stemming wordt gebracht.

([1]) PB L 61 van 3.3.1997, blz. 1.

BIJLAGE I

bij het besluit van de Raad van ... 2002 betreffende het standpunt dat door de Gemeenschap moet worden ingenomen ten aanzien van de voornaamste punten die worden besproken op de van 3 tot 15 november 2002 in Santiago, Chili, te houden 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES)

1. Wat de commerciële walvisvangst betreft, mag geen besluit worden genomen dat het primaat van de Internationale Walvisvangstcommissie terzake ondermijnt. Er mag dan ook geen terugkeer naar commerciële walvisvangst komen tot de IWC van menig is dat de passende beheerscontrolemaatregelen zijn genomen.

2. Wat olifanten betreft, is de Gemeenschap niet geneigd tot een hervatting van de ivoorhandel tenzij zij, na overleg met de staten die deel uitmaken van het verspreidingsgebied, ervan overtuigd is dat er zich als gevolg daarvan geen toename van onwettige jacht op olifanten zal voordoen. De Gemeenschap blijft de samenwerking van de desbetreffende staten in dit opzicht steunen.

3. Wat Aziatische zoetwaterschildpadden en landschildpadden betreft, dient de Gemeenschap de voorstellen te steunen voor het opnemen van een aantal van de meest bedreigde soorten in bijlage II van CITES, ten vervolge op een workshop over deze groep begin dit jaar in China.

4. Wat commerciële vissoorten betreft, kan de Gemeenschap de opneming daarvan in de CITES-bijlagen steunen voorzover zij aan de nodige criteria voldoen en ter aanvulling van maatregelen door de bevoegde visserij-instanties zoals de FAO en regionale visserij-organisaties. Daartoe dient de Gemeenschap de voorstellen te ondersteunen voor een strengere reglementering van de internationale handel in walvishaaien en reuzenhaaien, waarvan de vangst en de bescherming op internationaal niveau zeer slecht zijn geregeld. Wat ijsvissen betreft, is de Gemeenschap voorstander van een toepassing van de bestaande, door de Commissie voor de instandhouding van de levende rijkdommen in de Antarctische wateren (CCAMLR) ingestelde reguleringsmechanismen. Regulering met betrekking tot deze soorten door CITES kan alleen worden gesteund als het gebruik van het vangstdocumentatiesysteem van de CCAMLR daardoor niet in het gedrang komt of de inspanningen van de CCAMLR om landen en entiteiten die geen partij bij de CCAMLR zijn ertoe aan te zetten de regeling aan te nemen en uit te voeren, daardoor niet worden tegengegaan.

5. Wat de Amerikaanse mahonie betreft, ondersteunt de Gemeenschap het opnemen van deze soort in bijlage II.

BIJLAGE II

bij het besluit van de Raad van ... 2002 betreffende het standpunt dat door de Gemeenschap moet worden ingenomen ten aanzien van bepaalde voorstellen die worden voorgelegd aan de van 3 tot 15 november 2002 in Santiago, Chili, te houden 12e vergadering van de Conferentie der Partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten

STRATEGISCHE EN BESTUURLIJKE AANGELEGENHEDEN

1. **REGLEMENT VAN ORDE**

1.1. **Reglement van orde — CdP12 Doc. 1.1**

1.2. **Herziening van het reglement van orde (Chili) — CdP12 Doc. 1.2**

Samenvatting: De hier ingediende documenten zijn het ontwerp-reglement van het Secretariaat en de door het gastland voorgestelde herzieningen. Daartoe behoort een voorstel dat de stemming alleen geheim mag zijn als $^1/_3$ van de partijen bij een voorafgaande stemming daartoe besluiten.

Commentaar: Het voorstel van Chili betreffende geheime stemmingen is welkom, ofschoon de afschaffing van geheime stemmingen of, bij gebrek daaraan, de eis dat deze alleen mogelijk zijn wanneer een eenvoudige meerderheid bij een voorafgaande openbare stemming daartoe besluit, te verkiezen is.

Besluit: De Gemeenschap moet maatregelen ondersteunen om geheime stemmingen te vermijden.

2. **VERKIEZING VAN EEN VOORZITTER EN VICE-VOORZITTER VAN DE VERGADERING EN VAN VOORZITTERS VAN DE COMITÉS I EN II (GEEN DOCUMENT)**

3. **GOEDKEURING VAN DE AGENDA — CdP12 Doc. 3**

4. **GOEDKEURING VAN HET WERKPROGRAMMA — CdP12 Doc. 4**

5. **OPRICHTING VAN HET COMITÉ GELOOFSBRIEVEN — CdP12 Doc. 5**

6. **VERSLAG VAN HET COMITÉ GELOOFSBRIEVEN — CdP12 Doc. 6**

7. **TOELATING VAN WAARNEMERS — CdP12 Doc. 7**

8. **ZAKEN MET BETREKKING TOT HET PERMANENT COMITÉ**

8.1. **Verslag van de voorzitter — CdP12 Doc. 8**

8.2. **Verkiezing van nieuwe regionale en plaatsvervangende leden (geen document)**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: De huidige vertegenwoordiging van de Europese regio is als volgt:

i) Italië — mandaat loopt af aan het einde van CdP12 (plaatsvervanger: Tsjechië)

ii) Noorwegen — mandaat loopt af aan het einde van CdP13 (plaatsvervanger: Turkije)

iii) Frankrijk — mandaat loopt af aan het einde van CdP13 (plaatsvervanger: Portugal)

Voor de vacante posten hebben zich kandidaat gesteld:

Lid: Duitsland

Plaatsvervanger: VK

Conclusie: De Gemeenschap moet de kandidatuur van lidstaten steunen en proberen een situatie te vermijden waarin lidstaten elkaar de plaatsen in het Permanent Comité betwisten.

9. **FINANCIERING EN BUDGETTERING VAN HET SECRETARIAAT EN DE VERGADERINGEN VAN DE CONFERENTIE DER PARTIJEN**

9.1. **Begroting 2003-2005 — CdP12 Doc. 9.1**

Samenvatting: Het secretariaat streeft naar een verhoging van de bijdragen in de komende drie jaar met 10 %.

Commentaar: Het secretariaat was de laatste jaren gedwongen gebruik te maken van het Trust Fund om de lopende werkzaamheden te financieren, maar dit is nu opgebruikt.

Besluit: De kwestie van een mogelijke verhoging van de bijdragen moet tot de Conferentie hangende blijven.

9.2. **Procedure ter goedkeuring van extern gefinancierde projecten — CdP12 Doc. 9.2**

Samenvatting: Dit document komt voort uit een besluit van het Permanent Comité om de goedkeuring van nieuwe donoren van externe fondsen en nieuwe extern gefinancierde projecten te delegeren aan het secretariaat.

Commentaar: Het Permanent Comité vond het huidige systeem van goedkeuring van donoren en projecten omslachtig en inefficiënt.

Conclusie: De Gemeenschap moet de herziene ontwerp-resolutie goedkeuren.

10. **VERSLAGEN EN AANBEVELINGEN VAN COMITÉS**

10.1. **Comité Dieren**

10.1.1. *Verslag van de voorzitter — CdP12 Doc. 10.1*

10.1.2. *Verkiezing van nieuwe regionale en plaatsvervangende leden (geen document)*

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: De huidige vertegenwoordiging van de Europese regio is als volgt:

i) Dr Marinus Hoogmoed (NL) — mandaat loopt af aan het einde van CdP12 (plaatsvervanger: Dr. Vincent Fleming (VK))

ii) Dr. Katalin Rodics (HU) — mandaat loopt af aan het einde van CdP12 (plaatsvervanger: Dr. Thomas Althaus (CH))

Als kandidaten hebben zich reeds opgegeven:

Leden: Dr. Vincent Fleming (VK),

Plaatsvervanger: Dr.Carlos Ibero (ES).

Conclusie: De Gemeenschap moet de kandidatuur van deskundigen uit lidstaten steunen en proberen een situatie te vermijden waarin personen uit lidstaten elkaar de plaatsen in het comité Dieren betwisten.

10.2. **Comité Planten**

10.2.1. *Verslag van de voorzitter — CdP12 Doc. 10.2*

10.2.2. *Verkiezing van nieuwe regionale en plaatsvervangende leden (geen document)*

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: De huidige vertegenwoordiging van de Europese regio is als volgt:

i) Dr. Margarita Clemente (ES) (plaatsvervanger: Dr. Dieter Supthut (CH))

ii) Dr. Jan de Koning (NL) — mandaat loopt af aan het einde van CdP12 (plaatsvervanger: Mevr. Hanna Werblan-Jakubiec (PL))

Als kandidaten hebben zich reeds opgegeven:

Leden: Prof. Giuseppe Frenguelli (IT),

Plaatsvervangers: nog geen kandidaten.

Conclusie: De Gemeenschap moet de kandidatuur van deskundigen uit lidstaten steunen en proberen een situatie te vermijden waarin personen uit lidstaten elkaar de plaatsen in het comité Planten betwisten.

10.3. **Verslag van het comité Nomenclatuur — CoP12 Doc. 10.3**

11. **IDENTIFICATIEHANDBOEKEN — CdP12 Doc. 11**

Samenvatting: In dit verslag wordt de vooruitgang geschetst die is geboekt bij het opstellen van identificatiebladen voor de soorten van CITES.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap moet nota nemen van de bij dit werk geboekte vooruitgang en met name van de bijdrage die door verscheidene lidstaten is geleverd.

12. **HERZIENING VAN HET ACTIEPLAN VAN DE OVEREENKOMST — CdP12 Doc. 12**

Samenvatting: Dit bestaat uit een verslag van de werkgroep Actieplan van het Permanent Comité.

Commentaar: In het verslag wordt een aantal ontwerp-wijzigingen in het plan aanbevolen. De meeste hiervan zijn kleine verduidelijkingen. Wel is er een aantal wijzigingen bedoeld om de efficiency van contracttoewijzingen enz. te verbeteren.

Conclusie: De Gemeenschap moet nota nemen van het verslag en proberen een bijdrage te leveren tot verdere verbeteringen van het Actieplan.

13. **OPRICHTING VAN COMITÉS**

13.1. **Herziening van Resolutie Conf. 11.1 inzake de oprichting van comités (Chili) — CdP12 Doc. 13.1**

13.2. **Verbetering van de tenuitvoerlegging van de Overeenkomst (Verenigde Staten van Amerika) — CdP12 Doc. 13.2**

13.3. **Herziening van de comitéstructuur — CdP12 Doc. 13.3**

Samenvatting: Document 13.1 is een ontwerp-resolutie van Chili waarmee wordt beoogd de aantallen en de vertegenwoordiging in de comités Dieren en Planten af te stemmen op die in het Permanent Comité, zodat het aantal vertegenwoordigers in verscheidene regio's kan worden verhoogd. Document 13.2 van de V.S. stelt diverse opties voor om „tenuitvoerleggingskwesties" te behandelen die, naar wordt beweerd, door de huidige comité-structuur niet doeltreffend worden behandeld. Document 13.3 van het Secretariaat betekent dat de comités Dieren en Planten (en het comité Nomenclatuur) effectief worden samengevoegd tot één Wetenschappelijk comité met dezelfde regels inzake vertegenwoordiging als het Permanent Comité, inclusief de bepaling dat de benoeming gekoppeld is aan een land en niet aan een persoon.

Commentaar: Er worden geen overtuigende argumenten aangehaald om de omvang van de comités Dieren en Planten te vergroten. Ook het voorstel van het Secretariaat om de wetenschappelijke comités samen te voegen is ongepast. Het is niet aanvaard dat de meeste kwesties die door de comités Dieren en Planten worden behandeld gemeenschappelijk zijn voor beiden. Dat in de huidige situatie de leden van de comités Dieren en Planten op naam veeleer dan per land worden benoemd, is terecht aangezien het hier gaat om comités van deskundigen. Tenuitvoerleggingskwesties worden het best behandeld in het Permanent Comité — indien nodig door een subgroep van dat comité.

Conclusie: de Gemeenschap moet de status-quo verdedigen.

14. **TITEL VAN DE OVEREENKOMST — CdP12 Doc. 14**

Samenvatting: In dit document van het Secretariaat wordt voorgesteld de titel te wijzigen in „CITES — de Overeenkomst inzake de handel in in het wild levende dieren en planten"

Commentaar: Ofschoon de bezorgdheid die tot dit voorstel heeft geleid terecht is, is een verandering van de titel niet genoeg om de problemen op te lossen. De huidige titel geniet ruime bekendheid, de nieuwe titel en het acroniem komen niet overeen en de wijziging kan juridische moeilijkheden opleveren. In plaats daarvan zou een ontwerp-resolutie kunnen worden opgesteld met een aanduiding van de soorten handel in in het wild levende dieren en planten die onder CITES vallen.

Conclusie: De Gemeenschap dient een wijziging van de titel van de Overeenkomst niet te steunen.

15. **RESULTAAT VAN DE WERELDTOP INZAKE DUURZAME ONTWIKKELING EN DE DISCUSSIE OVER INTERNATIONALE GOVERNANCE MET BETREKKING TOT MILIEUZAKEN: GEVOLGEN VOOR CITES — CdP 12 Doc. 15**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

16. **SAMENWERKING MET ANDERE ORGANISATIES**

16.1. **Samenwerking tussen CITES en de Commissie voor de instandhouding van de levende rijkdommen in de Antarctische wateren (CCRVMA/CCAMLR) betreffende de handel in ijsvissen (Chili) — CdP12 Doc. 16.1**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie streeft naar vrijwillige samenwerking tussen CITES en de CCAMLR en spoort de partijen bij CITES die dit nog niet hebben gedaan, aan het vangstdocumentatiesysteem (Catch Documentation Scheme, CDS) van de CCAMLR goed te keuren.

Commentaar: Ongeacht het resultaat van punt 44 en het voorstel voor opneming in de bijlage, zijn de maatregelen die in dit document worden voorgesteld waardevol, maar zij kunnen wel worden versterkt.

Conclusie: De Gemeenschap kan deze ontwerp-resolutie, afhankelijk van eventuele wijzigingen, steunen

16.2. **CITES en FAO**

16.2.1. *Synergie en samenwerking tussen CITES en FAO (Japan) — CdP12 Doc. 16.2.1*

16.2.2. *Samenwerking van FAO met CITES door middel van een Memorandum van overeenstemming (Verenigde Staten van Amerika) — CdP12 Doc. 16.2.2*

Samenvatting: Beide ontwerp-resoluties bepleiten verdere samenwerking tussen CITES en FAO.

Commentaar: Van beide is de tweede te verkiezen, aangezien hiermee concretere maatregelen en een strikter tijdschema worden bepleit. In het eerste voorstel wordt de rol van CITES beperkt; dit kan ook als voorwendsel worden gebruikt om de behandeling van commerciële-viskwesties in CITES voor onbepaalde tijd uit te stellen.

Conclusie: De Gemeenschap dient de tweede van deze beide ontwerp-resoluties te steunen.

16.3. **Samenwerking en synergie met de Inter-Amerikaanse Overeenkomst voor de Bescherming en het Behoud van Zeeschildpadden (Ecuador) — CdP12 Doc. 16.3**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie streeft naar samenwerking tussen CITES en bovengenoemde overeenkomst.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap moet deze ontwerp-resolutie steunen.

16.4. **CITES en de Internationale Walvisvangstcommissie**

16.4.1. *Samenwerking tussen CITES en de Internationale Walvisvangstcommissie (Mexico) — CdP12 Doc. 16.4.1*

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie bevestigt in krachtigere termen het huidige standpunt zoals dat naar voren is gebracht in Resolutie Conf. 11.4.

Commentaar: Dit moet samen met agendapunt 38 worden beschouwd, een ontwerp-resolutie waarin wordt gepleit voor de intrekking van Resolutie Conf. 11.4. Discussies over de (on)doeltreffendheid van de IWC dienen niet in het kader van CITES te worden gevoerd. Er hebben zich geen belangrijke ontwikkelingen voorgedaan sedert de goedkeuring van Resolutie Conf. 11.4. Het valt te betwijfelen of er in dit stadium behoefte is aan nog een resolutie.

Conclusie: De Gemeenschap moet streven naar een intrekking van deze ontwerp-resolutie en van die onder agendapunt 38.

16.4.2. *Kwesties met betrekking tot de Internationale Walvisvangstcommissie (Verenigde Staten van Amerika) — CdP12 Doc. 16.4.2*

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

16.5. **Verklaringen van vertegenwoordigers van andere overeenkomsten (geen document)**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: De Gemeenschap dient een verklaring af te leggen over het verband tussen CBD en CITES, met in het bijzonder een verwijzing naar clausules in CITES-vergunningen betreffende het gebruik van genetische hulpbronnen.

Conclusie: —

17. **DUURZAAM GEBRUIK VAN EN HANDEL IN CITES-SOORTEN (NOORWEGEN) — CdP12 Doc. 17**

Samenvatting: Deze ontwerp-tekst bevestigt de principes van duurzaam gebruik en bevat verwijzingen naar de rol van de FAO in de duurzame exploitatie van commerciële vissoorten.

Commentaar: De tekst is vaag en dreigt in het debat over natuurbehoud ter ondersteuning van onderling tegenstrijdige standpunten te worden gebruikt. Als dusdanig draagt hij in genen dele bij tot de opdracht van CITES.

Conclusie: De Gemeenschap dient de ontwerp-resolutie niet te steunen.

18. **ECONOMISCHE INSTRUMENTEN EN HANDELSBELEID — CdP12 Doc. 18**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

19. **FINANCIERING VAN HET BEHOUD VAN IN HET WILD LEVENDE DIER- EN PLANTENSOORTEN — CdP12 Doc. 19**

Samenvatting: Dit is een verslag van de werkzaamheden van het Permanent Comité ten vervolge op tijdens CdP11 genomen besluiten. Het bevat een ontwerp-besluit dat bepaalt dat de Partijen het Secretariaat op de hoogte moeten brengen van de beste methoden op dit gebied en dat het Secretariaat deze voor CdP13 moet analyseren.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient het ontwerp-besluit te steunen.

20. **VERSLAGEN VAN DIALOOGVERGADERINGEN**

20.1. **Resultaten van de dialoogvergadering over de Afrikaanse olifant — CdP12 Doc. 20.1**

20.2. **Resultaten van de dialoogvergadering over de karetschildpad — CdP12 Doc. 20.2**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

INTERPRETATIE EN UITVOERING VAN DE OVEREENKOMST

Overzicht van resoluties en besluiten

21. **HERZIENING VAN RESOLUTIES EN BESLUITEN**

21.1. **Overzicht van resoluties**

21.1.1. *In te trekken resoluties — CdP12 Doc. 21.1.1.*

21.1.2. *Te herziene resoluties — CdP12 Doc. 21.1.2.*

21.2. **Overzicht van besluiten — CdP12 Doc. 21.2.**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

Gewone en bijzondere verslagen

22. **VERSLAG OVER DE NATIONALE VERSLAGEN DIE VEREIST ZIJN KRACHTENS ARTIKEL VIII, LID 7, VAN DE OVEREENKOMST**

22.1. **Jaarverslagen — CdP12 Doc. 22.1.**

22.2. **Tweejaarlijkse verslagen — CdP12 Doc. 22.2.**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

23. **SOORTEN VAN BIJLAGE I WAARVOOR UITVOERQUOTA GELDEN**

23.1. **Luipaard**

23.1.1. *Verslag over de tenuitvoerlegging van resolutie Conf. 10.14 over quota voor jachttrofeeën van luipaarden en huiden voor persoonlijk gebruik — CdP12 Doc. 23.1.1.*

Samenvatting: Dit is een verslag van het Secretariaat over de tenuitvoerlegging van deze resolutie, waarin aan de landen in het verspreidingsgebied van deze soort extra eisen worden gesteld inzake het merken en de rapportage.

Commentaar: Het standpunt van het Secretariaat — dat de extra eisen in het licht van het totale uitvoervolume onnodig en bezwarend zijn — heeft een zekere waarde. Toch worden delen en afgeleide producten van luipaarden gebruikt als vervangmiddel voor tijger in traditionele Chinese geneesmiddelen en daarom zou de volledige intrekking van de resolutie ongepast zijn.

Conclusie: De Gemeenschap dient een wijziging van de resolutie voor te staan waarbij sommige rapporteringsverplichtingen worden versoepeld.

23.1.2. *Wijziging van het quotum van de Verenigde Republiek Tanzania — CdP12 Doc. 23.1.2.*

Samenvatting: Hiermee wordt gestreefd naar een verdubbeling van het quotum voor jachttrofeeën en huiden voor persoonlijk gebruik van 250 naar 500.

Commentaar: Volgens de huidige gegevens is de luipaard in de meeste delen van Afrika bezuiden de Sahara niet bedreigd en wordt de soort vooral in bijlage I gehandhaafd omdat de Partijen geen commerciële activiteiten wensen te heropenen. Het huidige quotum dateert van CdP5.

Besluit: De Gemeenschap dient dit voorstel te steunen.

23.2. **Markhor — CdP12 Doc. 23.2.**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

24. **UITVOER VAN VICUÑAWOL EN -TEXTIEL — CdP12 Doc. 24**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

25. **VERVOER VAN LEVENDE DIEREN — CdP12 Doc. 25**

Samenvatting: Dit is een verslag van het Secretariaat over werkzaamheden die totnogtoe zijn verricht door de werkgroep Vervoer van het comité Dieren. Hierin is een ontwerp-besluit opgenomen dat bepaalt dat het comité Dieren verdere werkzaamheden ter aanvulling op de IATA-richtsnoeren moet uitvoeren en hierover verslag moet uitbrengen aan CdP13.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient het ontwerp-besluit te steunen

Algemene kwesties inzake naleving

26. **NALEVING VAN DE OVEREENKOMST — CdP12 Doc. 26**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

27. **KWESTIES INZAKE HANDHAVING — CdP12 Doc. 27**

Samenvatting: Dit is een verslag van het Secretariaat over kwesties inzake handhaving. Het bevat een ontwerpbesluit tot bijeenroeping van een bijzondere vergadering van handhavingsdeskundigen die verslag moeten uitbrengen aan CdP13.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag en het ontwerp-besluit in principe te steunen.

28. **NATIONALE WETGEVING TER UITVOERING VAN DE OVEREENKOMST — CdP12 Doc. 28**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

29. **CONTROLE VAN DE AUTHENTICITEIT EN JUISTHEID VAN CITES-VERGUNNINGEN EN -CERTIFICATEN (CHILI) — CdP12 Doc. 29**

Samenvatting: Dit voorstel wil het Internet inschakelen voor de controle van vergunningen en certificaten.

Commentaar: Het is de bedoeling de fraude met documenten te bestrijden, maar de risico's die met het voorstel samenhangen en de uitvoerbaarheid ervan in ontwikkelingslanden moeten worden onderzocht.

Conclusie: De Gemeenschap dient de ontwerp-resolutie te steunen mits deze anders wordt geformuleerd in de zin van een meer geleidelijke aanpak, m.a.w. dat het Permanent Comité de zaak in handen neemt.

30. **TENUITVOERLEGGING VAN CITES IN DE EUROPESE GEMEENSCHAP (DENEMARKEN) — CdP12 Doc. 30**

Samenvatting: Dit is een voorstel dat door het Voorzitterschap namens de Gemeenschap wordt ingediend en waarbij wordt gestreefd naar de intrekking van de resoluties Conf. 6.5 (herz.) en 8.2 (herz.) betreffende de tenuitvoerlegging van CITES in de Europese Gemeenschap. Het houdt rekening met het feit dat de Gemeenschap, sedert deze resoluties zijn goedgekeurd, allesomvattende regelgeving ter uitvoering van CITES heeft ingevoerd en dat alle lidstaten de Overeenkomst hebben geratificeerd. Het bevat een ontwerp-besluit waarbij alle Partijen die dit nog niet hebben gedaan, ertoe worden aangezet de Gaborone-clausule vóór CdP13 te ratificeren.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient dit voorstel te steunen.

Aangelegenheden i.v.m. de handel in en het behoud van soorten

31. **HANDEL IN BERENSPECIMENS — CdP12 Doc. 31**

Samenvatting: Dit is een rapport over tijdens CdP11 genomen besluiten met betrekking tot de handel in berenspecimens.

Commentaar: De meeste behandelde kwesties zijn niet uniek voor beren en geven aan wat de juiste beschermingspraktijk op een breder niveau moet zijn.

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag en in te stemmen met het schrappen van de desbetreffende besluiten.

32. **BESCHERMING VAN LUIPAARD, SNEEUWPANTER EN NEVELPANTER (INDIA) — CdP12 Doc. 32**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

33. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN TIJGERS — CdP12 Doc. 33**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

34. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN OLIFANTEN**

34.1. **llegale handel in ivoor en andere olifantenspecimens — CdP12 Doc. 34.1**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

34.2. **Illegale olifantenjacht — CdP12 Doc. 34.2**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

34.3. **Herziening van resolutie Conf. 10.10 (herz.) betreffende de handel in olifantenspecimens (India, Kenia) — CdP12 Doc. 34.3**

Samenvatting: Deze ontwerp-herziening vereist dat er informatiesystemen worden opgezet om toeristen te informeren over hun wettelijke verplichtingen betreffende de aankoop van ivoor in landen waar deze soorten voorkomen. Zij schrijft ook voor dat het Permanent Comité op elke vergadering wordt geïnformeerd over de voortuitgang betreffende ETIS.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap kan deze voorgestelde herziening steunen.

35. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN NEUSHOORNS — CdP12 Doc. 35**

Samenvatting: Dit is een verslag over de lopende tenuitvoerlegging van Resolutie Conf. 9.14 (herz.) terzake.

Commentaar: Het niveau van de rapportering door de landen waar deze soorten voorkomen is laag en een groot deel van de geëiste maatregelen zijn niet méér dan goede beschermingspraktijken. Het nut van de resolutie wordt door het Secretariaat in twijfel getrokken.

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag en de intrekking van deze resolutie te steunen mits het duidelijk wordt dat dit geen risico's met zich meebrengt voor de instandhouding van de soorten.

36. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN MUSKUSHERTEN — CdP12 Doc. 36**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

37. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN TIBETAANSE ANTILOPEN — CdP12 Doc. 37**

Samenvatting: Dit is een verslag over de tenuitvoerlegging van Resolutie Conf. 11.8 terzake.

Commentaar: Er is goede vooruitgang geboekt in deze kwestie. Toch beveelt het Secretariaat enkele kleine wijzigingen in de resolutie aan om de algemene verplichtingen krachtens CITES uit te sluiten en de inhoud te beperken tot kwesties die specifiek zijn voor deze soort.

Besluit: De Gemeenschap dient nota te nemen van het verslag en de wijzigingen te steunen.

38. **GECONTROLEERDE HANDEL IN SPECIMENS VAN ABUNDANTE WALVISACHTIGEN (JAPAN) — CdP12 Doc. 38**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie beoogt de intrekking van Resolutie Conf. 11.4.

Commentaar: Dit agendapunt moet worden gezien in samenhang met punt 16.4.1. Discussies over de (on)doeltreffendheid van de IWC dienen niet in het kader van CITES te worden gevoerd. Er hebben zich geen belangrijke ontwikkelingen voorgedaan sedert de goedkeuring van Resolutie Conf. 11.4.

Conclusie: De Gemeenschap moet ijveren voor de intrekking van deze ontwerp-resolutie en die onder punt 16 d) i).

39. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN ZOETWATERSCHILDPADDEN EN LANDSCHILDPADDEN — CdP12 Doc. 39**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

40. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN *MALACOCHERSUS TORNIERI* (KENIA) — CdP12 Doc. 40**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie schrijft striktere regels voor betreffende het fokken van deze soort.

Commentaar: een resolutie van de Conferentie over dit onderwerp is onnodig en het ingediende ontwerp is gebaseerd op oude gegevens.

Conclusie: De Gemeenschap moet andere middelen aanwenden om deze zaak aan te pakken, zoals de „aanzienlijke handel"-procedure.

41. **BESCHERMING VAN HAAIEN**

41.1. **Bescherming en beheer van haaien (Australië) — CdP12 Doc. 41.1.**

41.2. **Bescherming van en handel in haaien (Ecuador) — CdP12 Doc. 41.2.**

Samenvatting: Beide ontwerp-resoluties hebben betrekking op het gebrek aan vooruitgang inzake de tenuitvoerlegging van IPOA-Haaien van de FAO.

Commentaar: het Australische document is meer gedetailleerd maar het bevat een aantal formuleringen die als provocerend kunnen worden beschouwd. Het document van Ecuador is evenwichtiger in de voorstelling van de kwestie.

Conclusie: De Gemeenschap dient het document van Ecuador, indien nodig met wijzigingen, te steunen.

42. **BESCHERMING VAN DE STEUR EN ETIKETTERING VAN KAVIAAR**

42.1. **Tenuitvoerlegging van Resolutie Conf. 10.12 (herz.) inzake de bescherming van de steur — CdP12 Doc. 42.1**

42.2. **Consolidatie van resoluties met betrekking tot de steur en de handel in kaviaar — CdP12 Doc. 42.2**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

43. **BESCHERMING VAN ZEEPAARDJES EN ANDERE *SYNGNATHIDAE* — CdP12 Doc. 43**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

44. **BESCHERMING VAN EN HANDEL IN *DISSOSTICHUS*-SOORTEN (AUSTRALIË) — CdP12 Doc. 44**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie is bedoeld als aanvulling op het voorstel tot opneming van deze soorten in de CITES-bijlage. Zij stelt dat de documentatie van de CCAMLR geacht kan worden te voldoen aan de wettelijke eisen die voortvloeien uit de bescherming van de soorten krachtens CITES, en zet de Partijen ertoe aan het CCAMLR-secretariaat te raadplegen alvorens zij een certificaat van aanvoer vanuit de zee afgeven.

Commentaar: Deze ontwerp-resolutie moet worden behandeld in het licht van het standpunt van de Gemeenschap m.b.t. het voorstel tot opneming. Opneming in de CITES-bijlage kan alleen effectief zijn als hieraan de voorwaarde wordt verbonden (b.v. door middel van een annotatie of een begeleidende resolutie) dat de Partijen bij CITES die handel drijven in *Dissostichus* het vangstdocumentatiesysteem van CCAMLR toepassen om de in het kader van CITES vereiste conclusies ten aanzien van het niet-bestaan van nadelige effecten te kunnen trekken. Zo niet blijft de ontwerp-resolutie van Document 16.1 — indien nodig met wijzigingen — de meest wenselijke optie.

Conclusie: De Gemeenschap kan deze ontwerp-resolutie en het voorstel tot opneming niet steunen tenzij zij zodanig worden gewijzigd dat aan bovengenoemde voorwaarde wordt voldaan.

45. **HANDEL IN ZEEKOMKOMMERS VAN DE FAMILIES *HOLOTHURIDAE* EN *STICHOPODIDAE* (VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA) — CdP12 Doc. 45**

Samenvatting: In dit document worden de kwesties onderzocht die verband houden met de bescherming en het duurzame beheer van deze groepen.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit document.

46. **DE BIOLOGISCHE EN HANDELSSTATUS VAN *HARPAGOPHYTUM* — CdP12 Doc. 46**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

47. **BESCHERMING VAN *SWIETENIA MACROPHYLLA*: VERSLAG VAN DE WERKGROEP MAHONIE — CdP12 Doc. 47**

Samenvatting: Dit verslag bevat een aantal aanbevelingen die hoofdzakelijk gericht zijn tot de landen waar deze soort voorkomt.

Commentaar: Voor de invoerende landen hebben de aanbevelingen enkele minder belangrijke implicaties op het stuk van de handhaving. De problemen met de mahoniehandel worden echter het best aangepakt via opneming in bijlage II.

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag, de aanbevelingen te steunen en aan te dringen op opneming van de soort in bijlage II.

48. **TENUITVOERLEGGING VAN RESOLUTIE 8.9 (HERZ.) BETREFFENDE DE HANDEL IN AAN DE NATUUR ONTTROKKEN SPECIMENS VAN SOORTEN VAN BIJLAGE II**

48.1. **Herziening van Resolutie Conf. 8.9 (herz.) — CdP12 Doc. 48.1**

Samenvatting: Ofschoon er per 31 juli nog geen document voor dit agendapunt beschikbaar was, zal dit naar verwachting bestaan uit een nieuwe ontwerp-resolutie die bedoeld is om de „aanzienlijke handel"-procedure flexibeler, eenvoudiger en doorzichtiger te maken.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient maatregelen te steunen die gericht zijn op het verbeteren van de transparantie en de efficiency van de „aanzienlijke handel"-procedure.

48.2. ***Saiga tatarica*: Samenvatting van de door CITES gesponsorde workshop in Kalmukkië in mei 2002 en voorstelling van het ontwerp-actieplan voor de bescherming van deze soort (Verenigde Staten van Amerika) — CdP12 Doc. 48.2**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

49. **NATIONAAL OPGESTELDE UITVOERQUOTA VOOR SOORTEN VAN BIJLAGE II: DE WETENSCHAPPELIJKE BASIS VOOR DE VASTSTELLING EN TOEPASSING VAN QUOTA (VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA) — CdP12 Doc. 49**

Samenvatting: Dit is een discussienota over de moeilijkheden die zich met het quotasysteem hebben voorgedaan.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap moet dit document gunstig ontvangen en aanvullend commentaar leveren.

Aangelegenheden i.v.m. controle op de handel en merken

50. **BEHEER VAN UITVOERQUOTA**

50.1. **Verbetering van het beheer van jaarlijkse uitvoerquota en wijziging van Resolutie Conf. 10.2 (herz.), bijlage I betreffende vergunningen en certificaten (Duitsland) — CdP12 Doc. 50.1**

Samenvatting: Deze door Duitsland namens de Europese Gemeenschap ingediende ontwerp-resolutie is bedoeld om de transparantie van de bepalingen inzake uitvoerquota te verbeteren.

Commentaar: Een aantal problemen met de huidige bepalingen, zoals laattijdige melding van quota, overdracht van ongebruikte gedeelten van quota van het vorige jaar, enz., worden in deze ontwerp-resolutie behandeld.

Conclusie: De Gemeenschap moet deze ontwerp-resolutie steunen.

50.2. **Toepassing van en toezicht op nationaal vastgestelde uitvoerquota voor soorten die zijn opgenomen in bijlage II bij de Overeenkomst (Verenigde Staten van Amerika) — CdP12 Doc. 50.2**

Samenvatting: Met dit voorstel wordt beoogd een werkgroep voor deze kwestie op te richten die tussen de sessies moet bijeenkomen.

Commentaar: Met de in document 50.1 opgenomen ontwerp-resolutie wordt dit probleem aangepakt en verdwijnt de behoefte aan een werkgroep.

Conclusie: De Gemeenschap dient te pleiten voor de intrekking van dit voorstel.

51. **VERKEER VAN TIJDGEVOELIGE BIOLOGISCHE MONSTERS — CdP12 Doc. 51**

Samenvatting: Voor dit punt is het document nog niet beschikbaar. Wel zou het voorstellen bevatten voor een snelle behandeling van dergelijke monsters wanneer de bescherming van de betrokken soorten hierdoor niet in het gedrang komt.

Commentaar: De lidstaten hadden aan deze kwestie gewerkt tijdens de voorbereiding van de CdP maar er was afgesproken te wachten op de voorstellen van het Secretariaat.

Conclusie: De Gemeenschap dient maatregelen te steunen die gericht zijn op het verlichten van de administratieve lasten met betrekking tot dergelijke monsters.

52. **VERVOER VAN VERZAMELINGEN MONSTERS**

52.1. **Vervoer van monsters van reptielenhuiden en aanverwante producten — CdP12 Doc. 52.1**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

52.2. **Gebruik van certificaten voor het vervoer van verzamelingen monsters waarvoor een ATA- of TIR-boekje is afgegeven en die bestaan uit delen of afgeleide producten van soorten welke zijn opgenomen in de bijlagen II en III (Italië, Zwitserland) — CdP12 Doc. 52.2**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie, die door Italië namens de Gemeenschap en door Zwitserland is ingediend, heeft betrekking op specimens welke deel uitmaken van reizende tentoonstellingen.

Commentaar: Het gebruik van ATA of TIR kan de procedures vereenvoudigen die voor dergelijke specimens gelden en het risico van fraude verminderen. Wel moeten de bepalingen van de desbetreffende overeenkomsten worden gewijzigd.

Conclusie: De Gemeenschap moet deze ontwerp-resolutie steunen.

53. **HANDELSREGIMES VOOR HOUTSOORTEN — CdP12 Doc. 53**

Samenvatting: Dit is een verslag over een besluit van CdP11 dat het Secretariaat het nut van diverse bosbouwtechnieken moet onderzoeken met betrekking tot de CITES-bepalingen inzake kweek, kunstmatige vermeerdering en quota voor houtsoorten.

Commentaar: Als gevolg van het werk van het Secretariaat bekijkt het comité Planten momenteel het gebruik van oorsprongscodes voor houtsoorten.

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van het rapport en in te stemmen met het intrekken van het besluit.

Vrijstellingen en bijzondere handelsbepalingen

54. **PERSOONLIJKE BEZITTINGEN**

54.1. **Verkeer van persoonlijke bezittingen — CdP12 Doc. 54.1**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

54.2. **Persoonlijke bezittingen van krokodillenleer (Venezuela) — CdP12 Doc. 54.2**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie voorziet in een vrijstelling voor persoonlijke bezittingen van maximaal 8 items van krokodillenleer van in bijlage II opgenomen soorten of in bijlage I opgenomen, in gevangenschap gekweekte soorten.

Commentaar: Eventuele „mazen" in de voorschriften moeten worden gecontroleerd maar er is in principe geen bezwaar. Soortgelijke voorstellen voor andere soortengroepen moeten in de toekomst op hun eigen merites worden beoordeeld.

Conclusie: De Gemeenschap kan een gewijzigd ontwerp steunen.

55. **PROGRAMMA'S VOOR HET FOKKEN IN GEVANGENSCHAP VAN SOORTEN VAN BIJLAGE I VOOR COMMERCIËLE DOELEINDEN**

55.1. **Herziening van de Resoluties Conf. 8.15 en Conf 11.14 betreffende richtsnoeren voor een procedure om programma's voor het fokken in gevangenschap van soorten van bijlage I voor commerciële doeleinden te registreren en te bewaken — CdP12 Doc. 55.1**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

55.2. **Aanvragen voor het registreren van programma's voor het fokken in gevangenschap van soorten van bijlage I voor commerciële doeleinden — CdP12 Doc. 55.2**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

56. **UITLENING, SCHENKING OF UITWISSELING VAN MUSEUM- EN HERBARIUMSPECIMENS (VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA) — CdP12 Doc. 56**

Samenvatting: Dit is een discussienota over de problemen die zich hebben voorgedaan met de toepassing van deze vrijstelling.

Commentaar: Vele wetenschappelijke instellingen in de Gemeenschap profiteren van deze vrijstelling maar andere Partijen hebben problemen ondervonden door de niet-uniforme toepassing ervan.

Besluit: De Gemeenschap dient nota te nemen van de inhoud van dit document en met andere Partijen informatie uit te wisselen over problemen die zij hebben ondervonden.

57. **RONDREIZENDE TENTOONSTELLINGEN VAN LEVENDE DIEREN (RUSSISCHE FEDERATIE) — CdP12 Doc. 57**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie wil de huidige bepalingen (in Resolutie Conf. 8.16) uitbreiden tot alle levende dieren in rondreizende tentoonstellingen, in plaats van deze — zoals nu — alleen toe te passen op specimens die dateren van vóór de Overeenkomst of die in gevangenschap zijn gefokt.

Commentaar: De kern van de kwestie is het gebruik van de eerste generatie in gevangenschap geboren specimens van in bijlage I opgenomen soorten (met name Indische olifanten) voor commerciële doeleinden. Het ontwerp voorziet niet in enig mechanisme om te vermijden dat de bepalingen betreffende het fokken in gevangenschap en commerciële transacties van dergelijke soorten worden ondermijnd.

Conclusie: De Gemeenschap moet deze ontwerp-resolutie niet steunen.

Wijzigingen in de bijlagen

58. **CRITERIA VOOR WIJZIGING VAN DE BIJLAGEN I EN II — CdP12 Doc. 58**

Samenvatting: Naar verluidt zal de Partijen worden gevraagd in te stemmen met een tekst die door een meerderheid van de werkgroep wordt opgesteld ofwel de mening te delen van de voorzitter van het comité Planten dat de kwestie nadere bespreking vereist.

Commentaar: Hoewel de door de werkgroep opgestelde ontwerp-tekst een aanzienlijke prestatie is, is dit een gevoelige kwestie die verdere uitdieping verdient als hiermee een bredere steun kan worden bereikt.

Conclusie: De Gemeenschap moet een besluit van de Conferentie steunen waarbij het mandaat van de werkgroep wordt uitgebreid en verduidelijkt, en de werkzaamheden in de zin van het huidige ontwerp worden voortgezet.

59. **WIJZIGING VAN DE BIJLAGEN MET BETREKKING TOT POPULATIES — CdP12 Doc. 59**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

60. **ANNOTATIES VOOR GENEESKRACHTIGE PLANTEN IN DE BIJLAGEN — CdP12 Doc. 60**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

Andere thema's en kwesties

61. **OPRICHTING VAN EEN WERKGROEP OM RELEVANTE ASPECTEN VAN DE TOEPASSING VAN CITES OP MARIENE SOORTEN TE ANALYSEREN (CHILI) — CdP12 Doc. 61**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie streeft naar de oprichting van een werkgroep voor aangelegenheden betreffende mariene soorten.

Commentaar: Er is een aanzienlijke overlapping tussen wat hier wordt voorgesteld en het mandaat van de werkgroep Criteria.

Besluit: De Gemeenschap dient te pleiten voor een verzoek aan de werkgroep Criteria om deze kwesties te behandelen.

62. **„BUSHMEAT" — CdP12 Doc. 62**

Samenvatting: Dit is een verslag van de activiteiten van de werkgroep Bushmeat.

Commentaar: Het verslag concludeert dat de groep van nut is geweest bij het verbeteren van de communicatie en de coördinatie tussen de landen waar deze handel wordt gevoerd en adviseert dat de groep met externe financiering moet doorgaan tot CdP 13.

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag en een uitbreiding van het mandaat van de groep te steunen, maar er wel op toe te zien dat hij voor deze kwestie nauw samenwerkt met de CBD-contactgroep.

63. **DE REDDING VAN AFHANKELIJKE APEN UIT OORLOGSGEBIEDEN (KENIA) — CdP12 Doc. 63**

Samenvatting: Deze ontwerp-resolutie wil de vergunningseisen in bepaalde omstandigheden opschorten.

Commentaar: De hier behandelde kwesties zijn niet uniek voor apen en ook het lot van andere afhankelijke dieren moet in aanmerking worden genomen.

Conclusie: De Gemeenschap is de doelstelling van deze ontwerp-resolutie wel genegen maar is van mening dat de onderliggende principes moeten worden verduidelijkt.

64. **HANDEL IN TRADITIONELE GENEESMIDDELEN — CdP12 Doc. 64**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: —

65. **PUBLICITEITSMATERIAAL — CdP12 Doc. 65**

Samenvatting: Dit is een verslag over de tenuitvoerlegging van Besluit 11.131 over dit onderwerp door het Secretariaat.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap dient nota te nemen van dit verslag

BESCHOUWINGEN BIJ DE VOORSTELLEN TOT WIJZIGING VAN DE BIJLAGEN I EN II

66. **VOORSTELLEN TOT WIJZIGING VAN DE BIJLAGEN I EN II — CdP12 Doc. 66**

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.1	Alle relevante diersoorten Wijziging van Annotatie 607 als volgt: De bepalingen van de Overeenkomst zijn niet van toepassing op: a) synthetisch DNA dat geen deel van het origineel bevat; b) urine en fecaliën; c) synthetisch geproduceerde geneesmiddelen en andere farmaceutische producten zoals vaccins die geen deel bevatten van het originele genetisch materiaal waarvan zij zijn afgeleid; en d) fossielen		CH	Het voorstel vermindert de administratieve belasting zonder kennelijk effect op de bescherming Paragraaf c) moet worden vervangen door het volgende: „geneesmiddelen en andere farmaceutische producten, inclusief vaccins, geproduceerd met behulp van kunstmatig in stand gehouden cellijnen"	+	

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.2	*Agapornis* spp., *Platycerus* spp., *Barnardius* spp., *Cyanorhampus auriceps, C. novaezelandiae, Psittacula eupatria, P. krameri* en *Padda oryzivora* Te annoteren met de volgende tekst: Kleurvarianten geproduceerd door fokken in gevangenschap worden beschouwd als behorend tot een gedomesticeerde vorm en daarom niet onderworpen aan de bepalingen van de Overeenkomst		CH	In principe steun maar de annotatie mag slechts van kracht worden wanneer er identificatiegidsen beschikbaar zijn	+	
12.3	*Tursiops truncatus ponticus*	II — I	GE	Opneming in CITES-bijlage voorgestaan door ACCOBAMS. Het ingediende voorstel bevat onvoldoende gegevens om de zaak te ondersteunen, maar opneming in de bijlage kan in het licht van aanvullende gegevens in overweging worden genomen		
12.4	*Balaenoptera acutorostrata* (bestand van het Noordelijk halfrond, behalve de Gele Zee, de Oost-Chinese Zee en de Zee van Japan) Bijlage 4 met de volgende annotatie: Uitsluitend om handel mogelijk te maken tussen Partijen die ook ondertekenende partij zijn bij het Internationale Verdrag tot regeling van de walvisvangst en die een effectief DNA-registratiesysteem hebben om vangsten, aanvoer vanuit zee en invoer uit andere staten te controleren. Om ervoor te zorgen dat de handel niet leidt tot vangsten die de toegestane quota overschrijden, dienen de volgende extra maatregelen te worden genomen: 1. onverminderd de bepalingen van CITES, artikel XIV, leden 4 en 5, is iedere handel onderworpen aan de bepalingen van artikel IV; 2. berekening van veilige vangstniveaus met behulp van de herziene beheersprocedure (RMP) van de IWC; 3. vaststelling van uitvoerquota die ervoor zorgen dat de handel niet leidt tot vangsten die de toegestane quota overschrijden; 4. aangifte op de handelsdocumenten van het aantal betrokken dieren wanneer een partij producten slechts delen van dieren bevat, en volgen van dit aantal door DNA-controle op de invoer; 5. tenuitvoerlegging van nationale wetgeving om ervoor te zorgen dat de invoer afkomstig is van legaal gevangen dieren; en 6. DNA-registers om vangsten, aanvoer vanuit zee en invoer uit andere staten te controleren en de eis dat elke invoer vergezeld gaat van gecertificeerde DNA-profielen	I — II	JP	Sommige gegevens in het voorstel zijn twijfelachtig. Het voorstel is ook strijdig met Resolutie Conf 11.4		–

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.5	*Balaenoptera edeni* (bestand in de Noordwestelijke Stille Oceaan) Bijlage 4 met de volgende annotatie: Uitsluitend om handel mogelijk te maken tussen Partijen die ook ondertekenende partij zijn bij het Internationale Verdrag tot regeling van de walvisvangst en die een effectief DNA-registratiesysteem hebben om vangsten, aanvoer vanuit zee en invoer uit andere staten te controleren. Om ervoor te zorgen dat de handel niet leidt tot vangsten die de toegestane quota overschrijden, dienen de volgende extra maatregelen te worden genomen: a) onverminderd de bepalingen van CITES, artikel XIV, leden 4 en 5, is iedere handel onderworpen aan de bepalingen van artikel IV; en b) berekening van veilige vangstniveaus met behulp van de herziene beheersprocedure (RMP) van de IWC	I — II	JP	Sommige gegevens in het voorstel zijn twijfelachtig. Het voorstel is ook strijdig met Resolutie Conf 11.4		–
12.6	*Loxodonta africana* (BW pop) Handhaving van de populatie in BW in bijlage II met een wijziging in annotatie 604 betreffende de populatie in BW als volgt: Uitsluitend met het oog op het toestaan, voor de populatie in BW, van: a) niet-commercieel verkeer van jachttrofeeën; b) commercieel verkeer van levende dieren, voorzover daaraan een passende en aanvaardbare bestemming is gegeven (overeenkomstig de nationale wetgeving van het land van invoer); c) het verhandelen van geregistreerde voorraden onbewerkt ivoor (complete slagtanden en stukken) van oorsprong uit BW die eigendom zijn van de overheid van BW, voor commerciële doeleinden, en zulks uitsluitend met door CITES goedgekeurde handelspartners die geen ivoor zullen heruitvoeren. Er mag geen internationale handel in ivoor worden toestaan tot 18 maanden na de goedkeuring van het voorstel (mei 2004). Daarna mag een eerste hoeveelheid van max. 20 000 kg ivoor worden verhandeld, gevolgd door jaarlijkse uitvoerquota van max. 4 000 kg vanaf 2005; d) handel in huiden; e) niet-commercieel verkeer van lederwaren en f) niet-commercieel verkeer van ivoorsnijwerk	II — II	BW	Nettoveranderingen ten opzichte van de bestaande situatie: — aanvankelijke verkoop van 20 t onbewerkt ivoor in of na mei 2004 — jaarlijkse uitvoer van 4 t onbewerkt ivoor naar door CITES goedgekeurde Partijen, die niet zullen heruitvoeren — de commerciële handel in huiden wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van uitgevoerde levende dieren wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van jachttrofeeën wordt toegestaan — de niet-commerciële (weder)uitvoer van lederwaren en ivoorsnijwerk wordt toegestaan Ofschoon er eventueel geen effect op de instandhouding van de soort in BW is, moet rekening worden gehouden met de bredere gevolgen van een verkoop, alsmede de huidige staat van MIKE en andere beschermingsmaatregelen. Het standpunt de Gemeenschap hangt af van verduidelijkingen aangaande het risico van illegaal doden als gevolg van de eventuele verkoop van ivoor		

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.7	*Loxodonta africana* (NA pop) Handhaving van de populatie in NA in bijlage II met een wijziging in annotatie 604 betreffende de populatie in NA als volgt: Uitsluitend met het oog op het toestaan, voor de populatie in NA, van: a) niet-commercieel verkeer van jachttrofeeën; b) niet-commercieel verkeer van levende dieren, voorzover daaraan een passende en aanvaardbare bestemming is gegeven (overeenkomstig de nationale wetgeving van het land van invoer); c) handel in huiden; d) niet-commercieel verkeer van lederwaren en ivoorsnijwerk; en e) het verhandelen van geregistreerde voorraden onbewerkt ivoor (complete slagtanden en stukken) van oorsprong uit NA die eigendom zijn van de overheid van de Republiek Namibië, en zulks uitsluitend met handelspartners waarvan door het CITES-secretariaat is vastgesteld dat zij over een adequate nationale wetgeving en adequate interne mechanismen voor controle op de handel beschikken om te garanderen dat het uit NA ingevoerde ivoor niet wordt wederuitgevoerd en wordt beheerd conform alle eisen van Res. Conf. 10.10 (herz.) inzake de binnenlandse verwerking en handel. Er mag geen internationale handel in ivoor worden toestaan tot 18 maanden na de goedkeuring van het voorstel (mei 2004). Daarna mag een eerste hoeveelheid van max. 10 000 kg ivoor worden verhandeld, gevolgd door jaarlijkse uitvoerquota van max. 2 000 kg ivoor vanaf 2005	II — II	NA	Nettoveranderingen ten opzichte van de bestaande situatie: — aanvankelijke verkoop van 10 t onbewerkt ivoor in of na mei 2004 — jaarlijkse uitvoer van 2 t onbewerkt ivoor naar door CITES goedgekeurde Partijen, die niet zullen heruitvoeren — de commerciële handel in huiden wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van uitgevoerde levende dieren wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van jachttrofeeën wordt toegestaan — de niet-commerciële (weder)uitvoer van lederwaren en ivoorsnijwerk wordt toegestaan Ofschoon er eventueel geen effect op de instandhouding van de soort in NA is, moet rekening worden gehouden met de bredere gevolgen van een verkoop, alsmede de huidige staat van MIKE en andere beschermingsmaatregelen. Het standpunt de Gemeenschap hangt af van verduidelijkingen aangaande het risico van illegaal doden als gevolg van de eventuele verkoop van ivoor		

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.8	*Loxodonta africana* (ZA pop) Handhaving van de populatie in ZA in bijlage II met een wijziging in annotatie 604 betreffende de populatie in ZA als volgt: Uitsluitend met het oog op het toestaan, voor de populatie in ZA, van: a) niet-commercieel verkeer van jachttrofeeën; b) handel in levende dieren met het oog op herintroductie in krachtens de wetgeving van de invoerende landen officieel aangewezen beschermde gebieden; c) handel in huiden en lederwaren; d) handel in onbewerkt ivoor van complete slagtanden van iedere grootte, en gesneden stukken ivoor die tegelijk 20 cm of meer lang en één kilogram of meer zwaar zijn, afkomstig uit het bestand in het Kruger Nationaal Park dat eigendom is van de ZA overheid. Een eerste hoeveelheid van 30 000 kg wordt voorgesteld, en vervolgens een jaarlijks quotum van 2 000 kg dat ieder jaar door gewone mortaliteit en beheerspraktijken tot stand komt. Alle andere specimens dienen als specimens van een soort van bijlage I te worden beschouwd en de handel daarin dient in overeenstemming daarmee te worden geregu-leerd	II — II	ZA	Nettoveranderingen ten opzichte van de bestaande situatie: — eerste verkoop van 30 t onbewerkt ivoor — jaarlijkse uitvoer van 4 ton onbewerkt ivoor naar gelijk welke partij Ofschoon er eventueel geen effect op de instandhouding van de soort in ZA is, moet rekening worden gehouden met de bredere gevolgen van een verkoop, alsmede de huidige staat van MIKE en andere beschermingsmaatregelen. Het standpunt van de Gemeenschap hangt af van verduidelijkingen aangaande het risico van illegaal doden als gevolg van de eventuele verkoop van ivoor		
12.9	*Loxodonta africana* (ZM pop) Overheveling van de Zambiaanse populatie van bijlage I naar bijlage II om het volgende mogelijk te maken: a) handel in onbewerkt ivoor voor een quotum van 17 000 kg gehele slagtanden die eigendom zijn van de Zambia Wildlife Authority (ZAWA), verkregen uit beheersactiviteiten; en b) verkoop van levende dieren onder bijzondere omstandigheden	I — II	ZM	ZM wil een minder strikt beschermingsregime en, voor het eerst, de toestemming voor een verkoop van ivoor. De annotatie is onduidelijk over de vraag of de verkoop eenmalig dan wel jaarlijks is. Er moet rekening worden gehouden met de bredere gevolgen van een verkoop, alsmede de huidige staat van MIKE en andere beschermingsmaatregelen. Geringere hoeveelheden kunnen in overweging worden genomen maar de voorstellen voor de verkoop van ivoor zijn te vaag geformuleerd. De Gemeenschap moet zich daarom tegen iedere verkoop verzetten tenzij boven iedere twijfel kan worden aangetoond dat het risico van illegale jacht daardoor niet verhoogt		–

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.10	*Loxodonta africana* (ZW pop) Handhaving van de populatie in ZW in bijlage II met een wijziging in annotatie 604 betreffende de populatie in ZW als volgt: Uitsluitend met het oog op het toestaan, voor de populatie in ZW, van: a) het verhandelen van geregistreerde voorraden onbewerkt ivoor (complete slagtanden en stukken) van oorsprong uit ZW die eigendom zijn van de overheid van de Republiek ZW, en zulks uitsluitend met handelspartners waarvan door het CITES-secretariaat is vastgesteld dat zij over een adequate nationale wetgeving en adequate interne mechanismen voor controle op de handel beschikken om te garanderen dat het uit ZW ingevoerde ivoor niet wordt wederuitgevoerd en wordt beheerd conform alle eisen van Res. Conf. 10.10 (herz.) inzake de binnenlandse verwerking en handel. Er mag geen internationale handel in ivoor worden toestaan tot 18 maanden na de goedkeuring van het voorstel (mei 2004). Daarna mag een eerste eenmalig quotum van max. 10 000 kg ivoor worden verhandeld, gevolgd door jaarlijkse uitvoerquota van max. 5 000 kg ivoor b) niet-commercieel verkeer van jachttrofeeën; c) niet-commercieel verkeer van levende dieren, voorzover daaraan een passende en aanvaardbare bestemming is gegeven; d) handel in huiden en lederwaren; en e) niet-commercieel verkeer van ivoorsnijwerk	II — II	ZW	Nettoveranderingen ten opzichte van de bestaande situatie: — aanvankelijke verkoop van 10 t onbewerkt ivoor in of na mei 2004 — jaarlijkse uitvoer van 5 t onbewerkt ivoor naar door CITES goedgekeurde Partijen, die niet zullen heruitvoeren — de handel in huiden en lederwaren wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van uitgevoerde levende dieren wordt toegestaan — de niet-commerciële wederuitvoer van jachttrofeeën wordt toegestaan — de niet-commerciële (weder)uitvoer van ivoorsnijwerk wordt toegestaan Er moet rekening worden gehouden met de huidige situatie in ZW, bredere gevolgen van een verkoop, alsmede de huidige staat van MIKE en andere beschermingsmaatregelen. De Gemeenschap moet zich daarom tegen iedere verkoop verzetten tenzij boven iedere twijfel kan worden aangetoond dat het risico van illegale jacht daardoor niet verhoogt		–
12.11	*Loxodonta africana* (Pops van bijlage II)	II — I	IN/KE	De voorgestelde opneming van olifantenpopulaties in zuidelijk Afrika in bijlage I wordt niet ondersteund door wetenschappelijke bewijzen. Dat opneming in bijlage II „waarschijnlijk reeds tot toegenomen illegale handel heeft geleid" is niet aangetoond		–
12.12	*Vicugna vicugna* (AR pop) Overheveling van bijlage I naar bijlage II van de populatie in de provincie Catamarca, uitsluitend om de internationale handel mogelijk te maken in producten van scheerwol van levende dieren, textiel, afgeleide fabrikaten en andere handgemaakte artefacten met het etiket „VICUÑA — ARGENTINIË"	I — II	AR	Uitbreiding van de huidige verlaging van het beschermingsniveau — geen kennelijk effect op de bescherming	+	

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.13	*Vicugna vicugna* Overheveling naar bijlage II van de populaties van Bolivia die zijn opgenomen in bijlage I, overeenkomstig artikel II, lid 2, sub a), van de Overeenkomst, uitsluitend om de internationale handel mogelijk te maken in producten van scheerwol van levende dieren met het etiket „VICUÑA — BOLIVIA"	I — II	BO	Uitbreiding van de huidige verlaging van het beschermingsniveau — geen kennelijk effect op de bescherming	+	
12.14	*Vicugna vicugna* Overheveling van bijlage I naar bijlage II van de populatie van de Primera Región van Chili door middel van een wijziging van de annotaties – 106 en + 211	I — II	CL	Uitbreiding van de huidige verlaging van het beschermingsniveau — geen kennelijk effect op de bescherming	+	
12.15	*Rhea pennata pennata* (CL pop)	I — II	CL	Het voorstel volgt op dat van AR tijdens CdP11, dat door de Gemeenschap werd gesteund. Het zou echter hoofdzakelijk betrekking hebben op in gevangenschap gefokte populaties, waarvoor opneming in bijlage II niet strikt noodzakelijk is. CL kan ook streven naar registratie van fokprogramma's, ofschoon dit voor kleine fokkers moeilijk is. Opneming in verschillende bijlagen — met eventueel het risico van witwassen van delen en afgeleide producten van andere ondersoorten — moet worden overwogen		
12.16	*Amazona auropalliata*	II — I	CR	Habitatvernietiging is waarschijnlijk een grotere oorzaak van achteruitgang dan internationale handel, die een slechts kleine fractie bedraagt van de inheemse handel. Er zijn hiaten in de gepresenteerde populatiegegevens. Er zijn ook de taxonomische en identificatieproblemen. De mening van andere landen waar deze soort voorkomt, moet in aanmerking worden genomen. Steun is mogelijk als alle of de meeste van deze landen deze geven		
12.17	*Amazona oratrix*	II — I	MX	Soortgelijke overwegingen als voor *Amazona auropalliata* maar in dit geval bevindt het grootste deel van de populatie zich in Mexico. De mening van andere landen waar deze soort voorkomt moet in aanmerking worden genomen	+	
12.18	*Ara couloni*	II — I	DE (EU)	DE drong aan op het formuleren van een voorstel vóór de CdP	+	
12.19	*Poicephalus robustus* (ZA pop)	II — I	ZA	Habitatvernietiging is de grootste bedreiging, die niet kan worden opgelost door opneming in bijlage I — handhavingsproblemen kunnen zich voordoen		–
12.20	*Platysternum megacephalum*	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.21	*Annamemys annamensis*	0 — II	CN/DE (EU)	Gesteund door de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.22	*Heosemys spp.*	0 — II	CN/DE (EU)	Gesteund door de workshop Schildpadden in Kunming — steunen, afhankelijk van verduidelijking van de taxonomische status van *Heosemys sylvatica* — moet eventueel worden gewijzigd om individuele soorten in de bijlage op te nemen	+	
12.23	*Hieremys annandalii*	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.24	*Kachuga* spp. (behalve *K. tecta*)	0 — II	IN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen, afhankelijk van taxonomische verduidelijking met betrekking tot soorten die reeds in bijlage II zijn opgenomen	+	
12.25	*Leucocephalon yuwonoi*	0 — II	CN/DE (EU)	Gesteund door de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.26	*Mauremys mutica*	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.27	*Orlita borneensis*	0 — II	CN/DE (EU)	Gesteund door de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.28	*Pyxidea mouhotii*	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.29	*Siebenrockiella crassicollis*	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.30	*Eretmochelys imbricata* (N.-Amerikaanse pop) (Nulquotum W) Uitsluitend om de Cubaanse overheid de mogelijkheid te geven de voorraad pantsers (7 800 kg) uit te voeren die zij tussen 1993 en 2002 legaal heeft verzameld in het kader van haar nationaal beschermings- en beheersprogramma, met de volgende annotatie: a) de uitvoer heeft enkel plaats nadat het CITES-secretariaat binnen 12 maanden na het besluit heeft geverifieerd of het invoerende land wel degelijk adequate interne handelscontroles toepast en niet zal heruitvoeren en voorzover het Permanent Comité van CITES deze verificatie aanvaardt; en b) de wilde populatie in de Cubaanse wateren wordt verder beheerd als een soort van bijlage I. Overeenkomstig artikel I, onder a), van de Overeenkomst wordt de populatie waarvoor een overheveling naar bijlage II wordt aangevraagd, gedefinieerd als dat gedeelte van de regionale Caraïbische populatie dat begrensd is door de geografische grenzen van de Cubaanse wateren, dat onder de jurisdictie van de Republiek Cuba valt en waarvoor bedoelde wateren het exclusieve gebied vormen waaruit de pantsers afkomstig zijn	I — II	CU	Voorstel ingetrokken op 19.8.2002		

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.31	*Chitra s.l.* spp. (*Chitra* spp.)	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen. Wel moet het standpunt betreffende de momenteel niet beschreven *Chitra*-soorten worden verduidelijkt	+	
12.32	*Pelochelys s.l.* spp. (*P. bibroni* en *P. cantorii*)	0 — II	CN/US	Resultaat van de workshop Schildpadden in Kunming — steunen	+	
12.33	*Hoplodactylus* spp. en *Naultinus* spp.	0 — II	NZ	Er is meer informatie nodig om opneming in bijlage II te ondersteunen. Opneming in bijlage III kan een alternatief zijn maar opneming in bijlage II vergemakkelijkt de handhaving		
12.34	*Cnemidophorus hyperythrus*	II — 0	US	Resulteert uit de periodieke herziening van de bijlagen — steunen	+	
12.35	*Rhincodon typus*	0 — II	IN/PH	Het voorstel is nog grotendeels gebaseerd op anekdotische gegevens betreffende de achteruitgang van de vangst-per-eenheid-inspanning op bepaalde plaatsen; het gebrek aan inzicht in de biologie en de status van deze soort blijft een probleem. Wel lijkt in het algemeen te zijn voldaan aan de criteria van Resolutie Conf. 9.24. De omvang van de handel in vergelijking met de reuzenhaai lijkt betwistbaar maar de vleeshandel lijkt aanzienlijk. De identificatie van producten — vooral vlees — in de handel moet worden aangepakt. Overleg met de regionale visserijorganisaties en toetsing aan de FAO-criteria zouden nuttig zijn geweest	+	
12.36	*Cetorhinus maximus*	0 — II	GB (EU)	Aan de criteria van Resolutie Conf. 9.24, bijlage 2a B en de FAO is voldaan. De soort is gegeerd en in de internationale handel gemakkelijk te identificeren. Het voorstel bevat adequate biologische informatie en voorziet in overleg met de regionale visserij-organisaties en toetsing aan de FAO-criteria	+	
12.37	*Hippocampus* spp.	0 — II	US	De Cébu-workshop over zeepaardjes steunde de opneming van dit genus in de bijlage. De taxonomie, de onderscheiden status van verschillende soorten en de moeilijkheden bij de toepassing moeten in overweging worden genomen	+	
12.38	*Cheilinus undulatus*	0 — II	US	Het voorstel steunt in grote mate op anekdotische gegevens maar de soort is zeker gegeerd en er is gekwalificeerde steun onder de landen waar de soort voorkomt	+	
12.39	*Dissostichus* spp.	0 — II	AU	Aan de criteria van Resolutie Conf. 9.24 lijkt te worden voldaan en er wordt een grote inspanning geleverd om tegemoet te komen aan de bezorgdheid van de CCAMLR. Opneming in de CITES-bijlage kan echter alleen doeltreffend zijn als hieraan de voorwaarde kan worden verbonden (b.v. door middel van een annotatie of een begeleidende resolutie) dat de Partijen bij CITES die handel drijven in *Dissostichus* het vangstdocumentatiesysteem van CCAMLR toepassen om conclusies ten aanzien van het niet-bestaan van nadelige effecten te kunnen trekken		

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.40	*Atrophaneura* spp.	0 — II	DE (EU)	Voldoet aan Resolutie Conf. 9.24 — steunen	+	
12.41	*Papilio* spp.	0 — II	DE (EU)	Voldoet aan Resolutie Conf. 9.24 — steunen	+	
12.42	*Araucaria araucana* (alle populaties)	II — I	AR	Het voorstel is bedoeld om de illegale handel in zaden tegen te gaan. Wel moet rekening worden gehouden met de daaruit voortvloeiende administratieve lasten voor niet-inheemse populaties. Volgt op het standpunt van de Gemeenschap dat is overeengekomen voor stemming per brief	+	
12.43	*Cactaceae* (alle in bijlage II vermelde taxa) Wijziging van annotatie 608 met betrekking tot kunstmatig vermeerderde specimens van *Gymnocalycium mihanovichii* (cultivars) die geen chlorofyl bezitten, als volgt: *Cactaceae* spp. Kleurmutanten die geen chlorofyl bezitten, geënt op de volgende stammen: *Harrisia* „Jusbertii", *Hylocereus trigonus* of *Hylocereus undulatus*	II — 0	CH	Haalt bepaalde zuiver kunstmatig verkregen cultivars uit het toepassingsgebied van CITES en vermindert de administratieve lasten — steunen	+	
12.44	*Opuntioideae* spp.	II — 0	CH	Heft CITES-bescherming op voor wat invasieve exoten kunnen zijn. Sommige taxa zijn echter zeldzaam en er is grote tegenstand van landen waar deze soorten voorkomen		
12.45	*Pereskioideae* spp.	II — 0	CH	Gemakkelijk te onderscheiden van andere *Cactaceae* en vele soorten zijn niet zeldzaam. Slechts in één soort wordt druk gehandeld en dat gaat via kunstmatige vermeerdering. De mening van de landen waar deze soort voorkomt moet in aanmerking worden genomen	+	
12.46	*Sclerocactus nyensis*	II — I	US	Taxon is twijfelachtig en het voorstel bevat bijzonder weinig ondersteunende gegevens. Aan de handelsaspecten van Resolutie Conf. 9.24 is niet aantoonbaar voldaan		–
12.47	*Sclerocactus spinosior* spp. *blainei*	II — I	US	Taxon is twijfelachtig en het voorstel bevat bijzonder weinig ondersteunende gegevens. Aan de handelsaspecten van Resolutie Conf. 9.24 is niet aantoonbaar voldaan		–
12.48	*Dudleya traskiae*	I — II	US	De Verenigde Staten zijn het enige land waar deze soort voorkomt en kunstmatig vermeerderde specimens zijn op grote schaal beschikbaar	+	
12.49	*Aloe thorncroftii*	I — II	ZA	De soort dient niet noodzakelijk te worden beschermd en ZA is het enige land waar zij voorkomt	+	
12.50	*Swietenia macrophylla*	III — II	GT, NI	Opneming in de lijst van bijlage III heeft deze soort onvoldoende kunnen beschermen. Het voorstel is goed gedocumenteerd en verdient steun om duurzaam gebruik te verzekeren	+	

Voorstel nr.	Taxon/Nadere informatie	Voorstel	Indiener	Commentaar	Standp. +	Standp. –
12.51	*Orchidaceae* spp. Annotatie van *Orchidaceae* in bijlage II De annotatie wordt als volgt gelezen: Kunstmatig vermeerderde specimens van hybriden binnen de genera *Cattleya, Cymbidium, Dendrobium* (alleen van het type *phalaenopsis* en *nobile*), *Oncidium, Phalaenopsis* en *Vanda*, inclusief de intergenerische hybriden, vallen niet onder de bepalingen van de Overeenkomst wanneer: a) de specimens worden verhandeld in zendingen die bestaan uit individuele containers (d.w.z. pakken, dozen of kratten) met telkens 100 of meer planten; b) alle planten in een container tot dezelfde kruising behoren, zodat er geen verschillende hybriden in een container worden gemengd; c) de planten in een container gemakkelijk kunnen worden herkend als kunstmatig vermeerderde specimens doordat zij — anders dan planten uit de natuur — een hoge mate van uniformiteit qua grootte en groeifase vertonen en gekenmerkt worden door netheid, intacte wortelsystemen en algemene afwezigheid van schade of verwondingen; d) de planten geen tekenen van wilde oorsprong vertonen, zoals schade door insecten of andere dieren, aan de bladeren klevende schimmels of algen, of door plukken veroorzaakte mechanische schade aan wortels, bladeren of andere delen; en e) de zendingen vergezeld gaan van door de bevrachter ondertekende documentatie, zoals een factuur, waarin het aantal planten is aangegeven alsmede welke van de zes vrijgestelde genera tot de zending behoren. Planten die niet duidelijk voor vrijstelling in aanmerking komen moeten vergezeld gaan van de nodige CITES-documenten	II — 0	US	Behandelt kunstmatig vermeerderde orchideehybriden als „supermarktplanten" — d.w.z. eenvormige bulkverzendingen worden vrijgesteld van CITES-controles. Kan de administratieve lasten verminderen maar het risico van fraude moet worden overwogen. De voorwaarden a)-e) zijn waarschijnlijk niet afdwingbaar. Gewijzigd voorstel kan worden gesteund zonder deze voorwaarden en, indien nodig, met uitsluiting van genera die soorten van bijlage I bevatten. De mening van belangrijke landen in het verspreidingsgebied van de betrokken soorten moet worden bevestigd		
12.52	*Cistanche deserticola* De huidige annotatie schrappen	II — II	CN	Verwijdert een fout in de huidige annotatie die naar wortels verwijst. De verwijzing naar bewerkte producten in de annotatie moet echter worden behouden		
12.53	*Lewisia maguirei*	II — 0	US	Groeit uitsluitend op land dat staatseigendom van de V.S. is en de handel is te verwaarlozen	+	
12.54	*Guaiacum* spp. De annotatie wordt als volgt gelezen: Betreft alle delen en afgeleide producten, inclusief hout, schors en extracten	0 — II	DE (EU)	*Guaiacum sanctum* is reeds in CITES opgenomen maar het hout is moeilijk te onderscheiden van andere *Guaiacum*-soorten. Het voorstel wordt door het comité Planten gesteund	+	

SLUITING VAN DE VERGADERING

67. **KEUZE VAN TIJD EN PLAATS VAN DE VOLGENDE GEWONE VERGADERING VAN DE CONFERENTIE DER PARTIJEN (GEEN DOCUMENT)**

Samenvatting: Geen document beschikbaar per 31 juli 2002.

Commentaar: —

Conclusie: De Gemeenschap zal de kandidatuur van een lidstaat die bereid is om als gastheer voor de volgende vergadering van de CdP op te treden, steunen en proberen te vermijden dat twee of meer lidstaten elkaar in deze zaak beconcurreren.

68. **SLOTOPMERKINGEN (GEEN DOCUMENT)**

Voorstel voor een verordening van de Raad tot oprichting van het Solidariteitsfonds van de Europese Unie

(2002/C 331 E/51)

COM(2002) 514 def. — 2002/0228(CNS)

(Door de Commissie ingediend op 18 september 2002)

TOELICHTING

Behoefte aan een nieuw instrument voor noodsituaties

De recente overstromingen die verwoestingen hebben aangericht in Midden-Europa, hebben proporties aangenomen die de jongste tijd vrijwel nooit zijn geëvenaard. De omvang van de schade en de daardoor veroorzaakte kosten zijn enorm: tientallen mensen hebben het leven verloren, de sociaal-economische infrastructuur van hele regio's is ingestort en het natuurlijke en culturele erfgoed is aangetast.

Soortgelijke of andere rampen van ontzagwekkende afmetingen zijn in het verleden meer voorgekomen; helaas valt niet uit te sluiten dat zij zich in de toekomst zullen herhalen. Er zijn weliswaar communautaire instrumenten opgezet om hulp te bieden bij rampen elders in de wereld, maar er bestaat niets vergelijkbaars voor hulpverlening binnen de lidstaten zelf.

Wij zijn een gemeenschap van volkeren die ernaar streven zich sterker te verenigen. Tegelijk bereidt de Unie zich voor op een uitbreiding in de nabije toekomst. Het is dan ook niet meer dan gepast en vanzelfsprekend dat in geval van een grote ramp de burgers, de lidstaten en de landen waarmee toetredingsonderhandelingen worden gevoerd, en de communautaire instellingen spontaan de behoefte voelen om hun solidariteit met de slachtoffers te betuigen door concrete daden van met name financiële solidariteit.

Daarom stelt de Commissie door middel van dit voorstel voor een verordening van de Raad voor een nieuw Solidariteitsfonds van de Europese Unie op te richten om steun te verlenen aan de door een grote natuur-, technologische of milieuramp getroffen regio's in de lidstaten en de landen die toetredingsonderhandelingen voeren.

Brede steun

Het Europees Parlement heeft eveneens uiting aan zijn bezorgdheid gegeven en heeft beloofd de voorstellen die de goedkeuring van de begrotingsautoriteit behoeven, met uiterste spoed te zullen behandelen. Op 3 september 2002 heeft het Parlement in een plenaire vergadering in Straatsburg verklaard volledig voorstander te zijn van de oprichting van een speciaal communautair instrument dat ermee wordt belast hulp te bieden bij rampen in de lidstaten of de kandidaat-lidstaten.

Ook de Raad van Ministers deelt dit gevoel van solidariteit met de slachtoffers van de overstromingen en erkent het spoedeisende karakter van een communautair optreden. In een speciale vergadering van de vertegenwoordigers van de lidstaten die op 29 augustus 2002 op initiatief van het Deense voorzitterschap is gehouden om te onderzoeken welke maatregelen de Unie zou kunnen nemen, is algemene instemming gebleken met het perspectief van de oprichting van een specifiek communautair instrument om aan de gevolgen van grote rampen het hoofd te bieden door de snelle beschikbaarstelling van nieuwe middelen.

Het Solidariteitsfonds van de Europese Unie

Het Solidariteitsfonds moet fundamenteel verschillen van de Structuurfondsen en andere bestaande communautaire instrumenten en dient te worden toegespitst op de toekenning van onmiddellijke financiële bijstand om de door de ramp getroffen bewoners, regio's en landen te helpen bij het terugkrijgen van zo normaal mogelijke levensomstandigheden. Het actieterrein van het Solidariteitsfonds moet dus worden beperkt tot de meest dringende behoeften. Met de wederopbouw op lange termijn van de infrastructuur en van het economische weefsel zullen andere instrumenten zich bezighouden.

De steun van de Unie moet de inspanningen van de betrokken landen aanvullen en moet een deel dekken van de overheidsuitgaven die worden gedaan om de door een grote ramp veroorzaakte schade het hoofd te bieden. Het Fonds zal noodhulp bieden aan elke door een grote ramp getroffen regio, ongeacht de status van deze regio in het kader van de Structuurfondsen. Het steunbedrag zal evenredig zijn met de omvang van de ramp, maar bij de bepaling ervan kan ook rekening worden gehouden met andere potentiële financieringsbronnen.

Het subsidiariteitsbeginsel geldt ook in geval van een ramp. Hulpverlening door de Europese Unie is dus alleen in noodsituaties van zeer grote omvang noodzakelijk en gerechtvaardigd. Deze overweging wordt kracht bijgezet door de beperkte omvang van de extra begrotingsmiddelen.

De middelen uit het Solidariteitsfonds zullen op verzoek van het getroffen land in de vorm van een enig steunbedrag worden toegekend op basis van een overeenkomst tussen de Europese Commissie en dat land en in voorkomend geval de regionale of plaatselijke autoriteiten van het getroffen gebied of de getroffen gebieden.

Wanneer zich een grote ramp voordoet die hulpverlening op Europees niveau rechtvaardigt, zal de Commissie bij de begrotingsautoriteit een voorstel indienen waarin deze situatie wordt erkend en het steunbedrag wordt gepreciseerd (volgens een procedure die snel kan blijken). De tenuitvoerlegging van de steun, en vooral de selectie van de te ondersteunen specifieke projecten, zou plaatsvinden onder de verantwoordelijkheid van het betrokken land en de betrokken regio's. Het Fonds zou zijn onderworpen aan de communautaire regels die normaliter voor financiële steun gelden, waarbij de controleaspecten niet zouden worden vergeten.

Beschikbaarstelling van de middelen

De oprichting van een nieuw Fonds binnen de begroting van de EG is een proces dat in twee fasen verloopt: het opzetten van een instrument dat de beschikbaarstelling van de middelen mogelijk maakt, gevolgd door de vaststelling van nieuwe operationele begrotingsonderdelen waarnaar de bedragen zullen worden overgemaakt voor gebruik. Voor de laatste fase moet een rechtsgrondslag worden geschapen.

— Een nieuw flexibiliteitsinstrument

Op 11 september 2002 heeft de Commissie een voorstel goedgekeurd voor een nieuw flexibiliteitsinstrument inzake rampen dat het mogelijk zou maken het hoofd te bieden aan onvoorziene en uitzonderlijke situaties, in welk voorstel de regels voor de activering van dit instrument zijn bepaald. De desbetreffende uitgaven zullen moeten worden opgenomen in de betrokken rubrieken van de begroting. Zij komen bovenop het in de financiële vooruitzichten vastgestelde bedrag.

— Schepping van een rechtsgrondslag

De Raad en het Parlement zullen op voorstel van de Commissie een rechtsbesluit moeten aannemen waarbij de wijze van toepassing van het instrument en de criteria voor de aanwending ervan worden vastgesteld. Dit mogelijk te maken is het doel van het bijgaande voorstel voor een verordening van de Raad.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 159, derde alinea, en artikel 308,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Gezien het advies van het Comité van de Regio's,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Bij grote natuur-, technologische of milieurampen moet de Gemeenschap zich solidair met de bevolking van de betrokken regio's tonen door die regio's financieel te steunen om er zo spoedig mogelijk toe bij te dragen dat in alle rampgebieden weer normale levensomstandigheden heersen.

(2) De bestaande instrumenten op het gebied van economische en sociale cohesie maken de financiering mogelijk van acties om risico's te voorkomen of verwoeste infrastructuur te herstellen. Er dient echter ook een instrument te worden ingesteld dat het de Gemeenschap mogelijk maakt met spoed en doeltreffend te handelen om zo spoedig mogelijk bij te dragen tot de inzet van hulpdiensten die zich richten op de onmiddellijke behoeften van de bevolking en op de wederopbouw op korte termijn van de belangrijkste verwoeste infrastructuurvoorzieningen, teneinde aldus het weer op gang komen van de economische bedrijvigheid in alle door een grote ramp getroffen regio's te bevorderen.

(3) De Europese solidariteit moet ook tot uitdrukking komen ten aanzien van de staten waarmee wordt onderhandeld over hun toetreding tot de Europese Unie. Artikel 308 is nodig om deze verordening voor die staten te kunnen toepassen.

(4) De steun van de Gemeenschap moet de inspanningen van de betrokken staten aanvullen en moet een gedeelte dekken van de overheidsuitgaven die worden gedaan om het hoofd te bieden aan de door een grote ramp veroorzaakte schade.

(5) Overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel moet de hulpverlening van dit instrument beperkt blijven tot grote natuur-, technologische of milieurampen die ernstige gevolgen hebben voor de levensomstandigheden van de burgers, het natuurlijke milieu of de economie.

(6) Als een grote ramp moet worden beschouwd elke ramp die in ten minste één van de betrokken staten schade veroorzaakt die aanzienlijk is in financieel opzicht of als percentage van het BBP. Om hulp te kunnen verlenen bij een ramp die kwantitatief gesproken weliswaar aanzienlijk is maar niet de vereiste drempelwaarden bereikt, dient hulpverlening onder zeer uitzonderlijke omstandigheden ook te worden toegestaan wanneer een belangrijk deel van de bevolking van de betrokken regio of staat door een ramp is getroffen.

(7) Het optreden van de Gemeenschap mag niet als vervanging van de aansprakelijkheid van derden dienen en mag evenmin preventieve maatregelen ontmoedigen.

(8) Een dergelijk instrument moet het met name mogelijk maken om door een snelle besluitvorming zo spoedig mogelijk specifieke financiële middelen toe te zeggen en beschikbaar te stellen.

(9) Het kan wenselijk zijn om, met inachtneming van de constitutionele, institutionele, juridische of financiële bepalingen van de begunstigde staat en van de Gemeenschap, de regionale of plaatselijke autoriteiten bij de sluiting van de overeenkomst over de tenuitvoerlegging te betrekken, waarbij de begunstigde staat hoe dan ook verantwoordelijk blijft voor de tenuitvoerlegging van de subsidie en voor het beheer en de controle van de verrichtingen die door de communautaire financiering worden ondersteund.

(10) De wijze van tenuitvoerlegging bij dit instrument moet zijn aangepast aan het spoedeisende karakter van de situatie.

(11) Voor een door dit instrument gefinancierde actie mag niet op dezelfde grond steun worden ontvangen krachtens Verordening (EG) nr. 1164/94 van de Raad van 16 mei 1994 tot oprichting van een Cohesiefonds [1], Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen [2], Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandsontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) [3], Verordening (EEG) nr. 3906/89 van de Raad van 18 december 1989 betreffende economische hulp ten gunste van de Republiek Hongarije en de Volksrepubliek Polen [4], Verordening (EG) nr. 1267/1999 van de Raad van 21 juni 1999 tot instelling van een pretoetredingsinstrument voor structuurbeleid [5], Verordening (EG) nr. 1268/1999 van de Raad van 21 juni 1999 inzake steunverlening door de Gemeenschap voor pretoetredingsmaatregelen op het gebied van landbouw en plattelandsontwikkeling in de kandidaat-lidstaten in Midden- en Oost-Europa gedurende de pretoetredingsperiode [6] of Verordening (EG) nr. 2760/98 van de Commissie van 18 december 1998 betreffende de tenuitvoerlegging van een programma voor grensoverschrijdende samenwerking in het kader van het Phare-programma [7] of overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1266/1999 van de Raad van 21 juni 1999 betreffende de coördinatie van de bijstand aan de kandidaat-lidstaten in het kader van de pretoetredingsstrategie en houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3906/89 [8].

(12) Er dient voor een maximale doorzichtigheid bij de tenuitvoerlegging van de financiële bijstand van de Gemeenschap en voor een passende controle op het gebruik van de kredieten te worden gezorgd.

(13) Een behoedzaam financieel beheer is noodzakelijk opdat de Gemeenschap in staat zal zijn hulp te verlenen mochten zich in de loop van eenzelfde jaar verscheidene grote rampen voordoen.

(14) Er dienen in het licht van de beschikbaarheid van financiële middelen eventueel aanvullende subsidies te worden verstrekt om de door grote rampen getroffen bevolkingen een passende hulpverlening van dit instrument te garanderen.

(15) Er moet een uiterste datum voor het gebruik van de toegekende subsidie worden vastgesteld en bepaald dient te worden dat de begunstigde staten het gebruik van de ontvangen subsidies moeten verantwoorden.

(16) Gezien de uitzonderlijke omstandigheden dient te worden bepaald dat de staten die vanaf de zomer van 2002 door rampen zijn getroffen, gebruik kunnen maken van de hulpverlening van dit instrument,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

Er wordt een Solidariteitsfonds van de Europese Unie, hierna „Fonds" genoemd, opgericht. Het is bestemd om de Gemeenschap in staat te stellen snel, doeltreffend en soepel op noodsituaties te reageren overeenkomstig het bepaalde in deze verordening.

[1] PB L 130 van 25.5.1994, blz. 1. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1265/1999 (PB L 161 van 26.6.1999, blz. 62).

[2] PB L 161 van 26.6.1999, blz. 80. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1447/2001 (PB L 198 van 21.7.2001, blz. 1).

[3] PB L 160 van 26.6.1999, blz. 80.

[4] PB L 375 van 23.12.1989, blz. 11. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2500/2001 (PB L 342 van 27.12.2001, blz. 1).

[5] PB L 161 van 26.6.1999, blz. 68.

[6] PB L 161 van 26.6.1999, blz. 8. Verordening laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 2500/2001 (PB L 342 van 27.12.2001, blz. 1).

[7] PB L 345 van 19.12.1998, blz. 49.

[8] PB L 161 van 26.6.1999, blz. 68.

Artikel 2

1. Op verzoek van een lidstaat of van een staat waarmee over zijn toetreding tot de Europese Unie wordt onderhandeld, hierna „begunstigde staat" genoemd, kan tot hulpverlening van het Fonds worden overgegaan wanneer zich op het grondgebied van deze staat een grote natuur-, milieu- of technologische ramp voordoet die ernstige gevolgen heeft voor de levensomstandigheden van de burgers, het natuurlijke milieu of de economie van een of meer regio's of een of meer staten.

2. Als een grote ramp in de zin van deze verordening wordt beschouwd elke ramp die schade veroorzaakt die in ten minste één van de betrokken staten op meer dan 1 miljard euro in prijzen van 2002 wordt geschat of meer dan 0,5 % van zijn BBP uitmaakt.

Onder zeer uitzonderlijke omstandigheden kan ook een ramp die een belangrijk deel van de bevolking van de betrokken regio of staat treft, in aanmerking worden genomen.

Artikel 3

1. De hulpverlening van het Fonds neemt de vorm aan van een subsidie. Voor een vastgestelde ramp, wordt aan een begunstigde staat een enkele subsidie toegekend.

2. De hulpverlening strekt zich ook uit tot de door de ramp getroffen aangrenzende gebieden van andere staten. In dit verband kan de hulpverlening leiden tot subsidies ten bate van de verschillende betrokken staten.

3. Het Fonds heeft tot doel de begunstigde staat te helpen om, naar gelang van de aard van de ramp, de volgende acties inzake eerste levensbehoeften uit te voeren:

— onmiddellijke heringebruikstelling van de infrastructuurvoorzieningen en uitrustingen op het gebied van energie, water en afvalwater, telecommunicatie, vervoer, gezondheidszorg en onderwijs;

— tenuitvoerlegging van voorlopige huisvestingsmaatregelen en inzet van hulpdiensten die zich op de onmiddellijke behoeften van de bevolking richten;

— onmiddellijke veiligstelling van de infrastructurele preventievoorzieningen en op onmiddellijke bescherming van het culturele erfgoed gerichte maatregelen;

— reiniging van de geteisterde natuurgebieden.

Artikel 4

1. Zo spoedig mogelijk en uiterlijk binnen twee maanden na de datum waarop de eerste met de ramp verband houdende schade zich heeft voorgedaan, kan de staat een verzoek om hulpverlening van het Fonds aan de Commissie doen toekomen met inachtneming van onder meer:

a) de omvang van de ramp;

b) de schatting van de kosten van de in artikel 3 bedoelde acties;

c) de andere communautaire en nationale financieringsbronnen, met inbegrip van de particuliere financieringsbronnen, die bijdragen kunnen leveren voor de schadeloosstelling.

2. Op basis van deze gegevens en van eventueel door de betrokken staat te verstrekken preciseringen bepaalt de Commissie zo spoedig mogelijk en binnen de grenzen van de beschikbaarheid van financiële middelen het bedrag van de eventuele subsidie. Deze subsidie moet evenwel zodanig zijn dat tot 1 oktober van elk jaar een kwart van het jaarbedrag van het Fonds beschikbaar blijft.

De Commissie draagt zorg voor een billijke behandeling van de door de staten ingediende verzoeken.

3. De Commissie dient bij de begrotingsautoriteit de voorstellen in die nodig zijn voor de beschikbaarstelling van de desbetreffende kredieten. Wanneer de kredieten beschikbaar zijn, stelt de Commissie een besluit tot toekenning van de subsidie vast, welke subsidie zij na de ondertekening van de in artikel 5 bedoelde overeenkomst onmiddellijk en ineens aan de begunstigde staat betaalt.

4. De subsidiabiliteit van de uitgaven vangt aan op de in lid 1 bedoelde datum.

Artikel 5

Met inachtneming van de constitutionele, institutionele, juridische of financiële bepalingen van de begunstigde staat en van de Gemeenschap sluiten de Commissie en de begunstigde staat en in voorkomend geval de regionale of plaatselijke autoriteiten een overeenkomst over de tenuitvoerlegging van het besluit tot toekenning van de subsidie. In de overeenkomst worden met name de aard en de locatie van de door het Fonds te financieren acties beschreven.

De Commissie ziet erop toe dat de op grond van deze verordening door de lidstaten aangegane verplichtingen in het kader van de terzake dienende akkoorden of instrumenten ook worden nagekomen door de staten waarmee wordt onderhandeld over hun toetreding tot de Europese Unie.

Voor de selectie van de individuele acties en voor de tenuitvoerlegging van de subsidie in het kader van de overeenkomst is de begunstigde staat verantwoordelijk met inachtneming van het bepaalde in deze verordening, het toekenningsbesluit en de overeenkomst. De begunstigde staat oefent deze verantwoordelijkheid uit onverminderd de verantwoordelijkheid van de Commissie voor de uitvoering van de algemene begroting van de Europese Unie en overeenkomstig de in het Financieel Reglement vervatte bepalingen inzake een gedeeld of gedecentraliseerd beheer.

Artikel 6

1. De begunstigde staat draagt zorg voor de coördinatie tussen de bijdrage van het Fonds voor de in artikel 3 genoemde verrichtingen enerzijds, en de bijstandsverlening van de EIB en van andere instrumenten voor communautaire financiering anderzijds.

2. Voor de op grond van deze verordening gesteunde verrichtingen wordt geen bijstand ontvangen van de Fondsen en instrumenten die worden beheerd krachtens Verordening (EG) nr. 1164/94, Verordening (EG) nr. 1260/1999, Verordening (EG) nr. 1257/1999, Verordening (EG) nr. 1267/1999, Verordening (EG) nr. 1268/1999, Verordening (EEG) nr. 3906/89 en Verordening (EG) nr. 2760/98 en overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1266/1999. De begunstigde staat ziet op de toepassing van deze bepaling toe.

Artikel 7

De verrichtingen met een financiering door het Fonds moeten in overeenstemming zijn met de bepalingen van het Verdrag en van de op grond van het Verdrag vastgestelde besluiten, met de communautaire beleidstakken en acties en met de pretoetredingsinstrumenten voor steunverlening.

Artikel 8

De subsidie wordt gebruikt binnen twee jaar te rekenen vanaf de datum van kennisgeving van het toekenningsbesluit. Elk deel van de subsidie dat niet binnen deze termijn van twee jaar en met inachtneming van het bepaalde in deze verordening is gebruikt, wordt door de Commissie ten laste van de begunstigde staat ingevorderd.

Uiterlijk zes maanden na afloop van de termijn van twee jaar te rekenen vanaf de kennisgeving van het toekenningsbesluit legt de begunstigde staat een uitvoeringsverslag met een verantwoordingsstaat van de uitgaven over het gebruik van de subsidie en waarin elke andere bron van voor de betrokken acties ontvangen financiering is vermeld, met inbegrip van de verzekeringsuitkeringen en de van derden ontvangen schadevergoedingen. In het verslag wordt melding gemaakt van de preventiemaatregelen waartoe de begunstigde staat heeft besloten of die hij overweegt om de omvang van de schade te verminderen en herhaling van dergelijke rampen zoveel mogelijk te voorkomen.

Aan het einde van deze procedure gaat de Commissie over tot de afsluiting van de hulpverlening van het Fonds.

In het geval dat de kosten van de schadeloosstelling later door derden worden gedekt, neemt de Commissie een besluit over de vereiste terugbetaling door de begunstigde staat van de toegekende subsidie.

Artikel 9

Het verzoek om en het besluit tot toekenning van een subsidie uit het Fonds alsmede de financiële overeenkomst, de verslagen en alle andere desbetreffende documenten luiden in euro's.

Artikel 10

In uitzonderingsgevallen, gelet op de specifieke aard of de intensiteit van de ramp en op de grens voor de beschikbaarheid van financiële middelen, kan de Commissie in afwijking van artikel 3, lid 1, op verzoek van de begunstigde staat binnen één jaar te rekenen vanaf het toekenningsbesluit een aanvullende subsidie voorstellen. Het genoemde verzoek wordt gestaafd door nieuwe elementen, met name een veel hogere raming van de veroorzaakte schade. De aanvullende subsidie wordt op dezelfde voorwaarden toegekend als de oorspronkelijke subsidie.

Artikel 11

De besluiten tot financiering en de daaruit voortvloeiende overeenkomsten en contracten voorzien met name een controle door de Commissie, met inbegrip van OLAF, en de uitvoering van verificaties ter plaatse door de Commissie en de Rekenkamer volgens de geldende procedures.

Artikel 12

Elk jaar dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een verslag in over de uit het Fonds toegekende subsidies. Dit verslag bevat gegevens over de in het afgelopen jaar toegekende subsidies en over de in de voorgaande begrotingsjaren toegekende subsidies waarbij de individuele acties zijn afgesloten.

Artikel 13

In afwijking van de bij artikel 4, lid 1, van deze verordening vastgestelde termijn kunnen de lidstaten en de in onderhandeling over hun toetreding tot de Europese Unie zijnde staten die zijn getroffen door de rampen die zich vanaf 1 augustus 2002 hebben voorgedaan, om hulpverlening van het Fonds verzoeken binnen twee maanden na de datum van inwerkingtreding van deze verordening.

Artikel 14

Deze verordening prejudicieert op generlei wijze de toepassing van communautaire of internationale instrumenten voor de vergoeding van specifieke schade.

Artikel 15

Op voorstel van de Commissie bekijkt de Raad deze verordening uiterlijk op 31 december 2006 opnieuw.

Artikel 16

Deze verordening treedt in werking op de [. . .] dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de goedkeuring van de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling inzake de voorlopige toepassing van het Protocol tot vaststelling, voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004, van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie, als bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Angola inzake de visserij voor de kust van Angola

(2002/C 331 E/52)

COM(2002) 492 def.

(Door de Commissie ingediend op 2 oktober 2002)

TOELICHTING

De geldigheidsduur van het aan de visserijovereenkomst tussen de EG en de Republiek Angola gehechte protocol is op 2 mei 2002 verstreken, maar is tot 2 augustus 2002 verlengd terwijl de onderhandelingen over verlenging van het protocol werden voortgezet. Deze onderhandelingen hebben ertoe geleid dat op 30 juni 2002 te Loeanda een nieuw protocol is geparafeerd.

Het nieuwe protocol is het negende sinds de inwerkingtreding van de visserijovereenkomst tussen de EG en Angola in 1987. Gemeten naar de vangstmogelijkheden voor vaartuigen van de Gemeenschap is het de op een na belangrijkste overeenkomst, na die met Mauretanië. Met betrekking tot tonijn moet verder worden vermeld dat de overeenkomst met Angola een integrerend deel uitmaakt van het netwerk van overeenkomsten inzake tonijn in de gehele Atlantische zone, dat de vloot van de Gemeenschap in staat stelt grensoverschrijdende bestanden te volgen.

Het nieuwe protocol bestrijkt de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004. Het voorziet in vangstmogelijkheden voor 33 vaartuigen voor de tonijnvisserij, 22 vaartuigen voor de garnalenvisserij en 4 200 brt per maand voor demersale trawlers; bij het vorige protocol ging het om vangstmogelijkheden voor 43 vaartuigen voor de tonijnvisserij, 22 vaartuigen voor de garnalenvisserij en 3 750 brt per maand voor demersale trawlers. Deze maxima zijn vastgesteld op basis van de conclusies van een groep Angolese en communautaire wetenschappers, die in Loeanda bijeengekomen zijn om de wetenschappelijke informatie over de situatie van de bestanden te bestuderen terwijl de derde en laatste onderhandelingsronde plaatsvond.

De financiële tegenprestatie is verhoogd tot 15 500 000 euro per jaar, terwijl dit bij het vorige protocol nog 13 975 000 euro per jaar was. Deze verhoging is gerechtvaardigd op grond van de uitbreiding van de vangstmogelijkheden voor demersale soorten en de totstandbrenging van een partnerschap met Angola om verantwoorde en duurzame visserij aan te moedigen. In het kader van dit partnerschap is 36 % van de totale financiële tegenprestatie geoormerkt voor de financiering van de ontwikkeling van wetenschappelijk onderzoek, controle, ambachtelijke visserij en plaatselijke visserijgemeenschappen, opleiding en aquacultuur, en voor het stimuleren van een grotere samenhang tussen het communautaire beleid op het gebied van visserij en ontwikkeling.

Om ervoor te zorgen dat de visserij in het kader van het protocol in overeenstemming blijft met het verantwoord beheer van de bestanden, zal eens per jaar een wetenschappelijke bijeenkomst plaatsvinden om de situatie van de bestanden te onderzoeken. Op basis van de resultaten van deze bijeenkomsten zullen de vangstmogelijkheden in het kader van het protocol, indien nodig, worden herzien.

De Angolese autoriteiten hebben besloten het aantal communautaire vaartuigen voor de tonijnvisserij dat toegang tot de Angolese wateren wordt verleend, te verlagen van 43 tot 33 vaartuigen. De vermoedelijke reden hiervan is dat andere partners hebben aangeboden de bouw van installaties voor de verwerking van tonijn aan land te financieren in ruil voor toegang tot de tonijnbestanden in de Angolese wateren. Deze verlaging geeft echter geen aanleiding tot verlaging van de financiële tegenprestatie, aangezien deze uitsluitend op basis van de vangstmogelijkheden voor garnalen en demersale soorten wordt berekend. De Gemeenschap hoeft niets extra te betalen voor de toegang van de tonijnvaartuigen, maar de reders zijn een bijdrage per ton daadwerkelijk gevangen vis verschuldigd.

Gelet op het bovenstaande mag worden gesteld dat het nieuwe protocol waar voor zijn geld biedt. Bovendien zijn de totstandbrenging van een partnerschap met Angola en de jaarlijkse wetenschappelijke controles van de visstand bevorderlijk voor het verantwoord en duurzaam beheer van de bestanden, waarbij zowel de Gemeenschap als Angola gebaat is.

De Commissie stelt bijgevolg voor dat de Raad de ontwerpovereenkomst in de vorm van een briefwisseling inzake de voorlopige toepassing van het protocol, in afwachting van de definitieve inwerkingtreding, bij besluit goedkeurt.

Een voorstel voor een verordening van de Raad inzake de sluiting van het nieuwe protocol is het voorwerp van een afzonderlijke procedure.

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op de eerste zin van artikel 300, lid 2,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Overwegende hetgeen volgt:

(1) Overeenkomstig de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Regering van de Republiek Angola inzake de visserij voor de Angolese kust [1], hebben beide partijen onderhandeld om te bepalen welke wijzigingen of aanvullingen in de overeenkomst inzake de visserij voor de Angolese kust dienen te worden aangebracht aan het einde van de periode van toepassing van het daaraan gehechte protocol.

(2) Deze onderhandelingen hebben ertoe geleid dat op 30 juni 2002 een nieuw protocol is geparafeerd.

(3) Het protocol biedt de vissers uit de Gemeenschap vangstmogelijkheden in de wateren onder de souvereiniteit of de jurisdictie van Angola in de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004.

(4) Om een onderbreking in de uitoefening van de visserij door vaartuigen van de Gemeenschap te voorkomen, moet het nieuwe protocol zo spoedig mogelijk worden goedgekeurd. Daarom hebben de twee partijen een overeenkomst in de vorm van een briefwisseling geparafeerd, die voorziet in de voorlopige toepassing van het geparafeerde protocol met ingang van 3 augustus 2002.

(5) Er dient te worden bepaald hoe de vangstmogelijkheden over de lidstaten moeten worden verdeeld, uitgaande van de traditionele verdeling van de vangstmogelijkheden in het kader van de visserijovereenkomst,

BESLUIT:

Artikel 1

De Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling inzake de voorlopige toepassing van het Protocol tot vaststelling, voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004, van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie, als bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Angola inzake de visserij voor de kust van Angola wordt namens de Europese Gemeenschap goedgekeurd.

De tekst van de overeenkomst in de vorm van een briefwisseling en van het protocol is aan dit besluit gehecht.

Artikel 2

De in het protocol vastgestelde vangstmogelijkheden worden als volgt over de lidstaten verdeeld:

— vaartuigen voor de garnalenvisserij:

  — Spanje: op jaarbasis 6 550 brt per maand, 22 vaartuigen

— trawlers voor de visserij op demersale soorten:

  — Spanje: op jaarbasis 1 850 brt per maand

  — Portugal: op jaarbasis 1 100 brt per maand

  — Italië: op jaarbasis 750 brt per maand

  — Griekenland: op jaarbasis 500 brt per maand

— vriesvaartuigen voor de tonijnvisserij met de zegen:

  — Frankrijk: 6 vaartuigen

  — Spanje: 9 vaartuigen

— vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug:

  — Portugal: 4 vaartuigen

  — Spanje: 14 vaartuigen

— pelagische trawlers:

  — Nederland en/of Ierland: 2 vaartuigen

Indien met de door deze lidstaten ingediende vergunningaanvragen niet alle in het protocol vastgestelde vangstmogelijkheden worden benut, kan de Commissie vergunningaanvragen van andere lidstaten in aanmerking nemen.

Artikel 3

De voorzitter van de Raad wordt gemachtigd de personen aan te wijzen die bevoegd zijn om de overeenkomst in de vorm van een briefwisseling te ondertekenen teneinde daardoor de Gemeenschap te binden.

[1] PB L 341 van 3.12.1987, blz. 2.

OVEREENKOMST

in de vorm van een briefwisseling inzake de toepassing van het Protocol tot vaststelling, voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004, van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie, als bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Angola inzake de visserij voor de kust van Angola

A. *Brief van de regering van Angola*

Mijnheer,

Onder verwijzing naar het op 30 juni 2002 geparafeerde Protocol houdende vaststelling van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004 heb ik de eer U mede te delen dat de Regering van Angola bereid is dit Protocol met ingang van 3 augustus 2002 voorlopig toe te passen in afwachting van de inwerkingtreding, op voorwaarde dat de Europese Gemeenschap bereid is hetzelfde te doen.

In dat geval dient de eerste betaling van de financiële tegenprestatie die is vastgesteld in artikel 3 van het protocol, plaats te vinden vóór 30 november 2002.

Ik moge u verzoeken mij te bevestigen dat de Europese Gemeenschap instemt met een dergelijke voorlopige toepassing.

Gelieve, Mijnheer, de verzekering van mijn bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Namens de regering van de Republiek Angola

B. *Brief van de Gemeenschap*

Ik heb de eer U de ontvangst te bevestigen van uw brief van heden, welke als volgt luidt:

„Onder verwijzing naar het op 30 juni 2002 geparafeerde Protocol houdende vaststelling van de vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004 heb ik de eer U mede te delen dat de Regering van Angola bereid is dit Protocol met ingang van 3 augustus 2002 voorlopig toe te passen in afwachting van de inwerkingtreding, op voorwaarde dat de Europese Gemeenschap bereid is hetzelfde te doen.

In dat geval dient de eerste betaling van de financiële tegenprestatie die is vastgesteld in artikel 3 van het protocol, plaats te vinden vóór 30 november 2002.

Ik moge u verzoeken mij te bevestigen dat de Europese Gemeenschap instemt met een dergelijke voorlopige toepassing."

Ik heb de eer u te bevestigen dat de Europese Gemeenschap instemt met een dergelijke voorlopige toepassing.

Gelieve, Mijnheer, de verzekering van mijn bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Namens de Europese Gemeenschap,

PROTOCOL

tot vaststelling van de voor de periode van 3 augustus 2002 tot en met 2 augustus 2004 geldende vangstmogelijkheden en financiële tegenprestatie, zoals bedoeld in de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Regering van de Republiek Angola inzake de visserij voor de kust van Angola

Artikel 1

Met ingang van 3 augustus 2002 en voor een periode van twee jaar zijn de in artikel 2 van de Overeenkomst bedoelde grenzen voor:

1. Vaartuigen voor de garnalenvisserij: op jaarbasis gemiddeld 6 550 brt per maand (maximaal 22 vaartuigen)

   Door de vaartuigen uit de Gemeenschap mag ten hoogste 5 000 ton worden gevangen, waarvan 30 % roze garnaal en 70 % grijze garnaal.

2. Visserij op demersale soorten: (trawl, grondbeug, staand kieuwnet): op jaarbasis gemiddeld 4 200 brt per maand.

   Gerichte visserij op Centrophorus granulosus is verboden.

3. Visserij op pelagische soorten: 2 vaartuigen

   In verband met de bijzondere aard van deze vorm van visserij geldt hiervoor een proefperiode van zes maanden.

4. Vriesvaartuigen voor de tonijnvisserij met de zegen: 15 vaartuigen

5. Vaartuigen voor de visserij met de drijvende beug: 18 vaartuigen

Deze vangstmogelijkheden kunnen worden verruimd als de reders van de Gemeenschap bereid zijn bij te dragen aan de verbetering van de visserijsector van Angola; in dat geval dienen beide partijen in het kader van een gemengd comité de extra vangstmogelijkheden en de financiële tegenprestatie in onderling overleg vast te stellen.

Artikel 2

Na de proefperiode voor de visserij op pelagische soorten en op basis van de behaalde resultaten en de beschikbare wetenschappelijke adviezen dienen beide partijen in het kader van het gemengd comité en na de in artikel 6 bedoelde gezamenlijke wetenschappelijke vergadering, de vangstmogelijkheden voor pelagische soorten voor de resterende periode van dit Protocol en de financiële tegenprestatie voor deze vangstmogelijkheden vast te stellen.

Artikel 3

1. De in artikel 7 van de Overeenkomst bedoelde tegenprestatie voor de in artikel 1 bepaalde vangstmogelijkheden wordt voor dat artikel genoemde periode vastgesteld op 15 500 000 euro per jaar (waarvan 9 975 000 euro per jaar als financiële compensatie en 5 525 000 euro per jaar ten behoeve van de acties als bedoeld in artikel 4 van dit Protocol).

De financiële compensatie wordt overgemaakt op een door het ministerie van Financiën via het ministerie van Visserij en Milieubeheer aangewezen rekening.

Deze financiële compensatie dient in het eerste jaar waarin dit Protocol van toepassing is uiterlijk op 30 november en in het volgende jaar uiterlijk op de datum waarop dit Protocol verjaart, te worden overgemaakt.

2. Wanneer vaartuigen buiten de werkingssfeer van de Overeenkomst komen te vallen en de Angolese autoriteiten niet toestaan dat ze door andere vaartuigen worden vervangen, wordt de in lid 1 bedoelde financiële compensatie verlaagd in evenredigheid met de daaruit voor de Gemeenschap voortvloeiende vermindering van de vangstmogelijkheden.

3. De besteding van de financiële compensatie behoort uitsluitend tot de bevoegdheid van Angola.

Artikel 4

Om te zorgen voor de ontwikkeling van duurzame en verantwoorde visserij zullen beide partijen, in hun beider belang, een partnerschap tot stand brengen, vooral ter bevordering van: betere kennis van de visserij- en andere biologische hulpbronnen; kwaliteitscontrole; afzetbevordering en optimalisering van het rendement van visserijproducten; visserijtoezicht; de ontwikkeling van niet-industriële vormen van visserij; visserijgemeenschappen en opleiding.

Het bedrag van 5 525 000 euro dat is bestemd voor de in artikel 3, lid 1, bedoelde acties wordt per jaar als volgt verdeeld:

1. wetenschappelijke en technische programma's gericht op verbetering van de kennis van de visbestanden en de biologische rijkdommen in de visserijzone van Angola: 750 000 euro;

2. programma voor kwaliteitscontrole: 350 000 euro;

3. programma ter ondersteuning van de afzetbevordering en de optimalisering van het rendement van visserijproducten: 250 000 euro;

4. programma ter ondersteuning van het visserijtoezicht: 775 000 euro;

5. programma voor de ontwikkeling van niet-industriële vormen van visserij en ter ondersteuning van de visserijgemeenschappen: 1 150 000 euro;

6. programma voor de institutionele versterking van het ministerie van Visserij en Milieubeheer: 500 000 euro;

7. programma voor de financiering van visserijscholen, studiebeurzen, praktijkstages betreffende de verschillende wetenschappelijke, technische en economische aspecten van de visserij en deelneming aan internationale organisaties, studiebijeenkomsten, symposia en workshops: 1 500 000 euro;

8. programma om de ontwikkeling van de aquacultuur aan te moedigen: 250 000 euro.

Het ministerie van Visserij en Milieubeheer stelt de acties en de eraan toegewezen jaarlijkse bedragen vast en brengt deze ter kennis van de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Deze jaarlijkse bedragen worden door middel van een rekening die via het ministerie van Visserij en Milieubeheer door het ministerie van Financiën is aangewezen, beschikbaar gesteld aan de respectieve instanties, in het eerste jaar uiterlijk op 30 november en daarna op de datum waarop dit Protocol verjaart.

Het ministerie van Visserij en Milieubeheer zal de Commissie van de Europese Gemeenschappen uiterlijk drie maanden na de datum waarop dit Protocol verjaart, schriftelijk van de tenuitvoerlegging van dit Protocol en van de behaalde resultaten in kennis stellen. De Europese Gemeenschap kan, nadat zij met de autoriteiten van Angola heeft overlegd en in het licht van de daadwerkelijke uitvoering van de acties, de betrokken betalingen eventueel herzien.

Artikel 5

De Europese Gemeenschap kan, na onderlinge overeenstemming tussen beide partijen, de betaling van de financiële tegenprestatie schorsen wanneer de omstandigheden waaronder de visbestanden in de EEZ van Angola worden geëxploiteerd, ingrijpend zijn veranderd en de uitoefening van de visserijactiviteiten verhinderen.

Artikel 6

Jaarlijks wordt een gezamenlijke wetenschappelijke vergadering gehouden waarop vraagstukken betreffende het duurzaam beheer van de visbestanden zullen worden onderzocht.

Artikel 7

Als de Gemeenschap de in de artikelen 2, 3 en 4 vermelde betalingen niet binnen de vastgestelde termijn verricht, kan de tenuitvoerlegging van de Overeenkomst worden geschorst.

Artikel 8

Alle activiteiten van vaartuigen die in het kader van dit Protocol en de bijlagen daarvan de visserij uitoefenen, met name overladingen en bevoorradingen (levensmiddelen en brandstof), vallen onder de toepasselijke wetgeving van de Republiek Angola.

Voor de toepassing van dit Protocol wordt ervan uitgegaan dat de in het kader van de Overeenkomst door vaartuigen van de Gemeenschap gedane vangsten van oorsprong zijn uit de Gemeenschap.

Artikel 9

Dit Protocol treedt in werking nadat beide partijen hebben medegedeeld de respectieve goedkeuringsprocedures te hebben afgesloten.

BIJLAGE A

VOORWAARDEN VOOR DE UITOEFENING VAN DE VISSERIJ MET VAARTUIGEN VAN DE GEMEENSCHAP IN DE WATEREN VAN ANGOLA

1. **Procedure voor het aanvragen en het afgeven van vergunningen**

1.1. De Commissie van de Europese Gemeenschappen dient via haar delegatie in Angola bij de voor de visserij bevoegde autoriteit van Angola een door de reder opgestelde vergunningsaanvraag in voor elk vaartuig waarmee hij in het kader van deze Overeenkomst wenst te vissen. Dit dient uiterlijk 15 dagen vóór de datum waarop de gewenste geldigheidstermijn begint, te gebeuren. De aanvraag wordt ingediend op de daartoe door Angola verstrekte formulieren, waarvan een model in de aanhangsels 1 en 2 is opgenomen. Wanneer het een eerste aanvraag betreft, dient het formulier vergezeld te gaan van de meetbrief van het vaartuig. Elke aanvraag dient vergezeld te gaan van een bewijs van betaling van de voor de geldigheidsduur van de vergunning verschuldigde rechten.

1.2. Voor de toepassing van dit Protocol wordt ervan uitgegaan dat de in het kader van de Overeenkomst door vaartuigen van de Gemeenschap gedane vangsten van oorsprong zijn uit de Gemeenschap.

1.3. Elke vergunning wordt aan de reder verleend voor één bepaald vaartuig. Op verzoek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt, wanneer bewezen is dat er sprake is van overmacht, de vergunning voor een vaartuig vervangen door een vergunning voor een ander vaartuig van de Gemeenschap met soortgelijke kenmerken.

1.4. De vergunningen worden door de autoriteiten van Angola in de haven van Loeanda afgegeven aan de kapiteins van de vaartuigen, nadat de vaartuigen door de bevoegde autoriteit zijn geïnspecteerd.

1.5. De delegatie van de Europese Commissie in Angola wordt in kennis gesteld van de vergunningen die zijn afgegeven door de voor visserij bevoegde autoriteiten van Angola.

1.6. De vergunning moet steeds aan boord zijn; vaartuigen voor de tonijnvisserij en vaartuigen voor de visserij met de drijflijn evenwel worden, zodra de autoriteiten van Angola ervan in kennis zijn gesteld dat de Europese Commissie het voorschot heeft betaald, ingeschreven op een lijst van vaartuigen die mogen vissen; deze lijst wordt meegedeeld aan de autoriteiten van Angola die belast zijn met de controle op de visserij. In afwachting van het eigenlijke document kan een gefaxte kopie van de vergunning worden verkregen. Deze kopie moet dan steeds aan boord zijn.

1.7. De geldigheidsduur van de vergunning bedraagt één jaar.

1.8. Elk vaartuig wordt vertegenwoordigd door een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer erkende agent met officiële verblijfplaats in Angola.

1.9. De autoriteiten van Angola delen zo spoedig mogelijk mee welke bankrekeningen en munteenheden dienen te worden gebruikt voor de financiële afwikkeling van de Overeenkomst.

2. **Voor de vergunning verschuldigde rechten**

2.1. *Voorschriften voor vaartuigen voor de garnalenvisserij en trawlers voor de visserij op demersale soorten*

De voor de vergunning verschuldigde rechten worden als volgt vastgesteld:

— vaartuigen voor de garnalenvisserij: 52 euro/brt per maand;

— vaartuigen voor de visserij op demersale soorten: 220 euro/brt per jaar.

2.2. De rechten kunnen om het kwartaal of om het halfjaar worden betaald, waarbij het bedrag ervan met respectievelijk 5 en 3 % wordt verhoogd.

2.3. *Voorschriften voor vaartuigen voor de tonijnvisserij en voor de visserij met de drijvende beug*

De voor de vergunning verschuldigde rechten bedragen 25 euro per ton tonijn die in de visserijzone van Angola is gevangen.

De vergunningen voor vaartuigen waarmee op tonijn wordt gevist, worden afgegeven nadat aan Angola een forfaitair bedrag van 4 500 euro per jaar is betaald voor elk vriesvaartuig voor de tonijnvisserij met de zegen, overeenkomend met de jaarlijkse rechten voor een vangst van 180 ton in de wateren van Angola, en een forfaitair bedrag van 2 500 euro per jaar per vaartuig voor de visserij met de drijflijn, overeenkomend met de jaarlijkse rechten voor een vangst van 100 ton in de wateren van Angola.

De definitief voor een bepaald visseizoen verschuldigde visrechten worden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan het einde van het eerste kwartaal van het jaar volgend op het jaar van de vangst vastgesteld aan de hand van de vangstaangiften per vaartuig die zijn bevestigd door een gespecialiseerde wetenschappelijke instantie in het betrokken gebied, namelijk het Institut de Recherche pour le Developement (IRD), het Instituto Oceanográfico Español (IEO) en het Instituto Português de Investigação Marítima (IPIMAR).

De definitieve afrekening wordt gelijktijdig meegedeeld aan de autoriteiten van Angola en aan de reders. Het eventuele bijkomende bedrag moeten de reders binnen 30 dagen na kennisgeving van de definitieve afrekening betalen op een rekening bij een financiële instelling of bij een andere, door de Angolese autoriteiten aangewezen instantie.

Als echter het bedrag van de definitieve afrekening lager is dan het bovenbedoelde voorschot, wordt het verschil niet aan de reder terugbetaald.

3. **Biologische rustperiode**

Voor de garnalenvisserij kan elk jaar een periode van biologische rust worden vastgesteld, op basis van de resultaten van lopende wetenschappelijke observaties. Van dergelijke perioden moeten de Commissie en de reders minimaal drie maanden van tevoren in kennis worden gesteld. De reders betalen geen vergunningsrechten voor de periode van biologische rust.

4. **Bijvangsten**

De bijvangsten bij de garnalenvisserij zijn eigendom van de reders. De vaartuigen waarmee op garnaal wordt gevist, mogen in totaal per jaar 500 ton krab vangen.

5. **Aanvoer**

De vaartuigen van de Gemeenschap voor de visserij met de drijflijn en voor de tonijnvisserij trachten tot de voorziening van de tonijnconservenfabrieken van Angola bij te dragen in verhouding tot de omvang van hun visserijactiviteit in de zone, en tegen een prijs die, in overleg tussen de reders en de visserijautoriteiten van Angola, wordt vastgesteld op basis van de courante prijzen op de internationale markt. Het bedrag wordt betaald in convertibele valuta.

6. **Controle van overladingen en van vertrekkende vaartuigen**

Elke overlading moet acht dagen van tevoren ter kennis worden gebracht van de bevoegde visserijautoriteiten van Angola en moet plaatsvinden in de baai van Loeanda of in de baai van Lobito, in aanwezigheid van de Angolese douaneautoriteiten.

Voor overladingen zijn heffingen en belastingen verschuldigd, welke moeten worden betaald aan de douaneautoriteiten volgens de geldende wetgeving.

Een kopie van de documenten met betrekking tot overladingen moet 15 dagen vóór het einde van elke maand voor de daaraan voorafgaande maand worden toegezonden aan het directoraat Controle van het ministerie van Visserij en Milieubeheer.

Vaartuigen uit de Gemeenschap die de exclusieve economische zone van Angola met hun vangst willen verlaten, moeten dit acht dagen van tevoren melden en de vangst aan boord door de douaneautoriteiten in de baai van Loeanda of in de baai van Lobito laten controleren.

7. **Bevoorrading van vaartuigen (levensmiddelen)**

7.1. Vaartuigen uit de Gemeenschap die in Angola levensmiddelen inslaan moeten daarbij de geldende wetgeving in acht nemen en uitsluitend gebruik maken van gespecialiseerde, bij het ministerie van Handel geregistreerde en in Angola gevestigde handelaars.

7.2. Indien een deel van of alle levensmiddelen aan boord buiten Angola zijn ingeslagen, moet de douaneautoriteiten voor ieder vaartuig een lijst van deze producten worden toegezonden met vermelding van het aantal bemanningsleden aan boord, om te bepalen of de betrokken hoeveelheden in redelijke verhouding staan tot de behoefte aan levensmiddelen aan boord. Voor de hoeveelheden waarmee de als redelijk beschouwde hoeveelheden worden overschreden, zijn exportheffingen en andere belastingen verschuldigd.

7.3. Voor de werkzaamheden in verband met de bevoorrading van schepen zijn heffingen en belastingen verschuldigd.

8. **Bevoorrading van vaartuigen (brandstof)**

8.1. Alle vaartuigen die op grond van deze Overeenkomst in de visserijzone van Angola vissen, met uitzondering van de vaartuigen voor de tonijnvisserij, wordt de mogelijkheid geboden brandstof en water in te slaan in Angola.

8.2. In Angola mag alleen brandstof worden ingeslaan in Loeanda of Lobito.

Overladingen van brandstof van een tanker of koopvaardijschip in Lobito of Loeanda moeten plaatsvinden in aanwezigheid van de douaneautoriteiten, en zijn onderworpen aan heffingen en belastingen.

8.3. Indien een vaartuig buiten de territoriale wateren en de 24-mijlszone wordt bevoorraad, dienen de douaneautoriteiten hiervan in kennis te worden gesteld, met vermelding van de betrokken hoeveelheden, de positie van het vaartuig en de naam van de leverancier.

9. **Vangstaangiften**

9.1. Vaartuigen voor de garnalenvisserij en trawlers voor de visserij op demersale soorten

9.1.1. Voor deze vaartuigen moeten aan het einde van elke visreis via de delegatie van de Europese Commissie de volgens de modellen in de aanhangsels 3 en 4 opgestelde vangstaangiften aan het Instituto de Investigação Marinha (Instituut voor Maritiem Onderzoek) worden toegezonden.

Bovendien moet voor elk vaartuig via de delegatie van de Europese Commissie een maandelijks verslag bij het Bureau voor onderzoek, planning en statistiek van het ministerie van Visserij en Milieubeheer worden ingediend waarin wordt opgegeven welke hoeveelheden in de loop van de maand zijn gevangen en welke hoeveelheden op de laatste dag van de maand aan boord waren. Dit verslag moet uiterlijk op de 45e dag na de betrokken maand worden ingediend.

Angola behoudt zich het recht voor om, als niet aan deze verplichting wordt voldaan, de sancties toe te passen waarin door de Angolese wetgeving wordt voorzien.

9.1.2. Bovendien moeten deze vaartuigen dagelijks hun geografische positie en de vangsten van de vorige dag melden aan het radiostation Loeanda. Het radio-oproepnummer zal aan de reders worden meegedeeld bij de afgifte van de visserijvergunning. Vaartuigen die niet in staat zijn contact te leggen met bovengenoemd radiostation, moeten alternatieve communicatiemiddelen gebruiken.

Vissersvaartuigen en koopvaardijschepen mogen de territoriale wateren van de Republiek Angola pas verlaten na toestemming van het directoraat Controle van het ministerie van Visserij en Milieubeheer en nadat de vangsten aan boord zijn gecontroleerd.

9.2. Vaartuigen voor de tonijnvisserij en vaartuigen voor de visserij met de drijflijn

Deze vaartuigen delen tijdens de periode dat in de visserijzone van Angola wordt gevist, om de drie dagen hun positie en vangstcijfers mee aan radiostation Loeanda. Bij het binnenvaren en verlaten van de visserijzone van Angola delen de vaartuigen voor de tonijnvisserij aan radiostation Loeanda hun positie en de omvang van de vangsten aan boord mee.

Vaartuigen die niet in staat zijn contact te leggen met bovengenoemd radiostation, moeten alternatieve communicatiemiddelen gebruiken.

Op de vaartuigen dient voor elke periode waarin in de visserijzone van Angola wordt gevist, een visserijlogboek te worden bijgehouden op een formulier waarvan het model in aanhangsel 5 is opgenomen. Visserijlogboeken moeten ook worden ingevuld als er niets wordt gevangen.

Voor perioden waarin de vaartuigen zich buiten de wateren van Angola bevinden, moet in het visserijlogboek „Buiten Angola's EEZ" worden ingevuld.

Het formulier moet leesbaar worden ingevuld en moet na ondertekening door de kapitein van het vaartuig binnen 45 dagen na het einde van de visreis in de wateren van Angola via de delegatie van de Europese Commissie in Loeanda worden toegezonden aan het directoraat Controle van het ministerie van Visserij en Milieubeheer. Het moet bovendien zo spoedig mogelijk voor verwerking worden toegezonden aan de onder 2.2 genoemde wetenschappelijke instanties.

Angola behoudt zich het recht voor om, als niet aan deze verplichting wordt voldaan, de vergunning voor het betrokken vaartuig in te trekken totdat aan alle vereiste formaliteiten is voldaan, en de sancties toe te passen waarin door de Angolese wetgeving wordt voorzien. De delegatie van de Europese Commissie in Angola wordt hiervan in voorkomend geval onverwijld in kennis gesteld.

10. **Visserijzones**

10.1. Vaartuigen waarmee op garnaal wordt gevist, hebben toegang tot alle wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de Republiek Angola benoorden 12°20' en buiten de zone van 12 zeemijl, gemeten vanaf de basislijnen.

10.2. Vaartuigen voor de visserij op demersale soorten hebben toegang tot de wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de Republiek Angola:

— voor trawlers: buiten de zone van 12 zeemijl, gemeten vanaf de basislijnen, tussen, in het noorden, de 13e breedtegraad en, in het zuiden, een lijn op 5 mijl ten noorden van de grens tussen de exclusieve economische zone van Angola en die van Namibië;

— voor vaartuigen die gebruik maken van ander vistuig: buiten de zone van 12 zeemijl, gemeten vanaf de basislijnen, in het zuiden begrensd door een lijn op 5 mijl ten noorden van de grens tussen de exclusieve economische zone van Angola en die van Namibië.

Vriesschepen voor de tonijnvisserij met de zegen en vaartuigen voor de visserij met de drijflijn hebben toegang tot alle wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de Republiek Angola buiten de zone van 12 zeemijl, gemeten vanaf de basislijnen.

11. **Aanmonstering van bemanningsleden**

11.1. Reders van vaartuigen waarvoor in het kader van de Overeenkomst visserijvergunningen worden afgegeven, moeten ervoor zorgen dat aan boord van elk vaartuig ten minste zes zeelieden, vrij te kiezen uit een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer van Angola te bezorgen lijst, een praktische beroepsopleiding krijgen. Deze bepaling geldt niet voor vriesvaartuigen voor de tonijnvisserij met de zegen en vaartuigen voor de visserij met de drijflijn.

11.2. Wanneer, op verzoek van Angola, een waarnemer aan boord gaat, wordt die als een van de zes bovenbedoelde zeelieden beschouwd.

11.3. De reders van de Gemeenschap streven ernaar het aantal zeelieden te verhogen en hun opleiding te verbeteren.

11.4. Het door de overeenkomstsluitende partijen in overleg vastgestelde loon van de zeelieden en technici aan boord is voor rekening van de reders en wordt overgemaakt op een rekening bij een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer aangewezen financiële instelling. Het loon omvat ook een levensverzekering die alle risico's dekt.

11.5. Bovendien worden door het ministerie van Visserij en Milieubeheer ieder jaar in totaal 20 aspirant-zeelieden voor werk in de machinekamer en aan dek geselecteerd en over bovengenoemde vaartuigen verdeeld. Het loon van de aspirant-zeelieden, dat door de reders moet worden betaald, is ten hoogste gelijk aan 1/3 van het loon van ervaren zeelieden en omvat een levensverzekering die alle risico's dekt.

11.6. Als de stage naar tevredenheid verloopt, tekent de kapitein na afloop ter bevestiging daarvan een document dat via de reder of diens vertegenwoordiger wordt toegezonden aan het ministerie van Visserij en Milieubeheer.

12. **Wetenschappelijke waarnemers**

12.1. Ieder vaartuig kan worden verzocht een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer aangewezen en betaald wetenschappelijk functionaris aan boord te nemen.

12.2. Normaliter mag deze waarnemer niet langer dan één visreis aan boord blijven.

12.3. Hoelang de waarnemer aan boord dient te blijven, wordt vastgesteld door de autoriteiten van Angola, maar in het algemeen zal dit niet langer zijn dan nodig is voor de uitvoering van de betrokken taak.

12.4. De waarnemer geniet aan boord dezelfde behandeling als een officier.

Hij:

— observeert de visserijactiviteiten van de vaartuigen,

— verricht bemonsteringsactiviteiten voor biologische doeleinden in het kader van wetenschappelijke programma's,

— noteert welk vistuig wordt gebruikt,

— verifieert de in het logboek opgenomen gegevens over de vangsten in de visserijzone van Angola,

— deelt eens per week de visserijgegevens over de radio mee.

12.5. Hierbij:

— zorgt de waarnemer ervoor dat zijn inscheping en zijn verblijf aan boord de visserijactiviteiten niet onderbreken of hinderen,

— gaat hij zorgvuldig om met de inventaris en de installaties van het vaartuig, en bewaart hij geheimhouding over alle aan het vaartuig toebehorende documenten, en

— stelt hij een activiteitenverslag op dat aan de bevoegde autoriteiten van Angola wordt bezorgd.

De voorwaarden van het verblijf aan boord worden in onderling overleg vastgesteld door de reder of zijn gemachtigde en de autoriteiten van Angola. De lonen en de sociale-zekerheidsbijdragen van de waarnemers zijn ten laste van het ministerie van Visserij en Milieubeheer. De reder betaalt via zijn gemachtigde aan het Instituut voor Maritiem Onderzoek een bedrag van 15 euro per vaartuig voor elke dag dat de waarnemer aan boord is. De kosten van inscheping en ontscheping van de waarnemer zijn ten laste van de reder indien hij niet in staat is de waarnemer in een met de autoriteiten overeen te komen haven van Angola aan boord te nemen of aan land te zetten.

Indien de waarnemer zich binnen twaalf uur na het afgesproken tijdstip nog niet op de afgesproken plaats heeft gemeld, is de reder automatisch ontheven van de verplichting hem aan boord te nemen.

13. **Inspectie en controle**

De vaartuigen van de Gemeenschap die in het kader van de Overeenkomst vissen, worden via satelliet gevolgd onder de voorwaarden van het protocol inzake het satellietvolgsysteem voor vaartuigen (VMS), en onverminderd de bepalingen van de Angolese wetgeving.

Op verzoek van de Angolese autoriteiten moeten vaartuigen uit de Gemeenschap die in het kader van de Overeenkomst vissen, iedere met inspectie en controle van de visserij belaste Angolese ambtenaar aan boord toelaten om zijn taken te vervullen; zij moeten er daarbij voor zorgen dat alles vlot verloopt.

Deze ambtenaren mogen niet langer aan boord blijven dan voor de vervulling van hun taken nodig is.

14. **Maaswijdte**

De maaswijdte moet minimaal bedragen:

— voor de garnalenvisserij: 50 mm;

— voor de visserij op demersale soorten: 110 mm.

Als een nieuwe maaswijdte wordt vastgesteld, is deze voor de vaartuigen uit de Gemeenschap pas van toepassing vanaf de zesde maand na kennisgeving aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

15. **Procedure bij aanhouding van vaartuigen**

15.1. Telkens wanneer vissersvaartuigen die de vlag voeren van een lidstaat van de Gemeenschap en de visserij uitoefenen in het kader van deze Overeenkomst tussen de Gemeenschap en een derde land, in de visserijzone van Angola worden aangehouden, wordt de delegatie van de Europese Commissie in Angola daarvan binnen een termijn van 48 uur in kennis gesteld en ontvangt zij tegelijk een kort verslag over de omstandigheden van en de redenen voor deze aanhouding.

15.2. Voor vaartuigen die in de wateren van Angola mogen vissen, en alvorens maatregelen met betrekking tot de kapitein of de bemanning van het betrokken vaartuig of enige andere actie met betrekking tot de lading en uitrusting van het vaartuig te overwegen, die niet op de bewaring van de bewijzen voor de vermoede overtreding is gericht, wordt ten hoogste 48 uur na ontvangst van het vorenbedoelde bericht een overlegvergadering gehouden tussen de delegatie van de Europese Commissie, het ministerie van Visserij en Milieubeheer en de controle-instanties, waaraan eventueel wordt deelgenomen door een vertegenwoordiger van de betrokken lidstaat.

Tijdens dit overleg wisselen de partijen alle documenten en gegevens uit, met name de bewijzen van automatische registratie van de posities van het vaartuig tijdens de visreis tot op het moment van de aanhouding, die de omstandigheden waarin de betrokken feiten zich hebben voorgedaan, kunnen helpen verduidelijken.

De reder of zijn vertegenwoordiger wordt in kennis gesteld van de resultaten van het overleg en van de maatregelen die uit de aanhouding van het vaartuig voortvloeien.

15.3. Voordat een gerechtelijke procedure wordt ingeleid, wordt geprobeerd tot een schikking te komen. Deze procedure moet uiterlijk drie werkdagen na de aanhouding zijn afgewikkeld.

15.4. Als de zaak niet via een schikking kan worden geregeld, wordt een gerechtelijke procedure ingeleid en stelt de bevoegde instantie voor rekening van de reder in afwachting van de uitspraak van de rechtbank een bankgarantie vast binnen 48 uur na de afsluiting van de schikkingsprocedure. Deze garantie mag niet hoger zijn dan de maximumboete die in de nationale wetgeving voor de vermoede overtreding is bepaald. Wanneer de kapitein van het betrokken vaartuig bij de gerechtelijke procedure niet wordt veroordeeld, geeft de bevoegde autoriteit de bankgarantie onmiddellijk aan de reder terug.

15.5. Het vaartuig en de bemanning worden vrijgegeven:

— ofwel vanaf het einde van het overleg, indien de vastgestelde feiten zulks mogelijk maken,

— hetzij onmiddellijk nadat voldaan is aan de besluiten van de schikkingsprocedure,

— ofwel vanaf de vestiging van de bankgarantie door de reder (bij een gerechtelijke procedure).

16. **Overtredingen**

Iedere overtreding van de Angolese wetgeving of van de bepalingen van dit Protocol door een vaartuig van de Gemeenschap wordt de delegatie van de Europese Commissie in Loeanda ter kennis gebracht, onverminderd de sancties waarin de betrokken wetgeving voorziet.

BIJLAGE B

VOORWAARDEN VOOR DE UITOEFENING VAN DE VISSERIJ OP PELAGISCHE SOORTEN MET VAARTUIGEN VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP IN DE WATEREN VAN ANGOLA

1. **Procedure voor het aanvragen en het afgeven van vergunningen**

1.1. De Commissie van de Europese Gemeenschappen dient via haar delegatie in Angola bij de voor de visserij bevoegde autoriteit van Angola een door de reder opgestelde vergunningsaanvraag in voor elk vaartuig waarmee hij in het kader van deze Overeenkomst wenst te vissen. Dit dient uiterlijk 15 dagen vóór de datum waarop de gewenste geldigheidstermijn begint, te gebeuren. De aanvraag wordt ingediend op de daartoe door Angola verstrekte formulieren, waarvan een model in aanhangsel 1 is opgenomen. Wanneer het een eerste aanvraag betreft, dient het formulier vergezeld te gaan van de meetbrief van het vaartuig. Elke aanvraag dient vergezeld te gaan van een bewijs van betaling van de voor de geldigheidsduur van de vergunning verschuldigde rechten.

Bij verlenging van de vergunning wordt aan de Angolese autoriteiten alleen een bewijs van betaling overgelegd voor de gevraagde periode; de hierboven genoemde documenten worden alleen overgelegd bij de eerste aanvraag van een vergunning of bij een wijziging van de technische kenmerken van het vaartuig.

1.2. De vergunningen worden, wanneer het een eerste aanvraag betreft, afgegeven aan de reder van het betrokken vaartuig. Op verzoek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt, wanneer bewezen is dat er sprake is van overmacht, de vergunning voor een vaartuig vervangen door een vergunning voor een ander vaartuig van de Gemeenschap met soortgelijke kenmerken.

1.3. De vergunningen worden door de autoriteiten van Angola in de dichtstbijzijnde haven afgegeven aan de kapiteins van de vaartuigen, nadat de vaartuigen door de bevoegde autoriteit zijn geïnspecteerd.

1.4. De delegatie van de Europese Commissie in Angola wordt in kennis gesteld van de vergunningen die zijn afgegeven door de voor visserij bevoegde autoriteiten van Angola.

1.5. De vergunning moet steeds aan boord zijn; zodra de autoriteiten van Angola ervan in kennis zijn gesteld dat de Europese Commissie het voorschot heeft betaald, worden de vaartuigen evenwel ingeschreven op een lijst van vaartuigen die mogen vissen; deze lijst wordt meegedeeld aan de autoriteiten van Angola die belast zijn met de controle op de visserij. In afwachting van het eigenlijke document kan een gefaxte kopie van de vergunning worden verkregen. Deze kopie moet dan steeds aan boord zijn.

1.6. De geldigheidsduur van de vergunning bedraagt ten minste één maand en kan worden verlengd.

1.7. Elk vaartuig wordt vertegenwoordigd door een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer erkende agent met officiële verblijfplaats in Angola.

1.8. De autoriteiten van Angola delen vóór de inwerkingtreding van dit Protocol mee welke bankrekeningen en munteenheden dienen te worden gebruikt voor de financiële afwikkeling van de Overeenkomst.

1.9. Een vergunning betreft de visserij op horsmakreel, sardine en makreel. De bijvangsten van andere soorten mogen ten hoogste 10 % bedragen.

2. **Voor de vergunning verschuldigde rechten**

Het recht wordt vastgesteld op 3 euro/GT per maand.

Na deze periode worden de voorwaarden voor het uitoefenen van de visserij (verplichting tot inscheping en ontscheping van zeelieden) vastgesteld in overleg tussen de reders en de autoriteiten van Angola, waarbij wordt uitgegaan van de resultaten van de proefperiode.

3. **Overlading**

Elke overlading moet acht dagen van tevoren ter kennis worden gebracht van de bevoegde visserijautoriteiten van Angola en moet plaatsvinden in de baai van Loeanda of in de baai van Lobito, in aanwezigheid van de douaneautoriteiten.

Voor overladingen zijn heffingen en belastingen verschuldigd, welke moeten worden betaald aan de douaneautoriteiten volgens de geldende wetgeving.

Een kopie van de documenten met betrekking tot overladingen moet 15 dagen vóór het einde van elke maand voor de daaraan voorafgaande maand worden toegezonden aan het directoraat Controle van het ministerie van Visserij en Milieubeheer.

Vaartuigen uit de Gemeenschap die de exclusieve economische zone van Angola met hun vangst willen verlaten, moeten dit acht dagen van tevoren melden en de vangst aan boord door de douaneautoriteiten in de baai van Loeanda of in de baai van Lobito laten controleren.

4. **Bevoorrading van vaartuigen (levensmiddelen)**

4.1. Vaartuigen uit de Gemeenschap die in Angola levensmiddelen inslaan moeten daarbij de geldende wetgeving in acht nemen en uitsluitend gebruik maken van gespecialiseerde, bij het ministerie van Handel geregistreerde en in Angola gevestigde handelaars.

4.2. Indien een deel van of alle levensmiddelen aan boord buiten Angola zijn ingeslagen, moet de douaneautoriteiten voor ieder vaartuig een afzonderlijke lijst van deze producten worden toegezonden met vermelding van het aantal bemanningsleden aan boord, om te bepalen of de betrokken hoeveelheden van de betrokken producten in redelijke verhouding staan tot de behoefte aan levensmiddelen aan boord. Voor de hoeveelheden waarmee de als redelijk beschouwde hoeveelheden worden overschreden, zijn exportheffingen en andere belastingen verschuldigd.

4.3. Voor de werkzaamheden in verband met de bevoorrading van schepen zijn heffingen en belastingen verschuldigd.

5. **Bevoorrading van vaartuigen (brandstof)**

5.1. Alle vaartuigen die op grond van deze Overeenkomst in de visserijzone van Angola vissen, met uitzondering van de vaartuigen voor de tonijnvisserij, wordt de mogelijkheid geboden brandstof en water in te slaan in Angola.

5.2. In Angola mag alleen brandstof worden ingeslaan in Loeanda of Lobito.

Overladingen van brandstof van een tanker of koopvaardijschip in Lobito of Loeanda moeten plaatsvinden in aanwezigheid van de douaneautoriteiten, en zijn onderworpen aan heffingen en belastingen.

5.3. Indien een vaartuig buiten de territoriale wateren en de 24-mijlszone wordt bevoorraad, dienen de douaneautoriteiten hiervan in kennis te worden gesteld, met vermelding van de betrokken hoeveelheden, de positie van het vaartuig en de naam van de leverancier.

6. **Vangstaangiften**

6.1. Vaartuigen die op pelagische soorten vissen, moeten aan het einde van elke visreis via de delegatie van de Europese Commissie de volgens de modellen in aanhangsel 6 dagelijkse opgestelde vangstaangiften aan het Instituut voor Visserijonderzoek in Loeanda worden toegezonden.

Bovendien moet voor elk vaartuig een maandelijks verslag bij het Bureau voor onderzoek, planning en statistiek van het ministerie van Visserij en Milieubeheer worden ingediend waarin wordt opgegeven welke hoeveelheden in de loop van de maand zijn gevangen en welke hoeveelheden op de laatste dag van de maand aan boord waren. Dit verslag moet uiterlijk op de 45e dag na de betrokken maand worden ingediend.

6.2. Vissersvaartuigen mogen de visserijzone van Angola pas verlaten na toestemming van het directoraat Controle van het ministerie van Visserij en Milieubeheer en nadat de vangsten aan boord zijn gecontroleerd.

Angola behoudt zich het recht voor om, als niet aan deze verplichting wordt voldaan, de sancties toe te passen waarin door de Angolese wetgeving wordt voorzien.

7. **Visserijzones**

Vaartuigen waarmee op pelagische soorten wordt gevist, hebben toegang tot alle wateren onder de soevereiniteit of de jurisdictie van de Republiek Angola, buiten de zone van 12 zeemijl.

8. **Aanmonstering van bemanningsleden**

Tijdens de proefperiode hoeven de vaartuigen die op pelagische soorten vissen, geen Angolese zeelieden aan boord te nemen.

9. **Wetenschappelijke waarnemers**

9.1. Ieder vaartuig kan worden verzocht een door het ministerie van Visserij en Milieubeheer aangewezen en betaald wetenschappelijk functionaris aan boord te nemen.

Normaliter mag deze waarnemer niet langer dan één visreis aan boord blijven.

9.2. Hoelang de waarnemer aan boord dient te blijven, wordt vastgesteld door de autoriteiten van Angola, maar in het algemeen zal dit niet langer zijn dan nodig is voor de uitvoering van de betrokken taak.

9.3. De waarnemer geniet aan boord dezelfde behandeling als een officier.

Hij:

— observeert de visserijactiviteiten van de vaartuigen,

— verricht bemonsteringsactiviteiten voor biologische doeleinden in het kader van wetenschappelijke programma's,

— noteert welk vistuig wordt gebruikt,

— verifieert de in het logboek opgenomen gegevens over de vangsten in de visserijzone van Angola,

— deelt eens per week de visserijgegevens over de radio mee.

Hierbij:

— zorgt de waarnemer ervoor dat zijn inscheping en zijn verblijf aan boord de visserijactiviteiten niet onderbreken of hinderen,

— gaat hij zorgvuldig om met de inventaris en de installaties van het vaartuig, en bewaart hij geheimhouding over alle aan het vaartuig toebehorende documenten, en

— stelt hij een activiteitenverslag op dat aan de bevoegde autoriteiten van Angola wordt bezorgd.

De voorwaarden van het verblijf aan boord worden in onderling overleg vastgesteld door de reder of zijn gemachtigde en de autoriteiten van Angola. De lonen en de sociale-zekerheidsbijdragen van de waarnemers zijn ten laste van het ministerie van Visserij en Milieubeheer. De reder betaalt via zijn gemachtigde aan het Instituut voor Maritiem Onderzoek een bedrag van 30 euro per vaartuig voor elke dag dat de waarnemer aan boord is. De kosten van inscheping en ontscheping van de waarnemer zijn ten laste van de reder indien hij niet in staat is de waarnemer in een met de autoriteiten overeen te komen haven van Angola aan boord te nemen of aan land te zetten.

Indien de waarnemer zich binnen twaalf uur na het afgesproken tijdstip nog niet op de afgesproken plaats heeft gemeld, is de reder automatisch ontheven van de verplichting hem aan boord te nemen.

10. **Inspectie en controle**

De vaartuigen van de Gemeenschap die in het kader van de Overeenkomst vissen, worden via satelliet gevolgd onder de voorwaarden van het protocol inzake het satellietvolgsysteem voor vaartuigen (VMS), en onverminderd de bepalingen van de Angolese wetgeving.

Op verzoek van de Angolese autoriteiten moeten vaartuigen uit de Gemeenschap die in het kader van de Overeenkomst vissen, iedere met inspectie en controle van de visserij belaste Angolese ambtenaar aan boord toelaten om zijn taken te vervullen; zij moeten er daarbij voor zorgen dat alles vlot verloopt.

Deze ambtenaren mogen niet langer aan boord blijven dan voor de vervulling van hun taken nodig is.

11. **Maaswijdte**

De maaswijdte moet minimaal 60 mm bedragen.

12. **Procedure bij aanhouding van vaartuigen**

12.1. Telkens wanneer vissersvaartuigen die de vlag voeren van een lidstaat van de Gemeenschap en de visserij uitoefenen in het kader van deze Overeenkomst, in de visserijzone van Angola worden aangehouden, wordt de delegatie van de Europese Commissie in Angola daarvan binnen een termijn van 48 uur in kennis gesteld en ontvangt zij tegelijk een kort verslag over de omstandigheden van en de redenen voor deze aanhouding.

12.2. Voor vaartuigen die in de wateren van Angola mogen vissen, en alvorens maatregelen met betrekking tot de kapitein of de bemanning van het betrokken vaartuig of enige andere actie met betrekking tot de lading en uitrusting van het vaartuig te overwegen, die niet op de bewaring van de bewijzen voor de vermoede overtreding is gericht, wordt ten hoogste 48 uur na ontvangst van het vorenbedoelde bericht een overlegvergadering gehouden tussen de delegatie van de Europese Commissie, het ministerie van Visserij en Milieubeheer en de controle-instanties, waaraan eventueel wordt deelgenomen door een vertegenwoordiger van de betrokken lidstaat.

Tijdens dit overleg wisselen de partijen alle documenten en gegevens uit, met name de bewijzen van automatische registratie van de posities van het vaartuig tijdens de visreis tot op het moment van de aanhouding, die de omstandigheden waarin de betrokken feiten zich hebben voorgedaan, kunnen helpen verduidelijken.

De reder of zijn vertegenwoordiger wordt in kennis gesteld van de resultaten van het overleg en van de maatregelen die uit de aanhouding van het vaartuig voortvloeien.

12.3. Voordat een gerechtelijke procedure wordt ingeleid, wordt geprobeerd tot een schikking te komen. Deze procedure moet uiterlijk drie werkdagen na de aanhouding zijn afgewikkeld.

12.4. Als de zaak niet via een schikking kan worden geregeld, wordt bij een bevoegde instantie een gerechtelijke procedure ingeleid en stelt de bevoegde instantie voor rekening van de reder in afwachting van de uitspraak van de rechtbank een bankgarantie vast binnen 48 uur na de afsluiting van de schikkingsprocedure. Deze garantie mag niet hoger zijn dan de maximumboete die in de nationale wetgeving voor de vermoede overtreding is bepaald. Wanneer de kapitein van het betrokken vaartuig bij de gerechtelijke procedure niet wordt veroordeeld, geeft de bevoegde autoriteit de bankgarantie onmiddellijk aan de reder terug.

12.5. Het vaartuig en de bemanning worden vrijgegeven:

— ofwel vanaf het einde van het overleg, indien de vastgestelde feiten zulks mogelijk maken,

— hetzij onmiddellijk nadat voldaan is aan de besluiten van de schikkingsprocedure,

— ofwel vanaf de vestiging van de bankgarantie door de reder (bij een gerechtelijke procedure).

Aanhangsel 1

AANVRAAG VOOR EEN VERGUNNING VOOR DE VISSERIJ OP GARNALEN EN DEMERSALE SOORTEN IN DE WATEREN VAN ANGOLA

DEEL A

1. Naam van de eigenaar/reder: .....
2. Nationaliteit van de eigenaar/reder: .....
3. Kantooradres van de eigenaar/reder: .....

.....

.....

4. Chemische additieven die mogen worden gebruikt (merknaam en samenstelling): .....

.....

.....

.....

DEEL B

(Voor elk vaartuig in te vullen)

1. Geldigheidstermijn: .....
2. Naam van het vaartuig: .....
3. Bouwjaar: .....
4. Oorspronkelijk onder de vlag van: .....
5. Momenteel onder de vlag van: .....
6. Onder deze vlag varend sinds: .....
7. Jaar van aankoop: .....
8. Registratiehaven en -nummer: .....
9. Visserijmethode: .....
10. Brutoregistertonnage: .....
11. Roepletters en frequentie van de radio: .....
12. Lengte over alles (m): .....
13. Breedte (m): .....
14. Diepte (m): .....
15. Bouwmateriaal van de romp: .....
16. Motorvermogen: .....
17. Snelheid (knopen): .....
18. Capaciteit van de koelruimte: .....
19. Capaciteit brandstoftanks (m^3): .....
20. Capaciteit visruimen (m^3): .....
21. Kleur van de romp: .....
22. Kleur van de bovenbouw: .....

23. Communicatieapparatuur aan boord:

Type	Merk	Vermogen (watt)	Bouwjaar	Frequentie	
				Ontvangen	Zenden

24. Navigatie- en opsporingsapparatuur aan boord:

Type	Merk	Model	Werkingssfeer

25. Naam van de kapitein: .....

26. Nationaliteit van de kapitein: .....

Als bijlage toe te voegen:

— drie kleurenfoto's van het vaartuig (zijaanzicht),

— een afbeelding en een gedetailleerde beschrijving van het gebruikte vistuig,

— een document waaruit blijkt dat de vertegenwoordiger van de eigenaar/reder gemachtigd is om deze aanvraag te ondertekenen.

....

(Datum aanvraag) (Handtekening vertegenwoordiger van de eigenaar/reder)

Aanhangsel 2

AANVRAAG VOOR EEN VERGUNNING VOOR DE VISSERIJ OP TONIJNACHTIGEN IN DE WATEREN VAN ANGOLA

DEEL A

1. Naam van de eigenaar/reder: .....

2. Nationaliteit van de eigenaar/reder: .....

3. Kantooradres van de eigenaar/reder: .....

.....

.....

DEEL B

(Voor elk vaartuig in te vullen)

1. Geldigheidstermijn: .....

2. Naam van het vaartuig: .....

3. Bouwjaar: .....

4. Oorspronkelijk onder de vlag van: .....

5. Vlaggenstaat: .....

6. Onder deze vlag varend sinds: .....

7. Jaar van aankoop: .....

8. Registratiehaven en -nummer: .....

9. Visserijmethode: .....

10. Brutotonnage: .....

11. Roepletters en frequentie van de radio: .....

12. Lengte over alles (m): .....

13. Breedte (m): .....

14. Diepte (m): .....

15. Bouwmateriaal van de romp:.....

16. Motorvermogen (pk): .....

17. Snelheid (knopen): .....

18. Capaciteit kajuiten: .....

19. Capaciteit brandstoftanks (m^3): .....

20. Capaciteit visruimen (m^3): .....

21. Vriescapaciteit (ton/24 uur) en invriessysteem: .....

.....

22. Kleur van de romp: .....

23. Kleur van de bovenbouw: .....

24. Communicatieapparatuur aan boord:

Type	Merk	Model	Motorvermogen (watt)	Bouwjaar	Frequentie	
					Ontvangen	Zenden

25. Navigatie- en opsporingsapparatuur aan boord:

Type	Merk	Model

26. Ingeschakelde hulpvaartuigen (voor elk vaartuig): .....

26.1 Brutoregistertonnage: .....

26.2 Lengte over alles (m): .....

26.3 Breedte (m): .....

26.4 Diepte (m): .....

26.5 Bouwmateriaal van de romp: .....

26.6 Motorvermogen (pk): .....

26.7 Snelheid (knopen): .....

27. Hulpapparatuur voor de opsporing van vis (zelfs indien niet aan boord geïnstalleerd): .....

.....

28. Thuishaven: .....

29. Naam van de kapitein: .....

30. Nationaliteit van de kapitein: .....

Als bijlage toe te voegen:

— drie kleurenfoto's van het vaartuig (zijaanzicht), van de hulpvaartuigen en van de apparatuur voor het opsporen van vis vanuit de lucht,

— een afbeelding en een gedetailleerde beschrijving van het gebruikte vistuig,

— een document waaruit blijkt dat de vertegenwoordiger van de eigenaar/reder gemachtigd is om deze aanvraag te ondertekenen.

....

(Datum aanvraag) (Handtekening vertegenwoordiger van de eigenaar/reder)

Aanhangsel 3.1

VISSERIJLOGBOEK

(voor alle vaartuigen voor de visserij met de demersale trawl)

INSTITUTO DE INVESTIGAÇÃO PESQUEIRA

(Instituut voor Visserijonderzoek)

Trek	(13)	Aantal	Aantal	Aantal	Aantal	Aantal
Datum	(14)					
Breedtegraad	(15)					
Lengtegraad	(16)					
Diepte (m)	(17)					
Duur (h)	(18)					
Totale vangst (kg)	(19)					

	1. Horsmakreel					
	2. Sardine					
	3. Haarstaarten en bandvissen					
	4. Marionga					
	5. Grootoogtandbrasem					
	6. Rode pandora					
	7. Tandbrasem					
	8. Zeilvis					
	9. Heek					
	10. Baardman					
	11. Ombervissen					
	12. Dentinho					
	13. Knorvissen					
	14. Roggen					
	15. Haaien					
	16. Garnalen					
	17. Inktvissen					
	18. Inktvis					

Totale hoeveelheid verwerkte vis (kg)

Soort	In gehele staat	Filets	Ontkopt

Teruggegooide vis

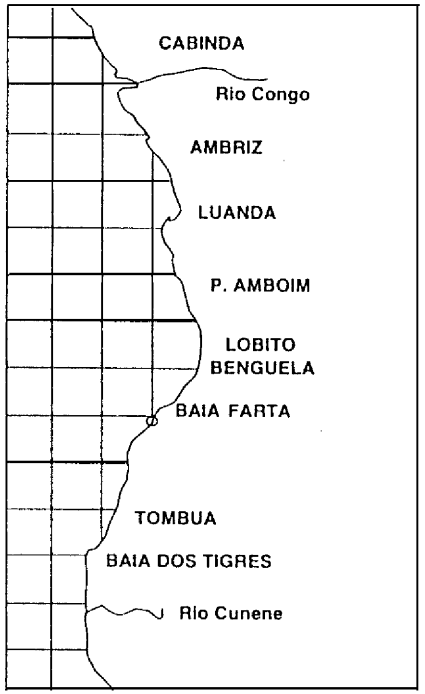
Soort	Totaal (kg)

Aanhangsel 3.2

VISREISGEGEVENS

Radio-oproepletters (1)	
Registratienummer (2)	
Naam van het vaartuig (3)	
Nationaliteit (4)	
Reder (5)	

	Vertrek (6)	Aankomst (7)
Datum		
Haven		
Naam van de kapitein en handtekening (8)		

VISTUIGEN (Duid het vistuig aan en vermeld de afmetingen) (9)

Vistuig	Bovenpees (m) (g)	Onderpees (m)	Maaswijdte kuil (mm)
Demersale trawl (a)			
Pelagische trawl (b)			
Garnalennet (c)			
	Boeilijn	Diepte (m)	
Ringnet (d)			
	Lengte (m)	Aantal gebruikte haken	
Beuglijn (e)			
	Lengte (m)	Diepte (m)	
Kieuwnet/schakelnet (f)			
Andere (specificeer)			

VOORNAAMSTE SOORTEN WAAROP WORDT GEVIST (Geef naam en nummer aan) (10)

Duid op het hiernaast vermelde kaartje in elk vak het totale aantal visdagen aan (11)

TOTALE VANGSTEN IN KG (Gewicht totale vangst aan boord van het vaartuig) (12)	

Aanhangsel 4.1

VISSERIJLOGBOEK
(voor alle vaartuigen voor de garnalenvisserij)

INSTITUTO DE INVESTIGAÇÃO PESQUEIRA
(Instituut voor Visserijonderzoek)

Trek	(13)	Aantal	Aantal	Aantal	Aantal	Aantal
Datum	(14)					
Breedtegraad	(15)					
Lengtegraad	(16)					
Diepte	(17)					
Duur	(18)					
Totale vangst (kg)	(19)					

	1. Penaeus-garnalen					
	2. Diepzee roze garnaal					
	3. Rode garnaal					
	4. Kreeft					
	5. Krab					
	6.					
	7.					
	8.					
	9.					
	10.					
	11.					
	12.					
	13.					

NB: Raadpleeg de bijlage voor bevestiging van de gebruikelijke naam van een soort in uw taal.

Totale hoeveelheid verwerkte vis (kg)

Soort	Ontkopt	Overige

Teruggegooide vis

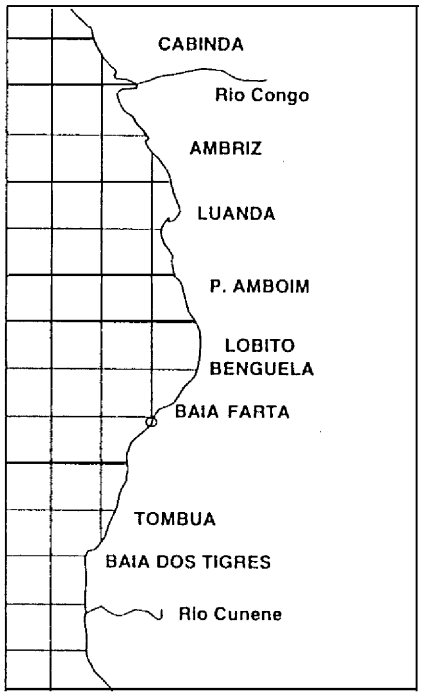
Soort	Totaal (kg)

Aanhangsel 4.2

VISREISGEGEVENS

Radio-oproepletters (1)	
Registratienummer (2)	
Naam van het vaartuig (3)	
Nationaliteit (4)	
Reder (5)	

	Vertrek (6)	Aankomst (7)
Datum		
Haven		
Naam van de kapitein en handtekening (8)		

VISTUIGEN (Duid het vistuig aan en vermeld de afmetingen) (9)

Vistuig	Bovenpees (m) (g)	Onderpees (m)	Maaswijdte kuil (mm)
Demersale trawl (a)			
Pelagische trawl (b)			
Garnalennet (c)			
	Boeilijn	Diepte (m)	
Ringnet (d)			
	Lengte (m)	Aantal gebruikte haken	
Beuglijn (e)			
	Lengte (m)	Diepte (m)	
Kieuwnet/schakelnet (f)			
Andere (specificeer)			

VOORNAAMSTE SOORTEN WAAROP WORDT GEVIST (Geef naam en nummer aan) (10)

Duid op het hiernaast vermelde kaartje in elk vak het totale aantal visdagen aan (11)

TOTALE VANGSTEN IN KG (Gewicht totale vangst aan boord van het vaartuig) (12)	

Aanhangsel 5

IIP

MINISTERIO DAS PESCAS — DIARIO DE PESCA PARA ATUNEIRO (ANGOLEES
MINISTERIE VAN VISSERIJ — LOGBOEKFORMULIER VOOR DE VISSERIJ OP TONIJN)

Modalidade de pesca (Visserijmethode)	
	Palangre (Beuglijn)
	Isco vivo (Aas)
	Rede de cerco (Ringzegen)
	Corrico (Trol) (Troller)
	Outros (Overige)

			Mês (Maand	Dia (Dag)	Ano (Jaar)	Porto (Haven)
Nome do navio: ..... (Naam van het vaartuig)	Tonelagem de arqueação bruta: ..... (Brutotonnage)	Saída: (Vertrek vaartuig)				
Nacionalidade: ..... (Vlaggenstaat)	Capacidade (TM) tm (Capaciteit - (M.T))					
Número de registro: ..... (Inschrijvingsnummer)	Capitão ou Mestre (Kapitein)	Chegada: (Terugkeer vaartuig)				
Armador ou afretador: ..... (Reder of eigenaar)	N.º de tripulantes (Aantal bemanningsleden).....					
Endereço:..... (Adres)	Data de comunicação: (Datum verslag).....	Número de dias no mar (Aantal dagen op zee)	-------		----------	Número de viagem (Nummer visreis) ----------
	Comunicado por: (Opgesteld door:).....					

Datas (Data)		Área (Visserijzone)		Temp. água sup. (°C) Temp. oppervlaktewater (°C)	Esforço de pesca (Visserijinspanning) (n.º de anzóis usados) (Aantal gebruikte haken)	Capturas (Vangsten)																				Isco usado na pesca (Gebruikt aas)			
Dia/Mês Dag/maand	Número de operação (Nummer visreis)	Breedte N/Z	Lengte O/W			Atum rabilho ou Rabil (Blauwvintonijn) *Thunnus maccoyi*		Albacora (Geelvintonijn) *Thunnus albacares*		Patudo (Grootoogtonijn) *Thunnus obesus*		Voador (Albacore) *Thunnus alalunga*		Espadarte (Zwaardvis) *Xiphias gladius*		Espadim (Gestreepte marlijn) (Witte marlijn) *Tetraptunus audax af albidus*		Espadin negro (Zwarte marlijn) *Makaira indica*		Veleiro (Zeilvis) *Istiophorus spp.*		Gaiado (Gestreepte tonijn) *Katsuwonus pelamis*		Diversos (Diverse soorten)		Total diário (Dagtotaal) Apenas em Kg (Uitsluitend in kg))		Agulhão Geep	Lula Inktvis	Isco vivo Levend aas	Outros (Overige)
						Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Stück	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg	Aanta	kg				
Quantidades descarregadas (kg) (Aangeland gewicht (kg))																															

1 — No fim de cada viagem enviar uma copia do Diário de Pesca ao Ministério das Pescas
(Na afloop van elke reis een afschrift van het formulier bezorgen aan het ministerie van Visserij)

2 — ÁREA . Significa a posição da operação, com arredondamento dos minutos e registando graus de latitude e longitude
("Visserijzone" betekent de positie van het vaartuig. Minuten afronden en breedte- en lengtegraden opgeven.)

3 — A última linha «Quantidade descarregada» deve ser preenchida só no fim da viagem. Deve ser registrado o peso real na altura da descarga
(Onderste regel -aangeland gewicht- pas invullen op het einde van de reis. Op te geven is het daadwerkelijke gewicht bij het lossen van het vaartuig.)

4 — Toda a informação aqui registada será mantida estritamente confidencial
(Alle gegevens op dit formulier worden strikt vertrouwelijk behandeld.).

Aanhangsel 6

STATISTISCHE GEGEVENS BETREFFENDE DE PELAGISCHE VISSERIJACTIVITEIT

MINISTERIE VAN VISSERIJ

Maand Jaar

Naam van het vaartuig		Motorvermogen		Visserijmethode	
Nationaliteit (vlag)		Brutotonnage (BRT)		Aanvoerhaven	

Datum	Visserijzones		Aantal uitzetten	Aantal visuren	Vissoorten (in kg)							
					Makreel en horsmakreel				Totaal	Andere		Totaal
					Makreel		Horsmakreel					
	Lengtegraad	Breedtegraad										
(1)												
(2)												
(3)												
(4)												
(5)												
(6)												
(7)												
(8)												
(9)												
(10)												
(11)												
(12)												
(13)												
(14)												
(15)												
(16)												
(17)												
(18)												
(19)												
(20)												
(21)												
(22)												
(23)												
(24)												
(25)												
(26)												
(27)												
(28)												
(29)												
(30)												
(31)												
		TOTAAL										